

Mục lục

- [Chương 1: Quyết Định Rời Đi](#)
- [Chương 2: Đơn Ly Hôn](#)
- [Chương 3: Đáng Thương](#)
- [Chương 4: Đêm Tân Hôn](#)
- [Chương 5: Đồ Rẻ Tiền](#)
- [Chương 6: Không Mảnh Vải Che Thân](#)
- [Chương 7: Hàng Hạ Giá](#)
- [Chương 8: Anh Ta Là Ma Quỷ](#)
- [Chương 9: Buồn Nôn Thế À?](#)
- [Chương 10: Đột Nhiên Hôn Cô](#)
- [Chương 11: Làm Tôi Thấy Buồn Nôn](#)
- [Chương 12: Bị Anh Ta Sĩ Nhục](#)
- [Chương 13: Người Đàn Ông Mang Lại Cảm Giác Kì Lạ](#)
- [Chương 14: Chuyện Thời Thơ Ấu](#)
- [Chương 15: Chúng Ta Quen Biết Không](#)
- [Chương 16: Đẹp Quá, Đẹp Quá](#)
- [Chương 17: Chiếc Váy Cưới Thiên Thần](#)
- [Chương 18: Cô Rất Lo Cho Anh Ta?](#)
- [Chương 19: Mọi Tình Đầu Của Anh](#)
- [Chương 20: Ngã Vào Lòng Anh](#)
- [Chương 21: Ôm Lấy Cô](#)
- [Chương 22: Sự Phẫn Nộ Của Anh](#)
- [Chương 23: Cắm Sừng](#)
- [Chương 24: Thực Thi Quyền Lực](#)
- [Chương 25: Trái Tim Bị Tổn Thương](#)
- [Chương 26: Oan Gia Ngõ Hèm](#)
- [Chương 27: Tình Yêu Thực Sự Của Anh](#)
- [Chương 28: Giấc Mơ Năm Đó](#)
- [Chương 29: Hi Vọng Thời Thơ Ấu](#)

Chương 30: Khóa Chặt Trái Tim
Chương 31: Cô Gái Xinh Đẹp
Chương 32: Tình Yêu Của Bốn Người
Chương 33: Anh Đã Đánh Cô
Chương 34: Cú Đấm
Chương 35: Đôi Mắt Đỏ Ngầu
Chương 36: Thà Đừng Gặp Lại
Chương 37: Không Biết Thân Biết Phận
Chương 38: Ly Hôn Với Cô
Chương 39: Cùng Một Chiến tuyến
Chương 40: Cơn Tức Giận Bất Ngờ
Chương 41: Sự Đau Đớn Xuất Phát Từ Tận Trái Tim
Chương 42: Là Hôn Hay Là Cấn?
Chương 43: Sự Đối Xử Lỗ Mãng
Chương 44: Khóc Cầu Xin Anh Ta
Chương 45: Cô Hận Anh Ta
Chương 46: Xả Nước Tắm
Chương 47: Sức Hấp Dẫn
Chương 48: Kẻ Thứ Ba Đi Phía Sau
Chương 49: Cô Chết Chắc Rồi
Chương 50: Chọc Tức Anh Ta
Chương 51: Ngã Chảy Máu Đầu
Chương 52: Bệnh Viện Đặc Biệt
Chương 53: Bỏ Cô Mà Đi
Chương 54: Hạnh Phúc Tôi Cần Anh Không Cho Tôi Được
Chương 55: Trói Buộc Hạnh Phúc
Chương 56: Cảnh Tượng Lãng Mạn
Chương 57: Người Tôi Thích Là Anh
Chương 58: Kiếm Tiền Về Nước
Chương 59: Khóc Vì Thấy Tui Thân
Chương 60: Thảm Họa Ghê Ghớm
Chương 61: Mẹ Diệt Dĩ Mọi Qua Đời

[Chương 62: Ngã Vào Lòng Anh Ta](#)
[Chương 63: Anh Ta Là Hung Thủ](#)
[Chương 64: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi](#)
[Chương 65: Cuộc Điện Thoại Uy Hiếp](#)
[Chương 66: Cho Thuốc Vào Ly Rượu](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69: Nói Ra Chân Tướng](#)
[Chương 70: Hối Hận Vì Làm Quân Tử](#)
[Chương 71: Sự Nghi Ngờ Trong Lòng](#)
[Chương 72: Con Tim Đau Nhói](#)
[Chương 73: Anh Là Người Vô Hình Trong Mắt Cô](#)
[Chương 74: Tìm Thấy Thi Thể](#)
[Chương 75: Vợ Bạn](#)
[Chương 76: Cảnh Cáo](#)
[Chương 77: Chúng Ta Ly Hôn Đi](#)
[Chương 78: Sự Uy Hiếp Đê Hèn](#)
[Chương 79: Lừa Được Đổ Thêm Dầu](#)
[Chương 80: Tình Yêu Đầu Thuần Khiết](#)
[Chương 82: Xin Anh Đừng Đi](#)
[Chương 83: Đáng Đời Không Được Hạnh Phúc](#)
[Chương 84: Cô Yêu Tôi Không?](#)
[Chương 85: Tình Cảm Bố Thí](#)
[Chương 86: Mỗi Tình Đầu Chết Yếu](#)
[Chương 87: Không Hiểu Con Tim Mình](#)
[Chương 88: Mùi Của Phụ Nữ](#)
[Chương 89: Thay Đổi Đột Ngột](#)
[Chương 90: Há Miệng Cắn Anh](#)
[Chương 91: Bỏ Lại Cô Mà Đi](#)
[Chương 92: Ước Nguyện Của Cô](#)
[Chương 93: Lời Chúc Của Anh](#)
[Chương 94: Sự Phản Ứng Của Lam Dư Khê](#)

Chương 95: Thay Anh Cúi Đầu
Chương 96: Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng
Chương 97: Căn Biệt Thự Cổ
Chương 98: Phát Diên Vì Yêu
Chương 99: Bị Thương Toàn Thân
Chương 100: Chiếc Váy Màu Đỏ
Chương 101: Lập Tức Đưa Đi
Chương 102: Lên Mặt Báo
Chương 103: Tin Đồn Xấu Trên Mạng
Chương 104: Giải Thích Thay
Chương 105: Yêu Điên Cuồng
Chương 106: Hứa An Ca Mất Trí
Chương 107: Cắm Sừng
Chương 108: Mãi Mãi Là Thương Cảm
Chương 109: Làm Cô Đầu Hàng
Chương 110: Sờ Hữu Cá Nhân
Chương 111: Bị Ép Cưới Cô
Chương 112: Cô Đang Ghen
Chương 113: Trước Cơn Sóng Gió
Chương 114: Cơn Tức Giận Bùng Lên
Chương 115: Cắt Tay Tự Sát
Chương 116: Chi Trích Cô Sai
Chương 117: Hối Hận Cả Đời
Chương 118: Vô Cùng Gợi Cảm
Chương 119: Anh Là Đồ Biến Thái
Chương 120: Giọt Nước Mắt Tùi Thân
Chương 121: Vẫn Hoài Nghi
Chương 122: Việc Xấu Bị Bại Lộ
Chương 123: Tuyệt Đối Không Rời Đi
Chương 124: Chỉ Có Anh Thôi
Chương 125: Phản Kích
Chương 126: Công Nhận Cô

[Chương 127: Một Đêm Mất Ngủ](#)
[Chương 128: Theo Đuổi Chân Tướng](#)
[Chương 129: Hôn Nhân Rạn Nứt](#)
[Chương 130: Hôn Cô](#)
[Chương 131: Thóa Mãn Cô](#)
[Chương 132: Hiểu Lầm](#)
[Chương 133: Ly Hôn Với Anh](#)
[Chương 134: Đào Mộ Người Khác](#)
[Chương 135: Uống Nhầm Thuốc Rối](#)
[Chương 136: Cái Tát](#)
[Chương 137: Giết Diệp Dĩ Muội](#)
[Chương 138: Thực Sự Điên Rối](#)
[Chương 139: Đừng Bỏ Lại Em](#)
[Chương 140: Lần Đầu Tiên Gặp Anh](#)
[Chương 141: Hoàng Tử Thật Sự](#)
[Chương 142: Lấy Cái Chết Để Ép](#)
[Chương 143: Bước Vào Tình Yêu](#)
[Chương 144: Việc Gì Phải Làm Khó Nhau](#)
[Chương 145: Sự Lưu Luyến Duy Nhất](#)
[Chương 146: Mẹ Tần Dịch Hàm Làm Khó](#)
[Chương 147: Nụ Hôn Nồng Cháy](#)
[Chương 148: Con Tim Tan Nát](#)
[Chương 149: Tỉnh Lại Sau Giấc Mơ](#)
[Chương 150: Không Cho Ai Có Cơ Hội](#)
[Chương 151: Ai Quá Đáng](#)
[Chương 152: Điều Kiện Mê Hoặc](#)
[Chương 153: Sóng To Gió Lớn](#)
[Chương 154: Say Rượu](#)
[Chương 155: Chiếc Xe Đâm Về Hương Cô](#)
[Chương 156: Bỏ Chạy](#)
[Chương 157: Còn Rẻ Tiền Hơn Cả Mẹ Cô](#)
[Chương 158: Quyết Định Của Bà Nội](#)

[Chương 159: Nguyên Nhân Cái Chết Của Mẹ](#)
[Chương 160: Nhẫn Tâm](#)
[Chương 161: Ác Mộng](#)
[Chương 162: Nói Với Anh](#)
[Chương 163: Cả Nhà Ba Người Đi Chơi](#)
[Chương 164: Thù Hận](#)
[Chương 165: Đứa Con](#)
[Chương 166: Tim Đã Ngừng Đập](#)
[Chương 167: Mông Lung](#)
[Chương 168: Không Buông Bỏ Được](#)
[Chương 169: Cô Ta Rất Hận](#)
[Chương 170: Nhớ Nhưng](#)
[Chương 171: Đấu Tranh](#)
[Chương 172: Dự Cảm Chẳng Lành](#)
[Chương 173: Mười Năm Thù Hận](#)
[Chương 174: Dùng Mạng Đổi Mạng](#)
[Chương 175: Nguy Cơ Của Tiểu Lạc Lạc](#)
[Chương 176: Sự Tôn Nghiêm Của Tần Lão Phu Nhân](#)
[Chương 177: Hạ Lam Đáng Thương](#)
[Chương 178: Tiểu Lạc Lạc Gọi Ba](#)
[Chương 179: Phẩm Chất Quý Ông \(1\)](#)
[Chương 180: Phẩm Chất Quý Ông \(2\)](#)
[Chương 181: Cả Hai Cùng Chịu Tồn Thương](#)
[Chương 182: Tin Anh Một Lần](#)
[Chương 183: Gặp Lại Anh](#)
[Chương 184: Bất Đắc Dĩ Ở Bên Hạ Lam](#)
[Chương 185: Xót Xa Trong Lòng 1](#)
[Chương 186: Xót Xa Trong Lòng 2](#)
[Chương 187: Cuối Cùng Cũng Tới Bước Đây 1](#)
[Chương 188: Cuối Cùng Cũng Tới Bước Đây 2](#)
[Chương 189: Muốn Rời Đi 1](#)
[Chương 190: Muốn Rời Đi 2](#)

Chương 191: Mục Đích Tới Đây 1

Chương 192: Mục Đích Tới Đây 2

Chương 193: Con Tim Dao Động

Chương 194: Giật Mình

Chương 195: Chi Trích

Chương 196: Vu Cáo

Chương 197: Đầu Thú 1

Chương 198: Đầu Thú 2

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Quyết Định Rời Đi

Tại thành phố H, tập đoàn quốc tế Tần Thị.

Trong phòng làm việc trang trọng lúc này đang đầy mùi nồng nặc của rượu và mai dâm, vô cùng thối nát.

Phía trước chiếc bàn làm việc rộng rãi, một cô gái quyến rũ, xinh tươi đang bị đè vào mép bàn, hay chân kẹp lấy eo người đàn ông, mái tóc màu đỏ uốn éo cùng với những động tác của đầu và cơ thể, để lộ ra những đường cong đầy vẻ quyến rũ.

Diệp Dĩ Muội nhìn cảnh tượng trước mắt, cô chỉ nhếch mép lên cười một cách thực sự cay đắng.

Đứng ở góc của cô, tuy chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của người đàn ông nhưng cô vẫn không khó để nhìn ra, người đàn ông với bàn tay đang quờ quạng khắp cơ thể người phụ nữ kia lại chính là chồng cô.

Cổ gái nheo chặt mắt lại mơ màng, đột nhiên trợn mắt lên, cuối cùng cũng nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đang đứng ở cửa, trong đôi mắt không hề có sự bất ngờ hay kích động nào.

Chỉ đơ ra khoảng một giây, sau đó cô gái bèn nhìn thẳng vào cô, đôi môi khẽ nhếch cười, với tư thế của một kẻ thắng cuộc đang nhìn kẻ thua cuộc một cách mỉa mai.

Ngay sau đó, cô gái liền từ từ thè lưỡi mình ra, khẽ liếm vào tai người đàn ông nhẹ nhàng, sau khi toàn thân người đàn ông run lên vì bị kích

thích, cô ta mới thì thầm nhưng đủ để cho hơn một người nghe thấy, giọng nói trêu chọc: “Hàm Dịch, mạnh hơn một chút đi!”

“Tiểu yêu tình!” người đàn ông nói giọng khàn khàn, khẽ cười, cả cơ thể anh ta nghe lời mà cử động mạnh hơn.

Trong tiếng rên hoan lạc, Diệp Dĩ Muội khẽ khép cánh cửa lại, ra khỏi phòng làm việc của anh ta, quay người bước đi.

Cảnh tượng như thế này, rốt cuộc cô đã nhìn thấy bao nhiêu lần rồi?

Ở nhà, ở khách sạn, ở trong phòng làm việc, dường như nơi nào cũng là chiến trường hoan lạc của anh ta.

Ngay đến cả khi bọn họ đi tuần trăng mật, tình trạng này cũng không dừng lại một giây.

Nếu, được chọn lại một lần nữa, cô có còn tự không lượng sức mình mà cho rằng có thể làm cảm động anh?

“Tần Hàm Dịch, tôi mệt rồi, lần này thực sự không còn sức lực đâu mà chạy theo anh một cách tuyệt vọng nữa.” Diệp Dĩ Muội trong lòng thở dài một tiếng, cô thật sự thất vọng với cuộc hôn nhân này rồi.

Nếu trong thế giới của anh đã không hề có chỗ cho cô, vậy thì cô sẽ chủ động tác thành cho anh, có sao đâu?

Đứng thẳng lưng lên, cô từng bước từng bước đi ra khỏi Tần Thị, bỏ qua mọi ánh mắt cười nhạo hay thông cảm của mọi người đang hướng về mình.

Cuối cùng, khi không khí trong lành luồn vào trong lồng ngực, cô đi ra khỏi địa bàn của anh với chút kiêu ngạo và tự hào cuối cùng của bản thân mình.

Diệp Dĩ Muội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời vẫn sáng rực rỡ và ấm áp, còn con tim cô thì đã đóng thành băng mà mãi mãi sẽ không tan ra được nữa.

Cô từ từ đưa tay đặt lên bụng mình, xoa xoa vào bụng vẫn còn lép xẹp đó, nỗi đau trong lòng cô dường như lại sâu thêm vài phần.

Con à, mẹ đưa con rời khỏi nơi đây, bắt đầu lại từ đầu, có được không?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô giật mình, ấn nút nghe và đặt lại gần tay.

“Dĩ Muội, đã quyết định chưa?” tiếng nói dễ nghe của người đàn ông vang lên, đem theo một chút không chắc chắn, nhưng lại nhẹ nhàng và ấm áp.

Cô ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà Tần Thị cao chót vót còn bị mây che lấp cả đỉnh, cô nhìn chăm chăm vào cửa sổ phòng làm việc của anh một lúc rồi mới đau khổ nhắm mắt lại, ngữ khí kiên định, cô trả lời: “Ừm, gặp nhau ở sân bay.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đơn Ly Hôn

Mái tóc dài của Diệp Dĩ Muội tung bay trong gió, cơ thể gầy yếu và mỏng manh của cô dường như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi mất.....

Cô giơ tay lên vẫy một chiếc taxi, tay vừa cầm vào cửa xe, cô lại không kìm được mà quay đầu lại nhìn, nhìn vào ô cửa sổ thuộc về anh.

Tần Hàm Dịch, anh thực sự chưa từng yêu em sao?

Vậy sự ấm áp từng có đó là gì? Em ở trong lòng anh, rốt cuộc là gì?

“Tiểu thư, có lên xe không?” tiếng nói không kiên nhẫn chờ đợi của tài xế vang lên, lúc này Diệp Dĩ Muội mới như tỉnh lại, cô ngồi vào trong chiếc xe taxi.

“Tài xế, phiền anh cho tôi tới sân bay.” Tiếng nói của cô hơi run lên, trong sự đau khổ tột cùng lại là một sự kiên định vững vàng.

Cô cắn lấy môi dưới, bàn tay đang đặt trên đầu gối từ từ nắm chặt lại, những giọt nước mắt chịu đựng trong một thời gian dài cuối cùng cũng bật ra.

Ngoái đầu nhìn lại khung cửa sổ, làn mây mờ mịt làm cho những thứ quen thuộc trở nên mơ hồ, nhưng trong kí ức ngược lại lại càng trở nên rõ ràng....

Một năm trước.

Trong thư phòng, Tần Hàm Dịch trong đêm tân hôn của anh ta và Diệp Dĩ Muội, đem đơn ly hôn đẩy tới trước mặt cô: “Ký tên đi.”

Diệp Dĩ Muội mỉm cười chua chát, cô cố gắng lấy hết bình tĩnh để cầm bút lên, ký lên đó tên mình.

Tần Hàm Dịch nheo mày lại, nhìn thăm dò cô vẻ nguy hiểm, không ngờ rằng cô lại dễ dàng ký tên như vậy.

Diệp Dĩ Muội không thích anh ta nhìn mình với ánh mắt như vậy, cô mở miệng nói: “Tôi ký xong rồi!”

“Phụ nữ, đừng tự cho mình là thông minh.” Tần Hàm Dịch cầm lấy tờ đơn ly hôn, lạnh lùng cảnh cáo cô.

Người con gái này tìm trăm phương ngàn kế để được gả và Tần gia nhà anh ta, anh ta không tin cô lại dễ dàng đồng ý ly hôn như vậy, có điều đó cũng chỉ là một vở kịch lạt mềm buộc chặt mà thôi.

Diệp Dĩ Muội nheo mày lại, nhìn anh ta với vẻ không hiểu.

Anh ta để cô ký vào tờ đơn ly hôn ngay trong ngày đầu tiên kết hôn, một yêu cầu khắc khổ như vậy mà cô cũng đồng ý rồi, vậy thì còn có gì mà anh ta không hài lòng chứ!

“Đừng tưởng thả con săn sắt để bắt con cá rô là có thể ngồi vững trên chiếc ghế thiếu phu nhân của Tần gia!” Tần Hàm Dịch nghiêng răng lại nói, thực sự coi Diệp Dĩ Muội như là kẻ thù.

Diệp Dĩ Muội thấy anh ta như vậy, chỉ cười khẽnh, cười trong sự bất lực, bèn nhắc nhở anh ta: “Trên tờ đơn ly hôn anh còn chưa ký tên đâu.”

“Ký tên?” anh ta lạnh lùng hỏi lại, sau đó không đợi cô trả lời liền nói chế nhạo: “Nếu tôi cũng ký tên thì cuộc hôn nhân này còn có sự ràng buộc gì nữa đâu?”

“Anh....” Diệp Dĩ Muội tức tới nỗi toàn thân run lên, nhìn chăm chăm người đàn ông vẻ căm thù đang nhếch mép lên cười châm biếm mỉa mai thật ghê tởm.

Vật vả cả nửa ngày, một tờ giấy hôn ước, sự ràng buộc chỉ có một mình cô thôi!

Tần Hàm Dịch đưa tay ra kẹp vào hàm cô, nói với ngữ khí độc ác, dường như muốn bóp nát cô vậy: “Cô gái, tâm kế của cô có thể là lừa được bà tôi nhưng tốt nhất là đừng dùng nó với tôi, bằng không tôi sẽ khiến cô phải chết rất khó coi đấy!”

“Bỏ tay ra!” cô trợn mắt lên nhìn anh ta, lấy tay kéo tay anh ta xuống, nói giọng cảnh cáo.

“Cô chẳng qua cũng là cái thứ mà Tần gia tôi bỏ tiền mua về mà thôi, không có tư cách dùng cái ngữ khí đó để nói chuyện với tôi.” Bàn tay đang nắm lấy cằm cô của Tần Hàm Dịch từ từ dùng lực, dường như anh ta đang vô cùng phần nộ.

Vào lúc mà Diệp Dĩ Muội cứ tưởng rằng cằm mình sắp bị bóp vỡ ra thì cửa thư phòng có người đẩy ra từ phía ngoài, Châu Lan Na toàn thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm đi vào, nheo chặt mày lại, từ từ gọi nhẹ nhàng: “Hàm Dịch.....”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đáng Thương

Tần Hàm Dịch nghe thấy tiếng gọi, sự tức giận trên khuôn mặt liền tan biến, quay người lại, khuôn mặt anh ta lúc này đã được thay đổi bằng một sắc mặt ấm áp ngọt ngào.

Anh ta nhanh chân bước về phía Châu Lan Na, trước mặt của Diệp Dĩ Muội, nhưng anh ta tưởng như chỉ có hai người mà anh ta đặt bàn tay lên đôi vai trần mịn màng còn ướt nước của Châu Lan Na.

“Tắm xong rồi à?” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí nhẹ nhàng, quan tâm, đối ngược hoàn toàn với ngữ khí lúc nãy dùng để nói với Diệp Dĩ Muội.

“Vâng, em tắm xong rồi!” Châu Lan Na gật đầu, đôi lông mày vẫn nhíu chặt lại.

“Em sao thế?” Tần Hàm Dịch đưa tay vuốt lên má cô ta, trong lời nói còn tỏ vẻ có chút lo lắng.

“Hàm Dịch, có thể đối xử tốt một chút với Diệp Dĩ Muội không, đừng có dữ dằn với cô ấy như thế?” Châu Lan Na kéo tay áo anh ta, trong đôi mắt to tròn long lanh đó thể hiện rõ sự cầu khẩn.

Diệp Dĩ Muội nhìn sự biểu diễn giả tạo nhưng lại như thật đó của cô ta mà không nhìn được cười khểnh, cười nụ cười nhạo báng.

Ánh mắt Châu Lan Na khẽ di chuyển, đúng lúc nhìn thấy nụ cười chế nhạo của Diệp Dĩ Muội.

Ngay sau đó, đôi mắt cô ta đầy vẻ đau thương, hai mắt ọng nước lấp lánh dưới ánh đèn.

“Em lại sao vậy?” Tần Hàm Dịch cảm thấy cô ta có chút gì đó không bình thường, vừa hỏi vừa nhìn theo hướng ánh mắt cô ta, nhìn về phía Diệp Dĩ Muội.

Đột nhiên, anh ta lại mặt hầm hầm, bỏ tay trên vai Châu Lan Na ra, đi tới trước mặt Diệp Dĩ Muội, cầm lấy tay cô bóp chặt lại, rồi lôi cô từ ghế sofa đứng lên, lớn tiếng chất vấn: “Ý cô là gì?”

“Anh thấy tôi có ý gì?” Diệp Dĩ Muội khẽ cười hỏi lại.

Rõ ràng biết ý cô là gì mà lại còn phải hỏi, anh ta chẳng phải là đang thay Châu Lan Na để mắng cô sao?

“Hàm Dịch, thôi bỏ đi.” Châu Lan Na vội vàng chạy lại ôm lấy anh ta, tiếp tục diễn: “Hàm Dịch, trong lòng Dĩ Muội trách em là đúng, cô ấy mới là nhân vật chính trong ngày hôm nay, cô ấy mới là vợ anh!”

Giọng cô ta run lên, nói hết, lúc này trên mặt nước mắt đã chảy đầm đìa.

Tần Hàm Dịch liền hất tay đẩy Diệp Dĩ Muội ra, nhăn mày lại, thấp giọng dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc nữa!”

“Hàm Dịch.....” Châu Lan Na giật mình, không ngờ anh lại thế này.

Tần Hàm Dịch hơi cúi đầu, ánh mắt sắc lạnh nhìn Diệp Dĩ Muội, rồi nắm tay Châu Lan Na đi ra ngoài.

“Rầm” một tiếng vang lên, cánh cửa thư phòng bị đóng lại, Diệp Dĩ Muội cũng ngồi trên ghế sofa mà không còn chút sức lực nào.

Đây chính là đêm tân hôn của cô, chồng cô dắt tay tình nhân đi động phòng....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đêm Tân Hôn

Bà nội của Tần Hàm Dịch vì muốn để Diệp Dĩ Muội và anh ta nuôi dưỡng tình cảm nhanh chóng có cảm giác vợ chồng thực sự mà đã đặc biệt cho hai người bọn họ chuyển tới một căn biệt thự của Tần gia – đó là một căn biệt thự rộng hơn 200 mét vuông nhưng lại chỉ có một phòng ngủ.

Thế nhưng cái lòng tốt đó, cuối cùng lại khiến cho Diệp Dĩ Muội trong đêm tân hôn, đến một căn phòng để ngủ cũng không có, cô chỉ có thể ngủ trong thư phòng.

Trong đêm lạnh giá, cô nằm co ro trên chiếc ghế sofa, không có cách nào để chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng, cô chỉ có thể đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng, chuẩn bị đi lấy chăn.

Khi ti tới trước phòng ngủ, đang định gõ cửa, liền nghe thấy bên trong phát ra một thứ âm thanh làm cô choáng váng và vội thu tay về.

Tiếng thở hổn hển của người đàn ông, tiếng kêu rên rỉ của cô gái, hai âm thanh đó hòa trộn lại với nhau, khó nghe tới mức làm cho cô phải bịt chặt tai lại, không ngừng lùi về phía sau.

Mang trong lòng cơn đau nhói, cô hốt hoảng bỏ chạy, trốn vào trong căn thư phòng lạnh lẽo, can tâm nằm co ro giống như một con rùa rụt cổ.

Cô nằm trên ghế sofa, ôm lấy con tim đang đau nhói, khóe mắt từ khi nào đã ướt nhòa đi.

Cô tưởng cô có thể bình tĩnh lạnh lùng mà đối mặt với anh ta và tình nhân của anh ta, thế nhưng hóa ra con tim cô như đang bị bóp chặt lại, đúng là không thể kiểm soát được!

“Cô đang khóc?” một giọng nói thấp và lạnh nhạt đột nhiên vang lên, toàn thân Diệp Dĩ Muội dand run rẩy, giật mình nhìn ra cửa thư phòng, liền thấy Tần Hàm Dịch đang mặc một bộ đồ ngủ màu nâu nhạt, trên tay cầm một chiếc chăn, không biết đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Bị anh ta nhìn thấy bộ dạng khóc lóc đáng thương, đột nhiên Diệp Dĩ Muội cảm thấy tức giận: “Anh đi vào sao không gõ cửa?”

“Đây là thư phòng của tôi!” Tần Hàm Dịch sầm mặt lại, nói với ngữ khí chẳng tốt đẹp gì.

“Anh....” Diệp Dĩ Muội bị lời nói của anh ta chọc tức nhưng vẫn phải nuốt cục giận vào trong, sự tức giận lại kèm với sự tủi thân đang dâng lên trong lòng cô, cô chỉ tay về phía phòng ngủ gầm lên với anh ta: “Vậy thì đó là phòng ngủ của tôi đấy!”

“Cuối cùng cô cũng nói ra lời trong lòng cô rồi!” Tần Hàm Dịch vút chiếc chăn lên người cô: “Thế mà Lan Na lại còn lo sợ cô bị lạnh, bảo tôi mang chăn đến cho cô, không ngờ cô vẫn còn đang suy nghĩ tới việc muốn trèo lên giường của tôi.”

Tần Hàm Dịch tức giận, lồng ngực anh ta phập phồng, cũng không biết tại sao, kể từ khi anh biết người con gái trước mặt, anh ta luôn có một ngọn lửa tức giận cháy trong lòng.

Chiếc chăn được vút vào mặt Diệp Dĩ Muội, che khuất đi mọi tầm nhìn của cô.

Vài giây sau khi chiếc chăn tuột xuống, cô mới nhìn thấy ánh mắt tối sầm tức giận của anh đã được nhuốm đỏ rồi, dường như cô trong mắt anh ta

là một người đã làm chuyện gì đó mà trời không dung đất không tha được vậy.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đồ Rẻ Tiền

Vừa nãy tuy tầm nhìn đã bị che đi, nhưng tai cô thì không có vấn đề gì cả, những lời anh ta nói đương nhiên đã lọt vào tai cô không thiếu một từ nào.

Lúc này cô mới hiểu, sự phẫn nộ của bản thân thực ra chỉ là đang miễng cường tỏ ra mạnh mẽ....

Còn anh ta, chỉ cần một câu nói, cũng đủ để đưa cô xuống địa ngục mà ngàn kiếp không phục hồi lại được.

Cô không còn sự tức giận như vừa nãy nữa, cô quay đầu đi, không nhìn vào anh ta nữa, phút lờ lúc này là thứ vũ khí cuối cùng để cô có thể bảo vệ được danh dự của mình.

Nếu lời đó là người khác nói, có thể cô cũng điên lên và đấu khẩu lại, nhưng lại cứ là anh ta nói – người đàn ông cô yêu.

Lẽ nào, chỉ vì cha dượng của cô tham tiền mà bán cô vào Tần gia, cô liền trở thành một kẻ ham vinh hoa phú quý, một người phụ nữ mưu mô tính trăm phương ngàn kế?

Anh ta nhìn cô như nhìn một kẻ bại trận, không nói gì, sự tức giận trong lồng ngực không những không được giảm xuống mà ngược lại như sắp nổ tung ra.

Anh ta vô cùng ghét cái cảm giác khi bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của cô, anh ta nhìn cô chằm chằm sau đó bước ra khỏi cửa, bàn tay dùng lực đóng rầm cánh cửa lại.

Một tiếng động lớn vang lên, rồi sau đó cả căn phòng chìm vào sự tĩnh lặng như cõi chết....

Diệp Dĩ Muội bất lực dựa lưng vào ghế sofa, đêm nay, chắc chắn mà không ngủ rồi.

Mới tân hôn ngày đầu tiên, ngày tháng đã khó sống như vậy rồi, những ngày tháng tiếp theo cô nên làm thế nào đây?

Một đêm thức trắng vì đau khổ, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, cô tròn xoe mắt nhìn ra ngoài cửa sổ với thứ ánh sáng màu vàng le lói.

Trời, cuối cùng cũng đã sáng rồi....

Cô bắt buộc phải nói chuyện với Tần Hàm Dịch, nếu, Châu Lan Na ở đây cả đời, thì liệu cô phải ngủ trên ghế sofa cả đời chắc?

Cô coi như không có quyền để quan tâm xem anh ta có bao nhiêu người phụ nữ nhưng cô bắt buộc phải bảo vệ quyền lợi của bản thân, không thể để cuộc sống của bản thân trôi qua như một mớ bòng bong thế này.

Diệp Dĩ Muội đi ra khỏi thư phòng, đi vào phòng tắm tắm rửa lại cho tinh tảo và sáng khoái sau một đêm mất ngủ.

Thế nhưng, vừa mới tắm xong, liền có chuyện rồi.

Quần áo được cô mặc vào phòng tắm vẫn là bộ lễ phục tối qua cô mặc trong tiệc cưới, nếu lại mặc nữa thì có gì đó sai sai.

Nghĩ rằng bây giờ cũng vẫn còn sớm, chắc hai người đó vẫn còn nằm ôm nhau, cũng sẽ không dậy sớm như vậy, cô liền rút một chiếc khăn tắm quấn lên người, chuẩn bị đi vào phòng để quần áo để tìm một bộ đồ.

Nhưng, khi cô mở cửa phòng tắm ra, lọt vào ánh mắt cô là hình ảnh Châu Lan Na tay đang cầm một cốc nước trắng, lúc này cô mới biết thế nào

gọi là oan gia ngõ hẻm.

Châu Lan Na nhìn cô từ đầu tới chân, bĩu môi, nói với giọng chế nhạo và khinh bỉ: “Đồ rẻ tiền!”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Mạnh Vải Che Thân

Diệp Dĩ Muội cố kìm nén để không tức giận, lạnh lùng nhìn cô ta, nói cảnh cáo: “Châu tiểu thư, xin cô hãy tự trọng!”

Thật sự không có cách nào để tưởng tượng, trên thế giới sao lại có một người phụ nữ có khả năng diễn xuất như cô ta chứ.

Trước mặt Tần Hàm Dịch thì giả vờ là một người lương thiện yếu đuối, một khi tới nơi không có anh ta, liền lập tức trở thành một con người khác, kiêu ngạo ngang tàng, thật sự làm người khác thấy buồn nôn.

Diệp Dĩ Muội quay đầu đi, thực sự không muốn lãng phí thời gian với hạng phụ nữ thế này, cô đi thẳng về phòng quần áo.

“Đồ rẻ tiền! Cô dám nói lại tôi!” Châu Lan Na gằn giọng xuống, mắng cô một câu sau đó nhanh chóng tiếng lên phía trước, giơ tay lên định tát xuống mặt Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội lập tức nắm lấy cổ tay cô ta: “Châu Lan Na, đừng có quá đáng quá, tôi không sợ cô đâu!”

“Cô – cái đồ rẻ rúm xuất thân nghèo hèn không xứng để gả cho Hàm Dịch.” cô ta ghét sát miệng vào tai Diệp Dĩ Muội, nghiến răng nói.

“Kể cả có không xứng nữa nhưng tôi cũng trong sạch và quang minh chính đại, còn Châu tiểu thư thì sao? Châu tiểu thư khi ở cùng Tần Hàm Dịch chẳng khác nào là gái bao!” Diệp Dĩ Muội vốn dĩ không muốn nói những lời hà khắc thế này, đối với sự xuất thân của Châu Lan Na cô càng

không có cái nhìn kì thị, nhưng Châu Lan Na mở miệng ra là “đồ rẻ tiền”, đúng là quá đáng hết mức, làm cô vô cùng tức giận.

“Cô nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem nào!” từ phía sau đột nhiên có tiếng ai đó gầm lên, giật mình Diệp Dĩ Muội liền bỏ tay Châu Lan Na ra.

“Hàm Dịch.....” Châu Lan Na gọi tên anh ta với vẻ tủi thân oan ức, nước mắt lập tức lăn dài trên má.

Cái vở kịch thế này, Diệp Dĩ Muội đã xem qua vô số lần, tới mức cô chẳng còn cảm giác gì nữa rồi, liền muốn đi qua người của Châu Lan Na để vào phòng quần áo.

Cô không muốn tranh cãi với Tần Hàm Dịch khi mà trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm.

Hơn nữa, cô cũng chẳng có gì phải tranh cãi, Tần Hàm Dịch căn bản sẽ không tin lời của cô.

Nhưng ai mà biết được, khi cô đi ngang qua người Châu Lan Na, cô ta đột nhiên kéo chiếc khăn tắm đang quấn trên người cô xuống.

Đợi tới khi cô ý thức được thì chiếc khăn tắm đã rời xuống đất, khi cô đưa tay ra kéo lên thì đã không kịp rồi.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra, hai mắt trợn trừng, đầu cô ù đi, đột nhiên trống rỗng.

Mặt cô đang nóng lên, cảm giác xấu hổ làm toàn thân cô run lên cầm cập, thực sự đã quên mất, cô nên cúi người xuống nhặt chiếc khăn tắm lên mới phải....

Đúng lúc này, bên tai truyền tới tiếng nói như đang cười trên nỗi đau của người khác của Châu Lan Na: “Ồ! Đúng là đồ rẻ tiền mà, vừa mới sáng

sớm ra đã không một mảnh vải che thân thế này!”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hàng Hạ Giá

Tần Hàm Dịch neho mày nhìn cơ thể trắng nõn nà đang trần như nhộng trước mặt, toàn thân Diệp Dĩ Muội run lên, anh ta dường như nghĩ cũng không nghĩ, liền tiến nhanh về phía trước, nhặt chiếc khăn tắm lên quấn vào người cô.

“Hàm Dịch.....” Châu Lan Na nhìn thấy Tần Hàm Dịch làm như vậy, lập tức gằn giọng xuống gọi, còn tỏ vẻ oan ức.

“Đi vào trong!” Tần Hàm Dịch nói giọng lạnh nhạt, không mang theo một chút tình cảm nào.

“Hàm Dịch, em....” Châu Lan Na vẫn muốn giải thích, không can tâm mà gọi một tiếng.

“Anh bảo em đi vào, nghe không hiểu à?” Tần Hàm Dịch thực sự tức giận rồi, trợn mắt lên nhìn Châu Lan Na với ánh mắt lạnh lùng.

Hành động vừa rồi của Châu Lan Na tuy là vô cùng cẩn thận nhưng anh ta vẫn nhìn thấy.

“Vâng!” Châu Lan Na trong lòng không can tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn đi vào trong phòng.

Tiếng cửa phòng đóng lại, Tần Hàm Dịch mới thấp giọng nói: “Lần sau đừng quấn khăn tắm mà chạy lung tung khắp nơi.”

Diệp Dĩ Muội cướp lại chiếc khăn tắm vẫn đang được anh ta túm lấy một góc, nhìn anh ta chăm chăm, bước nhanh chân về phía phòng treo quần

áo.

Anh ta tưởng cô thích trần truồng như vậy à? anh ta tưởng cô thích không mặc đồ để phơi ra trước mặt người khác như vậy à?

Dù gì đi chăng nữa cô cũng là Tần thái thái, ở trong nhà bị kẻ thứ ba ngăm hăm hại, lại còn bị chông chỉ trích, có ai để ý đến cảm nhận của cô không?

Tiếng cửa phòng treo đồ đóng lại, sức lực toàn thân cô dường như bị hút hết rồi, sống lưng cô không ngừng run lên.

Cô phải đợi cho mình bình tĩnh lại một lúc lâu sau đó mới thay đồ, đẩy cửa phòng treo đồ ra và bước ra ngoài.

“Cô mặc bộ đồ này để cùng tôi đi Pari?” Tần Hàm Dịch đứng dựa lưng vào tường ngay ngoài cửa phòng thay đồ, nheo mày lại nhìn Diệp Dĩ Muội què mùa.

“Tôi không muốn đi Pari.” Cô trả lời, ngữ khí vô cùng kiên định.

“Cô nói lại một lần nữa xem?” Tần Hàm Dịch đứng thẳng người lên, nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào cô.

“Tôi không muốn đi Pari!” cô nói to hơn lúc trước, biểu thị sự quyết tâm của bản thân.

“Cô gái, tôi thấy cô cho tới bây giờ hình như vẫn chưa biết rõ tình hình thì phải.” Tần Hàm Dịch đột nhiên đưa tay lên bóp cằm cô lại nghiêng răng cười gằn nói: “Cô tưởng một thứ hàng hạ giá được mua về mà còn có tư cách để nói không à?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Anh Ta Là Ma Quỷ

Diệp Dĩ Muội đầu óc đột nhiên như bị kim châm, nhìn vào đôi mắt sâu đen của anh ta, không tỏ ra một chút yếu đuối: “Tần Hàm Dịch, anh có giỏi thì hãy li hôn với một thứ hàng hạ giá như tôi đi.”

“Được, giỏi rồi!” Tần Hàm Dịch từ từ nhếch mép lên, nụ cười lạnh lùng, bàn tay anh ta bóp cằm cô lúc này đã đang bóp lấy cổ cô.

“Tần Hàm Dịch, anh tưởng.....tôi bằng lòng....gả cho loại đàn ông.....giống như ngựa như anh à?” Diệp Dĩ Muội bị bóp cổ tới nỗi đến thở cũng khó khăn cũng cô vẫn không chịu khuất phục.

“Diệp Dĩ Muội....” Tần Hàm Dịch bị lời nói của Diệp Dĩ Muội làm cho tức tới nỗi mặt tối sầm lại, tay anh ta lại càng thêm dùng lực.

“Tần Hàm Dịch.....anh có giỏi.....thì bóp chết tôi đi.....” Diệp Dĩ Muội chẳng đếm xỉa gì tới anh ta, so với việc ngày ngày bị anh ta làm thương tổn thì chẳng bằng cá chết lười rách.

Tần Hàm Dịch thấy cô như vậy, không những không càng tức hơn mà ngược lại lại bỏ tay trên cổ cô ra, trên miệng anh ta nở một nụ cười lạnh lùng rồi hỏi: “Diệp Dĩ Muội, cô không sợ chết, vậy mẹ cô cũng không sợ chết à?”

Một câu nói đã đánh trúng vào điểm yếu của cô, vài giây sau, cô mới tìm lại được tiếng nói của mình, cô khẽ ho bất lực: “Tần Hàm Dịch, anh đúng là đồ ma quỷ.”

Anh ta nhếch mép khẽ cười, trong ánh mắt là sự chế giễu, dường như đang chế giễu cái sự không biết tự lượng sức mình của cô.

Nhìn anh ta vui vẻ quay người bước đi, cơ thể cô mềm nhũn ra trượt xuống dưới đất. Nước mắt, dần dần làm nhòa đi ánh nhìn của cô.....

Dường như số phận đang trêu đùa cô, cô vật lộn để đấu tranh, không muốn bản thân trở thành trò cười nhưng dường như mọi sự cố gắng đều chỉ là vô ích.

Pari – một thành phố vô cùng lãng mạn, chắc đó là nơi mà tất cả các cô gái đều mong ước có được kì nghỉ tuần trăng mật tại đó.

Diệp Dĩ Muội cũng không ngoại lệ, cô cũng từng tưởng tượng.....

Chỉ là, khi tưởng tượng trở thành hiện thực hóa ra lại không nhất định là tốt đẹp, cũng có thể sẽ là một cơn ác mộng mà mãi không có cách nào để tỉnh lại.

Cô không kiềm nổi mà thở dài trong lòng một tiếng, hóa ra nghèo, thực sự là một cái tội.

Cô nghèo, vì vậy cô phải bị bán cho Tần gia để làm một người vợ tạm thời làm cho người khác vui.

Châu Lan Na nghèo, vì vậy cô ta làm gái bar, làm tình nhân của Tần Hàm Dịch, cuối cùng cũng bị chặn lại ngoài cửa của Tần gia.

Chỉ là, cô thực sự không cảm thấy Tần Hàm Dịch rất yêu Châu Lan Na.....

Nếu yêu, anh sao lại khi có Châu Lan Na rồi mà vẫn đi tìm những người con gái khác?

Cô thấy, chẳng qua Châu Lan Na xuất hiện đúng thời điểm, làm cái người mà anh ta cần thiết vào lúc này.

Thôi bỏ đi, chẳng cần đồng cảm với người ta, hoàn cảnh của cô cũng chẳng tốt hơn người ta là bao.

Ví dụ nói như bây giờ, bên tai cô không ngừng vang lên tiếng khiến cho người khác phải đỏ mặt, làm cô không kiềm chế được mà nhú mày, thật sự rất muốn nhảy từ trên máy bay xuống. “Hàm Dịch....người ta....người ta muốn có anh.....” cổ áo Châu Lan Na mở ra, cô ta gục người lên đùi Tần Hàm Dịch, thở hỗn hển.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Buồn Nôn Thế À?

Diệp Dĩ Muội thật sự cảm thấy buồn thay cho cô ta, một người đàn ông nếu như có thể trước mặt người thứ ba muốn có người con gái này, điều đó có nghĩa là anh ta đối với người con gái này không hề có một chút gì gọi là tôn trọng, cô ta lẽ nào không hiểu à?

Cô ta thông minh như vậy, chắc chắn là sẽ hiểu, chỉ là không muốn hiểu mà thôi.

“Được, bây giờ sẽ làm cho em thỏa mãn.” Tần Hàm Dịch trả lời với giọng lạnh lùng khác thường, không hề thay đổi ngữ khí dù là nói với Châu Lan Na.

Thậm chí, còn không có một chút gì gọi là tình cảm trong lời nói đó....

Cho dù như vậy, nhưng câu trả lời của anh ta vẫn làm cho cô cảm thấy tê người đi.

Anh ta không phải là thực sự muốn trước mặt cô mà làm chuyện đó cùng với Châu Lan Na chứ?

Khi bên tai cô vang lên âm thanh của sự va chạm cơ thể, cô chỉ cảm thấy những thứ trong dạ dày mình như sắp muốn đẩy ra ngoài.

Cô cố gắng kìm nén cảm xúc, không muốn trước mặt hai người đang “chiến đấu” mà phát ra bất cứ âm thanh gì, cố gắng làm cho bản thân biến thành kẻ vô hình....

Thế nhưng, có những lúc, có những việc, càng muốn khống chế thì lại càng phản tác dụng.

Diệp Dĩ Muội chỉ cảm thấy các thứ trong bụng như sắp ộc ra ngoài.

Cô chỉ có thể đứng lên, đi nhanh về phía nhà vệ sinh, giống như đã tìm một lối thoát để biến mất khỏi cái cảnh dâm dục trong khoang máy bay.

“Ọe....”

Trong nhà vệ sinh, cô lớn tiếng nôn ọe, nếu người khác nhìn vào còn tưởng lục phủ ngũ tạng của cô cũng sắp được đẩy ra.

Cũng không biết qua đi bao lâu, cô mới nôn hết được những thứ trong dạ dày ra, cô súc miệng, toàn thân như không còn sức lực, cô dựa lưng vào tường, rồi miễn cưỡng bước ra ngoài.

Đột nhiên, một bóng người cao lớn chắn ngang trước mặt cô, làm cô sợ suýt chết.

Anh ta chẳng phải là đang cùng Châu Lan Na làm...chuyện đó sao?

“Cô gái, cô vừa làm cái gì đấy?” Tần Hàm Dịch đưa cánh tay lên đặt lên tường kẹp Diệp Dĩ Muội ở giữa tường và anh ta, hỏi cộc cằn.

Diệp Dĩ Muội nhìn khuôn mặt trầm mặc của anh ta, cô nheo mày lại, không biết bản thân nên trả lời thế nào.

Có phải thần kinh anh ta có vấn đề không? Cô đi vệ sinh mà cũng phải báo cáo với anh ta à?

“Buồn nôn thế à?” Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm cô một lúc, đột nhiên hỏi: “Hả?” cô hơi đờ người ra, giật mình, nét mặt và biểu hiện đã trả lời thay cho cô.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đột Nhiên Hôn Cô

Nếu đã như vậy, giải thích thì cũng bằng thừa, Diệp Dĩ Muội lập tức quay đầu đi, không nhìn anh ta nữa, càng không muốn làm một cô gái giả tạo, xu nịnh.

Cô không hề kiêu ngạo, vì cuộc sống, việc cô có thể làm rất nhiều.

Nhưng, vẫn không thể trước mặt Tần Hàm Dịch mà làm như không có chuyện gì.

Vẫn còn nhớ, lần đầu tiên gặp anh ta, anh ta đã cười với cô, con tim cô đột nhiên đập điên loạn.

Từ trước tới giờ cô không hề biết, khi người đàn ông cười nó dường như có khả năng làm mờ nhạt đi tất cả mọi thứ xung quanh, nó vô cùng rực rỡ.

Nụ cười đó, cô đã dành cả đời để ghi nhớ nó, nhưng lại phải dùng cái giá là sự đau đớn để hiểu nó, những thứ vô cùng đẹp để quả đúng đều là những thứ có độc.

Tần Hàm Dịch nhếch mép cười, nghiêng răng hỏi lại một lần nữa: “Thực sự rất buồn nôn à?”

Diệp Dĩ Muội nheo chặt mày lại, cũng không biết cơn tức giận tới từ đây, cô quay đầu lại nhìn anh ta, trả lời: “Đúng vậy.”

“Ha ha!” Tần Hàm Dịch đột nhiên cười giễu cợt, anh ta tổng kết một cách rất chắc chắn rằng: “Cô đang ghen tỵ.”

Chỉ là, một giây sau, cô lại hối hận muốn chết về cái sự phản ứng chột dạ của bản thân đó.

“Diệp Dĩ Muội, cô có biết không? Cái bộ dạng bây giờ của cô, rất giả tạo, rất kịch!” Tần Hàm Dịch nhếch mép lên, sự tức giận trong lòng dường như được trút hết ra lúc này.

Từ xưa tới này anh ta không phải là một người đàn ông muốn so đo tính toán với phụ nữ, nhưng đối với Diệp Dĩ Muội, thì anh ta lại rất rất muốn so đo mọi việc với cô....

“Tùy anh muốn nói thế nào thì nói, tôi không phải vậy!” Diệp Dĩ Muội cảm thấy phổi của mình như sắp nổ ra.

Một người đàn ông sao lại có thể đáng ghét thế này chứ?

“Không phải?” Tần Hàm Dịch nhướn mày lên, vẫn cái bộ dạng khinh bỉ: “Vậy thì cô để tôi thử xem.”

Diệp Dĩ Muội vẫn còn chưa hiểu ý anh ta, môi anh ta đã đặt xuống, ngậm chặt lấy môi cô....

Mềm mại, vốn dĩ ấm áp nhưng lại vô cùng lạnh lùng – một cảm giác mà Tần Hàm Dịch luôn mang lại cho cô, anh ta chưa dự báo gì mà đã dí chặt môi mình vào môi cô.

Bỗng chốc cô tròn xoe mắt, muốn mở miệng ra, nhưng anh ta đã không cho cô có được cơ hội đó, lưỡi anh ta không tốn mấy may sức lực bèn đưa vào miệng cô, đẩy lưỡi cô vào trong, giữ chặt trong đó một lúc, như một luồng điện chạy ra từ lưỡi cô truyền ra toàn thân, làm cho toàn thân cô run lên, để mặc mọi hành động của anh ta.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Làm Tôi Thấy Buồn Nôn

Tần Hàm Dịch tay trái giữ vào gáy cô, bàn tay vốn dĩ đang chống vào tường lúc này đã trượt xuống lưng cô, sờ nhẹ nhàng từ trên xuống dưới.

Các động tác của anh ta, nhẹ nhàng một cách bất thường, làm cho toàn thân cô đều run rẩy lên.

Diệp Dĩ Muội trong lòng như có tiếng thúc giục, bảo cô hãy đẩy anh ta ra.

Thế nhưng, cô chỉ gục đầu xuống, hai tay đang vê vê vào vạt váy, không biết nên hành động thế nào.

Lưỡi của anh mang theo sự cướp bóc, có ý muốn chiếm hữu, lướt qua mọi góc ngách trong khoang miệng của cô, để lại hương vị đặc trưng chỉ bản thân mình mới có, dường như đang tuyên thệ đó là chủ quyền của anh ta.

Anh ta mút đi mút lại nhưng lại không hề lỗ mãng, từng chút từng chút như hút đi tâm trí của cô.

Cơ thể cô dần dần mềm nhũn ra, con tim bắt đầu cảm thấy rung động, đôi môi cô run rẩy, hôn ngược lại anh.

Hành động của cô, dường như đã kích thích tới anh ta, hành động vừa nãy của anh ta còn nhẹ nhàng ngọt ngào là thế, lúc này đột nhiên lại trở nên điên loạn.

Anh ta thở hổn hển, hai tay trượt xuống dưới, giữ lấy hông cô.

Cơ thể cao lớn của anh ta nghiêng về phía trước đem cơ thể của cô kẹp chặt giữa cơ thể mình và bức tường.

Còn bàn tay anh ta lúc này đã đặt vào hông cô và cũng không yên phận ở yên một chỗ.....

Cơ thể đột nhiên trong trạng thái lâng lâng, bức tường lạnh áp vào lưng làm cho Diệp Dĩ Muội khẽ giật mình, cô như bưng tỉnh, ý định rời đi lúc này đã dần dần quay trở lại.

Đôi mắt mở to tròn của cô không biết từ khi nào đã nhắm lại, đôi bàn tay đặt lên vai anh ta lúc này nhanh chóng thu về và buông thõng xuống, đang định đưa tay để đẩy anh ta ra, nhưng anh ta đã nhanh hơn cô một bước, cả cơ thể anh ta lùi về phía sau, Diệp Dĩ Muội bị ép vào tường lúc này như mất đi chỗ dựa, cô ngã luôn xuống đất.

“Phịch” một tiếng vang lên rõ to, hông của Diệp Dĩ Muội như không được kiểm soát mà rơi xuống đất, cả người cô cũng ngã xuống, đột nhiên cô tức giận ngẩng đầu lên nhìn Tần Hàm Dịch.

Anh ta vẫn thản nhiên đứng đó, cúi đầu xuống nhìn cô từ đầu tới chân, khẽ cười, rồi từ từ quỳ xuống: “ Diệp Dĩ Muội, cô đóng kịch đúng là.....” anh ta đưa cánh tay ra, giữ lấy cằm cô, nheo mắt lại, vừa lắc đầu vừa nói giọng ngao ngán: “Làm tôi thấy buồn nôn.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bị Anh Ta Si Nhục

Sau khi con tim cô bình tâm trở lại, tất cả sự kiêu ngạo đột nhiên như đều biến mất tất, cả người cô lúng túng xấu hổ, ước gì bây giờ ở đây có cái hố nào cho cô chui xuống.

Hóa ra, nụ hôn nhẹ nhàng ngọt ngào của anh ta dành cho cô chẳng qua cũng là để báo thù mà thôi.....

Một giây trước cô còn cảm thấy cảnh tượng anh ta và Châu Lan Na tình tứ, ân ái với nhau là rất ghê tởm.

Một giây sau, cô lại như say ngất ngây trong nụ hôn của anh ta.

Chẳng trách anh ta nói cô giả tạo, cô đóng kịch, ngay đến cả bản thân cô cũng đều không có cách nào để giải thích cho sự thay đổi kì lạ này.

Hoặc là, chẳng qua chỉ là một lần tùy hứng, một chút không để ý, một lần phóng khoáng....

“Diệp Dĩ Muội, muốn tôi làm cô thỏa mãn thì lần sau cứ nói thẳng ra, không cần dùng cái cách như thế này đâu, để thu hút sự chú ý của tôi.” Tần Hàm Dịch bỏ tay trên cằm cô ra, đưa bàn tay vỗ nhẹ lên má cô vào cái như dạy bảo, sau đó tiếp tục nói không chút nề tình: “Có điều, cái mặt cô vừa này ấy, đúng là không biết xấu hổ chút nào.”

Diệp Dĩ Muội bị làm cho tức tới nỗi toàn thân run lên, không biết và cũng không còn sức lực để mà phản bác lại, chỉ có thể quay mặt sang một bên, không nhìn anh ta nữa.

Diệp Dĩ Muội, sao vừa nãy mà lại như thế, không kiểm soát được bản thân như vậy, lại đắm mình vào nụ hôn của một tên ác quỷ.

Anh ta đột nhiên đưa tay lên má kéo đầu cô lại về phía chính diện, anh ta ghét đến chết cái thái độ né tránh này của cô.

Anh ta nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vô tội, uất ức của cô, cuối cùng đã không nhìn được mà nói những lời châm biếm cay độc: “Cái mặt này, tuy không phải là khẩu vị của tôi, nhưng miễn cưỡng thì cũng coi như là đổi khẩu vị, vốn dĩ cũng có thể tiếp tục mà thưởng thức đấy. nhưng, chỉ cần nghĩ tới việc cô là do bọn họ mua về cho tôi là tôi lại thấy buồn nôn, có cố cũng nuốt không trôi.”

Khuôn mặt cô vốn dĩ đã nóng bừng rồi lúc này như lại càng nóng ran lên, toàn thân cô không ngừng run rẩy, cũng không biết là do đang tức hay là do xấu hổ nữa.

“Bốn phận của cô là làm Tần gia thái thái, đúng có tìm cách bày mưu đặt kế để đưa tôi vào tròng. Bằng không, cô sẽ không được yên với tôi đâu.” Tần Hàm Dịch đứng lên, chẳng thèm để ý tới cô mà quay trở về khoang máy bay chỗ ngồi của mình.

Còn cô lại không biết, đắm mình trong nụ hôn đó, không chỉ có một mình cô, mà còn có cả anh ta.....

Cô nhìn theo bóng dáng anh ta rời đi, cô ngồi đần người dưới đất, con tim cô đau lên từng cơn, cô quên mất mình phải đứng lên.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” một giọng nói đàn ông đột nhiên vang lên bên tai cô, một khuôn mặt thư sinh anh tú và rạng rỡ xuất hiện trước mặt cô.

Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp lôi cô ra khỏi không gian mà cô đang bị ngập chìm vào, cô ngẩn ngơ nhìn vào khuôn mặt anh tú và nam tính đó,

trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, cô có cảm giác dường như cô sớm đã biết anh ta vậy.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Người Đàn Ông Mang Lại Cảm Giác Kỳ Lạ

Người đàn ông đứng trước mặt Diệp Dĩ Muội có mái tóc ngắn, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo hơi mở ra, để lộ làn da trắng nõn, khuôn mặt hơi dài, cái mũi cao và thẳng, đôi môi hồng và mỏng như được cắt gọt, thực sự là nhìn còn đẹp hơn cả con gái.

Khuôn mặt này, đối với Diệp Dĩ Muội dường như có một sức hút kì lạ, làm cho hướng ánh mắt mình vào một lúc lâu mà cũng không chịu rời đi.

Nhưng, cô dám khẳng định, tuyệt đối không phải vì anh ta “đẹp”.....

“Tiểu thư?” người đàn ông lại cất tiếng nói nhẹ nhàng gọi cô.

“Hả?” Diệp Dĩ Muội giật mình, lúc này mới phát hiện ra rằng hành động vừa rồi của bản thân thật là thất lễ.

Cô vội vàng hốt hoảng cúi đầu xuống, dùng mái tóc dài để che đi sự lúng túng, xấu hổ của bản thân.

“Ha ha....” người đàn ông cười lên một tiếng, dường như phản ứng của cô lúc này làm cho anh ta thấy rất hứng thú và vui vẻ.

Còn cô, vì tiếng cười của anh ta mà lúng túng tới nỗi chân tay cảm giác như thừa thãi lúc này, cô không biết phải làm gì.

Người đàn ông cuối cùng cũng ý thức được tiếng cười của mình là không đúng lúc, anh ta hắng giọng một tiếng, không còn cười nữa.

“Tiểu thư, đứng lên đi.” Vừa dứt lời, một bàn tay dài đưa ra trước mặt Diệp Dĩ Muội.

Cô nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay đó một lúc lâu, ánh nhìn của cô mới chạy theo cánh tay đó nhìn lên trên, lại một lần nữa hướng về phía khuôn mặt đang nở nụ cười nhẹ nhàng lịch sự kia, cô rất muốn hỏi anh một câu: “Có phải chúng ta quen biết nhau không?”

Thế nhưng, cuối cùng cô vẫn không có dũng khí để hỏi.....

“Đứng lên đi, một cô gái xinh đẹp thế này mà ngồi dưới đất làm cho ai đi qua nhìn thấy cũng phải thương hoa tiếc ngọc đấy!” anh ta hơi cúi người xuống một chút, nắm lấy tay cô, kéo cô từ dưới đất lên.

“Cảm....cảm ơn.....” cô lặp ba lặp bập nói một tiếng cảm ơn, lại lúng túng nhìn vào mắt anh ta sau đó quay người rời đi.

Từ trước tới giờ cô không phải là một người ngại ngùng hay ngượng nghịu, cho dù là khi ở trước mặt Tần Hàm Dịch, tim có có đập nhanh hơn nhưng sắc mặt cô luôn cố gắng để giữ được nét bình tĩnh, thậm chí còn có thể vì trả đũa lại mà còn trở nên mồm mép đanh thép.

Thế nhưng, khi đối diện với người đàn ông trước mặt, tuy con tim cô rất yên bình nhưng trên người anh ta lại mang theo một cảm giác rất quen thuộc, làm cô muốn được gần gũi với anh ta mà không hiểu tại sao.

Tính cách của cô cũng không phải thuộc dạng rất nhiệt tình, thậm chí có thể nói, có chút lạnh lùng. Vậy mà bây giờ, cô lại muốn được ở gần một người đàn ông vừa mới quen biết có vài phút, bản thân cô nghĩ thôi mà cũng cảm thấy đáng sợ.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chuyện Thời Thơ Ấu

Cảm giác sợ hãi làm cho cô muốn lập tức chạy trốn, chỉ sợ anh sẽ hiểu làm nhân phẩm của cô.

“Tiểu thư, đợi đã.” Anh vẫn còn nắm lấy tay cô, bàn tay anh không những không chịu bỏ ra mà còn nắm lấy chặt hơn, ngăn không cho cô vội vàng rời đi.

“.....” cô nheo mày lại, quay đầu nhìn anh.

“Váy của cô bẩn rồi!” anh nhìn vào váy cô, nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Không....không sao....” cô lúng túng trả lời một câu, rồi liền muốn rút tay mình ra nhưng anh lại không cho.

“Cô đợi một lát.” Anh bỏ tay cô ra, cũng không biết là cô có đồng ý đợi anh hay không, anh đã đi về phía khoang hạng phổ thông.

Còn cô thì thực sự đứng ngây ra đó, không nhúc nhích đợi người đàn ông quay lại, dường như bị ma ám vậy.

Diệp Dĩ Muội là một người không có được nhiều tình thương trọn vẹn của người thân, từ khi sinh ra cô đã chưa từng nhìn thấy cha mình.

Khi cô ba tuổi, mẹ cô đã đưa cô cùng gả vào Lục gia.

Cha dượng cô là một người lỗ mãng, thích uống rượu, thường xuyên đánh mắng hai mẹ con cô.

Còn mẹ cô, dường như cả đời này chẳng mấy khi được vui vẻ, từ trước tới giờ cô chẳng thấy mẹ cười bao giờ.

Đặc biệt là khi nhìn cô, nét mặt của bà lại càng trở nên đau khổ.

Về sau, cô vô tình cứu bà nội của Tân Hàm Dịch, và được bà nội anh ta nhắm, đã dùng một số tiền rất lớn để mua cô.

Cha dưỡng cô có thể nhận được một số tiền lớn như vậy, đương nhiên là vui vẻ đồng ý bán cô đi.

Cô có thể hiểu được lòng mẹ cô, mẹ cô chắc là cũng không muốn cô cả đời phải ở lại cái nơi nghèo khổ cùng cực đó mới kìm nén nỗi đau mà bán cô đi!

Thế nhưng bất kể mục đích của bọn họ là gì, không có một ai nghĩ tới cảm nhận trong lòng cô, đó là sự thực thật tàn khốc đối với cô.

Hai chữ “tình thân” trong cuộc đời của cô đã trở thành một khái niệm rất mơ hồ.

Nhưng người đàn ông vừa nãy đã đúng lúc cho cô cái cảm giác mơ hồ đó, nó dường như là tình thân vậy....

Người đàn ông quay trở lại, đúng lúc nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, anh ta lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi mới cắt ngang dòng suy nghĩ của cô: “Đang nghĩ gì vậy?”

Diệp Dĩ Muội giật mình trở lại thực tại, cô khẽ lắc đầu, trả lời có chút đau khổ: “Không có gì.”

Tôi vừa đột nhiên nghĩ tới mẹ mình. Người đàn ông cười cười, không hề bóc trần sự thật trước mắt rằng Diệp Dĩ Muội lời nói và suy nghĩ không giống nhau, anh đưa ra trước mặt cô một cái túi giấy: “Cô cầm lấy.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chúng Ta Quen Biết Không

Diệp Dĩ Muội nhìn anh ta với ánh mắt không hiểu, không hề đưa tay ra đỡ lấy chiếc túi giấy anh ta đưa.

“Váy của cô bẩn rồi, chiếc váy này là mới đấy, tặng cô!” người đàn ông dường như hiểu được suy nghĩ của cô, kiên nhẫn giải thích, bàn tay vẫn đưa ra trước mặt cô rất chân thành.

“Không được, sao tôi có thể lấy đồ của anh được chứ!” Diệp Dĩ Muội vội vàng từ chối, trong lòng đang rất hoài nghi: “Một người đàn ông, tại sao bên mình lại có một chiếc váy mới chứ?”

“Cô coi như giúp tôi, nhận đi!” anh ta nói vẻ rất khẩn thiết, đúng như là đang tìm kiếm sự giúp đỡ.

Diệp Dĩ Muội nheo chặt mày lại, nhìn anh ta không hiểu như đang mong muốn có được câu trả lời cho sự hoài nghi thắc mắc của mình.

Anh ta nhìn cô, khẽ cười, trên khuôn mặt thoáng qua một sự cay đắng.

“Vốn dĩ là mua cho bạn gái tôi, thế nhưng cô ấy được gả cho người khác rồi, nếu cô không nhận lấy thì tôi cũng vứt đi thôi.” Người đàn ông thu tay về, hướng về phía thùng rác như định vứt đi thật.

Diệp Dĩ Muội cúi đầu liếc nhìn chiếc váy màu trắng đã bị bẩn của mình, lại nghĩ tới ánh mắt chế giễu của Tần Hàm Dịch, cuối cùng cô cũng nhận lấy chiếc váy trong tay người đàn ông.

“Bao nhiêu tiền, tôi mua nó!” Diệp Dĩ Muội thực sự không muốn vô duyên vô cớ nhận đồ của người khác, cô liền mở miệng hỏi.

“Không cần đâu.” Anh ta lắc đầu, cười ấm áp nói: “Coi như là quà gặp mặt tôi tặng cô, chúng ta làm bạn với nhau nhé!”

Lời này nếu được nói ra từ miệng của kẻ khác thì chắc chắn Diệp Dĩ Muội sẽ từ chối và cảm thấy nó thật phù phiếm.

Nhưng, nó lại được nói ra từ miệng của người đàn ông này, nó làm cho người khác cảm thấy có gì đó rất chân thành.

Cô dường như bị mê hoặc vậy, không ngờ lại gật đầu nói: “Được!”

“Đi vào thay váy đi! Để tôi xem xem, con mắt của tôi thế nào.” Người đàn ông với nụ cười như gió xuân nhìn vào Diệp Dĩ Muội, nói lời dễ nghe nhưng lại rất tự nhiên, không hề giống với một người vừa mới quen biết.

Diệp Dĩ Muội nheo mày, liếc nhìn người đàn ông rồi có chút do dự, cuối cùng cô mấp máy môi hỏi: “Chúng ta....chúng ta quen biết nhau không?”

Người đàn ông nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ trả lời: “Quen chứ!” “Thật không?” con tim Diệp Dĩ Muội run lên, đôi môi cô nở một nụ cười nhè nhẹ.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đẹp Quá, Đẹp Quá

“Ừm, thật!” người đàn ông gật đầu, anh ta đưa tay lên vỗ nhẹ vào trán cô: “Nếu như không phải vừa quen biết rồi thì sao tôi lại đứng đây nói chuyện với cô chứ!”

“Ý tôi không phải như vậy...” Diệp Dĩ Muội vội vàng muốn giải thích ý của mình, nhưng anh lại ngăn lời cô lại bằng cách anh nói: “Thôi được rồi, đi vào thay váy đi!”

Nửa tiếng nữa là máy bay hạ cánh rồi. cô mà cứ thế này xuống máy bay mọi người lại nhìn cô mà cười đấy!”

Diệp Dĩ Muội nhú mày lại, cuối cùng nhìn anh ta một cái, tuy có chút miễn cưỡng nhưng vẫn đi vào nhà vệ sinh.

Trong chiếc túi là một chiếc váy lụa màu trắng, nhìn thì cũng không phải rất đẹp nhưng khá là đặc biệt, độc đáo.

Rũ chiếc váy ra, gắn trên cổ áo là một chiếc vòng “kim cương.”

Diệp Dĩ Muội cũng chẳng nghĩ nhiều, bèn mặc chiếc váy vào người.

Cô thấy, chắc là chẳng có ai lại đi đem nhiều “kim cương” như vậy gắn vào một chiếc váy.

Hơn nữa, kể cả là có, người đàn ông đó chắc cũng không rộng lượng tới nỗi đem thứ đồ quý giá này tặng cho một người vừa mới quen biết như cô.

Lúc này, cô cũng chỉ nghĩ đơn giản, chẳng qua cũng chỉ là một chiếc vòng đá.

Thay váy xong, cô bước ra khỏi cửa, khi đứng trước gương, đúng là cô đã hết sức ngạc nhiên.

Chiếc váy này khi ở trong tay thì nhìn có vẻ như rất bình thường, nhưng sau khi mặc lên người, không hiểu tại sao lại mang lại hiệu quả giặt mình thế này? Hơn nữa, nó vừa vặn tới mức như được may theo số đo của cô vậy.

Diệp Dĩ Muội không biết nên dùng từ gì để miêu tả nữa, chỉ có thể nói: “Đẹp quá, đẹp quá....”

Nhìn cô lúc này giống như một thiên sứ hết sức ngây thơ và thuần khiết....

Từ bé tới giờ, cô chưa từng có cái cảm giác thế này – một cảm giác vô cùng tự tin vào bản thân.

Diệp Dĩ Muội kích động quay người lại, đi ra khỏi nhà vệ sinh, muốn đem niềm vui của bản thân mình cùng chia sẻ với người đàn ông đã tặng váy cho cô.

Nhưng khi cô hào hứng đi ra ngoài, bóng dáng của người đàn ông sớm đã biến mất không thấy đâu rồi.

Trong lòng Diệp Dĩ Muội chợt thấy thất vọng....

Xem ra, anh ta thực sự chẳng để ý gì tới chiếc váy này thật, tặng cho cô hay vứt nó đi thì cũng chẳng có gì khác nhau.

Đứng ở cửa nhà vệ sinh một lúc lâu, cô mới thất vọng lững thững đi về khoang máy bay hạng sang của mình.

Ai mà biết được, cô vừa mới xuất hiện, Châu Lan Na bèn vô cùng kinh ngạc nhìn cô. Tần Hàm Dịch thì “oh” lên một tiếng đang ngồi đứng phắt lên, khuôn mặt căng thẳng nhìn cô, gằn giọng xuống hỏi: “Chiếc váy từ đâu ra đấy?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chiếc Váy Cưới Thiên Thần

Diệp Dĩ Muội nhìn phản ứng của ai người, nhất thời đờ ra không biết nên nói gì mới phải.

Chiếc váy làm sao vậy? mà tới nỗi khiến cả hai người đều giật mình ra như thế?

Tần Hàm Dịch là người thế nào chứ? nổi tiếng là hào phóng, có thể vì phụ nữ mà vung tiền như rác, kể cả là mua một chiếc du thuyền anh ta cũng sẽ không chớp mắt.

Thế nhưng, bây giờ anh ta nhìn chiếc váy cô đang mặc trên người, lại như đang vừa sốc vừa nổi cơn thịnh nộ, đúng là hết sức vô lý.

Tần Hàm Dịch nhảy bổ ra trước mặt Diệp Dĩ Muội, tay anh ta nắm chặt lấy cánh tay cô, hỏi lặp lại câu nói vừa nãy: “Chiếc váy này từ đâu ra?”

“Một người tặng.” Diệp Dĩ Muội nhăn mặt lại, cánh tay cô bị anh ta nắm chặt tới mức tê điếng đi.

Không phải cô sợ anh ta, mà là cô thực sự rất tò mò, chiếc váy này sao lại làm cho anh ta kích động đến như vậy.

“Ai tặng?” Tần Hàm Dịch tiến sát tới gần cô hơn, thần sắc anh ta dường như có chút lo lắng và căng thẳng.

Diệp Dĩ Muội nheo chặt mày lại, lắc đầu, trả lời một cách thận trọng: “Không biết.”

“Người đó bây giờ ở đâu?” Tần Hàm Dịch trợn mắt lên nhìn chăm chăm vào Diệp Dĩ Muội, trong lòng rõ ràng là đang cười chê cô là đồ ngốc, nhưng lại tức điên lên hỏi để có được câu trả lời.

“Khoang phổ thông!” Diệp Dĩ Muội nhanh chóng trả lời, cô không muốn trong lúc anh ta đang căng thẳng mà chọc tức tới anh ta.

“Trở về tôi sẽ xử lý cô.” Tần Hàm Dịch nghiêng răng cảnh cáo cô, sau đó hất tay cô ra, chuẩn bị đi ra khỏi khoang hạng sang.

Chỉ là, vừa mới bước đi được vài bước, tiếng thông báo máy bay chuẩn bị hạ cánh vang lên, anh ta chỉ có thể tức giận hằm hằm quay về chỗ, ngồi xuống.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh ta hậm hực, rồi cũng quay về ghế của mình ngồi xuống.

“Hàm Dịch, anh nói xem, chiếc váy đó có phải do cô ta lấy trộm không?” Châu Lan Na thấy Tần Hàm Dịch ngồi xuống ghế liền ghé sát người lại, tiếng nói không ta không nhỏ, đủ để cho cả ba người đều nghe thấy.

Diệp Dĩ Muội bị lời nói của cô ta làm cho tức điên lên.

Cô có tới mức xấu xa tới thế không? Ngay cả một chiếc váy cũng đi ăn trộm.

Hơn nữa, làm gì có tên trộm nào mà trộm đồ rồi mặc luôn lên người mình.

Diệp Dĩ Muội tỏ ra khinh bỉ trước câu nói ngu ngốc, thiếu logic của Châu Lan Na, cô chẳng thèm để ý tới lời cô ta nói thêm nữa.

“Em tưởng cô ta có đủ năng lực để lấy trộm đi chiếc váy cưới thiên thần của Hứa An Ca à?” Tần Hàm Dịch ném cho Châu Lan Na một cái lườm, lời nói lạnh lùng, mang theo sự chế giễu không che giấu.

“Lẽ nào là người khác lấy trộm, không có chỗ nào để giấu liền vứt nó cho Diệp Dĩ Muội?” Châu Lan Na không can tâm liên tiếp tục với những suy đoán ngu ngốc của mình.

“Em ngậm mồm lại đi!” Tần Hàm Dịch cuối cùng cũng không nhịn được mà tức tối trút giận lên Châu Lan Na, ngữ khí chứa đầy sự bức dọc.

Anh ta vẫn luôn rất ghét những người phụ nữ ngu ngốc, lại càng ghét hơn những người phụ nữ tự cho mình là thông minh. Châu Lan Na bị tiếng gầm lên của anh dọa cho sợ hãi mà ngậm miệng lại, không dám nói thêm một lời nào nữa.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cô Rất Lo Cho Anh Ta?

Từ lúc găm lên với Châu Lan Na tới lúc máy bay hạ cánh, Tần Hàm Dịch không nói thêm một lời nào, lúc nào cũng nheo chặt mày lại.

Khi máy bay hạ cánh, Tần Hàm Dịch là người đầu tiên đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa cầm điện thoại ấn một dãy số.

“Thanh Vĩ, có khả năng là Hứa An Ca ngồi cùng với chiếc máy bay mà tôi ngồi, nhưng ở khoang ghế phổ thông. Anh lập tức tìm người, ngăn anh ta lại, sau đó tôi sẽ tới ngay.” Tần Hàm Dịch ra lệnh cho người ở đầu dây bên kia, bước chân nhanh và chắc xuống khỏi máy bay.

Diệp Dĩ Muội vì lời nói của anh ta, đột nhiên tim cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô vội vàng đuổi theo Tần Hàm Dịch, tay cô nắm lấy cánh tay anh ta, giải thích: “Tần Hàm Dịch, anh ấy nhất định không phải là người xấu, anh đừng làm hại anh ấy.”

Không có cách nào khác nữa rồi, sắc mặt Tần Hàm Dịch càng khiến người khác sợ hãi hơn.

Lại thêm với những ấn tượng của Diệp Dĩ Muội đối với Tần Hàm Dịch chẳng tốt đẹp gì, vì vậy trực giác liền cho cô thấy, Tần Hàm Dịch nhất định sẽ bắt lấy Hứa An Ca và xử lý anh ta.

Tần Hàm Dịch không dừng bước, anh ta nhếch mép lên cười lạnh lùng: “Cô rất lo cho anh ta?”

Diệp Dĩ Muội bị câu hỏi của anh ta làm cho đờ người ra, lúc này mới phát hiện, biểu hiện của bản thân mình đúng là có phần lo lắng thái quá.

Cô thế này là thế nào? Tại sao lại lo cho Hứa An Ca như vậy?

Hoặc là do trong một góc nhỏ của con tim, cô luôn có một cảm giác nhầm tưởng rằng cô và anh ta đã quen biết với nhau rất nhiều năm rồi....

Còn anh ta, chắc chắn là đã từng làm cho cô thấy ấm áp.....

Cho dù cái cảm giác thân quen đó có rõ ràng hơn nữa, Diệp Dĩ Muội cũng biết rõ ràng rằng, trong kí ức của bản thân, chắc chắn không có người đàn ông nào tên là Hứa An Ca.

Cô bất lực bỏ tay trên cánh tay Tần Hàm Dịch ra, lúng túng lắc đầu, có chút chột dạ, cô giải thích: “Tôi chỉ là không hi vọng anh làm hại tới người vô tội.”

“Làm hại người vô tội?” sắc mặt Tần Hàm Dịch càng trở nên lạnh lùng hơn vài phần, anh ta bật cười chất vấn: “Sao cô biết rằng anh ta vô tội? cô lại làm sao biết là tôi sẽ làm hại anh ta?”

“Nếu không phải thế, đang bình thường, làm gì mà anh phải cho người ngăn anh ấy lại!” Diệp Dĩ Muội nheo mày, gân cổ lên vặn lại, thực sự là không hiểu tại sao Tần Hàm Dịch lại phản ứng dữ dội đến vậy

Cái bộ mặt phần nộ đó làm như cô vu khống cho anh ta không bằng. “Đồ ngốc, Hàm Dịch ngăn anh ta lại được nhiên là có nguyên nhân của nó.....” Châu Lan Na thì đắc ý, lại nhìn Diệp Dĩ Muội với ánh mắt khinh thường, dường như “có ý tốt” muốn giải thích cho cô vậy

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mỗi Tình Đầu Của Anh

Châu Lan Na còn chưa nói dứt lời liền bị Tần Hàm Dịch cắt ngang.

“Im mồm, ai cho em lắm lời đấy hả?” anh ta lạnh lùng ném cho Châu Lan Na một cái lườm, dọa làm cho cô ta sợ hãi ngậm chặt miệng lại.

Châu Lan Na bị mắng, đương nhiên là không dám nói lại Tần Hàm Dịch, chỉ biết đem tất cả những sự tức giận trút về phía Diệp Dĩ Muội bằng cách trợn trừng mắt lên lườm cô, sau đó lẻo đẻo đi theo Tần Hàm Dịch xuống máy bay.

Diệp Dĩ Muội bất lực cười đau khổ, chắc trên thế giới này cô là người vợ đáng thương nhất rồi.

Ba người cùng nhau đi ra từ một lối ra đặc biệt.

Chỉ là, vừa mới đi vào tới đại sảnh của sân bay, liền nhìn thấy một đám phóng viên, ào ào chạy tới bao vây xung quanh.

Thấy tình hình lúc này Diệp Dĩ Muội cũng chẳng lấy gì làm lạ, dù gì thì Tần Hàm Dịch cũng là nhân vật có tiếng tăm, bây giờ lại đưa vợ cùng đi du lịch, những phóng viên đó sao lại không tới để phỏng vấn chứ!

Châu Lan Na hất tóc về phía sau lưng, khoác tay vào tay Tần Hàm Dịch, trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận sự phỏng vấn.

Chỉ là, những phóng viên đó lại đi qua Tần Hàm Dịch và Châu Lan Na, chạy thẳng tới Diệp Dĩ Muội đang đi tụt lại ở phía sau.....

Diệp Dĩ Muội đơ người ra trước mười mấy chiếc micro trước mặt cô, cô nheo mắt lại vì bị ống kính chĩa vào và liên tục bấm máy.

“Tần thái thái, xin hỏi bộ váy cưới thiên thần tại sao lại được mặc trên người của cô?”

“Tần thái thái, xin hỏi cô và nhà thiết kế thiên tài Hứa An Ca có quan hệ gì?”

“Tần thái thái, Hứa thiếu gia từng nói, cảm hứng thiết kế bộ váy cưới thiên thần được đến từ mối tình đầu của anh ấy, xin hỏi, trước khi Tần thái thái kết hôn, có phải đã quen với Hứa thiếu gia?”

“.....”

Đám phóng viên không ngừng đặt ra những câu hỏi, thậm chí ngay đến thời gian để trả lời cũng không dành cho cô.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra nhìn đám phóng viên mỗi lúc lại ép chặt lấy cô, cô lùi về phía sau từng bước một, trong cơn hoảng loạn, chân cô trượt đi, cả người cô ngã xuống.

Xong rồi, mất mặt quá....

Tần Hàm Dịch nhất định sẽ mạng cô chết mất!!!

Chỉ là, Diệp Dĩ Muội không có cơ hội tiếp xúc với mặt đất gần hơn nữa, khi cô nghiêng người đi, cả cơ thể cô ngã vào trong lòng ấm áp của một ai đó.

Ngay sau đó, giọng nói trầm ấm của Tần Hàm Dịch vang lên bên tai cô, rõ ràng là mang theo sự trách móc nhưng cô lại cảm thấy vui tai một cách bất ngờ.

“Cẩn thận!” “Tần thiếu gia, anh có thể trả lời một chút, tại sao chiếc váy cưới thiên thần lại được mặc trên người Tần thái thái không?” đám phóng viên như lại nhìn thấy mục tiêu tấn công mới, khi mà không có được câu trả lời từ Diệp Dĩ Muội liền lập tức quay ra hỏi Tần Hàm Dịch.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngã Vào Lòng Anh

Đôi môi Tần Hàm Dịch hơi cong lên, ánh mắt bình tĩnh hướng về người phóng viên vừa đặt câu hỏi, anh nói: “Ở trên máy bay tôi đã gặp Hứa An Ca, từ tay anh ấy mua lại chiếc váy cưới thiên thần này để tặng cho thái thái của tôi làm món quà cưới.”

Diệp Dĩ Muội giật mình, có chút không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, cô ngược mắt lên nhìn Tần Hàm Dịch.

Sao anh ta lại có thể nói dối không chớp mắt như thế chứ? anh ta gặp Hứa An Ca khi nào? Trả cho anh ta một xu nào chưa?

Nếu bị Hứa An Ca nhìn thấy những dòng tin tức này anh sẽ nghĩ gì về cô?

“Tần thiếu gia, Hứa thiếu gia khi thiết kế ra chiếc váy cưới thiên thần này đã có rất nhiều người trả giá cao ngất ngưỡng để mong có được nó, nhưng đều thất bại, xin hỏi Tần thiếu gia đã làm thế nào để thuyết phục được Hứa thiếu gia vậy?” đám phóng viên rõ ràng là không tin lắm vào lời nói của Tần Hàm Dịch.

“Dùng tình yêu của tôi đối với thái thái làm anh ấy cảm động.” Tần Hàm Dịch nói, trên má của Diệp Dĩ Muội đặt xuống một nụ hôn, để thể hiện “tình yêu” của anh ta.

Thế nhưng, đám phóng viên cũng chẳng phải là kẻ ngốc.

“Tần thiếu gia, tại sao tuần trăng mật của anh và Tần thái thái lại còn đưa cả Châu tiểu thư cùng đi?” một phóng viên hỏi rất thẳng thắn.

Sắc mặt Tần Hàm Dịch đột nhiên sầm xuống, báo hiệu một sự tức giận.

Còn Châu Lan Na đứng bên cạnh thì ánh mắt hằm hằm sát khí nhìn Diệp Dĩ Muội.

Trong lúc Diệp Dĩ Muội quay đầu đi liền bắt gặp ánh mắt thù hằn của Châu Lan Na.

Cô nhếch mép cười giễu cợt, đột nhiên cảm thấy bản thân có cơ hội để lên tiếng trả đũa cho những lần bị Châu Lan Na bắt nạt.

Vậy là, cô cố ý ngã mình vào lòng của Tần Hàm Dịch, nhìn vào người phóng viên vừa đặt câu hỏi, trả lời nhẹ nhàng: “Vị phóng viên đây, anh dùng sai một từ rồi, không phải “tại sao đưa Châu tiểu thư cùng đi” mà là Châu Tiểu thư “sao lại cùng đến!”

Lời nói của Diệp Dĩ Muội làm cho tất cả mọi người có mặt ở đó đều hết sức ngạc nhiên, bao gồm cả người đang ôm lấy cô là Tần Hàm Dịch, cánh tay anh ta cứng đờ lại.

Còn Châu Lan Na đang đứng ở một nơi không xa đó, sắc mặt của cô ta liền trở nên khó coi hơn bao giờ hết.

Nếu không phải có một đám phóng viên đang ở đây, cô ta nhất định sẽ xông tới, bóp chết Diệp Dĩ Muội.

“Tần phu nhân, nếu cô đã ngầm đồng ý cho Châu tiểu thư tới, có phải cô cũng ngầm thừa nhận mối quan hệ của cô ấy và Tần tiên sinh không?” lập tức có một người men theo câu trả lời của Diệp Dĩ Muội mà tiếp tục hỏi.

Diệp Dĩ Muội nghe thấy vậy, không kịp suy nghĩ mà quay đầu lại nhìn vào Tần Hàm Dịch đang đứng bên cạnh, thực sự rất muốn rất muốn dùng

ánh mắt đốt cháy anh ta. Nếu không phải anh ta, cô việc gì phải bị người khác hỏi những câu hỏi mang đầy tính sỉ nhục thế này!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ôm Lấy Cô

Diệp Dĩ Muội lạnh lùng liếc nhìn người phóng viên đó, trong lòng cô không hiểu tại sao lại đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận và rất muốn trút hết ra ngoài.

“Cô sẽ ngầm chấp nhận việc chồng cô hoặc bạn trai cô cơm ngon canh ngọt ở nhà không ăn mà lại đi ra ngoài ăn phở à?”

Điều mà Diệp Dĩ Muội không ngờ được đó là Tần Hàm Dịch không hề trả miếng hay phản đối lại lời cô nói, mà lại nhìn cô với ánh mắt khá hào hứng và như thể tán thành.

“Tần thiếu gia, nếu anh đã yêu Tần thái thái như vậy, Tần thái thái cũng yêu anh, vậy thì tại sao lại cho phép Châu tiểu thư cùng đi đến?”

Cô phóng viên vừa nãy bị Diệp Dĩ Muội hỏi vặn lại vẫn không can tâm lại tiếp tục nhìn về hướng Tần Hàm Dịch đặt câu hỏi.

Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội với ánh mắt “thâm tình” giải thích một cách vô cùng tự nhiên và thoải mái: “Mọi người đều biết, Châu tiểu thư là thư ký của tôi, bao nhiêu năm nay, đều là do cô ấy đứng ra sắp xếp mọi công việc của tôi. Tôi đưa thái thái đi hưởng tuần trăng mật, luôn cần có một người, trước sau giải quyết những việc cần thiết để không ảnh hưởng tới tuần trăng mật ngọt ngào.”

Diệp Dĩ Muội đúng là không thể không bội phục khả năng diễn xuất xuất chúng của người đàn ông này, bất luận là từ ánh mắt hay nét mặt, anh ta đều không để lộ điều gì bất thường cho người khác nhìn thấu được.

Còn cô, gần như chết đuối anh trong ánh mắt “thâm tình” đó của anh ta.

“Tần thiếu gia, vậy trong buổi phát biểu những thiết kết mới của Hứa thiếu gia sẽ diễn ra sau đó, Tần thái thái thái có phải sẽ xuất hiện không?” cuối cùng cũng có phóng viên không còn hứng thú với những tin đồn về chuyện phong lưu của Tần Hàm Dịch nữa.

“Vấn đề này tạm thời cần phải bảo mật!” Tần Hàm Dịch ôm lấy eo của Diệp Dĩ Muội đỡ cô đi, rồi nói: “Thôi, hôm nay tạm thời dừng ở đây đã!”

Vừa dứt lời, mặc kệ đám phóng viên vẫn tiếp tục đặt ra câu hỏi, Tần Hàm Dịch vẫn nhất quyết không quan tâm, hai tay đỡ lấy eo của Diệp Dĩ Muội đi thẳng ra khỏi sân bay.

Ra khỏi sân bay, Tần Hàm Dịch không hề thương hoa tiếc ngọc, anh ta đẩy mạnh Diệp Dĩ Muội vào trong một chiếc xe Rolls-Royce sau đó bản thân mình cũng ngồi vào trong.

Còn Châu Lan Na thì lẻo đẻo chạy sát theo sau, đang định ngồi vào hàng ghế sau thì liền nghe thấy Tần Hàm Dịch nói giọng không vui như ra lệnh: “ngồi lên ghế đằng trước kia.”

“Ồ.” Châu Lan Na liếc nhìn Tần Hàm Dịch với ánh mắt tủi thân, nhưng cũng chỉ biết ngoan ngoãn đóng cửa xe lại, đi lên ghế trên ngồi.

Tần Hàm Dịch hạ cửa kính của xem xuống, ngồi trong xe nhưng bàn tay anh ta vẫn ôm lấy eo của Diệp Dĩ Muội, mặc kệ phía bên ngoài xe phóng viên vẫn bám lấy và chụp ảnh lia lịa.

Diệp Dĩ Muội thấy vậy, không thể không hiểu, Tần Hàm Dịch đưa Châu Lan Na đi qua hết nơi này tới nơi khác như thế, chẳng qua cũng là vì muốn nói với toàn thế giới rằng anh ta không đối xử tệ bạc với cô ta sao?

Lúc này, anh ta lại đóng kịch ân ái với cô, là vì cái gì? Chiếc xe được khởi động và lái xxi, Diệp Dĩ Muội vẫn chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình, còn Tần Hàm Dịch giống như một con sói hiện hình, anh ta liền nhảy bổ vào ôm lấy cô.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sự Phẫn Nộ Của Anh

Tần Hàm Dịch ép cô vào giữa cơ thể anh ta và ghế xe, đôi mắt anh ta nhìn chăm chăm vào cô như con đại bàng đang nhìn vào con mồi.

“Diệp Dĩ Muội, tôi hỏi lại cô một lần nữa, váy cưới thiên thần tại sao lại được mặc trên người cô?” Tần Hàm Dịch gằn giọng nói lạnh lùng, sự dịu dàng nhẹ nhàng vừa nãy sớm đã biến mất một cách triệt để rồi, thay vào đó là một tư thế và giọng điệu làm cho người khác phải sợ hãi.

“Anh nói chiếc váy tôi đang mặc trên người á?” cô không thể không nói, cô rất thích cái tên của chiếc váy này.

“Đừng có giả vờ mơ hồ với tôi.” Tần Hàm Dịch đưa tay ra, dùng lực bóp chặt lấy cằm cô, vẫn nói với giọng bá đạo.

“Tôi căn bản không quen biết gì người đó, là anh ta tốt bụng, thấy váy của tôi bán nên đã đem chiếc váy này tặng cho tôi.” Diệp Dĩ Muội cảm thấy cơn đau ở cằm như đang truyền ra khắp cơ thể, cô sắp không chịu được nữa rồi, nét mặt vô cùng nghiêm túc trả lời anh ta.

Chẳng phải là sợ Tần Hàm Dịch, chỉ là cô thấy anh ta thế này, Diệp Dĩ Muội càng biết rằng sự việc rất nghiêm trọng, đương nhiên không muốn đối đầu với anh ta.

“Cô lừa ai chứ!” Châu Lan Na đột nhiên lên tiếng, giọng nói đầy sự khinh bỉ: “Chiếc váy này từng có người ra giá 1000 vạn, Hứa An Ca cũng không chịu bán, vậy mà lại tặng cho cô?”

Diệp Dĩ Muội bị thái độ khinh bỉ của Châu Lan Na chọc cho tức điên muốn phản kích lại, nhưng khi hiểu ra ý trong câu nói của cô ta, đột nhiên cô đờ người ra.

Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội với ánh mắt thăm dò rồi bỗng nhiên thả cô ra, cầm lấy chiếc máy tính bảng bên cạnh, nhanh chóng mở ra, vào mạng và nhập ba chữ “Hứa An Ca” vào mục tìm kiếm.

“Cô nhìn xem, người cô gặp là anh ta đúng không?” Tần Hàm Dịch chỉ tay vào bức ảnh trên màn hình máy tính bảng, giọng nói trầm xuống như đang cố kìm nén cơn tức giận.

Diệp Dĩ Muội đột nhiên tròn xoe mắt, hết sức giật mình nhìn vào màn hình chiếc máy tính bảng.

Đây chẳng phải là người đàn ông vừa tặng cô chiếc váy này sao?

Tần Hàm Dịch nhìn nét biểu cảm trên mặt của Diệp Dĩ Muội, không cần hỏi thêm anh ta cũng đoán được ra câu trả lời.

Anh ta thu ánh mắt về, lại mở weibo của Hứa An Ca ra, bèn nhìn thấy dòng trạng thái vừa mới được đăng cách đó không lâu: hôm nay cuối cùng cũng đem chiếc váy thiên thần tặng cho cô ấy.....

“Cô còn dám nói không quen với Hứa An Ca?” Tần Hàm Dịch đóng chiếc máy tính bảng lại, quay mặt ra lờm Diệp Dĩ Muội.

“Tôi....” Diệp Dĩ Muội lắc đầu lia lịa, muốn giải thích, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Hai chữ “cuối cùng” của Hứa An Ca đúng là quá dễ để khiến người khác hiểu lầm.

“Diệp Dĩ Muội, cô phải biết rõ rằng, chúng ta vẫn còn chưa ly hôn.” Tần Hàm Dịch túm lấy gáy cô, dí sát mặt mình vào mặt cô, dùng hơi rượu vẫn còn đọng lạnh trong miệng, phả ra cùng hơi thở để nói với cô về sự phần nộ của anh ta.

“Tôi không quen biết gì với anh ta....” Diệp Dĩ Muội vội vàng giải thích, không phải sợ, chỉ là trong tiềm thức của cô, không hi vọng Tần Hàm Dịch hiểu lầm cô. Chỉ là, sao sau khi nói ra lời như vậy, tự bản thân cô lại cảm thấy đó là lời nói dối lòng?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cắm Sừng

Đối với Hứa An Ca, Diệp Dĩ Muội tuy trong kí ức không hề tìm thấy con người này, nhưng ở đâu đó, lại luôn có một cảm giác rất quen thuộc, nó cứ quanh quẩn vướng vít trong trái tim cô.

“Diệp Dĩ Muội, ánh mắt nhấp nháy của cô đã bán đứng cô rồi.” Tần Hàm Dịch liền ghé sát vào cô hơn nữa, khi nói, anh ta chỉ mấp máy đôi môi mỏng hồng hào, không ngừng vuốt lên má cô.

Diệp Dĩ Muội run lên từ tận trong tim, cô muốn đẩy Tần Hàm Dịch ra.

Ai mà biết được, Tần Hàm Dịch như sớm đã có sự chuẩn bị, anh ta cứng đơ ra như một ngọn núi, đè vào cô, không động đậy.

“Tần Hàm Dịch, anh không tin tôi thì thôi.” Diệp Dĩ Muội nhìn thẳng vào đôi mắt ngập tràn sự lạnh lùng và nghi ngờ đó, thái độ của cô cũng hết sức cứng rắn.

Chỉ là, vì khoảng cách giữa hai người quá gần, lúc môi cô mấp máy đã chạm vào một bên má của anh ta, đột nhiên làm cho bầu không khí trở nên ấp áp hơn.

Tần Hàm Dịch ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nhưng trong lòng lại có một ý nghĩ thoáng qua, anh ta vẫn giữ tư thế ghé sát vào với Diệp Dĩ Muội, dùng giọng nói uy hiếp để nói với cô: “Diệp Dĩ Muội, tôi không cần biết trước đây cô và Hứa An Ca có quan hệ gì với nhau. Nhưng, bây giờ cô là Tần thái thái, cô hãy an phận thủ thường cho tôi.”

“Tôi cũng đã rất biết thân biết phận rồi, chính những hành vi của bản thân anh mới là sai trái.”

Nghe thấy tiếng nói uy hiếp của Tần Hàm Dịch, Diệp Dĩ Muội tức giận liền đá lại một câu.

Anh ta đem cả người tình của mình đi hưởng tuần trăng mật cùng vợ, nhưng cuối cùng lại làm như cô đã làm gì có lỗi với anh ta, cứ như là cô đã cảm sừng anh ta không bằng.

“Ha ha...” Tần Hàm Dịch đột nhiên bật cười, anh ta nhếch mép lên khinh bỉ: “Cô nói thế là đang ghen đấy à?”

Diệp Dĩ Muội dường như bị nhìn trúng tim đen vậy, cô nheo mày, nói vắn lại: “Ai thèm ghen chứ, đồ thần kinh.”

“Diệp Dĩ Muội, cô nói lại một lần nữa xem nào?” Tần Hàm Dịch thở ra hơi thở thù địch, giống như núi lửa chuẩn bị phun trào ra vậy.

Diệp Dĩ Muội đột nhiên run lên, quay đầu đi không nhìn vào anh ta nữa.

“Sự tồi tệ tới mức không biết xấu hổ” của Tần Hàm Dịch cô đã từng thấy, cô tuyệt đối sẽ không ngốc tới mức mà đấu khẩu với anh ta làm gì, tránh việc lát nữa anh ta lại lấy gia đình cô ra để uy hiếp cô. Tần Hàm Dịch cũng không biết bản thân mình làm sao nữa, nhìn thấy cái bộ dạng tức giận của Diệp Dĩ Muội, thậm chí anh ta còn rất muốn rất muốn bóp chết cô.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thực Thi Quyền Lực

Khoảng cách quá gần giữa hai người, lại thêm với áp suất không khí như bị giảm xuống, đúng là làm con tim người khác không thể không tăng nhịp đập.

Nếu, trước mặt Diệp Dĩ Muội là một người đàn ông khác, có khả năng Diệp Dĩ Muội còn có thể phản kháng lại được.

Nhưng, mỗi khi đối mặt với Tần Hàm Dịch, cô luôn có cảm giác chân tay mình mềm nhũn ra và tê dại đi, anh đúng là kiếp nạn của cuộc đời cô.

“Diệp Dĩ Muội, không kể bên ngoài tôi có bao nhiêu người phụ nữ, nhưng cũng không thay đổi được hiện thực rằng cô là Tần thái thái. Những người khác, tốt nhất cô hãy đừng có mơ tưởng tới nữa.” Tần Hàm Dịch cuối cùng cũng không chịu được cái bầu không khí ngọt ngào này, anh ta dùng tiếng nói lạnh lùng để cảnh cáo cô.

Tiếng nói lạnh lùng như được phát ra từ địa ngục làm cho Diệp Dĩ Muội nếu không mặc quần áo thì chắc toàn thân cô sớm đã đóng băng lại mất.

Tần Hàm Dịch thấy Diệp Dĩ Muội chỉ nheo mày không nói gì, trong lòng anh ta chợt thấy hoảng loạn, anh ta đột nhiên hôn lên môi cô, đẩy lưỡi mình vào trong miệng cô, lỗ mông khổng lồ chế cô mặc kệ cho cô vùng vẫy và ánh nhìn của những người khác đang ngồi trong xe.

“.....” Châu Lan Na đau khổ nhìn tình cảnh trước mắt, cuối cùng cũng vẫn không dám mở miệng, chỉ biết quay đầu lên.

Hai tay Diệp Dĩ Muội bóp chặt vào đùi cô, tới nỗi cô cảm nhận được cơn đau, cô dùng chính cơn đau đó để nhắc nhở bản thân rằng không được đắm chìm vào nụ hôn của anh ta.....

Còn Tần Hàm Dịch hôn cô một lúc lâu mà không thấy cô có một chút phản ứng gì, lúc này mới chịu bỏ cô ra nhưng vẫn chưa chịu buông tha cho cô, anh ta cắn lên cổ cô.

“Diệp Dĩ Muội, bây giờ tôi phải có được cô, xem cô còn đi quyến rũ Hứa An Ca được nữa không.” Anh ta nói giọng tức giận và thách thức, trong giọng nói đó còn thể hiện chút gì đó thèm muốn mà ngay đến cả bản thân anh ta cũng không phát hiện ra.

“Không, Tần Hàm Dịch, anh không thể.....” Diệp Dĩ Muội hốt hoảng muốn đẩy anh ta ra, nhưng làm sao cô có thể địch nổi với sức lực của một người đàn ông....

Cô biết, Tần Hàm Dịch tuyệt đối là loại người nói được làm được.

Anh ta sẽ chẳng quan tâm xem trường hợp gì, không biết thế nào là xấu hổ, anh ta nói muốn có được cô thì anh ta tuyệt đối có thể ở trên xe, trước mặt tài xế và Châu Lan Na để xé nát quần áo của cô ra.

Thế nhưng cô không phải là anh ta, lại càng không phải là Châu Lan Na - kẻ có thể sẵn sàng vì anh ta mà làm chuyện đó mọi lúc mọi nơi.

“Tần Hàm Dịch, anh là đồ khốn nạn, bỏ tôi ra!” Diệp Dĩ Muội vừa cố hết sức đẩy anh ta ra, vừa hét lên.

“Khốn nạn?” Tần Hàm Dịch nắm lấy bàn tay đang dấm thành thịch vào người anh ta của Diệp Dĩ Muội, dùng ánh mắt khinh miệt, đối với anh ta việc cưỡng bức cô là một việc làm chẳng có chút gì đáng khinh bỉ. “Diệp Dĩ Muội, cô là vợ của Tần Hàm Dịch này, tôi chỉ đang thực thi quyền lực

mà tôi nên có thôi, có gì không đúng nào?” Tần Hàm Dịch hất cằm cô lên, nhìn chăm chăm vào cô như muốn ăn thịt cô ngay lập tức.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Trái Tim Bị Tôn Thương

Sống mũi Diệp Dĩ Muội cay cay, hai mắt cô nhòa đi.

“Tần Hàm Dịch, rốt cuộc tại sao? Tôi đã rất nhẫn nhịn với anh rồi, rốt cuộc anh còn muốn tôi làm thế nào nữa thì anh mới có thể buông tha cho tôi?”

Con tim Tần Hàm Dịch khẽ nhói đau, hai mắt anh ta chớp chớp, khi Diệp Dĩ Muội còn chưa kịp hiểu được thái độ này của anh ta có nghĩa là gì thì đôi mắt anh ta đã được bao trùm bởi một sự khinh bỉ rõ nét: “Diệp Dĩ Muội, có trách thì trách bản thân cô, không nên đứng núi này trông núi nọ, không biết đường mà an phận.”

Lời nói vô tình lạnh nhạt của Tần Hàm Dịch bỗng chốc như đâm vào trái tim cô, làm cho trái tim cô tổn thương tới mức chẳng còn chữa lành được nữa, anh ta như sợ còn chưa đủ, cố nói thêm một câu: “Đừng có nước mắt cá sấu trước mặt tôi, tôi nhìn mà thấy buồn nôn.”

Diệp Dĩ Muội thất vọng nhìn Tần Hàm Dịch, cô mím chặt môi lại, cố nuốt nước mắt vào trong.

Trên thế giới sao lại có loại người như Tần Hàm Dịch chứ, rõ ràng là nhìn đẹp trai anh tú vậy mà lại chẳng khác nào một con quỷ....

“Tần Hàm Dịch, anh đã từng yêu chưa?” Diệp Dĩ Muội cứng rắn, đột nhiên muốn hỏi anh ta câu hỏi đó.

Cô thực sự rất muốn biết, một người giống như anh ta, người đàn ông từ trước tới giờ chẳng coi phụ nữ ra gì thì có hiểu thế nào là yêu không....

Câu hỏi này làm cho anh ta choáng váng, sự tức giận, kiêu ngạo, bạo lực trong ánh mắt đó cũng đã giảm đi rất nhiều, hóa thành một sự đau đớn chỉ chợt lóe lên lơ mơ không rõ nét....

Diệp Dĩ Muội thấy anh ta như vậy, khẳng định rằng chắc chắn anh ta đã từng yêu....

“Diệp Dĩ Muội, tôi không có tâm trạng để nghe những lời nhảm nhí của cô.” Tần Hàm Dịch đột nhiên ngồi thẳng lưng dậy, không còn đê sát vào cô nữa, ánh mắt sắc lạnh của anh ta vẫn hướng về phía khuôn mặt cô: “Tôi cảnh cáo cô, không được quyến rũ Hứa An Ca thêm một lần nữa, anh ta không phải là người đàn ông mà hạng phụ nữ rẻ tiền có thể mơ tưởng được đâu.”

Con tim cô đột nhiên cảm thấy bị tổn thương, lời nói của anh ta giống như một con dao đâm thẳng vào giữa con tim của Diệp Dĩ Muội.

Trong mắt anh ta, cô thực sự không những chẳng là gì mà còn là người phụ nữ rẻ tiền sao?

Vậy nếu, người phụ nữ rẻ tiền là cô, cứ muốn “quyến rũ” Hứa An Ca thì anh ta sẽ làm gì? Giết cô sao?

Cô cố gắng hít thở thật sâu, nuốt nước mắt đang trực chảy ra ngoài vào trong, quay mặt đi, không chịu và cũng không muốn nhìn anh ta thêm nữa.

Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn Diệp Dĩ Muội, những giọt nước mắt trong mắt cô cuối cùng lại làm cho con tim anh ta cảm thấy nhói đau. Anh ta giật mình, không còn hứng thú tranh cãi thêm với cô nữa, anh ta dựa lưng mình vào ghế, chìm đắm vào trong suy nghĩ của bản thân....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Oan Gia Ngõ Hềm

Trong sự im lặng, chiếc xe rất nhanh đã đưa ba người về tới khách sạn.

Nhận lấy thẻ phòng, dưới ánh nhìn kì lạ của nhân viên phục vụ, ba người vào thang máy đi lên căn phòng hạng tổng thống ở tầng 26.

Tần Hàm Dịch đưa vợ và tình nhân cùng đi hưởng tuần trăng mật, đúng là trở thành một chủ đề nóng của cả khách sạn.

Lúc đó Diệp Dĩ Muội hận không có cái lỗ nào mà chui xuống, cái danh phận vợ của Tần Hàm Dịch lại một lần nữa làm cho cô thấy xấu hổ và bẽ mặt.

Cứ nghĩ rằng may mắn được gả cho người đàn ông mình yêu nhưng cuối cùng lại trở thành một người vợ hữu danh vô thực, còn có gì đau khổ hơn chuyện này cơ chứ?

Trong thang máy, Diệp Dĩ Muội đứng vào một góc thuộc về riêng bản thân mình, nhìn Châu Lan Na khoác tay vào tay Tần Hàm Dịch, những nhẹ nhàng nịu với anh ta, cảnh tượng đó làm cho cô có một ảo giác rằng: “Châu Lan Na mới là vợ của anh ta, còn cô chẳng qua chỉ là đi cùng cho có lệ.”

Tiếng “tinh” vang lên, cửa thang máy đang khép cuối cùng cũng được mở ra.

Diệp Dĩ Muội chẳng quan tâm tới điều gì khác, cô là người đầu tiên chạy ra khỏi thang máy, muốn lập tức chạy trốn khỏi cảm giác làm cho cô như muốn nghẹt thở.

Chỉ là, cô bước đi vội vàng quá mà quên mất nhìn đường, dẫn đến vừa mới bước chân ra khỏi thang máy vài bước cô đã đập đầu vào một bức tường thịt sừng sững.

“Xin lỗi!” Diệp Dĩ Muội vội vàng nói lời xin lỗi, vừa nói cô vừa ngẩng đầu lên.

Khi nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông, cô đột nhiên hết sức choáng váng.

Đây đúng là oan gia ngõ hẻm mà....

Đầu Diệp Dĩ Muội đột nhiên như to hơn vài phần vậ, bản thân sao lại đen đui tới mức này chứ, lại vào đúng lúc này chạm mặt với Hứa An Ca, kết cục mà cô phải chịu đã có thể đoán trước được rồi.

“Cô không sao chứ?” Hứa An Ca đỡ lấy Diệp Dĩ Muội, giọng nói hơi khàn khàn, nhưng lại đầy vẻ quan tâm vang lên bên tai cô.

Diệp Dĩ Muội vì nét mặt quan tâm thực sự của anh ta mà đột nhiên cô có chút hốt hoảng, ngay sau đó toàn thân cô run lên, cô lùi về sau vài bước, tránh tiếp xúc quá gần với anh ta.

Cô không muốn lại có thêm chuyện chẳng lành.....

“Hứa An Ca, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tần Hàm Dịch tiến lên phía trước một bước, đi ra khỏi thang máy, kéo Diệp Dĩ Muội ra phía sau lưng mình, cười như không cười nhìn Hứa An Ca, nói lạnh lùng: “Hứa An Ca, chúng ta đúng là có duyên mà, đi tới đâu cũng có thể gặp được, thậm chí đến sở thích cũng gần giống nhau.” Hứa An Ca cười nụ cười bồn chột, ánh nhìn của anh vượt qua khỏi Tần Hàm Dịch mà hướng về phía Diệp Dĩ Muội.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tình Yêu Thực Sự Của Anh

Tần Hàm Dịch thấy ánh mắt của Hứa An Ca nhìn thẳng về phía Diệp Dĩ Muội, đột nhiên cảm thấy tức giận, quay đầu lại nhìn Diệp Dĩ Muội, làm cho cô sợ hãi lập tức cúi đầu xuống, anh ta mới quay người lên, nói lời với ngữ khí khó chịu cùng Hứa An Ca: “Hứa An Ca, chúng ta gặp riêng nhau nói chuyện một lát.”

“Tần Hàm Dịch, có gì thì cứ đứng trước mặt Dĩ Muội và Châu tiểu thư nói luôn đi! Việc gì phải giấu giếm diếm diếm!” Hứa An Ca với bộ dạng chẳng có gì phải sợ, nói giọng hết sức thờ ơ.

Lời nói của Hứa An Ca làm cho Tần Hàm Dịch tối sầm mặt lại, một lúc sau vẫn chưa thể đáp lại, đột nhiên làm cho bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Diệp Dĩ Muội lúng túng nhìn Hứa An Ca như một con yêu quái, cô cười cười gượng gạo rồi từ phía sau lưng Tần Hàm Dịch đi ra, nói với ngữ khí vô cùng tự nhiên: “Tần Hàm Dịch đưa thẻ phòng cho tôi, tôi về phòng trước, thay quần áo.”

Cô cảm thấy, bây giờ cô bắt buộc phải rời đi, tránh khi cơn phẫn nộ của cả hai phun ra thì người bị thương sẽ là cô.

“Vội đi thế làm gì hả?” Tần Hàm Dịch mặt tối sầm, gằn giọng nói với cô, bèn kéo tay cô lại, để cô đứng giữa anh ta và Hứa An Ca: “Hứa An Ca, anh và Diệp Dĩ Muội rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Tôi thích cô ấy, đơn giản đúng không?” Hứa An Ca nắm lấy một bên cánh tay của Diệp Dĩ Muội, nói lạnh lùng với Tần Hàm Dịch: “Tần Hàm

Dịch, nếu anh đã không yêu cô ấy thì lên lập tức ly hôn với cô ấy đi.”

“Hứa An Ca, bỏ tay ra!” Tần Hàm Dịch nắm lấy một bên cánh tay của Diệp Dĩ Muội dùng lực kéo cô về phía mình.

Hứa An Ca theo phản xạ nắm chặt lấy tay Diệp Dĩ Muội, nhưng khi nhìn thấy cô nheo mày lại vì đau, anh như thương cô mà theo phản xạ bỏ tay cô ra.

Vậy là, cơ thể Diệp Dĩ Muội làm trung tâm, cánh tay cô liền trở thành sợi dây thừng cho trò chơi kéo co của hai người, cuối cùng vì Hứa An Ca bỏ tay cô ra, Tần Hàm Dịch được đà kéo cô mà đem cô kéo vào lòng mình.

“Hứa An Ca, anh nghe cho rõ, Diệp Dĩ Muội là thái thái của Tần Hàm Dịch tôi, cả đời này anh đừng có mơ mộng ảo tưởng điều gì.” Tần Hàm Dịch nghiêng răng lại nói từng câu từng chữ, toàn thân anh ta toát ra một hơi lạnh, người không biết sự tình, chắc sẽ thực sự cho rằng, anh ta đang vì Diệp Dĩ Muội mà ghen.

Ánh mắt Hứa An Ca long lạnh, môi anh ta khẽ nhếch lên, cười như không cười nhìn Tần Hàm Dịch: “Cả đời này giữ lấy Dĩ Muội, không ly hôn, vậy Hạ Lam thì sao? Chẳng phải anh rất yêu cô ấy à?” đầu của Diệp Dĩ Muội đột nhiên như nổ bùm một tiếng rồi trở nên trống rỗng, trong đầu cô lúc này chỉ còn có một ý nghĩ: “người phụ nữ mà Tần Hàm Dịch yêu tên là Hạ Lam.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Giấc Mơ Năm Đó

Chỉ một câu nói mà dường như đã đem trái tim cô cắt ra làm từng mảnh nhỏ.

Cô đột nhiên như hieur ra điều gì đó....

Hóa ra, hai người đàn ông này đối với cô, anh tranh tôi cướp, chẳng qua cũng là vì một cô gái tên Hạ Lam.

Hứa An Ca muốn chia rẽ cô và Tần Hàm Dịch làm cho hai người li hôn để dành vị trí Tần thái thái cho Hạ Lam sao?

Trái tim cô như tan vỡ, cô cảm thấy chua xót, Diệp Dĩ Muội đứng thẳng lên, không còn dựa vào lòng Tần Hàm Dịch nữa, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm đầy thù hận vào Hứa An Ca.

“Dĩ Muội....” Hứa An Ca nhìn vào nét mặt choáng váng của cô, tiếng nói anh ta nhẹ nhàng khẽ gọi tên cô thân thiện.

“Tôi không cần biết và cũng không muốn biết rốt cuộc hai người vì cái gì, nhưng đừng lôi tôi vào!” Diệp Dĩ Muội nhìn Hứa An Ca với ánh mắt lạnh lùng, tự cười chế giễu bản thân mình: “Cuộc hôn nhân này, từ đầu tới cuối tôi đều không được làm chủ, việc li hôn càng không phải tôi nói là xong. Chỉ cần Tần Hàm Dịch đồng ý ly hôn, tôi sẵn sàng nhường vị trí Tần thái thái bất cứ lúc nào cho Hạ Lam.”

“Dĩ Muội!” Hứa An Ca hốt hoảng lúng túng tiến lên phía trước, muốn giải thích điều gì đó với cô.

Nhưng Diệp Dĩ Muội lại không hề có ý định cho anh ta cơ hội, cô nhìn anh ta rồi quay người bỏ đi.

“Dĩ Muội, không phải như cô nghĩ đâu, cô phải tin tôi!” Hứa An Ca nói chắc chắn phía sau lưng cô nhưng vẫn không giữ lại được bước chân của cô.

“Dĩ Muội, anh là An ca ca đây!” tiếng gọi càng có phần lo lắng, không chịu được mà lại một lần nữa vang lên.

Diệp Dĩ Muội đang bước đi những bước nhanh chóng như chạy trốn đột nhiên như đóng băng lại, không cử động.

An ca ca....

Ánh mắt Diệp Dĩ Muội không hướng về phía trước nữa, kí ức của cô trở về với năm khi cô mười tuổi.

Ngày hôm đó, cô bị cha dượng đánh mắng, khi một mình ngồi bên bờ biển khóc, đột nhiên trước mắt xuất hiện một chiếc khăn tay màu trắng kẻ.

Ngẩng đầu lên nhìn, bèn nhìn thấy một chàng thanh niên cao cao, gầy gầy, khuôn mặt rất đẹp trai đang đứng trước mặt cô.

“Một có gái xinh đẹp thế này mà lại ngồi đây khóc, đúng là làm cho người khác thấy thương mà, nhanh lau nước mắt đi.” Chàng thanh niên cúi người xuống, đặt chiếc khăn tay vào lòng bàn tay Diệp Dĩ Muội, sau đó liền quay người rời đi.

Nếu, trong tay vẫn còn cầm chiếc khăn tay của chàng thanh niên, chắc là Diệp Dĩ Muội sẽ đem khoảnh khắc đẹp đẽ đó coi như là một giấc mơ. Cô nhìn theo bóng dáng anh khuất dần khỏi tầm mắt của mình, cô tưởng rằng, khoảnh khắc đẹp đẽ đó chỉ là trong phút chốc.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hi Vọng Thời Thơ Ấu

Ai mà biết được, không bao lâu sau, chàng thanh niên đó đã quay trở lại, trong tay còn cầm một miêng gạc bông và thuốc nước.

Chàng thanh niên ngồi xuống bên cạnh Diệp Dĩ Muội, không hỏi một câu nào, bèn đỡ tay cô lên, bôi thuốc vào vết thương cho cô.

Sau khi xử lý xong vết thương cho cô, chàng thanh niên đưa tay mình lên, khẽ nhẹ nhàng lau nước mắt trên má cô: “Đừng khóc nữa, thiên thần thì không nên rơi nước mắt.”

“Thiên thần....” Diệp Dĩ Muội khẽ lẩm bẩm, cô tự cảm giác thấy cách gọi như vậy không phải được dành cho một cô bé nghèo suốt ngày bị cha dượng đánh đập như cô.

“Đúng, em là thiên thần.” Chàng trai dùng ánh mắt yêu chiều nhìn cô cười cười, nụ cười rạng rỡ đó như mang theo ánh sáng sưởi ấm cho cô.

Chàng trai với sự rạng rỡ đó hoàn toàn không hề giống với Hứa An Ca lúc này.

“Thế nhưng, thiên thần làm gì ăn mặc rách nát thế này....” Diệp Dĩ Muội cúi đầu xuống nhìn bộ quần áo tả tơi trên người mình, cô nói chán nản.

“Đừng buồn, đợi sau này Dĩ Muội lớn lên, anh sẽ tặng em một chiếc váy chỉ có thiên thần mới có thể mặc, được không?”

Chàng trai nhìn vô với ánh mắt trù mẫn, căn bản không giống như đang nhìn một người xa lạ.

“Anh biết em?” Diệp Dĩ Muội giật mình ngạc nhiên, lại vì tuổi còn nhỏ mà cô cũng không nghĩ nhiều.

“Không biết, chỉ là trước đây nghe thấy có người gọi em là Dĩ Muội.” chàng trai trả lời chắc chắn, vậy là cô liền tin.

“Vậy anh tên là gì?” Diệp Dĩ Muội nhìn chàng trai, lí nhí hỏi.

“Em gọi anh là An ca ca đi!” chàng trai suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Vâng, An ca ca.” Diệp Dĩ Muội vui vẻ gật đầu, ngây thơ cho rằng, từ nay về sau sẽ có thêm một người anh yêu thương cô.

Thế nhưng kể từ sau ngày hôm đó, anh cũng không xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Cô đã tới bãi cát đó để đợi anh rất nhiều lần, bao nhiêu lần đi là bấy nhiêu lần thất vọng.

Sau này, thời gian trôi đi, cô lớn lên, mọi thứ gần như bị xóa nhòa hết, cô chỉ nhớ mơ hồ nụ cười tỏa nắng của anh.

Cùng với câu anh đã nói: “Em gọi anh là An ca ca đi!”

Cô không ngờ rằng, hi vọng thời thơ ấu lại mãi tới khi lớn lên rồi mới thành hiện thực.

Lúc này, trong lòng cô, bỗng nhiên sau niềm vui tương phùng là một sự chua xót. Vào lúc này, anh đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc còn có ý nghĩa gì nữa?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Khóa Chặt Trái Tim

Hứa An Ca không đuổi theo cô mà anh đứng ở phía sau cô, tiếng nói có phần kích động: “Dĩ Muội, việc chiếc váy thiên thần anh đã đồng ý với em, anh làm được rồi!”

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, giận dữ đùng đùng đi tới bên cạnh Diệp Dĩ Muội, kéo tay cô, chất vấn: “Diệp Dĩ Muội, cô chẳng phải đã nói cô và anh ta không quen biết nhau cơ mà?”

Diệp Dĩ Muội thản nhiên nhìn vào khuôn mặt tức giận của Tần Hàm Dịch, không hề trả lời câu hỏi của anh ta, mà quay người lại nhìn Hứa An Ca, cười chế giễu rồi hỏi: “Chúng ta quen biết nhau sao?”

“An ca ca” là sự ấm áp duy nhất trong thời thơ ấu của Diệp Dĩ Muội.

Vào ngày tạm biệt anh, cô đã lấy hết dũng khí để hỏi: “An ca ca, ngày mai anh còn tới đây nữa không?”

“Có!” anh đã trả lời rất chắc chắn, tuy chỉ là một chữ thôi nhưng cái ngữ khí khi đó, cô vẫn nhớ rất rõ.

Chỉ là, anh đã không giữ lời mà không xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Về sau, Diệp Dĩ Muội dần dần cũng tuyệt vọng rồi, cô mặc cảm cho rằng, cô là một đứa trẻ khó chịu, sẽ chẳng có ai thích cô cả.

Hứa An Ca nheo mày lại, ánh mắt rồi bời nhìn Diệp Dĩ Muội một lúc rồi mới rụt rè mở miệng: “Dĩ Muội, em trách An ca ca không?”

“Tôi là gì của anh? tôi có tư cách để trách anh à?” Diệp Dĩ Muội tự cười chế giễu, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn đặng lại.

“Dĩ Muội, anh có thể giải thích.....” Hứa An Ca do dự một lát rồi mới thốt ra một câu.

Nếu đã có điều khó khăn thì việc gì phải giải thích?

Diệp Dĩ Muội nhìn Hứa An Ca mắt không chớp, sau đó cô quay sang nhìn Tần Hàm Dịch, đầu đón cầu xin: “Tần Hàm Dịch, để tôi đi, được không?”

Tần Hàm Dịch đột nhiên nhíu mày lại, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn cô.

Ngay sau đó, anh ta bỏ tay cô ra, để cho cô được tự do.

Diệp Dĩ Muội lập tức quay người, nhanh chóng ấn thang máy, chạy vào trong, khi mà tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì cánh cửa thang máy cũng khép vào. Đứng ngoài thang máy, khi bóng dáng của Tần Hàm Dịch và Hứa An Ca biến mất khỏi tầm mắt của cô, cô chỉ cảm thấy cửa con tim mình cũng dần dần đóng lại, khóa chặt nó vào.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cô Gái Xinh Đẹp

Hứa An Ca, là điều đẹp đẽ và ánh sáng duy nhất trong thời thơ ấu của cô.

Tần Hàm Dịch, là tình yêu đầu đời của cô, là người đàn ông duy nhất mà cô đã yêu.

Hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời của cô, cả hai đều làm tổn thương cô một cách sâu sắc.

Nếu con người mà cứ luôn sống trong tuyệt vọng, quen rồi, cũng có thể sẽ không còn cảm thấy đớn đau nữa.

Nhưng, nếu có người cho bạn hi vọng, nhưng lại một lần làm bạn trở về với tuyệt vọng.

Cái cảm giác đau đớn đó mới làm cho người ta đau khổ tới mức tột cùng.

Cả cuộc đời này, cô chỉ ảo tưởng hai lần.

Lần đầu tiên là khi gặp An ca ca, cô tưởng rằng cô thực sự có thể làm thiên thần.

Lần thứ hai là khi cô gặp Tần Hàm Dịch, cô mơ ước bản thân có thể trở thành cô Tấm.

Thế nhưng sau cùng, ảo tưởng cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, cô không phải thiên thần, cũng chẳng phải cô Tấm trong cổ tích.

Diệp Dĩ Muội như một kẻ mất hồn, cô lững thững đi ra khỏi đại sảnh của khách sạn, đứng ngây người ra trước cửa khách sạn, thực sự không biết các con phố lạ lẫm của Pari này bản thân cô nên đi về đâu.

“Cô là Diệp Dĩ Muội?” một giọng nữ nhẹ nhàng đột nhiên vang lên bên tai cô, đưa cô thoát ra khỏi những suy nghĩ mông lung.

Diệp Dĩ Muội quay đầu ra nhìn, bèn thấy đứng cách mình khoảng hai mét, có một cô gái rất cao rất gầy, nhẹ nhàng yếu đuối và rất xinh đẹp.

Đây là cô gái xinh đẹp nhất mà lần đầu tiên Diệp Dĩ Muội nhìn thấy, không phải trang điểm rất đậm, chỉ là có chút phấn nhẹ nhàng nhưng làm cho người khác vừa nhìn đã phải ngạc nhiên.

Chiếc váy trắng dài tới đầu gối, làn da trắng như tuyết, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh như những ngôi sao, mọi thứ hòa hợp làm cho cô nhìn thuần khiết như nước vậy.

Mái tóc dài thả ra ngang lưng lại làm cho cô gái có thêm phần trường thành nhưng lại vô cùng thùy mị.

Cô gái này hoàn mỹ tới mức làm cho người khác không tìm thấy một tí vết nào....

Cô ấy giống như một sản phẩm nghệ thuật, bất kể để trước mặt một ai đều làm cho người khác thấy vui mắt và thoải mái.

Còn những đặc điểm khuôn mặt của cô gái lại làm cho Diệp Dĩ Muội có một cảm giác rất quen thuộc.

Trong đầu cô như có một luồng điện chạy qua, trong lòng cô bỗng thấy ngạc nhiên, trước mặt đột nhiên xuất hiện hình ảnh Châu Lan Na nước mắt lăn dài trên má.

Chẳng trách Tần Hàm Dịch lại thích Châu Lan Na khi cô ta diễn...hóa ra, khi Châu Lan Na đóng kịch liễu yếu đào tơ lại có vài phần giống với cô gái đứng trước mặt cô đây.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tình Yêu Của Bốn Người

Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm vào cô gái vô cùng xinh đẹp trước mắt, ngữ khí nói chắc chắn: “Cô là Hạ Lam đúng không?”

“Hàm Dịch từng nhắc với cô về tôi?” Hạ Lam không hề ngạc nhiên, khẽ mỉm cười rất thiện cảm với Diệp Dĩ Muội.

“Tần Hàm Dịch và Hứa An Ca đều ở bên trên, tôi đi trước đây.”

Diệp Dĩ Muội tự cho rằng bản thân mình không đủ rộng lượng đến mức có thể đứng hàn huyên với tình địch.

“Dĩ Muội, đợi đã!” Hạ Lam tiến lên phía trước vài bước, ngăn đường của Diệp Dĩ Muội lại: “Tôi tới là để gặp cô.”

“Gặp tôi? Tại sao?” Diệp Dĩ Muội không hiểu liền hỏi, sau đó nói tiếp như đã hiểu ra: “Là vì Tần Hàm Dịch sao?”

“Không phải, tôi chỉ muốn gặp và nhìn xem cô thế nào thôi.” Hạ Lam lắc đầu, ánh mắt liếc nhìn chiếc váy trên người Diệp Dĩ Muội, ánh mắt to tròn thoáng qua sự buồn đau.

“Là vì chiếc váy này?”

Sự biểu hiện của Hạ Lam rõ ràng như thế, đau khổ như vậy sao mà Diệp Dĩ Muội lại không nhìn ra chứ!

“.....” Hạ Lam trầm mặc không nói gì nhìn Diệp Dĩ Muội, hai mắt từ từ đỏ lên, đôi mắt cô long lanh lấp lánh.

Cuối cùng Diệp Dĩ Muội cũng đã hiểu, người Hạ Lam yêu không phải là Tần Hàm Dịch mà là Hứa An Ca.

Chẳng trách, Tần Hàm Dịch lại tìm vật vật thay thế là Châu Lan Na và yêu thương cô ta như vậy.

“Hạ Lam tiêu thư, tôi và Hứa An Ca chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, cô không cần phải buồn đâu.”

“Dĩ Muội, cô chỉ coi An Ca là bạn bè bình thường thôi?” Hạ Lam mở miệng hỏi, nhìn cô hết sức ngạc nhiên.

“Có thể, đến cả bạn bè cũng chẳng phải!” Diệp Dĩ Muội cúi đầu thở một tiếng cảm thán, mắt cô nhìn vào chiếc váy đang mặc trên người, lại ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lam, nói nhẹ nhàng như không có chuyện gì: “Chiếc váy này lát nữa tôi sẽ thay ra và trả lại cho anh ấy.”

Một thứ quý giá như thế này, không hề phù hợp với một người từ nhỏ đã lớn lên trong nghèo khó như cô.

Còn về phần Hứa An Ca, anh đối với cô mà nói, cuối cùng cũng chỉ là người có thể gặp mà không thể lại gần....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Anh Đã Đánh Cô

Hạ Lam lập tức hốt hoảng, vội vàng lắc đầu: “Dĩ Muội, tôi không hề có ý đó.”

Diệp Dĩ Muội nheo mày, cảm thấy phản ứng của Hạ Lam có phải hơi quá không.

“Hạ Lam, cô hiểu lầm rồi, kể cả cô không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ trả chiếc váy lại cho anh ấy.” Diệp Dĩ Muội có chút lúng túng vội vàng lên tiếng giải thích.

“Thế nhưng, tôi vừa mới tới tìm tới cô cô lại đi trả cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ hiểu lầm tôi đã nói gì đó!” Hạ Lam hai mắt ọng nước, rồi từ từ chảy xuống.

“Tạm thời tôi sẽ chưa trả cho anh ấy vội, đợi qua vài ngày nữa sẽ tính, cô thấy được không?” Diệp Dĩ Muội bất lực hơi nheo mày lại, thỏa hiệp.

“Cảm ơn cô, Dĩ Muội.” Hạ Lam sụt tịt, nhìn cô với ánh mắt đầy cảm động và cảm ơn.

“Không cần đâu, nếu tiêu thư Hạ Lam không còn việc gì vậy thì tôi đi trước đây!”

Lúc này Diệp Dĩ Muội chỉ muốn nhanh chóng rời đi, kết thúc buổi gặp mặt này.

“Đợi đã, Dĩ Muội.”

Diệp Dĩ Muội vừa mới quay người đi, muốn đi khỏi đây thì Hạ Lam liền nắm lấy cổ tay cô, dùng lực bóp chặt lại.

Đột nhiên, cổ tay Diệp Dĩ Muội truyền đến một cơn đau ra khắp cánh tay, dường như khớp xương trên tay cô sắp bị rời ra vậy.

Theo phản xạ, để tự bảo vệ mình, Diệp Dĩ Muội dùng hết sức muốn giật tay ra khỏi tay của Hạ Lam.

“A....”

Hạ Lam kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã rụp xuống đất.

Diệp Dĩ Muội lập tức quay người lại, còn chưa biết tình hình trước mắt mình là thế nào, thì một cái tát trời giáng đã nhắm thẳng vào má cô đưa xuống.

“Bốp....”

Tiếng cái tát lạnh lạnh vang lên, đầu Diệp Dĩ Muội ngoẹo về một bên, hai mắt cô hoa đi nổ đom đóm, hai chân đứng không còn vững nữa và cả người ngã xuống.

“Dĩ Muội!” Hứa An Ca chạy lên phía trước, kịp thời đỡ lấy cô, đỡ cho cô ngã vào lòng mình.

Còn chồng cô, Tần Hàm Dịch, sau khi giáng cho cô cái tát không thương tiếc thì đã nhanh chóng chạy về phía Hạ Lam đang ngã dưới đất kia.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cú Đấm

Tần Hàm Dịch giống như bảo vệ một vật báu vậy, anh ta nhẹ nhàng cẩn thận đỡ Hạ Lam lên, để cho cô ta dựa vào lòng mình, hai con mắt nhìn vào cô ta không rời dường như đang xem cô ta có bị thương ở đâu không.

“Hạ Lam, em không bị thương ở đâu chứ?”

“Em không sao.” Hạ Lam vừa lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng chỉ trích vang lên: “Hàm Dịch, là do em không cẩn thận nên tự em bị ngã, sao anh lại đánh Dĩ Muội như thế?”

“Em không cần nói thay cho cô ta, anh chính mắt nhìn thấy cô ta ra tay lỗ mãng với em, chẳng lẽ lại sao?” Tần Hàm Dịch lạnh lùng liếc ánh mắt về phía Diệp Dĩ Muội, trong ánh mắt đó đầy sự thù hận.

Diệp Dĩ Muội ngây người ra dựa vào lòng Hứa An Ca, nhìn đôi trai tài gái sắc trước mặt, môi cô từ từ nhếch lên, cô cười đầy cay đắng và đau khổ, có cả sự chế giễu....

Hạ Lam nhìn Diệp Dĩ Muội bị đánh một bên má đỏ và sưng lên mà anh cảm thấy hết sức thương cho cô, bỏ cô ra, anh định xông về phía Tần Hàm Dịch.

“Tần Hàm Dịch, anh lại dám đánh cô ấy!” Hạ Lam nói với ngữ khí đầy sự tức giận và như đang đe dọa người nghe.

Diệp Dĩ Muội vội vàng kéo tay áo anh lại, khi anh quay đầu lại nhìn cô, cô đang lắc đầu lia lịa.

Hứa An Ca giúp cô đánh Tần Hàm Dịch một trận nhưng không thể xóa đi được sự oan ức và rửa được nỗi nhục của cô, hơn nữa còn làm liên lụy tới anh, việc gì phải thế chứ!

“Dĩ Muội...” Hứa An Ca nhìn chăm chăm vào cô một lúc rồi mới rút về cái tư thế chuẩn bị tấn công.

Hứa An Ca bất lực thở dài một tiếng, khi anh hạ ánh mắt xuống thì đúng lúc nhìn thấy cổ tay của Diệp Dĩ Muội, đột nhiên thần sắc anh thay đổi.

Anh đưa tay ra nhanh chóng đỡ tay cô lên, sắc mặt vốn dĩ đã khó coi rồi bây giờ lại u ám thêm vài phần.

“Hạ Lam, là cô làm ra đúng không?” Hứa An Ca giơ cổ tay vẫn còn hằn nguyên vết ngón tay lên trước mặt của Tần Hàm Dịch và Hạ Lam, phần nộ chất vẫn.

“Anh An, không phải em cố ý, em chỉ là nhất thời vội vàng nên...” Hạ Lam cứng họng lại, cả người cô ta đang run lên lẩy bẩy.

“Hứa An Ca, anh ngậm miệng lại, đừng có mà vu tội cho Hạ Lam, vừa nãy chính mắt chúng ta nhìn thấy, là Diệp Dĩ Muội đẩy ngã Hạ Lam, cô ấy có gì sao chứ?” Tần Hàm Dịch vẫn quắc mắt nhìn Diệp Dĩ Muội đầy vẻ tức giận, cho rằng cô mới là nguyên nhân gây ra tất cả mọi việc.

“Tần Hàm Dịch, cô ấy là vợ anh, sao anh có thể đối xử với cô ấy như vậy chứ?” Hứa An Ca lại một lần nữa vừa ngạc nhiên vừa tức giận, không màng tới sự ngăn cản của Diệp Dĩ Muội, anh xông thẳng lên phía trước, đâm thẳng vào mặt Tần Hàm Dịch một cú. “Anh An, đừng.....” Hạ Lam kêu lên một tiếng, liền chạy lại gần bên cạnh Tần Hàm Dịch, ngăn lại cú đâm của Hứa An Ca, ngã xuống đất.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đôi Mắt Đỏ Ngầu

Dòng máu đỏ tươi chảy ra từ mũi của Hạ Lam, rồi cả khóe miệng cũng không ngừng chảy ra, dưới ánh sáng đèn điện nhìn càng như đập vào mắt.

Còn nét ngoài yếu ớt của Hạ Lam lúc này đã làm cho sự dũng cảm của cô ta càng nổi bật hơn.

Vào giây phút này thì Diệp Dĩ Muội đã hiểu, tranh giành Tần Hàm Dịch với người phụ nữ này thì cô cũng không có cơ hội chiến thắng.....

Máu chảy ra ở khóe miệng Hạ Lam bỗng chốc đã nhuộm đỏ đôi mắt của Tần Hàm Dịch.

Anh ta thậm chí còn quên mất việc đỡ lấy cô ta mà một cú đấm đang bay lại đâm vào mặt Hứa An Ca.

Còn Hứa An Ca vì do vừa nãy không cẩn thận đã đánh nhầm vào Hạ Lam, vì vậy mà thấy áy náy, có cảm giác tội lỗi, nhất thời mất đi sự cảnh giác đối với Tần Hàm Dịch, nên cú đấm của Tần Hàm Dịch đã hướng thẳng vào mặt Hứa An Ca mà anh cũng không kịp để phản xạ lại.

“An Ca....” Hạ Lam cố gắng bò dậy từ dưới đất, dùng cánh tay mình quệt đi vết máu trên mũi, đôi mắt to tròn hiện rõ lên sự sợ hãi và lo lắng, cô ta nhìn thẳng về phía Hứa An Ca.

Hứa An Ca chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn lại, xuyên qua Hạ Lam và nhìn Tần Hàm Dịch lạnh lùng: “Tần Hàm Dịch, cú đấm này tôi sẽ không đánh lại anh, coi như đây là cú đấm mà vừa nãy Hạ Lam đã đỡ thay cho anh.”

Tần Hàm Dịch tiến lên phía trước một bước, đỡ lấy Hạ Lam, nhìn về phía Hứa An Ca: “Hứa An Ca.....”

Đáng tiếc, anh ta vừa mở miệng, còn chưa kịp chút giận thay cho Hạ Lam thì liền nghe thấy Hứa An Ca nhìn Hạ Lam đầy chế giễu và nói giọng khinh bỉ: “Hạ Lam, bản thân cô là người thế nào, bản thân cô muốn gì và đã làm gì thì cô là người rõ nhất, tôi không muốn nói và cũng khinh không thèm nói, nhưng nếu cô muốn chơi trò tâm địa mưu kế thì tốt nhất cô đừng dùng chúng trên người Diệp Dĩ Muội.”

“An Ca, anh luôn nghĩ em là người như vậy sao?” Hạ Lam nước mắt bắt đầu không ngừng lăn xuống, khóc tới nỗi toàn thân run lên, yếu đuối ngã vào lòng Tần Hàm Dịch.

“Hạ Lam, vốn dĩ tôi không muốn nghĩ về cô như thế, thế nhưng cô đã làm tôi thất vọng hết lần này tới lần khác.” Ánh mắt của Hứa An Ca vẫn không bớt đi sự lạnh lùng, dường như không hề có chút thay đổi thái độ nào trước những giọt nước mắt của Hạ Lam.

“Hứa - An - Ca!” Tần Hàm Dịch lại một lần nữa bị làm cho tức giận, anh ta lại muốn xông lên đánh cho Hứa An Ca một trận.

“Tần Hàm Dịch, đưa Hạ Lam tiểu thư đi kiểm tra vết thương đi!” Diệp Dĩ Muội không hề giống với Hạ Lam, cô đứng lên phía trước, dùng lời nói với ngữ khí vô cùng lạnh lùng để nhắc nhở Tần Hàm Dịch.

“Diệp Dĩ Muội, đợi tôi về tôi sẽ xử lý cô.” Hai mắt Tần Hàm Dịch hơi sáng lên rồi đột nhiên nheo lại, anh ta nhìn Diệp Dĩ Muội với ánh mắt đầy sự tức giận và báo trước sự nguy hiểm, lời nói cũng là sự cảnh cáo.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thà Đờng Gặp Lại

Diệp Dĩ Muội chỉ cười khểnh một cái không hề đáp lại.

Cô còn có thể nói gì?

Anh ta không phân biệt được trắng đen tốt xấu liền giáng ngay cho cô một cái tát, bây giờ lại đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên người cô.

Dường như, cô mới chính là kẻ gây ra mọi chuyện....

Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm vào Diệp Dĩ Muội như muốn ăn tươi nuốt sống cô, dường như vô cùng hận cái nụ cười mặc kệ và không chịu “ngụy biện” trước lời nói vừa rồi của mình.

Diệp Dĩ Muội cũng nhìn lại anh ta, trong đôi mắt đó chỉ ngập tràn sự hận thù và tức giận.

Cô đột nhiên cảm thấy hết sức đau lòng, trái tim nhói đau, cô quay đầu sang một bên, không muốn nhìn anh ta thêm nữa....

Tần Hàm Dịch thở hắt ra một tiếng lạnh lùng, đỡ lấy Hạ Lam, đi ra ngoài đường, vẫy tay đón một chiếc xe taxi và biến mất.

“Dĩ Muội, anh xin lỗi...” Hứa An Ca nhìn Diệp Dĩ Muội với vẻ áy náy, ngữ khí mang đầy sự hối lỗi và đau khổ.

“Hứa An Ca, tại sao anh phải xuất hiện?”

Trong lòng Diệp Dĩ Muội đột nhiên dâng tràn lên sự tức giận, cô gằn giọng nói với Hứa An Ca.

Cuộc sống của cô đã đủ khó khăn lắm rồi, vậy mà anh lại vào đúng lúc này, tặng cô một chiếc váy quý giá như vậy, một chiếc váy vô cùng đặc biệt, thậm chí còn gây xôn xao dư luận.

Cô không tin rằng anh không nghĩ được cục diện ngày hôm nay.

An ca ca, động cơ cuối cùng của anh là gì?

Lẽ nào, anh thực sự muốn đẩy Dĩ Muội vào hoàn cảnh khiến cô vô vọng sao?

Ánh đèn đột nhiên trở nên chói mắt, còn Diệp Dĩ Muội trong sự chờ đợi thì cuối cùng cũng không có được câu trả lời của Hứa An Ca.

Cô không chút do dự liền quay người, bước về phía cánh cổng của khách sạn tráng lệ.

“Dĩ Muội.” Hứa An Ca chạy theo phía sau cô, giọng khàn khàn gọi cô với đầy sự đau khổ.

Con tim của Diệp Dĩ Muội có chút đau nhói, nhưng cũng chẳng quay đầu lại nhìn anh.

Khi mà nỗi nhớ và sự mong chờ đã trở thành nỗi đau thì thực sự gặp mặt chẳng bằng là không gặp.

Nhanh chóng bước chân lại quầy lễ tân, Diệp Dĩ Muội dùng tiếng anh lưu loát nói với nhân viên lễ tân cô cần thêm một cái thẻ phòng nữa.

Dường như tất cả mọi nhân viên phục vụ của khách sạn đều biết cô là Tần thái thái, đương nhiên là không dám chối từ, lập tức cho người cùng cô đi lên tầng số 26, giúp cô mở cửa phòng.

Vừa vào tới phòng, cô liền nhìn thấy Châu Lan Na đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Biết Thân Biết Phận

Diệp Dĩ Muội sớm đã đoán ra được là cô ta sẽ ở đây, cô còn đoán được, nếu cô gõ cửa thì Châu Lan Na cũng sẽ không mở cửa cho cô.

Vì vậy Diệp Dĩ Muội đã rất sáng suốt khi đi tìm nhân viên phục vụ của khách sạn để giúp cô mở cửa.

May mà cô là Tần thái thái, người của khách sạn mới không do dự đi mở cửa cho cô.

Nghĩ mà cũng thấy buồn, đường đường là Tần thái thái nhưng trong người không có được bao nhiêu tiền, cô chỉ có thể trở về phòng – căn phòng mà ở cùng với bồ của chồng.

“Hàm Dịch đâu? ” Châu Lan Na ngược mắt lên nhìn Diệp Dĩ Muội, nheo mày hỏi.

Thái độ của cô ta làm cho Diệp Dĩ Muội cảm thấy tức giận nhưng đột nhiên cô lại nghĩ tới sự việc vừa rồi, cô chỉ cười tươi trả lời: “Anh ấy và Hạ Lam cùng nhau đi ra ngoài rồi.”

“Cái gì?” Châu Lan Na bỗng chốc liền trở nên hoảng hốt: “Vậy tại sao cô không ngăn anh ấy lại? ”

“Tại sao tôi lại phải ngăn lại?” Diệp Dĩ Muội vừa cười vừa liếc nhìn cô ta, nói giọng mỉa mai: “Anh ấy đi với cô hay là đi với Hạ Lam, đối với tôi mà nói thì có gì khác nhau đâu?”

“Đương nhiên là có sự khác biệt rồi!” Châu Lan Na buột miệng nói như kẻ không có não.

“Ồm đúng, đúng là có sự khác biệt.” Diệp Dĩ Muội cong môi lên cười, nói chế giễu: “Ít nhất là bọn họ không ở trước mặt tôi tình tứ yêu thương.”

“Cô.....” Châu Lan Na bị chọc cho tức giận, chỉ biết đỏ mặt lên nói một chữ “cô” mà không nói hết được một câu.

Diệp Dĩ Muội liếc nhìn Châu Lan Na, môi cong lên, dường như muốn nói thay lời cô ta: “còn có một sự khác biệt, cô chỉ là vật thay thế, còn cô ta mới là chủ nhân chính thức.”

Châu Lan Na giơ tay lên chỉ vào Diệp Dĩ Muội, tức tới nổi mà toàn thân run lên, nhưng dù gì cô ta cũng là một người phụ nữ thông minh, lập tức liền trở nên bình tĩnh hơn: “Diệp Dĩ Muội, lẽ nào cô không tức giận?”

“Tại sao tôi phải tức giận?” Diệp Dĩ Muội cảm thấy buồn cười nhìn cô ta, hỏi lại.

“Diệp Dĩ Muội, đừng đóng kịch nữa, chỉ cần ai có mắt đều có thể nhìn thấy cô thích Hàm Dịch.” Châu Lan Na nói với ngữ khí rất thoải mái, hai mắt nhếch lên nhìn Diệp Dĩ Muội với khuôn mặt khinh khỉnh.

Cái bộ dạng đó như đang muốn nói, việc Diệp Dĩ Muội thích Tần Hàm Dịch dường như đó là không biết tự lượng sức mình vậy, như thế cô vô cùng không xứng.

“Đúng, tôi thích anh ta, vậy thì sao nào?” bị cô ta bóc trần, Diệp Dĩ Muội đành phải thừa nhận, kiên quyết không làm một kẻ yếu đuối chịu nép mình.

“Diệp Dĩ Muội, cô đúng là không biết thân biết phận, không chỉ kiếp này, mà ngay cả kiếp sau, Hàm Dịch cũng sẽ không bao giờ thích loại con

gái như cô.”

Châu Lan Na khoanh hai tay trước ngực, liếc nhìn Diệp Dĩ Muội khinh bỉ.

“Tôi có thể nào đi chắng nữa, có không xinh đẹp thậm chí là xấu xí thì đi ra ngoài người khác cũng sẽ gọi tôi một tiếng Tần thái thái, còn Châu tiểu thư thì sao? Lẽ nào là Tần nhị phu nhân à?” Diệp Dĩ Muội cố gắng bình tĩnh để phản bác lại cô ta.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ly Hôn Với Cô

Nếu có thể, Diệp Dĩ Muội thực sự tình nguyện muốn rằng bản thân cô chưa từng được gả cho Tần Hàm Dịch.

Cho dù, cô thật sự yêu anh....

Chỉ vì, cô vô cùng ghét cái cảm giác phải đối đầu, phải tranh giành với người phụ nữ của anh ta....

Châu Lan Na đột nhiên nhìn Diệp Dĩ Muội tức giận, dường như sắp phát điên mà chỉ trích cô: “Kể cả cô có là Tần thái thái, vậy thì sao chứ? cô để ý tới cái vị trí đó không? Nếu không để ý thì giả vờ thanh cao đi, tại sao lại còn phải muốn chiếm lấy?”

“Cô tưởng tôi thực sự thềm vào cái vị trí Tần thái thái đó à? nếu Tần Hàm Dịch bằng lòng ly hôn với tôi, tôi sớm đã sớm không còn ở lại để xem những cảnh biểu diễn buồn nôn của các người rồi.”

Châu Lan Na thực sự đã làm cho Diệp Dĩ Muội tức giận, dựa vào cái gì mà tất cả mọi người đều cho rằng cô là kẻ nịnh bợ, bám lấy Tần Hàm Dịch.

Cô yêu anh ta là một chuyện, nhưng sự quyết tâm của cô khi muốn rời xa anh ta lại là một chuyện khác.

Muốn rời xa không phải vì không yêu, chỉ là cô có sự tự nhận thức của mình, cô biết anh ta không yêu cô, cũng sẽ không yêu cô.

“Nếu bây giờ Hàm Dịch ly hôn với cô, cô chắc chắn rằng cô không có một chút cảm giác gì không?” Châu Lan Na không hề có ý định buông tha, cô ta nhìn Diệp Dĩ Muội với ánh mắt thách thức.

Còn Diệp Dĩ Muội thì lại bị ánh mắt và lời nói đó của cô ta như chạm đúng vào điều cô sợ hãi, một lúc sau mà cô không nói ra được câu gì.

Sao lại có thể không có một chút cảm giác nào chứ....

Dù gì, cô cũng thật sự đã yêu anh....

“Nếu đã như vậy, cô có cảm giác, cô không muốn ly hôn, vậy thì cô còn đóng kịch thanh cao làm cái gì?” Châu Lan Na lại ép cô thêm một bước nữa, lạnh lùng cười nói: “Cô với tôi không giống nhau, nếu là người đàn ông tôi thích thì không kể vì cái gì mới ở bên cạnh anh ta, tôi sẽ đều sống chết nắm bắt lấy, tuyệt đối không chịu buông tay.”

Khi bị cô ta ép như vậy, Diệp Dĩ Muội đột nhiên lại trở nên bình tĩnh hơn, cô nhìn chăm chăm vào cô ta: “Châu Lan Na, vậy thì cô cố mà nắm giữ lấy, đừng cho Hạ Lam cơ hội.”

“Hạ Lam không thích Hàm Dịch, nếu cô ta bằng lòng ở bên Hàm Dịch thì bọn họ sớm đã kết hôn rồi, làm gì còn tới lượt một đứa con gái nghèo rách lại còn giả bộ thanh cao.” Châu Lan Na nghiêng răng lại nói, nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng chắn đường cô ta, “Hàm Dịch chắc chắn sẽ ly hôn với cô nhanh thôi.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cùng Một Chiến Tuyến

Diệp Dĩ Muội khẽ cười, quay người đi về phía vali hành lý của mình, lật ra và chọn lấy một chiếc váy chấm hoa nhỏ.

Cô không tin, Châu Lan Na lại tự mình không rõ vị trí Tần thái thái, kể cả không dành cho Diệp Dĩ Muội cô thì vị trí đó cũng sẽ không thuộc về Châu Lan Na.

Châu Lan Na với xuất thân chẳng trong sạch gì, điều này đã quyết định số mệnh của cô ta, kể cả cô ta có thông minh hơn nữa, có thể chịu đựng hơn nữa cũng chắc chắn là không vào được cửa của Tần gia.

“Anh ta nhất định sẽ không ly hôn với tôi.” Diệp Dĩ Muội cười khểnh, cầm lấy chiếc váy lên quay người đi, muốn thay chiếc váy đáng giá ngàn vạn trên người này ra.

Dựa vào sự việc hôm nay xảy ra ở cửa khách sạn, cô liền chắc chắn, chồng cô nhất định sẽ không ly hôn với cô.

Không tóm lấy cô, hạnh phúc của Hạ Lam làm thế nào mới đảm bảo được?

“Diệp Dĩ Muội, ý cô là gì?” Châu Lan Na càng hoảng hơn, nhìn chăm chăm vào Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội không nói gì, không có ý quan tâm tới lời cô ta nói, đi về phía nhà vệ sinh.

“Diệp Dĩ Muội, cô không được đi, cô nói rõ ràng cho tôi.” Châu Lan Na tiến lên phía trước một bước, túm lấy cổ tay của Diệp Dĩ Muội, dùng lực kéo cô lại.

Cổ tay của Diệp Dĩ Muội vốn đã bị đau sẵn rồi, Châu Lan Na lại dùng lực để kéo cô làm cơn đau lại nổi lên.

Cô theo bản năng vùng tay Châu Lan Na ra, căn bản cũng không dùng nhiều sức, nhưng không ngờ rằng, cô ta lại giống như Hạ Lam, liền ngã xuống đất....

Diệp Dĩ Muội nhìn vào đôi giày cao gót cao 12 phân của Châu Lan Na liền biết cô ta thực sự bị tọng chân rồi.

“Cô không sao chứ?” Diệp Dĩ Muội cúi đầu nhìn cô ta, hỏi.

“Diệp Dĩ Muội, cô nói cho tôi biết tại sao?” Châu Lan Na ngẩng đầu lên nhìn Diệp Dĩ Muội, hai mắt long lanh ọng nước hỏi.

Diệp Dĩ Muội đột nhiên nheo mày, thực sự bái phục người phụ nữ này.

Bản thân đang ngã dưới đất rồi vậy mà vẫn còn tâm trí để quan tâm việc của Tần Hàm Dịch và Hạ Lam.

“Trực giác của tôi nói cho tôi biết, không có tại sao.” Diệp Dĩ Muội không phải không muốn nói sự thực cho cô ta, chỉ là điều cô nghĩ trong lòng chẳng qua cũng chỉ là suy đoán của bản thân.

Hơn nữa, cô cũng không muốn nhắc tới chuyện của cô và Hứa An Ca với bất kì ai khác nữa.

“Cô lừa tôi.” Châu Lan Na trợn mắt lên nhìn Diệp Dĩ Muội, ánh mắt đầy sự oán hận.

“Cô không đứng lên thì thôi vậy.” Diệp Dĩ Muội quay người bước đi, muốn đi thay váy xong thì sẽ ra đỡ cô ta, cũng là cho cô ta thời gian để bình tĩnh hơn.

“Diệp Dĩ Muội, chúng ta nên đứng cùng nhau trên một chiến tuyến, cùng nhau đuổi Hạ Lam đi.” Châu Lan Na nhìn theo Diệp Dĩ Muội, không can tâm mà nói với theo.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cơ Túc Giận Bất Ngờ

Diệp Dĩ Muội quay đầu lại, nhìn cô ta cười lạnh lùng, rồi lại quay người tiếp tục đi về phía nhà vệ sinh.

Cô cảm thấy, Châu Lan Na đúng là điên rồi, vì muốn tống cổ Hạ Lam mà lại muốn đứng cùng một chiến tuyến với cô.

Đáng tiếc, cách bọn họ yêu không giống nhau, cô thực sự không thể hòa mình vào cùng một giuộc với Châu Lan Na.

Châu Lan Na yêu Tần Hàm Dịch, vì vậy liều mạng để muốn chiếm hữu.

Còn cô yêu Tần Hàm Dịch, vì vậy cô không muốn làm tình yêu trở thành thứ làm cô mất kiểm soát.

“Diệp Dĩ Muội, cô thái độ gì thế hả?” Châu Lan Na ở phía sau lưng cô gầm lên, Diệp Dĩ Muội coi như mình bị điếc, cô đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Diệp Dĩ Muội nhanh chóng thay ra bộ váy thiên thần quý giá, mặc lên người chiếc váy hoa chẳng đáng bao tiền của bản thân mình, đột nhiên cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô đẩy cửa nhà vệ sinh, khi đi ra, Châu Lan Na đang chống tay xuống nền nhà, muốn tự mình đứng lên.

Khi khoảng cách của Diệp Dĩ Muội với cô ta là khoảng chừng hai mét, cô dừng bước lại, không hề tiến lại gần để đỡ cô ta lên.

Cùng là phụ nữ, cô hiểu được sự kiêu ngạo của Châu Lan Na, cô ta chắc chắn không muốn cô đến đỡ cô ta lên.

Quả đúng như vậy, Châu Lan Na liếc mắt nhìn cô, nhưng không mở miệng nhờ giúp đỡ, ngược lại càng cố gắng hơn để tự mình đứng dậy.

Cả chân cả tay đều gồng lên, mặt tới mức trán còn lấm tấm mồ hôi, cuối cùng thì cô ta cũng đã đứng được dậy.

Chỉ là, vừa mới đứng vững, vừa phòng liền tít lên một tiếng.

Ngay sau đó, Tần Hàm Dịch đẩy cửa đi vào.

“Ây za!” Châu Lan Na nằm bắt thời cơ, lại lập tức ngã xuống, hai hàng nước mắt nhanh chóng chảy ra.

Diệp Dĩ Muội thực sự không biết bản thân mình nên khóc hay nên cười, cùng một bầu trời, cô lại gặp phải hai người phụ nữ dùng cùng một cách thức, diễn cùng một chiêu.

Nhìn Tần Hàm Dịch cả người toát ra vẻ tức giận đang bước lại gần, Diệp Dĩ Muội cảm thấy bản thân mình như bị chìm vào hầm đá.

Diệp Dĩ Muội tưởng rằng Tần Hàm Dịch nhìn thấy người tình của mình đang ngã dưới đất nhất định sẽ xông tới, giáng cho cô một cái tát.

Không ngờ, anh nhanh chân bước tới bên cạnh cô, nắm chặt lấy cổ tay cô kéo cô đi vào trong phòng.

“Tần Hàm Dịch, anh làm cái gì vậy hả?” Diệp Dĩ Muội nhìn khuôn mặt tối sầm của anh ta, và khi anh ta lôi tới cô vào phòng đóng rầm cửa lại, đột nhiên cô hết hoảng.

Một giây sau, Diệp Dĩ Muội không có được câu trả lời của Tần Hàm Dịch, mà anh ta dùng lực đẩy cô ngã xuống giường....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Sự Đau Đớn Xuất Phát Từ Tận Trái Tim

Diệp Dĩ Muội vội vàng hốt hoảng từ trên giường bò dậy, bèn muốn chạy về phía sau.

Thế nhưng cô còn chưa kịp xuống khỏi giường thì Tần Hàm Dịch đã nhảy bổ lên, anh ta đè cơ thể mình lên cơ thể cô.

“Tần Hàm Dịch, anh điên rồi!” Diệp Dĩ Muội gào lên, tiếng kêu của cô lạnh lạnh, lại sợ hãi co rúm người lại.

Lúc này Tần Hàm Dịch thực sự là làm người khác thấy rất sợ hãi, hai mắt anh ta đỏ ngầu như sắp phun ra lửa.

Sự tức giận, sự đau khổ của anh ta được thể hiện cùng một lúc, dường như có thể làm cho người ta đóng băng lại.

“Diệp Dĩ Muội, đây là cái giá mà cô không yên phận mà làm Tần thái thái.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí khinh bỉ, anh ta nghiêng răng lại, dường như vô cùng hận người phụ nữ đang nằm dưới cơ thể mình.

“Tần Hàm Dịch, anh bỏ tôi ra.” Diệp Dĩ Muội dùng toàn bộ sức lực để vùng vẫy, nhưng không thể làm đẩy được anh ta ra dù chỉ là một chút, chỉ có thể hạ giọng xuống nói đảm bảo: “Tần Hàm Dịch, tôi sẽ không gặp Hứa An Ca nữa, anh bỏ tôi ra.”

“Cô không gặp anh ta nữa thì còn có thể thế nào?” Tần Hàm Dịch dùng bàn chân dài và mạnh mẽ của mình ép mọi động tác của Diệp Dĩ Muội xuống, cả người anh ta đè lên cô, nhìn cô chằm chằm cười nói: “Nếu

ngày nào tôi còn chấp nhận cô là Tần thái thái, vậy thì anh ta sẽ bám lấy cô ngày đó.”

Diệp Dĩ Muội sợ hãi, dùng ánh mắt đáng thương nhìn người đàn ông trước mặt: “Vậy thì anh muốn thế nào? Lẽ nào vì Hạ Lam, anh muốn tôi cả đời này làm Tần thái thái?”

“Áo tưởng!” Tần Hàm Dịch nghiêng răng, lấy tay bóp chặt cằm cô: “Đợi Hạ Lam và Hứa An Ca làm lành với nhau rồi thì tôi lập tức sẽ ly hôn với cô.”

Cô giật mình, khi hiểu ra ý trong câu nói của Tần Hàm Dịch.

Làm lành? Nói như vậy có nghĩa là Hứa An Ca và Hạ Lam đã từng ở bên nhau....

Trong lòng cô đột nhiên có rất nhiều loại cảm giác chạy qua, cuối cùng thì cũng hợp lại với nhau....

“Tần Hàm Dịch, anh thực sự yêu Hạ Lam không?” Diệp Dĩ Muội lặng lẽ nhìn Tần Hàm Dịch, nói với ngữ khí thể hiện rõ sự đau lòng.

Sự đau đớn đó xuất phát từ sâu tận trái tim, làm cho cô đến hơi thở cũng cảm thấy khó khăn.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Là Hôn Hay Là Cấn?

Diệp Dĩ Muội thực sự không hiểu, nếu Tần Hàm Dịch thật lòng yêu Hạ Lam sâu sắc như vậy, sao anh ta lại làm cái việc là dâng Hạ Lam cho người khác....

Đồng tử mắt Tần Hàm Dịch đột nhiên co lại, cơ thể cường tráng của anh ta như đóng băng cứng đờ lại, trong ánh mắt là sự trầm tư suy nghĩ, nhưng ngay sau đó, anh ta lại lập tức trở về với thần sắc lạnh lùng.

“Tần Hàm Dịch, nếu anh đã yêu cô ấy như vậy thì tại sao không cố gắng để đi giành lấy cô ấy? sợ với việc nhường cô ấy cho một người không yêu cô ấy như Hứa An Ca thì chẳng bằng anh hãy đi bảo vệ cô ấy.” Diệp Dĩ Muội không biết cơn tức giận tới từ đâu, cô đột nhiên gầm lên, cô cũng không biết, rốt cuộc là cô đang mắng Tần Hàm Dịch hay là đang mắng chính bản thân mình.

“Diệp Dĩ Muội, sao cô biết Hứa An Ca không yêu cô ấy? trước khi cô xuất hiện, Hứa An Ca đã ở bên cạnh cô ấy những bảy năm trời.” Tần Hàm Dịch nở nụ cười nhếch mép lạnh lùng trên môi làm cho Diệp Dĩ Muội cảm thấy thực sự sợ hãi, trái tim cô cũng như đang run lên.

“Tần Hàm Dịch, bất kể Hứa An Ca yêu hay không yêu cô ấy thì đều không có liên quan gì tới tôi.” Diệp Dĩ Muội kinh hãi lắc đầu, cô đã đoán ra được hành động điên cuồng tiếp theo của anh ta là gì.

“Sao lại không có liên quan gì tới cô? Hứa An Ca là vì cô nên mới chia tay với Hạ Lam, mới trút hết sự tức giận lên người Hạ Lam.” Tần Hàm Dịch nhìn cô như đang nhìn kẻ thù, anh ta lại bóp lấy cằm cô nói: “Tôi nói

cho cô biết Diệp Dĩ Muội, không ai có thể cướp đi hạnh phúc của Hạ Lam, không một ai có thể làm điều đó.”

Hai mắt của Diệp Dĩ Muội bỗng chốc đỏ lên, anh ta muốn đảm bảo cho hạnh phúc của Hạ Lam mà muốn hi sinh đi sự trong trắng của cô, thậm chí là cả cuộc đời của cô sao?

Đột nhiên, căn phòng trở nên yên tĩnh một cách lạ thường, ngột ngạt...

Nỗi đau trong lòng của Tần Hàm Dịch không hề được giảm đi, ngược lại anh ta không chịu được bầu không khí ngột ngạt này.

Dường như không chút do dự, bàn tay anh ta nhanh chóng đưa xuống cổ của Diệp Dĩ Muội.

“Xoạc....”

Chiếc váy của Diệp Dĩ Muội, đã bị anh ta dùng lực xé ra....

Cô tròn xoe hai mắt, sợ hãi muốn đẩy Tần Hàm Dịch ra, nhưng dường như bị cả người anh ta khóa chặt lại, từ đầu tới chân cô không có cách nào cử động được.

“A....không.... Tần Hàm Dịch....tôi không muốn.....” Diệp Dĩ Muội chỉ biết gào lên, hai mắt trợn trừng, ọng nước.

Những giọt nước mắt long lanh trong mắt cô không làm cho anh ta từ bỏ ý định, không chút do dự anh ta liền dụi đầu vào cổ cô, không phải hôn mà là anh ta đã cắn lên cổ cô.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sự Đối Xử Lỗ Mãng

Lúc này Tần Hàm Dịch không biết rằng bản thân mình hận Diệp Dĩ Muội vì đã cướp đi hạnh phúc của Hạ Lam nhiều hơn hay là hận cô vì cô đã mê hoặc bản thân mình nhiều hơn.

Diệp Dĩ Muội đau tới mức cô toát mồ hôi lạnh ra, toàn thân run lên lẩy bẩy.

“Tần Hàm Dịch....đừng như vậy...tôi cầu xin anh....”

Nước mắt chảy dài theo khóe mắt cô, cô không có cách nào để vùng ra, chỉ có thể hạ lòng tự trọng của bản thân mình xuống đi cầu xin anh ta.

Hàm răng của Tần Hàm Dịch vẫn dùng lực, mãi cho tới khi mùi tanh chạm vào đầu lưỡi nhưng anh ta vẫn không chịu bỏ cô ra.

“Đau quá....bỏ tôi ra....” Diệp Dĩ Muội khóc lên thành tiếng, kêu lên cơn đau đốn bên tai anh ta.

Cô rất đau, không chỉ là đau ở cổ mà đau tận trong trái tim mình.

Người đàn ông cô yêu, vì muốn giữ hạnh phúc cho một người phụ nữ khác lại âm mưu cướp đi sự trong trắng của cô, con tim cô thực sự đã vỡ vụn ra rồi.

Đầu Tần Hàm Dịch run lên, hàm răng đang dùng lực của anh ta đột nhiên dừng lại, từ từ không cắn vào cổ cô nữa, thay vào đó là anh ta dùng lưỡi mình, nhẹ nhàng liếm đi những giọt máu tươi đang chảy ra trên da cô.

Cảm giác vừa ươn ướt vừa ngứa thấm vào da thịt làm cho cơ thể Diệp Dĩ Muội như gặp phải một cú sốc điện, đột nhiên run lên, rồi co rúm sau đó cứng đờ lại.

“Ha ha.....” Tần Hàm Dịch phát hiện ra phản ứng của cô, anh ta chỉ cười khinh bỉ, bàn tay luôn xuống ngực cô.

Tần Hàm Dịch không hề thương tiếc xé toạc chiếc áo trên ngực cô ra rồi quăng xuống sàn nhà.

Ngay sau đó, bàn tay anh ta bao phủ lên đôi gò bồng đảo của cô, dùng lực khác thường.

Diệp Dĩ Muội từ từ nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt tuyệt vọng chảy ra, không muốn nhìn vào khuôn mặt từng làm cô thương nhớ ngày đêm này một giây phút nào nữa.

Nước mắt của cô, chảy vào một bên má của anh ta, cơ thể anh ta cứng đờ lại rồi ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng sau đó vẫn không ngừng cắm đầu vào cổ cô.

Nụ hôn của anh ta dần dần bắt đầu di chuyển lên trên, dừng lại ở phía dưới cằm cô một lúc lâu, do dự một hồi anh ta mới bắt đầu lỏ mãng hôn lên môi cô.

Vị thơm ngọt ngào trong miệng cô dường như có một hiệu quả đặc biệt, dần dần đã hóa giải cơn tức giận trong lòng anh ta.

Một nụ hôn lỏ mãng, bừa bãi, nhưng cũng dần dần trở nên nhẹ nhàng hơn, bàn tay anh ta đang đặt lên ngực cô và dùng lực cũng từ từ được nói lỏng ra.

Với sự nhẹ nhàng của anh ta, hơi thở của cô dần cũng được ổn định, đôi mắt đang nhắm chặt của cô bắt đầu mở ra.

Diệp Dĩ Muội thử di chuyển cánh tay đang bị giữ chặt lấy trên đầu, tranh thủ lúc Tần Hàm Dịch đang say đắm, cô muốn giăng tay ra.

Cô đã nắm bắt đúng thời cơ, khi giăng được tay ra không còn chịu sự kiểm soát, cô đưa hai tay về phía ngực đẩy anh ta ra, sau đó một cái tát nhanh chóng hướng về mặt anh ta.

“Bốp!”

Sau tiếng bốp vang lên lạnh lạnh, Tần Hàm Dịch như tỉnh lại trong sự say đắm, khuôn mặt anh ta đột nhiên trở nên u ám, anh ta chăm chăm nhìn Diệp Dĩ Muội, say đó bàn tay đưa xuống kéo mạnh chiếc quần mặc trong của Diệp Dĩ Muội ra.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Khóc Cầu Xin Anh Ta

Diệp Dĩ Muội do nhất thời vội vàng, mà tát vào mặt Tần Hàm Dịch một cái, nhưng thế nào cô cũng không ngờ được rằng, hậu quả đối lại lại là như thế này.

Tràn ngập căn phòng là sự tức giận, khi mà Tần Hàm Dịch đang đối xử với cô như một kẻ điên thì Diệp Dĩ Muội kêu lên thảm thiết: “Tần Hàm Dịch....tôi không muốn.....”

Cô nhanh chóng nắm lấy bàn tay anh ta đang ở bên dưới thân cô, cô lắc đầu lia lịa, nước mắt chảy ra giàn giụa.

“Tôi sai rồi, Tần Hàm Dịch, anh tha cho tôi, tôi cầu xin anh....” Diệp Dĩ Muội đã không còn phân biệt rõ được đúng sai, cô chỉ muốn cầu xin anh ta tha cho cô, đừng có cướp đi sự trong trắng của cô trong khi anh ta không hề yêu cô.

Tần Hàm Dịch nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, đột nhiên anh ta sợ hãi, bàn tay bị cô nắm lấy vẫn đang nắm chặt lấy chiếc quần lót của cô, cứng đờ lại không còn có hành động gì nữa.

Trái tim anh ta đang đau nhói, nhưng lại không muốn thừa nhận rằng anh đang cảm thấy thương cô.

“Bỏ tôi ra, Tần Hàm Dịch, tôi đồng ý với anh, tôi sẽ không gặp lại Hứa An Ca nữa!” Diệp Dĩ Muội nghẹn cổ họng lại nói, cô bỏ qua danh dự và sự đau đớn của bản thân để cầu xin anh ta.

“A...” Tần Hàm Dịch gầm lên một tiếng bất lực, anh ta đột nhiên thu tay về, đứng lên, xông ra phía cửa và chạy ra ngoài.

Diệp Dĩ Muội co rúm người lại, tiếng cửa đóng rầm làm cho cô giật bản mình.

Nước mắt, từng hàng từng hàng chảy ra, ướt cả một góc chăn màu trắng tinh, mang theo một sự tuyệt vọng.... Châu Lan Na nhìn thấy Tần Hàm Dịch sau khi kéo tay Diệp Dĩ Muội vào phòng, liền áp tai vào cửa phòng nghe trộm. khi nghe thấy tiếng chiếc váy của Diệp Dĩ Muội bị xé ra, cô ta không những không có một chút thương xót mà ngược lại còn cảm thấy Diệp Dĩ Muội thật giả tạo.

Nhưng cô ta không ngờ rằng, Tần Hàm Dịch lại đột nhiên mở cửa chạy ra ngoài.

Vốn dĩ muốn chạy trốn nhưng bàn chân vừa bị ngã vẫn còn đau đã làm cô ta chạy cũng không kịp.

Tần Hàm Dịch lườm cho cô ta một cái sau đó nắm lấy cổ tay cô ta, kéo cô ta lại ghế sofa.

Cổ chân Châu Lan Na vốn đã bị thương, bị Tần Hàm Dịch kéo đi như vậy cô ta liền ngã xuống, đau tới nổi nhăn mặt lại.

“Hàm Dịch, đau quá, anh bỏ tay em ra.....” Châu Lan Na giăng tay ra, muốn thu tay mình về.

Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng bước lại, bả tay Châu Lan Na ra, nói lạnh lùng: “Sao hả? muốn nhận chi phiếu rồi rời đi à?”

“Hàm Dịch, em không phải ý đó.” Châu Lan Na giật mình hết hoảng, vội lắc đầu.

Tần Hàm Dịch lùi về phía sau hai bước, ngồi xuống ghế sô pha: “Vậy thì cời đồ ra, làm cho tôi vui vẻ.”

Châu Lan Na bỗng chốc đờ người ra, hai mắt đỏ ngầu lên.

Anh ta và cô ân ái với nhau vô số lần, anh ta đã từng nhẹ nhàng ngọt ngào với cô, cũng có lần lỗ mãng, nhưng chưa từng chà đạp lên nhân phẩm của cô ta như thế này.

Nhất định là vì Diệp Dĩ Muội, anh ta mới trút giận lên người cô ta như vậy.

Nhưng, cho dù trong lòng có oán giận hơn nữa, có hận đi chăng nữa, cô ta cũng tuyệt đối không bao giờ từ chối người đàn ông trước mắt.

Cô ta nắm chặt hai tay thành nắm đấm, hít thở một hơi thật sâu, khi thả lỏng ra thì trên mặt cô ta đã được trang bị một nụ cười quyến rũ, cô ta đứng lên, khập khiễng đi về phía trước, ngồi lên đùi của Tần Hàm Dịch.

“Hàm Dịch, anh xấu tính thật đấy, muốn người ta thì nói ra!” Châu Lan Na đưa ngón tay trở ra, chạm nhẹ lên môi của Tần Hàm Dịch, rồi nói: “Làm gì mà lỗ mãng với người ta như thế!”

Tần Hàm Dịch nhìn chằm chằm về phía người phụ nữ quyến rũ trước mặt mình, đột nhiên anh ta lại cảm thấy ghét bỏ khuôn mặt mà đã từng làm anh ta si mê ám ảnh này.

Anh ta kéo tay cô ta xuống, một tay ôm chặt vào eo cô ta, xốc cô ta lên, lật người lại, cho cô ta nằm xuống, anh ta lỗ mãng đi thẳng vào việc chính.

Châu Lan Na không chút đề phòng, cơ thể bị lật ngược lại, đầu cô ta thiếu chút nữa còn bị đập cả vào chiếc bàn phía trước.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Cô Hận Anh Ta

Bàn tay cô ta nắm lấy mép bàn, lúc này mới có chỗ dựa để giuex vững cơ thể, đón nhận những hành động như đang phát điên của Tần Hàm Dịch.

Cô ta rên lên càng lúc càng to hơn, chỉ vì muốn báo thù Diệp Dĩ Muội đang ở trong phòng.

Tần Hàm Dịch tuy không yêu cô ta, nhưng trước khi Diệp Dĩ Muội xuất hiện ít nhất anh ta còn đối xử nhẹ nhàng ngọt ngào và có phần thương cô ta.

Còn lúc này, hành động của anh ta chẳng khác nào cường bức, tất cả đều là do Diệp Dĩ Muội làm anh ta tức giận.

Miệng của Châu Lan Na vẫn không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ hoan lạc, nhưng ánh mắt thì lại toát ra sự lạnh lùng khinh miệt.

Tất cả những đau khổ mà hôm nay cô ta đang phải chịu, có một ngày nhất định cô ta sẽ trả hết cho Diệp Dĩ Muội, thậm chí là khiến Diệp Dĩ Muội đau hơn gấp trăm lần.

Tần Hàm Dịch với khuôn mặt lạnh nhạt và u ám, đôi mắt sâu hoắm như một hang động không nhìn thấy đáy.

Sau khi mọi chuyện dừng lại, Tần Hàm Dịch coi như việc của mình đã xong, anh ta chẳng thèm để ý tới Châu Lan Na mà đứng lên đi vào nhà tắm.

“Hàm Dịch, người ta muốn tắm cùng anh.” Châu Lan Na nhanh chóng chạy theo, quàng tay vào cánh tay anh ta.

Tần Hàm Dịch quay đầu sang nhìn vẻ mặt vui mừng của cô ta, nói lời cảnh cáo không chút nề tình: “Nhớ uống thuốc vào.”

“Hàm Dịch...” sự vui mừng trên mặt của Châu Lan Na đột nhiên biết mất, thay vào đó là khuôn mặt trắng bệch ra.

“Nếu như cô còn muốn đi theo tôi thì hãy làm như thế.” Tần Hàm Dịch giật tay ra: “Tôi tắm phòng bên trong, cô dùng phòng bên ngoài.”

Dứt lời, anh ta chẳng thèm nhìn Châu Lan Na thêm một giây nào nữa, đi thẳng vào bên trong nhà tắm.

Khi anh ta đẩy cửa ra, Tần Hàm Dịch chẳng thèm liếc mắt nhìn Diệp Dĩ Muội đang co rúm người lại run lên, nước mắt lặng lẽ rơi ra.

Con tim cô đã bị Tần Hàm Dịch chọc vào một lỗ lớn, máu đang không ngừng chảy ra, chỉ đợi tới lúc chảy hết đi, khô lại thì sẽ chết hoàn toàn.

Bên tai cô vẫn vang lên tiếng khi hai cơ thể chạm vào nhau cùng với tiếng kêu rên rỉ của người phụ nữ....

Âm thanh đó giống như là muối sát vào vết thương trên trái tim cô, nó làm cho trái tim cô đau hơn nhưng đồng thời cũng làm cho nó tê dại đi....

Người đàn ông này, đúng là cô yêu không nổi.

Thời gian trôi đi chậm như cả một thế kỷ, âm thanh vang lên phía ngoài căn phòng vẫn không ngừng, nó dường như đã trở thành lời nguyện ma quỷ.

Còn nước mắt và máu của con tim cô dường như cũng chảy cạn rồi....

Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội như một người mất hồn, trái tim anh ta như bị tổn thương nghiêm trọng, cơn phẫn nộ vừa được kìm nén xuống như lại có chất xúc tác làm nó nổi lên....

Tần Hàm Dịch đi tới trước giường, nhìn chăm chăm lên những giọt nước mắt thấm dưới chăn, ánh mắt anh ta hướng về phía người phụ nữ trong chốc lát rồi đưa tay ra kéo Diệp Dĩ Muội lên.

“Diệp Dĩ Muội, cô giả vờ chết cái gì?” Tần Hàm Dịch gầm lên tức giận, mặt anh ta hăm hăm như muốn bóp chết người phụ nữ như một hồn ma trước mặt.

Diệp Dĩ Muội túm lấy chăn che đi chiếc váy bị rách, ánh mắt đờ đẫn, dần dần trở nên lạnh lùng, cuối cùng thì như đã đóng thành băng.

Cô cũng hận, hận anh ta rõ ràng không yêu cô, thậm chí còn chẳng coi cô là người vậy mà lại tàn nhẫn bắt cô ở bên cạnh anh ta, biến cô trở thành một vật hi sinh cho hạnh phúc của Hạ Lam.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Xả Nước Tắm

Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội như vậy, toàn thân rõ ràng là cứng đờ ra, cuối cùng anh ta cũng như đóng băng lại trước ánh nhìn lạnh lùng đó của cô.

“Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm thế nào thì anh mới chịu buông tha cho tôi?” Diệp Dĩ Muội nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt bình lặng, không có một chút hi vọng hay chờ đợi gì.

Nét mặt tuyệt vọng của cô, bất ngờ làm anh ta hoảng loạn, con tim anh ta nhói đau.

“Áo tưởng!” anh ta đột nhiên đẩy cô ra, lồng ngực anh ta phập phồng, cơn tức giận đã nhuộm đỏ đôi mắt anh ta.

Cơ thể Diệp Dĩ Muội lại ngã xuống giường, cô chỉ khẽ nheo mày lại, không có bất kì phản ứng gì khác.

“Tần Hàm Dịch, sớm muộn rồi cũng có một ngày tôi có thể rời xa anh.” ánh mắt cô vẫn đờ đẫn nhìn về phía trước, môi hơi nhếch lên, cô lẩm bẩm.

Trong tiếng nói lẩm bẩm đó lại mang theo một chút sự kiên định, giống như là một lời thề cô đang nói với anh ta.

Tần Hàm Dịch nheo mày lại, đột nhiên bỏ qua sự khó chịu của bản thân mình, anh ta lạnh lùng châm biếm: “Diệp Dĩ Muội, cô yên tâm, đợi tới lúc nên ly hôn thì cô sẽ quỳ trước mặt tôi để cầu xin tôi, tôi sẽ không nhân từ tới mức có một chút thương xót nào với cô đâu.”

“Được, tôi đợi.” nụ cười nhếch của cô càng mở rộng hơn như thể cô đã nhìn thấy những gì tốt đẹp rạng rỡ nhất sau khi ly hôn.

“Diệp Dĩ Muội, đứng lên, đi xả nước tắm cho tôi, bây giờ cô vẫn là Tần thái thái.” Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm vào nụ cười trên môi của Diệp Dĩ Muội, cố ý gây khó dễ cho cô.

“Tần thái thái.” Ba từ này làm cho Diệp Dĩ Muội đờ người ra, sau đó cô liền tự cười chế giễu mình rồi từ trên giường đứng dậy, đi vào nhà tắm, xả nước tắm cho anh ta.

Tần Hàm Dịch bực dọc kéo lỏng chiếc cà vạt trên cổ ra, cởi bộ vest trên người xuống, rồi tới chiếc sơ mi, chiếc quần, ngồi xuống bên cạnh giường.

Kể từ khi anh ta biết anh ta phải cưới cô anh ta đã có sự bài xích đối với cô. Chỉ hi vọng cô có thể thật thà trung thực đừng có mà gây chuyện với anh ta.

Nhưng lúc này, cô đã thật sự ngoan ngoãn, không nói với anh ta câu nào thì đột nhiên trong lòng anh ta lại cảm thấy bực dọc.

Thời gian anh ta biết Diệp Dĩ Muội cũng không hề ngắn, đối với cô gái đã từng cứu bà nội mình, anh ta không hề có ấn tượng gì, chỉ nhớ duy nhất một điều rằng cô là một cô gái rất yên lặng, bình thản.

Khi Diệp Dĩ Muội đi ra từ phòng tắm, lọt vào mắt cô là hình ảnh anh ta trên người chỉ mặc một chiếc quần sịp với cơ thể cường tráng.

Cô nheo chặt mày lại, cắn chặt môi dưới, mặt đỏ lên cô quay sang một bên, lên tiếng nhắc nhở khi mà Tần Hàm Dịch đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình: “Nước tắm xả xong rồi.”

Tần Hàm Dịch giật mình trở về với thực tại, anh ta quay đầu sang nhìn Diệp Dĩ Muội, cái bộ dạng xấu hổ con gái của cô lọt vào mắt anh ta.

Cơ thể to lớn của anh ta cứng đờ lại, chạy khắp người như có một luồng điện chạy qua, bộ phận nào đó trên cơ thể như được đánh thức.

Sắc mặt Tần Hàm Dịch có chút xấu hổ, anh ta lúng túng đứng lên, đi vào phía nhà tắm, khi đi qua người cô anh ta vẫn không quên nói một câu: “Đi vào kị lưỡng cho tôi.”

Diệp Dĩ Muội nhất thời không hiểu ý của Tần Hàm Dịch là gì, cô đứng đờ người ta, một lúc không động đậy.

Còn đứng trong phòng tắm, Tần Hàm Dịch nhìn mình trong gương, khuôn mặt lúng túng, anh ta lập tức bước vào bồn tắm, đợi Diệp Dĩ Muội đi vào kị lưỡng cho.

Chỉ là, anh đợi rồi lại đợi nhưng mãi không nghe thấy tiếng bước chân.

“Diệp Dĩ Muội, Tần thái thái! Cô vào đây cho tôi!” Tần Hàm Dịch tối sầm mặt lại, gọi ba chữ “Tần thái thái” rất rõ ràng.

Đứng ngoài cửa phòng tắm, Tần Hàm Dịch bị ba từ “Tần thái thái” làm cho giật mình, cô nheo mày lại, nhìn vào chiếc váy rách rưới của bản thân, bước chân về phía cửa, mở cửa đi ra khỏi căn phòng.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sức Hấp Dẫn

Diệp Dĩ Muội nhanh chân đi tới phòng thay đồ, cô thay một chiếc quần bò và một chiếc áo dài tay, thêm một chiếc áo khoác rồi mới trở lại căn phòng ngủ.

Khi mà Tần Hàm Dịch nghe thấy tiếng cửa phòng mở anh ta cũng đoán là Diệp Dĩ Muội đi thay đồ.

Kể cả ở cái đất Paris không người thân thích này, Diệp Dĩ Muội có gan rời đi cũng sẽ không dám bỏ qua sự an nguy của cha mẹ.

Đây chính là điểm yếu của cô.

Một lúc sau, tiếng mở cửa phòng lại vang lên, Tần Hàm Dịch không nhìn được mà nhếch mép cười, quả đúng là không chạy thoát được sự dự liệu của anh ta.

Diệp Dĩ Muội đứng trước cửa phòng tắm, quay đầu sang một bên, không nhìn thẳng vào nhà tắm, cô dựa vào trí nhớ mà tiến lại gần về phía Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nhìn cái bộ dạng như muốn gọi chặt mình lại vào cái bao tải của Diệp Dĩ Muội cùng với thái độ quay đầu không muốn nhìn của cô, anh ta suýt nữa mà bật cười.

Anh ta nheo mắt nhìn Diệp Dĩ Muội từ từ bước gần lại phía mình, khi khoảng cách không còn làm bao, anh ta liền đưa tay ra nắm lấy cánh tay cô, kéo cô xuống bồn tắm.

“A.....” Diệp Dĩ Muội khi vẫn đang kêu lên thì nước đã tràn vào miệng cô.

Tần Hàm Dịch sợ hãi, vội vàng đỡ lấy cô.

Ngay sau đó, khi anh ta ý thức được bản thân mình đang căng thẳng quá mức cần thiết, sắc mặt liền lùng túng, liền đẩy cô ra khỏi bồn tắm.

Diệp Dĩ Muội bị ngã xuống nền nhà tắm, cô không ngừng ho, mãi cho tới khi nước trong bồn bị đẩy hết ra ngoài rồi, cô mới trợn mắt lên lườm Tần Hàm Dịch: “Anh điên đấy à?”

Tần Hàm Dịch nhìn bộ dạng vụng về của cô, trong lòng đột nhiên lại thấy vui vui, anh ta kêu ngạo thốt ra hai tiếng: “Kì lương.”

Diệp Dĩ Muội lau đi nước trên mặt, cô đứng lên “Tự mà kì lấy.”

Kể cả cô có dễ bắt nạt hơn nữa cũng không hiền lành tới mức không biết tức giận.

“Diệp Dĩ Muội, nếu cô không muốn cha mẹ mình ngủ ở đầu đường xó chợ thì tốt nhất đừng có giở cái thái độ đó trước mặt tôi.” Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn cô từ phía sau lưng, nói lạnh lùng.

Bước chân của Diệp Dĩ Muội khựng lại, môi cô nở nụ cười đau khổ, cuối cùng cũng đúng như anh nghĩ, cô đã quay người lại, từ từ bước về phía anh ta.

Diệp Dĩ Muội đi tới phía sau lưng Tần Hàm Dịch, cô cầm lấy lọ sữa tắm đổ ra lòng bàn tay, xoa hai tay vào nhau, mắt cô quay sang một bên, khi mà hai lòng bàn tay đầy bọt, cô chà lên tấm lưng săn chắc và rộng như tấm phản của anh ta.

Những ngón tay thon thả của cô, khi chà vào lưng anh ta, đầu ngón tay không ngừng run lên.

Lưng anh ta đột nhiên thẳng đứng, cứng đờ lại, như có luồng điện chạy ra chạy khắp cơ thể.

Còn ngón tay cô, đặt trên lưng anh ta không biết phải làm thế nào.

“Diệp Dĩ Muội, cô đang làm cái gì đấy?” Tần Hàm Dịch gằn giọng nói.

“Ồ.” Diệp Dĩ Muội trả lời thất thần, hai bàn tay lúng túng xoa lên lưng anh ta, chỉ muốn làm cho có lệ.

Cô lại không hề biết, hai bàn tay cô trượt trên lưng anh ta đã như châm lên ngọn lửa trong cơ thể anh ta, làm cho phần cơ thể dưới anh ta cương lên và cảm thấy đau.

“Cô...” Tần Hàm Dịch hít một hơi thật sâu rồi thở dài tức giận: “Lập tức đi ra ngoài...”

Bàn tay của Diệp Dĩ Muội ngay tức khắc cứng đờ lại, cô luống cuống thu tay về sau đó rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Tuy cô không hiểu cô đã đắc tội anh ta ở chỗ nào nhưng cũng may là kết quả không tới nỗi nào.

Cửa phòng tắm đóng lại, Tần Hàm Dịch vội vàng đứng lên từ bồn tắm, cầm lấy chiếc vòi hoa sen, chỉnh sang vòi nước lạnh, từ hạ cơn nóng trong người xuống.

Một lúc sau, những ham muốn của Tần Hàm Dịch mới bị phân tán đi.

“Cạch” một tiếng, anh ta đã vứt chiếc vòi hoa sen trên tay xuống.

Trước ngày hôm nay, anh ta không hề biết, một cô gái bình thường như Diệp Dĩ Muội- bình thường tới mức anh ta đã coi như vô hình mà cũng có sức hấp dẫn như vậy.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kẻ Thứ Ba Đi Phía Sau

Diệp Dĩ Muội sau khi ra khỏi nhà tắm mới phát hiện hai tay mình vẫn dính đầy xà phòng.

Cô liếc mắt nhìn đồng quần áo của Tần Hàm Dịch ở trên giường, đột nhiên hai mắt sáng lên, cô lóe lên một ý nghĩ.

Cô nhanh chân bước về phòng thay đồ, rất cẩn thận chọn một bộ quần áo cho Tần Hàm Dịch.

Sau đó, cô nhếch môi cười, sau đó đem hai tay dính đầy xà phòng của mình ấn lên bộ vest, chùi đi chùi lại lên vị trí mũng của chiếc quần.

Sau đó, khi đã lau sạch tay, cô đem quần áo gấp cẩn thận lại, đỡ quần áo trên tay, trên môi nở nụ cười sau đó đi thay một bộ quần áo sạch sẽ, đi ra khỏi phòng thay đồ.

“Cô cầm quần áo của Hàm Dịch làm gì?”

Châu Lan Na toàn thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm, chắn ngang đường của Diệp Dĩ Muội.

“Anh ấy tắm xong phải thay đồ.”

“Đưa cho tôi!” Châu Lan Na đưa tay ra, đòi lấy như là điều đương nhiên vậy.

“Được!” Diệp Dĩ Muội khuôn mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng thì đang vô cùng vui sướng.

Châu Lan Na đỡ lấy quần áo, quay người đi về phía nhà tắm.

Diệp Dĩ Muội nhìn theo cô ta từ phía sau, đi tới ghế sofa ngồi xuống, trong lòng vui vẻ mở ti vi ra xem.

Qua đi chừng 10 phút, Tần Hàm Dịch ăn mặc chỉnh tề, Châu Lan Na cũng mặc quần áo vào rồi, cả hai cùng đi ra phòng khách.

“Dĩ Muội, tôi và Hàm Dịch đi ăn, cô có muốn đi cùng không?” Châu Lan Na nở nụ cười rạng rỡ trên môi, hỏi không chút thành ý.

“Không ăn, tôi không đói, hai người đi ăn đi.” Diệp Dĩ Muội nhìn hai người rồi cười rất thân thiện, sau đó quay ra tiếp tục xem ti vi.

Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn Diệp Dĩ Muội, anh ta thực lòng không hiểu có chuyện gì mà làm tâm trạng cô gái này tốt như vậy.

“Cùng nhau đi đi.” Tần Hàm Dịch không thích nhìn cái thái độ vui vẻ này của cô.

“Ồ!” Diệp Dĩ Muội tắt ti vi trong trạng thái không mấy vui vẻ, đứng lên, đi theo phía sau hai người ra khỏi cửa.

Cô liếc nhìn trộm chiếc quần của Tần Hàm Dịch, suýt nữa thì bật cười....

Đây là lần đầu tiên Diệp Dĩ Muội đi theo phía sau đôi nam nữ này mà trong lòng cảm thấy vui như vậy.

Tần Hàm Dịch quay đầu lại nhìn cô, đúng lúc nhìn thấy trên môi Diệp Dĩ Muội vẫn đang nở nụ cười tủm tỉm, anh ta trong lòng thấy không vui chút nào, anh ta rút cánh tay đang được Châu Lan Na khoác ra, đi chậm lại, đợi tới phi Diệp Dĩ Muội đi lên phía trước, anh ta lập tức ôm lấy eo cô.

“Anh làm cái gì đấy hả?” Diệp Dĩ Muội giật mình, quay đầu sang nhìn anh ta, theo phản xạ đương nhiên là cô muốn vùng ra.

“Đừng quên cô là Tần thái thái.” Khuôn mặt Tần Hàm Dịch tối sầm, anh ta gằn giọng nói, hơi thở phả vào mặt Diệp Dĩ Muội.

Khuôn mặt trắng hồng của Diệp Dĩ Muội đột nhiên đỏ lên như gấc, cô cúi đầu xuống thẹn thùng.

Tần Hàm Dịch đột nhiên cảm thấy căng thẳng, anh ta cũng tự nhiên dịu dàng hơn, dường như anh ta đã thích nhìn cô gái với bộ dạng đỏ mặt thế này.

“Hàm Dịch....” Châu Lan Na đi bên cạnh gọi Tần Hàm Dịch một tiếng nũng nịu, nhưng không có được bất kì sự phản ứng gì, lại một lần nữa cô ta tức Diệp Dĩ Muội mà nghiêng răng kèn kẹt.

Tần Hàm Dịch làm như thế này cũng không phải hoàn toàn với mục đích trêu tức Diệp Dĩ Muội mà là anh ta không muốn vào thời điểm hiện tại có chuyện cho mọi người bàn tán, lại là cơ hội cho Hứa An Ca.

Lời hứa với Hạ Lam, từng giờ từng khắc anh ta chưa từng quên.

Ba người cùng nhau đi vào thang máy, cuối cùng cũng có một lần, kẻ thứ ba lẻo đẻo theo sau.

Diệp Dĩ Muội tuy là toàn thân không tự tại, nhưng lại không muốn có thái độ gì với người đàn ông mà không gì không dám làm này ở giữa chốn đông người, cô chỉ có thể hợp tác.

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, ba người đi ra và hướng về phía nhà hàng theo phong cách phương tây cao cấp của khách sạn, dưới ánh nhìn của các vị khách khác, ba người ngồi xuống.

Tần Hàm Dịch đương nhiên là ngồi cùng một bên với Diệp Dĩ Muội, Châu Lan Na ngồi một mình một bên.

Nhân viên phục vụ mang menu bằng tiếng anh ra đưa tới tay Tần Hàm Dịch, anh ta lại đưa cho Diệp Dĩ Muội, cười như không cười nói: “Tần thái thái, em chọn đi.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cô Chết Chắc Rồi

Diệp Dĩ Muội nở nụ cười tươi đờ lấy menu, cô chọn vài món ăn đắt nhất.

Tần Hàm Dịch nhìn nét mặt bình thản của Diệp Dĩ Muội, đột nhiên anh ta tròn xoe mắt, miệng đờ ra không còn cười nữa.

“Sao hả? Tần tiên sinh nếu chê đắt thì thôi bỏ đi vài món.” Diệp Dĩ Muội đưa menu lại cho nhân viên phục vụ, cười rạng rỡ hỏi.

“Cô có học đại học không vậy?” Tần Hàm Dịch vẫn với khuôn mặt cứng đờ, anh ta hỏi.

“Không.” Diệp Dĩ Muội gật gật đầu, tâm trạng còn tốt hơn cả lúc trước.

Kẻ đáng chết, vừa nãy anh ta đưa cho cô thực đơn toàn bằng tiếng anh, chính vì muốn làm xấu mặt cô, nhưng lại không ngờ rằng cô có thể nói tiếng anh lưu loát như vậy.

Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm vào cô gái đang rất đặc ý, trong lòng lại trỗi dậy sự tò mò, quyết định sau khi về nước sẽ điều tra cho rõ.

Một lúc sau, trên bàn bày đầy chạt kín thức ăn, những người khách đi qua đều nheo mày nhìn bọn họ, coi bọn họ như những vật thể lạ vì không tin chưa chắc ăn hết số đó.

Tình hình này làm cho Tần Hàm Dịch lúng túng xấu hổ, tức tới nỗi chỉ muốn bóp chết Diệp Dĩ Muội ngay tại chỗ.

Diệp Dĩ Muội không biết dùng dao đĩa, vì vậy cô đã gọi riêng cho mình một món súp nấm hương.

Cô hơi đói rồi, vừa mới bắt đầu, Tần Hàm Dịch liền đẩy đĩa bát tết tới trước mặt cô.

“Em yêu, uống mỗi súp thế nào sao no được, ăn cả phần bát tết này đi.”

Diệp Dĩ Muội đơ người ra vài giây rồi cúi đầu trả lời: “Tôi giảm béo.”

“Vậy thì cô giúp tôi cắt ra đi.” Tần Hàm Dịch cười cười, hai con mắt thường ngày lạnh lùng vô cảm lúc này lại sáng lên ngập tràn sự dịu dàng.

Diệp Dĩ Muội cứng đơ người ra không tự nhiên nữa, một phần bởi vì ánh mắt khác thường đó của Tần Hàm Dịch.

Còn một người đầy kinh nghiệm tình trường như Tần Hàm Dịch sao lại không nhìn ra sự thay đổi rõ nét của Diệp Dĩ Muội chứ!

Anh ta cười thâm trong bụng, hóa ra người phụ nữ này cũng chẳng có gì đặc biệt.

“Tần thái thái, cô còn nhìn tôi như vậy nữa, tôi sẽ tưởng là cô muốn quyến rũ tôi đấy.” Tần Hàm Dịch ghé sát vào cô, đôi môi anh ta mấp máy bên tai cô, nói giọng đùa bỡn trêu chọc cô.

Từ bên tai, một luồng điện chạy qua và lan tỏa ra khắp cơ thể cô.

Cô ngồi thẳng lưng lên, lập tức nghiêng người muốn tránh đi.

“Tần Hàm Dịch, anh đùa đủ chưa, ăn cơm đi.” Diệp Dĩ Muội bê đĩa bát tết của anh ta lên, rồi đặt xuống trước mặt anh ta, nói rõ to lập tức thu hút sự chú ý của những người ngồi xung quanh.

Còn nước sốt trên đĩa bít tết vì bị Diệp Dĩ Muội bên lên đột ngột mà bắn cả vào mặt và chiếc áo sơ mi trắng của Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch vừa nãy còn cười đắc chí đột nhiên khuôn mặt lúng túng, sầm xuống lạnh lùng.

Cái cô gái đáng chết này, làm anh ta mất mặt hết lần này tới lần khác, đúng là không dạy bảo cho một trận thì không được.

Tần Hàm Dịch cầm khăn trên bàn ăn lên, lau nước sốt dính trên mặt, không muốn ngồi thêm ở đây một giây nào nữa, làm cho cười cho người khác.

“Bill, please.” (thanh toán)

Diệp Dĩ Muội nhìn khuôn mặt nhem nhuốc dính nước sốt của Tần Hàm Dịch, trong lòng liền vui mừng cảm giác trả thù, cô rất muốn cười.

Càng lúc khuôn mặt anh ta càng khó coi, cô cuối cùng cũng ý thức được rằng bản thân mình đang đùa với hổ rồi.

“Tôi...tôi không cố ý....” Diệp Dĩ Muội miễn cưỡng nở nụ cười, muốn dùng nụ cười để làm dịu đi cơn tức giận của Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nghiêng chặt răng lại, cô gắng kìm cơn nóng giận lại, không muốn phá hủy đi hình ảnh quân tử phong độ của mình.

Anh ta nhanh chóng đưa tiền cho người nhân viên phục vụ tới thanh toán, rồi đứng lên, đi ra khỏi nhà hàng.

“Diệp Dĩ Muội, lần này cô chết chắc rồi.” Châu Lan Na cười vừa đắc chí vừa chế nhạo, cô ta đứng lên lắc mông chạy theo Tần Hàm Dịch.

Diệp Dĩ Muội thực sự muốn khóc rồi, đang yên đang lành tại sao cô lại đi đụng vào cái tên Tần Hàm Dịch ác quỷ đó chứ, cuối cùng người hứng

chịu vẫn là bản thân.

Vừa nãy, bản thân hại anh ta mất mặt không còn lối mà chui, anh ta nhất định sẽ xử lý cô!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chọc Tức Anh Ta

Tần Hàm Dịch đi nhanh ra khỏi nhà hàng, đi thẳng về phía thang máy, nhưng chiếc thang máy đáng chết, sao lại chậm như vậy, mãi vẫn chưa tới.

Từ nhỏ tới lớn, anh ta nếu phải chịu sự chú ý của người khác thì cũng là những lúc rạng rỡ và nổi bật nhất, đây là lần đầu tiên anh ta xấu hổ phải chạy trốn thế này.

Đồ đáng chết, đợi lên lầu, anh ta nhất định sẽ lột da cô.

“A...” Châu Lan Na nhìn thấy quần của Tần Hàm Dịch giật mình kêu lên.

Tần Hàm Dịch cảm thấy có gì đó không bình thường, quay đầu lại nhìn: “Sao thế?”

“Quần của anh...”

Châu Lan Na lúng túng mím môi lại, nhìn thấy sắc mặt Tần Hàm Dịch khó coi nên sợ hãi mà không dám tiếp tục nói nữa.

“Quần làm sao?” Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, nhưng không nhìn được ra phía sau, mặt chỉ có thể trùng xuống.

“Hơi...hơi bẩn một chút...” Châu Lan Na chưa bao giờ nhìn thấy Tần Hàm Dịch thế này, cô ta sợ hãi mà nói lắp ba lắp bắp.

“Cái gì?” lồng ngực Tần Hàm Dịch đột nhiên như ngẹt thở lại.

Anh ta tức tối ấn liên tục thang máy, hình ảnh một người đàn ông phong độ đã biến mất hoàn toàn mà lúc này chỉ còn lại hình ảnh tức giận.

Diệp Dĩ Muội nhanh chóng chạy theo phía sau của Tần Hàm Dịch, đi vào thang máy, cô chỉ đứng ở một góc để trốn tránh, muốn cách anh ta xa một chút.

Tuy cô biết rằng bất luận thế nào, cô cũng không trốn được vụ này, nhưng có thể trốn được lúc nào hay lúc ấy.

Cô chỉ dám nhìn trộm Tần Hàm Dịch, anh ta đứng ở trước cửa thang máy, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, không nói một câu nào, cô nhìn mà thấy sợ, người co rúm lại.

May mà thang máy đi thẳng lên tầng 26 chưa không dừng lại, nếu như lúc này nó mà còn dừng lại thì Tần Hàm Dịch không dám đảm bảo bản thân sẽ không giết người.

“Ting....”

Cửa thang máy mở ra, Tần Hàm Dịch là người đầu tiên nhanh chân bước ra ngoài.

Còn Diệp Dĩ Muội thì người đang run lên, trốn trong một góc, một lúc không động đậy gì, cô đang nghĩ hay là đi ra ngoài để tránh đi một lúc thì Tần Hàm Dịch đột nhiên lại xông vào, không nói lời nào, nắm lấy tay cô, lôi ra ngoài.

“Tần Hàm Dịch, anh làm cái gì vậy hả?” Diệp Dĩ Muội càng muốn vùng ra thì Tần Hàm Dịch càng dùng lực mạnh hơn, dường như muốn bóp gãy cổ tay cô vậy.

“Diệp Dĩ Muội, nếu như cô không muốn chết thì ngậm miệng lại cho tôi.” Tần Hàm Dịch quay đầu lại trợn mắt nhìn cô, lạnh lùng cảnh cáo.

Diệp Dĩ Muội bị ánh nhìn đó dọa cho sợ run người, lập tức không nói gì nữa, ngoan ngoãn đi theo anh ta, bước chân cứ nhú lại vào nhau lúng túng.

Còn Châu Lan Na bị Tần Hàm Dịch gần như đã quên mất thì lại tức giận nghiến chặt răng lại, mối thù hận của cô ta đối với Diệp Dĩ Muội dường như càng sâu đậm thêm vài phần.

Nhưng, cô ta là một người phụ nữ thông minh, tuyệt đối sẽ không nổi khùng vào thời điểm này.

Vậy là, thu về ánh mắt thù hận, cô ta hất mái tóc về phía sau lưng, nhanh chân chạy theo hai người họ.

Cô ta không muốn cửa bị đóng lại và phải ở phía ngoài, như thế thì sẽ không được xem kịch hay nữa.

“Rầm....”

Một tiếng rầm vang lên, khi cánh cửa gỗ dày cộp bị đóng lại, Diệp Dĩ Muội đã sợ tới mức trên trán cô toát mồ hôi hột ra rồi.

Tần Hàm Dịch giận giữ quăng cô xuống ghế sô pha, bực dọc tháo chiếc thắt lưng trên quần ra.

Diệp Dĩ Muội ngồi co ro trên chiếc ghế sô pha dài, cổ rúm lại lùi về phía sau.

Hành động cởi quần của Tần Hàm Dịch làm cô lại nghĩ tới sự việc trước đó khi anh ta muốn cưỡng bức cô.

Cô hoảng loạn đứng dậy và muốn chạy về phía cửa.

“Diệp Dĩ Muội, nếu hôm nay cô dám bước ra khỏi cánh cửa đó một bước thì ngày mai cô hãy chuẩn bị nhận thi thể của cha mẹ cô đi!”

Bước chân của Diệp Dĩ Muội đột nhiên khựng lại, tất cả những sự sợ hãi, hoảng loạn đều được dồn hết lên khuôn mặt.

Cô có thể chẳng thèm quan tâm tới sự sống chết của người cha dượng khốn nạn đó, nhưng mẹ cô mãi mãi là người mà cô không thể bỏ mặc được.

Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng đang đứng lại cứng đờ như bước tượng của cô, anh ta nhếch mép cười, tốt lắm, chỉ cần đó điểm yếu thì sẽ không khó để dạy bảo.

Anh ta tức giận nhanh chóng cởi bộ vest trên người ra, đợi tới lúc nhìn rõ được vết bẩn phía trên quần thì đột nhiên anh ta tức giận không còn gì để so sánh.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ngã Cháy Máu Đầu

Cuối cùng anh cũng biết, tại sao khi vừa vào tới nhà hàng đã có người nhìn chăm chăm vào anh ta rồi.

“Châu Lan Na, cô giải thích cho tôi, thế này là thế nào?”

Châu Lan Na giật mình, vội vàng lắc đầu lia lịa, chỉ tay vào Diệp Dĩ Muội: “Hàm Dịch, không phải em, là Diệp Dĩ Muội đưa quần áo của anh cho em.”

“Diệp - Dĩ - Muội!”

Tần Hàm Dịch xông lên phía trước, từ phía sau túm lấy vai cô, kéo người cô quay lại, giơ tay lên định đánh cô.

Diệp Dĩ Muội nhìn thấy cái tát đang giơ cao của Tần Hàm Dịch, cô lại nhớ tới khi ở đại sảnh của khách sạn – cái tát không chút nể tình của Tần Hàm Dịch, sống mũi cô lại cay cay, đột nhiên hai mắt đỏ lên.

Còn anh ta nhìn thấy mắt cô đỏ ngầu lên như vậy thì bàn tay đang giơ lên đó vẫn lơ lửng trên không trung, dừng lại vài giây sau đó bèn phẫn nộ thả xuống, nắm chặt thành nắm đấm, tiếng khớp tay kêu khắc khắc.

Tần Hàm Dịch như trút cơn tức giận, anh ta dùng lực đẩy Diệp Dĩ Muội ra, tức tới mức lồng ngực thở phập phồng.

Thế này là thế nào đây? Cô đã hại anh ta mất mặt, anh ta còn chưa trừng phạt cô, cô ngược lại còn cái bộ dạng đáng thương cứ như là anh bắt nạt, ức hiếp cô không bằng.

Diệp Dĩ Muội bị Tần Hàm Dịch đẩy lùi về phía sau vài bước, cô chưa kịp đứng vững thì đã bị ngã ra phía sau.

Tiếng “cộc” vang lên, đầu cô bị đập vào cánh cửa gỗ.

Sau cơn choáng váng chóng mặt, một chất lỏng màu đỏ chảy xuống phía trước trán cô.

Tần Hàm Dịch giật mình hết hoảng, vội vàng cúi người xuống: “Diệp Dĩ Muội, cô không sao chứ?”

“Hài lòng chưa?” Diệp Dĩ Muội cười như chẳng có chuyện gì, bàn tay cô đưa lên trán, lắc lắc đầu cho đỡ choáng váng, cô đi qua Tần Hàm Dịch tới bên cạnh bàn trà, rút ra một tờ giấy vệ sinh và ấn giữ vào vết thương trên đầu.

“Đáng chết!” Tần Hàm Dịch gằn giọng mắng, nhặt chiếc quần bắn lên, mặc lại vào người.

“Đứng lên, tôi đưa cô đi bệnh viện.” Anh ta lạnh lùng nói với cô, mặt vẫn tối sầm lại, không hề để lộ chút suy nghĩ thực sự trong đầu nào với cô.

“Không cần, tôi không sao.” Diệp Dĩ Muội quay đầu sang một bên, không chịu nhìn anh ta.

“Diệp Dĩ Muội, cô đừng có mà không biết tốt xấu như thế.” Tần Hàm Dịch hận muốn chết cái thái độ không nóng không lạnh của cô, cái bộ dạng thờ ơ không chút cảm xúc.

Anh ta thậm chí thà nhìn thấy bộ dạng cô khi ở nhà ăn không biết sợ là gì mà trêu chọc anh ta còn hơn là nhìn cái bộ dạng thờ ơ bất cần của cô lúc này.

“Vậy Tần tiên sinh cho rằng tôi nên làm thế nào thì mới là biết tốt xấu?” Diệp Dĩ Muội nhếch mép lên cười chế nhạo.

Đây là người đàn ông mà cô yêu, tình nhân thì cả tá, thậm chí còn thỉnh thoảng động tay động chân bạo lực với cô.

Cô biết, vừa nãy anh ta cũng không phải là cố ý.

Cú đẩy vừa rồi của anh ta, cùng với vết đau ở trên trán, chẳng qua cũng chỉ là ngọn lửa để châm lên sự tức giận của cô khi anh ta vì Hạ Lam mà giáng cho cô một cái tát.

“Diệp Dĩ Muội, cô đừng có dùng cái ngữ khí như thế để nói chuyện với tôi.” Tần Hàm Dịch đưa người về phía trước nắm lấy cổ tay cô, kéo cô về phía cửa.

Diệp Dĩ Muội vốn dĩ đã chóng mặt, lại bị anh ta dùng lực kéo mạnh đi như thế, bước chân cô loạng choạng, trước mắt tối sầm lại, suýt nữa thì ngã.

Cảm giác bàn tay như bị kéo xuống làm cho Tần Hàm Dịch dừng bước lại, anh ta quay đầu lại nhìn.

Đúng lúc đó liền nhìn thấy đôi mắt lờ đờ, cả cơ thể đang như đung đưa mất kiểm soát của Diệp Dĩ Muội.

Anh ta trợn mắt nhìn Diệp Dĩ Muội sau đó bỏ tay cô ra, nhanh chóng lại gần bế phốc cô lên.

“Anh làm gì đấy hả?” Diệp Dĩ Muội toàn thân không còn chút sức lực nào, vốn dĩ muốn găm lên với Tần Hàm Dịch nhưng cũng chỉ nói được yếu ớt.

“Biết rồi còn hỏi.” Tần Hàm Dịch trả lời buông trông một câu, liếc nhìn cô rồi nhanh chân chạy ra cửa.

“Hàm Dịch, quần của anh....” Châu Lan Na nhìn không vừa mắt, liền lên tiếng nhắc.

Tần Hàm Dịch đơ người ra mất một giây nhưng cũng không dừng bước lại.

“Hàm Dịch, em cùng hai người đi tới bệnh viện!” Châu Lan Na vội vàng chạy theo, không muốn cho ai người có bất kì cơ hội nào để ở bên cạnh nhau.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bệnh Viện Đặc Biệt

Tần Hàm Dịch đến nhìn cũng thèm nhìn Châu Lan Na, bèn lạnh lùng mở miệng: “Cô ở lại.”

Châu Lan Na đột nhiên đứng khựng lại, hai mắt đỏ lên, ánh mắt chăm chăm tức giận nhìn theo bóng dáng hai người rời đi.

Tần Hàm Dịch hoàn toàn không biết tới ý nghĩ thù hận và ghen ghét của Châu Lan Na, lúc này chỉ nghĩ được một điều duy nhất đó chính là nhanh chóng đưa Diệp Dĩ Muội tới bệnh viện.

Anh ta cúi mặt nhìn cô gái đã ngừng giằng co vùng vẫy, đang nằm yên lặng yếu ớt trong lòng mình, dòng máu đỏ tươi vẫn đang chảy ra làm cho anh ta càng nhìn càng hoảng hốt.

“Tần Hàm Dịch, trong khách sạn có phòng y tế!” Diệp Dĩ Muội nhìn thấy khuôn mặt anh tú của anh ta đang co rúm lại, cô liền thì thào nhắc.

“Bệnh viện gần đây thôi.” Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn bộ dạng yếu ớt của cô, chỉ nói ngắn gọn mà cũng không giải thích gì nhiều.

Quả đúng như Tần Hàm Dịch nói, bệnh viện cách đó không xa, ngồi trên xe taxi tầm năm phút thì chiếc taxi đã đỗ ngay trước một bệnh viện lớn thấp đèn sáng trưng.

Diệp Dĩ Muội nhìn bệnh viện được thiết kế với kiến trúc châu Âu sang trọng, cô thực sự như không dám tin, bệnh viện này lộng lẫy không khác gì khách sạn mà bọn họ đang ở.

Cô nghĩ, chắc là Tần Hàm Dịch không tin vào phòng y tế của khách sạn nên mới đưa cô tới đây!

Nhưng, anh ta có cần phải căng thẳng như vậy khi nhìn thấy cô bị thương không?

Anh ta chẳng phải nếu nhìn thấy cô chết rồi thì còn giẫm chân lên đạp vài nhát à?

Diệp Dĩ Muội lắc lắc đầu, cố không để bản thân tự nghĩ linh tinh, không có chuyện anh ta thích mình đâu.

Rất nhanh, Tần Hàm Dịch liền bế cô chạy tới trước cửa một phòng làm việc như thể đã rất quen đường, cửa cũng không gõ, liền lấy chân đạp ra, nhanh chóng chạy vào trong.

Bên trong, một đôi nam nữ đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch đang quần lấy nhau, bị tiếng đạp cửa làm cho giật mình.

“A....” cô gái Châu Âu tóc vàng mắt xanh đang mặc đồng phục y tá giật mình kêu lên, đang xoa tóc ngả mình vào lòng người đàn ông đồng phương.

“Tần Hàm Dịch, cậu đi ra ngoài trước đi được không, đợi tôi làm xong vụ này thì hãy xuất hiện?” người đàn ông với khuôn mặt bức dọc, vẫn ôm lấy người phụ nữ.

“Lam Dư Khê, đầu cô ấy bị thương rồi, chảy rất nhiều máu.” Tần Hàm Dịch đặt Diệp Dĩ Muội lên ghế sofa, nói lạnh lùng.

“Em ra ngoài trước đi.” Lam Dư Khê đành đẩy người phụ nữ trong lòng ra, cũng chẳng thèm chỉnh lại quần áo, bèn cầm lấy hòm y tế bên cạnh lên, đi tới ghế sofa, nhìn một lượt Diệp Dĩ Muội và quần áo cô mặc trên người: “Nhặt trên đường đấy à?”

Diệp Dĩ Muội liếc mắt nhìn anh ta, bộ ngực săn chắc của anh ta vẫn được để lộ ra làm cho cô vừa nhìn đã đỏ mặt, cô vội vàng quay đầu sang một bên.

“Cậu phí lời lắm thế làm gì?” Tần Hàm Dịch với khuôn mặt lạnh lùng, rõ ràng là không vui nói: “Chỉnh lại quần áo của cậu đi.”

“Người anh em, cậu mới đến Paris có một ngày mà đã làm cắt ngang chuyện vui của tôi hai lần rồi đấy, bây giờ lại còn dám chê đông chê tây thế hả?” Lam Dư Khê đưa tay kéo áo đơm cúc lại, rồi nói về chẳng kém bực mình.

Anh ta thực sự cảm thấy kiếp này có thể biết một người bạn như Tần Hàm Dịch thì chắc chắn là do kiếp trước đã làm nhiều chuyện xấu quá.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bàn tay thì cũng không để không mà nhanh chóng lấy ra thuốc sát trùng và hàng loạt các dụng cụ y tế khác.

“Nào, cô gái, để tôi xem xem vết thương của cô.” Anh ta đưa tay lên định kéo bàn tay vẫn ẩn trên trán xuống.

Diệp Dĩ Muội rụt ngay bàn tay bị anh ta nắm đó rồi lùi về phía sau.

Bây giờ cô thực sự có chút không chắc chắn, Tần Hàm Dịch tìm một người thế này xem vết thương cho cô có phải là muốn hại chết cô không.

Người này nhìn thế nào cũng không giống bác sĩ mà giống một tên háo sắc hơn thì có....

Có điều, cũng đúng, người mà Tần Hàm Dịch quen biết làm gì có ai là “đàng hoàng, nghiêm túc”

Thế nhưng, cô có thể không để anh ta xem vết thương cho cô không?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bỏ Cô Mà Đi

Tần Hàm Dịch nhìn thấu được suy nghĩ của Diệp Dĩ Muội, trong lòng thầm tức giận, anh ta nói bực dọc: “Cô yên tâm, cậu ấy sẽ không làm cô chết mất đầu mà lo.”

Lam Dư Khê đờ người ra bất ngờ, liếc mắt nhìn khuôn mặt tối sầm của Tần Hàm Dịch, vừa nãy còn thấy khó chịu vì bị phá ngang nhưng bây giờ đột nhiên tâm trạng lại thấy vui vẻ.

Anh ta dường như đã phát hiện ra một chuyện rất thú vị....

Lại một lần nữa dùng ánh mắt thăm dò nhìn Diệp Dĩ Muội, Lam Dư Khê mới nhìn ra, cái cô tiểu nhà đầu nhìn rất bình thường này là vị thần linh phương nào.

Khi hai người kết hôn, Tần Hàm Dịch căn bản không thừa nhận cuộc hôn nhân đó, đương nhiên cũng không mời bất kì bạn bè nào của bản thân mình.

Do đó, Lam Dư Khê chỉ có nhìn thấy ảnh cưới của hai người họ trên báo, người thật thì chưa từng gặp bao giờ.

Hôm nay vừa gặp thì thấy đúng là nhìn cũng bình thường, bình thường tới mức không thể bình thường hơn, nếu vút vào dòng người thì chắc chắn là không nhận ra được.

“Tần thái thái, có cần tôi cho cô xem giấy phép hành nghề bác sĩ không?” Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội, nhếch mép cười trêu chọc, hai mắt hoa anh đào lúc này nhìn cô cũng đầy vẻ thích thú.

Diệp Dĩ Muội có chút lúng túng, cười gượng gạo, ngồi thẳng người lên.

Lam Dư Khê không cười trêu cô nữa, chân tay khéo léo và chuyên nghiệp, anh ta nhanh chóng giúp Diệp Dĩ Muội xử lý vết thương.

“Lúc nữa sẽ chụp hết một lượt xem nào bộ có bị thương gì không, như vậy là ok rồi.” Lam Dư Khê nói ngắn gọn, sau đó liền đứng dậy, đi vào phòng rửa tay.

Diệp Dĩ Muội quay đầu sang nhìn, Tần Hàm Dịch vẫn với khuôn mặt nặng nề, chỉ cảm thấy trong lòng đang rối bời.

Còn Tần Hàm Dịch cũng không khá hơn cô là bao, lúc này khi mọi chuyện đã giải quyết xong, bình tĩnh lại, anh ta mới ý thức được, lúc trước hình như bản thân đã căng thẳng quá mức cần thiết thì phải.

Bỗng nhiên, không gian yên tĩnh tới mức lạ thường làm cho hai người cảm thấy ngọt ngào và khó thở.

“Để cảm ơn hai người đã cắt ngang việc của tôi, tôi mời hai người ăn cơm!” Lam Dư Khê đi ra từ nhà vệ sinh, cười cợt nhả rồi nói.

“Không cần đâu, để hôm khác đi!” Tần Hàm Dịch trả lời không chút khách khí: “Cậu sắp xếp một chút, làm kiểm tra cho cô ấy.”

“Tần Hàm Dịch, tôi không sao....” Diệp Dĩ Muội không muốn tỏ ra nghiêm trọng như thế, chỉ là va đập một chút, cũng không nghiêm trọng.

“Không sao cũng phải làm kiểm tra, tránh để lại di chứng gì, không tới lúc về nhà cô lại tố cáo với bà nội.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí không vui vẻ gì cắt ngang lời cô, không cho cô cơ hội để thương lượng.

“Ồ.” Diệp Dĩ Muội mím môi lại không nói thêm gì.

Cô quen với kiểu bá đạo tự quyết định mọi chuyện của anh ta rồi, hơn nữa cô biết rõ có nói cũng chẳng tác dụng gì.

Lam Dư Khê đợi hai người quyết định xong xuôi mới đi tới bàn làm việc của mình, ấn nút gọi nội bộ, cho y tá đi sắp xếp.

“Xong rồi, sẽ có một y tá tới đưa cô đi kiểm tra.” Lam Dư Khê đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống: “hai người dự định ở Paris trong bao lâu?”

“Một hai ngày nữa rồi về...” Tần Hàm Dịch quay đầu sang nhìn Diệp Dĩ Muội đang cúi đầu không biết nghĩ gì, sau đó đang định bổ sung thêm gì đó nhưng điện thoại trong túi quần liền đổ chuông.

Anh cúi bấn sờ vào điện thoại, khi nhìn thấy trên màn hình điện thoại hai chữ “Hạ Lam”, thần sắc anh ta đờ ra, sau đó đứng lên, nhanh chóng đi tới một góc nhận điện thoại.

“Hàm Dịch, em đau khổ quá, anh tới với em có được không?” không đợi Tần Hàm Dịch nói gì, đầu dây bên kia liền vang lên tiếng khóc thút thít của Hạ Lam.

“Em đang ở đâu?” con tim Tần Hàm Dịch đột nhiên như thắt lại, cổ họng nghẹn ứ, vừa hỏi vừa nhanh chân bước ra khỏi phòng làm việc của Lam Dư Khê.

Diệp Dĩ Muội nhìn bộ dạng rời đi vội vàng của anh ta, lại làm sao mà không đoán ra được cuộc điện thoại đó là của ai.

Con tim cô lại nhói đau, đôi mắt nhìn theo như đang mất mát đi điều gì đó.

Anh sẽ để lại cô như thế này sao?

Cô cười đau khổ, rốt cuộc thì cô là gì?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hạnh Phúc Tôi Cần Anh Không Cho Tôi Được

Lam Dư Khê nhìn bộ dạng thất thần của Diệp Dĩ Muội, anh ta cười lúng túng, rồi như đánh lạc hướng sự chú ý của cô, anh ta tìm chuyện nói: “Cô tên Dĩ Muội?”

“Vâng.” Diệp Dĩ Muội thu ánh mắt về, lại cúi đầu xuống.

Cô là một người đơn giản, không thích che giấu cảm xúc, khi đau lòng cô cũng không muốn nói chuyện.

Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội, dường như bị ảnh hưởng bởi nỗi buồn mà cô thể hiện ra, bao nhiêu năm con tim chưa từng cảm thấy buồn vậy mà bây giờ cũng cảm thấy đau xót.

Khi anh ta đang định nói gì đó thì y tá gõ cửa đi vào.

“Bác sĩ Lam, có thể đi làm kiểm tra được rồi.”

“Dĩ Muội.” Lam Dư Khê nhẹ nhàng gọi một tiếng cẩn thận, dường như không nỡ làm phiền cô.

“Không cần đâu, đầu tôi chỉ bị va đập một chút, không nghiêm trọng.” Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch cười cảm ơn nói, rồi đứng lên: “Tôi đi trước đây.”

Tất cả đều là do Tần Hàm Dịch nói, nhất định phải kiểm tra, bây giờ anh ta đi rồi, cô còn kiểm tra gì nữa.

“Tôi đưa cô về.” Lam Dư Khê chỉ nhìn vết thương trên đầu của Diệp Dĩ Muội cũng biết cũng không nghiêm trọng gì, vừa nãy nói để cô đi kiểm

tra chẳng qua vì anh ta hiểu tính cách của Tần Hàm Dịch, biết rằng Tần Hàm Dịch sẽ không yên tâm.

“Không cần đâu, ở đây rất gần, một mình tôi đi cũng được rồi.” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, vội vàng đi ra cửa: “Tạm biệt bác sĩ Lam.”

Lam Dư Khê nhìn theo bóng dáng của Diệp Dĩ Muội rời đi trong sự vội vàng và hốt hoảng, anh ta chỉ khẽ cười, xem ra Tần Hàm Dịch thật sự dọa cho con thỏ non này sợ chết khiếp rồi, làm cho người vô tội như anh ta mà cũng bị coi như con sói xấu xa vậy.

Diệp Dĩ Muội hôm nay nhìn thấy cảnh tượng như vậy trong phòng làm việc của Lam Dư Khê, cô cảm thấy đúng là nguừ tầm nguừ mã tầm mã.

Cô nhanh chân bước ra khỏi bệnh viện, khi ra khỏi cổng lớn rồi cô mới từ từ bước chậm lại, một mình lững thững đi trên đường phố Paris lạ lẫm.

Cô độc, không nơi nương tựa, tất cả làm cho cô thấy lo lắng.

Nước mắt, đột nhiên lăn trên dài trên má.

“Dĩ Muội.”

Bỗng nhiên, một giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên phía sau Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội run lên, đột nhiên dừng bước, cả người đứng đơ ra ở đó.

“Dĩ Muội.” Hứa An Ca chạy lên trước mặt cô, nhìn thấy vết thương trên trán vừa được băng bó lại, anh nheo mày hỏi lo lắng: “Em có đau không?”

“Không đau.” Diệp Dĩ Muội trả lời không chút cảm xúc.

Vết thương có đau hơn nữa nhưng chắc chắn còn dễ chịu hơn nỗi đau trong tim cô lúc này!

“Hắn ta đánh em có đúng không?” Hứa An Ca hai mắt đỏ lên, như đang hận bản thân mình.

“Không phải.” Diệp Dĩ Muội cúi đầu xuống, cố nhịn không để nước mắt đang trực trào ra kia rơi xuống.

“Dĩ Muội, anh xin lỗi, là do anh không sắp xếp ổn thỏa sự việc này.” Hứa An Ca hai tay nắm chặt thành nắm đấm, các khớp ngón tay kêu lên khằng khặc, anh đúng là hận bản thân mình đến chết

“Chúng ta đừng gặp lại nhau nữa, có được không?” cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng nói cứng rắn nhưng lại như đang cầu xin.

Cô thực sự sợ Tần Hàm Dịch sẽ mất đi lý trí, lại càng sợ hơn không chơi đùa được với trò chơi của những thiếu gia giàu có lắm tiền, cô chỉ muốn thu mình lại một góc, lặng lẽ đợi tới ngày anh ta đồng ý ly hôn với cô.

Hứa An Ca đau khổ nhắm mắt lại, khi mở ra, ngoài sự đau khổ còn là sự kiên định và quyết tâm: “Dĩ Muội, nếu em hạnh phúc, anh sẽ nhất định buông tay, thế nhưng bây giờ em không hề hạnh phúc....”

Tần Hàm Dịch quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Hứa An Ca, cô mở miệng nói nhẵn tâm: “Anh không cho tôi được thứ hạnh phúc tôi cần.”

Con tim Hứa An Ca co thắt lại, đau đớn hơn bao giờ hết.

Anh chỉ là lùi một bước mà thật sự đã đánh mất cô rồi sao?

Cố họng anh như nghẹn cứng lại, miễn cưỡng nhếch môi lên nói: “Em đã yêu Tần Hàm Dịch rồi đúng không?”

Vừa nói dứt lời anh liền cảm thấy hối hận, nỡ vì anh không muốn biết câu trả lời.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Trói Buộc Hạnh Phúc

“Đúng vậy.”

Diệp Dĩ Muội do dự một lát, lý trí cuối cùng cũng chiến thắng sự kìm nén.

Chỉ hai chữ cũng đủ để làm cho Hứa An Ca cảm thấy mọi thứ như sụp đổ, anh không vì bản thân mình mà chỉ vì cô.

“Dĩ Muội, em không hợp với anh ta.” Anh đưa hai tay lên vai cô ghì xuống lắc lắc cơ thể cứng đờ của cô, như muốn cho cô tỉnh táo lại.

“Tôi biết.” Diệp Dĩ Muội quay đầu lại, nheo mày nhìn anh.

“Vậy thì em hãy ly hôn với anh ta đi.” Hứa An Ca cuối cùng cũng nhìn thấy một chút hi vọng.

“Tôi sớm đã nói rồi, việc ly hôn từ lúc bắt đầu tới cả sau này chưa bao giờ là việc tôi có thể quyết định.” Diệp Dĩ Muội trong lòng đang thầm oán trách cuộc đời bị người khác quyết định của mình

“Dĩ Muội, chỉ cần em nói, tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh xử lý.” Bàn tay anh đang nắm chặt lấy hai bả vai cô cuối cùng cũng nói lỏng ra.

Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm vào anh, lùi về phía sau một bước, hai cánh tay trên vai cô cũng buông thõng xuống.

“Anh vẫn còn chưa hiểu? Anh ta vì anh mới không chịu buông tay.”

“Dĩ Muội, em yên tâm, anh ta sẽ ly hôn với em nhanh thôi.” Hứa An Ca khẳng định lời nói của mình một cách chắc chắn.

Con tim Diệp Dĩ Muội đập thành thịch, thực sự không thấy vui một chút nào.

“Dĩ Muội, em không nõ à?” Hứa An Ca kìm nén nỗi đau trong tim mình, mới mở miệng hỏi, nhưng sau đó liền hối hận.

Nếu cô nói là “phải” thì anh nên nói gì nữa đây?

Diệp Dĩ Muội nheo mày lại chặt hơn, mọi cảm xúc của cô lúc này nghẹn ứ trong cổ họng làm cô nói không nên lời.

Trong bầu không khí ngột ngạt và có phần lúng túng đó, một tiếng nói vang lên, kèm theo âm thanh tiếng còi xe.

“Chị dâu!”

Diệp Dĩ Muội quay đầu ra nhìn, bèn nhìn thấy Lam Dư Khê thò đầu ra khỏi cửa sổ chiếc xe đua màu đỏ, nhếch mép cười.

“Lam Dư Khê.” Hứa An Ca sầm mặt lại, rõ ràng là chẳng ưa gì anh ta.

“Ồ, tôi cứ tưởng là ai đấy, hóa ra là nhà thiết kế nổi tiếng Hứa.” Lam Dư Khê đẩy cửa xe ra, đi lại gần: “Chị dâu, cái tên Hàm Dịch đó không yên tâm cô nên bảo tôi đưa cô về.”

“Được, cảm ơn anh.” Diệp Dĩ Muội khách khí, nở một nụ cười lịch sự nói sau đó quay ra nhìn Hứa An Ca: “Tôi đi trước đây.”

“Dĩ Muội, em đi đâu, anh đưa em đi.” Hứa An Ca túm lấy cổ tay cô, sắc mặt vô cùng khó cô.

“Không phiền Hứa thiếu gia nữa.” Lam Dư Khê nắm lấy cổ tay của Hứa An Ca, dùng lực kéo tay anh ra khỏi cổ tay Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội nhanh chóng bước đi, cố ép bản thân mình không quay đầu nhìn Hứa An Ca, cô ngồi vào xe của Lam Dư Khê.

“Lam Dư Khê, chúng ta đều rất rõ, người Tần Hàm Dịch yêu không phải là Dĩ Muội. một tờ giấy hôn ước chỉ trói buộc hạnh phúc của cả hai người bọn họ mà thôi.” Hứa An Ca nhẫn nhịn không xông lên đánh cho Lam Dư Khê một trận, anh hi vọng Lam Dư Khê sẽ không “nổi giáo cho giặc.”

“Đó là trước đây, còn bây giờ không giống thế nữa rồi.” Lam Dư Khê cười cười rồi đi thẳng về phía chiếc xe của mình.

Hứa An Ca nhìn theo chiếc xe đua màu đỏ tuýt còi rời đi, một lúc sau mới như tỉnh lại sau khi nghe câu nói của Lam Dư Khê.

Diệp Dĩ Muội nhìn về phía trước, cô nheo mày lại quay đầu sang hỏi Lam Dư Khê: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Lẽ nào cô muốn về khách sạn sao?” Lam Dư Khê không trả lời mà hỏi lại, rồi khẽ cười.

“Không muốn.” Diệp Dĩ Muội lắc đầu thành thực.

“Vậy tôi đưa cô tới một nơi hay lắm.” Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội nháy mắt, với khuôn mặt đầy sự hào hứng.

Diệp Dĩ Muội khẽ rùng mình trước thái độ của anh ta, cô vội vàng chỉ tay về phía trước nói: “Anh cho tôi xuống ở phía trước kia là được rồi.”

Sống trên đời hai mươi mấy năm, Lam Dư Khê luôn tự cho rằng sức quyến rũ của bản thân thì không ai cưỡng lại được, nhưng đây là lần đầu

tiên anh ta nếm được mùi thất bại.

Anh ta đã chú ý thấy phản ứng như không chấp nhận được của Diệp Dĩ Muội trước hành động của anh ta.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cảnh Tượng Lăng Mạn

Lam Dư Khê cười xấu xa, đạp chân ga, không hề có ý dừng xe lại.

“Thế sao được, Hàm Dịch đã dặn tôi rồi, phải chăm sóc cô cẩn thận.”

“Hứa An Ca không còn ở đây, anh không cần thiết phải nói dối nữa đâu.” Diệp Dĩ Muội bĩu bĩu môi, nói về mĩa mai.

“Sao cô nhìn ra là tôi đang nói dối nhỉ?”

Cái việc nói dối Lam Dư Khê sớm đã luyện tới mức thành thục, anh ta nói dối không chớp mắt, không đỏ mặt, nhưng lúc này lại bị Diệp Dĩ Muội nhìn thấu anh ta đang nghĩ không hiểu anh ta đã để lộ điểm gì.

“Tần Hàm Dịch khi gặp chuyện gì liên quan tới Hạ Lam, từ trước tới giờ sẽ chẳng còn để ý đến điều gì nữa, sao lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mà nghĩ tới việc gọi điện cho anh chứ!” Diệp Dĩ Muội cười đau khổ, đúng là cô thực sự thấy được sự thật đó và cảm thấy buồn cho bản thân mình.

Còn ánh mắt đau buồn của Diệp Dĩ Muội lại làm cho còn tim của Lam Dư Khê có chút nhói đau.

Những năm nay, anh ta cả ngày tiếp xúc với hàng tá phụ nữ, làm gì có kiểu phụ nữ nào mà anh ta chưa từng gặp.

Vì anh ta mà phá thai, vì anh ta mà tự sát, bao nhiêu người anh ta còn chẳng nhớ rõ nữa.

Gặp phải những sự việc như vậy, anh ta đa phần đều cười chế nhạo, không hề có một chút cảm giác gì.

Khi vừa mới bắt đầu, anh ta đã nói với các cô gái rất rõ ràng rằng giữa bọn họ chỉ là những mối giao dịch giữa tiền bạc và xác thịt, xong việc bọn họ ai muốn sống muốn chết gì cũng không liên quan tới anh ta nữa.

Dường như, sau khi cô gái đó chết đi, dòng máu sôi nổi trong người anh ta đã nguội lạnh mất rồi.

Còn lúc này, cô gái Diệp Dĩ Muội đang ngồi bên cạnh anh ta đây, đúng là đáng chết, thỉnh thoảng lại cho anh ta cảm giác rằng cô giống với người con gái đó.

Bọn họ nhìn thì không hề giống nhau, thậm chí Diệp Dĩ Muội chẳng có được một phần mười vẻ đẹp của cô gái đó, nhưng sự đau buồn toát ra từ vẻ mặt cô lại giống hệt với người con gái đó, đều có thể làm cho trái tim anh ta đau nhói.

“Không sai, cậu ấy không hề gọi điện cho tôi, chỉ là tôi không yên tâm cô.” Nếu đã bị nhìn thấy rồi thì Lam Dư Khê cũng nhận thôi.

“Anh đưa tôi về khách sạn đi!” Diệp Dĩ Muội nghĩ tới đây là người có liên quan tới Tần Hàm Dịch.

“Nếu tôi nói không thì sao?” Lam Dư Khê lại một lần nữa nhấn chân ga, chiếc xe tăng tốc, tốc độ đã lên tới hơn 100.

Diệp Dĩ Muội giật mình sợ hãi, trong lòng tuy đang mắng anh ta là đồ thần kinh nhưng miệng lại không dám nói ra.

Quả đúng, người mà có thể làm bạn tốt với Tần Hàm Dịch có bị thần kinh thì cũng là điều bình thường.

Khoảng độ mười phút sau, chiếc xe đi như bay cuối cùng cũng từ từ giảm tốc độ, dừng lại ở bên bờ dòng sông Seine.

Diệp Dĩ Muội nhìn ra phía bên ngoài cửa xe, nheo mày hỏi: “Anh đưa tới sông Seine làm gì?”

“Cô đã từng tới Paris trước đó chưa?” theo như anh ta biết thì bọn họ mới tới Paris, chắc là chưa có cơ hội đi dạo loanh quanh.

“Chưa, tôi chỉ nhìn qua ti vi thôi.” Diệp Dĩ Muội thu ánh mắt đang nhìn ra phía ngoài về, trả lời.

“Vậy thì xuống đi! Tôi đưa cô đi dạo quanh đây.” Lam Dư Khê vừa mới tháo dây an toàn ra, đang định đẩy cửa xe bước xuống, liền nghe thấy câu nói không nể mặt của Diệp Dĩ Muội vang lên: “Cảm ơn anh, không cần đâu.”

“Này, cô gái, cô thật là kì quặc đấy!” Lam Dư Khê nheo mày nhìn Diệp Dĩ Muội, giả vờ không vui.

Diệp Dĩ Muội không tranh luận gì với anh ta, cô nói như yêu cầu: “Đưa tôi về.”

“Lẽ nào tôi còn đáng ghét hơn cả Châu Lan Na à?” Lam Dư Khê đặt tay lên cằm mình, cảm thấy chán nản trước phản ứng của cô gái ngồi bên cạnh.

Diệp Dĩ Muội thấy anh ta như vậy, trong lòng lại thấy có chút áy náy: “Không phải....”

Chỉ là, chưa nói hết một câu, giọng cô đã nghẹn lại.

Lam Dư Khê nhìn theo ánh mắt của cô ra phía ngoài, liền nhìn thấy ở phía không xa có một đôi nam nữ đang ôm nhau, nét mặt anh ta liền đờ ra,

giật mình, lập tức quay đầu sang nhìn Diệp Dĩ Muội.

Đúng là, cô đã hiểu lầm anh ta.

“Anh cố ý đúng không?” Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm lạnh lùng vào người đàn ông có chút hoảng loạn trước mặt mình.

“Nếu tôi nói không cô có tin không?” Lam Dư Khê hỏi lại bực bội.

“Lái xe đi.” Giọng nói của Diệp Dĩ Muội lạnh lùng dường như đóng băng lại vậy.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Người Tôi Thích Là Anh

Lam Dư Khê trong lòng thở dài một tiếng, anh ta khởi động xe, rời khỏi bờ sông Seine.

Xem ra, cả đời lừng lẫy của anh ta đã bị hủy hoại bởi Tần Hàm Dịch rồi.

Anh ta và Hạ Lam ở nơi công cộng, trước mắt bao nhiêu người mà ôm ấp nhau, cũng không sợ ngày mai sẽ trở thành tâm điểm chú ý của giới truyền thông.

Lam Dư Khê liếc mắt nhìn khuôn mặt khó coi của Diệp Dĩ Muội, cũng không dám đi lung tung nữa, muốn làm người tốt anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn lái xe về khách sạn.

“Cảm ơn!” Diệp Dĩ Muội trả lời lạnh nhạt, giữ phép lịch sự rồi sau đó đi về phía cửa khách sạn.

Lam Dư Khê nhìn bóng dáng lăm lũi của Diệp Dĩ Muội, anh ta cười bất lực.

Trên người Diệp Dĩ Muội không có thẻ phòng, cũng không thể hết lần này tới lần khác đi tìm phục vụ nhờ mở cửa, cô chỉ có thể gõ cửa phòng.

Vừa mới gõ cửa một tiếng, cửa đã được Châu Lan Na từ phía trong kéo ra: “Hàm Dịch đâu?”

“Đang hẹn hò với Hạ Lam.” Diệp Dĩ Muội mệt mỏi trả lời, không muốn nói thêm gì nữa, liền đi vào phòng.

“Sao cô lại vô dụng như thế nhỉ, tại sao không ngăn bọn họ lại?” Châu Lan Na luống cuống chạy theo Diệp Dĩ Muội, kéo cánh tay cô lại vừa hỏi vừa trách.

“Nếu cô cảm thấy bản thân mình giỏi giang thì tự đi tới bờ sông Seine mà tìm bọn họ.” Diệp Dĩ Muội giằng tay ra, đi thẳng vào phòng.

Châu Lan Na nhìn cửa đóng rầm lại, ánh mắt tức giận.

Cô ta là người yêu Tần Hàm Dịch nhất, cô ta mới là người có tư cách nhất ở bên cạnh Tần Hàm Dịch.

Căn phòng khách sạn rộng lớn như vậy nhưng chỉ có hai người phụ nữ đều vì một người đàn ông đã đêm muộn không về mà mất ngủ.

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên luôn qua khe cửa sổ chiếu vào phòng, Diệp Dĩ Muội còn chưa kịp nhớ tới sự bắt đầu mới mẻ này, người đàn ông tối hôm qua không trở về lúc này liền xông vào phòng cô với thái độ thù địch.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra, mặc kệ anh ta vút tờ báo vào mặt cô.

“Giải thích đi!” Tần Hàm Dịch nhìn cô găm lên tức giận.

Diệp Dĩ Muội cúi đầu xuống nhìn, bất thành tình hình nhìn thấy bức ảnh trên mặt báo – đó là bức ảnh cô và Hứa An Ca gặp nhau ở cổng bệnh viện.

Và phía dưới là những bức ảnh về Tần Hàm Dịch và Hạ Lam ở bên bờ sông Seine đang ôm nhau.

Giống như giọt nước tràn li, cô tức giận cũng găm lên.

“Anh dựa vào cái gì mà chất vấn tôi?” nói rồi cô nhếch mép cười lạnh lùng.

Tần Hàm Dịch hơi đờ ra, không ngờ cô lại phản ứng như vậy: “Tôi là chồng cô, cô và tình cũ tình tứ với nhau như thế mà còn nói tôi dựa vào cái gì mà chất vấn cô.”

“Chồng?” Diệp Dĩ Muội thực sự cảm thấy cái từ này rất buồn cười: “Vậy thì đây là gì?”

Cô chỉ tay vào những bức ảnh anh ta và Hạ Lam đang ôm nhau rồi nói.

Tần Hàm Dịch lại đờ ra lần nữa trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó anh ta nổi khùng lên, đưa bàn tay ra đột nhiên túm lấy cằm cô, kéo về gần phía mình: “Cô không có tư cách quản việc của tôi.”

“Vậy thì anh có tư cách gì để quản việc của tôi?” cô chịu đựng đủ cái sự đối đãi không bình đẳng và vu cáo kiểu này rồi.

“Cô....” Tần Hàm Dịch không ngờ rằng cô lại có sự phản ứng dữ dội như vậy.

“Tần Hàm Dịch, tại sao cả thế giới đều có thể nhìn ra người tôi thích là anh vậy mà anh lại không nhìn ra hả?”

Diệp Dĩ Muội đau khổ nhắm mắt lại, hai hàng lông mi của cô run lên, nước mắt chảy ra theo khóe mắt.

Bàn tay đang nắm lấy cằm cô của Tần Hàm Dịch đột nhiên cứng đờ lại, toàn thân anh ta như gặp phải sét đánh ngang tai, không thốt ra được một câu nào.

Cô nói, người cô thích là anh ta, chứ không phải là Hứa An Ca?

Sao có thể như vậy được, chẳng phải mọi người thường nói chẳng ai là không thích người đàn ông có nụ cười như thiên sứ như Hứa An Ca sao?

Hơn nữa, Hứa An Ca lại đối xử tốt với cô như vậy, sao cô có thể thích anh ta?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Kiếm Tiền Về Nước

Bàn tay đang bóp lấy cằm cô từ từ được bỏ ra, những giọt nước mắt dưới hàng mi đó rơi xuống lại như con dao chọc thẳng vào trái tim anh ta.

Ngay sau đó, anh ta bị cơn đau bất ngờ khó hiểu đó làm cho sợ hãi, anh ta hất cô ra, bực dọc lớn tiếng gầm lên: “Cút!

Diệp Dĩ Muội mở mắt nhìn anh ta, chỉ cảm thấy thắc mắc một giây rồi nhanh chóng bò dậy, chạy ra ngoài.

Châu Lan Na đứng ngoài cửa nghe trộm rồi cười đắc ý, lúc này cơ hội của cô ta tới rồi.

“Hàm Dịch...” cô ta với bộ dạng nước mắt lã chã đi tới trước mặt Tần Hàm Dịch, đang định giở cái bài nũng nịu quen thuộc ra thì liền nghe thấy Tần Hàm Dịch gằn giọng nói: “Cút ra ngoài.

Châu Lan Na nghe mà lạnh toát cả người, tuy không can tâm nhưng vẫn nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Diệp Dĩ Muội khuôn mặt đầm nước mắt, trên người không có một đồng lang thang trên đất Paris xa lạ, không biết đi đâu về đâu.

Cô nhìn tất cả mọi thứ xung quanh choáng váng, cô nói với bản thân: “Diệp Dĩ Muội, mày phải mạnh mẽ lên, tuyệt đối không thể cái tên Tần Hàm Dịch ma quỷ đó coi thường.”

Cô đi tới khi mặt trời đã khuất, đứng trước một quán bar ghi mấy chữ “tuyển nhân viên phục vụ”, cô liền đi vào.

Điều làm cô không ngờ được đó là, người chủ ở đây lại là một người phụ nữ Trung Quốc, tầm hơn 30 tuổi, người đó có một vẻ đẹp cao quý, ung dung, chắc là xuất thân cũng không bình thường.

“Tôi muốn kiếm ít tiền để về nước.” Diệp Dĩ Muội thành thực nói ra tình hình của mình.

Người phụ nữ nhìn cô từ đầu tới chân một lượt, gật đầu: “Gọi tôi là chị Vu, cùng là người Trung Quốc cả.”

“Cảm ơn chị Vu.” Diệp Dĩ Muội cười tươi vẻ biết ơn, không ngờ rằng bản thân mình lại may mắn như vậy, lại dễ dàng tìm được một nơi nương thân, lại còn có thể kiếm tiền để về nước.

Nhưng, điều cô không ngờ được đó là, người khách đầu tiên ở đây cô đón tiếp lại là anh ta....

“Dĩ Muội, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Lam Dư Khê cười như một kẻ côn đồ, hai mắt hoa anh đào của anh ta nhìn Diệp Dĩ Muội từ đầu xuống chân, rồi lại từ chân lên đầu trong bộ đồ nhân viên phục vụ.

“Tiên sinh, xin hỏi anh muốn dùng gì ạ?” Diệp Dĩ Muội làm như thể không quen biết anh ta, hỏi hết sức khách sáo và lịch sự.

“Cần cô nói chuyện với tôi một lát, được không?” Lam Dư Khê cười cợt nhả nói ý trêu chọc cô.

“Tiên sinh, xin lỗi, trong công việc của tôi không có việc phải nói chuyện phiếm với khách.” Diệp Dĩ Muội cố nén cơn tức giận trong lòng lại, lạnh lùng trả lời.

“Tiểu thư, cô đều đối xử với khách như thế này đấy à? vậy thì người ông chủ như tôi đây phải xem xét xem có nên sa thải cô không.” Lam Dư Khê lấy tay xoa xao cằm, làm như thể đang suy nghĩ hết sức nghiêm túc.

“Anh là ông chủ ở đây?” Diệp Dĩ Muội giật mình ngạc nhiên, tất cả những tâm trạng tốt từ nãy tới giờ đều tan biến hết.

“Không sai.” Lam Dư Khê gật đầu, trên cô gái này làm cho tâm trạng anh ta thấy rất vui vẻ.

“Vậy thì tôi không làm nữa.” Diệp Dĩ Muội quay người muốn rời đi.

“Diệp Dĩ Muội, cô chắc chắn, cô rời khỏi nơi đây, cô còn có nơi nào khác để đi?” phía sau lưng cô, Lam Dư Khê nói rất từ từ, chậm rãi nhắc lại cho cô biết hoàn cảnh của cô lúc này.

Diệp Dĩ Muội dừng chân lại, phần nộ quay đầu nhìn chằm chằm anh ta nói: “Sao anh biết tôi không có nơi nào để đi?”

“Nếu không phải cô bị Tần Hàm Dịch đuổi ra ngoài thì có cần phải đi tìm việc kiếm tiền thế này không?” Lam Dư Khê nhếch mép lên cười giống như một con yêu quái, rồi ngẩng đầu nhìn về phía quầy rượu anh ta ra hiệu chị Vu liền gật đầu, sau đó rót hai cốc whisky mang tới.

“Đừng có mà đùa quá đáng quá!” chị Vu đặt rượu trên mặt bàn, ghé sát vào tai anh ta thì thầm cảnh cáo khuôn mặt đắc ý của Lam Dư Khê.

“Biết rồi!” Lam Dư Khê lập tức thơn lên má chị Vu rồi anh ta cười híp mắt lại.

Diệp Dĩ Muội tuy không nghe được hai người nói gì, nhưng lại nhìn thấy Lam Dư Khê hôn chị Vu, đột nhiên nheo mày cảm thấy thật ghê tởm, cô nghĩ một người tốt như chị Vu mà cũng bị kẻ như Lam Dư Khê lừa lọc.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Khóc Vì Thấy Tội Thân

Lam Dư Khê và chị Vu đương nhiên cũng đã nhìn thấy nét biểu cảm thể hiện hết ra của Diệp Dĩ Muội, cô thì tức tối sầm mặt lại, còn chị Vu thì lại cười cười đi lại gần Diệp Dĩ Muội, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Lam Dư Khê là một người đàn ông tốt đấy.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra, không hiểu nhìn chị Vu, chị Vu thì chỉ cười, không nói thêm điều gì, quay trở về quầy rượu.

“Chị ấy nói gì với cô vậy?” Lam Dư Khê tò mò hỏi.

“.....” Diệp Dĩ Muội khuôn mặt lúng túng, không nói gì.

Lam Dư Khê nhìn hai má đỏ ửng của Diệp Dĩ Muội, trái tim không rung động bao năm của anh ta dường như bị người khác ném vào một hòn đá, lại bắt đầu bay phơ phới, cái cảm khác hạnh phúc hiếm có từ từ lan tỏa ra.

“Diệp Dĩ Muội, muốn làm một giao dịch với cô.” Lam Dư Khê nói với vẻ hào hứng và thích thú.

“Giao dịch gì?” Diệp Dĩ Muội lùi về phía sau một bước, lập tức có thái độ đề phòng với Lam Dư Khê.

“Ngồi đây với tôi một lát, uống hết cốc rượu này, tôi sẽ đưa cô về nước.”

Diệp Dĩ Muội nheo chặt mày lại, tuy từ đầu tới cuối cô luôn cảm thấy anh ta dường như chẳng có ý tốt gì, nhưng không hiểu tại sao lại bị nụ cười

của anh ta thu hút, làm cho sự phòng bị của cô đối với anh ta cũng giảm đi vài phần trong vô thức, và lại thấy tin tưởng anh ta.

Lam Dư Khê thấy cô có chút do dự rồi, anh ta lại nói thêm vào: “Dĩ Muội, lẽ nào cô không muốn ngày mai có thể về nước sao?”

Diệp Dĩ Muội như đang suy nghĩ nhưng bị câu nói của anh ta làm cho giật mình, cô nhìn thẳng vào anh ta: “Tôi không phải gái tiếp rượu.”

Anh ta cầm ly rượu lên, đưa lại gần miệng, vừa nhấp một ngụm liền bị câu nói của cô làm cho choáng váng.

Anh ta như bị sặc, ho lên mấy tiếng rồi mới miễn cưỡng dừng lại, mặt tối sầm trả lời cô: “Tôi cũng không phải khác làng chơi.”

Diệp Dĩ Muội vốn hai má đã đỏ ửng lên rồi, câu nói vừa rồi của anh ta lại càng làm cô xấu hổ và tức giận, cô quay người bước đi.

“Diệp Dĩ Muội, nếu như cô dám đi, ngay bây giờ tôi sẽ sa thải cô.” Lam Dư Khê nhìn cô từ phía sau, nhất thời buột miệng nói với theo uy hiếp.

Diệp Dĩ Muội dừng bước lại, lòng tự trọng bị một câu nói của Lam Dư Khê làm tổn thương nghiêm trọng.

Cô nuốt nước mắt vào trong, cô hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, quay người đi tới bên cạnh chiếc bàn Lam Dư Khê đang ngồi, cầm ly whisky trên bàn lên, uống liền một ngụm hết sạch.

Cô miễn cưỡng cố gắng nhẫn nhịn cơn nóng chạy từ cổ họng xuống tới dạ dày, cô cười gượng gạo hỏi: “Lam thiếu gia hài lòng chưa?”

Tại sao những thiếu gia của những nhà giàu có nhiều tiền lại đều thích nắm lấy điểm yếu của người khác để uy hiếp?

Uống xong cô đặt bịch ly rượu cuống bàn, không đợi anh ta đang choáng váng chưa kịp phản ứng lại, cô quay người bước đi.

Chỉ là, còn chưa đi được hai mét, bước chân cô loạng choạng, một tay cô bám vào chiếc ghế bên cạnh, cơ thể cô từ từ ngã xuống.

“Cẩn thận!” Lam Dư Khê sải chân chạy lại, khi đỡ lấy cô mới phát hiện khuôn mặt cô đầm nước mắt.

“Bỏ tôi ra, đồ khốn nạn!” Diệp Dĩ Muội cảm thấy đầu ong ong choáng váng, nhưng lại vẫn biết phản kháng lại anh ta.

“Tôi đưa cô đi nghỉ.” Anh ta chẳng thèm quan tâm tới sự phản kháng của cô, liền bế cô lên, khi hai chân cô vẫn vù vù, anh ta nhanh chân bước về phía căn phòng riêng của quán bar.

“Anh làm cái gì thế hả?” Diệp Dĩ Muội hoảng loạn nhìn cửa căn phòng bị đóng lại, cô nhớ lại lần bị Tần Hàm Dịch cưỡng hiếp không thành ngày hôm đó.

“Dĩ Muội, đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cô đâu.” Lam Dư Khê ấn người cô xuống: “Cô ở đây nghỉ một lát đi, tôi ra ngoài ngay bây giờ.”

Nói xong, đúng thật anh ta nhanh chân đi ra phía cửa.

Diệp Dĩ Muội hai tay ôm lấy đầu gối, ngồi trên ghế sofa, hai mắt ọng nước nhìn cửa căn phòng đóng lại, bây giờ cô mới khóc òa thành tiếng.

Đầu cô vừa đau vừa choáng, mọi thứ trống rỗng, cô không còn nhớ rõ điều gì nữa, chỉ cảm thấy thật tủi thân, cô muốn khóc thật to.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thảm Họa Ghê Ghớm

Ngoài cửa, Lam Dư Khê đang dựa lưng vào tường, nghe từ bên trong truyền ra tiếng khóc nức nở, con tim anh không hiểu sao lại đập loạn lên đau đớn.

“Chẳng phải đã nói với cậu là đừng đùa quá đáng quá còn gì?” Chị Vu cầm một chiếc khăn mặt, một cốc nước lọc đi tới, thở dài.

“Chị, chị mau đi vào xem cô ấy thế nào!” Lam Dư Khê như gặp được người cứu mạng, lập tức nói cầu xin.

“Dư Khê, cô ấy là vợ của Tần Hàm Dịch, em không nên căng thẳng như thế chứ!” Vu Uyển Dung nhìn người em trai, sầm mặt nói.

Bắt đầu từ lúc Diệp Dĩ Muội nói với chị ta câu nói đầu tiên chị ta đã nhận ra cô và lập tức gọi điện cho Lam Dư Khê.

Mới đầu anh ta ở đó trên Diệp Dĩ Muội, chị ta chỉ hoàn toàn nghĩ rằng đó là sự trêu chọc bạn bè với nhau.

Nhưng, điều làm chị ta không ngờ được đó là sự phản ứng căng thẳng của em trai, rõ ràng là đã vượt qua phạm vi bạn bè rất xa.

Lam Dư Khê đờ người ra một lát, sự căng thẳng lo lắng trong ánh mắt nhanh chóng biến mất hoàn toàn.

“Bọn họ sắp về nước rồi.” anh ta không đợi Vu Uyển Dung lên tiếng, bèn đỡ lấy đồ trong tay chị ta và đi vào trong phòng.

Anh ta đối với Diệp Dĩ Muội là sự tùy hứng, không hề để ý quá nhiều.

Nếu không phải hôm nay Vu Uyển Dung nhắc nhở thì anh ta cũng không hề chú ý được sự khác biệt của bản thân.

Vu Uyển Dung bất lực thở dài một tiếng, đi về phía quán bar.

Lam Dư Khê sau khi đặt đồ lên chiếc bàn trà, mới ngồi xuống bên cạnh Diệp Dĩ Muội.

Nhìn cô khóc nức lên, anh ta do dự một lúc rồi kéo cô vào lòng mình.

Diệp Dĩ Muội trong cơn mơ màng, chỉ cảm thấy nơi cô đang dựa vào thật ấm áp, cô co ro trong đó, có thể khóc thoải mái, trút hết sự ấm ức, tủi thân kìm nén trong người bao nhiêu ngày nay.

Cô khóc, khóc nức lên, cô ngả mình vào lòng Lam Dư Khê mà khóc, mãi cho tới khi thiếp đi vào cơn mơ.

Lam Dư Khê đặt cô nằm xuống ghế sofa, đầu cô gối lên đùi anh ta, anh ta cầm lấy chiếc khăn mặt, khẽ lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên má, lại cởi chiếc áo vest trên người ra đắp cho cô, lúc này anh ta mới thở phào một tiếng, dựa lưng vào ghế.

Yên tĩnh lại, anh ta mới lại nghĩ tới lời của Vu Uyển Dung, trong lòng cảm thấy rối bời.

Sao...sao anh ta lại có ý nghĩ đặc biệt gì với Diệp Dĩ Muội được chứ, chẳng qua là nhất thời tò mò mà thôi.

“Ừm....” Diệp Dĩ Muội khẽ kêu lên một tiếng trong cơn mơ màng, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của Lam Dư Khê, nhưng anh ta cũng không hề dám động đậy vì sợ sẽ làm cô tỉnh.

Cô ngủ không được yên giấc khi mà khuôn mặt vẫn có chút lo lắng, ngón tay trở anh sờ lên trên trán cô trong vô thức, trái tim anh cố kìm nén

cơn đau lại.

Nhưng không hiểu tại sao anh lại thấy thương cho cô....

Đột nhiên, một âm thanh dịu êm vang lên, ngón tay anh ta cứng đờ giữa hai hàng lông mày của cô.

Anh ta do dự một lát, mới bỏ chiếc áo đang đắp trên người cô ra, cho tay vào túi quần cô nhanh chóng rút ra chiếc điện thoại không ngừng đổ chuông.

Nhìn trên màn hình điện thoại ba chữ “Tần Hàm Dịch”, anh dẫn đo, không biết bản thân có nên nhận cuộc gọi này không.

“Ừm...ồn quá....” Diệp Dĩ Muội động đậy, miệng lẩm bẫm.

Lam Dư Khê không do dự thêm nữa, nhanh chóng ấn nút nghe, còn chưa đợi anh ta nói, đầu dây bên kia đã truyền tới tiếng gầm lên phẫn nộ của Tần Hàm Dịch: “Diệp Dĩ Muội, trong vòng nửa tiếng nữa nếu cô không về khách sạn thì cô sẽ biết tay tôi.”

Lam Dư Khê nheo mày, cúp máy sau đó tắt hẳn máy đi.

Anh ta hiểu tính cách của Tần Hàm Dịch, lúc này nếu như anh ta gọi Diệp Dĩ Muội dậy và đưa cô về thì nhất định người chịu thiệt là cô.

Nếu đã như vậy, tối nay hay sáng ngày mai về thì cô đều bị Tần Hàm Dịch xử lý, thôi thì đợi tỉnh lại hẳn đi về như vậy sẽ hợp lý hơn.

Anh ta lại đặt chiếc điện thoại vào túi Diệp Dĩ Muội, dựa lưng vào ghế sofa, lặng lẽ nhìn cô gái đang nằm gối đầu lên đùi mình ngủ và chìm đắm vào những kí ức trong đầu.

Chỉ là, anh ta không ngờ được rằng, anh ta không ngờ được rằng, tất cả những ước tính của anh ta đều sai lầm, gây ra một thảm họa ghê ghớm,

làm cho cuộc đời của Diệp Dĩ Muội hoàn toàn bị bao phủ bởi một màn xám, mất đi tất cả mọi niềm vui.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Mẹ Diệp Dĩ Muội Qua Đời

Dưới tác dụng của ly rượu whisky, đây là giấc ngủ ngon nhất kể từ ngày kết hôn với Tần Hàm Dịch.

Khi cô mơ màng tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau rồi.

Cô ấn tay vào hai thái dương vẫn còn tê đi, ngồi dậy từ trên ghế sofa, lúc này cô mới phát hiện mình đang nằm gối đầu lên đùi của Lam Dư Khê.

Cô cúi đầu xuống nhìn chiếc áo vest đang được đắp dưới chân, nhớ lại cái ôm ấm áp tối ngày hôm qua, sao mà cô lại không ghét nổi Lam Dư Khê chứ.

Trong căn phòng không có cửa sổ, Diệp Dĩ Muội ngay đến cả trời lúc này là ban ngày hay ban đêm cô cũng không biết, chỉ có thể sờ tìm điện thoại, muốn nhìn thời gian.

Nhìn vào chiếc điện thoại ở trạng thái tắt nguồn, Diệp Dĩ Muội đờ người ra, cũng không nghĩ nhiều, cô liền mở máy.

Vừa mới mở máy, chuông báo tin nhắn liền vang lên.

Cô ấn nút mở, bàn tay cô cầm lấy điện thoại đột nhiên cứng đờ lại.

“Dĩ Muội, sao vậy?” Lam Dư Khê cũng vừa mới tỉnh lại, nhìn sắc mặt khó coi của Diệp Dĩ Muội, không hiểu liền hỏi.

“Tối qua anh có nhận điện thoại của tôi không?” Diệp Dĩ Muội quay đầu nhìn anh ta chăm chăm, hỏi vẻ căng thẳng.

“Hức....” Lam Dư Khê hắng giọng do dự một lát rồi mới gật đầu: “Tôi sợ....”

“Tại sao anh lại nhận điện thoại của tôi?” Diệp Dĩ Muội không nghe anh ta giải thích liền nổi cơn tức giận.

“Dĩ Muội, rốt cuộc làm sao vậy?” Lam Dư Khê bỏ qua thái độ tức giận của cô đối với anh ta, tiếp tục hỏi.

Diệp Dĩ Muội không muốn giải thích nhiều, cô đứng lên, đang định rời đi thì chuông điện thoại lại vang lên.

Cô nhìn thì là số điện thoại của cô Vương – người hàng xóm nhà cô, cô bắt máy trong sự lo lắng, đến thờ cô cũng không dám thờ.

Một dự cảm chẳng lành xuất hiện trong đầu cô...

“Cháu đây.” Tay cô run run ấn nút nghe điện thoại.

“Dĩ Muội, cuối cùng cũng liên lạc được với cháu rồi, cô là cô Vương đây, mẹ cháu sáng nay gặp phải tai nạn xe, cháu mau về đi.”

“Mẹ cháu bây giờ thế nào rồi ạ?” trái tim cô như bị bóp chặt lại, cơ thể cô run rẩy, giọng nói cũng không còn bình thường nữa.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu, cô Vương khó khăn lắm mới nói ra được bốn từ: “Đã qua đời rồi.”

Trước mắt Diệp Dĩ Muội tối đen lại, cô ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Sao lại như vậy?” cô lẩm bẩm một mình, người cô như tê dại đi, nước mắt đắng chát không ngừng chảy xuống thấm vào miệng.

“Dĩ Muội, cháu mau trở về đi, tài xế gây ra tai nạn chạy rồi, cha dựng cháu thì không chịu bỏ tiền viện phí, thi thể mẹ cháu bây giờ vẫn còn đang

ở trong bệnh viện.”

“Vâng, cháu lập tức quay về.” Lời của cô Vương đã làm cô trở về với thực tại, không kể cô đau lòng thế nào cô đều phải lập tức về nước ngay.

Tắt máy đi, cô lập tức đứng lên, nhưng vì đi quá vội mà một chân cô vấp vào chân bàn, ngã xuống.

“Cẩn thận!” Lam Dư Khê nhanh chóng ôm lấy cô, đỡ cô ngồi lên ghế sofa.

Đùi anh ta bị cô gối lên hơn mười tiếng đồng hồ, lúc này cũng tê hết đi rồi, bất ngờ đứng lên thực sự rất khó chịu.

“Cút ra, đừng có đụng vào tôi.” Diệp Dĩ Muội trợn trừng mắt nhìn thẳng vào Lam Dư Khê với ánh mắt hận thù.

Anh ta bị ánh mắt của cô làm cho sợ hãi, anh ta đơ người ra, nhưng không chịu bỏ cô ra, ngược lại còn nắm chặt lấy cánh tay cô: “Dĩ Muội, cô đừng như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Biết đâu tôi có thể giúp được cô.”

Một chữ “giúp” làm cho Diệp Dĩ Muội đột nhiên dừng lại mọi hành động: “Lập tức đưa tôi về nước.”

Lam Dư Khê nhìn khuôn mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu của Diệp Dĩ Muội, không dám chậm trễ, vội vàng bỏ tay cô ra.

“Được, tôi lập tức đưa cô về nước.” vừa nói anh ta vừa cầm điện thoại lên, gọi điện cho thư ký đặt cho anh ta hai vé máy bay chuyển sớm nhất về Trung Quốc.

Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm vào Lam Dư Khê, không nói cảm ơn, cô đứng lên, đi ra ngoài.

Lam Dư Khê cố gắng đứng lên khi chân vẫn còn đang rất tê, đang định đuổi theo cô liền nhìn thấy điện thoại của Diệp Dĩ Muội rơi dưới đất.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ngã Vào Lòng Anh Ta

Lam Dư Khê cúi xuống để nhặt chiếc điện thoại lên, chỉ do dự mất một giây, anh ta liền mở tin nhắn đến từ Tần Hàm Dịch ra.

“Diệp Dĩ Muội, cô lại dám tắt máy của tôi đi, đừng quên, cô có thể chạy nhưng mẹ cô chạy không nổi đâu, tranh thủ lúc tôi vẫn còn đủ sự kiên nhẫn, tốt nhất lập tức về phòng ngay cho tôi, bằng không hậu quả sẽ làm cô không gánh vác được đâu.”

Lam Dư Khê nhìn tin nhắn với sự uy hiếp đó, con tim anh ta từng chút từng chút trầm xuống.

Anh ta nhìn ra cánh cửa không còn hình dáng của Diệp Dĩ Muội, chẳng kịp nghĩ nhiều, liền nhanh chân đuổi theo.

Người người cùng tới cửa quán bar, lên xe của Lam Dư Khê, chạy thẳng ra sân bay.

“Dĩ Muội, mẹ cô sẽ không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng quá!” trầm mặc một lúc rất lâu, Lam Dư Khê mới gượng gạo nói ra một câu.

“Sẽ không có chuyện gì?” Diệp Dĩ Muội lạnh lùng quay sang nhìn anh ta, cảm xúc lại một lần nữa bị kích động: “Mẹ tôi gặp tai nạn xe mất rồi, là Tần Hàm Dịch hại chết bà ấy.”

“Dĩ Muội, cô có nhầm gì không?” Lam Dư Khê giật mình ngạc nhiên, không ngờ rằng sự việc lại nghiêm trọng như vậy.

“Tôi qua anh ta còn gửi tin nhắn yu hiếp tôi, mẹ tôi ở trong nước liền gặp chuyện, anh cảm thấy có sự việc trùng hợp như vậy không?” Diệp Dĩ Muội cố gắng nuốt nước mắt vào trong nhưng cuối cùng vẫn rơi xuống: “Mẹ tôi mất rồi, bây giờ tôi tới một người thân duy nhất cũng không còn nữa, tại sao phải đối xử với tôi thế này?”

“Dĩ Muội....” Lam Dư Khê không biết phải nói gì, anh ta chỉ có thể nhấn chân ga, nhanh chóng chạy về phía sân bay.

Phía ngoài sân bay, chiếc xe đưa của Lam Dư Khê vút trên đường, rồi anh ta kéo tay cô, chạy vào sân bay, rút vé, chỉ đợi một tiếng sau thì lên máy bay.

Chỉ là, trong một tiếng đồng hồ đó, đối với Diệp Dĩ Muội mà nói nó chẳng khác nào một đêm.

Trong phòng đợi, cô cố gắng để con tim bình tĩnh lại hơn, nhưng nước mắt thì không ngừng trào ra, cô khóc nức tới nỗi toàn thân run lên.

“Dĩ Muội.” Lam Dư Khê chuyển tới ngồi gần ghế cô, đỡ cơ thể đang lạnh ngắt của cô ngã vào lòng mình.

Nỗi đau của cô, những tổn thương của cô làm anh ta nghĩ tới bản thân mình cũng đã từng như vậy.

Nỗi sợ hãi của cô lúc này là cảm giác mà cả thế giới đã hoàn toàn sụp đổ, anh cảm nhận thấy điều đó một cách sâu sắc.

Chính vì hiểu quá rõ cái cảm giác này, vì vậy anh không nói ra được một lời an ủi nào, chỉ để mặc cho cô khóc ướt áo mình.

“Hàm Dịch, Dĩ Muội kìa!” Châu Lan Na đang khoác tay Tần Hàm Dịch đi vào phòng chờ máy bay chỉ tay về phía Diệp Dĩ Muội, lớn tiếng kêu lên.

Tần Hàm Dịch nhìn theo hướng tay cô ta chỉ, liền nhìn thấy hình ảnh Lam Dư Khê và Diệp Dĩ Muội đang ôm nhau.

Cơ phần nộ bỗng chốc dâng trào lên trong người....

Tần Hàm Dịch rút cánh tay đang bị Châu Lan Na khoác lấy ra, anh ta hùng hù đi về phía hai người.

Chỉ là, khi anh ta nhìn thấy hình ảnh Diệp Dĩ Muội khóc đầm nước mắt, trong ánh mắt là sự tuyệt vọng, anh ta liền đờ người ra.

Anh ta vẫn luôn tưởng rằng cô là một cô gái cứng đầu mạnh mẽ có đánh cũng không chết, là người nhẫn tâm, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cô khóc đau lòng như vậy, đem sự yếu đuối của mình để lộ ra trước mặt người khác.

Trong con tim anh ta lúc này là cảm giác rất phức tạp, vừa tức giận lại xen lẫn sự thương cảm.

Anh ta nheo mày lại nhìn chăm chăm hai người, một lúc không động đậy, không lên tiếng.

Lam Dư Khê cảm nhận thấy phía trước bàn có người, ngẩng đầu lên nhìn, liền bắt gặp ánh mắt của Tần Hàm Dịch, sau một giây hoảng loạn, anh ta liền bình tĩnh trở lại và mặc kệ.

Tới bây giờ anh ta cũng không tin, Tần Hàm Dịch lại tìm người để hại chết mẹ của Diệp Dĩ Muội, nhưng lúc này, rõ ràng không phải là lúc thảo luận xem ai là hung thủ.

“Dĩ Muội.” anh ta khẽ đẩy Diệp Dĩ Muội, cô khóc hai mắt sưng và nhòa hết cả đi, lúc này mới lấy tay quạt nước mắt, ngời thẳng dậy: “Xin lỗi, làm bẩn áo anh rồi.”

“Giải thích đi.” Tần Hàm Dịch cố gắng bình tĩnh lạnh lùng lên tiếng.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Anh Ta Là Hung Thủ

Diệp Dĩ Muội nghe thấy tiếng nói, sự yếu đuối và đau xót trong ánh mắt liền biến thành sự hận thù, cô trợn mắt nhìn chăm chăm vào Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch bị phản ứng của cô làm cho run người lên, sau đó tức giận hỏi: “Diệp Dĩ Muội, đây là thái độ của cô đấy à?”

Diệp Dĩ Muội từ từ đứng lên, đi tới trước mặt anh ta, giơ tay lên nhắm thẳng vào mặt anh ta mà tát.

“Bốp....”

Tiếng cái tát lạnh lạnh vang lên phá vỡ sự im lặng của căn phòng chờ.

“Tần Hàm Dịch, người đang làm nhưng trời đang nhìn đấy, anh nhất định sẽ gặp báo ứng.”

“Diệp Dĩ Muội, cô điên rồi đấy à?” Tần Hàm Dịch khuôn mặt tối sầm lại, nắm lấy cánh tay cô còn chưa kịp thả xuống.

“Hàm Dịch.” Lam Dư Khê đi tới bên cạnh hai người: “Mẹ Dĩ Muội qua đời rồi.”

Bàn tay nắm lấy tay Diệp Dĩ Muội của Tần Hàm Dịch đột nhiên như bị hút hết sinh khí, anh ta không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, quay ra nhìn Diệp Dĩ Muội nước mắt vẫn đang chảy ra.

Diệp Dĩ Muội tranh thủ rút tay mình về, đi ra khỏi phòng chờ.

Cô không muốn trước mặt bao nhiêu người tranh cãi với anh ta lúc này.

Tần Hàm Dịch đang định đuổi theo thì liền bị Lam Dư Khê chặn đường lại.

“Hàm Dịch, Dĩ Muội hiểu lầm cậu rồi.”

“Ý gì hả?” Tần Hàm Dịch dừng chân lại, nhìn Lam Dư Khê vẻ không hiểu.

Lam Dư Khê thở dài một tiếng, trả lời ngắn gọn: “Vì tin nhắn của cậu, cho nên cô ấy cho rằng chính cậu đã hại chết mẹ cô ấy.”

“Cô ta có phải điên rồi không?” Tần Hàm Dịch đột nhiên lớn tiếng, thực sự cảm thấy sự hoài nghi này là sự việc đáng cười nhất trên đời.

Lam Dư Khê đảo mắt nhìn những người đang nhìn bọn họ với ánh mắt tò mò, anh ta thấp giọng nói: “Hàm Dịch, cô ấy bây giờ đang rất đau lòng, tất cả mọi việc, đợi về nước rồi từ từ nói!”

Tần Hàm Dịch cũng ý thức được hành động vừa rồi của mình, anh ta hít thở một hơi thật sâu, sau đó cố giữ cho tâm trạng ổn định.

“Tôi đi ra ngoài xem cô ấy thế nào, chúng tôi ngồi chuyển bay nửa tiếng nữa.” Lam Dư Khê nói một câu rồi nhanh chân bước ra ngoài.

Tần Hàm Dịch đứng đơ người ở đó, nhìn theo bóng dáng Lam Dư Khê đi xa dần, cuối cùng đã ý thức thấy điều gì đó không bình thường.

Lam Dư Khê từng thề rằng, sẽ không bước chân về nước dù một bước.....

Trong nước như là mảnh đất cấm của anh ta, đã tám năm nay anh ta chưa từng đặt chân trở lại.

Thế nhưng bây giờ, anh ta vì Diệp Dĩ Muội mà trở về sao?

Bốn người ngồi cũng một chuyến bay, bởi vì khoang hạng thương nhân lúc trước đã được Tần Hàm Dịch bao trọn vì vậy thư ký của Lam Dư Khê chỉ mua được vé ở khoang hạng phổ thông.

Tần Hàm Dịch vốn dĩ muốn để cho Diệp Dĩ Muội và Lam Dư Khê cùng tới khoang thương nhân, nhưng khi nhìn khuôn mặt ướt nước mắt và ánh mắt thù hận của Diệp Dĩ Muội, anh ta lại không nói ra được câu nào.

Vậy là, mười mấy tiếng trên máy bay, con tim của ba người đều phải chịu sự giày vò.

Cuối cùng, chiếc máy bay cũng hạ cánh.

Phía ngoài sân bay, từ lối đi đặc biệt đi ra, Tần Hàm Dịch luôn ngồi đợi trong chiếc xe Rolls-Royce đợi ngoài cửa, đã chặn hai người lại: “Lên xe đi, tôi đưa hai người đi.”

“Dĩ Muội, có chuyện gì đợi giải quyết ổn thỏa việc của mẹ cô rồi nói.” Lam Dư Khê vội vàng lên tiếng khuyên bảo.

Diệp Dĩ Muội cũng không chút do dự liền ngồi vào trong xe của Tần Hàm Dịch: “Đi tới bệnh viện số bốn.”

Trên đường đi, trong xe không một ai nói gì, không khí trong xe trở nên vô cùng ngột ngạt.

Lam Dư Khê nhìn cảnh tượng phía ngoài cửa xe vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, lúc này mới phát hiện, anh ta đã phá vỡ lời thề của chính bản thân mình – về nước.

Quay đầu sang nhìn Diệp Dĩ Muội không còn khóc nhưng toàn thân toát ra vẻ buồn bã đau thương, anh ta trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Là vì cô, anh ta mới trở về sao?

Tần Hàm Dịch cũng quay đầu sang nhìn Diệp Dĩ Muội, sự đau buồn của cô làm anh ta cảm thấy rất bất lực.

Anh ta vốn dĩ không phải là người dễ có thể đi giải thích với người khác, dưới ánh nhìn đầy thù hận của cô, anh ta càng không nói ra được câu nào.

Sơ với sự đau buồn và đang kìm nén cảm xúc của ba người đang ngồi phía sau xe, Châu Lan Na ngồi đằng trước trên môi khẽ nhếch cười.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi

Diệp Dĩ Muội nhìn cuộc gọi đến trên màn hình điện thoại, nhanh chóng bắt máy.

“Cô Vương, cháu đã về nước rồi, cháu lập tức tới bệnh viện luôn đây.”

“Cái gì?” Cô Vương hết sức ngạc nhiên: “Dĩ Muội, cô vừa đi tới bệnh viện, người của bệnh viện nói, thi thể của mẹ cháu đã được con gái của bà ấy đưa đi rồi. nếu cháu vừa về nước, vậy thì ai đã nhận thi thể của mẹ cháu đưa đi?”

“Cô Vương, cô nói cái gì?” Diệp Dĩ Muội nghe mà như có tiếng sấm nổ bên tai, cả không gian liền trở nên trống rỗng, không có bất kì âm thanh hay sự vật gì, chỉ có một mình cô ngật chìm trong một khoảng trắng mênh mông mù mịt.

“Tạch...”

Chiếc điện thoại trong tay Diệp Dĩ Muội rơi xuống sàn xe, hóa ra sự tuyệt vọng vẫn chưa phải là cuối cùng, mà còn là cái cảm giác như thể gặp kiếp nạn mà ngàn năm không hồi phục được.

“Dĩ Muội, sao vậy?”

“Diệp Dĩ Muội, có chuyện gì thế?”

Hai người đàn ông đều nhìn về phía Diệp Dĩ Muội, lên tiếng hỏi.

Tiếng nói của Tần Hàm Dịch như đánh thẳng vào tim cô, làm cho ánh mắt đờ đẫn của cô đột nhiên biến mất, cô quay người, nắm lấy vạt áo của

Tần Hàm Dịch: “Tần Hàm Dịch, thi thể của mẹ tôi đâu?”

“Diệp Dĩ Muội, cô nói cái gì?” Tần Hàm Dịch bị hỏi bất ngờ liền đơ người ra, cũng không hề muốn giằng tay cô ra.

“Anh giấu thi thể của mẹ tôi ở đâu?” Diệp Dĩ Muội gầm lên với Tần Hàm Dịch như thể con tim cô đã hoàn toàn tan vỡ, rồi toàn thân cô như mất hết sức lực, cô cầu xin anh ta: “Tần Hàm Dịch, tôi sai rồi, cầu xin anh, hãy trả lại mẹ tôi cho tôi, sau này tôi sẽ không dám làm gì để anh tức giận nữa, tôi sẽ nghe anh hết, chỉ xin anh hãy trả mẹ tôi lại cho tôi, cầu xin anh....”

Lam Dư Khê thấy vậy, vội vàng ôm lấy cơ thể đang không ngừng run lên của cô, thậm chí còn bắt đầu có hiện tượng co giật.

“Dĩ Muội, bình tĩnh một chút.” Anh ta khẽ nói nhỏ bên tai cô, để kìm lại sự kích động của cô lúc này.

Đúng lúc này, chiếc xe liền đỗ trước cổng bệnh viện số bốn.

“Dĩ Muội, tới rồi, cũng ta đi hỏi xem thế nào, cũng có thể là bọn họ nhầm lẫn.” Lam Dư Khê mở cửa xe ra, kéo Diệp Dĩ Muội xuống xe, nhanh chân đi vào bên trong bệnh viện.

Tần Hàm Dịch vẫn ngồi trong xe, một lúc anh ta mới như tỉnh lại sau cơn hỗn loạn.

Châu Lan Na xuống xe, lại ngồi vào hàng ghế phía sau, nắm lấy tay Tần Hàm Dịch, khuyên: “Hàm Dịch, chúng ta về trước đi! Bây giờ Dĩ Muội đang kích động như thế, anh có nói gì đi chẳng nữa cô ấy cũng không nghe đâu.”

Tần Hàm Dịch ngẩng đầu lên, nói lạnh lùng: “Cô ấy là vợ tôi.”

“.....” con tim của Châu Lan Na đau nhói, không còn nói ra một lời nào nữa.

“Cô về trước đi.” Tần Hàm Dịch hất tay của Châu Lan Na ra nói.

Châu Lan Na với sắc mặt lúng túng, trong lòng tuy hiểu là Tần Hàm Dịch đang đuổi cô ta đi, nhưng cô ta cũng chỉ xuống xe không ngồi ở hàng ghế sau nữa mà lên ngồi ở ghế trước.

Lúc này, cô ta không thể đi.

Tần Hàm Dịch chẳng quan tâm tới cô ta, cầm điện thoại, gọi vào số máy của trợ lý Tiêu Nhiên.

“Cho anh một giờ đồng hồ, điều tra rõ chân tướng sự việc tai nạn xe của mẹ Diệp Dĩ Muội, tìm ra thi thể của mẹ cô ấy.” Tần Hàm Dịch hai con mắt tối sầm lại, như thể đang muốn tiêu diệt mọi thứ.

“Vâng, tổng tài!”

Phía trong Lam Dư Khê và Diệp Dĩ Muội đi tìm hỏi thông tin, đúng là thi thể đã bị con gái của nạn nhân đưa đi, hơn nữa còn đưa ra giấy tờ có chữ kí.

Diệp Dĩ Muội nhìn chữ kí trên giấy là ba chữ “Diệp Dĩ Muội”, cô lại cảm thấy mọi thứ như sụp đổ hoàn toàn.

“Tôi mới là Diệp Dĩ Muội, các người sao lại có thể tùy tiện giao mẹ tôi cho người khác như thế?”

“Cô gái ấy khi đó cầm chứng minh thư, sổ hộ khẩu, lại nộp một số tiền viện phí lớn, chúng tôi cũng không ngờ rằng cô ta lại có vấn đề.” Người của bệnh viện đối mặt với lời chất vấn của Diệp Dĩ Muội, trong lòng sợ hãi nhưng miệng thì vẫn cứng rắn bào chữa.

Dù sao thì ai cũng không ngờ rằng, có người lại dùng mấy vạn để mua một thi thể đã chết.

“Tại sao lại tuyệt tình như thế này chứ....” cơ thể Diệp Dĩ Muội dần dần nhũn ra, cô không thể chấp nhận được những kích động liên tiếp như vậy.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cuộc Điện Thoại Uy Hiếp

Lam Dư Khê ôm lấy cơ thể đang mềm nhũn ra của cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía các bác sĩ và y tá: “Nói với viện trưởng của các người, nếu không điều tra rõ được sự việc này thì chuẩn bị cuốn gói về nhà đi.”

Lam Dư Khê không nói thêm nhiều, bế Diệp Dĩ Muội lên, không muốn ở lại cái bệnh viện mốc meo này thêm một phút nào nữa.

Khi ra khỏi cửa, anh ta nhìn thấy xe của Tần Hàm Dịch vẫn đỗ ở đó, cũng không khách sáo, anh ta ngồi luôn vào trong.

“Cô ấy sao thế?” Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội hôn mê đi, hỏi.

“Quá kích động nên ngất đi rồi.” tiếng nói của Lam Dư Khê trầm xuống: “đưa cô ấy đến một nơi yên tĩnh đi.”

“Lái xe tới căn biệt thự ở vùng ngoại ô.” Tần Hàm Dịch lập tức nói với tài xế.

Sau khi tới căn biệt thự ở ngoại ô, Lam Dư Khê bế Diệp Dĩ Muội vẫn đang hôn mê đặt lên giường, đi ra khỏi phòng, khẽ đóng cửa lại.

Anh ta nhìn Tần Hàm Dịch đang dựa lưng vào tường đợi ngoài cửa, khẽ thở dài một tiếng: “Bây giờ cậu định thế nào?”

“Tôi đã cho Tiêu Nhiên đi điều tra rồi.” Tần Hàm Dịch với khuôn mặt bực dọc, nếu như anh ta biết ai đang giở trò thì nhất định anh ta sẽ cho kẻ đó hối hận cả đời.

“Ừm, chúng ta vào thư phòng nói chuyện một lát.”

“Được.” Tần Hàm Dịch liếc mắt nhìn cánh cửa căn phòng đang đóng chặt, trong lòng cảm thấy đau xót.

Do dự một lát rồi anh ta mới cùng Lam Dư Khê đi vào thư phòng.

Khi mà hai người vừa vào tới thư phòng thì điện thoại của Diệp Dĩ Muội đột nhiên đổ chuông.

Diệp Dĩ Muội trong cơn hôn mê, cô mơ màng tỉnh lại, quờ tay tìm điện thoại, sau đó ấn nút nghe.

“Diệp Dĩ Muội, nếu muốn lấy về thi thể của mẹ cô thì đừng nói gì, nghe tôi nói đây. Trong hòm thư ở ngoài cửa căn biệt thự có một viên thuốc kích dục, hãy thả viên thuốc đó vào cốc của Tần Hàm Dịch, sau đó tìm cách để Lam Dư Khê và Châu Lan Na ra ngoài, cô trèo lên giường của Tần Hàm Dịch. chỉ cần cô trở thành người phụ nữ của Tần Hàm Dịch thì tôi lập tức đem thi thể của mẹ cô trả lại cho cô. Nhớ lấy, đừng có giở trò với tôi, trong vòng mười tiếng đồng hồ, nếu cô không thể trở thành người phụ nữ của Tần Hàm Dịch thì tôi sẽ đem thi thể của mẹ cô băm ra rồi đem cho chó gặm.”

Tiếng nói uy hiếp được nói thông qua máy thay đổi giọng nói truyền tới tai cô, không đợi cô cất tiếng, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng chuông tí dài.

Ngay sau đó, tiếng chuông báo tin nhắn lại vang lên, cô vội vàng mở ra, đập vào mắt cô là một hình ảnh không thể tin được.

Hai mắt nhắm lại, khuôn mặt trắng bệch, không còn một chút gì cho thấy có sự sống, trên người là một mảnh vải trắng, đó chính là mẹ cô.

Bên dưới bức ảnh còn là một dòng chữ: “Xem xong nhớ xóa đi, nếu cô dám để lộ ra điều gì, tôi lập tức sẽ xử lý thi thể của mẹ cô.”

Hai tay Diệp Dĩ Muội run lên bần bật, vội vàng xóa tin nhắn đi, bỏ chần ra đi xuống giường.

Vừa mới chạy ra tới cửa, cô liền nghĩ tới lời cảnh cáo của người đó, cô bèn khẽ bước chân, đi qua hành lang dài ở tầng hai, đi xuống lầu.

“Dĩ Muội, cô tỉnh lại rồi à?” Châu Lan Na đang ngồi ở phòng khách tầng một hỏi giọng quan tâm.

Diệp Dĩ Muội liếc nhìn cô ta một cái, sợ cô ta biết gì đi ra hòm thư lấy đồ, bèn thấp giọng nói: “Tần Hàm Dịch đâu? Tôi muốn gặp anh ta.”

“Ở trên tầng hai! Tôi chưa thấy anh ấy đi xuống.” Châu Lan Na nhìn vào khuôn mặt hốc hác của Diệp Dĩ Muội: “Tôi giúp cô đi gọi anh ấy xuống nhé!”

“Ừm, cảm ơn!” Diệp Dĩ Muội nhìn thấy cô ta đi lên tầng, vội vàng chạy về phía cổng căn biệt thự, ra khỏi cổng, cô khép cổng hờ hờ lại, rồi mới chạy đi, cô mở hòm thư ra, đúng là có một viên thuốc được đặt bên trong đó.

Cô lấy viên thuốc cho vào túi quần, nhanh chóng chạy về phòng khách của căn biệt thự, đúng lúc đó thì Châu Lan Na, Tần Hàm Dịch và Lam Dư Khê từ trên tầng đi xuống.

“Tần Hàm Dịch, để hai người bọn họ đi đi, tôi muốn nói chuyện riêng với anh.” Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm Tần Hàm Dịch, mở miệng nói lạnh lùng

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cho Thuốc Vào Ly Rượu

Người người đàn ông nhìn nét mặt có phần bình tĩnh một cách bất thường của Diệp Dĩ Muội, cả hai đều đờ người ra, sau khi trầm mặc một lát, Lam Dư Khê chủ động mở miệng: “Vậy thì tôi đi trước đây, có việc gì thì hãy gọi điện cho tôi.”

Không biết Diệp Dĩ Muội đang nghĩ gì nhưng Lam Dư Khê đều tin tưởng Tần Hàm Dịch.

Châu Lan Na không cam tâm liếc mắt nhìn Tần Hàm Dịch, nhận được một lời nói lạnh lùng: “Cùng đi với Dư Khê đi.”

“Ồ!” Châu Lan Na không dám phản kháng, chỉ có thể cùng với Lam Dư Khê đi ra khỏi cửa.

“Cô muốn nói gì với tôi?” Tần Hàm Dịch đi tới trước mặt Diệp Dĩ Muội, đôi lông mày anh ta nheo chặt lại.

“Có rượu không? Tôi muốn uống một ly.” Ánh mắt lạnh lùng của Diệp Dĩ Muội vẫn không có một chút nào giảm đi.

Tần Hàm Dịch nhìn cô hồi lâu thăm dò rồi mới gật đầu trả lời: “Có, đợi một chút.”

Anh ta cảm thấy Tần Hàm Dịch có điều gì đó không bình thường, nhưng không nhìn ra rốt cuộc vấn đề là ở đâu.

Cuối cùng, anh ta chỉ biết nghĩ rằng, cô muốn uống rượu vì tâm trạng không tốt, muốn mượn rượu giải sầu.

Say đi cũng tốt, như vậy có thể ngủ một giấc yên lành, anh ta cũng có đủ thời gian để đi điều tra sự việc này.

Diệp Dĩ Muội đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, con tim cô đang đập thình thịch mỗi lúc lại nhanh hơn.

Chẳng bao lâu, Tần Hàm Dịch liền cầm ra một chai rượu vang, hai chiếc ly, tiến lại gần.

Tần Hàm Dịch đặt hay ly rượu xuống bàn, rót ra, đưa cho cô một ly.

Diệp Dĩ Muội đỡ lấy ly rượu, cô uống một hơi hết sạch, rồi ho lên liên tục.

“Nước.....” cô nhìn Tần Hàm Dịch, cố nói ra một tiếng.

“Dĩ Muội, đợi một lát.” Tần Hàm Dịch vội vàng đặt cốc rượu trên tay xuống, đi vào bếp.

Diệp Dĩ Muội thấy anh ta rời đi rồi, vội vàng tháo viên thuốc con nhộng ra rắc bột thuốc vào cốc anh ta rồi lắc lên.

Bột thuốc nhanh chóng bị hòa tan không còn nhìn thấy dấu vết gì nữa.

Khi Tần Hàm Dịch rót nước quay trở ra, Diệp Dĩ Muội đã đang cầm ly rượu, lại uống một ly nữa.

“Chẳng phải khó chịu à? sao còn uống nữa?” Tần Hàm Dịch cướp lấy ly rượu đang đặt gần miệng cô, nhìn cô chăm chăm.

“Uống, rồi lại uống thì sẽ không thấy khó chịu nữa, anh uống cùng tôi đi, có được không?” Diệp Dĩ Muội cướp lấy ly rượu của mình, nước mắt chảy ra, cô cứ lau đi nó lại chảy ra.

“Được!” Diệp Dĩ Muội thở dài một tiếng, cuối cùng cũng cầm ly rượu của mình lên, uống hết trong một hơi.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh ta uống hết ly rượu đó, môi cô nhếch cười, nước mắt chảy ra còn lợi hại hơn cả lúc trước.

“Dĩ Muội, đừng thế này, tôi nhất định sẽ giúp cô tìm lại mẹ cô.” Tần Hàm Dịch do dự một lát, đưa cánh tay ra kéo cô vào lòng.

Diệp Dĩ Muội dựa vào lòng anh ta, không hề vùng vẫy, cô nhắm mắt lại tuyệt vọng, khóc tới nỗi toàn thân run lên....

“Dĩ Muội, ngoan ngoãn ngủ một giấc đi, tin tôi, chỉ cần cô tỉnh lại, tôi nhất định sẽ tìm thấy mẹ cô.” Trong lòng Tần Hàm Dịch cảm thấy chua xót, lúc này anh ta hoàn toàn quên đi những ân oán giữa anh ta và Diệp Dĩ Muội, chỉ muốn an ủi cô để cô bớt đau lòng.

Nụ cười trên môi Diệp Dĩ Muội càng lúc càng được kéo căng ra, cô tuyệt vọng chờ đợi viên thuốc đó phát tác dụng trên người Tần Hàm Dịch.

Trong phòng khác yên tĩnh, yên tĩnh tới mức như thể đang đợi sóng gió ập đến vậy, thật sự làm người khác thấy ghệt thờ.

Năm phút sau, thái dương, dây thần kinh trên người Tần Hàm Dịch như bắt đầu giãn hết ra, anh ta toát mồ hôi hột, cơ thể bắt đầu có phản ứng.

“Dĩ Muội.” anh ta khẽ đẩy cô gái với cơ thể mềm nhũn đang ngã trong lòng mình ra, muốn chạy đi hạ nhiệt cơ thể xuống.

Diệp Dĩ Muội đột nhiên quàng tay ôm vào cổ anh ta, đem đôi môi của mình đặt lên môi anh ta.

Toàn thân Tần Hàm Dịch cứng đờ lại trong giây lát, phần dưới cơ thể anh ta nóng ran lên, căng phồng lên như sắp nổ ra.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Đôi môi mềm và ướt của Diệp Dĩ Muội cùng với chút vị rượu hòa lẫn với vị mặn của nước mắt có một sức hấp dẫn chết người đối với Tần Hàm Dịch.

Chỉ là, kể cả có mãnh liệt hơn nữa, đầu óc anh ta không phải đã mất đi sự tỉnh táo hoàn toàn,

Anh ta cố gắng kìm chế dục vọng, kéo hai cánh tay của cô đang quàng trên cổ anh ta xuống, đẩy cô ra xa.

“Tần Hàm Dịch, cô có biết cô đang làm gì không?” Tần Hàm Dịch thở hổn hển, anh ta cũng không dám chắc rằng bản thân mình còn có thể tỉnh táo bao lâu nữa.

Anh ta vậy vùng, tung hoành với hàng tá phụ nữ trong bao nhiêu năm nay, cơ thể có sự khác thường anh ta sao lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra chứ.

Anh ta liếc mắt nhìn ly rượu đang để trên bàn, anh ta đã biết vấn đề ở đâu.

Chỉ là, anh ta không hiểu, Diệp Dĩ Muội lúc trước thù hận anh ta tới tận xương tủy như vậy, tại sao bây giờ đột nhiên lại làm như thế này.

“Tôi ngay đến cả một người thân cũng không còn nữa, tôi không muốn....” Diệp Dĩ Muội nghẹn ngào, không nói tiếp nữa.

Từ từ khép hai mi mắt lại, ép hai hàng nước mắt tuyệt vọng chảy ra, đôi môi cô lại một lần nữa đặt lên môi anh ta, đưa chiếc lưỡi nhỏ dài ra, luồn vào trong đôi môi ấy.

Tần Hàm Dịch rùng mình lên, cổ họng anh ta như cứng lại, không nói ra được một lời nào thể hiện sự kiên quyết của bản thân.

Anh ta tưởng rằng cô sau khi mất đi mẹ mình, lại sợ mất đi anh ta.

Vì thế, lời của cô trở thành một chất xúc tác rất có tác dụng, làm anh ta quên đi hết mọi thứ, kể cả chuyện cô đã hạ thuốc với anh ta.

Anh ta ôm chặt lấy cô trong lòng, chuyển từ thế bị động thành chủ động, anh ta ngậm chặt môi cô trong miệng mình, mút nhẹ nhàng, rồi có lúc lại lỗ mãng cắn chặt lấy....

Sau khi thưởng thức hương vị trên môi cô, chiếc lưỡi anh ta luồn vào trong miệng cô, luồn qua cả hàm răng tiến sâu vào trong, quét qua bất kì chỗ nào trong miệng cô, cuối cùng là hai đôi môi quấn lấy nhau không rời.

Cơ thể đang nóng lên không ngừng làm anh ta không muốn đợi thêm nữa, anh ta điên cuồng đưa tay lên xé quần áo cô ra.

“Xoạc....” tiếng quần áo bị xé rách vang lên, để lộ ra bầu ngực trắng nõn nà phía sau lớp áo đó.

Diệp Dĩ Muội bị nụ hôn nồng nhiệt với kĩ năng thành thực của anh ta làm cho toàn thân mềm nhũn ra, trong lòng cô đau khổ, cô cảm thấy phản ứng của bản thân mình lúc này thật đáng xấu hổ.

Nước mắt cô trào ra, khi mà cả hai vẫn đang quấn lấy nhau, cô thấp giọng cầu khẩn: “Đừng ở đây, vào trong phòng, được không?”

Tần Hàm Dịch vốn dĩ đã không còn nhịn được nữa rồi, nhưng vì câu nói của cô, anh ta kìm nén ham muốn xuống, đứng lên bế phốc cô dậy, chạy nhanh lên phòng ngủ trên tầng.

Anh ta vô cùng nhẹ nhàng đặt cô gái với khuôn mặt đẫm nước mắt lên giường, chưa vội hành động ngay.

Một cánh tay anh ra chống xuống giường, đem cơ thể mình đặt lên phía trên cơ thể cô, một tay lau đi nước mắt trên má cô.

“Đừng khóc nữa.” Anh ta thấp giọng nói hơi khàn khàn dỗ dành cô.

Cô thấy anh ta một lúc không hành động gì, cô tưởng là tiếng khóc của mình làm anh ta mất hứng, cô lập tức mím môi lại, nuốt tất cả mọi thứ tui hờn vào bên trong.

Anh ta nhìn thấy sự nhẫn nhịn của cô, cuối cùng cũng ý thức được sự không bình thường.

Trong ánh mắt cô là sự không can tâm, không muốn, là sự tui hờn, tất cả những biểu hiện đó cho thấy rõ ràng cô không muốn trao bản thân mình cho anh ta.

Còn anh ta bây giờ đang rất hưng phấn, vốn dĩ có thể bỏ qua tất cả, muốn có được cô để thỏa mãn bản thân mình.

Nhưng, nước mắt của cô, lại làm cho trái tim anh ta đau nhói, làm cho anh ta thực sự không có cách nào trong hoàn cảnh như thế này để muốn có được cô.

Cô vừa mất đi mẹ, anh lại đục nước béo cò, như vậy anh có còn là người không?

“A.....” anh ta kêu lên đau khổ, từ trên giường đứng dậy, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Bên trên cô lúc này không còn là cơ thể cường tráng của anh ta nữa, cô liền co rúm mình lại, cố nhịn để không khóc òa lên, nhưng sự nghẹn ngào thì vẫn không thể nào kìm nổi.

Chỉ là, cô vừa mới dung túng cho mình trong chốc lát thì hình ảnh tin nhắn khủng khiếp đó lại hiện ra.

Cô lập tức lau khô nước mắt, từ trên giường bò dậy, chạy tới trước cửa nhà tắm.

Cô từng thứ từng thứ lột bỏ hết ra khỏi người rồi mới kéo cửa phòng tắm ra, đôi chân thon thả trắng hồng bước vào trong.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Tần Hàm Dịch đang đứng bên trong xả nước lạnh vào người để hạ nhiệt cho cơ thể mình, nghe thấy tiếng cửa mở, anh đờ người ra, nhìn ra phía cửa, liền nhìn thấy mái tóc dài thẳng thả ra của Diệp Dĩ Muội, hai bờ vai trần với làn da trắng như tuyết, chiếc cổ dài duyên dáng, vòng eo thon thả, đôi chân dài và thẳng, tất cả những điều đó với một tỉ lệ hoàn hảo kết hợp với một khuôn mặt thuần khiết, đúng là sự kết hợp của thiên thần vào yêu tinh, với bất kì người đàn ông nào mà nói đây tuyệt đối là một sự cám dỗ chết người, huống hồ Tần Hàm Dịch lại còn bị kích thích bởi thuốc.

Anh ta vừa được nước lạnh làm cho tỉnh táo lại một chút thì hình ảnh của cô lại như một liều thuốc xóa tan hết sự tỉnh táo đó, anh ta hơi cúi người xuống, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, các khớp xương kêu lên khằng khặc, hai tay anh ta đã đỏ ran lên, mạch máu đang lưu thông mạnh mẽ.

Cô từng bước từng bước tiến lại phía anh ta, dòng nước lạnh từ vòi hoa sen chảy xuống cơ thể cô, làm cô co rúm người lại.

Cho dù như vậy, cô cũng không cho phép bản thân mình lùi bước, dưới vòi hoa sen, cô đưa tay ra, ngón tay thon dài của cô lướt nhẹ nhàng trên lồng ngực phập phồng của Tần Hàm Dịch.

Cơ thể cô không ngừng run lên dưới dòng nước lạnh, nước mắt lúc này lại chảy ra nhưng được hòa với nước của vòi hoa sen.

“Nếu đây là điều cô muốn, vậy tại sao còn khóc?” giọng nói anh ta mang theo sự tức giận vang lên bên tai cô.

“Tôi không khóc, là nước....” cô còn chưa nói dứt lời, bàn tay anh ta đã đưa lên nắm lấy tay cô, kéo cô lại sát phía mình, nhìn chăm chăm vào mắt cô: “Diệp Dĩ Muội, rốt cuộc cô muốn gì?”

Anh ta sắp bị cô gái này ép cho phát điên rồi, anh ta không biết bản thân mình còn có thể kìm nén bao lâu, nhưng, nhưng anh ta không muốn có được cô như thế này.

Cho dù, từ trước tới giờ anh ta chẳng phải quân tử nhưng vẫn cố nhịn không đụng vào cô.

Sự kiên cường của Diệp Dĩ Muội, dưới ánh nhìn chăm chăm của anh ta, tiếng cầu xin lẩm bẩm là sự cố gắng nỗ lực cuối cùng cô có thể làm: “Cầu xin anh, cầu xin anh hãy muốn có được tôi, cầu xin anh đấy.....”

Mái tóc ướt sũng xòa xuống mặt làm cô nhìn càng trở nên nhếch nhác.

“Dĩ Muội, nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” đối mặt với tiếng cầu xin của cô, sự đau khổ tột cùng của cô, cuối cùng làm cho sự ham muốn của anh ta hoàn toàn biến mất.

“Không có chuyện gì....” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, sao cô có thể nói ra chân tướng với anh ta chứ!

Anh ta nhìn bộ dạng run lên của cô, thở dài một tiếng, đưa tay lên khóa vòi hoa sen lại, rút xuống một chiếc khăn tắm khô, quần quanh người cô, bế cô lên, đi ra khỏi phòng tắm.

Đặt cô ngồi xuống giường, đắp lên phần dưới cơ thể cô một chiếc chăn, anh ta lại đi vào nhà vệ sinh, mặc một bộ đồ sau khi tắm vào, cầm một chiếc khăn đưa cho cô: “Tự lau khô tóc đi.”

Từ trước tới giờ anh chưa từng làm việc gì nhẹ nhàng ấm áp cả, lúc này đây là sự cố gắng của anh ta rồi.

Diệp Dĩ Muội nhận lấy chiếc khăn, cúi đầu xuống, lau đi những giọt nước dính trên tóc.

Cô biết, anh ta đã cự tuyệt cô hoàn toàn.

Cô cúi đầu, cười đau khổ, trong lòng cô thầm nghĩ: “Tần Hàm Dịch từ khi nào biến thành quân tử như vậy chứ?”

Chỉ là, anh ta biến thành quân tử rồi thì cô phải làm thế nào?

Cuộc điện thoại khủng khiếp đó đã làm cho cô tin rằng không phải Tần Hàm Dịch đã đánh cắp thi thể của mẹ cô.

Thế nhưng, đây cũng là điều đáng sợ nhất, một người, sao có thể tàn nhẫn tới mức lợi dụng một người đã chết để nhằm đạt được mục đích chứ!

“Nói đi! Không kể là việc gì, tôi nhất định sẽ giúp cô.” Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm vào cô, nói long trọng như thể đang hứa với cô vậy.

Nghe thấy anh ta nói, cô dừng lại mọi hành động, không còn suy nghĩ nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong ánh mắt là sự do dự và không chắc chắn.

Cô thật sợ sợ, nếu cô nói ra sự thật, người đó sẽ không để yên cho thi thể của mẹ cô.

Thế nhưng, nếu như cô không nói, ai còn có thể cứu mẹ của cô đây?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nói Ra Chân Tướng

Tuy là do dự, nhưng đã tới nước này, cô ngoài việc đem sự thật nói cho anh ta ra thì cũng không còn có sự lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, chẳng phải anh đã nói rồi à, nhất định là sẽ giúp cô!

“Có người uy hiếp tôi, nếu trong vòng mười tiếng đồng hồ, tôi không thể trở thành người phụ nữ của anh thì anh ta sẽ đe, thi thể của mẹ tôi băm ra...” cô ghen cứng cổ họng lại, không nói tiếp được, cả con tim của cô co thắt lại, đau tới mức không thể thở được.

“Có người uy hiếp cô? Khi nào?” anh ta ngạc nhiên nhìn cô, sao mà khôn nguỉ ra sự việc lại thành ra như vậy.

Mục đích này, đúng là làm cho anh ta không thể lí giải nổi.

“Khi một mình tôi ở trong phòng, nhận được một cuộc gọi không hiện số máy.” Cô cúi đầu xuống giống như một đứa trẻ mắc lỗi, cô nói rất nhỏ, không ngừng rơi nước mắt.

“Cô đã cho thuốc vào rượu của tôi, thuốc đó từ đâu ra?” Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, sự việc này dường như không hề đơn giản.

“Người đó đặt thuốc trong hòm thư ngoài cổng, bảo tôi đi lấy.” Diệp Dĩ Muội khẽ thút thít, cố gắng không khóc thành tiếng.

“Cô là đồ ngốc à? người ta uy hiếp cô mà cô lại lấy sự trong trắng của bản thân ra để đánh đổi?” anh ta bị bộ dạng tủi thân, hèn nhát của cô làm cho tức giận mà gầm lên.

Diệp Dĩ Muội bị tiếng gầm của anh ta nên cũng nổi cơn tức giận, đột nhiên cô ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm anh ta: “Bọn họ gửi cho tôi ảnh của mẹ tôi, tôi có thể làm thế nào?”

“Ở đâu? Đưa đây tôi xem nào.” Tần Hàm Dịch vội vàng bắt lấy dấu tích duy nhất, cũng không so đo với ngữ khí vừa rồi của cô.

“Tôi xóa đi rồi, anh ta uy hiếp tôi....”

Anh ta nhìn khuôn mặt vẫn chưa khô nước mắt của cô, kìm xuống cơn tức giận và phần nộ: “Được, giao cho tôi.”

Vừa dứt lời, anh ta cầm điện thoại lên, gọi vào số máy của Tiêu Nhiên.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy anh lập tức quyết đoán gia lệnh: “Tiêu Nhiên, anh đi điều tra xe, vừa nãy ai là người đã gửi tin nhắn cho Diệp Dĩ Muội.”

“Vâng, tổng tài.” Tiêu Nhiên trả lời dứt khoát.

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy lại hỏi thêm: “Sự việc tôi bảo anh điều tra lúc trước, điều tra đến đâu rồi?”

Phía Tiêu Nhiên trầm mặc một lát rồi mới nói: “Tổng tài, người thực hiện việc này rất caanrt hận, nhất thời chưa thể điều tra ra.”

“Đừng có tìm cớ, nhanh chóng điều tra cho tôi.” Sắc mặt của Tần Hàm Dịch cũng lập tức trở nên khó coi, lạnh lùng nói cảnh cáo.

“Vâng, tôi hiểu rồi, tôi vẫn đang điều tra đây.” Tiêu Nhiên lập tức trả lời, anh ta đã đi theo Tần Hàm Dịch bao nhiêu năm, sao lại không nghe ra thái độ của anh ta trong ngữ khí lời anh ta nói.

“Hôm nay tôi không tới công ty nữa.” Lúc này tiếng nói của Tần Hàm Dịch mới nhẹ nhàng hơn một chút, dạn dò.

“Thế nhưng, hôm nay tổng tài đã hẹn với tổng giám đốc Tranh Vành để bàn về chuyện làm ăn mà...” Tiêu Nhiên vội vàng nhắc nhở, ông chủ của anh ta là một người cuồng công việc cơ mà.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Tần Hàm Dịch cắt ngang lời anh ta nói, sau đó tắt máy.

“Anh cho người đi điều tra, nếu bị kẻ đó phát hiện ra thì làm thế nào?” Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch cúp máy, lập tức hỏi vẻ lo lắng.

“Cô cứ ngủ đi một lát, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tần Hàm Dịch đặt tay lên vai cô, bảo cô nằm xuống.

“Sao lại không có chuyện gì, tôi không làm được việc hãn ta yêu cầu, hãn ta nhất định sẽ không để yên cho thi thể mẹ tôi.” Diệp Dĩ Muội lúc này làm sao có thể ngủ được, cả người cô đang như nằm trên đồng lửa.

“Ai nói cô không làm được việc hãn yêu cầu?” Tần Hàm Dịch tự nhiên vuốt mái tóc co ra phía sau tai, miệng khẽ mỉm cười mang theo chút ấm áp.

“Hả?” Diệp Dĩ Muội nhìn anh ta không hiểu, cô cảm nhận được nụ cười của anh ta, rất tươi sáng, đột nhiên làm cho cô không thể rời mắt đi.

Đây là lần đầu tiên, anh không hề cố ý nhắm vào cô mà lại còn cười thật lòng và ấm áp với cô như vậy.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Hối Hận Vì Làm Quân Tử

Tần Hàm Dịch nhướn mày, giả vờ nói giọng trêu chọc cô: “Chỉ cần chúng ta không ra khỏi căn phòng này thì ai biết chúng ta ở bên trong làm những gì?”

Diệp Dĩ Muội lúc này đã hiểu ý anh, khuôn mặt cô nóng lên, khuôn mặt trắng bạch ngay lập tức ửng hồng lên.

“Chúng ta chỉ cần đợi sau 10 tiếng đồng hồ, đợi xem kẻ đó rốt cuộc muốn làm cái gì là được rồi.” Tần Hàm Dịch thấy cô bớt căng thẳng, trong lòng cũng thấy vui hơn.

Diệp Dĩ Muội cảm thấy trong lòng ấm áp, cô không ngờ rằng anh là người quân tử như vậy, không đụng vào cô, còn chịu giúp cô, cô ngập ngừng nói cảm ơn: “Tần Hàm Dịch, cảm ơn anh.”

“Diệp Dĩ Muội, cô nghe đây, tôi chỉ nói một lần, mẹ cô xảy ra chuyện, không liên quan gì tới tôi, để chứng minh sự trong sạch của tôi, tôi nhất định điều tra rõ ràng sự việc này.” Từ trước tới nay anh chẳng bao giờ phải giải thích điều gì với người khác, mọi người đa phần đều phải nghe theo lời anh, ai thích hay ai hiểu lầm anh cũng không quan tâm, đó gần như là nguyên tắc vậy, nhưng hôm nay anh lại phá vỡ nguyên tắc đó và muốn giải thích với cô.

Cô lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt cô và ánh mắt trầm mặc của anh đan vào nhau, con tim đang đập thành thịch của cô dường như có được sự an ủi.

Tuy cô không đáp lại lời anh vừa nói, nhưng anh có thể nhìn sâu trong con mắt cô và hiểu được sự tin tưởng của cô.

Có những lúc, có những hiểu lầm, chỉ cần một ánh mắt chân thành là đã có thể giải quyết được rồi.

Huống hồ, anh đã ở bên cô khi cô rơi vào hoàn cảnh đau thương nhất.

“Được rồi, cô nghỉ đi một lát, thời gian còn rất nhiều.” Giọng nói dễ dàng nhẹ nhàng hiếm có của Tần Hàm Dịch dành cho cô.

“Tôi không ngủ được.” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, trên mi mắt vẫn dính nước mắt, khẽ chớp chớp đôi mi, hình ảnh này làm Tần Hàm Dịch thấy đau lòng, đột nhiên lúc này anh lại có một cảm giác một có được cô.

Cơ thể anh lại nóng lên bất ngờ, nếu lúc trước do tác dụng của thuốc mà bị nóng lên sau đó đã biến mất thì bây giờ dường như cái cảm giác này là do tự bản thân anh mà có.

Anh vội vàng thu ánh mắt về, không dám nhìn và suy nghĩ lung tung nữa, anh ngẩng đầu lên nhìn tấm rèm cửa sổ vẫn chưa được kéo vào, liền đứng lên đi lại gần cửa sổ, kéo kín hai bên rèm lại.

“Được rồi, kể cả là có người giám sát thì cũng không nhìn thấy trong phòng nữa.” Tần Hàm Dịch quay đầu nhìn cô cười cười, sau đó liền đi vào phòng thay đồ, cầm lấy một chiếc áo sơ mi mới đưa cho cô: “Ở đây không có quần áo của cô, mặc tạm cái này vào đi.”

“Ừm!” Diệp Dĩ Muội nhận lấy chiếc áo, nhìn thấy Tần Hàm Dịch không hề có ý quay người đi cô liền nheo mày, thấp giọng nói: “Tần Hàm Dịch, anh có thể quay người đi không?”

“Xấu hổ?” anh cố ý ghé lại gần cô, còn giả vờ ngửi mùi thơm trên cơ thể cô: “Có chỗ nào tôi chưa nhìn? Bây giờ mới biết xấu hổ, có phải muộn quá rồi không?”

Diệp Dĩ Muội không giống với Châu Lan Na, những việc như thế này cô chưa từng trải qua, chắc anh chỉ là đùa nhưng đột nhiên làm hai mắt cô đỏ lên.

“Được, tôi quay người đi.” Tần Hàm Dịch lại một lần nữa thỏa hiệp, liền quay người đi.

Diệp Dĩ Muội lúc này nhanh chóng mặc chiếc áo sơ mi của anh vào người, đơm gọn cúc áo.

Cô liếc mắt nhìn đồ lót ở cửa phòng tắm, lại nhìn lên tấm lưng cao lớn của người đàn ông, cô cắn răng, xuống khỏi giường.

Cặp chân trần thon dài của cô nhanh chân bước tới cửa phòng tắm, cúi người nhặt đồ dưới đất lên, khi cô cúi người, chiếc sơ mi dài gần tới đầu gối vì động tác của cô mà bị kéo lên, để lộ ra cặp đùi trắng nõn, bộ dạng của cô lúc đó đúng là làm cho đàn ông chảy máu mắt, cảnh tượng đó lại hiện ra ngay trước mặt Tần Hàm Dịch. Tần Hàm Dịch nhìn hàng loạt động tác và dáng vẻ thu hút người khác của cô gái này, phần dưới cơ thể anh căng lên, lại không rời được mắt đi, hơi thở anh dồn dập, anh hận mình không thể biến thành một con sói xấu xa để từ phía sau ôm chầm lấy cô....

Anh ta nghiêng răng lại kiểm chế, cô lẽ nào quên mất rồi, anh cũng là một người đàn ông bình thường?

Đột nhiên anh có chút hối hận, lúc trước tại sao lại muốn làm quân tử chứ?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Sự Nghi Ngờ Trong Lòng

Diệp Dĩ Muội không hề hiểu gì về sự thay đổi trong lòng Tần Hàm Dịch, cô sau khi nhặt nội y lên liền chạy về phía giường, sau khi giải quyết ổn thỏa cái đó cô mới phá vỡ không gian im lặng giữa hai người: “Tần Hàm Dịch, anh nói xem người uy hiếp tôi tại sao lại phải làm thế này?”

Cô nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, người này tốn công phí sức như vậy rốt cuộc là vì cái gì!

Nếu là kẻ thù của Tần gia, vậy thì nên yêu cầu cô hạ độc cho anh ta chết, không phải sao?

“Tôi cũng nghĩ mà không hiểu, đợi rồi sẽ biết.” Tần Hàm Dịch đi xuống bên cạnh giường rồi ngồi xuống: “Nghỉ một lát đi! Mười tiếng sau có thể phải chiến một cuộc chiến khốc liệt hơn đây!”

“Ừm!” cô nghe lời chui vào trong chăn, đôi mắt nhấp nháy, chỉ tay về phía sô pha: “Anh cũng đi ra ghế sô pha nghỉ đi!”

Tần Hàm Dịch khuôn mặt có chút lúng túng, môi hơi run run, thật sự là tức muốn chết với cô gái mà lúc nào cũng đề phòng anh như đề phòng trộm vậy.

Anh đến lúc bị dùng thuốc kích thích thế rồi mà còn nhịn được, cô còn có gì không yên tâm chứ?

Có điều, lúc này anh chẳng muốn so đo với cô, bèn làm đúng như ý cô đi ra ghế sô pha, nằm xuống.

Kể từ lúc Diệp Dĩ Muội biến mất ở Paris đến bây giờ anh chưa chợp mắt hay nghỉ ngơi một chút nào.

Lúc này nằm trên ghế sofa, anh mới phát hiện ra bản thân mình rất mệt, rất mệt....

Chỉ là, cho dù có mệt hơn nữa anh cũng không làm thế nào nhắm mắt nổi, trong lòng có một sự bất an khó hiểu, không nói thành lời.

Diệp Dĩ Muội còn hoài nghi thắc mắc được thì sao anh lại không thể chứ!

Anh và Diệp Dĩ Muội thực sự trở thành vợ chồng thì ai sẽ là người có lợi nhất?

Đột nhiên hình ảnh nước mắt lăn dài trên má của Hạ Lam xuất hiện trong ý nghĩ của anh.

Anh lập tức lắc đầu, không dám nghĩ thêm nữa.

Có thể nào anh cũng không tin, một cô gái ngây thơ thuần khiết như Hạ Lam lại có thể làm ra những việc như thế này.

Tần Hàm Dịch cũng đã hoài nghi Hạ Lam vậy thì Diệp Dĩ Muội có như anh không?

Vì người bị hoài nghi là một vấn đề khá nhạy cảm, vì vậy khi hai người chưa có chứng cứ xác thực thì cả hai đều giữ yên lặng.

Trong căn phòng tối lặng yên, hai người đều không ai nhắm mắt nổi, chỉ nghe hơi thở của đối phương, cứ như vậy chờ đợi từng giờ từng giờ dài đằng đằng trôi qua.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, Tiêu Nhiên gọi điện thoại đến nói, số máy phát ra tín hiệu là một số máy mới, chỉ dùng qua một lần.

Còn có Lam Dư Khê, anh ta gọi điện đến hỏi tình hình của Diệp Dĩ Muội.

Tần Hàm Dịch chỉ lạnh lùng trả lời một câu: “Cô ấy rất tốt” sau đó liền cúp máy luôn.

Bao nhiêu năm là anh em với nhau, Lam Dư Khê có ý với Diệp Dĩ Muội sao anh lại nhìn không ra chứ?

Sau khi nhận hai cuộc điện thoại, căn phòng càng như chìm vào sự im lặng hơn, người người đều có những suy nghĩ của riêng mình.

Mãi cho tới khi tiếng đập cửa tới tấp vang lên tới tấp mới phá tan sự tĩnh lặng giữa hai người.

Cả hai đều giật mình ngồi dậy.

“Chúng ra đi ra xem thế nào.” Tần Hàm Dịch nhanh chân chạy lại bên cạnh dường, kéo tay Diệp Dĩ Muội: “Cầm theo điện thoại.”

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội gật đầu, cầm theo điện thoại, xuống khỏi giường, đi giày vào, được anh nắm tay đi ra khỏi phòng ngủ.

“Anh nói xem là ai?” Diệp Dĩ Muội căng thẳng hỏi.

Tính toán thời gian, bây giờ vừa lúc đúng tròn mười tiếng đồng hồ.

Cũng có thể, người đến là nhân vật then chốt trong sự việc này.

“Đi ra xem chẳng phải là biết rồi à?” anh không muốn đoán, càng đoán anh như càng muốn phát điên lên.

“Ừm!” Diệp Dĩ Muội gật đầu, trong lòng thấp thỏm cùng anh đi ra ngoài cửa.

Khi tiếng tách cánh cửa bị khóa được mở ra, hình ảnh lo lắng của Hứa An Ca xuất hiện trước mặt hai người, Tần Hàm Dịch nắm lấy bàn tay của Diệp Dĩ Muội đột nhiên nắm chặt lại, thậm chí còn làm cho cô cảm thấy đau.

Còn Hứa An Ca nhìn thấy Diệp Dĩ Muội ăn mặc và đầu tóc lúc này, cùng với hình ảnh hai người nắm tay nhau, ánh mắt anh lo lắng sợ hãi, rồi bỗng chốc con tim nhói đau.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Con Tim Đau Nhói

Hứa An Ca cảm thấy bản thân mình thật nực cười, anh đã bỏ cả buổi công bố thiết kế mới của mình, ngồi chờ mấy giờ đồng hồ trên máy bay, vội vàng từ Paris trở về, chỉ vì nhận được một cuộc điện thoại thần bí, nói rằng mẹ của Diệp Dĩ Muội xảy ra chuyện rồi.

Anh sợ khi cô đau lòng không có ai ở bên cạnh, bèn bắt chấp tất cả để trở về, muốn ở bên an ủi cô.

Kết quả, anh có thể nào cũng không ngờ rằng, cô lại ở cùng với Tần Hàm Dịch vui vẻ hoan lạc thế này.

Tuy, rõ ràng biết rằng hai người họ là vợ chồng, những việc như thế này sớm muộn cũng khó lòng tránh được.

Nhưng, khi anh tận mắt nhìn thấy thì nó lại là một chuyện khác.

“Hình như tôi tới không đúng lúc thì phải.” Hứa An Ca gượng cười, quay người bước đi, ngay cả cơ hội để nói gì đó anh cũng không cho Diệp Dĩ Muội có được.

Trong lòng Diệp Dĩ Muội rất đau, cô biết bản thân đã làm tổn thương Hứa An Ca, cho dù không yêu nhưng trong lòng cô cái vị trí đặc biệt đó vẫn không ai có thể thay thế được.

Anh đau, cô cũng đau như thế mà!

Có điều, như thế này cũng tốt, buông bỏ được tình yêu với cô anh mới có một sự khởi đầu mới.

Sau khi nhìn theo bóng dáng Hứa An Ca rời đi và biến mất, cô cố gắng bình tĩnh đóng cửa lại, quay người nhìn về phía Tần Hàm Dịch, nói khẳng định: “Là Hạ Lam đã làm mọi chuyện.”

Hứa An Ca đến thật đúng lúc, thật trùng hợp, người được lợi duy nhất chỉ có Hạ Lam.

“Cô nói linh tinh cái gì thế?” Tần Hàm Dịch vung tay Diệp Dĩ Muội ra, lạnh lùng nói.

“Là tôi nói linh tinh sao?” Diệp Dĩ Muội cười lạnh lùng: “Anh dám nói anh không hề nghĩ như vậy không?”

Khi Hứa An Ca xuất hiện, phản ứng của anh rõ ràng như vậy đủ để chứng minh sự lo lắng căng thẳng của anh.

“Diệp Dĩ Muội, không có chứng cứ thì đừng có vội định tội cho người khác như thế.” Tần Hàm Dịch kìm nén sự bực dọc trong lòng, ngữ khí có vẻ nhẹ nhàng hơn, anh muốn nói lý với cô.

Thế nhưng đã tới lúc này rồi, nói lý rõ ràng là không còn tác dụng gì nữa.

“Được, vậy thì tôi đi báo cảnh sát, để cảnh sát đi điều tra.” Diệp Dĩ Muội nói rồi liền kéo cửa ra, đến cơ thể đang mặc gì dường như cũng quên mất rồi.

“Cô không thể đi.” Tần Hàm Dịch vội vàng nắm lấy cánh tay cô, ngăn lại hành động của cô.

“Tại sao tôi lại không thể đi, nếu như anh đã tin là cô ấy vô tội, tại sao không thể giao cho cảnh sát đi điều tra?” Diệp Dĩ Muội vô cùng thất vọng nhìn người đàn ông trước mặt, sự tin tưởng có được lúc trước vào giờ phút này đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Cô nên sớm nghĩ được rằng, Tần Hàm Dịch chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan tới Hạ Lam, vậy thì những người khác đều có thể hi sinh.

Thế nhưng, anh có thể bỏ qua chân tướng, còn cô thì không thể, bởi vì người đó là mẹ cô, là người thân duy nhất trên thế giới này của cô.

Cô không chỉ muốn tìm thấy thi thể của mẹ mình, cô còn muốn tìm ra kẻ đã hại chết mẹ cô.

Cho dù không ai giúp cô, nhưng cũng không ai có thể ngăn cô lại, trừ khi cô chết đi, bằng không cô tuyệt đối sẽ không để cho mẹ cô chết không nhắm mắt.

“Cô ấy sắp ký hợp đồng với Hollywood rồi, lúc này, không thể có tin đồn không hay được.” lời giải thích của Tần Hàm Dịch được nói ra như buột miệng.

“Tần Hàm Dịch!” Diệp Dĩ Muội gầm lên với anh, dùng hết sức lực của cô thể hất tay anh ta: “Người đã nằm xuống, người đã về với đất mẹ yên nghỉ, còn không quan trọng bằng danh tiếng của cô ta sao? Anh có còn là người không hả?”

Anh đã ở bên cô trong mười giờ đồng hồ khó khăn và buồn đau, đã cho cô hi vọng, làm cho cô tin tưởng anh một lần, nhưng khi đề cập tới Hạ Lam của anh thì anh lại tự tay bóp chết hi vọng, sự tin tưởng của cô, sao anh có thể tàn nhẫn như thế chứ?

Còn cô, sao cô có thể không hận? Sao cô có thể không suy sụp chứ?

Nếu như không có sự tồn tại của những giây phút vừa rồi, có thể cô sẽ không đau như thế này....

Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, sắc mặt trùng xuống, đang định mở miệng, tiếng chuông báo tin nhắn của Diệp Dĩ Muội vang lên, làm cho con

tim đang đập loạn lên của hai người run bắn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Anh Là Người Vô Hình Trong Mắt Cô

Diệp Dĩ Muội vội vàng mở tin nhắn ra, quả đúng là người đó gửi tin nhắn tới.

Trong tin nhắn viết: “Thi thể mẹ cô trong một căn nhà nát ở núi Lâm Thu.”

Cô nắm chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, đột nhiên run lên, giơ tay lên muốn đi mở cửa.

“Cô đi đâu?” Diệp Dĩ Muội kéo tay cô lại, nheo mày hỏi: “Tin nhắn viết gì?”

“Không cần anh quan tâm.” Diệp Dĩ Muội vùng tay muốn thoát khỏi sự anh, đối với anh cô đã hoàn toàn mất hết sự tin tưởng.

“Cô mặc như thế đi ra ngoài à?” Tần Hàm Dịch vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô, không cho cô thoát ra, nói lạnh lùng.

Lúc này Diệp Dĩ Muội mới bình tĩnh lại, chú ý tới bản thân đang mặc gì, cô không giằng co nữa, nói bình tĩnh thản nhiên: “Vậy thì tôi đi thay đồ, anh bỏ tôi ra.”

Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm cô, không những không bỏ tay cô ra ngược lại còn nắm cả cổ tay kia, cướp lấy điện thoại.

Diệp Dĩ Muội nhất thời không đề phòng liền bị anh cướp mất điện thoại.

Chỉ là, cô chẳng còn tâm trạng đâu mà đi so đo với anh nữa, cô nhấc chân chạy lên lầu.

Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng cô chạy đi, anh thở dài một tiếng rồi mở tin nhắn ra xem.

Nhìn nội dung tin nhắn, mắt anh sâu lại lạnh lùng, lập tức cầm lấy điện thoại của mình, gọi cho Tiêu Nhiên: “Lập tức cho người đi lên núi Lâm Thu, thi thể mẹ của Diệp Dĩ Muội đang ở trong một căn nhà trên núi.”

“Vâng, tổng tài, tôi lập tức cho người lên núi.” Tiêu Nhiên đáp lại rõ ràng, sau đó cúp máy.

“Tần Hàm Dịch, tôi cũng muốn đi.” Diệp Dĩ Muội đột nhiên xuất hiện ở cửa cầu thang, lên tiếng.

Cô vừa mới đi tới tầng hai liền nhớ ra rằng quần áo của cô đã bị anh xé rồi, không còn để mặc nữa.

“Không được, bây giờ trời tối rồi, trên núi rất nguy hiểm.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí kiên quyết từ chối, nhưng, nhìn khuôn mặt lo lắng sốt sắng của cô, anh lại dịu giọng xuống: “Hơn nữa, đợi tới khi cô tới nơi, có thể Tiêu Nhiên bọn họ đã tìm thấy người rồi.”

Diệp Dĩ Muội không phải là người không lí tính, nghe Tần Hàm Dịch nói như vậy, cũng biết bản thân lúc này không thể xảy ra chuyện.

Nếu, cô xảy ra chuyện gì, lại không tìm thấy thi thể của mẹ cô thì tình hình còn rối thêm lên.

Nếu người đó đã cho rằng đạt được mục đích, vậy thì thi thể đối với người ta cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Được.” Diệp Dĩ Muội gật đầu, nhìn bộ đồ cô mặc trên người, cô do dự một lát mới miễn cưỡng mở miệng: “Anh có thể đi tìm người rồi tiện thể mua giúp tôi một bộ quần áo không?”

“Được.” anh đáp lại, lập tức gọi điện cho Tiêu Nhiên: “Tiêu Nhiên, mua một bộ đồ nữ cỡ S, cho người mang tới căn biệt thự ở vùng ngoại ô cho tôi.”

Diệp Dĩ Muội nghe anh anh giao việc mà không biết nói gì.

Cũng không biết mỗi tháng anh trả lương cho Tiêu Nhiên bao nhiêu mà ngay tới cả đi mua quần áo cho nữ giới cũng giao cho anh ta.

Người trợ lý này đúng là vạn năng!

Chẳng có gì để nói, sau sự việc hoài nghi Hạ Lam, khoảng cách giữa hai người lại xa thêm một bước.

Diệp Dĩ Muội lại một lần nữa như một con nhím xù lông.

Hai người tuy đều ngồi trong phòng khác nhưng Diệp Dĩ Muội coi như Tần Hàm Dịch là người vô hình, đắm chìm trong sự lo lắng của riêng mình.

Hai mươi phút sau, có người gọi cửa làm cả hai giật mình, hóa ra đó là người mang quần áo tới.

Diệp Dĩ Muội nhận lấy quần áo, nói một tiếng “cảm ơn” với người đó, chẳng thèm quan tâm tới Tần Hàm Dịch, cô đi thẳng lên tầng hai, mặc quần áo vào sau đó lại xuất hiện ở phòng khách tầng một.

Chỉ là, vẫn coi Tần Hàm Dịch như kẻ vô hình.....

Tâm khoảng nửa tiếng nữa trôi qua, khi mà Diệp Dĩ Muội sắp không đợi được nữa, điện thoại của Tần Hàm Dịch liền đổ chuông.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tìm Thấy Thi Thể

Tần Hàm Dịch nhanh chóng ấn nút nghe, đầu dây bên đó truyền tới tiếng báo cáo của Tiêu Nhiên: “Tổng tài, trong căn phòng trên núi Lâm Thu đúng là có một thi thể, nhưng không chắc chắn có phải là người mà tổng tài muốn tìm hay không.”

“Ừm tôi biết rồi. Bây giờ anh hãy đưa thi thể tới nhà tang lễ Vạn Tùng, tôi sẽ lập tức qua đó.” Tần Hàm Dịch vừa nói vừa kéo tay Diệp Dĩ Muội đi ra ngoài.

Lần này, Diệp Dĩ Muội không hề giằng tay anh ra, cả người giống như khúc gỗ bị anh lôi ra khỏi căn biệt thự, lên xe.

Tần Hàm Dịch đẩy cô ngồi vào ghế phụ cạnh ghế lái, rồi ngồi lên xe, nhìn cơ thể không ngừng run lên, dây an toàn cũng không thắt, anh chỉ biết thở dài một tiếng, nghiêng người sang giúp cô thắt dây an toàn sau đó mới khởi động xe, sau đó với tốc độ 150km/h chạy thẳng tới nhà tang lễ Vạn Tùng.

Còn con tim Diệp Dĩ Muội lúc này đang đập loạn lên.

Cho dù sự việc mẹ cô đã chết là một sự thực không cần tranh cãi. Nhưng, cô vẫn hi vọng có kì tích xảy ra.

“Dĩ Muội, đừng lo lắng quá, nhất định là mẹ cô rồi.” Tần Hàm Dịch thấy bộ dạng lo lắng và căng thẳng quá mức của Diệp Dĩ Muội liền lên tiếng khuyên bảo.

Con tim Diệp Dĩ Muội lúc này đau thắt lại, bèn quay đầu sang nhìn anh, cười cay đắng: “Tôi rất mâu thuẫn, dường như lại có chút hi vọng mong rằng người đó không phải mẹ tôi. Ít nhất, như vậy tôi còn có thể coi như bà ấy vẫn còn sống.”

Tần Hàm Dịch liếc nhìn cô thương xót, nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi của cô, không nói thêm gì, chỉ yên lặng như vậy an ủi cô.

Bốn mươi phút sau, chiếc xe của Tần Hàm Dịch cuối cùng cũng đã đến cửa nhà tang lễ Vạn Tùng và dừng lại.

“Xuống xe đi!” anh nhìn Diệp Dĩ Muội ngồi trong xe không động đậy, lên tiếng nhắc nhở giọng khàn khàn.

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội hít thở một hơi thật sâu, cùng anh xuống xe.

Trên đường đi, anh luôn nắm lấy tay cô, đi vào bên trong nhà tang lễ, vào trong một căn phòng sang trọng nhất.

Nếu lúc này không có anh bên cạnh, cô nhất định đến một bước chân cũng không bước lên nổi.

Cuối cùng, còn đường có dài hơn nữa thì cũng sẽ có lúc tới nơi.

Khi Diệp Dĩ Muội tiếng vào căn phòng lạnh lẽo đó, nhìn vào cỗ quan tài được đặt cách đó không xa, cô không bước thêm được một bước nào nữa, thậm chí còn muốn chạy xông ra khỏi cửa.

“Dĩ Muội, đừng cảm một chút, tôi sẽ luôn ở bên cạnh.” Anh nắm chặt lấy tay cô, kéo cô lên phía trước từng bước từng bước một.

“Tôi sợ....” cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trong đôi mắt là sự hốt hoảng.

“Tôi đi cùng cô.” Tần Hàm Dịch khẽ nói.

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội nghiêng chặt răng lại, nắm lấy tay Tần Hàm Dịch, tiến lên phía trước, từng bước từng bước tiến lại gần chiếc quan tài.

Khi khuôn mặt trắng bệch của mẹ mình lọt vào tầm mắt, cô chỉ cảm thấy trước mắt tối đen đi, người cô mềm nhũn ra, suýt nữa thì ngã xuống.

“Dĩ Muội.” Tần Hàm Dịch ôm lấy lưng cô, nhìn về phía Tiêu Nhiên đứng bên cạnh đợi lệnh: “Anh đi chuẩn bị lo hậu sự cho nhạc mẫu của tôi.”

Tiêu Nhiên đờ người ra, sau đó gật đầu vâng lệnh, đi ra ngoài đi chuẩn bị.

Còn Diệp Dĩ Muội lúc này, cơ thể cô đang nhũn ra không kiểm soát được, nước mắt chảy dài trên má....

“Mẹ, tại sao mẹ lại nhẫn tâm như vậy, bỏ Dĩ Muội lại một mình.....”

“Mẹ, Dĩ Muội chỉ có một người thân duy nhất trên đời là mẹ, mẹ đi rồi, Dĩ Muội phải làm thế nào.....”

“Mẹ, mẹ mở mắt ra nhìn Dĩ Muội đi....”

.....

Tần Hàm Dịch ôm lấy cơ thể mềm nhũn đang khóc hết sức đau thương, anh khẽ gọi: “Dĩ Muội....”

Lời nói hay anh không biết nói, anh chỉ có thể ôm chặt lấy cô, dùng cách này để nói với cô rằng, cô không phải chỉ cô độc có một mình.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Vợ Bạn

Diệp Dĩ Muội khuôn mặt đẫm nước mắt nhìn anh, trong lòng có đau hơn nữa nhưng lý trí vẫn dần dần trở lại.

Chỉ là, bộ dạng của anh, trong ánh mắt mờ đi của cô bỗng trở nên nhạt nhòa.

Cô không nhìn rõ anh lúc này, giống như không nhìn rõ được con tim anh.

Tang lễ mẹ cô, mọi việc đa phần là do Tiêu Nhiên lo liệu, Diệp Dĩ Muội không hề phải đau đầu lo lắng thêm.

Tang lễ chỉ mời đến một số người hàng xóm thường ngày có quan hệ tốt, các đồ dùng đều được dùng loại tốt nhất, không làm lớn nhưng lại rất sang trọng.

Lam Dư Khê và bà nội Tần gia đều tới thắp nén nhang cho mẹ Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội không ngờ được rằng Hứa An Ca cũng tới.

“Dĩ Muội, xin lỗi.” anh ăn mặc rất gọn gàng nhưng khuôn mặt lại nhìn phờ phạc, dường như đã mấy đêm không ngủ vậy.

Lại một lần nữa anh bỏ lỡ lúc cô buồn đau nhất, lúc cô đau khổ nhất không ở bên cô, anh thực sự không đủ tư cách để lại mở miệng ra nói có thể bảo vệ cô một lần nữa.

Diệp Dĩ Muội trong lòng thấy đau vô cùng, cô hiểu lầm rằng anh đang xin lỗi thay cho Hạ Lam: “Không phải lỗi của anh, cảm ơn anh đã tới tiền đưa mẹ tôi.”

Cô vẫn luôn là người ân oán phân minh, cho dù Hạ Lam là vì anh nên mới ra tay với mẹ cô như thế, nhưng cô cũng không thù hằn anh.

“Em bớt đau buồn nhé!” anh đưa tay lên đang định vỗ nhẹ vào vai cô, thì phía sau cô là ánh mắt lạnh lùng như thể đóng băng người trước mặt hướng chăm chăm về phía anh.

Hứa An Ca không hề sợ thân phận của Tần Hàm Dịch, nhưng anh không muốn làm Diệp Dĩ Muội phải buồn.

Diệp Dĩ Muội chú ý thấy ánh mắt khác thường của anh liền quay đầu lia nhìn, khi ánh mắt lạnh lùng của Tần Hàm Dịch lọt vào mắt cô, cô lại một lần nữa nghĩ tới việc che đậy của anh cho Hạ Lam.

Sự việc này, giống như một mũi kim chọc vào trái tim cô vậy, không thể chạm tay vào, hề chạm vào là lại đau nhói.

“Dĩ Muội, anh còn có việc, anh đi trước đây.” Hứa An Ca không muốn ở lại đây để làm cho Diệp Dĩ Muội buồn thêm, anh lập tức rời đi.

“Ừm.” lúc này Diệp Dĩ Muội mới thu về ánh mắt nhìn Tần Hàm Dịch, cô cúi người trước Hứa An Ca, cảm ơn vì sự thăm viếng.

Trong tang lễ, Diệp Dĩ Muội luôn nói với bản thân mình phải mạnh mẽ kiên cường, cô cũng thực sự đã làm được.

Mãi cho tới khi, mẹ cô được chôn xuống, cô tiễn tất cả những người khách, cô luôn giữ cho cảm xúc được mạnh mẽ lúc này cô liền quỳ rụp xuống mặt đất không chịu rời đi.

Tần Hàm Dịch bất lực, cuối cùng chỉ có thể ôm lấy cô, cưỡng chế đưa cô đi.

Bởi vì cô quá kích động, lại ba ngày ba đêm nữa không chợp mắt, sợ cô sẽ ốm ra đấy, Lam Dư Khê chỉ có thể tiêm cho cô một mũi thuốc an thần, lúc này cô mới ngủ yên.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Tần Hàm Dịch đẩy cửa đi ra ngoài, rồi lại đứng lại ở cửa: “Đứng ở đây đi, tôi sợ cô ấy lát nữa tỉnh lại, lại có điện thoại gọi tới dọa nạt.”

“Sẽ không ddadaau, ít nhất cũng phải trên một tiếng cô ấy mới tỉnh lại.” Lam Dư Khê dùng căn cứ y học để đáp lại anh.

Tần Hàm Dịch do dự một lát, sau đó mới ngẩng đầu nói: “Vậy thì chúng ta đi tới thư phòng.”

“Ừm.” Lam Dư Khê đi theo phía sau Tần Hàm Dịch, đi vào thư phòng, anh ta đã đoán ra được Tần Hàm Dịch muốn nói gì với mình.

“Lam Dư Khê, tôi hi vọng cậu hãy nhớ lấy một chuyện, Dĩ Muội bây giờ vẫn là vợ của tôi!” Tần Hàm Dịch vừa ngồi xuống bèn trầm giọng nói.

“Nếu cậu còn nhớ tới Hạ Lam, vậy thì hãy buông tha cho Dĩ Muội đi!” Lam Dư Khê chẳng thèm quan tâm tới lời cảnh cáo của anh mà nói thẳng.

Lúc trước anh căn bản không nghĩ thế này, nhưng trải qua sự việc vừa rồi, anh thực sự cảm thấy hai người không hợp để ở bên nhau.

Việc này hoàn toàn không có liên quan gì tới việc anh có thích Diệp Dĩ Muội hay không, mà là vì anh biết sự việc của mẹ Diệp Dĩ Muội, sợ rằng có liên quan tới Hạ Lam.

Một khi liên quan tới Hạ Lam thì Tần Hàm Dịch nhất định sẽ bao che lấp liếm đi.

Vừa mới mất đi người thân duy nhất, nếu là người yêu nhất lại một lòng đi bảo vệ người phụ nữ khác, anh sợ Diệp Dĩ Muội không thể chấp nhận được sự đả kích này.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cảnh Cáo

Tần Hàm Dịch nhìn Lam Dư Khê tức giận, tình cảm anh em đúng là chỉ có đứng trước chuyện tình cảm mới khảo nghiệm được đúng đắn.

“Giữa tôi và Hạ Lam không có gì với nhau cả.” anh tức giận phủ định sự cáo buộc.

Mẹ Diệp Dĩ Muội mới mất được ba hôm mà cô đã gầy đi trông thấy, người cô mỏng manh như thể chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua cũng có thể cuốn cô đi, không chỉ có Lam Dư Khê lo lắng, Tần Hàm Dịch cũng lo lắng cô không chịu nổi nổi mất mát lớn lao này.

“Vậy nếu đúng là Hạ Lam đã lấy trộm thi thể mẹ Dĩ Muội, thậm chí là gây ra tai nạn xe, đều là do cô ta làm, thì cậu sẽ giải quyết thế nào?” Lam Dư Khê không hề muốn ép người thế này, chỉ là nếu để mặc Tần Hàm Dịch che đậy đi vết thương, không những không có thuốc chữa mà càng ngày sẽ càng nghiêm trọng.

Lam Dư Khê tuy mới chỉ quen biết Diệp Dĩ Muội được vài ngày nhưng anh cũng hiểu được sự bướng bỉnh của cô.

Sự việc này nếu không cho cô được một kết quả thuyết phục, e rằng cô sẽ không chịu để yên mà điều tra ra cho bằng rõ thì thôi.

“Sẽ không phải là Hạ Lam làm.” Tần Hàm Dịch gằn giọng nói tức giận, rõ ràng là đang cảnh cáo.

“Bây giờ tôi chỉ đưa ra giả thiết mà cậu đã không chấp nhận được rồi. Nếu Diệp Dĩ Muội cố chấp muốn có một kết quả thì sao? Cậu định đối diện

với cô ấy thế nào?” Lam Dư Khê chẳng thèm để ý tới sự tức giận của Tần Hàm Dịch, tiếp tục ép hỏi.

“Đủ rồi, Lam Dư Khê, tôi và Diệp Dĩ Muội ly hôn hay không thì đó cũng là việc giữa tôi và cô ấy, không tới lượt một người ngoài như cậu nhúng tay vào.” Tần Hàm Dịch bị nhắm đúng điểm yếu, đương nhiên không muốn nghe thêm nữa.

Hai chữ “người ngoài” đã chặn lại không cho Lam Dư Khê nói thêm được một lời nào nữa.

Không sai, anh chỉ là người ngoài, bọn họ ly hôn hay không là việc nhà của bọn họ.

Tần Hàm Dịch không muốn chỉ dừng lại ở đó, còn tiếp tục đưa ra lời cảnh cáo: “Tôi còn phải nhắc nhở cậu một việc nữa, cô ấy là Diệp Dĩ Muội, không phải Vu Thái Ninh.”

Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ tin vào cái gọi là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì vậy thái độ của Lam Dư Khê đối với Diệp Dĩ Muội làm cho anh cảm thấy rất kì lạ.

Sau đó, anh quan sát thật kĩ khi Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội, lại đau lòng, thương xót như thế, lại là ánh mắt tiếc nuối, lúc đó anh mới giật mình hiểu ra, nhớ tới cô gái đã ra đi khi tuổi đời còn rất trẻ đó.

Diệp Dĩ Muội và Vu Thái Ninh nhìn không hề giống nhau, chỉ là khí chất lại có phần rất giống.

Khi phát hiện ra điều này đã làm Tần Hàm Dịch trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Dù gì, năm đó, chính anh đã tận mắt chứng kiến Lam Dư Khê điên cuồng thế nào....

Anh đã từng cho rằng, mất đi Vu Thái Ninh, Lam Dư Khê thực sự sẽ không sống tiếp được nữa.

“Cái này không cần cậu phải nhắc nhở.” Lam Dư Khê cuối cùng cũng không còn bình tĩnh được nữa, bực dọc trả lời.

“Cậu định khi nào thì trở lại Paris?” Tần Hàm Dịch không phải muốn đuổi Lam Dư Khê đi, chỉ là không cho rằng anh sẽ ở lại.

Dù sao thì đây cũng là nơi gọi cho anh nhiều nỗi đau nhất.

Chỉ là, sự việc lúc nào cũng nằm ngoài dự liệu của con người.

“Tôi vẫn chưa nghĩ kỹ, tạm thời sẽ không rời đi.”

Đúng như Lam Dư Khê chưa từng nghĩ sẽ quay về, anh bây giờ thực sự chưa nghĩ kỹ rằng khi nào sẽ rời đi.

Ít nhất, phải đợi cô gái đó trở về với cuộc sống bình thường anh mới yên tâm rời đi được.

Không kể anh có ý gì với cô, coi cô là ai. Nhưng, anh đối với cô không hề có ý muốn có được cô, chỉ là anh thật tâm hi vọng cô có thể tiếp tục sống thật tốt.

“Với tư cách là anh em, câu bằng lòng quên đi quá khứ, ở lại trong nước, tôi rất vui.

Nhưng, tôi không hi vọng cậu và Diệp Dĩ Muội có sự qua lại nhiều với nhau, để cho những phóng viên lá cải sẵn tin chụp được, lại ảnh hưởng xấu tới Tần gia.” Tần Hàm Dịch trong lòng có chút bí bách, không chịu được mà nói cảnh cáo Lam Dư Khê.

Nếu không phải coi Lam Dư Khê như anh em, Tần Hàm Dịch sẽ không chỉ cảnh cáo anh hết lần này tới lần khác.

Tần Hàm Dịch không muốn sự việc này phát triển tới mức không thể giải quyết được, cuối cùng ngay đến cả tình bạn bao nhiêu năm cũng không còn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Lam Dư Khê nhìn ánh mắt tàn bạo của Tần Hàm Dịch, trong lòng có phần run lên, ngay sau đó liền cười như không cười, đứng lên: “Tôi đi trước đây.”

“Đợi đã.” Tần Hàm Dịch gọi anh lại, từ trong ngăn kéo rút ra một chiếc chìa khóa, vứt cho Lam Dư Khê: “Đây là chìa khóa một căn hộ trong thành phố, cậu ở đấy đi đỡ phải lúc nào cũng ở trong khách sạn, không thoải mái.”

“Cảm ơn nhé!” Lam Dư Khê đỡ lấy chìa khóa, quay người đi ra khỏi thư phòng của Tần Hàm Dịch, nhanh chân đi xuống tầng, rời đi.

Tần Hàm Dịch đi tới bên cửa sổ, nhìn theo bóng dáng Lam Dư Khê rời đi, hai mắt nheo lại.

Về vấn đề của Hạ Lam, miệng anh tuy là phủ nhận, né tránh, nhưng mấy ngày hôm nay lại ngày nào cũng suy nghĩ về chuyện này.

Anh không hề bảo Tiêu Nhiên dừng việc điều tra, ngược lại còn liên tục thúc giục Tiêu Nhiên, nhanh chóng điều tra và cho ra kết quả.

Chỉ là, đối phương dường như hành động không để lại bất kì dấu vết gì, cho dù Tiêu Nhiên đã tận dụng và tìm đến rất nhiều mối quan hệ nhưng vẫn không điều tra ra được chân tướng.

Tần Hàm Dịch nghe kết quả như vậy, thực sự là không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Đây là lần đầu tiên anh nghi ngờ Hạ Lam.

Trước đó, không kể Hạ Lam làm gì, anh đều tin tưởng một cách vô điều kiện.

Tự anh không ngờ rằng, Diệp Dĩ Muội lại có thể làm lay động vị trí của Hạ Lam trong lòng anh.

Khẽ thở dài một tiếng, anh đi tới bên cạnh chiếc bàn ngồi xuống, gọi điện thoại cho vú Trần.

“Vú Trần, vú tới căn biệt thự ở trong thành phố, chăm sóc thiếu phu nhân vài ngày.

Phía đầu dây bên kia trầm mặc vài giây sau đó mới trả lời: “Vâng, thiếu gia.”

“Nhớ mua một ít đồ bổ dưỡng tới.” anh vẫn chưa yên tâm lại dặn mua thêm đồ bồi bổ rồi mới cúp máy.

Vú Trần là người làm mà đã chăm sóc anh từ bé tới lớn, trong mắt của anh, bà là người quan tâm và yêu thương anh còn nhiều hơn cả mẹ anh.

Vì vậy, vú Trần là một trong số những người anh tin tưởng nhất.

Tất cả trở lại như bình thường nhưng dường như sự yên bình chỉ được thể hiện trên nét mặt.

Sau lễ tang của mẹ Diệp Dĩ Muội, cô rất ít nói chuyện với Tần Hàm Dịch, càng không mở miệng nhắc một câu nào tới chuyện của Hạ Lam.

Còn về phía Tiêu Nhiên điều tra cũng không có tiến triển gì, Tần Hàm Dịch đương nhiên cũng không muốn nhắc đến nữa.

Nhưng, hàng ngày anh đều đúng giờ tan làm rồi về nhà, kể cả là không nói gì, anh cũng ngồi cùng ăn cơm với cô.

Bỗng chốc, anh đột nhiên trở thành người đàn ông của gia đình, không những không ra ngoài hái hoa bắt bướm, cho dù là Châu Lan Na, anh cũng rất lâu rồi không động vào cô ta.

Anh không biết anh muốn làm gì, chỉ biết làm như thế này thì anh sẽ an tâm hơn một chút.

Hoặc là vì anh trong lòng cũng vẫn đang hoài nghi Hạ Lam, vì vậy mới thấy áy náy, chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi.

Nhưng, trước đó, anh luôn là một người đàn ông bá đạo, bảo thủ, chưa từng hiểu thế nào là áy náy, càng không bao giờ dành lòng thương xót cho phụ nữ.

Chỉ là, cho dù anh có thay đổi không giống với anh hơn nữa thì biểu hiện bình yên giữa hai người cũng chỉ được kéo dài sau năm ngày thì bị phá vỡ.

“Tần Hàm Dịch, chúng ta nói chuyện một lát.” Diệp Dĩ Muội ngồi trước bàn ăn, không cầm bát đũa, mà nhìn chăm chăm vào Tần Hàm Dịch.

“Được, cô muốn nói gì?” Tần Hàm Dịch trong lòng vui mừng, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện cùng anh rồi.

“Chúng ta ly hôn đi!” Diệp Dĩ Muội dường như không chút do dự, chắc cô đã sớm nghĩ kỹ rồi thì mới nói ra.

Mẹ cô luôn là cái cớ để Tần Hàm Dịch có thể uy hiếp cô, bây giờ mẹ cô không còn nữa, anh cũng chẳng còn gì để có thể uy hiếp cô.

Cô đã đợi năm ngày mới nói ra điều này là vì cô muốn xem xem anh rốt cuộc có giúp cô điều tra việc của mẹ cô không.

Kết quả, anh đã làm cô thất vọng rồi, năm ngày này, không hề nhắc một chữ nào tới việc của mẹ cô.

Cô không tìm được mà bật cười, bản thân lẽ ra nên sớm phải biết rằng, anh sẽ bao che cho Hạ Lam tới cùng, chẳng phải vậy sao?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Sự Uy Hiếp Đê Hèn

Tần Hàm Dịch lập tức sầm mặt lại, trong lòng vừa vui mừng chưa được mấy giây đã biến mất, anh nghiến răng hỏi: “Cô nói cái gì?”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không báo cảnh sát, sẽ không nói linh tinh, tôi chỉ muốn trở về với những ngày tháng yên bình.” Diệp Dĩ Muội sao có thể quên được, lúc trước anh đã từng nói cô không được phép báo cảnh sát. Nếu Tần Hàm Dịch vẫn muốn bao che cho Hạ Lam thì việc báo cảnh sát cũng không có bất kì tác dụng gì.

Nhưng, cô cũng tuyệt đối không từ bỏ ý nghĩ về việc điều tra ra sự thật.

Việc thi thể của mẹ cô rốt cuộc có phải do Hạ Lam cho người lấy trộm không, cô có thể không so đo nhưng đâm chết mẹ cô, tên lái xe đã chạy thoát, cô không thể không tìm.

Cũng khó trách Diệp Dĩ Muội lại hiểu lầm Tần Hàm Dịch, với thế lực của Tần gia, điều tra sự việc này, cũng không phải việc khó khăn gì, Tần Hàm Dịch đã điều tra lâu như vậy mà lại không có kết quả gì.

Diệp Dĩ Muội đương nhiên sẽ hoài nghi, Tần Hàm Dịch là vì bao che cho Hạ Lam nên mới trấn áp sự việc đó lại.

“Ăn cơm, lời cô vừa nói tôi coi như chưa nghe thấy gì.” Tần Hàm Dịch nói cảnh cáo lạnh lùng, cầm bát đưa lên, không muốn nói tiếp nữa.

“Tần Hàm Dịch, không biết anh nghe thấy hay không, tôi cũng đã quyết định ly hôn với anh rồi.” Diệp Dĩ Muội đứng lên, đang định rời khỏi

bàn ăn.

“Cô dám.” Tần Hàm Dịch đặt phích bát đĩa xuống bàn, đứng phắt lên.

“Tôi có gì mà không dám chứ, mẹ tôi đã chết rồi, anh còn có thể dùng cái gì để uy hiếp tôi? Lẽ nào người người cha dượng đáng chết kia của tôi, anh thích thì đi mà cho người giết chết ông ta, tôi chẳng quan tâm!” (Dĩ Muội quay người lại nhìn trừng trừng vào anh, miệng nhếch cười chế giễu.

“Cô.....” Tần Hàm Dịch bị lời nói của cô làm cho tức giận, mặt tái đi, rồi anh cười lại: “Cô đừng quên, phần đất làm mộ cho mẹ cô là do tôi mua.”

“Tần Hàm Dịch, sao anh có thể đê tiện như vậy?” anh vừa nói dứt lời, Diệp Dĩ Muội tức giận toàn thân run lên, cô tức quá mà buột mồm nói ra: “Chẳng trách anh lại thích Hạ Lam.”

Hai người, đê tiện giống nhau, cho dù đã là người mất rồi mà cũng không chịu để yên.

Dứt lời, cô không cho Tần Hàm Dịch có cơ hội nói thêm gì, cô chạy thẳng lên tầng.

Tần Hàm Dịch nhìn về phía cầu thang không có bóng dáng ai, anh tức giận mà dây thần kinh trên đầu giật lên ùng ùng, quay người lại nhìn tất cả đồ ăn trên bàn.

Anh cũng là hôm nay mới biết, bản thân có thể đê tiện, bị ối tới mức đến một người đã chết cũng không chịu buông tha.

“Thiếu gia, cậu với thiếu phu nhân thế này, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.” Vú Trần nhìn thái độ bực dọc của Tần Hàm Dịch, lắc đầu bất lực.

Con người này, bà đã nhìn thấy anh lớn lên từ bé, tuy là con độc nhất của gia đình, nhưng cũng không có được bất kì sự yêu thương nào.

Cha mẹ hà khắc, làm cho những năm tháng tuổi thơ của anh dường như không hề có sự vui vẻ, bắt buộc hàng ngày đều phải học kín các môn học.

Năm anh mười bảy tuổi, cha anh bị bệnh tim đột ngột qua đời.

Anh còn nhỏ tuổi như thế mà đã phải gánh vác trọng trách là đảm đương tập đoàn Tần thị, lại còn những kẻ nham nhe muốn tranh thủ đục nước béo cò, muốn nuốt chửng tập đoàn, anh đã phải tham gia vào thương trường khi mới từng ấy tuổi.

Dần dần, anh cũng quên mất, làm thế nào để quan tâm một người.

Cho dù đối với Hạ Lam, anh cũng chỉ là khi cô ta cần giúp đỡ mà nói với anh thì anh đều đồng ý chứ từ trước tới giờ chưa từng chủ động làm gì cho cô ta.

Cưới Diệp Dĩ Muội, tuy anh không bằng lòng, bài trừ, nhưng cũng không tới mức từ chối nhất định không chịu.

Điều này có nghĩa là ngay từ đầu, trong lòng anh đã có một chút chút chấp nhận cô gái đơn thuần Diệp Dĩ Muội này.

Chỉ là, anh dường như từ đầu tới cuối không ý thức được sự thừa nhận đó....

Lời của vú Trần làm cho Tần Hàm Dịch chìm vào suy nghĩ, anh không nên sống thế này với Diệp Dĩ Muội, vậy thì anh nên làm thế nào với cô?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Lừa Được Đổ Thêm Dầu

Tần Hàm Dịch cảm thấy bản thân đã rất kiên nhẫn rồi, anh đã nhìn sắc mặt cô mấy hôm rồi, đột nhiên cô lại nhắc với anh chuyện ly hôn, sao anh có thể không tức giận chứ?

Anh thấy, cô gái này chính là được dâng chân lân dâng đầu, đang thách thức sự kiên nhẫn và chịu đựng của anh.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân phân giờ trong lòng chắc vẫn đang rất giận, cậu thử nghĩ kĩ xem, có phải cậu đã làm chuyện gì không đúng ý cô ấy không?” Vú Trần không hề biết lý do khiến mẹ Diệp Dĩ Muội qua đời, đương nhiên không đoán ra được trong lòng Diệp Dĩ Muội đang nghĩ gì.

Được vú Trần nhắc nhở, Tần Hàm Dịch mới đột nhiên hiểu ra, nhớ tới việc liên quan tới Hạ Lam.

Chưa kể, anh muốn bao che cho Hạ Lam hay không, thay là người khác, không bằng chứng chứng cứ, anh cũng không thể vô cớ đi hỏi tội được, chẳng phải vậy sao?

“Vú Trần, con biết rồi, vú dọn đi giúp con.” Tần Hàm Dịch không muốn ở trong căn biệt thự này thêm nữa, sự phản ứng của Diệp Dĩ Muội ngày hôm nay chẳng khác nào đã làm khó anh, làm cho tâm trạng anh bực tức vô cùng.

Chỉ là, vừa mới đi ra tới cửa, anh lại không yên tâm dặn dò vú Trần: “Vú Trần, lát nữa nấu một bát mì đưa lên cho thiếu phu nhân.”

“Được, thiếu gia đi rồi cũng về sớm nhé!” Vú Trần cười tùm, trong lòng đang nghĩ, chắc là sắp có thể báo tin vui với lão phu nhân rồi.

“Vâng.” Tần Hàm Dịch nheo mày lại, trả lời một tiếng, kéo cửa đi ra ngoài.

Tần Hàm Dịch lấy xe rồi lái thẳng tới căn hộ mà Lam Dư Khê đang ở.

Để tránh khơi dậy sự nghi ngờ, anh cũng đã để Lam Dư Khê đi điều tra về sự việc này.

Bất luận có phải Hạ Lam làm hay không anh đều muốn biết chân tướng.

Hơn hai mươi phút sau, Tần Hàm Dịch ấn chuông cửa căn hộ Lam Dư Khê đang ở.

“Vào đi.” Lam Dư Khê kéo cửa ra, sắc mặt khó coi nhìn Tần Hàm Dịch.

“Điều tra thế nào rồi?” Tần Hàm Dịch nhìn sắc mặt của Lam Dư Khê, bèn đoán được có điều gì đó bất thường.

“Ha ha....” Lam Dư Khê cười: “Có người đem toàn bộ chứng cứ đều tiêu hủy hết rồi, cậu thấy tôi còn có thể điều tra ra điều gì nữa?”

“Ý gì?” Tần Hàm Dịch ngạc nhiên nhìn Lam Dư Khê, đột nhiên hiểu ra ý anh ta: “Cậu nghi ngờ tôi cho người đi tiêu hủy hết các chứng cứ?”

“Lẽ nào tôi không nên hoài nghi à?” Lam Dư Khê dừng lại vài giây, nhìn Tần Hàm Dịch với ánh mắt thất vọng: “Nếu cậu muốn che giấu điều gì đó, chỉ cần cậu nói với tôi một tiếng, chúng ta là anh em bao nhiêu năm nay, tôi đương nhiên là sẽ không bán rẻ cậu.”

Tần Hàm Dịch ở nhà đã bị Diệp Dĩ Muội chọc cho đủ tức rồi, bây giờ lại bị bạn tốt nghi ngờ thế này, đúng là như lửa được đổ thêm dầu.

“Lam Dư Khê. Trong mắt cậu tôi là kẻ đê tiện, hèn hạ như vậy à?”

“Tôi đi điều tra sự việc này, chỉ có cậu là rõ nhất. Tôi làm mọi thứ rất kín đáo, thế nhưng vẫn là vừa mới điều tra, mọi chứng cứ đều đã được tiêu hủy trước đó một bước, cậu cảm thấy tôi không nên hoài nghi cậu à? ”

Lam Dư Khê hiểu được việc Tần Hàm Dịch muốn bao che cho Hạ Lam, bởi vì anh cũng đã yêu Hạ Lam bao nhiêu năm như vậy.

Chỉ là, nếu đã muốn bao che thì không nên đạo đức giả bảo anh ta đi điều tra chứ, muốn tỏ ra là bản thân mình công bằng à!

“Tùy cậu.” Tần Hàm Dịch không muốn giải thích thêm nữa, kéo cửa ra, bèn rời khỏi nhà Lam Dư Khê.

Anh đi xuống, ngồi vào trong xe mình, đột nhiên cảm thấy rất mù mịt.

Anh là một người có tính cách lạnh lùng, những năm nay chỉ có Lam Dư Khê là một người bạn thật lòng kết giao.

Có rất nhiều người nịnh nọt, lấy lòng anh nhưng anh đều không thèm quan tâm.

Chơi gái, những cuộc vui, hay những bữa tiệc rượu cũng rất nhiều.

Nhưng nói về bạn, chỉ có duy nhất một người là Lam Dư Khê.

Thế nhưng, người mà anh một lòng coi là bạn tốt đó lại vì một cô gái mà nghi ngờ anh, coi anh là kẻ tiểu nhân đê hèn.

“Diệp - Dĩ - Muội!” Tần Hàm Dịch nghiến răng gọi tên cô, đem tất cả những sự tức giận, sai lầm, bức dọc quy về cho cô, cũng càng thêm hận

định rằng cái đêm mà Diệp Dĩ Muội mất tích ở Paris, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó với Lam Dư Khê....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tình Yêu Đầu Thuần Khiết

Tính cách của Lam Dư Khê trên thực tế thì không khác gì lắm so với Tần Hàm Dịch, tuy là phong lưu, nhưng đối với người khác thì khá lạnh lùng, giấu rất kỹ những gì trong lòng nghĩ.

Hơn nữa, anh một lòng đối với Vu Thái Ninh, đến mức mà làm cho người khác phải thấy phần nộ, nếu không phải anh ta và Diệp Dĩ Muội lúc trước có gì đó thì Tần Hàm Dịch nghĩ không ra tại sao anh ta lại bảo vệ một cô gái vừa mới quen biết không lâu như thế!

Anh càng nghĩ càng bực mình, đột nhiên đạp chân ga, chiếc xe phi đi.

Chỉ là, cứ đi lòng vòng trên đường mấy lượt, anh cũng không biết bản thân mình có thể đi đâu.

Cuối cùng, anh lái xe đỗ lại bên bờ biển, ngồi dựa vào ghế đá, châm một điếu thuốc lên hút, rồi lại điếu nữa điếu nữa, nhưng vẫn không có được câu trả lời, chỉ cảm thấy càng tức tối mà thôi.

Điện thoại bị anh vứt ở cạnh ghế lái không biết đã đổ chuông lần thứ mấy rồi!

Người gọi điện đến, hình như đang có chuyện gì gấp, anh không bắt máy người đó vẫn gọi liên tục.

Điếu thuốc trong tay Tần Hàm Dịch cuối cùng cũng đã cháy hết, anh cầm lấy điện thoại, ấn nút nghe chẳng vui vẻ gì.

“Ai đấy?”

“Hàm Dịch, là em.” Châu Lan Na vừa khóc vừa nói.

“Có việc gì?” Tần Hàm Dịch vốn dĩ đã đang bực tức rồi nghe thấy giọng cô ta càng thấy phiền hơn.

Hơn nữa, anh từ trước tới nay đều rất ghét con gái suốt ngày khóc lóc.

“Không có chuyện gì.” Giọng nói Châu Lan Na rõ ràng là đang run lên.

“Vậy thì như vậy đi.” Tần Hàm Dịch thực lòng chẳng có tâm trạng đâu mà quan tâm tới cô ta lúc này, đang định cúp máy liền nghe thấy Châu Lan Na vội vàng nói: “Hàm Dịch, anh quên rồi à? hôm nay là sinh nhật của em.”

“.....” Tần Hàm Dịch nheo mày lại suy nghĩ một lúc, giờ mới nghĩ ra, trước khi kết hôn với Diệp Dĩ Muội, anh đồng ý với Châu Lan Na rằng sẽ cùng cô ta đón sinh nhật.

Bình thường tặng quà sinh nhật cho tình nhân đều là do Châu Lan Na chuẩn bị! Anh làm gì mà nhớ được sinh nhật cô ta?

Nghĩ tới đây, trong lòng lại thấy có chút áy náy. Nghĩ rồi anh thấy bản thân dù sao cũng chẳng còn nơi nào để đi, vậy là liền đi tới chỗ cô ta.

“Ở nhà đợi anh, bây giờ anh qua.” Tần Hàm Dịch cúp máy, khởi động xe đi tới chỗ Châu Lan Na. Từ trước tới giờ anh luôn thích những cô gái nghe lời, còn Châu Lan Na được anh yêu chiều chẳng qua là vì cô ta nhìn giống với Hạ Lam, hơn nữa cô ta lại rất biết nghe lời.

Bình thường, cô ta không bao giờ ghen tuông gì với những tình nhân của anh, anh thích ai cô ta đều nhất định giúp anh đạt được mục đích.

Cho dù, có những lúc, có tình nhân vì cậy được yêu chiều mà tát cả vào mặt cô ta, cô ta cũng chỉ cười cười, nuốt sự tức giận, uất ức, tủi hờn vào trong, không hề tranh cãi gì với kẻ đó, để anh không phải khó xử.

Còn anh sau khi phát hiện ra những việc như vậy, nhất định lập tức đá cô gái đó, không phải là vì trút giận cho cô ta mà là vì anh ghét loại con gái không biết điều, tưởng được yêu thương muốn làm gì thì làm.

Anh cũng rất rõ, không kể Châu Lan Na nhường bước thế nào, cô ta cũng sẽ không bước chân được vào trái tim anh.

Có điều bởi vì cô ta nghe lời, anh mới bằng lòng để cho cô ta ở bên cạnh mình lâu như vậy.

Trước mắt anh đột nhiên lóe lên một cặp mắt đầy bướng bỉnh, anh không thể không tự hỏi: “Để Diệp Dĩ Muội ở bên cạnh anh như vậy, là vì cái gì? Chỉ vì hạnh phúc của Hạ Lam sao?”

Chiếc xe phi thăng tới phía ngoài căn hộ của Châu Lan Na, vừa mới xuống xe, đã nhìn thấy cô ta mặc trên người một bộ váy trắng, đứng run rẩy bên trong, dường như bất kì người đàn ông nào nhìn thấy đều cảm thấy thương xót.

Huống hồ, Châu Lan Na thế này, không chỉ làm Tần Hàm Dịch nhớ tới một người con gái khác – đó là cô gái đã xuất hiện trong cuộc đời anh khi anh đau khổ nhất, khi anh thuần khiết nhất.

Khoảng cách của hai người không xa, anh có thể rõ ràng nhìn thấy sự lo lắng của cô ta bỗng chốc hóa thành sự vui mừng.

Cô ta nhanh chân chạy về phía anh, cái năm mười bảy tuổi đó, hình ảnh thường xuất hiện trong giấc mơ của anh, lại một lần nữa hiện ra rõ nét.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Xin Anh Đừng Đi

Hai người ngồi xuống bàn ăn, Tần Hàm Dịch liếc mắt nhìn một bàn bày kín thức ăn, nhưng anh không hề có cảm giác thèm ăn.

Không sai, đúng toàn là những món anh thích ăn.

Hơn nữa, đồ ăn Châu Lan Na làm cơ bản có thể được xếp ngang với đầu bếp chuyên nghiệp làm.

Nhưng, lại thiếu mất hương vị của gia đình, anh không nói ra được đó là cảm giác thế nào, chỉ biết đồ ăn cô làm không cho anh được cái cảm giác của một gia đình. Đó là cái cảm giác anh luôn theo đuổi trong lòng nhưng trước sau vẫn không có được.

Không biết tại sao, anh đột nhiên lại nhớ tới Diệp Dĩ Muội....

Châu Lan Na nhìn anh không muốn động đũa, trong lòng cảm thấy chua xót.

Cô vì muốn làm cho anh vui, đã theo đầu bếp của một khách sạn năm sao vất vả học nấu ăn một năm trời.

Bình thường, chỉ cần anh đồng ý ăn cơm với cô, cô đều yêu cầu về nhà ăn và cô sẽ làm cho anh ăn.

Mới đầu anh sẽ đồng ý nhưng sau đó cả mười lần thì mười lần đều từ chối.

Châu Lan Na không phải là một phụ nữ ngốc, cô đương nhiên biết rằng không phải do tay nghề nấu ăn của mình có vấn đề, chỉ là con tim anh

không được đặt ở đây cho nên mới vậy.

Có điều anh làm cô yêu anh, cô có chết cũng sẽ không buông tay, cô phải làm cho anh yêu cô, như thế mới công bằng.

Vị trí Tần thái thái, sớm muộn có một ngày nhất định sẽ thuộc về cô ta.

Sau khi nghĩ thông rồi, cô ta liền từ từ đứng lên, nở nụ cười hạnh phúc trên môi, rót rượu cho Tần Hàm Dịch.

“Happy birth day!” Tần Hàm Dịch nâng ly lên, cụng ly với Châu Lan Na, sau đó đưa ly rượu lên miệng, uống hết trong một hơi.

```
@media(min-width:480px){#mgiframe{width:100%
!important;height:315px!important;max-width:980px;margin:auto;display:
table;}} @media(max-width:480px){#mgiframe{width:100%
!important;height:570px!important;}}
```

Chỉ là, càng uống càng thấy trong lòng khó chịu, anh lập tức cầm lấy chai rượu, lại rót một ly nữa, tiếp tục uống.

“Hàm Dịch, anh làm sao thế?” Châu Lan Na nheo mày lại, nhìn khuôn mặt tối sầm lại của anh.

“Không sao!” anh chỉ trả lời trống không một câu cho có rồi lại tiếp tục uống.

Chỉ là, càng uống, hình ảnh khuôn mặt của Diệp Dĩ Muội lại càng hiện rõ trước mặt anh. Châu Lan Na thấy sắc mặt Tần Hàm Dịch khó coi quá mức, cũng không dám khuyên gì, chỉ biết ngồi bên cạnh.

“Đi lấy thêm một chai nữa lại đây!” Tần Hàm Dịch đặt phịch chai rượu đã uống hết xuống bàn, nói như ra lệnh.

“Hàm Dịch, đừng uống nữa!” Châu Lan Na đi tới bên cạnh anh, nói nhẹ nhàng khuyên bảo.

Tần Hàm Dịch từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Châu Lan Na, đột nhiên cười ngây dại, thì thầm: “Hạ Lam....”

Còn câu sau anh không nói đó là: “Tại sao hình ảnh của em càng lúc càng mờ nhạt còn hình ảnh của Diệp Dĩ Muội thì càng ngày càng rõ nét hơn....”

Nét mặt Châu Lan Na đột nhiên trở nên gay gắt, toàn thân lạnh toát.

Bỗng nhiên, trước mắt Tần Hàm Dịch lóe qua hình ảnh khuôn mặt của Diệp Dĩ Muội, anh lắc lắc đầu, khuôn mặt của Hạ Lam lại lần nữa trở về.

Trong lòng anh thấy bí bách, anh đứng phắt dậy, không muốn ở lại đây nữa, nói cứng rắn, anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt giống với Hạ Lam này nữa, khuôn mặt này không mang về cho anh được những kỉ niệm đẹp năm xưa.

“Anh đi trước đây.” Anh nói với ngữ khí từ chối, bước đi rất dứt khoát.

“Hàm Dịch....”Châu Lan Na từ phía sau ôm lấy eo anh: “Đừng đi, em xin anh đấy....”

Giọng nói thì thầm cầu xin của Châu Lan Na làm cho con tim của Tần Hàm Dịch cảm thấy thật khó chịu, bên tai dường như lại vang lên tiếng khóc của Diệp Dĩ Muội.

“Xin anh, hãy cùng tôi, xin anh đấy....”

Anh cay đắng nhắm mắt lại, nắm lấy tay của Châu Lan Na, dùng lực gỡ tay cô ta ra, nhanh chân bước đi, không chút do dự.

“Rầm” một tiếng, khi cánh cửa đóng lại, Châu Lan Na cuối cùng cũng bất lực ngồi rụp xuống đất.

Tại sao lại đối xử với cô ta như vậy? cô ta mới là người yêu anh nhất mà!

Cô ta đưa tay lên quệt đi nước mắt trên má với ánh mắt đầy hận thù.

Còn Tần Hàm Dịch ngồi trong xe một lúc cho tỉnh rượu sau đó mới khởi động xe, lái thẳng về phía căn biệt thự của Diệp Dĩ Muội.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đáng Đời Không Được Hạnh Phúc

Khi Tần Hàm Dịch về tới phía ngoài căn biệt thự, vú Trần vẫn đang đợi ở ngoài phòng khách, bà vẫn chưa ngủ.

“Vú Trần, sao vú vẫn chưa ngủ?” Tần Hàm Dịch thay giày, đi vào trong.

“Thiếu phu nhân vẫn chưa ăn gì cả, thiếu gia đi lên khuyên khuyên xem thế nào!” Vú Trần nói với nét mặt lo lắng.

“Cô ta thích ăn hay không tùy.” Anh còn chưa nguôi giận thì cô giận dữ cái gì.

Muốn làm gì chứ? tuyệt thực phản kháng à?

Vú Trần thở dài một tiếng bất lực, nói với ngữ khí nhẹ nhàng khuyên bảo: “Thiếu gia, chồng bát còn có khi xô, vợ chồng cãi nhau là chuyện không tránh khỏi, quan trọng là phải biết nhường nhịn nhau.”

“Mặc kệ cô ta, vú cứ đi ngủ đi.” Tần Hàm Dịch nghe thấy những câu vừa rồi, chỉ cảm thấy đau đầu, liền muốn đi lên tầng.

“Thiếu gia không chịu dỗ dành thiếu phu nhân tôi chỉ có thể gọi điện cho lão phu nhân thôi đấy!” Vú Trần nói với theo rồi đi về phía điện thoại.

“Được rồi được rồi, con sợ vú rồi!” Tần Hàm Dịch tức giận, hít thở sâu một hơi rồi đi lên lầu.

Vú Trần nhìn theo bóng dáng anh, vừa lắc đầu vừa cười.

Bà ta biết, cái tên tiểu tử này nếu không dọa thì không chịu đi. Anh luôn giấu đi con tim mình thật kín, cuối cùng chỉ sợ ngay đến cả bản thân mình cũng nhìn không rõ.

Tần Hàm Dịch hậm hực đi lên tầng, khi đi tới cửa đột nhiên anh dừng bước lại.

Anh đứng trước cửa do dự hồi lâu rồi mới đưa tay lên gõ cửa.

Chỉ là, anh gọi mấy lần nhưng bên trong không có ai đáp lại anh.

Lẽ nào ngủ rồi?

Tần Hàm Dịch khẽ khàng đẩy cửa ra, nhưng trên giường không nhìn thấy ai.

Mãi cho tới khi đi vào, mới nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đang ngồi co ro trên ghế sofa đọc sách.

“Này!” Tần Hàm Dịch cơn tức lại nổi lên: “Tôi gọi cửa sao cô không trả lời lấy một tiếng à?”

“Anh cần tôi trả lời à? đây chẳng phải là nhà anh sao?” Diệp Dĩ Muội đặt cuốn sách xuống, nhìn anh với ánh mắt đầy mỉa mai chế nhạo.

Sắc mặt Tần Hàm Dịch có phần lúng túng, cô gái này sao lại thù lâu nhớ dai thế không biết?

Nhưng, ngay sau đó, sắc mặt anh lại trầm xuống, đi tới trước mặt cô: “Diệp Dĩ Muội, đừng tưởng gần đây tôi chiều cô thì cô muốn làm gì thì làm nhé!”

“Anh chiều tôi?” Diệp Dĩ Muội giống như nghe thấy một câu chuyện cười: “Tôi không nghe nhầm đấy chứ?”

“Diệp Dĩ Muội, cô ăn nói cho cẩn thận cho tôi!” Tần Hàm Dịch nhìn khuôn mặt lạnh lùng mĩa mai của cô mà thấy rất khó chịu.

“Tần Hàm Dịch, hôm nay anh nói một lần cho rõ luôn đi, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Diệp Dĩ Muội từ trên ghế sofa đứng dậy, ngẩng cao đầu, hỏi như gầm lên.

Chỉ là, sau khi gầm lên với anh, cô lại cảm thấy bản thân như điên rồi, là bị người đàn ông này ép cho bị điên rồi.

Tần Hàm Dịch nhìn bộ dạng hung hãn của cô, anh đờ người ra, một lát sau mới phản ứng lại.

Tần Hàm Dịch nhìn anh đờ người ngạc nhiên nhìn cô, cô liền lúng túng đỏ mặt lên, ngồi xuống ghế sofa, quay đầu đi, không chịu nhìn anh nữa: “Nếu Hứa An Ca đã hiểu lầm quan hệ giữa hai chúng ta vậy thì mục đích của các người cũng đạt được rồi, tại sao vẫn còn muốn ép tôi?”

Lời nói của Diệp Dĩ Muội đã làm anh từ trạng thái thần người trở về với thực tại.

Đặc biệt là hai chữ “các người”, nó giống như một cú đấm giáng thẳng vào con tim anh, đau vô cùng.

Cô hoài nghi anh và Hạ Lam đồng mưu nhau? Lẽ nào cô mù mắt rồi sao?

“Diệp Dĩ Muội, cô muốn li hôn như vậy à?” anh nhếch mép cười, tẻ nhạt nhưng nụ cười đó cùng với ánh mắt nhìn cô thì lại lạnh lùng hơn bao giờ hết.

“Anh cảm thấy hôn nhân của chúng ta có cần phải tiếp tục nữa không?” Diệp Dĩ Muội từ từ quay đầu lại, nhìn vào anh: “Tần Hàm Dịch, kể cả tôi mệnh bạc, đáng đời không được hạnh phúc, vậy còn bản thân anh?”

cả một đời giữ một người con gái anh không yêu bên cạnh, anh có hạnh phúc không?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Cô Yêu Tôi Không?

Tiếng nói của Diệp Dĩ Muội dừng lại, cả căn phòng chìm vào một sự yên lặng kéo dài.....

Hạnh phúc?

Tần Hàm Dịch từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới hai chữ này, hoặc cũng có thể nói, anh căn bản không hề biết thế nào là hạnh phúc.

Sống trên đời hơn hai mươi năm, chưa từng có ai hỏi anh hạnh phúc hay không.

Chỉ là có người không ngừng nói với anh, anh là người thừa kế duy nhất của Tần gia, anh bắt buộc phải gánh vác tất cả, không thể để Tần gia phải chịu xấu hổ.

Một lúc lâu sau, anh mới từ từ cất tiếng: “Chẳng phải cô yêu tôi à?”

Nếu có được tình yêu thì mới hạnh phúc, vậy thì cô yêu anh, vẫn chưa đủ sao?

Tần Hàm Dịch ngó người ta, ngửi mùi rượu trên cơ thể anh, lời nói của anh làm cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Tần Hàm Dịch, rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu giả rồi hả?” cô hỏi lại.

Tần Hàm Dịch bị làm cho cơn tức giận dồn trong lồng ngực, anh lập tức vặn lại: “Diệp Dĩ Muội, bản thiếu gia có lòng, thương cho cô một cơ hội yêu bản thiếu gia vậy mà cô lại không biết phải trái.”

Diệp Dĩ Muội nghe thấy vậy liền thở hắt ra một tiếng lạnh lùng, liếc mắt nhìn anh rồi nói ngắn gọn: “Điên rồi!!!”

Cũng không thể trách Diệp Dĩ Muội cho rằng như vậy, thực lòng thì hôm nay sự phản ứng của Tần Hàm Dịch quá khác với bình thường.

Nghe những lời anh vừa nói, làm gì giống với thái độ kiêu ngạo lạnh lùng của một tổng tài như những ngày thường – chẳng thềm để ý gì tới cô.

Chẳng phải anh chẳng bao giờ quan tâm tới tình yêu của cô à? vậy thì việc gì phải dùng cái cố buồn bã đó để hỏi cô? Làm cho cô suy t nữa cho rằng, anh đang mong chờ điều gì đó.

“Diệp Dĩ Muội, cô chỉ có một chút sự nhẫn nại thế thôi à? chợt dạ một cái đã mở miệng mắng người khác.” Tần Hàm Dịch khuôn mặt tối sầm, nhìn chằm chằm Diệp Dĩ Muội, giống như một đứa trẻ đang muốn trút giận.

“Tôi chợt dạ cái gì?” Diệp Dĩ Muội quay đầu lại, khi nhìn vào đôi đồng tử mắt đen sì của anh, cô bỗng đơ người ra, bị hút vào đôi mắt nhìn như đứa trẻ đó của anh.

Cô lắc lắc đầu, cảm thấy bản thân nhất định là bị hoa mắt rồi.

Người đàn ông này, lạnh nhạt, bạo lực, lạnh lùng, trên thương trường là một kẻ nổi tiếng tàn nhẫn, tuyệt đối không nể tình, kể cả là đối thủ cạnh tranh có đứng trước mặt anh nhảy lầu anh cũng sẽ không liếc mắt nhìn.

Thử hỏi, người như vậy, sao lại có thể giữ lại được sự thuần khiết giống như một đứa trẻ?

Quả thật, cô chỉ lắc đầu một cái, mắt anh lại trở về với trạng thái sâu không thấy đáy như bình thường.

“Diệp Dĩ Muội, cô dám nói cô không yêu tôi không?” Tần Hàm Dịch vẫn nhìn chăm chăm vào cô, không muốn bỏ qua bất kì sự phản ứng nào của cô.

Nét biểu cảm của Diệp Dĩ Muội bỗng chốc cứng đờ lại, môi cô từ từ kéo lên, cười cay đắng: “Không sai, bắt đầu nhìn thấy anh từ lần gặp đầu tiên tôi đã yêu anh. thế nhưng, sau khi gả cho anh, tôi mới biết tình yêu của bản thân nực cười đến cỡ nào.”

“Thế thì sao?” tiếng nói của Tần Hàm Dịch hơi run lên, nhưng bản thân anh thì lại không hề ý thức được.

“Thế nên, tôi quyết phải sống có tự trọng, không yêu được thì không yêu nữa.” Sống mũi cô cay cay, ánh mắt cô nhòa đi: “Kể từ ngày hôm nay, tôi chỉ yêu bản thân tôi.”

Cổ họng anh nghẹn lại, đôi đồng tử mắt sâu hoắm truyền tới sự đau đớn: “Diệp Dĩ Muội, tôi không đồng ý, cô là vợ tôi, sao lại có thể không yêu tôi?”

Mắt cô lúc này đã ọng nước, ánh mắt cô nhìn vào anh, không dám tin vào vào tai mình, cô dám chắc rằng anh uống nhiều rồi nên mới ăn nói linh tinh như thế.

Nhưng, cho dù là như vậy, lời của anh vẫn đã chạm tới trái tim cô.

Căn phòng rộng lớn lại một lần nữa chìm vào sự im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dồn dập của Tần Hàm Dịch.

Ánh mắt của Diệp Dĩ Muội từ từ hướng xuống dưới, không dám nhìn vào đôi mắt thỉnh thoảng lại ánh lên niềm đau của anh.

“Là Hạ Lam lại làm tổn thương anh rồi à?” cô khó khăn hít thở sâu một hơi, đến thở cũng cảm thấy đau đớn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tình Cảm Bố Thí

Cô không phải đang đoán, mà là nỗi đau của anh cô cảm nhận được, là sự cảm nhận bằng cả con tim.

“Đừng có lôi Hạ Lam vào đây.” Tần Hàm Dịch đột nhiên tức giận, gầm lên với cô.

Anh đã hạ mình nói ra như vậy rồi, tại sao cô vẫn hiểu lầm ý anh?

“Sao hả? tôi nói chạm vào nỗi đau của anh rồi à?” Diệp Dĩ Muội ngẩng đầu lên nhìn anh, lại một lần nữa hiểu lầm ý anh.

Cô có thể cảm nhận thấy nỗi đau trong lòng anh nhưng lại không đoán ra được tâm tư của anh.

“Diệp - Dĩ - Muội!” anh bị chọc cho mặt tái xanh đi, bàn tay anh bóp lấy cằm cô: “Cô không xứng để đoán tâm tư của tôi.”

Trên thương trường, anh là người không có đối thủ, nhưng trong chuyện tình cảm, anh lại không biết thể hiện thế nào, thậm chí là xấu hổ khi thể hiện.

Khó khăn lẫn anh mới đột nhiên muốn thể hiện một lần, nhưng lại bị Diệp Dĩ Muội “chà đạp” lên như thế, anh vì muốn đem tất cả những gì vừa thể hiện che giấu đi nên chỉ có thể xấu hổ quá mà trở nên tức giận.

“Tần Hàm Dịch, không có ai muốn đoán tâm tư của anh làm gì, hay sống hay chết thì có liên quan gì tới tôi?” Diệp Dĩ Muội bị lời nói của Tần Hàm Dịch làm cho tức giận, cũng bắt đầu không tiếc lời nói lại anh.

Bàn tay đang bóp lấy cằm Diệp Dĩ Muội của anh run lên, lời nói của cô giống như một gáo nước lạnh dội vào làm anh tỉnh hẳn rượu.

Anh đang làm cái gì thế này? Đang cầu xin một cô gái nghèo khổ bố thí tình cảm à?

Không, người phụ nữ như thế này không xứng ở bên anh.

Mẹ anh từng nói, dòng máu của anh là dòng máu cao quý, ngay từ khi sinh ra đã được sắp đặt là người thượng đẳng cao quý, ở cùng với người đẳng cấp thấp hơn như thế chỉ làm hạ thấp thân phận của anh.

Vậy là, anh hất tay đẩy cằm Diệp Dĩ Muội ra, giật lấy một tờ giấy ăn, không ngừng lau đi lau lại bàn tay vừa bóp vào cằm cô.

Anh cố ý làm vậy, Diệp Dĩ Muội không quan tâm tới anh thì anh cũng chẳng thèm để ý tới cô.

Diệp Dĩ Muội nhìn hành động của anh đúng là tức sôi máu lên, rốt cuộc anh là loại người gì? Anh tới quấy rầy cô trước mà, bây giờ lại với cái bộ dạng như sợ cô lây bệnh truyền nhiễm cho anh vậy.

Có điều, cô chẳng thèm so đo với anh, tránh lát nữa anh lại lấy cái gì để uy hiếp cô, như vậy chẳng khác nào cô tự tìm tới phiền phức.

Tần Hàm Dịch sau khi lau chán chê, liền vứt tờ giấy ăn nhàu nát vào mặt Diệp Dĩ Muội, không đợi cô phản ứng lại, anh đã quay người đi ra khỏi căn phòng.

“Tần – Hàm - Dịch!” Diệp Dĩ Muội nghiến răng gọi tên anh, lấy chân di lên tờ giấy anh vừa vứt lại, cũng không thể làm dịu cơn tức giận trong lòng cô.

Bây giờ cô đang thực sự thấy may mắn, may mắn vì lúc trước khi anh nói cô yêu anh, cô không quên mất khả năng của bản thân mình mà buột miệng nói theo anh, bằng không anh chưa chắc đã không soi mói cô!

Người đàn ông kì quái này, có phải là trúng gió rồi không?

Ngồi trên ghế sofa, Diệp Dĩ Muội thực sự cảm thấy ở cùng người đàn ông này, có một cảm giác bất lực không diễn tả được.

Anh thỉnh thoảng lại làm khó cô, rồi lại không muốn để cho cô được yên.

Cô đã làm mọi chuyện như ý anh, nhưng anh vẫn không hài lòng.

Rốt cuộc anh muốn cô phải làm gì, anh mới hài lòng đây?

Nỗi đau mất mẹ, tìm không ra thủ phạm cô đã tự rất trách bản thân mình, sự tức giận và phẫn nộ đối với Tần Hàm Dịch, rất nhiều cảm xúc trong cô lúc này, đêm nay Diệp Dĩ Muội lại một đêm không chợp mắt.

Cô tuy đã sống ở thành phố này hai mươi mấy năm, nhưng người có thể qua lại được cũng không nhiều.

Không phải cô không hiểu chuyện để có thể hòa hợp với người khác, mà là những tin đồn xấu về cha dượng cô có ở khắp nơi, mọi người đều không muốn quen biết, qua lại với cô.

Vì thế, cô cũng cô độc chẳng kém gì Tần Hàm Dịch.

Hai con người cô độc vốn dĩ nên tự sưởi ấm cho nhau, nhưng cả hai đã đều thất bại, ngược lại còn không ngừng làm tổn thương nhau.

Đêm nay người mất ngủ không phải chỉ có một mình Diệp Dĩ Muội, Tần Hàm Dịch cũng ngồi cả một đêm ở thư phòng....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Mỗi Tình Đầu Chết Yếu

Lời của Lam Dư Khê và Diệp Dĩ Muội từng nói không ngừng vang lên bên tai Tần Hàm Dịch, anh không muốn hoài nghi Hạ Lam, nhưng anh vẫn đã có sự nghi ngờ.

Hạ gia và Tần gia kết giao với nhau đã nhiều năm, anh và Hạ Lam cùng nhau lớn lên từ nhỏ, thanh mai trúc mã, tất cả mọi người đều tưởng rằng bọn họ sẽ ở bên nhau.

Thế nhưng, bảy năm trước, Hạ Lam đột nhiên chạy tới nói với anh, cô đã yêu một người, cô muốn cùng anh ta đi Pari.

Giờ phút đó, anh hận không thể đi giết chết người đàn ông đó, tại sao anh ta lại cướp mất Hạ Lam của anh?

Bắt đầu từ năm mười bảy tuổi, anh đã làm việc bạt mạng không biết ngày đêm, qua đi những ngày tháng đen tối nhất, còn Hạ Lam khi đó, là ánh mặt trời duy nhất trong cuộc đời anh.

Cô có thể khi đêm đã khuya, vượt cả dặm đường dài mang canh tới cho anh, dọn dờ anh ăn cơm. Thậm chí, ngay cả khi anh nổi cơn thịnh nộ, cô cũng không bỏ anh mà đi, cô ở lại bên anh, kể chuyện cười cho anh nghe, trêu anh cho tới khi anh vui thì thôi.

ở phương diện này cô không hề có tài, cô kể chuyện cười mà không buồn cười, nhưng mỗi lần anh đều cười rất vui, chỉ vì không muốn làm cô mất hứng và phụ tấm lòng của cô.

Năm mười tám tuổi, anh đã ở công ty học tập một năm, tự cho là mình giỏi mà đã đưa ra một quyết định kinh doanh vô cùng lớn, lại không nghĩ bị đối thủ cho vào chòng, hại công ty bị tổn thất nặng nề.

Lần đó, anh tưởng sản nghiệp của cha anh sẽ bị hủy hoại trong tay mình, nhưng không ngờ rằng Hạ gia lúc này đã ra tay giúp đỡ, giúp Tần thị vượt qua được thời kì nguy hiểm, lại còn chống lưng cho anh, để anh ngồi vững vào vị trí tổng tài.

Sau đó, cha của Hạ Lam nói với anh, nếu không phải Hạ Lam đã cầu xin ông ta nhất định đã không giúp anh giải quyết hậu quả của việc làm tùy hứng thiếu trách nhiệm đó.

Sau sự việc đó, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều trong công việc, học được rất nhiều điều, và càng trân trọng Hạ Lam hơn.

Anh tự nói với bản thân mình, vì muốn cho Hạ Lam có được một ngày mai không phải lo nghĩ gì, sự nghiệp của anh nhất định phải được nâng lên một tầng nữa.

Vì vậy, anh càng nỗ lực hơn, càng làm việc hăng say hơn.

Thế nhưng, khi anh trở thành một doanh nhân trẻ tuổi thành đạt và nổi tiếng, Hạ Lam đã yêu người khác mất rồi.

Ngày mà cô tới nói với anh, anh đột nhiên cảm thấy mọi nỗ lực cố gắng của bản thân mình chẳng còn có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng, anh vẫn không nhẫn tâm nói nặng lời với cô một câu nào, ngược lại còn cười dặn dò cô: “Ra nước ngoài, nhớ phải tự biết chăm sóc bản thân đấy.”

Một tháng sau thì Hạ Lam thực sự đã đi ra nước ngoài, người đàn ông đi cùng cô tên là Hứa An Ca, là con trai duy nhất của ông trùm ngành dệt

vài Hứa Lương Tài.

Hứa Lương Tài vô cùng yêu chiều người con trai này, bất luận con trai ông ta muốn làm gì, ông ta đều ủng hộ vô điều kiện.

Kể cả anh không thích tiếp quản sự nghiệp gia tộc, thích thiết kế thời trang, Hứa Lương Tài không nói lời nào, bèn đưa anh đi Paris để học hỏi và nghiên cứu.

Khi Tiêu Nhiên đưa những tài liệu về gia thế của Hứa An Ca đặt trước mặt anh, lần đầu tiên anh hiểu thế nào là cảm giác ghen tỵ.

Cùng là người, cùng sinh ra trong xã hội thượng lưu, Hứa An Ca có thể tùy ý sống theo sở thích, còn ai lại bị đặt lên một cái ghế cao, sống vì sản nghiệp của gia tộc.

Dần dần, thời gian lâu rồi, công việc la liệt, bận rộn, Tần Hàm Dịch từ từ cũng chấp nhận sự thực không có Hạ Lam trong cuộc đời nữa, anh chúc phúc cho cô như chúc phúc một người em gái, thật tâm hi vọng giữa cô và Hứa An Ca có thể trở thành người một nhà.

Còn anh thì không ngừng quấn quanh với những người con gái, nhưng trước sau đều không tìm thấy một người có thể giữ được chân anh và cùng anh có được một “gia đình.”

Khi đầu năm nay, Hứa An Ca thiết kế ra bộ váy cưới thiên sứ, gây xôn xao dư luận.

Khi đó Hạ Lam hào hứng nói với anh, cô nghĩ Hứa An Ca chắc sẽ rất nhanh thôi cầu hôn với cô.

Thế nhưng Hạ Lam đợi hết tháng này tới tháng khác, bộ váy cưới thiên sứ của Hứa An Ca vẫn không tặng cho cô.

May thay chiếc váy cưới thiên sứ lúc nào cũng ở trong tay Hứa An Ca, Hạ Lam trong lòng cảm thấy không thoải mái, luôn hi vọng nó vẫn ở đó.

Thế nhưng ai ngờ rằng, Hứa An Ca đột nhiên lại đem chiếc váy cưới thiên sứ đó tặng cho người vợ mới cưới của Tần Hàm Dịch là Diệp Dĩ Muội....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Không Hiểu Con Tim Mình

Người khác nhìn vào sẽ thấy, Hứa An Ca và Diệp Dĩ Muội không thể có một chút quan hệ gì với nhau.

Thế nhưng hai người như vậy, dường như giống anh cùng với Hạ Lam, đã từng biết và để lại dấu ấn trong nhau.

Nghĩ tới đây, Tần Hàm Dịch không thể không bật cười, anh cũng đã từng nghĩ bản thân mình và Diệp Dĩ Muội sẽ không có bất kì sự qua lại nào với nhau.

Kết quả, cô lại trở thành vợ của anh. Những sự việc trên thế giới này, dường như đều nằm ngoài dự liệu của con người.

Diệp Dĩ Muội và những người lại thật sự rất có duyên, kể từ lúc cô xuất hiện, bèn khuấy động sự yên bình của cả một nhóm người.

Bây giờ đến cả anh, dường như cũng bị ảnh hưởng bởi cô.

Anh thực lòng không hiểu, một cô gái giống như Diệp Dĩ Muội có đặt ở đâu thì cũng đều hết sức bình thường, rốt cuộc là sao lại thu hút được sự chú ý của bọn họ.

Anh đã ngồi trong thư phòng trọn cả một đêm, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, vấn đề không nghĩ thông được nhưng vẫn không ngừng nghĩ.

Trời đã lờ mờ sáng, vú Trần đi lên tầng quét dọn, liền nghe thấy trong thư phòng có tiếng động, bèn gõ cửa.

“Vào đi.” Trong tay Tần Hàm Dịch vẫn kẹp một điếu thuốc sắp cháy hết.

Vú Trần đẩy cửa đi vào, ngửi thấy trong phòng nồng nặc mùi thuốc, nheo mày nói: “Thiếu gia, cậu và thiếu phu nhân....”

Lời vú Trần còn chưa nói hết, Tần Hàm Dịch bèn ngắt lời bà với giọng không vui: “Vú Trần, đừng nhắc tới cô ta trước mặt con.”

Vú Trần vừa nghe thấy Tần Hàm Dịch có vẻ đang rất tức giận, lập tức hiểu thiếu gia nhất định là lại tức thiếu phu nhân gì rồi.

“Thiếu gia, cậu thế này sao được, hai người phải sống với nhau cả đời đấy.” Vú Trần nhìn Tần Hàm Dịch lớn lên, thương anh những năm tháng vừa rồi cũng chẳng dễ dàng gì, không hi vọng anh lại vấp ngã hay đi vào lỗi rẽ nữa.

“Ai nói con sẽ sống với cô ta cả đời?” Tần Hàm Dịch sắc mặt lúng túng, ngay sau đó trở nên lạnh lùng, nói.

Vú Trần lập tức nhìn thấu tâm tư của Tần Hàm Dịch: “Thiếu gia nếu thực lòng không thích thiếu phu nhân, vậy để vú Trần đi nói với lão phu nhân một tiếng, nói không chừng lão phu nhân sẽ đồng ý cho hai người ly hôn, dù gì thì đưa chín ép cũng không bao giờ ngọt được.”

Tần Hàm Dịch đờ người ra, một cảm giác khó chịu thoáng qua trong lòng, anh có phần lúng túng từ chối đề nghị của vú Trần: “Không cần đi làm phiền bà nội đâu, con tự giải quyết được.”

Vú Trần cười trong lòng, càng chắc chắn hơn, thiếu gia có phải không nỡ xa thiếu phu nhân không.

“Thiếu gia, lão phu nhân lúc nào cũng nhớ thiếu phu nhân lắm.” Vú Trần lại nói.

Lão phu nhân rất thích Diệp Dĩ Muội, bà cảm thấy cô gái này có thể làm ấm trái tim đứa cháu trai mình.

“Con biết rồi, hôm nay con sẽ đưa cô ấy về.” Tần Hàm Dịch trả lời lại rất vui vẻ.

Trả lời xong, bản thân cũng không hiểu tại sao mình lại có thể trả lời vui vẻ thế.

“Vậy để tôi đi chuẩn bị bữa sáng, thiếu gia vệ sinh cá nhân xong, nhớ gọi thiếu phu nhân xuống cùng.” Vú Trần dặn dò một tiếng rồi đi ra khỏi thư phòng.

Tần Hàm Dịch đứng trong thư phòng, hai tay nắm chặt lại, rồi lại thả ra, rồi lại nắm lại, mấy lần như thế, do dự một lát, anh mới đi ra khỏi thư phòng, đi về phía phòng ngủ.

Căn biệt thự này là căn biệt thự đầu tiên Tần Hàm Dịch mua sau khi đi làm.

Những cái khác không quan trọng, anh chỉ quan tâm nó ở ngoại thành, tránh xa sự ồn ào huyên náo.

Khi anh không vui, trong lòng có tâm sự, hoặc có chuyện gì nghĩ không thông, đều đến đây ở một đêm.

Cho dù anh đã bao nhiêu năm tình trường, nhưng cũng chưa từng đưa bất kì một cô gái nào tới đây.

Thậm chí là Hạ Lam về nước mấy lần anh cũng chưa từng nhắc với cô về nơi này.

Nơi này, dường như trở thành trận địa bí mật của anh.....

Ngày hôm đó Lam Dư Khê nói, tìm một nơi yên tĩnh cho Diệp Dĩ Muội nghỉ ngơi, anh nghĩ cũng không nghĩ, liền bảo tài xế đưa bọn họ tới đây.

Đợi tới khi tới căn biệt thự rồi, anh lại cũng chẳng suy nghĩ gì mà nhường căn phòng ngủ của bản thân mình cho cô.

Hàng loạt những hành động không suy nghĩ, bây giờ đang ám ảnh trong đầu anh, anh muốn thoát khỏi suy nghĩ đó nhưng lại không thoát ra được.

Anh dừng chân lại trước cánh cửa phòng ngủ, đang giơ tay lên định gõ cửa thì lại hạ xuống, anh sợ Diệp Dĩ Muội vẫn chưa tỉnh.

Khẽ khàng đẩy cửa, cửa đúng là không khóa.

Cái thói quen này không tốt chút nào, anh phải tìm một cơ hội để dạy cho cô một bài học mới được.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Mùi Của Phụ Nữ

Tần Hàm Dịch nhắc chân đi vào trong, trong phòng có một mùi thơm nhẹ nhẹ bay đến mũi anh.

Anh hơi nheo mày lại, đây là phòng của anh, chưa từng có mùi hương của phụ nữ. Nhưng, sự thay đổi này, tuy làm anh có chút chưa thích nghi được nhưng cũng không hề ghét bỏ.

Ánh mắt anh hướng về chiếc giường chăn vẫn chải gọn gàng, anh nheo mày lại, không hiểu gì.

“Có việc gì?” Diệp Dĩ Muội ngồi cả đêm trên ghế sofa, cất tiếng hỏi mệt mỏi.

Cô không muốn cãi nhau với anh nữa, cô mệt rồi.

Cô nghĩ, cuộc chiến giữa cô và Tần Hàm Dịch, cô mãi mãi không thể thắng nổi.

Ai bảo cô yêu anh.

Hơn nữa, cho dù cô có thể đem tình yêu đó giấu kín trong lòng, một kẻ có quyền có thể như Tần Hàm Dịch thì cô có đấu cũng vẫn thua.

“Chuẩn bị một chút đi, xuống lầu ăn cơm, sau đó chúng ta cùng về thăm bà nội.” Tần Hàm Dịch giả vờ nói giọng lạnh lùng nhắc cô.

“Ồ!” Diệp Dĩ Muội gật đầu, từ ghế sofa đứng lên.

Tần Hàm Dịch thấy hơi choáng, không ngờ cô lại nghe lời như vậy, không cãi lại một câu nào.

“Bà đối với tôi tốt như thế, đi thăm bà cũng là chuyện nên làm.” Diệp Dĩ Muội thấy anh ngạc nhiên, liền lên tiếng giải thích.

Ý cô muốn nói, cô muốn vì bà nội anh chứ không phải vì anh, đừng tưởng bở.

Lời giải thích của cô làm cho Tần Hàm Dịch tối sầm mặt lại, anh tức giận đi ra khỏi phòng.

Cô nheo mày nhìn theo bóng dáng anh rời đi, thực lòng cô không hiểu, dạo gần đây rốt cuộc là anh làm sao vậy.

Nửa tiếng sau, hai người cùng nhau xuất hiện trước bàn ăn.

“Thiếu phu nhân, ăn nhiều một chút, thiếu gia thấy cô tối quan không ăn cơm, đã đặc biệt dặn tôi chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn một chút.” Vú Trần thấy bầu không khí giữa hai người có vẻ ngột ngạt, liền lên tiếng làm cho bầu không khí khá hơn.

“Vú Trần!” Tần Hàm Dịch nhăn mặt lại, hơi gằn giọng xuống vẻ không vui.

Anh đúng là báỉ phục vú Trần, nói dối mà nói y như là thật ấy.

“Được rồi được rồi, vú Trần biết thiếu gia muốn giữ thể diện, không nói nữa.” Vú Trần cười tươi không ngậm được miệng, lập tức rời khỏi hiện trường, không cho Tần Hàm Dịch cơ hội để giải thích.

Trong tay Diệp Dĩ Muội vẫn đang cầm thìa nhưng một lúc cũng không ăn miếng cháo nào, chỉ đơ ra một khúc gỗ nhìn chủ tớ hai người.

“Diệp Dĩ Muội, vú Trần bà ấy.....” Tần Hàm Dịch muốn giải thích, nhưng không biết giải thích thế nào mới phải, lập tức bỏ ý định đó đi: “Mau ăn đi, chúng ta sớm đi thăm bà nội chút, buổi chiều tôi còn đến công ty.”

“Ồ!” Diệp Dĩ Muội trả lời khẽ một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn Tần Hàm Dịch với vẻ thăm dò.

Tần Hàm Dịch vốn dĩ đã bị vú Trần nói làm cho lúng túng, bây giờ lại thêm ánh mắt thăm dò nhìn chăm chăm không rời của Diệp Dĩ Muội làm cho trong lòng anh cảm thấy giận hơn.

“Diệp Dĩ Muội, cô muốn chết rồi có đúng không?” anh trợn mắt lên nhìn Diệp Dĩ Muội, rõ ràng là anh đã gầm lên nhưng dường như Diệp Dĩ Muội không cảm thấy sợ.

“Cho dù anh muốn chết tôi cũng không muốn!” Diệp Dĩ Muội lườm anh một cái rồi cúi đầu xuống ăn cháo.

“Cô....” Tần Hàm Dịch bị chọc cho tức giận suýt nữa còn không ăn được nữa.

Nhưng thôi bỏ đi, nể tình cô gái này gần đây rất đáng thương mà anh tạm thời không thêm so đo tính toán với cô.

Diệp Dĩ Muội liếc trộm mắt lên nhìn anh, thực sự là càng lúc càng không hiểu người đàn ông này muốn làm gì.

Mười phút sau, Diệp Dĩ Muội ăn no rồi, Tần Hàm Dịch thì gần như không ăn.

“Tôi có thể đi rồi.” Diệp Dĩ Muội đứng lên, chuẩn bị đi ra phía ghế sofa đợi anh.

“Vậy thì đi thôi!” Tần Hàm Dịch theo sát phía sau cô.

“Anh còn chưa ăn.” Diệp Dĩ Muội buột miệng nói một câu, nói xong liền hối hận.

Anh sống hay chết thì liên quan gì tới cô chứ?

“Tôi bị chọc tức no rồi!” Tần Hàm Dịch lạnh lùng trả lời một câu, đi ra ngoài cửa, miệng hơi nhếch cười.

Diệp Dĩ Muội bĩu môi, đi theo phía sau, không hề có chút cảm giác nào về sự thay đổi giữa hai người.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Thay Đổi Đột Ngột

Tần Hàm Dịch tự mình lái xe, hướng về phía trung tâm thành phố, anh dừng xe lại trước một cửa hàng quần áo.

“Chẳng phải là đến nhà bà nội anh à?” Diệp Dĩ Muội nhìn phía ngoài cửa xe, không hiểu liền hỏi.

“Tôi không muốn nội tôi nghĩ rằng tôi ngược đãi cô.” Tần Hàm Dịch bỏ dây an toàn ra, thấy Diệp Dĩ Muội còn chưa động đậy gì, anh bèn dựa lại gần: “Cần tôi giúp cô không?”

“Không cần!” Diệp Dĩ Muội mặt hơi đỏ lên, lập tức tháo dây an toàn xe ra, đẩy cửa xe, nhanh chân bước xuống như thể đang có con sói chạy theo cô.

Tần Hàm Dịch mặt xỉ ra, đóng cửa xe rầm cái, ánh mắt lạnh lùng.

Chỉ là ngay sau đó, đôi môi mỏng của anh liền cong lên.

Có lẽ, cái trò rút từng cái gai trên người con nhím cũng là một trò chơi thú vị.

Anh thích những việc có tính thách thức, anh muốn xem xem Diệp Dĩ Muội khác gì với những cô gái khác, tới mức mà làm cho cả Hứa An Ca và Lam Dư Khê điên đảo như vậy.

Có kế hoạch rồi, trong lòng anh đột nhiên lại vui hơn, cuộc sống dường như lại thêm vài điều thú vị.

Sau khi xuống xe, anh vô cùng tự nhiên đưa tay đặt lên eo Diệp Dĩ Muội bước đi.

“Anh làm cái gì đấy hả?” Diệp Dĩ Muội giật mình, bèn muốn đẩy anh ra.

“Vợ à, tôi là tổng tài của một công ty nổi tiếng thậm chí còn đã lên sàn chứng khoán, cần phải có danh tiếng của một người đàn ông tốt chứ!” anh ghé sát môi lại gần cô, nói xong còn huýt sáo.

Diệp Dĩ Muội đột nhiên rùng mình, hai mắt tròn xoe, trên người như xuất hiện một cục u vậy.

Xem ra, Tần Hàm Dịch thật sự điên rồi.....

Một người đàn ông thay phụ nữ bên cạnh mình còn nhanh hơn thay áo, vậy mà còn nói bản thân cần danh tiếng một người đàn ông tốt.

Thử hỏi, đã khi nào anh để ý tới danh tiếng của bản thân chưa?

“Vợ à, xem em kích động kìa!” Tần Hàm Dịch đột nhiên nghiêng người, ngậm lấy tai Diệp Dĩ Muội cắn một cái rồi nhanh chóng bỏ ra.

Diệp Dĩ Muội nét mặt cứng đờ lại, cô đứng thẳng lưng lên, con tim đột nhiên đập loạn nhịp, dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

“Tần Hàm Dịch, chúng ta nói chuyện tử tế được không?” Diệp Dĩ Muội sắp sợ đến chết rồi.

Nếu, bây giờ ai nói với cô, Tần Hàm Dịch bị ma nhập, cô tuyệt đối sẽ tin.

“Suyt.....” Diệp Dĩ Muội đặt ngón tay trỏ của mình lên môi Diệp Dĩ Muội: “Gọi là chồng ời đi, đúng là hư quá!”

Diệp Dĩ Muội lại lần nữa run người lên, con tim đã đập thành thịch bây giờ còn đập nhanh hơn nữa: “Tần Hàm Dịch, anh nói thẳng đi, rốt cuộc anh có mục đích gì?”

“Chồng tốt với vợ đó là đạo lý bao đời nay rồi, còn có mục đích gì chứ?” Tần Hàm Dịch giả vờ nhìn cô vô tội.

“Tần Hàm Dịch, tôi không có thời gian để điên cùng anh đâu, nếu anh không có việc gì làm thì đi mà tìm Châu Lan Na.” Diệp Dĩ Muội không thể chịu được sự kì quái khác thường của anh thêm nữa, cô nhìn anh gầm lên.

“Ngoan nào!” cánh tay ôm lấy eo cô của Tần Hàm Dịch càng ghì chặt hơn, rồi anh nói nhỏ, gần giọng bên tai cô cảnh cáo: “Đừng làm ồn nữa, ở đây thì nể mặt chồng em một chút, như thế là có lợi cho em đấy.”

Diệp Dĩ Muội lườm anh, lười chẳng muốn đấu khẩu cùng anh nữa, cùng anh đi vào cửa hàng quần áo.

“Tần thiếu gia!” nhân viên cửa hàng nhanh chóng bước lên phía trước, đón tiếp.

“Ừm.” Tần Hàm Dịch gật đầu, đứng ở cửa không động đậy.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Diệp Dĩ Muội, lập tức hiểu ý: “Tần thái thái.”

Lúc này Tần Hàm Dịch mới hài lòng tay vẫn quàng vào eo Diệp Dĩ Muội đi tới trước ghế sofa ngồi xuống: “Tìm vài bộ quần áo phù hợp với thái thái của tôi ra đây.”

“Vâng, Tần thiếu gia!” nhân viên cửa hàng không dám chậm chể, nhanh chóng đi thực hiện yêu cầu của anh.

Không bao lâu sau, nhân viên đã cầm tới mấy bộ đồ đắt nhất của cửa hàng, đưa ra trước mặt hai người.

“Đi thử đi, anh đợi em.” Tần Hàm Dịch nói vẻ rất tự nhiên, còn thớm vào má Diệp Dĩ Muội một cái rồi mới bỏ tay trên eo cô ra.

“Chụt!” ngay sau đó mặt Diệp Dĩ Muội đỏ bừng lên, bộ dạng xấu hổ nhìn Tần Hàm Dịch, rồi bỗng nhiên eo cô có một bàn tay nóng ấm xướt qua.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Há Miệng Cẩn Anh

Diệp Dĩ Muội bị anh nhìn làm cho có chút không tự nhiên, hai má càng ngày càng đỏ, hai mắt chớp chớp, đứng lên, bèn nhanh chân bước về phía phòng thay đồ.

Tần Hàm Dịch nhìn bộ dạng hốt hoảng lại xấu hổ của cô, miệng anh vô thức cười nhếch lên, tâm trạng anh tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Hai tay anh khoanh trước ngực, dựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt nhìn không rời về phía phòng thử đồ, bộ dạng anh tú đẹp trai lại rất điềm đạm làm cho tất cả những cô gái trong quán đều tròn hai mắt lên nhìn.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tần Hàm Dịch cùng một cô gái tới mua quần áo mà tâm trạng lại tốt như thế, kiên nhẫn như thế.

Tần Hàm Dịch không biết nghĩ ra điều gì, đột nhiên đứng lên, đi thẳng về phía phòng thử đồ.

Mấy người nhân viên đều đờ người ra, nhưng ngay sau đó cũng hiểu chuyện gì.

Anh cố ý thật nhàng kéo tấm rèm che ra, bên trong nhân viên đang giúp Diệp Dĩ Muội kéo khóa váy lên, Diệp Dĩ Muội đứng quay lưng vào anh, không hề biết anh đi vào.

Còn nhân viên thì ngẩng đầu lên liền nhìn thấy anh, mới đầu thì đờ người ra nhưng ngay sau đó như hiểu ý, liền gật đầu, giao phần việc còn lại cho Tần Hàm Dịch và đi ra ngoài trước.

Tần Hàm Dịch kéo nốt nửa phần khóa còn lại, sau đó đột nhiên đưa tay ra, ôm lấy cô từ phía sau, đặt đầu mình lên vai cô, hít thở một hơi thật sâu rồi liền hôn lên cổ cô.

Diệp Dĩ Muội bị hành động bất ngờ của anh dọa cho toàn thân cứng đờ lại, khi cô định vùng ra, thì đã bị Tần Hàm Dịch xoay người cô lại, ép vào tường.

“Bỏ.....” cô vừa mới kêu lên một tiếng đôi môi cô liền bị anh khóa chặt lại, lưỡi anh tranh thủ lúc miệng cô vừa mở mà đẩy hẳn vào trong, điên cuồng hôn cô.

“Ừ ư ư.....” cô dùng lực muốn thoát ra, nhưng làm gì vượt qua được sức anh.

Cô hốt hoảng, bèn mở miệng cắn anh, anh dường như sớm đã đoán được cô sẽ làm như vậy, đôi môi anh lập tức rời khỏi môi cô, hôn lên má cô, rồi sang cả phía tay cô, anh cảnh cáo cô vừa nguy hiểm vừa ngọt ngào: “Vợ à, nếu em muốn gọi hết mọi người vào đây, nhìn chúng ta hôn nhau thì tôi cũng không để ý đâu, dù gì thì chúng ta cũng đang thân mật hợp pháp.”

Diệp Dĩ Muội đang định lên tiếng thì tất cả lại nghẹn trong cổ họng, chỉ biết trừng mắt phẫn nộ nhìn anh, anh dường như lúc nào cũng có thể nắm lấy điểm yếu của cô.

Tần Hàm Dịch ngẩng đầu lên từ cổ cô, nhìn bộ dạng vừa bướng bỉnh vừa tức giận của cô, trong lòng lại thấy sợ hãi.

Anh đi vào là vì muốn chọc cô, không ngờ vào tới đây anh lại không có cách nào tự kiềm chế được mình.

“Vợ ơi.....” giọng anh khàn khàn gọi nũng nịu, rõ ràng là đang muốn trêu chọc cô, trong lòng anh dường như càng ngày càng thích cái cách xưng hô này.

“Anh bỏ tôi ra, bà nội đang đợi chúng ta đấy.” Diệp Dĩ Muội đỏ mặt, giọng nói có phần không tự nhiên để tìm lí do.

“Suyt....” Tần Hàm Dịch đặt ngón tay trỏ của mình lên môi cô, đợi cô không nói gì nữa, anh bèn dùng ngón tay lướt trên môi cô, nói: “Tin tôi, bà nội sẽ càng hi vọng chúng ta tình cảm với nhau hơn.”

Môi cô truyền tới một cảm giác tê đi làm cô không thể không run người lên.

“Điên rồi!” Diệp Dĩ Muội nói như nhõ ra hai từ, ánh mắt đầy sự đề phòng.

Tần Hàm Dịch lại một lần nữa bị kích thích, anh đã cố gắng nửa ngày như thế mà cô dám mắng anh là điên? Cô như vậy có phải là không hiểu lắm về chuyện tình cảm nam nữ không?

Không thể không nói, Diệp Dĩ Muội đã đánh bại sự tự tin của anh làm cho anh rất không hài lòng.

Miệng anh nhếch cười nguy hiểm, gật đầu chắc chắn: “Tôi xem em còn mồm mép lanh lợi được tới khi nào.”

Nói xong, anh lại cúi người hôn lên môi cô, không cho cô bất kì cơ hội phản kháng nào, nụ hôn lần này còn mãnh liệt hơn cả ban nãy, bàn tay anh ôm lấy eo cô rồi từ từ trượt xuống dưới, luồn vào bên trong chiếc váy ngắn của cô, men theo đùi cô luồn vào trong.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Bỏ Lại Cô Mà Đi

Diệp Dĩ Muội vì hành động của Tần Hàm Dịch mà bị dọa cho toàn thân cứng đờ lại, ngay cả thở cũng không dám thở.

Cô biết anh xấu xa thế nào, nếu như cô mà kêu lên, chắc chắn anh sẽ để cho mọi người chạy vào và chiêm ngưỡng cảnh này.

Trước mắt là cảnh hai người đang áp sát vào nhau, đột nhiên điện thoại anh đổ chuông.

Tần Hàm Dịch đang hôn cô, động tác dừng lại một giây, anh không những không có ý bắt máy mà ngược lại còn lấy cơ thể mình ghì sát vào cô, làm cho đôi môi của cả hai dính lại với nhau càng chặt, lưỡi anh luồn vào miệng cô, cảm nhận vị thơm ngọt trong đó, càng hôn càng trở nên nồng nhiệt, bàn tay anh đã chạy quanh đùi cô không yên phận.

Diệp Dĩ Muội cố hít thở một hơi rồi lại cố đẩy anh ra, cô thực sự sợ thú tính trong người anh nổi lên, không chịu được mà sẽ ăn thịt cô ở đây.

Anh bị cô đẩy ra đã không vui rồi, lại thêm chuông điện thoại không ngừng vang lên, anh bèn hôn như cắn vào môi cô rồi mới chịu bỏ ra và đứng thẳng người lên.

Anh rút điện thoại trong túi quần ra, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang đỏ ửng của Diệp Dĩ Muội, anh cũng chẳng thèm nhìn xem ai gọi tới mà vẫn luôn núp nghe.

Anh phát hiện, mùi vị của cái cô nha đầu này mang lại cũng không tới nỗi nào, càng ngày anh càng thích chọc cô rồi.

“Hàm Dịch” Hạ Lam chỉ lí nhí gọi tên anh, rồi ở đầu dây bên kia liền vang lên tiếng khóc đau khổ.

Vừa nãy Tần Hàm Dịch còn đang trong tâm trạng vui vẻ là thế, nhưng vì tiếng khóc của Hạ Lam mà bỗng chốc sự vui vẻ đó liền biến mất.

Anh nheo mày lại, kéo rèm ra, đi ra ngoài, giọng nói ảm áp nhẹ nhàng dỗ dành cô gái ở đầu dây bên kia: “Hạ Lam, em đừng khóc, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Hàm Dịch....em đang ở sân bay....nhiều phóng viên lắm.....” Hạ Lam ngập ngừng mãi mới nói hết được một câu.

“Sân bay? Em về nước rồi à?” Tần Hàm Dịch nghe tuy là không hiểu lắm nhưng anh cũng đoán ra có điều gì đó không bình thường.

Lúc này, anh hoàn toàn quên đi “người vợ” mà vừa được anh hôn như thể anh đã yêu cô rất nhiều, anh chẳng quan tâm tới điều gì khác, đi thẳng ra phía cửa của cửa hàng quần áo.

“Vâng.” Hạ Lam sục sục rồi nói: “Những phóng viên đó nói em ghen tuông vì Hứa An Ca đem bộ váy cưới thiên sứ đó tặng cho Diệp Dĩ Muội nên đã thuê người hại chết mẹ Diệp Dĩ Muội, thậm chí còn lấy trộm thi thể mẹ cô ấy.”

“Cái gì?” Tần Hàm Dịch vừa ngồi vào trong xe, liền bị câu nói của Hạ Lam làm cho giật bắn người.

Anh biết sự ảnh hưởng của sự việc này là rất lớn, sau khi sự việc xảy ra, anh đã tìm cách không cho thông tin lộ ra ngoài rồi, sao lại vẫn còn có phóng viên biết?

Kể cả là việc thi thể bị lấy trộm đi, có một bộ phận bác sĩ y tá biết, cho dù họ có để lộ ra, nhưng cái chết của mẹ Diệp Dĩ Muội, ngoài Lam Dư

Khê, Tiêu Nhiên, anh và Diệp Dĩ Muội cho rằng không phải tại nạn thì những người ngoài đều không biết, thậm chí là báo sớm đã đưa tin đây chỉ là một tai nạn giao thông mà thôi.

Sao đột nhiên..... Hạ Lam lại bị nghi ngờ?

“Hàm Dịch.....không phải do em làm....em không làm chuyện đó.....”
Hạ Lam khóc nức lên giải thích.

“Hạ Lam, em đừng khóc nữa, em nói cho anh biết em ở vị trí nào trong sân bay?” Tần Hàm Dịch cố lấy lại bình tĩnh, đặt điện thoại cho kết nối với xe rồi khởi động xe.

Khi anh khởi động xe chuẩn bị cho chạy, từ phía gương chiếu hậu của xe anh nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đang mặc trên người một chiếc váy ngắn màu trắng chạy ra từ trong cửa hàng quần áo, ánh mắt cô như muốn điều theo chiếc xe của anh.

Bàn chân đang đạp chân ga của anh bất giác thả lỏng ra, đang định phanh xe lại, trong xe lại vang lên tiếng nói của Hạ Lam.

“Hàm Dịch, em ở trong phòng làm việc của nhân viên sân bay, anh mau tới đây đi, em sợ.....” Hạ Lam nói giọng không ổn định, dường như rất kích động và sợ hãi, làm cho bàn chân của Tần Hàm Dịch vừa nhấc lên lại ấn xuống ngay.

Diệp Dĩ Muội nhìn theo chiếc xe của Tần Hàm Dịch chạy như thể bị gió cuốn đi, con tim cô như bị khoét một lỗ lớn, từ đó máu chảy ra, đau tới nỗi cô không thở được....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ước Nguyện Của Cô

Diệp Dĩ Muội nghĩ, ngoài Hạ Lam, trên thế giới này ngoài Hạ Lam ra thì mãi mãi sẽ không có cô gái nào có thể làm cho anh vội vàng và lo lắng như thế.

Còn cô, Diệp Dĩ Muội, là người vợ hợp pháp được miệng anh nói ra, nhưng với anh mà nói, chỉ là một con mèo nuôi cho vui mà thôi, vui lên, thích thì anh chơi đùa với nó, chán rồi, thì anh sẽ vứt nó sang một bên, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn.

“Tần thái thái, những bộ đồ còn lại cô còn muốn thử không?” cô nhân viên cửa hàng cùng đi ra lúng túng hỏi.

Diệp Dĩ Muội quay đầu lại nhìn vào ánh mắt thương cảm của cô nhân viên bán hàng, cô giả bộ cười cười như không có chuyện gì: “Không cần đâu, theo số đo của bộ tôi đang mặc, tất cả trang phục trong cửa hàng, mỗi kiểu lấy một bộ một màu khác nhau, đưa tới phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Tần thị.”

“Vậy giày thì sao ạ?” cô nhân viên bán hàng cười híp mắt lại, lập tức hỏi thêm.

Việc tốt như thế này hiếm lắm mới gặp, cô ta không thể bỏ lỡ được.

Diệp Dĩ Muội đương nhiên là nhìn thấu được suy nghĩ của cô ta, bèn trả lời đúng như cô ta mong muốn: “Theo cỡ của đôi tôi đang đi, mỗi loại một đôi.”

“Cảm ơn Tần thái thái.” Nhân viên bán hàng vui mừng cúi người cảm ơn: “Vậy tôi vào trong đi chuẩn bị cho thái thái luôn đây.”

“Ừm, vậy tôi đi trước đây.” Diệp Dĩ Muội cũng không đi lấy bộ quần áo của cô mà mặc luôn bộ vừa thử, cô nhìn về khoảng không phía trước mênh mông mù mịt.

“Tần thái thái, có cần tôi gọi xe giúp cô không?” cô nhân viên hỏi, trong lòng đang nghĩ đúng là vợ cả có khác, ra tay tùy thích, không như mấy kẻ bồ nhí kia có thể so sánh được.

“Không cần đâu.” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, đi về phía trước.

Đôi giày màu vàng kim với kiểu dáng miệng cá để lộ ra những ngón chân nhỏ nhắn, hai bắp chân trắng nõn nà và mịn màng, bên trên chiếc váy trắng cũng để lộ ra bờ vai trần, làm nổi bật nét xanh xao của cơ thể cô.

Mái tóc dài màu đen, được thả ra phía sau lưng, phía trước là khuôn mặt không trang điểm, mang theo một nỗi buồn man mác.

Cô tuy không có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vẻ đẹp lúc này của cô làm cho người khác gặp rồi cũng khó quên.

Vẻ đẹp lúc này của cô siêu phàm thoát tục, mang theo sự lạnh lùng, lại thêm với nỗi buồn trong đôi mắt đen sâu thăm thẳm kia, làm cho người khác không thể không tưởng rằng, cô là một nàng tiên vì không cẩn thận mà bị rơi xuống nhân gian.

Chiếc váy đắt tiền cô mặc trên người không thể hiện được giá trị gì, nó chỉ góp phần thể hiện thêm vẻ đẹp của cô mà thôi.

Trên đường đi, cô chìm ngập và trong suy nghĩ của riêng mình, không hề chú ý thấy ánh mắt người khác đang hướng về phía mình cùng với những người đang cầm điện thoại lên chụp lấy hình ảnh cô lúc này.

Không biết đã đi được bao xa, cô dừng lại ở đài phun nước bên cạnh con phố, lặng lẽ nhìn những người ném đồng xu vào đài phun nước và đang cầu nguyện.

Cô đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ và ghen tỵ những người này, ít nhất bọn họ còn có hi vọng, cô thì sao?

Cô dường như không còn có chút hi vọng, mong chờ nào với cuộc sống này nữa rồi, cuộc hôn nhân này đã đẩy cô vào một nấm mồ mà cô không thể nào thoát ra được.

Hơn nữa, hành động của Tần Hàm Dịch, càng ngày càng cổ quái, làm cho bản thân cô không hiểu anh cũng không hiểu được chính mình, cô không có cách nào để đối phó lại được.

Cô không hề thích cái cách hai người ở bên nhau như thế này, cô sợ bản thân tới một ngày lại tin rằng anh đang giả vờ biểu diễn thế thôi.

Cô nhìn vào đài phun nước óng ánh lên với những đồng xu màu vàng được vớt vào, trong đầu cô không thể không nghĩ, nếu như để cho cô ước nguyện, cô nhất định sẽ ước cô và Tần Hàm Dịch mãi mãi sẽ không gặp lại và có bất kì mối quan hệ gì với Tần Hàm Dịch, coi như tất cả chỉ là một cơn ác mộng, mộng tỉnh rồi thì cô sẽ quên đi tất cả, bắt đầu lại từ đầu.....

Chỉ là, thật không may, bây giờ trên người cô không có một đồng xu nào để giúp cô có thể đạt được ước nguyện.

Cô đang cảm thấy đáng tiếc, đột nhiên một đồng xu xuất hiện trước mặt cô, theo đó là một giọng nói quen thuộc vang lên: “Nghe nói vớt đồng xu vào đài phun nước rồi ước nguyện rất linh nghiệm, có muốn thử không?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Lời Chúc Của Anh

Diệp Dĩ Muội nghe thấy liền quay đầu lại, trước mắt cô là hình ảnh Lam Dư Khê, một tay anh cho vào túi quần, một tay vẫn cầm đồng tiền xu đưa cho cô.

“Lam Dư Khê, sao anh lại ở đây?” cô nheo mày lại, hỏi có vẻ tò mò.

“Đi xa nơi này lâu quá rồi, muốn đi lượn vòng quanh xem có thay đổi gì không.”

Lam Dư Khê nói rồi đỡ lấy tay cô, đặt đồng xu vào lòng bàn tay cô: “Dĩ Muội, chỉ cần trong lòng cô tràn ngập hi vọng, vậy thì may đen cũng sẽ sớm tan thôi.”

“Thật không?” Diệp Dĩ Muội nhìn vào đồng xu trong tay, cô khẽ cười cay đắng.

Trước đây, kể cả ngày này cũng bị cha dượng đánh nhưng trong lòng cô vẫn tràn ngập hi vọng, mong chờ tới một ngày, cô có thể đưa mẹ cô rời khỏi cái nơi chẳng khác nào địa ngục này.

Thế nhưng hi vọng của cô, tới cuối cùng vẫn không thể trở thành sự thực, mẹ cô đã chết mà không rõ nguyên nhân thế nào.

Nếu đúng là Hạ Lam làm, điều đó có nghĩa là bản thân cô đã gián tiếp hại chết mẹ cô.

Nếu không phải vì muốn tìm ra hung thủ thật sự hại chết mẹ cô, cô sợ rằng sớm đã mất đi động lực cho cô cố gắng.

Nhưng, để tìm ra hung thủ thì đâu có dễ dàng, Tần Hàm Dịch đương nhiên là sẽ bảo vệ Hạ Lam tới cùng.

Mỗi khi nghĩ tới điều này, cô yêu anh bao nhiêu thì lại hận anh bấy nhiêu.

“Đương nhiên là thật rồi.” Lam Dư Khê trả lời chắc chắn, đột nhiên cúi người xuống, khẽ thổi vào lòng bàn tay cô, cười cười nói với cô: “Được rồi đấy, may mắn của tôi cũng trao hết cho cô rồi, như thế thì tâm nguyện của cô sẽ có thể nhanh chóng trở thành sự thật.”

Cô nhìn hành động có phần ấu trĩ của anh, khi muốn bật cười thì liền phát hiện hai mắt cô đã nhòe đi vì nước mắt.

“Cảm ơn anh.” Diệp Dĩ Muội từ từ nắm chặt tay lại, để cho đồng xu nằm im trong lòng bàn tay.

“Đi đi!” Lam Dư Khê cười tươi nhìn hướng về phía đài phun nước.

“Ừm!” Diệp Dĩ Muội gật đầu, đi về phía đài phun nước, khi cách hồ nước khoảng hai mét, cô dừng lại, nhắm mắt vào, giơ tay lên và đem đồng xu cùng với lời chúc của Lam Dư Khê ném vào trong hồ.

Ném xong, anh tay cô nắm với nhau, đặt trước ngực, ước một điều ước.

“Thượng đế, xin Người hãy phù hộ cho con sớm tìm ra được hung thủ đã hại chết mẹ con.”

Lời chúc của anh, cô nghĩ, muốn thoát ly khỏi sự việc của Tần Hàm Dịch thì vẫn là bản thân cô phải tự đi giải quyết.

Từ từ mở mắt ra, cô đứng bên hồ nước, một lúc lâu không động đậy.

Những giọt nước bắn tung tóe bắn cả lên người cô, làm ướt chiếc váy của cô, một cơn gió thổi qua làm cô không thể không co mình lại.

Sau đó, bèn có một chiếc áo khoác choàng lên vai cô, mang theo hơi ấm.

“Không cần đâu.” Cô lúng túng nhìn Lam Dư Khê, muốn cởi chiếc áo anh vừa đặt lên vai cô xuống nhưng anh lại một mực giữ nó lại trên vai cô.

“Khoác đi! Gần đây trời lạnh rồi, lần sau đi ra ngoài thì mặc nhiều một chút.” Lam Dư Khê cười rất tự nhiên, không hề có chút nịnh nọt hay ý đồ gì, nụ cười đó mang lại cho cô hơi ấm của tình người.

“Cảm ơn!” Diệp Dĩ Muội dường như bị anh làm ảnh hưởng, cũng nở nụ cười trên môi đáp lại.

“Nha đầu, không cần khách khí như thế làm gì.” Lam Dư Khê hướng ánh mắt mình về phía hồ nước, nhìn xa xăm, chìm vào trong những kí ức xưa kia.

“Lam Dư Khê, anh đã từng ước nguyện ở đây chưa?” Diệp Dĩ Muội nhìn khuôn mặt có phần buồn và cô đơn của anh, bèn mở miệng hỏi trong vô thức.

“Đã từng!” Lam Dư Khê gật đầu, ánh mắt vẫn thờ ơ hướng về phía đài phun nước, miệng khẽ nở nụ cười cay đắng.

“Vậy....có thành hiện thực không?” lúc này cô hỏi mà trong lòng bất chợt lại có một nỗi buồn thương.

Tuy cô không biết gì về quá khứ của anh, nhưng trong lòng lại có một cảm giác, dường như anh đã từng có một khoảng thời gian mà có những việc làm anh không có cách nào chấp nhận được....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Sự Phản Ứng Của Lam Dư Khê

Lam Dư Khê im lặng một lúc rồi mới quay đầu sang nhìn cô, cười nhàn nhạt: “Thành hiện thực rồi.”

Diệp Dĩ Muội nhìn anh với ánh mắt tham dò, nỗi buồn trong ánh mắt anh đã nói cho cô biết điều ước của anh chưa thành hiện thực.

Câu trả lời lúc này chẳng qua là để cho cô tin rằng điều ước của cô nhất định sẽ thành hiện thực.

Cô cười cảm động, không nói gì thêm.

“Dĩ Muội, lát nữa cô muốn đi đâu?” Lam Dư Khê phá vỡ không khí im lặng, lại khôi phục lại bộ dạng như bình thường, không còn vẻ buồn rầu ban nãy nữa, dường như nó chưa từng xuất hiện qua trong ánh mắt và nét mặt anh mà chỉ là do cô hoa mắt mà thôi.

“Về căn biệt thự ở ngoại thành.” Diệp Dĩ Muội suy nghĩ một lát, dường như đó là nơi duy nhất cô có thể đi.

Nếu như cô dám không về, nói không chừng Tần Hàm Dịch lại uy hiếp cô.

“Tôi đưa cô về!” Lam Dư Khê cũng không giữ cô lại, dù gì thì thân phận của hai người bây giờ cũng không phù hợp để giữ lại.

“Được.” Diệp Dĩ Muội gật đầu, không hề từ chối.

Trong người cô bây giờ không có tới một đồng, kể cả là bắt xe về thì cũng phải nhờ vú Trần trả tiền, vậy thì cô tội gì phải từ chối lòng tốt của

Lam Dư Khê.

“ĐI thôi, xe đỗ ở bên đường.” Lam Dư Khê chỉ tay về chiếc xe đua màu đỏ phía đối diện bên đường.

“Hình như anh rất thích xe màu đỏ!” Diệp Dĩ Muội nhìn chiếc xe loại đã cũ màu đỏ nói.

“Ừm, đúng vậy!” Lam Dư Khê trả lời nhưng nếu nghe kĩ thì trong tiếng nói đó có chút gì đó gò ép.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh, có chút tò mò về biểu hiện của anh nhưng cũng không mở miệng hỏi thêm.

Mỗi người đều có bí mật cho riêng bản thân mình, can dự vào việc của người khác từ trước tới giờ cô không hề làm vậy.

Hai người rất nhanh đã đi tới bên lề đường, Lam Dư Khê cơ thể to lớn đi sát cô chặn xe cho cô, hai người qua đường và hướng về phía chiếc xe của anh.

Người đàn ông thì đẹp trai, anh tú, thanh lịch.

Cô gái xinh đẹp, thoát tục, thanh tao.

Hình ảnh hai người họ đi bên nhau không biết đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn ghen tỵ của mọi người.

Chỉ là, ai mà biết được, đúng lúc này sự cố xảy ra.

Một chiếc xe kéo, đã ngoắc vào chiếc xe màu đỏ của Lam Dư Khê đang kéo đi.

Lam Dư Khê với ánh mắt lạnh lùng, cũng không nhìn xe chạy trên đường, chẳng thèm quan tâm gì nữa mà định xông về phía chiếc xe đang bị

kéo đi.

“Cẩn thận!” Diệp Dĩ Muội nhìn thấy một chiếc xe đang phi về phía Lam Dư Khê liền tiến lên dùng lực kéo tay Lam Dư Khê lại.

“Khặc....”

Khi Lam Dư Khê được cô kéo lại, chân cô chẹo về một bên, kêu lên một tiếng khặc nghe chừng bị thương không hề nhẹ.

“Dĩ Muội, không sao chứ?” Lam Dư Khê vội vàng đỡ lấy cô.

“Không sao?” Diệp Dĩ Muội cố kìm cơn đau mà lắc đầu cười gượng gạo.

“Vậy cô tự nhìn đường cẩn thận nhé, tự mình qua đường.” Lam Dư Khê chỉ nhắc nhở một câu thế rồi xông về phía chiếc xe của mình.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh quay người bước đi, mới dám tắt đi nụ cười trên môi và nheo chặt lày lịa.

Nhưng, ngay sau đó cô liền bước đi khập khểnh về phía một bên đường.

Thái độ của Lam Dư Khê rất không bình thường, cô có dự cảm, nhất định xảy ra chuyện.

Quả đúng, Lam Dư Khê chạy xông lên, ngăn chiếc xe kéo lại, găm lên với cảnh sát giao thông: “Bỏ chiếc xe của tôi xuống.”

“Tiên sinh, xe cô anh đã sai quy định, bắt buộc phải lùi đi.” Cảnh sát vừa nhìn thấy thái độ của Lam Dư Khê liền sầm mặt lại.

“Lập tức bỏ xe của tôi xuống, đừng để tôi nói lần thứ hai.” Lam Dư Khê nheo mắt lại nhìn lạnh lùng, cái bộ dạng đó như muốn giết người vậy.

Cảnh sát giao thông nhìn khí thế ngạo mạn ngông cuồng của Lam Dư Khê , trong lòng tuy có chút do dự nhưng dần dần có người túm lại làm cho anh ta sao có thể để cho chủ nhân của một chiếc xe vi phạm quy định uy hiếp được!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thay Anh Cúi Đầu

Cảnh sát giao thông thấy thái độ ngông cuồng của anh, nói một câu mà công việc của bọn họ vẫn thường nói rồi muốn kéo xe đi: “Không được, xe của anh đã đỗ sai quy định, bắt buộc phải kéo đi.”

Lam Dư Khê bỗng nhiên đỏ mắt lên, đột nhiên đưa tay kéo cửa xe ra, rồi túm cổ viên cảnh sát giao thông trong xe ra.

“Anh làm cái gì đấy hả?” cảnh sát giao thông không ngờ rằng, Lam Dư Khê lại làm loạn như vậy.

Lam Dư Khê không nói câu nào, giơ tay lên định đấm vào mặt viên cảnh sát.

“Đừng!”

Diệp Dĩ Muội vừa khập khễnh cố gắng bước tới phía trước, liền bị hành động của Lam Dư Khê làm cho sợ hãi, cô tròn xoe mắt lại, lập tức xông lên phía trước, đứng chặn trước người cảnh sát giao thông, đỡ lấy tay anh ngăn lại.

Thế nhưng, hành động của Lam Dư Khê vừa nhanh, lại chính xác, làm gì cô có thể ngăn lại được.

“Bụp.”

Lam Dư Khê không kịp thu tay về, một cú đấm giáng xuống mặt Diệp Dĩ Muội,

Chân cô vốn dĩ đã bị thương, cú đâm vừa rồi đã làm cho cô ngã dúi xuống đất.

“Diệp Dĩ Muội, cô làm cái gì đấy?” Lam Dư Khê lập tức cúi người xuống đỡ cô lên, cú đâm đó như vừa giáng cả vào con tim anh, đau nhói.

“Lam Dư Khê, đánh cảnh sát tội lớn lắm anh biết không?” cô nhìn niêm đau trong mắt anh, nói giải thích.

Cánh tay anh đang đỡ lấy cô đột nhiên đứng đơ lại, hai mắt nhòe đi.

“Đúng là đồ ngốc!” anh tức giận mắng cô một tiếng, rồi cẩn thận đỡ cô đứng lên.

Cô liếc nhìn anh, rồi cũng không tranh cãi thêm làm gì, hướng ánh mắt về phía cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, đỗ xe không đúng nơi quy định là lỗi của chúng tôi, anh xem phải nộp phạt bao nhiêu chúng tôi sẽ nộp, có thể đừng kéo xe đi được không?” Diệp Dĩ Muội biết Lam Dư Khê không phải là người thiếu tiền, anh kích động như vậy, chiếc xe này nhất định có ý nghĩa đặc biệt gì đó với anh.

“Cái này...” cảnh sát giao thông nhìn khuôn mặt sừng đỏ lên của Diệp Dĩ Muội, cũng có chút nể tình.

“Đồng chí cảnh sát, chân tôi bị tọe đi rồi, anh ấy phải đưa tôi tới bệnh viện nữa, anh linh hoạt cho chúng tôi một lần được không!” Diệp Dĩ Muội vẫn cố gắng, xuống giọng cầu xin.

“Để bọn họ đi đi!”

“Đúng vậy, nhìn tiểu cô nương có vẻ bị thương cũng không nhẹ.”

Mọi người túm lại xem cũng thấy thương cảm mà lên tiếng nói giúp cô.

“Thôi được! lần sau chú ý chút!” cảnh sát giao thông viết giấy nộp phạt, liếc nhìn khuôn mặt vẫn lạnh như tiền của Lam Dư Khê, rồi lập tức thu ánh mắt về, đưa tờ giấy nộp phạt cho Diệp Dĩ Muội.

“Cảm ơn anh!” Diệp Dĩ Muội đỡ lấy tờ giấy, đưa lại cho Lam Dư Khê vẫn với khuôn mặt khó coi: “Chân tôi đau quá, mau nộp phạt đi, để rời đi nhanh lên.”

Cô sợ anh lại nổi điên lên, chỉ có thể nhắc nhở anh rằng cô bị thương rồi.

“Ừm.” Lam Dư Khê trả lời một tiếng hậm hực, lấy tiền ra rồi đưa cho cảnh sát giao thông.

Cảnh sát giao thông thu được tiền phạt rồi, lập tức thả chiếc xe màu đỏ của Lam Dư Khê xuống.

“Cẩn thận!” Lam Dư Khê đỡ lấy Diệp Dĩ Muội, cùng cô từ từ đi về phía chiếc xe.

Nếu không phải còn nhớ cô là Tần thái thái thì anh thực sự muốn bế cô lên để cô không phải bước đi khó khăn thế này.

Đợi tới khi hai người đã ngồi vào trong xe rồi, Lam Dư Khê mới rút điện thoại ra, ấn gọi một số máy.

“Tôi là Lam Dư Khê, mười phút sau sẽ tới trước cửa bệnh viện, chuẩn bị một chiếc xe lăn ra cửa đón, bảo hai chuyên gia về xương khớp đợi lệnh.” Lam Dư Khê sau khi ra lệnh xong liền cúp máy.

“Lam Dư Khê, không cần khoa trương ...” cổ chân cô tuy là rất đau nhưng không tới mức phải cho hai chuyên gia xương khớp đợi lệnh thế chứ!

“Chẳng phải là rất đau à?” anh nheo mày nhìn cô hỏi.

“Lam Dư Khê, anh tức giận rồi đấy à?” Diệp Dĩ Muội thấy sắc mặt anh khó coi liền lí nhí hỏi.

Cô biết, những thiếu gia con nhà lăm tiền như anh, chắc chắn là sẽ không chịu cúi đầu trước người khác.

Vì thế, cô thay anh cúi đầu, cô đoán hay là cô làm thế đã làm anh mất mặt!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng

Ở đây là chốn phố xá phồn hoa, trước mặt bao nhiêu người đang đứng xem, viên cảnh sát đó đương nhiên là không thể nào bị Lam Dư Khê dọa cho sợ hãi, nhưng cũng đã hạ xe anh xuống.

Bây giờ, điều Lam Dư Khê quan tâm làm chiếc xe đó, không muốn nó bị kéo đi, ngoài việc nói vài lời để nghe, hạ mình với viên cảnh sát thì còn có thể thế nào nữa?

Cô cũng để ý tới thể diện, cũng không thích cầu xin người khác, nhưng anh đối tốt với cô, cô muốn báo đáp anh.

“Đúng thế! Rất tức giận!” anh nhìn cô, gật đầu, tự cười chế nhạo đầy cay đắng: “Đúng là mất mặt quá thế, lại để cho mỹ nữ cứu anh hùng!”

Lam Dư Khê nếu không phải là không muốn phụ tấm lòng tốt của cô thì khi mà cô cầu xin viên cảnh sát đó anh đã anh đã ngăn cô lại.

Trước câu nói của anh cô đúng là không biết nói gì thêm, chỉ cười gượng gạo nhắc: “Anh hùng, anh có thể lái xe đưa tôi tới bệnh viện khám cổ chân trước được không?”

Cổ chân cô liên tiếp bị tọp đi hai lần, lại càng bị thương nặng hơn, đau tới nỗi cô cảm thấy như khớp xương đang rạn ra vậy.

“Vâng, mỹ nhân.” Lam Dư Khê nhăn trán lại, mặc dù trong con tim rất đau nhưng miệng lại trở lại với nét mặt cợt nhả bản chất, khởi động xe lái đi.

Diệp Dĩ Muội nghe mà bật cười, cô vẫn thích bộ dạng bản chất như thế này của Lam Dư Khê hơn.

Lam Dư Khê lái xe rất nhanh, đúng là chỉ có mười phút đã đỗ trước cửa một bệnh viện tư nhân.

Ngay sau đó, lập tức có người chạy ra đón.

“Lam thiếu gia.”

“Viện trưởng Hồ, sao ông cũng đích thân tới thế này?” Lam Dư Khê nhìn người đàn ông trung tuổi, ngữ khí có vẻ khách khí nói.

“Là việc nên làm mà!” Viện trưởng Hồ gật đầu cười, chỉ sợ đón tiếp chậm trễ.

Lam Dư Khê không nói thêm gì, đỡ Diệp Dĩ Muội xuống xe, ngồi lên chiếc xe lăn, nói với hai vị bác sĩ đi phía sau viện trưởng Hồ: “Cổ chân cô ấy bị tỵ khá nghiêm trọng, hai vị kiểm tra kỹ càng một chút, tôi sợ bị ảnh hưởng tới xương.”

“Vâng, Lam thiếu gia.” Hai vị bác sĩ cũng cô cùng khách sáo. Diệp Dĩ Muội nhìn tình thế có vẻ hơi phô trương, cô đúng là chỉ muốn lúc này có một cái lỗ mà chui vào biến mất ngay lập tức.

“Viện trưởng Hồ! Hôm khác sẽ cùng viện trưởng nói chuyện nhé!” Lam Dư Khê tự tay đẩy chiếc xe, nói với viện trưởng Hồ.

“Được!” viện trưởng Hồ liếc mắt nhìn Diệp Dĩ Muội ngồi trên chiếc xe lăn, cảm thấy nhìn rất quen, nhưng vì một bên má của Diệp Dĩ Muội đang sưng lên nên nhất thời không nhận ra.

Sau khi vào tới tòa nhà chẩn đoán của bệnh viện, Diệp Dĩ Muội trải qua các loại kiểm tra, sau đó mới được hai chuyên gia về xương khớp bắt

đầu điều trị.

Lúc mới bắt đầu Diệp Dĩ Muội còn nói là bản thân mình không sao, không cần phiền phức thế.

Nhưng, mọi người đều nhiệt tình, nếu cô không chấp nhận thì đúng là không nể mặt, vì vậy cô chỉ có thể chấp nhận một cách vô điều kiện.

Trải qua sự kiểm tra kĩ càng, tới lúc bọn họ ra khỏi bệnh viện đã là ba giờ chiều, bọn họ đã dành thời gian cả sáu tiếng đồng hồ cho việc kiểm tra và điều trị.

Anh vô cùng vẫn thận đờ cô ngồi vào trong xe rồi mới trở về ghế lái, ngồi vào.

Chỉ là, anh không hề lái xe đi ngay mà dựa lưng vào ghế, hít thở một hơi thật sâu, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Diệp Dĩ Muội tưởng rằng anh chạy đôn chạy đáo mệt quá, bèn lặng lẽ ngồi một bên, không nói gì, không muốn làm phiền anh.

Một lúc sau, Lam Dư Khê đột nhiên thở dài một tiếng: “Cô không tò mò câu chuyện liên quan tới chiếc xe này à?”

Có rất nhiều việc, vốn dĩ anh cứ tưởng bản thân buông bỏ được rồi, thế nhưng sau khi trở lại thành phố này, anh mới hiểu, thực ra anh vẫn chưa buông được.....

Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm vào Lam Dư Khê, không hề trả lời câu hỏi của anh.

Cô nguyện làm người chỉ lắng nghe, lặng lẽ nghe anh nói, nhưng cô không hề có chút tò mò về quá khứ đau khổ của người khác.

Vì vậy, chỉ xem anh có muốn nói ra hay không thôi chứ còn bản thân cô không hề tò mò.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Căn Biệt Thự Cổ

“Lam Dư Khê, tuy tôi không biết rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng bất luận thế nào, chỉ cần chúng ta vẫn còn sống, thì chúng ta đều nên trân trọng bản thân, đúng không?” lời cô nói là để cho anh nghe và cũng chính là để nói cho bản thân mình.

Tuy, Lam Dư Khê thể hiện ra ngoài rằng anh ta sống rất thoải mái, nhưng, Diệp Dĩ Muội lại luôn có một cảm giác rằng anh làm như vậy, chẳng qua chính là một cách trốn tránh mà thôi.

Quá khứ có khó khăn thế nào nhưng đó cũng là một phần của cuộc sống, nếu như không đối mặt được, vậy thì chẳng khác nào phủ định quá khứ của bản thân.

“Đúng, chúng ta đều nên trân trọng bản thân.” Lam Dư Khê gật đầu, cười cười trả lời cô.

“Ừm!” cô bị nụ cười của anh ảnh hưởng rồi, cô cũng nhìn anh cười.

Khi cô cười một bên má bị đâm liên rất đau, làm cô cười rồi liền suýt xoa một tiếng, nhăn mặt lại.

“Đau lắm đúng không?” anh nhìn một bên má của cô vẫn còn sưng lên, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy có lỗi và thương cô.

“Đúng thế, rất đau!” Diệp Dĩ Muội cầm lấy túi chườm đá bên cạnh, chườm vào một bên má của mình, nhìn vào gương xe rồi nheo mày lại.

Đau, cô có thể chịu được, thế nhưng lát nữa về tới nhà Tần Hàm Dịch nhìn thấy cô biết ăn nói thế nào?

Nếu để Tần Hàm Dịch biết được nguyên nhân thật sự anh sẽ lại nổi đóa lên với cô, nói không chừng còn thốt ra những lời khó nghe.

“Dĩ Muội, việc này tôi sẽ giải thích với Hàm Dịch.” Lam Dư Khê nghĩ cũng thấy đau đầu, nhưng anh chủ động nói rõ ràng ra trước sẽ tốt hơn là để tự Diệp Dĩ Muội đi đối diện với Tần Hàm Dịch.

“Không cần đâu, tự tôi nói là được rồi.” cô hiểu Tần Hàm Dịch, càng có người bảo vệ cô anh càng tức giận.

Còn về việc tại sao anh lại như thế, cô cũng không biết, coi như là anh không thích cô thì làm thế đi!

“.....Vậy được!” Lam Dư Khê liếc mắt nhìn cô thăm dò, trong lòng tuy là vẫn không yên tâm, nhưng cũng không làm khó cô: “Đi ăn cơm thôi, vất vả cả ngày rồi, chắc cô cũng đói rồi đúng không?”

“Thôi không đi nữa, bộ dạng này của tôi mà đi ăn cơm có mà dọa người trong quán ăn sợ chết khiếp!” Diệp Dĩ Muội tự chỉ tay vào mặt mình, cô không muốn trở thành tâm điểm chú ý trong quán ăn.

“Ừm, đúng đúng, tránh bị hiểu lầm, tôi lại ra tay bạo lực với phụ nữ, danh tiếng của tôi có mà lại chẳng còn nữa.” Lam Dư Khê vuốt cằm rồi cười cười nói.

“Lam Dư Khê, mặt tôi vốn dĩ là do bị anh đánh còn gì, làm gì phải hiểu lầm đâu?” Diệp Dĩ Muội cố ý đả kích anh, rồi lại cười “ha ha”, không hề có ý trách móc.

“Mỹ nhân, giữ thể diện cho tôi chút đi được không hả?” Lam Dư Khê giả bộ nhìn Diệp Dĩ Muội với khuôn mặt đáng thương.

“Được, vậy anh hùng đã có thể lái xe đi chưa?” Diệp Dĩ Muội vừa cười vừa lắc đầu, cái người này đúng vẫn là một đứa trẻ.

“Tuân lệnh.” Lam Dư Khê không chút chậm trễ, lập tức khởi động xe.

Diệp Dĩ Muội vẫn khẽ cười quay sang nhìn anh, rồi cả người cô dựa vào ghế.

Cả ngày bao nhiêu là chuyện, cô mệt không chỉ có cơ thể, mà cả còn tim cũng rất mệt mỏi.

Lúc này khó lắm mới có một người ở bên cạnh bản thân, thư giãn một chút cũng tốt.

Lam Dư Khê quay đầu sang nhìn Diệp Dĩ Muội, thấy cô nhắm hai mắt lại, đôi lông mày hơi nheo lại như đang suy nghĩ gì đó.

Hôm nay anh đã làm liên lụy đến cô, anh phải làm thế nào thì cô mới bớt phải chịu khổ một chút đây?

Anh vừa lái xe vừa suy nghĩ làm thế nào để tốt nhất cho cô.

Cảm quang đường không ai nói gì, mỗi người đều có suy nghĩ cho riêng mình, nửa tiếng sau, chiếc xe màu đỏ đỗ lại dưới một gốc cây cổ thụ phía ngoài căn biệt thự cổ.

Diệp Dĩ Muội cảm nhận thấy chiếc xe dừng lại, mở mắt ra, nhìn căn biệt thự: “Đây là đâu?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Phát Diên Vì Yêu

Lam Dư Khê đẩy cửa xe bước xuống, đi tới bên cửa xe Diệp Dĩ Muội ngồi giúp cô mở cửa xe, mới trả lời: “Nhà hàng tư nhân, đưa cô tới ăn cơm.”

“Nhà anh?” Diệp Dĩ Muội ngẩng đầu lên nhìn căn biệt thự cổ, vừa liếc mắt nhìn vừa xuống xe.

“Ừm.” Lam Dư Khê vội vàng đưa tay ra đỡ lấy Diệp Dĩ Muội, cùng cô từ từ đi vào bên trong.

“Ở đây đẹp quá!” Diệp Dĩ Muội nhìn cảnh vườn xung quanh, cô nói.

“Nếu cô thích nơi này có thể tới chơi lúc nào cũng được.” Lam Dư Khê mời cô với vẻ rất thoải mái.

“Đợi tới khi tôi không có nhà để về, lúc đó tôi sẽ tới đây tránh nạn.” Cô nhìn anh chớp chớp mắt, ngữ khí nói cũng thoải mái y như anh.

“Nếu ở lâu là tôi phải thu tiền thuê phòng đấy!”

“Này! Lam Dư Khê! Anh kệt sĩ thật đấy, chúng ta không phải là bạn à?”

“Bạn thì là bạn nhưng tiền bạc là cứ phải rõ ràng!”

“Bữa cơm này không thu tiền đâu chứ?”

“Cô đoán xem?” Lam Dư Khê nhìn cô, cười xấu xa.

“Vậy một người thân không có một đồng như tôi đây tốt nhất là đi thôi!” Diệp Dĩ Muội cố ý trêu anh, giả vờ quay người muốn bước đi.

“Này, Diệp Dĩ Muội, cô không được làm thế?” Lam Dư Khê lập tức ngăn cô lại, trong lúc vội vàng anh liền bế cô lên.

“Này, Lam Dư Khê, anh làm cái gì đấy?” Diệp Dĩ Muội giật mình sợ hãi kêu lên, vì chạm phải vết thương, cô đau nhưng cũng không dám kêu to hơn.

“Cô đoán xem?” anh nhìn cô cười với nụ cười trêu chọc.

Diệp Dĩ Muội nhìn bộ dạng của anh lúc này liền co rúm người lại, không thể không thừa nhận, Lam Dư Khê nhìn đúng là giống với đại thiếu gia đào hoa.

“Không đoán.” Cô vội vàng lắc đầu, khuôn mặt cô đỏ lên.

Lam Dư Khê cúi đầu liếc nhìn cô gái đang e thẹn trong lòng, con tim bỗng nhiên lại đập loạn lên, kích động giống như một chàng thanh niên mới lớn.

Đã bao nhiêu năm rồi anh không hề có cảm xúc như lúc này.

Anh không dám nhìn cô thêm, sợ rằng bản thân mình sẽ bị đắm chìm vào cảm xúc đó.

Vợ bạn thì đừng có mong chờ hay hi vọng gì, đó là đạo lý mà anh luôn ghi nhớ.

Trước cửa căn biệt thự, anh nhanh chóng ấn một dãy số mật mã, rồi đẩy cửa ra, bế cô đi vào đại sảnh, cẩn thận đặt cô ngồi xuống ghế sofa.

“Muốn ăn gì? Tôi đi làm.” Anh quỳ xuống trước mặt cô, hỏi nhẹ nhàng.

Anh nhìn cô với ánh mắt rất bình lặng, nhưng trong lòng con sóng cảm xúc đang trào dâng lên rồi.

Lúc này một bên má của cô sưng lên, bộ dạng không xinh đẹp gì, nhưng đôi đồng tử mắt đó lại sáng vô cùng long lanh, có sức mạnh thu hút linh hồn người khác.

“Anh biết làm gì? Phải nói rõ trước là tôi không ăn món Tây đâu đấy!” cô tuy là biết làm khó anh nhưng cũng do cô coi anh là bạn nên mới yêu cầu như vậy.

“Tư tưởng lớn gặp nhau!” Lam Dư Khê gật đầu nói: “Tôi cũng không thích ăn món phương Tây.”

“Thật á?” Diệp Dĩ Muội nhìn anh vẻ hoài nghi: “Khi anh ở Paris đều ăn món ăn Trung Quốc à?”

Nhìn người này làm việc theo phong cách phương Tây như vậy, Diệp Dĩ Muội thực sự không ngờ anh lại thích đồ ăn Trung Quốc.

“Không cần hoài nghi, tuy là tôi thích con gái phương Tây nhưng khẩu vị ăn uống thì tôi lại khá thích đồ ăn Trung Quốc.” Lam Dư Khê đứng lên vừa đi vừa nói: “Đợi một chút, tôi biết làm món gì cho cô rồi.”

Diệp Dĩ Muội nhìn bóng dáng Lam Dư Khê sau khi đi khuất, cô mới đảo mắt nhìn một lượt căn phòng huy hoàng này, ở đây không giống với căn biệt thự của Tần Hàm Dịch, ở đây mọi thứ đều màu xám đen, tổng thể mà nói, căn biệt thự mang cho người khác cảm giác rất ấm áp.

Suy nghĩ một lát, cô thấy màu sắc đêm lại cảm giác này, chắc không phải là phong cách của một người đàn ông.

Vậy thì, ai đã từng ở đây và người đó là người như thế nào?

Diệp Dĩ Muội đột nhiên nhớ lại cảnh tượng Lam Dư Khê vì chiếc xe màu đỏ đấy mà như phát điên lên, cô lại càng thêm tò mò, rốt cuộc một cô gái thế nào mới có thể làm cho một Lam Dư Khê phong lưu mất đi lí trí như vậy?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Bị Thương Toàn Thân

Lam Dư Khê làm đồ ăn với tốc độ rất nhanh, nhaanh tới nỗi mà Diệp Dĩ Muội cảm thấy anh vừa mới vào trong đã đi ra rồi.

Có điều, cũng rất đơn giản, trên một chiếc khay, đặt một chiếc bát lớn đang bốc hơi lên, bên cạnh lại hai cái bát nhỏ.

“Dĩ Muội, ăn cơm thôi.” Lam Dư Khê nhìn chân cô bị thương đi lại không tiện nên đã bê lên.

Diệp Dĩ Muội liếc nhìn đồ ăn đang bốc hơi trong bát, cô lại nhìn anh có chút giật mình: “Cháo trứng cà chua?”

“Ừm.” Lam Dư Khê nheo mắt cười cười, cầm một cái bát lên, múc nửa bát đưa cho Diệp Dĩ Muội: “Cô đừng nhìn nó đơn giản, ngon lắm đấy, món sở trường của tôi.”

“Thật sự không ngờ, anh còn biết làm món này.” Diệp Dĩ Muội đỡ lấy, cầm chiếc thìa lên, thổi thổi rồi cho một miếng vào miệng.

“Mùi vị thế nào?” Lam Dư Khê lại múc cho mình một bát, ngồi xuống bên cạnh cô, đợi cô bình luận.

“Ừm, không tới nỗi nào.” Diệp Dĩ Muội chân thành khen ngợi.

“Vậy thì ăn nhiều một chút!” Lam Dư Khê cười hài lòng, lúc này mới ăn phần của mình.

“Được!” Diệp Dĩ Muội cũng là đói thật rồi, nửa bát cháo cô ăn khoảng cái hết.

“Đưa cho tôi.” Lam Dư Khê vui vẻ đỡ lấy bát, lại múc cho cô nửa bát nữa đưa cho Diệp Dĩ Muội.

“Lam Dư Khê, ai dậy anh làm món này đây?” Diệp Dĩ Muội khi đỡ lấy cái bát, liền tiện miệng hỏi.

Lam Dư Khê mắt vẫn hơi cười, nhưng đang bị phân tâm, không đợi Diệp Dĩ Muội cầm tay được vào bát, anh đã bỏ tay ra rồi.

“A.....” Diệp Dĩ Muội kêu lên một tiếng, bát cháo vẫn còn nóng liền đổ vào tay cô.

“Dĩ Muội, xin lỗi, tôi không cố ý đâu.” Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội rồi nói xin lỗi, bế cô từ ghế sofa lên: “Tôi đưa cô đi băng bó lại.”

“Không sao.” Diệp Dĩ Muội miễn cưỡng nở một nụ cười, trong lòng thì đang kêu lên là đen đui.

Rốt cuộc còn có ai đen đui hơn cô không, trong một ngày, vì người đàn ông này mà chân bị thương, mặt thì như biến dạng, bây giờ lại bị bỏng tay, từ trên xuống dưới chẳng còn chỗ nào yên lành cả.

“Dĩ Muội, tôi xin lỗi.” Lam Dư Khê bế Diệp Dĩ Muội vào trong nhà tắm, đặt cô ngồi xuống thành bồn tắm, dùng nước lạnh xả vào bàn tay bị bỏng của cô.

“Không sao, cũng không phải là cố ý, anh đã nói rất nhiều lần xin lỗi rồi.” Diệp Dĩ Muội dùng lại vài giây rồi mới nói xin lỗi: “Là tôi không tốt, tự nhiên đi hỏi linh tinh.”

Rõ ràng cô biết trong lòng anh đang có chuyện, lẽ ra lúc nói hay hỏi gì nên tránh đi những vấn đề nhạy cảm.

Loại cháo này người có thể dạy anh làm chỉ có thể là phụ nữ, cô lại còn ngốc mà đi hỏi, đúng là bị bồng cũng đáng đời.

Nét mặt Lam Dư Khê như đóng băng lại, ánh mắt anh bàng hoàng và mênh mang, dường như đang nhìn về một phía rất xa, rất xa.

Diệp Dĩ Muội nhìn khuôn mặt u sầu của anh, lúc này mới biết, Lam Dư Khê mà lúc trước cô quen biết không phải là con người thực sự của anh.

“..... Lam Dư Khê, đừng buồn!” Diệp Dĩ Muội nhìn anh một lúc mới nói ra được một câu an ủi mà cô biết cũng không tác dụng lắm.

Vết thương của anh là chuyện của nhiều năm, đã được kìm nén trong tim rất lâu rồi, sao có thể vì một câu nói của anh đó thì sẽ không đau nữa!

“Diệp Dĩ Muội, có thể ôm tôi một lát không?” khi anh quay đầu sang nhìn cô, cô mới nhìn rõ, ánh mắt anh lại buồn như vậy.

“Được.” giọng cô khàn khàn nghẹn đi như thế buồn cùng nỗi buồn với anh.

Không biết từ khi nào, người đàn ông to lớn này, lúc này trong mắt cô lại là một đứa trẻ bị thương và cần được an ủi.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy hóa ra cũng có người có lúc cần tới cô.

Cô dang hai cánh tay ra ôm anh vào lòng.

Những giọt nước vẫn còn đọng trên tay cô, thấm vào áo sơ mi của anh và ngấm vào trong da thịt anh, anh cảm thấy những giọt nước vốn dĩ lạnh lúc này lại mang theo chút hơi ấm, đột nhiên làm ấm con tim đã băng giá bao nhiêu năm của anh.

Nhưng, lần này, anh vẫn chưa đem câu chuyện của mình nói cho cô biết, không phải anh không tin cô, mà là ánh mắt thương cảm của cô dành cho anh làm anh không muốn cô lo cho anh.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chiếc Váy Màu Đỏ

Cô không nói gì, trong lòng thầm chúc phúc cho anh.

Một lúc lâu sau, phần dưới cơ thể cô bị ướt mới làm Diệp Dĩ Muội chú ý và đưa cô trở về với thực tại.

Cô cúi đầu xuống nhìn, lúc này mới phát hiện nước trong chiếc bồn rửa tay đã chảy tràn ra và làm ướt chiếc váy của cô.

“Lam Dư Khê....” cô lúng túng đẩy Lam Dư Khê ra: “Nước chảy hết ra rồi....”

Lam Dư Khê đứng thẳng dậy, lập tức vặn vòi nước lại, bế Diệp Dĩ Muội lên.

Nhìn nước chảy xuống theo chiếc váy của cô, khuôn mặt anh tú của anh lúng túng ngại ngùng hơn bao giờ hết.

“Lam Dư Khê, có thể thả tôi xuống được không, sau đó tìm giúp tôi một bộ quần áo.” Diệp Dĩ Muội thấy bộ dạng lúng túng của anh, chỉ có thể lên tiếng nhắc anh.

“Được. Tôi bế cô ra ngoài trước đã!” Lam Dư Khê vừa mới đi ra khỏi cửa phòng tắm, Diệp Dĩ Muội liền lập tức kéo tay áo anh: “Để tôi trong nhà tắm là được rồi, tránh ra ngoài lại làm ướt những chỗ khác.”

“Được, đợi tôi một lát.” Lam Dư Khê lại đặt cô lên thành bồn tắm, nhanh chân đi ra ngoài.

Diệp Dĩ Muội nhìn những bước chân luống cuống của anh, cô lắc đầu cười cười.

Anh có phải khắc tinh của cô không vậy, dường như lần nào ở cạnh anh bản thân cô cũng đều vô cùng nhếch nhác.

Lam Dư Khê nhanh chân chạy lên tầng, đi tới phòng thay đồ, nhìn vào chiếc váy màu đỏ được treo ngay ngắn bên trong, động tác lại có phần do dự.

Cô ấy chỉ yêu màu đỏ, giống như tính cách của cô ấy vậy – luôn cuồng nhiệt.

Sở thích của cô ấy và Diệp Dĩ Muội khác nhau một trời một vực, nhưng Diệp Dĩ Muội thỉnh thoảng để lộ ra những nỗi đau không thật rõ nét – điều này giống hệt với con người vốn dĩ của cô gái đó.

Trước mặt mọi người cô ấy nhiệt tình, nhiệt huyết, hoạt bát vui vẻ. Nhưng phía sau đó thì thường một mình trốn trong một góc với những nỗi đau riêng.

Cô ấy từng nói, cô muốn toàn thế giới này phải nhìn thấy, cô ấy sống rất tốt, rất tốt.....

Vì thế, sự nhiệt tình sự nhiệt huyết và yêu mà đỏ của cô chẳng qua cũng chỉ là diễn cho người khác xem mà thôi.

Về sau, cô ấy đã ra đi trong sự nhẹ nhàng nhưng lại để lại cho anh một nỗi đau không bao giờ xóa nhòa đi được.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi đi, sự chạy trốn làm cho vết thương của anh không ngừng càng lớn hơn.

Có thể, tới lúc phải đối diện với tất cả rồi.

Anh khẽ cười đau khổ, sau đó cầm chiếc váy mới chưa từng được mặc một lần đi ra khỏi phòng để đồ.

Trước đó, anh không cho phép bất kì ai động vào chiếc váy ở trong này.

Thậm chí, lần đó khi mà chị anh khuyên anh bỏ chiếc váy đi, anh đã như nổi khùng lên.

Tiếp sau đó, tự anh cũng không đối mặt được với tất cả những điều này, sau đó liền đi Paris, đã nhiều năm chưa từng trở về.

Lần này khi về cùng với Diệp Dĩ Muội anh không hề nghĩ, thậm chí còn quên mất nguyên nhân làm anh không chịu trở về.

Đợi tới khi đặt chân lên mảnh đất này, trong lòng anh mới thấy đau xót và cay đắng, không thể không thừa nhận rằng cô gái đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời anh này, đối với anh lại có một ý nghĩa đặc biệt như vậy.

Nếu Tần Hàm Dịch đối với cô không có chút cảm giác nào, anh có thể để người anh em nhường cô gái này.

Nhưng, tình hình bây giờ rõ ràng không phải vậy, Tần Hàm Dịch đối với Diệp Dĩ Muội đã có chút động lòng, chỉ là bản thân anh không phát hiện ra mà thôi.

“Dĩ Muội, mau mặc vào này, tránh để bị lạnh.” Anh đưa chiếc váy cho Diệp Dĩ Muội, đang định quay người bước đi liền nhìn thấy cô đột nhiên nheo mày lại.

“Sao thế?” anh nhìn chiếc váy: “Xin lỗi, ở đây tôi chỉ có chiếc váy màu đỏ thôi!”

“Không sao.” Diệp Dĩ Muội lúng túng lắc đầu: “Anh ra ngoài trước đi.”

Nhìn thấy cửa phòng tắm đóng lại cô mới thở phào một tiếng.

Không phải cô ghét màu đỏ, chỉ là chiếc váy này làm cô nhớ tới cơn sóng gió mà chiếc váy cưới thiên sứ đem lại.

Có điều, ngoài việc thay chiếc váy này ra thì hình như cô không còn có sự lựa chọn nào khác.

Mang theo một dự cảm không hề tốt lành, Diệp Dĩ Muội thay chiếc váy mà Lam Dư Khê đưa cho cô, sau đó bám vào tường, cô cẩn thận từ từ đi ra cửa phòng tắm, kéo cánh cửa đang đóng chặt đó ra.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lập Tức Đưa Đi

Lam Dư Khê đứng ngoài cửa trước mặt cô gái mặc bộ váy màu đỏ, anh thất thần, quên mất là đi đỡ lấy cô.

“Lam Dư Khê?” Tần Hàm Dịch nhìn Lam Dư Khê trong bộ dạng đó, trong lòng cô thở dài một tiếng.

Xe màu đỏ, váy màu đỏ, màu sắc ấm áp cổ điển trong thiết kế của căn biệt thự này, những thứ đó dường như là sở thích của một người.

“Dĩ Muội, xin lỗi, tôi hơi mất tập trung.” Lam Dư Khê bước lên phía trước một bước, đang định đỡ cô liền bị cô né đi: “Tự tôi đi được.”

Bây giờ cô hơi sợ anh, việc anh đối tốt với cô nó tới quá nhanh, tới một cách không chân thực.

Và hôm nay tất cả những gì xảy ra vừa đủ để giải thích cho cô hiểu vì sao lại thế.

Anh đối tốt với cô chẳng qua là anh coi cô là vật thế thân cho một người con gái khác.

Trước khi biết được điều này, cô còn thực sự muốn cùng anh làm bạn, nhưng, lúc này cô vô cùng căm ghét cái cảm giác bị đưa ra làm vật thay thế.

“Dĩ Muội, xin lỗi.” Lam Dư Khê từ từ bước bên cạnh cô, lúc này anh đã nhìn ra sự bài trừ của cô.

“Lam Dư Khê, ngày hôm nay anh đã nói rất nhiều lần câu xin lỗi rồi.” Diệp Dĩ Muội dừng chân lại nhìn anh, do dự một lát rồi cô mới nói: “Lam Dư Khê, tôi là Diệp Dĩ Muội, thực tâm muốn làm bạn với anh chứ không phải là người khác.”

“Dĩ Muội, tôi.....” tuy anh luôn thất thần bởi sự giống nhau, tương đồng giữa cô và cô gái ấy, nhưng anh đối tốt với cô hoàn toàn không liên quan tới việc hai người giống nhau, chỉ là anh thấy thương khi cô gặp khó khăn hoạn nạn.

Thế nhưng anh phải giải thích thế nào đây? Dường như anh có giải thích thế nào thì đều giống anh đang giáo biện.

Diệp Dĩ Muội nhìn ra được sự lúng túng và khó xử của anh, cô khẽ cười, đưa tay ra: “Chào anh, tôi là Diệp Dĩ Muội, rất vui được biết anh.”

Anh hơi choáng váng, nhìn bàn tay bị bỏng đỏ lên của cô, trong lòng anh thấy đau đớn vô cùng, nhưng lại vẫn nở nụ cười gượng gạo: “Xin chào, tôi tên là Lam Dư Khê, rất vinh dự được biết một cô gái xinh đẹp thế này.”

Tránh đi vết thương, anh cẩn thận nắm lấy tay cô nhẹ nhàng.

Khi hai bàn tay nắm vào nhau, hơi ấm trong lòng bàn tay cô truyền sang tay anh, chạy tới con tim anh, dường như góp một phần kì diệu vào làm dịu vết thương nhiều năm trong lòng anh.

“Lam tiên sinh, cổ chân của tôi bị thương, anh có thể đỡ tôi không?” Diệp Dĩ Muội không còn bài trừ anh nữa, nếu đã nói ra muốn làm bạn với anh vậy thì nên mở lòng, đúng không?

“Rất vui được giúp đỡ tiểu thư.” Anh đỡ cô, trong lòng cảm thấy rất vui trước câu nói của cô.

Anh cẩn thận khê khàng đỡ cô đến bên cạnh ghế sofa, ngồi xuống: “Đợi tôi một chút, tôi đi lấy hộp thuốc, giúp cô bôi thuốc lên vết thương.”

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội gật đầu rất tự nhiên.

Lam Dư Khê vừa mới lên tầng đi lấy hộp thuốc, chuông cổng căn biệt thự liên vang lên liên tục cho thấy người bấm chuông dường như đang rất nóng vội mà không ngừng ấn.

Tiếng chuông cửa vang lên bất thường làm cho hai người đều đờ người ra.

Lam Dư Khê nhìn vào cánh cửa đang lắc ngoài kia, anh nheo mày lại, đứng im không nhúc nhích.

“Sao không ra mở cửa?” Diệp Dĩ Muội nhìn anh, hỏi vẻ không hiểu.

“Không có gì, bây giờ đi đây.” Lam Dư Khê khẽ cười như không cười, anh đi phía ngoài cửa.

Người biết anh trở về chỉ có Tần Hàm Dịch, lẽ nào anh biết bản thân và Diệp Dĩ Muội đang ở gần nhau, đến để hỏi tội?

Khi anh vẫn còn đang do dự, phía ngoài cửa truyền vào giọng nói dứt khoát, rõ ràng của một cô gái: “Dư Khê, chị biết em ở bên trong, mau mở cửa cho chị.”

“Chị.” Lam Dư Khê nheo mày thắc mắc, kéo cửa ra: “Chị, sao chị lại về nước rồi.”

“Lam Khê, sao em không cẩn thận như vậy chứ, xảy ra chuyện rồi.” cô nheo mày nhìn em trai, ngữ khí có vẻ bất lực lại có phần trách móc.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Lam Dư Khê nhìn vào phía trong: “Chúng ta vào nhà trước đã!”

Vu Uyên Dung vừa mới bước về phía trước một bước, liền nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đang đứng trước mặt, cô bèn đơ người ra và dừng bước lại: “Sao Dĩ Muội lại ở đây? Lập tức đưa cô ấy đi đi.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Lên Mặt Báo

Diệp Dĩ Muội đang định chào hỏi Vu Uyển Dung, liền bị câu nói của chị ta làm cho bối rối.

Rõ ràng, Vu Uyển Dung đối với Diệp Dĩ Muội không thiện cảm.

“Chị, chị đang làm cái gì đấy?” Lam Dư Khê thấp giọng nói vẻ không hài lòng, thực lòng không hiểu chị rốt cuộc làm sao.

“Nếu em không muốn có chuyện thì lập tức đưa cô ấy đi.” Vu Uyển Dung vội vàng nói vẻ rất gấp, lúc này chị ta không biết phải nói thế nào với em trai nữa.

“Không cần đưa, tôi tự mình đi được.” Diệp Dĩ Muội gượng gạo cười một tiếng, cô khập khiễng bước đi khó khăn.

“Dĩ Muội, không phải tôi có ý gì không tốt với cô đâu mà là...” Vu Uyển Dung thấy Diệp Dĩ Muội như vậy, cuối cùng lí trí cũng khôi phục: “Hai người lên mạng mà xem rồi sẽ biết.”

Lam Dư Khê đương nhiên hiểu về người chị này, chị anh sẽ không vô duyên vô cớ mà làm khó Diệp Dĩ Muội, lập tức chạy lên tầng, cầm chiếc máy tính bảng của mình xuống.

Ba người đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, Vu Uyển Dung mở một trang mạng ra.

“Hai người nhìn đi!” Vu Uyển Dung nhăn mặt lại đau khổ, dựa lưng vào ghế sofa.

“Sao lại thế này?” Diệp Dĩ Muội nhìn màn hình, đó là những bước ảnh được che kín màn hình, cô giật mình hai mắt tròn xoe.

Và tiêu đề cho những bước ảnh này đó là: “Thiên sứ giáng trần, nắm tay hoàng tử gia thế - chuyện tình yêu như cổ tích.”

Phía dưới, rất nhiều cư dân mạng bình luận, nói, nếu người Tần Hàm Dịch yêu không phải là Diệp Dĩ Muội thì nên ly hôn với cô ấy để cho thiên sứ và hoàng tử ở bên nhau.

Bởi vì Lam Dư Khê rất ít khi xuất hiện trong nước vì vậy tạm thời chưa có ai nhận ra anh.

Nhưng, Lam Dư Khê dù gì cũng không phải người bình thường, việc bị nhận ra chỉ là sớm muộn mà thôi.

“Chị cũng muốn biết tại sao lại thế này, hôm nay chị vừa mới xuống khỏi máy bay, trợ lý Trương liền gọi điện cho chị hỏi có phải Dư Khê về nước rồi không, rồi bảo chị lập tức lên mạng nhìn xem Dư Khê đã gây ra chuyện gì.” Vu Uyển Dung nói với ngữ khí bực dọc, nhìn chăm chăm Lam Dư Khê không nói một lời nào, vẫn rất bình tĩnh.

“Lão đầu tử nói gì không?” Lam Dư Khê nghe chị ta nói hết mới hỏi vẻ rất bình thường.

“Còn có thể nói gì, bảo em nhanh chóng giải quyết việc này đi.”

Bây giờ sự việc đã ồn ào thế này, muốn dẹp đi căn bản là không thể.

Cô chỉ hi vọng, khi Tần Hàm Dịch nhìn thấy những tin tức này thì có thể bình tĩnh giải quyết, đừng trách Lam Dư Khê.

“Tôi và Lam Dư Khê chỉ là trùng hợp.....” Diệp Dĩ Muội muốn giải thích rồi lại cảm thấy lúc này nói gì cũng vô ích.

Cuối cùng, chỉ có thể ngồi im.

“Sao Dĩ Muội lại bị thương rồi?” Vu Uyển Dung khi đã bình tĩnh lại, lúc này mới có thời gian hỏi về vết thương của Diệp Dĩ Muội.

Chị ta thực sự cảm thấy sự việc càng lúc càng phức tạp, nếu bị người khác nhìn thấy Diệp Dĩ Muội bị thương thành ra thế này, nói không chừng sẽ lại có thêm những bài báo khác.

“Không sao, tôi không cần thận nên mới vậy.” Diệp Dĩ Muội khẽ cười, liếc nhìn Lam Dư Khê rồi trả lời.

Bọn họ là bạn, cô không muốn anh lại nhắc tới chuyện đau lòng một lần nữa.

Vu Uyển Dung nhìn Diệp Dĩ Muội, trong lòng tuy không tin câu trả lời của cô nhưng miệng cũng không nói ra.

Lần đầu tiên chị ta nhìn thấy cô gái này chị ta khá thích cô, nếu cô không phải là thái thái của Tần Hàm Dịch, chị ta nhất định sẽ vun vào cho cô và Lam Dư Khê đến với nhau.

Thế nhưng, vì trên đời này không có nếu thì miệng lưỡi thiên hạ khó lường, bọn họ nên tránh những điều này đi thì hơn.

Chị ta không biết thái độ của Tần Hàm Dịch đối với vợ mình như thế nào, nhưng hôm nay những tin tức xấu này đã làm cho Tần gia bị ảnh hưởng không hay, Diệp Dĩ Muội e rằng chẳng được yên thân rồi.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tin Đồn Xấu Trên Mạng

Vu Uyển Dung suy nghĩ một lát, cảm thấy chủ động giải thích, cho Tần Hàm Dịch có sự chuẩn bị tâm lý, sẽ tốt hơn là để tự anh nhìn thấy.

“Dư Khê, bây giờ em chủ động gọi điện cho Hàm Dịch, giải thích với cậu ấy.”

“Gọi điện rồi thì có thể nói gì chứ?” Lam Dư Khê không ngờ rằng chỉ có gặp nhau trên phố mà lại tạo ra cơn bão như thế này.

“Nói rằng hai người chỉ tình cờ gặp nhau, có người muốn hãm hại hai người.”

Chỉ mấy giờ đồng hồ mà những bức ảnh này được truyền đi với tốc độ chóng mặt, có rất nhiều dân mạng đã tải và chia sẻ, chắc chắn là có người ngầm ngầm hãm hại.

“Chị, những bức ảnh này đều là thật, em nói là bị hãm hại, Hàm Dịch có tin không?” Lam Dư Khê cũng biết nếu không có ai kiểm soát, những bức ảnh đó không thể truyền đi nhanh như vậy.

Nhưng, không kể ai là kẻ đứng đằng sau chỉ đạo sự việc này, những bức ảnh này đều là thật, anh không thể chối cãi.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?” Vu Uyển Dung nheo mày suy nghĩ.

“Trước tiên phái người đi điều tra sự việc này, sau đó em sẽ gọi điện giải thích với Hàm Dịch.” Lam Dư Khê bây giờ lo lắng nhất không phải bản thân mình mà là Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội yêu Tần Hàm Dịch, còn Tần Hàm Dịch thì cũng bắt đầu có cảm giác với Diệp Dĩ Muội, bọn họ chỉ thiếu có một bước nữa thôi là có thể đến với nhau rồi.

Hai người họ hiểu lầm đã quá nhiều rồi, Lam Dư Khê thực sự không hi vọng vì bản thân mình mà làm cho họ có thêm khoảng cách.

“Không cần em nói lão đầu tử cũng sẽ đi điều tra, em biết tính cách của ông ấy mà. Ai dám làm tổn hại tới danh tiếng của Lam gia, ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua.”

Vu Uyển Dung cười khẽnh, có vẻ rất không hài lòng khi nói tới lão gia của Lam gia.

“Chị....” Lam Dư Khê biết chắc là chị anh lại nghĩ tới chuyện không vui, trong lòng khó mà không cảm thấy áy náy.

Nếu không phải vì anh thì chị cũng sẽ không đau lòng tới vậy.

“Thôi được rồi, chị không sao.” Vu Uyển Dung an ủi em trai một câu rồi lại hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

“Em đi trước, chị và Dĩ Muội ở lại trong biệt thự, nếu em đoán không nhầm thì Hàm Dịch sau khi nhìn thấy tin tức nhất định sẽ tìm tới đây.”

Lúc này, việc trước tiên anh cần làm là tránh đi.

Nếu để Tần Hàm Dịch nhìn thấy bọn họ tới bây giờ vẫn ở cạnh nhau, chỉ sợ hiểu lầm càng thêm sâu hơn. Tần Hàm Dịch buổi sáng sau khi rời khỏi Diệp Dĩ Muội bèn đi thẳng tới sân bay.

Trên đường anh ta lái xe phi như bay, ngoài việc muốn nhanh chóng đến bên cạnh Hạ Lam, anh còn nghĩ tới việc anh và Diệp Dĩ Muội sẽ đi thăm bà nội. hình ảnh Diệp Dĩ Muội trong bộ váy màu trắng chạy ra khỏi

cửa hàng lúc đó lại xuất hiện trước mặt anh, trong lòng anh càng thêm bức dọc mà ấn chân ga thật mạnh.

Cuối cùng, không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, chiếc xe của anh cũng đỗ lại phía ngoài sân bay.

Anh nhanh chóng gọi điện cho Hạ Lam, chỉ đỗ có một chuông người ở đầu dây bên kia đã bắt máy: “Hạ Lam, em ở đâu, anh tới sân bay rồi.”

“Em vẫn ở trong phòng làm việc của nhân viên sân bay.” Lúc này Hạ Lam đã không còn khóc lóc nữa nhưng giọng nói vẫn run lên.

“Được, em đợi anh.” anh cúp máy xong, xuống xe, sải bước chạy vào bên trong sân bay.

Vốn dĩ anh có thể báo cảnh sát để cảnh sát giải tán đám phóng viên đó.

Nhưng, nếu làm như vậy đám phóng viên sẽ nói là Hạ Lam chột dạ rồi.

Và cách tốt nhất để giải quyết sự việc này chính là đối mặt.

Nhưng, bây giờ Hạ Lam là đối tượng bị tình nghi, nói lời nhất định không còn sức nặng nữa, còn anh là chồng của Diệp Dĩ Muội, lời anh nói cũng sẽ có sức thuyết phục nhất định.

Chắc là Hạ Lam hiểu được điểm này nên mới gọi anh tới, chứ không phải báo cảnh sát để giải quyết.

Chỉ là, Diệp Dĩ Muội vốn dĩ đã hiểu lầm anh bao che cho Hạ Lam rồi, sau sự việc này, cô sẽ càng không tin anh nữa.

Nghĩ tới điều, bước chân anh đột nhiên dừng lại, anh có chút do dự.

(Lời tác giả: Cho dù có sét đánh mưa dông thì mỗi ngày cũng đều chăm chỉ up bài, đến bản thân cũng thấy cảm động quá chừng. Vì vậy, các nam thanh nữ tú sau khi đọc xong có thể làm cốc cafe viết đôi dòng bình luận cổ vũ cho mình có thêm động lực được không?)

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Giải Thích Thay

Tần Hàm Dịch do dự trong giây lát nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm bỏ mặc Hạ Lam.

Sau khi hạ quyết tâm, anh nhanh chân đi về phía nơi mà Hạ Lam đang chờ.

Quả đúng như thật, cách ở phía rất xa anh đã nhìn thấy một đám phóng viên vẫn bao vây bên ngoài, chụp ảnh phía ngoài cửa sổ căn phòng, không chịu buông tha cho Hạ Lam.

Đi lại gần hơn một chút, đã có một số phóng viên nhìn thấy anh.

“Tần thiếu gia đến rồi.”

Đám phóng viên đứng ở đó rất lâu nhưng không có được chút tin tức mới nào, khi nhìn thấy Tần Hàm Dịch bọn họ đều trở nên rất hào hứng.

Tần Hàm Dịch đứng yên ở đó, bình tĩnh, kiên định, đợi đám phóng viên chạy đến đặt câu hỏi.

“Tần thiếu gia, anh vì Hạ tiểu thư mới đến đúng không?”

“Đúng.” Tần Hàm Dịch coi lời nói như vàng ngọc, anh không giải thích thừa thãi làm gì.

“Tần thiếu gia, có người nói rằng, Hạ tiểu thư đã thuê người hại chết mẹ của Tần thái thái, điều này có phải là thật không?”

“Không phải.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí kiên định, không chút do dự, anh tự nhủ rằng Hạ Lam lương thiện như vậy sẽ không làm ra những chuyện thế này.

“Tần thiếu gia, nếu mẹ của Tần thái thái chết chỉ là do tai nạn ngoài ý muốn, vậy thì tại sao thi thể đột nhiên bị đánh cắp?” lập tức có phóng viên thắc mắc.

“Thi thể chưa từng bị đánh cắp.” Tần Hàm Dịch nói rất lưu loát, ánh mắt anh tối sầm lại.

“Tần thiếu gia, khi đó trong bệnh viện có rất nhiều người nhìn thấy, Tần thái thái đi tới bệnh viện đòi người.”

“Đúng thế, Tần thiếu gia, có phải anh có ý bao che cho Hạ tiểu thư không?”

Một đám phóng viên, lập tức cảm thấy Tần Hàm Dịch không hề có chút thành ý nào, hoàn toàn là đang muốn giúp Hạ Lam thoát tội.

“Ha ha....” Tần Hàm Dịch không chút hoảng loạn, anh cười lớn lạnh lùng: “Là cha dượng của thái thái tôi đã lấy danh nghĩa thái thái tôi nhận di thể đưa đi, khi tôi và thái thái vừa từ Paris trở về, không rõ tình hình nên mới hiểu lầm.”

“Tần thiếu gia, ao có thể chứng minh những lời anh nói đều là thật? Có thể gọi Tần thái thái tới xác minh không?”

Người đã đưa tin buổi sáng, đã đem sự việc nói rất chi tiết, thậm chí còn chụp được cả ảnh Diệp Dĩ Muội đi tới bệnh viện tìm thi thể của mẹ mình, cả ảnh cô ngắt đi. Bọn họ đương nhiên sẽ không thể nào dễ dàng tin vào lời của Tần Hàm Dịch.

“Xin lỗi, thái thái tôi vừa trải qua chuyện đau buồn, tâm trạng không tốt, tạm thời không thể xuất hiện để nói rõ sự việc này.” Tần Hàm Dịch con tim đang đập thình thịch, không cần suy nghĩ anh bèn từ chối yêu cầu của đám phóng viên.

“Hạ tiểu thư ra rồi.”

Một phóng viên kêu lên, thu hút ánh mắt của Tần Hàm Dịch.

Anh nhìn Hạ Lam từng bước từng bước tiến về phía mình, không ngừng bị đám phóng viên ép hỏi, anh nhìn cô với ánh mắt thương xót, trong lúc như vậy cổ họng anh như nghẹn lại, lấy lại bình tĩnh rồi anh nói: “Ngày mai, tôi sẽ mở một cuộc họp báo tại đại sảnh của tập đoàn Tần thị, mời cha dượng của thái thái tôi đến để nói rõ sự việc này.”

Những phóng viên có mặt ở đó đều không ngờ rằng Tần Hàm Dịch lại vì Hạ Lam mà mở cuộc họp báo, công khai nói rõ sự việc này.

Sự việc tới bước này rồi, mọi người đều muốn công khai nói rõ, bọn họ cũng không muốn quấy rầy hai người nữa, chuẩn bị rời đi.

“Hàm Dịch, cảm ơn anh.” Hạ Lam hai mắt đỏ ngầu, nói nghẹn ngào.

“Không có gì.” Tần Hàm Dịch trả lời có vẻ bực dọc.

“Hàm Dịch.....” Hạ Lam trong lòng thấy nhói đau, sao cô ta lại không nhìn ra rằng Tần Hàm Dịch căn bản không tin tưởng cô 100%.

“Đi thôi! Anh đưa em về nhà.” Tần Hàm Dịch nét mặt lạnh lùng không có chút thay đổi nào.

“Được.” đôi môi trắng bệch cắt không còn giọt máu của Hạ Lam cố gắng mỉm cười, đi bên cạnh Tần Hàm Dịch ra khỏi sân bay.

Tần Hàm Dịch không nói thêm gì, rảo bước đi ra, Hạ Lam phải chạy những bước nhỏ theo sau mới đuổi kịp.

“Hàm Dịch, em không muốn về nhà.” Trước khi Tần Hàm Dịch khởi động xe, Hạ Lam lí nhí yêu cầu.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Yêu Điên Cuồng

Tần Hàm Dịch khởi động xe, lái về phía thành phố.

“Vậy em muốn ở trong khách sạn nào? Anh đưa em tới đó.” Anh nhìn Hạ Lam vẫn đang trong trạng thái sợ hãi, hỏi.

“Em không muốn ở trong khách sạn, em sợ phóng viên sẽ tới quấy rầy, làm phiền em.” Hạ Lam nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tần Hàm Dịch con tim trùng xuống.

Trước đây cô ta luôn cho rằng, kể cả toàn thế giới có bỏ lại cô ta thì Tần Hàm Dịch cũng sẽ ở bên cạnh cô ta.

Anh sẽ đứng đó đợi cô, mãi mãi là một nơi trú ẩn an toàn cho cô ta.

Thế nhưng, tình hình bây giờ đã được thay đổi rồi, anh đã hoài nghi cô ta.

“Được, anh sẽ bảo Tiêu Nhiên chọn một căn hộ trong số các căn hộ của Tần gia cho em ở.” Tần Hàm Dịch đáp ứng yêu cầu của cô ta nhưng vẫn không để lộ bất kì một cảm xúc thừa thãi nào.

Thậm chí có thể nói, có chút lạnh nhạt, đây là thái độ mà từ trước tới nay chưa bao giờ anh dùng với Hạ Lam.

“Hàm Dịch, em muốn tìm một nơi yên tĩnh.” Hạ Lam yêu cầu.

Bao nhiêu năm nay, cô ta chưa từng nhờ cậy anh, không biết lúc này vì sao, lại mở miệng thế này.

Đây vốn dĩ không phải phong cách của cô ta, cô ta chỉ có thể dùng cách này để chứng minh trong tim anh cô ta vẫn còn quan trọng.

Cô ta đã hoàn toàn mất đi Hứa An Ca, cô ta không muốn mình lại mất đi Tần Hàm Dịch.

Hơn nữa, theo đuổi Hứa An Ca nhiều năm rồi, lần này, cô ta thực sự mệt rồi.

Vì vậy, cô ta đã về nước, muốn bắt đầu lại cuộc đời, muốn thử một lần đón nhận người đàn ông yêu bản thân mình.

Chỉ là, điều làm cho cô ta không ngờ đó là, hóa ra Tần Hàm Dịch cũng thay đổi rồi.

Cùng là một người con gái đã cướp đi hai người đàn ông quan trọng trong cuộc đời cô ta, cô ta không can tâm, không can tâm....

“Được, bây giờ anh bảo Tiêu Nhiên đi làm.” Tần Hàm Dịch vẫn không thay đổi nét mặt, đưa tay lên ấn vào màn hình trên xe được kết nối với điện thoại.

“Hàm Dịch.....” Hạ Lam nắm lấy tay Tần Hàm Dịch: “Chẳng phải anh còn có một căn biệt thự ở ngoại thành à?”

Cô ta cuối cùng đã không nhịn được mà nói thẳng ra mục đích của mình.

Tần Hàm Dịch rút bàn tay đang được Hạ Lam nắm ra, đặt lên vô lăng, trả lời: “Không phải một căn mà tổng cộng có ba căn, nếu em thích ở đó thì bây giờ anh sẽ đưa em qua đó.”

“Cảm ơn anh.” Hạ Lam nét mặt vô cùng lúng túng, ý của Tần Hàm Dịch rõ ràng như vậy rồi sao cô ta lại không hiểu chứ, cuối cùng thì anh

cũng không bằng lòng để cho cô ta ở trong căn biệt thự với không gian riêng tư của anh.

Thế nhưng, cô ta đọc tin tức đã nhìn thấy, Diệp Dĩ Muội sau tang lễ của mẹ đã luôn sống ở đó.

Anh cũng giống với Hứa An Ca, lựa chọn Diệp Dĩ Muội, từ bỏ tình cảm bao nhiêu năm của bọn họ sao?

Cô ta không hiểu, cô ta có chỗ nào không bằng được Diệp Dĩ Muội?

Cô ta vốn dĩ xuất thân cao quý, có văn hóa, đều ở trọng xã hội thượng lưu, vậy mà lại thua một cô gái xuất thân bần hàn, đúng là một kết cục nực cười.

“Hạ Lam, có thời gian thì về thăm ba em!” Tần Hàm Dịch cuối cùng không kìm nén được nhìn cô ta buồn, bèn chủ động phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

“Ba cũng không muốn gặp em đâu.” Hạ Lam cười cay đắng, rồi hai mắt đỏ lên tủi thân, mắt ọng nước.

Tần Hàm Dịch nhắc tới cha cô ta lúc này, dường như nhắc nhở cô ta, dường như cô ta đã bị cả thế giới bỏ rơi rồi vậy.

Cô ta là đứa con gái duy nhất trong nhà, cha cô ta đã từng rất thương yêu cô ta.

Nhưng, cô lại không chịu tiếp quản sản nghiệp của gia tộc, chỉ vì Hứa An Ca, cô ta kiên quyết đi làm người mẫu, chỉ vì muốn có cơ hội được ở bên anh nhiều hơn.

Thế nhưng, sự hi sinh, sự nỗ lực của cô ta không những không đổi lại được cái gì mà con tim càng ngày càng bị tổn thương.

Quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe với cảnh sắt lướt qua rất nhanh, Hạ Lam chìm vào trong dòng suy nghĩ của riêng bản thân mình, cô ta nhớ lại những ngày điên cuồng trao đi tình yêu.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hứa An Ca Mất Trí

Thời thơ ấu, Hứa An Ca từng bị bắt cóc, khi được cảnh sát cứu ra đầu anh đã liên tục chảy máu, hôn mê bất tỉnh.

Đã ở trong bệnh viện cấp cứu ba mươi mấy tiếng anh mới giữ được tính mạng, nhưng lại hoàn toàn mất đi trí nhớ.

Trong tình trạng Hứa An Ca hoàn toàn mất đi trí nhớ và quên đi Diệp Dĩ Muội, thêm với sự theo đuổi nhiệt tình của Hạ Lam, cuối cùng anh cũng có chút động lòng mà thử qua lại với Hạ Lam.

Nhưng, Hứa An Ca sớm đã chọn chia tay với Hạ Lam khi anh còn chưa gặp lại Diệp Dĩ Muội và chưa thiết kết ra bộ váy cưới thiên sứ.

Anh không yêu cô ta, cũng không có cách nào để làm bản thân yêu cô ta, bèn chỉ có thể tuyệt tình chia tay, cho cô ta cơ hội bắt đầu lại từ đầu.

Thế nhưng, Hạ Lam đã bỏ ra nhiều như vậy, sao cô ta lại dễ dàng từ bỏ, buông tay chứ?

Cô ta lợi dụng công việc có liên quan, danh nghĩa bạn bè mà liên tục xuất hiện trong công việc mà cuộc sống của Hứa An Ca.

Hứa An Ca không hề ghét bỏ gì Hạ Lam, lại cảm thấy áy náy với cô ta, đương nhiên là không nhẫn tâm làm hại cô ta rồi, ngầm đồng ý để cho cô ta ở bên cạnh bản thân mình.

Hứa An Ca thường xuyên nhìn bộ váy cưới thiên sứ đó và đờ người ra, anh luôn cảm thấy dường như bản thân đã quên đi một kí ức nào đó vô

cùng quan trọng.

Cuối cùng, anh đã quyết định đem bộ váy đó về nước, muốn tìm lại kí ức đã mất đi đó.

Kết quả, anh ở trong nước đã gặp phải một tai nạn giao thông bất ngờ rất nghiêm trọng, hôn mê hai tháng trời mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, tất cả các kí ức ào ào ùa về, cuối cùng anh đã nhớ lại chuyện ở trên bờ biển năm đó, anh đã hứa điều gì với ai.

Chỉ là, tất cả đã quá muộn rồi, khi anh cho người tìm ra Diệp Dĩ Muội thì cô đã trên đường ra sân bay rồi, chuẩn bị đi Paris hưởng tuần trăng mật.

Anh khố sở đuổi theo tới sân bay, anh đã mất số tiền đất gấp mấy lần để mua lại vé thì mới có thể ngồi cùng chuyến bay với cô.

Anh biết rõ rằng cô ngồi trên khoang hạng sang, nhưng lại không dám đi tìm cô, anh sợ làm phiền tới cô.

Mười mấy tiếng đồng hồ, từng giây từng phút anh đều kìm nén nhưng cuối cùng đã không chịu nổi mà muốn thử vận may của mình, anh như một kẻ ngốc, chạy tới gần nhà vệ sinh.

Anh tận mắt nhìn thấy Tần Hàm Dịch đã cưỡng hôn cô rồi làm cho cô hòa vào cùng nụ hôn đó.

Giây phút đó, cho dù con tim anh rất đau đớn nhưng anh lại muốn chúc phúc cho cô.

Chỉ là, khi anh đang định quay người rời đi, Tần Hàm Dịch lại vứt cô ở lại đó, nhẵn tâm sỉ nhục cô.

Cô không hạnh phúc, sao anh lại có thể buông tay chứ?

“Sẽ không đâu, ba em luôn hi vọng em có thể trở về.” Tiếng nói của Tần Hàm Dịch đã kéo Hạ Lam trở về với thực tại.

“Thật không?” Hạ Lam nhìn anh mơ màng.

“Thật.” Tần Hàm Dịch đang định nói thêm gì đó thì điện thoại lại đổ chuông, anh chỉ có thể dừng lại chủ đề câu chuyện, ấn nút nghe nhận điện thoại.

“Tiêu Nhiên, có việc gì?”

“Tổng tài, xảy ra chuyện rồi.” Tiêu Nhiên hít thở một hơi thật sâu, mới có dũng khí nói tiếp: “Trên mạng đang tung ra một loạt các bức ảnh của phu nhân và Lam thiếu gia, bây giờ có rất nhiều phóng viên đang đứng trước cửa của tập đoàn Tần thị.”

“Ảnh gì?” hai tay Tần Hàm Dịch nắm chặt lấy vô lăng và đang cố kìm nén cơn tức giận.

“À...thực ra thì cũng xkhoong có gì, chắc là có người ác ý cố tình làm vậy, tốt nhất là tổng tài tự mình xem đi vậy!” Tiêu Nhiên không dám nói ra cái tiêu đề chấn động của bài báo đó, anh ta chưa chán sống.

“Được.” Tần Hàm Dịch trả lời một tiếng, đột nhiên vặn vô lăng sang một bên, chân đạp chân phanh, đem chiếc xe đỗ lại bên đường.

Anh chẳng thèm để ý đến Hạ Lam đang rất sợ hãi trước hành động của anh, quay người ra sau cầm lấy chiếc máy tính bảng, lập tức mở máy ra.

Tần Hàm Dịch vừa mới mở mạng ra: “Thiên sứ giáng trần, nắm tay hoàng tử gia thế - chuyện tình yêu như cổ tích” – tiêu đề to đùng lọt vào trong mắt anh.

Anh nhìn cơn phẫn nộ, ánh mắt từ từ di chuyển nhìn chăm chăm vào hai người trong ảnh, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

“Trời ơi!” Hạ Lam giật mình tròn xoe hai mắt, liếc mắt lên nhìn thăm dò thần sắc của Tần Hàm Dịch, cố ý nói: “Diệp Dĩ Muội và Lam Dư Khê sao lại.....”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Cẩm Sừng

Tần Hàm Dịch quay mặt sang, lạnh lùng nhìn Hạ Lam.

Cô ta bị nét mặt của anh làm cho sợ hãi, cứng đờ người lại, mặt nóng ra đỏ bừng lên, lòng tự trọng như bị ném xuống đất và bị chà đạp nghiêm trọng.

Diệp Dĩ Muội quỵến rũ người đàn ông khác, bị chụp lại, anh dựa vào cái gì mà nhìn chăm chăm như vậy?

Nhìn ánh mắt thâm tình đó của Lam Dư Khê, Hạ Lam không thể không cười thầm, Diệp Dĩ Muội không biết tài năng đức hạnh thế nào mà lại thu hút được sự theo đuổi của người đàn ông như thế này.

Sự chú ý của Tần Hàm Dịch hoàn toàn hướng về những bức ảnh, anh hoàn toàn không chú ý thấy sự phản ứng của Hạ Lam.

Người con gái mặc váy trắng trong ảnh, đầu tiên là hình ảnh một mình đi trên đường phố, khuôn mặt mang theo một nỗi buồn miên man.

Khi gió thổi, chiếc váy của cô tung bay, mái tóc cũng bay xòe ra lộ xộn, nhìn cô thuần khiết và xinh đẹp như một bông hoa trong gió, đẹp nhưng buồn làm cho người khác phải thương xót.

Nhưng hình ảnh làm anh bị ám ảnh đó đã hoàn toàn biến mất khi người đàn ông xuất hiện.

Anh nhìn ra được, đây chẳng qua chỉ là một sự ngẫu nhiên trùng hợp, giữa hai người cũng chưa từng có hành động nào âu yếm hay tình cảm với

nhau.

Có điều, vì hình ảnh quá đẹp dễ nên mới bị người khác chụp lại và công bố.

Người đăng lên đầu tiên rõ ràng là không biết về thân phận của Diệp Dĩ Muội và Lam Dư Khê nên mới có tiêu đề như thế.

Thế nhưng người đó không nhận ra còn cư dân mạng ở phía dưới bình luận đã cho thấy bọn họ nhận ra.

Những lời nói ủng hộ, phản đối, chế nhạo, mỉa mai, thậm chí là những lời nói khó nghe đều có cả.

Thậm chí còn có người nói, đang đòi Tần Hàm Dịch bị cấm sừng, ai bao anh ta thích đùa giỡn với con gái nhà người ta.

Tần Hàm Dịch nhìn mà sắc mặt tái xanh đi, dây thần kinh trên đầu giật lên đùng đùng, nếu không phải sự tự kiềm chế và khống chế được rèn luyện nhiều năm thì chắc sớm anh đã đập tan chiếc máy tính bảng ra rồi.

“Hàm Dịch, anh có cảm thấy Lam Khê nhìn Dĩ Muội với ánh mắt rất thâm tình không?” Hạ Lam chỉ tay vào bức ảnh có người hai mà cố ý hỏi.

Tần Hàm Dịch quay mặt sang nhìn cô ta rồi trả lời trống không gằn giọng xuống: “Không.”

Trước câu trả lời đó Hạ Lam liền thấy lúng túng, không ngờ Tần Hàm Dịch lại trả lời thẳng thắn như vậy, hơn nữa lại nói dối không chớp mắt.

Tuy cô ta đang cố ý ly gián hai người nhưng những gì cô ta nói cũng đều là sự thật. Tần Hàm Dịch thu ánh mắt về, vứt chiếc máy tính bảng ra phía sau xe rồi tiếp tục khởi động xe.

“Hàm Dịch, nếu anh có việc thì anh cứ đi làm việc của anh đi, em có thể tự mình.....” Hạ Lam im lặng một lúc lâu, mãi sau đó mới phá tan bầu không khí lúng túng.

Chỉ là, cô ta còn chưa nói hết một câu, tiếng nói lạnh lùng của Tần Hàm Dịch liền cắt ngang lời cô ta: “Không sao, anh đưa em tới nơi em ở trước đã.”

“Cảm ơn anh.” Hạ Lam sắc mặt lúc này trắng bệch ra, lần đầu tiên cô ta cảm thấy căng thẳng lúng túng liên tiếp như thế này khi ở bên cạnh Tần Hàm Dịch.

Còn Tần Hàm Dịch, bây giờ trong đầu toàn là hình ảnh của Diệp Dĩ Muội, hoàn toàn không chú ý tới nét mặt của Hạ Lam.

Bây giờ anh ta đang vô cùng hối hận, khi đi đón Hạ Lam mà không đưa Diệp Dĩ Muội đi cùng.

Hình ảnh đẹp đẽ của cô anh không những không phải người đầu tiên nhìn thấy mà còn là sau khi cô và người đàn ông khác đã tạo ra tin đồn xấu bay khắp nơi, anh mới “may mắn” nhìn thấy trong những bức ảnh.

Anh được biết trong sự bị động, thái thái của anh, lại trở thành một đôi với người anh em tốt của anh, lại còn được nói là cái gì mà tình yêu cổ tích.

Anh là một người đàn ông rất bình thường, sau khi bị người khác nói là bị cảm sùng, sao anh lại không hề có chút cảm giác nào chứ?

Càng nghĩ càng phức tạp, anh với khuôn mặt lạnh lùng, tối sầm, lái xe với tốc độ như bay, mong muốn như vậy có thể giảm bớt được sự bức dọc trong lòng.

Hạ Lam nắm chặt tay vào bên ghế, cô ta sợ hãi nhưng không dám cất lời ngăn anh lại.

Trong ấn tượng của Hạ Lam, khi Tần Hàm Dịch 17 tuổi gia nhập vào Tần Thị, sau một năm rèn luyện anh đã trở nên lãnh đạm và không mấy khi thể hiện buồn vui trên nét mặt.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên anh như vậy.

Cho dù lần trước ở Paris, cô bị ngã, lại bị Hứa An Ca tát một cái, anh tức thì tức nhưng cũng không như phát điên lên thế này.

Xem ra, sự ảnh hưởng của Diệp Dĩ Muội đối với anh, đúng là còn sâu hơn cả sự tưởng tượng của cô ta.

Chỉ là, cô ra không can tâm, thực sự không can tâm.

Diệp Dĩ Muội đã cướp mất Hứa An Ca, cô ta không thể để Tần Hàm Dịch cũng bị cướp đi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt cô ta sầm xuống, đặt tay lên bụng mình, kêu lên: “Đau quá.....”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Mãi Mãi Là Thương Cảm

Tiếng kêu đau của Hạ Lam đã thu hút sự chú ý của Tần Hàm Dịch.

Anh giảm tốc độ xem xuống, hỏi có vẻ căng thẳng và lo lắng: “Em sao thế?”

“Hàm Dịch, em đau bụng, đau quá....” Hạ Lam trả lời với giọng yếu ớt.

“Anh đưa em đi tới bệnh viện ” Tần Hàm Dịch nhìn khung cảnh xung quanh rồi lái xe tới một bệnh viện tư nhân gần đó.

Nụ cười khẽ trên môi Hạ Lam xuất hiện và biến mất nhanh chóng, lại tiếp tục giả vờ đau bụng.

Chỉ cần Tần Hàm Dịch vẫn còn để ý quan tâm tới cô ta, đánh thắng trận này, cô ta sẽ không để Diệp Dĩ Muội cướp mất bất cứ thứ gì bên cạnh cô ta nữa.

“Hàm Dịch, không cần đâu, anh cho em xuống bên đường em tự bắt taxi đi là được rồi.” Hạ Lam hai mắt dưng dưng nước, nhìn Tần Hàm Dịch vô cùng đáng thương nhưng vẫn giả vờ nghĩ cho anh.

“Nói linh tinh cái gì thế?” anh lạnh lùng nói một tiếng, quay sang nhìn cô ta vẻ thương xót: “Em đau thành ra thế nào, sao anh lại để em bên đường không quản được chứ.”

“Thế nhưng, Dĩ Muội.....” Hạ Lam nói nửa vời rồi dừng lại, mím chặt môi không nói thêm nữa.

“Cô ta thì là cái gì?” Tần Hàm Dịch lạnh lùng thêm sự phẫn nộ nói ra một câu, nhắc tới Diệp Dĩ Muội là cơn tức giận của anh như lại trào lên.

“Tuy cô ấy và Lam Dư Khê.....nhưng, dù gì cô ấy cũng thái thái của anh...” Hạ Lam liếc mắt xuống dưới che giấu đi sự mưu mô trong đôi mắt, cất lời nhắc nhở anh.

Tần Hàm Dịch lại một lần nữa nhớ tới ba chữ “bị cầm sừng”, ngực anh như bị ai đó đâm mạnh vào, tức giận nhổ ra một câu: “Từ trước tới giờ anh chưa bao giờ công nhận cô ta.”

Hạ Lam trong lòng càng thấy hả hê hơn, cô biết Tần Hàm Dịch rất sĩ diện, Diệp Dĩ Muội và Lam Dư Khê tạo ra tin đồn kinh thiên động địa như vậy, nếu Diệp Dĩ Muội không chủ động xin lỗi, giải thích với anh thì sự việc này rất khó kết thúc.

Cô ta không nói gì nữa, tay đặt lên bụng, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, tránh để lộ bất kì điều gì.

Trong lòng cô ta đang nghĩ, Diệp Dĩ Muội cướp mất người đàn ông cô ta yêu thì cô ta sẽ cướp đi người chồng của cô, như thế mới công bằng.

Cô ta phải xem xem, đợi tới khi Diệp Dĩ Muội bị đá đi thì sẽ thế nào.

Rất nhanh, chiếc xe của Tần Hàm Dịch đã đỗ bên ngoài một bệnh viện gần đó nhất.

Anh chạy sang ghế phụ, giúp cô ta mở cửa ra, đỡ cô ta: “Cẩn thận.”

“Vâng!” Hạ Lam ngoan ngoãn gật đầu, hai chân vừa chạm đất cơ thể liền mềm nhũn ra.

“Lam, em không sao chứ!” Tần Hàm Dịch vội vàng đỡ lấy cô thể mềm oặt của cô ta, ánh mắt đầy sự lo lắng.

Cô gái này đã đi cùng anh qua giai đoạn khó khăn nhất, càng giúp đỡ anh trong lúc tưởng như không còn hi vọng gì nữa, anh không thể không quan tâm tới cô ta.

“Không sao.” Hạ Lam mím chặt môi, dường như rất khó khăn để bước đi, rồi cơ thể cô ta lại như muốn ngã ra.

“Anh bế em.” Tần Hàm Dịch không kìm được nhìn cô ta như vậy bèn bế cô ta lên, nhanh chóng đi tới phòng chẩn đoán.

Sau một hồi kiểm tra, bác sĩ đương nhiên không tìm ra bất cứ vấn đề gì, cuối cùng chỉ có thể kết luận: “áp lực lớn quá dẫn tới dạ dày bị co thắt.”

Trở lại xe, Tần Hàm Dịch nhìn cô ta vẻ lo lắng, khẽ nói: “Hạ Lam, anh đưa em về nhà nhé! Đừng ở ngoài lang thang nữa!”

Người con gái này, co dù là lúc trước cô ta đã từng bỏ rơi anh, rồi đi cùng với Hứa An Ca, nhưng anh chưa từng oán hận cô ta.

Đối với cô ta, điều anh có mãi mãi đó là sự thương cảm.

“.....” Hạ Lam cúi đầu xuống, im lặng không nói gì.

Lang bạt bao lâu nay, chỉ là chạy theo những bước chân của Hứa An Ca, khi cô ta đã hoàn toàn mất đi Hứa An Ca, khi cô ta cô độc và cảm thấy không có nơi nào có thể dựa dẫm được, cô ta đã rất nhớ nhà.

Thế nhưng, cô ta có lòng tự trọng, sự tự hào của cô ta, khi xưa ra đi với hoài bão và ý chí lớn lao, bây giờ lại trở về thế này, cô ta thực sự không biết phải đối mặt thế nào với người cha cố chấp của mình.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Làm Cô Đầu Hàng

Tần Hàm Dịch chỉ nhìn nét mặt của cô ta liền hiểu cô ta muốn giữ thể diện chứ không phải không nhớ nhà.

Vậy là, anh không tiếp tục chờ đợi ý kiến của cô ta nữa, khởi động xe, lái thẳng về khu vực có căn biệt thự Hạ gia.

“Hàm Dịch, em hơi sợ...” khi gần tới Hạ gia, Hạ Lam đột nhiên mở miệng nói vô cùng lo lắng và căng thẳng.

“Có anh ở đây, không sao cả.” Tần Hàm Dịch quay đầu sang nhìn cô ta với ánh mắt an ủi.

“Hàm Dịch...” bàn tay đặt trên đùi của Hạ Lam nắm chặt lại, thực sự trong lòng cô ta lúc này đang rất rối loạn.

“Lam, tin anh không?” anh nắm lấy bàn tay cô ta, truyền cho cô ta hơi ấm từ lòng bàn tay mình, anh sưởi ấm cho cơ thể đang run lên của Hạ Lam.

“Vâng.” Hạ Lam gật đầu chắc chắn, lúc này, cô ta cảm thấy hình tượng Tần Hàm Dịch rất cao lớn và dường như có thể là chỗ dựa vững chắc.

Sự lo lắng trong lòng cô ta, nhờ được anh an ủi mà đúng đã dần dần trở lại bình tĩnh hơn.

Tần Hàm Dịch cười cười, đang định thu bàn tay về thì đột nhiên Hạ Lam vội vàng, nghĩ cũng không nghĩ, liền nắm lấy bàn tay đang định rời đi đó.

Anh bị hành động của cô ta làm cho giật mình, hết sức ngạc nhiên, anh đờ người ra. Lúc này cô ta mới ý thức được hành động của bản thân là phản xạ và vội bỏ tay anh ra.

Anh nhìn khuôn mặt lúng túng của Hạ Lam, khẽ cười, muốn cho bầu không khí thoải mái một chút.

“Em xin lỗi, vừa nãy em.....” Hạ Lam nhìn mặt lại, muốn giải thích, nhưng không biết giải thích thế nào.

Nhìn bộ dạng cô gái xấu hổ của Hạ Lam đột nhiên Tần Hàm Dịch lại nhớ tới Diệp Dĩ Muội.

Chỉ có cô ấy mới có thể đem trạng thái tình cảm mâu thuẫn đó thể hiện ra rõ nét nhất, làm cho anh vừa muốn thách thức vừa muốn cô đầu hàng.

Còn Hạ Lam, ấn tượng của anh về cô gái này, chưa từng nhẹ nhàng, e thẹn, giống như ngày hôm nay – bộ dạng lúng túng ngại ngùng của một cô gái – đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Không phải anh cảm thấy Hạ Lam như thế này thì không tốt, mà là anh cảm thấy nó không hề phù hợp với cô ta, thậm chí còn có chút giả tạo.

Hạ Lam không ngờ rằng, bản thân khi xin lỗi anh mà lại làm anh thất thần và nhớ tới người con gái khác, chẳng thềm quan tâm tới cô ta nữa.

Nhưng, dù gì cô ta cũng là một cô gái thông minh, cô ta biết không thể ép đàn ông quá, bèn kìm cơn tức giận và sự không can tâm trong lòng lại.

Hạ Lam không biết bản thân có phải may mắn hay không, tuy Tần Hàm Dịch thất thần và mất tập trung nhưng vẫn không nhớ nhầm đường đi tới nhà cô ta.

Khi chiếc xe đỗ lại phía ngoài cổng của căn biệt thự Hạ gia, người làm của Hạ gia đã nhận ra Hạ Lam và Tần Hàm Dịch, vội vàng mở cổng.

Tần Hàm Dịch rõ đường mà lái xe vào nhà xe, đẩy cửa xuống xe.

Hạ Lam vốn tưởng Tần Hàm Dịch sẽ đi tới phía bên cô ta, bế cô ta xuống xe, không muốn anh vấy tay gọi người làm ra.

“Tần thiếu gia, có gì dặn dò ạ?” người nữ giúp việc cung kính hỏi.

“Đỡ tiểu thư nhà cô xuống xe.” Tần Hàm Dịch nói xong liền đứng một bên.

Anh làm như vậy không phải muốn chứng minh điều gì cho bản thân mà đơn thuần là muốn tốt cho cô ta.

Bất kể anh thừa nhận hay không thừa nhận Diệp Dĩ Muội, dù gì thì anh cũng đã là người có gia đình, lại sao có thể trước mặt cha mẹ Hạ Lam mà có những hành động gần gũi không rõ ràng với cô ta!

Những tin đồn trước đó đã làm cho mối quan hệ của anh và Hạ Lam bị truyền đi không rõ ràng, anh thực lòng không muốn có thêm hiểu lầm gì thêm nữa, làm cho cô ta khó xử.

Còn Hạ Lam ngồi trong xe lại hoàn toàn hiểu lầm ý anh, cho rằng vì vừa nãy cô ta đã nắm tay anh nên anh làm vậy để chứng minh mối quan hệ của mình với cô ta và cho thấy anh không có ý gì.

Lúc trước, cô còn tưởng, khi cô thể hiện rõ ý của mình, bật đèn xanh thì anh sẽ cảm động, sẽ vui mừng, nhưng mọi chuyện lại không như cô ta nghĩ.

Cô ta đem tất cả sự tức giận và những hiểu lầm đó đều trút lên người Diệp Dĩ Muội.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sở Hữu Cá Nhân

Hạ Lam cố gắng giả vờ như không có chuyện gì, người nữ giúp việc đỡ cô ta xuống xe và đi vào bên trong.

“Lam Lam.”

Còn chưa vào tới phòng khách, Hạ phu nhân nghe thấy tin liền chạy ra, ôm lấy con gái vào lòng.

“...Mẹ!” Hạ Lam toàn thân cứng đờ ra sau đó mới dang tay ôm lấy Hạ phu nhân, đột nhiên nước mắt chảy ra ròng ròng.

Nỗi khổ có nhà mà không về lúc này vừa mới nhận được cái ôm của người thân, tất cả đều được hóa thành nước mắt của sự tủ thân.

“Lam Lam, cuối cùng thì con cũng trở về rồi, mẹ còn tưởng con thực sự không cần cái nhà này nữa.” Hạ phu nhân bỏ con gái ra, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô ta: “Ngoan, không khóc, về là tốt rồi.”

“Mẹ, con xin lỗi, khi trước là do Lam Lam không hiểu chuyện.” Hạ Lam vừa khóc vừa lau nước mắt trên mặt Hạ phu nhân.

“Làm gì có cha mẹ nào thực sự trách con cái mình chứ, về là tốt rồi.” Hạ phu nhân sụt sịt, cầm lấy khăn tay, lau nước mắt đi rồi mới nói với Tần Hàm Dịch đang đứng bên cạnh: “Hàm Dịch, cảm ơn cháu đã đưa Lam Lam về.”

“Bác gái, là Lam muốn về, cháu chỉ phụ trách lái xe thôi.” Tần Hàm Dịch trả lời khách sáo.

Hạ phu nhân sao lại không hiểu tính cách con gái mình chứ, nếu như có ý chủ động muốn về thì sớm đã chủ động về rồi.

Hạ phu nhân cười cười, không tiếp tục nói về vấn đề này nữa mà vội vàng bảo: “Vào nhà ngồi đi!”

“Thôi ạ, bác gái, cháu còn có việc phải giải quyết.” Tần Hàm Dịch nói từ chối nhẹ nhàng.

“Vậy thì bác gái không giữ cháu nữa, khi nào không bận thì nhớ đưa thái thái đến chơi.” Hạ phu nhân cố ý nhắc hai từ “thái thái” để nhắc nhở hai người trẻ.

Hạ phu nhân nhìn Tần Hàm Dịch lớn lên, bắt đầu làm việc, tính cách và phẩm chất của chàng trai này bà đều thích.

Thế nhưng, cuối cùng thì Hạ gia không có duyên với chàng trai ưu tú này, không nói tới việc bà không hi vọng con gái mình trở thành kẻ thứ ba mang tiếng phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, mà bây giờ những tin đồn phong lưu về Tần Hàm Dịch, làm cho bà ta không có cách nào để giao con gái cho anh chăm sóc.

“Vâng!” nét mặt Tần Hàm Dịch có chút thay đổi, khẽ nhoen miệng cười rồi nhanh chân đi về phía xe mình.

Ý của Hạ phu nhân không những không hề làm cho anh có sự phản cảm nào mà ngược lại còn đúng với ý anh.

Có lẽ, bắt đầu từ giây phút Hạ Lam yêu Hứa An Ca, anh đã chấp nhận sự thực “Hạ Lam không thuộc về anh.”

Thái thái của anh là Diệp Dĩ Muội, Diệp Dĩ Muội thuộc sở hữu cá nhân anh, đây mới là chủ quyền anh nên tuyên bố.

Xem ra, anh nên phải tìm tới Lam Dư Khê nói chuyện rồi.

Anh em bao nhiêu năm, sao anh lại không nhìn ra tâm ý của Lam Dư Khê với Diệp Dĩ Muội chứ!

Kể từ khi nhìn thấy những bức ảnh làm anh phẫn nộ, cho tới bây giờ khi đã bình tĩnh trở lại, với tư cách là người anh em, anh vẫn không hề hoài nghi bọn họ.

Chỉ là, sự mập mờ không rõ ràng thế này giống như một quả bom hẹn giờ, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, anh nhất định phải tìm biện pháp để phòng ngừa.

Lên xe, anh chưa vội khởi động xe, mà gọi điện thoại cho Lam Dư Khê trước.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã có người bắt máy, anh lập tức lên tiếng: “Dư Khê, cậu đang ở đâu?”

“Căn hộ.”

Lam Dư Khê vừa bước chân vào cửa căn hộ, liền trả lời rất lưu loát và dứt khoát.

“Diệp Dĩ Muội đâu?” anh không thích vòng vo, đặc biệt là đối với người anh em của mình.

“Cô ấy với chị gái tôi ở cùng nhau ở căn biệt thự cổ.” Lam Dư Khê trả lời với ngữ khí rất bình tĩnh.

Lúc này nếu như Lam Dư Khê có bất kì sự không tự nhiên nào đều dẫn tới sự nghi ngờ cho Tần Hàm Dịch. Vì vậy, vì Diệp Dĩ Muội, Lam Dư Khê bắt buộc phải bình tĩnh như thế không biết gì vậy.

“Vậy được, cứ như thế đi.” Tần Hàm Dịch quyết đoán cúp máy, anh lái xe đi thẳng tới căn biệt thự cổ Lam gia.

Đợi anh đi bắt cô gái đó trước đã rồi mới đi tìm Lam Dư Khê sau.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bị Ép Cưới Cô

Lam Dư Khê trong điện thoại không nghe ra được tâm trạng lúc này của Tần Hàm Dịch, trong lòng anh liền lo lắng, vội vàng gọi điện cho Vu Uyển Dung.

“Chị, Hàm Dịch rất nhanh sẽ tới biệt thự.” Lam Dư Khê ngăn gọn vội vàng nhắc nhở.

“Được, chị biết rồi.” Vu Uyển Dung trả lời khá bình tĩnh, không hề lo lắng như anh.

“Chị, chị nhất định phải chăm sóc cho Diệp Dĩ Muội đấy!” Lam Dư Khê dặn thêm một câu rồi lại như không yên tâm mà nói thêm: “Thôi bỏ đi, để em về.”

“Không được, em không thể về được.” Vu Uyển Dung lập tức và kiên quyết từ chối lời đề nghị của anh: “Dĩ Muội là Tần thái thái, cô ấy sớm muộn cũng phải đối diện với Hàm Dịch, chúng ta không thể giấu cô ấy cả đời được.”

“Em biết, thế nhưng....” Lam Dư Khê có chút do dự.

“Thôi được rồi, cứ thế đi.” Vu Uyển Dung cúp máy, thở dài một tiếng, nhìn Diệp Dĩ Muội một lúc không nói gì.

“Chị Vu, sao thế?” Diệp Dĩ Muội thấy mặt Vu Uyển Dung trùng xuống, không thể không hỏi.

“Dĩ Muội, em đã chuẩn bị tâm lý để gặp Tần Hàm Dịch chưa?” Vu Uyển Dung hỏi có chút lo lắng.

“Bất luận em có nói gì anh ấy cũng sẽ không tin đâu.” Diệp Dĩ Muội cười cay đắng: “Em chỉ hi vọng anh ấy đừng hiểu lầm Lam Dư Khê.”

“Dĩ Muội, kể cả lần này Hàm Dịch không hiểu lầm, nhưng nếu cứ thế này, tình cảm bạn bè giữa cậu ấy và Lam Khê sẽ rạn nứt.” Vu Uyển Dung cố gắng nói nhẹ nhàng, là muốn Diệp Dĩ Muội chủ động tạo ra một khoảng cách rõ ràng minh bạch với Lam Dư Khê.

“Chị Vu, em biết phải làm thế nào rồi.” Diệp Dĩ Muội trong lòng thấy rất khó xử nhưng miệng lại cố nở nụ cười.

Bọn họ vừa mới nói là làm bạn với nhau, bây giờ lại bắt buộc phải vẽ lên một đường ngăn cách, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu.

Nhưng, dù gì thì miệng lưỡi thế gian cũng đáng sợ, những người thích tạo những tin đồn không căn cứ, tạo ra những tin như “bắt cá hai tay”, “cắm sừng” thì họ lại không chịu trách nhiệm về những lời mình nói ra.

Cô thấy vô cùng tức giận, hận bản thân không thể đi giết chết những người ăn nói linh tinh đó, càng huống hồ là Tần Hàm Dịch.

Sự việc này được truyền đi chóng mắt, hại Tần Hàm Dịch mất mặt, anh nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Anh phần nộ với cô thực ra cũng chẳng có gì, dù sao thì anh cũng rất ít khi có thái độ tốt đẹp với cô.

Cô chỉ hi vọng, anh đừng hiểu lầm Lam Dư Khê là được.

“Dĩ Muội, em lương thiện tốt bụng như vậy, sớm muộn rồi cũng có một ngày Hàm Dịch sẽ nhìn thấy những điểm tốt của em.” Vu Uyển Dung

không hề giả tạo, dâng bốc cô lên, mà chị thật lòng hi vọng cô gái làm cho người khác cảm thấy thương xót này có thể có một ngày mai tươi sáng.

“Tâm nhìn của anh ấy đã bị một cô gái khác che mất hết rồi, sao lại có thể nhìn thấy em chứ!” Diệp Dĩ Muội tự cười chế giễu, trả lời.

“Dĩ Muội, em mới chính là Tần thái thái một cách quang minh chính đạo, em phải tự tin vào bản thân mình chứ!” Vu Uyển Dung nắm lấy tay Diệp Dĩ Muội, động viên, cổ vũ cô.

“Thế nhưng, anh ấy không hề công nhận em là Tần thái thái.” Diệp Dĩ Muội trả lời như thể cô đã chấp nhận số phận rồi.

“Dĩ Muội, em sai rồi, nếu cậu ấy không công nhận em thì đã không cưới em rồi.” Vu Uyển Dung cũng là người nhìn Tần Hàm Dịch lớn lên, có thể hiểu cậu rất rõ.

“Bà nội anh ấy ép anh ấy thôi.” Diệp Dĩ Muội luôn cho rằng, Tần Hàm Dịch vì muốn hiếu thuận nghe lời bà nên mới cưới cô.

“Hàm Dịch cậu ấy tuy là hiếu thuận, nhưng cũng lại rất cố chấp, nếu không phải tự bản thân cậu ấy muốn ổn định và công nhận em thì có ai ép cậu ấy cậu ấy cũng sẽ không cưới em đâu.” Vu Uyển Dung lắc lắc đầu, phủ định sự suy đoán của Diệp Dĩ Muội.

“Là như vậy sao?” Diệp Dĩ Muội hỏi lại có vẻ không tin lắm.

“Dĩ Muội, muốn có được trái tim của một người đàn ông thì trước hết em phải dùng trái tim thật lòng của mình đi đổi đãi, thể hội, tới lúc đó em sẽ biết lời chị nói có phải là thật hay không.” Vu Uyển Dung nói tới đây thôi còn tất cả những gì tiếp theo thì phải dựa vào tự bản thân cô rồi.

“Ting ting....”

Chuông cửa đột nhiên rung lên, không những cắt ngang câu chuyện giữa hai người phụ nữ mà còn làm cho bầu không khí vừa có chút thoải mái đó lại trở nên căng thẳng hơn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cô Đang Ghen

Vu Uyển Dung vỗ nhẹ vào tay Diệp Dĩ Muội, an ủi: “Không sao đâu.”

“Vâng.” Diệp Dĩ Muội nói với bản thân mình, nhất định không được căng thẳng sợ hãi, phải bình tĩnh đối diện với Tần Hàm Dịch, như vậy mới không gặp phiền phức.

Vu Uyển Dung liếc nhìn Diệp Dĩ Muội rồi mới đứng lên, đi ra mở cửa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người đó chính là Tần Hàm Dịch.

“Hàm Dịch, đến thăm chị à?” Vu Uyển Dung cười cười rồi hỏi.

“Chị, Dư Khê nói rằng Dĩ Muội ở đây, em tới đón cô ấy về nhà.” Tần Hàm Dịch sắc mặt không rõ đang buồn vui giận hờn gì, nói.

“Chị còn muốn để Dĩ Muội ở đây với chị một hai ngày đấy! nếu Tần tổng không chịu thì thôi bỏ đi.” Vu Uyển Dung bỏ tay đang đặt trên cánh cửa ra cho Tần Hàm Dịch bước vào.

“Chị về nước khi nào đấy?” Tần Hàm Dịch vừa đi vào vừa hỏi.

“Về hôm nay, gặp Dĩ Muội trên đường, thấy cô ấy cũng chẳng có việc gì nên kéo cô ấy tới đây.” Vu Uyển Dung trả lời rất tự nhiên như thể đó hoàn toàn là sự thật.

“Chị và Dĩ Muội đúng là thật có duyên với nhau, hôm khác em và Dĩ Muội đến thăm chị rồi mời chị ăn cơm nhé.” Tần Hàm Dịch đã sải chân bước tới bên cạnh ghế sofa, nhìn thấy Diệp Dĩ Muội ngồi đó, cúi đầu

xuống, nhìn cũng không thèm liếc nhìn anh một cái, lúc này anh đang cả một cục tức dồn nén trong người.

“Được, cậu ngồi một lát đi.” Vu Uyển Dung nói rồi đi về phía nhà bếp, nhường lại không gian cho cặp vợ chồng.

“Diệp Dĩ Muội, cô không nhìn thấy tôi à?” lúc này Tần Hàm Dịch đã đi tới trước ghế sofa, lạnh lùng nhìn vào đầu Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội nghe thấy vậy, hơi co người lại, cúi đầu xuống càng thấp hơn.

“Diệp Dĩ Muội, cô ý gì đấy hả?” Tần Hàm Dịch không ngờ Diệp Dĩ Muội lại có sự phản ứng như thế này.

Thế này là thế nào? Chột dạ à?

Diệp Dĩ Muội vẫn không nói gì, không để ý tới sự tồn tại của anh.

Thế nhưng tuy khuôn mặt thì trầm tĩnh nhưng trong lòng con tim đã đập loạn lên.

Đối kháng với loại đàn ông bá đạo như ác quỷ này phải cần có dũng khí.

“Diệp Dĩ Muội, sao hả? cô và Dư Khê làm ra chuyện xấu để người ta đồn thổi lên vì thế mà chột dạ rồi à?” Tần Hàm Dịch cười lạnh lùng một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, lạnh lùng nhìn vào một bên má đỏ lên của cô.

Trong lòng tuy có thắc mắc về vết thương đó, nhưng khi cơn tức giận đã lên tới đỉnh điểm thì cảm bản không mở miệng ra hỏi được nữa.

Con tim Diệp Dĩ Muội lúc này lạnh ngắt, không ngờ Tần Hàm Dịch lại có thể ở Lam gia nói ra những lời khó nghe như vậy.

“Tại sao tôi phải chột dạ?” Diệp Dĩ Muội bị lời của anh làm cho tức giận, cô ngẩng đầu nhìn anh trừng trừng.

Cô và Lam Dư Khê đã làm gì? Những bức ảnh đó ngoài việc nhìn hai người có vẻ xứng đôi thì không hề có động tác hay hành động nào quá đáng.

Giây phút cô ngẩng đầu lên đó làm cho Tần Hàm Dịch giật mình, lúc này anh mới phát hiện ra bên má trái của cô sưng đỏ lên thế nào.

Nheo mày lại nhìn chăm chăm vào má cô, môi anh mấp máy mấy lần nhưng cũng không thể bỏ qua sĩ diện mà nói ra được một câu.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh cau mày lại cùng với ánh mắt nhìn cô chăm chăm, trong lòng lại thấy đau, cho rằng anh chê bai cái bộ dạng khó coi lúc này của mình, lúc này cơn tức lại nổi lên.

“Chẳng phải là anh đi gặp Hạ Lam à? sao nhanh như thế đã về rồi?” cô cười khênh, cố ý thách thức anh.

Bọn họ là vợ chồng, anh đi gặp tình nhân cũ, cô còn chưa tức giận, anh dựa vào cái gì mà chỉ trích cô và Lam Dư Khê – bọn họ chỉ tình cờ gặp nhau trên đường.

“Cô ý gì hả?” Tần Hàm Dịch mặt hăm hăm, nói lời rõ ràng là chỉ trích.

“Anh thấy tôi có ý gì thì ý tôi là như vậy.” Diệp Dĩ Muội thấy nực cười rõ ràng anh biết rồi mà còn hỏi.

“Diệp Dĩ Muội, tôi có thể hiểu, cô đang ghen à?” Tần Hàm Dịch cười nhếch môi, cười như không cười nhìn cô gái trước mặt đang tranh cãi với anh.

Được! dám nói chuyện với anh như vậy!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Trước Cơn Sóng Gió

Diệp Dĩ Muội thực sự cảm thấy nực cười, anh có phải là đang đùa không vậy?

“Ghen? Tôi có điên đâu.” Cô trả lời anh vẻ khinh khỉnh.

Đúng, đúng là cô thích anh, nhưng ghen thì cô làm không nổi, cả ngày ghen thì có mà cô chẳng sống được.

Hơn nữa, chẳng phải anh luôn cảm thấy thân phận cô thấp hèn, không xứng để thích anh à?

Bây giờ nói ra như thế là ý gì?

Nếu như cô thừa nhận bản thân mình đang ghen thì có phải anh sẽ lại nhạo báng cô một trận không?

“Diệp Dĩ Muội, cô như thế là thái độ gì hả?” Tần Hàm Dịch lại lần nữa bị thái độ của cô chọc tức sôi máu lên.

Anh căn bản không muốn nổi khùng lên với cô nhưng chính cô đã làm cho anh tức.

“Tôi chỉ là muốn nhắc anh một điều, là anh đã bỏ lại tôi, tôi không mang theo một đồng tiền nào bên người, chỉ có thể đi bộ, kết quả vô tình gặp Lam Dư Khê.”

Nếu là việc của bản thân cô thì cô nhất định sẽ không tranh cãi lý lẽ với Tần Hàm Dịch làm gì, làm thế cô được gì chứ?

Nhưng, việc này lại khác, có liên quan tới Lam Dư Khê, cô không thể không lên tiếng, để mặc cho anh hiểu lầm được.

“Ha ha....” Tần Hàm Dịch bật cười, hỏi lại cô: “Ý cô là trong việc này tôi cũng có trách nhiệm?”

“Lẽ nào không phải sao?” Diệp Dĩ Muội hai tay nắm chặt, cố gắng để bản thân không căng thẳng, lo lắng.

“Diệp Dĩ Muội, nếu cô đã tự tun như vậy thì không nên ngồi đây mà nói với tôi, nên xuất hiện, ra mặt mà giải thích với phóng viên ấy.” Tần Hàm Dịch bị lời của cô làm cho không biết nói gì nữa, bèn nói lời tức giận.

“Được, anh yên tâm, tôi sẽ ra mặt để nói rõ ngọn ngành.” Diệp Dĩ Muội gật đầu chắc chắn, đứng lên, khập khễnh bước ra ngoài.

Cô không muốn ở đây tranh cãi với anh, chị Vu cũng vẫn đang ở đây, Tần Hàm Dịch lát nữa nếu lại nói ra những lời khó nghe thì ai cũng khó xử.

“Diệp Dĩ Muội, chân cô làm sao thế?” Tần Hàm Dịch thực sự không biết cô gái này đã làm gì nữa, mới có mấy giờ đồng hồ không gặp, sao lại để cho bản thân bị thương khắp nơi như thế!

“Không cần thận bị ngã!” Diệp Dĩ Muội trả lời buông trông một câu, vẫn tập tễnh bước ra phía ngoài.

“Dĩ Muội, em đi đâu?” Vu Uyển Dung từ trong bếp bưng trà ra, nhìn thấy Diệp Dĩ Muội một mình đi ra phía ngoài, không hiểu liền lên tiếng hỏi.

“Chị Vu, em về nhà trước đây, đợi chân em khỏi rồi em lại tới thăm chị.” Diệp Dĩ Muội khẽ cười, tiếp tục đi ra ngoài.

“Được, không vội, đợi chân em khỏi rồi tính tiếp.” Vu Uyển Dung vừa nói dứt lời liền nhìn thấy Tần Hàm Dịch đuổi theo.

“Chị, em cũng đi đây.” Tần Hàm Dịch chào hỏi một tiếng rồi đi phía sau Diệp Dĩ Muội, anh chẳng nói chẳng rằng liền bế phốc cô lên.

“Tần Hàm Dịch, anh bỏ tôi xuống, tự tôi đi được.” Diệp Dĩ Muội người thấy mùi hương nước hoa con gái trên ngực anh, cô nheo mày lại.

Tần Hàm Dịch sắc mặt lúng túng rồi ngay sau đó trầm lại, anh lạnh lùng nói với cô: “Diệp Dĩ Muội, đừng ồn ào nữa, thời gian của tôi có hạn, cô đi chậm như vậy khi nào mới có thể rời khỏi đây?”

“Nếu anh vội thì anh đi trước đi.” Diệp Dĩ Muội quay mặt sang một bên, không chịu nhìn anh nhưng cũng lại không vùng vẫy nữa.

Từ trước tới nay cô không phải loại con gái ồng ẹo, nũng nịu, làm ra vẻ với con trai, nếu vùng vẫy mà không có kết quả thì cô cũng mặc kệ.

Tần Hàm Dịch cúi đầu nhìn Diệp Dĩ Muội lạnh lùng, sắc mặt tuy là sầm lại nhưng anh vẫn không nói gì.

Người phụ nữ của anh, kể cả anh có quyết định dạy bảo thì cũng phải đợi về nhà đóng cửa lại dạy bảo chứ không phải làm vậy trước mặt người ngoài.

Tần Hàm Dịch không nói gì, bầu không khí giữa hai người càng trở nên ngột ngạt.

Diệp Dĩ Muội biết, đây chỉ là sự yên lặng trước khi sóng gió ập đến chứ chắc chắn anh không bỏ qua cho bản thân mình.

Mặc kệ đấy! dù sao thì anh cũng chưa để cho cô yên ngày nào, chỉ cần anh đừng hiểu lầm, làm khó cho Lam Dư Khê là được!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Cơn Tức Giận Bùng Lên

Tần Hàm Dịch với thái độ hăm hăm thì dịch đem Diệp Dĩ Muội vút vào trong xe.

“Rầm” một tiếng, cửa xe đóng lại, anh nhanh chân bước về phía ghế lái, ngồi vào, khởi động xe lái đi.

Trên đường đi, ánh mắt Diệp Dĩ Muội luôn hướng ra phía ngoài cửa sổ, không nhìn người đàn ông đang tức điên ngồi bên cạnh.

Còn Tần Hàm Dịch lúc này, cũng không nói lời nào với Diệp Dĩ Muội, chỉ muốn nhanh chóng trở về biệt thự, lúc đó sẽ từ từ tính sổ với cô.

Khi hai người không ai nói gì, bầu không khí yên tĩnh bỗng nhiên bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại của Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, ấn nút nghe vẫn trong trạng thái bực tức.

“Tổng tài, sự việc của phu nhân lại diễn biến phức tạp và theo chiều hướng xấu hơn rồi.” Tiêu Nhiên nói giọng khá nghiêm trọng.

Diệp Dĩ Muội giật mình, con tim lại đập vang lên thành thịch.

Cái gì mà sự việc của cô, lại diễn biến theo chiều hướng xấu?

Tần Hàm Dịch quay sang nhìn Diệp Dĩ Muội, rồi sự tức giận như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, anh nói: “Chuyện gì?”

“Lại có người đưa lên một một số bức ảnh, là ảnh phu nhân cứu Lam thiếu gia.” Tiêu Nhiên không dám che giấu, báo cáo lại toàn bộ sự thật: “Còn nữa, đám phóng viên đó không chịu rời đi, cứ nhất định yêu cầu tổng tài lộ diện nói về sự việc này, tổng tài, hay là tôi bảo bảo an đuổi họ đi!”

“Không cần làm vậy.” cường chế để họ đi, không chấp nhận phỏng vấn, làm thế chẳng khác nào thừa nhận những tin được tung ra, thừa nhận rằng bản thân bị cầm sừng.

“Vậy bây giờ làm thế nào ạ?” Tiêu Nhiên lúc này trong lòng đang nghĩ Diệp Dĩ Muội đúng là đồ phiền phức, vừa mới kết hôn được với tổng tài mấy hôm mà đã cầm sừng anh.

“Cậu nói với bọn họ, ngày mai tôi sẽ mở cuộc họp báo.” Tần Hàm Dịch nói quyết đoán.

“Được, tôi biết rồi, bây giờ tôi đi làm luôn đi.” Tiêu Nhiên trả lời.

Tần Hàm Dịch vắn vô lăng, cho xe đỗ sang bên đường: “Nói đi, những bức ảnh mà Tiêu Nhiên nói là như thế nào?”

Anh nhìn thẳng vào Diệp Dĩ Muội, đặc biệt là bên má sưng lên và vết thương ở chân, trong lòng không thể không nghĩ, người phụ nữ này có phải điên rồi không?

Vì một người đàn ông vừa mới quen biết chưa được bao lâu mà lại làm cho bản thân mình thành ra cái bộ dạng này.

“Đây là một sự hiểu lầm....” Diệp Dĩ Muội lúng túng giải thích một câu, không biết phải nói thế nào mới phải.

Sự việc đó, phức tạp như vậy, cô phải bắt đầu từ đâu đây?

Tần Hàm Dịch liếc nhìn cô, chỉ thấy cô không có chút thành ý nào, lập tức cầm lấy chiếc máy tính bảng phía sau, mở máy ra.

Diệp Dĩ Muội nhìn chiếc máy tính bảng trên tay anh, con tim đập nhanh bất thường, lo lắng, căng thẳng như sắp nghẹt thở.

Nếu nói những bức ảnh lúc trước chỉ là sự hiểu lầm, là trùng hợp.

Vậy sau đó cô vì Lam Dư Khê mà chân bị tọp đi, mặt lại còn bị đấm một quả, những chuyện này giải thích thế nào?

Cho dù, việc cô làm trong lòng cô không hề thấy áy náy, chỉ là coi Lam Dư Khê là bạn.

Nhưng, Tần Hàm Dịch có tin cô không?

Vốn dĩ sự việc cũng chẳng có gì to tát nhưng khi được dư luận chú ý và những bài báo kia thì nó đã khác.

Cuối cùng, Tần Hàm Dịch mở trang mạng ra, Diệp Dĩ Muội đứng chặn trước mặt cảnh sát giao thông, cầu xin cảnh sát bỏ xe xuống, hàng loạt những bức ảnh đó lần lượt lọt vào mắt anh.

Ha ha, cô vợ nhỏ bé của anh đúng là dũng cảm thật.

Nhìn vào tiêu đề: “Mỹ nữ cứu anh hùng, tình yêu không đối thủ.”

“Diệp Dĩ Muội, cô là đồ ngốc à?” Tần Hàm Dịch bật cười chế nhạo cô: “Cô có biết cha của Lam Dư Khê là ai không?”

“Cha của Lam Dư Khê là ai không liên quan gì tới tôi.” Diệp Dĩ Muội sớm đã biết thân phận Lam Dư Khê nhất định không phải bình thường, khi đó cô chỉ muốn chiếc xe của anh không bị lôi đi, chứ không nghĩ gì khác.

“Cô đối với cậu ta đúng là tốt thật đấy!” Tần Hàm Dịch bị sự cứng rắn của cô làm cho tức điên lên, không biết làm thế nào giải tỏa, cơn tức giận càng lúc càng trào lên, đã tới lúc chuẩn bị bùng lên.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cắt Tay Tự Sát

Diệp Dĩ Muội vốn không muốn giải thích nhiều, nhưng vừa nghĩ tới Lam Dư Khê cô lại không muốn làm liên lụy tới anh, chỉ có thể nói ra một câu: “Tần Hàm Dịch, tôi và Lam Dư Khê chỉ là bạn.”

Cơn tức giận được kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng được giảm bớt một chút bởi câu nói với thái độ kiên định của Diệp Dĩ Muội.

Thế nhưng đúng lúc này, Tần Hàm Dịch đột nhiên phát hiện, chiếc váy Diệp Dĩ Muội mặc trên người không hề giống với trong những bức ảnh.

“Váy đỏ!” anh chỉ tự nhủ trong lòng, những kí ức sâu đậm trong đầu lại đột nhiên hiện lên.

“Chiếc váy màu đỏ cô mặc trên người ở đâu ra đấy?” ánh mắt lạnh lùng của Tần Hàm Dịch nhìn cô chăm chăm, dường như muốn đốt cháy cô vậy.

“.....” Diệp Dĩ Muội nhìn thấy anh dường như càng tức giận hơn, do dự một lát, cuối cùng không dám nói ra sự thật: “Hom nay tôi ở cửa hàng đó mua, bộ váy trắng đó bán rồi nên đã thay bộ này.”

“Vậy sao?” Tần Hàm Dịch nhìn ánh mắt né tránh của cô, bèn đoán ra rằng cô đang nói dối: “Vậy bây giờ tôi gọi điện cho nhân viên cửa hàng, hỏi bọn họ xem có phải hôm nay cô đã mua một bộ váy màu đỏ không!”

“Anh hỏi đi!” Diệp Dĩ Muội cố gắng giữ bình tĩnh, trả lời rất tự tin và chắc chắn.

Dù gì thì đồ trong cửa hàng mỗi loại cô đều lấy một màu, nếu anh hỏi như vậy thì đương nhiên sẽ không tìm ra được sai sót gì.

“Diệp Dĩ Muội, tôi cho cô cơ hội thừa nhận, là tự cô không cần đấy.” Tần Hàm Dịch thật sự hoàn toàn thất vọng vào cô: “Cửa hàng đó chỉ bán hai màu đen và trắng, cô không nhìn thấy sao?”

Tần Hàm Dịch nhắc như vậy Diệp Dĩ Muội mới nhớ ra, dường như cửa hàng đó đúng là không có quần áo váy vóc gì với màu sắc sặc sỡ.

Diệp Dĩ Muội thấy tình hình lúc này cô biết không còn giấu được anh nữa, cô liền nhận: “Không sai, chiếc váy này không phải hôm nay tôi mua, là tôi làm bẩn chiếc váy trắng kia nên chị Vu đã lấy cho tôi mặc.”

Tuy thừa nhận nhưng Diệp Dĩ Muội vẫn không nói ra hoàn toàn sự thật.

“Chị Vu đưa cho cô? Đây là váy của chị ấy?” Tần Hàm Dịch nét mặt không thay đổi nhưng có thể nhìn ra anh vẫn đang kìm nén cơn tức giận lên tới đỉnh điểm.

“Đúng vậy.” Diệp Dĩ Muội tưởng rằng Tần Hàm Dịch đang bắt thóp cô, vì vậy bèn gật đầu khẳng định.

“Ha ha, Diệp Dĩ Muội, tôi đã nói với cô chưa nhỉ, tôi rất ghét những người phụ nữ nói dối?” Bàn tay Tần Hàm Dịch lúc này đã bóp lấy cổ Diệp Dĩ Muội.

“Tôi không nói dối.” Diệp Dĩ Muội tuy đã rất chột dạ nhưng miệng vẫn một mực khẳng định.

“Lẽ nào Lam Dư Khê không nói với cô, chị Vu không mặc váy màu đỏ?” Tần Hàm Dịch nghiêng răng lại nói với giọng lạnh lùng.

“Anh lừa ai chứ!” Diệp Dĩ Muội tưởng rằng anh đang cố tình lừa cô, nếu đã nói dối thì cô sẽ nói dối tới cùng.

“Tôi lừa cô? Ha ha, vậy thì cô có cần gọi điện hỏi Dư Khê không?” khi mặt Diệp Dĩ Muội tái đi, như sắp nghẹt thở anh liền hất cô ra.

Diệp Dĩ Muội đưa tay lên cổ, cố gắng thở, không dám nói gì.

Nhìn sắc mặt của Tần Hàm Dịch, anh không giống như đang nói dối, nhưng không trùng hợp đến thế chứ?

“Cô có biết không? Trong nhà của Dư Khê, có một tủ toàn là váy đỏ.” Tần Hàm Dịch liếc nhìn cô, miệng nhếch cười, đôi mắt u ám.

Diệp Dĩ Muội ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì, đợi anh nói tiếp.

“Đã từng, có một cô gái, rất thích mặc váy đỏ, ngày nào cũng trong bộ dạng rạng rỡ, thế nhưng, có một ngày, cô ấy đột nhiên cắt tay tự tử, chết trong căn biệt thự mà hôm nay cô đã đến đó.” Tiếng nói của Tần Hàm Dịch rất nhẹ, nhưng nói lại vô cùng sống động, Diệp Dĩ Muội nghe mà nổi da gà lên.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chi Trích Cô Sai

Diệp Dĩ Muội hai mắt tròn xoe sợ hãi, co rúm người về phía sau, mãi cho tới khi người cô áp sát vào lưng ghế và cánh cửa xe.

“Anh nói vớ vẩn.” Trong tiềm thức của cô từ chối tin vào chuyện này, lúc này lỗ chân lông đang dựng hết cả lên.

“Cô tưởng tôi không có chuyện gì để nói mà lại nói dối cả chuyện này à?” Tần Hàm Dịch cầm lấy điện thoại của mình, đưa cho Diệp Dĩ Muội: “Cô có thể gọi điện hỏi Lam Dư Khê, hoặc là hỏi chị cậu ta, là biết ngay lời tôi nói là thật hay giả.”

“Tôi không gọi.” Diệp Dĩ Muội không chịu nhận lấy chiếc điện thoại anh đưa, sau cơn sợ hãi, cô cũng đã bình tĩnh hơn, nói lời chỉ trích: “Kể cả có là thật thì anh cũng không nên nói ra chuyện đau lòng của anh em mình.”

Tần Hàm Dịch lại một lần nữa nhìn thấu lời nói dối của cô, trong lòng vốn đã không hài lòng với thái độ không thành thật của cô rồi, bây giờ vì một câu nói của cô mà anh lại thấy thêm phần bức dọc.

“Tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, tại sao chị của Dư Khê không mặc màu đỏ.” Tần Hàm Dịch giải thích.

“.....” Diệp Dĩ Muội mấp máy môi định nói gì đó nhưng nghĩ lại thì thực lòng không muốn tranh luận thêm với anh nữa.

Bây giờ cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh giá, bộ váy đỏ trên người làm cho cô không tự tại, thậm chí cô còn có cảm giác sờn tóc gáy.

Khi Lam Dư Khê đưa nó cho cô, mác chiếc váy còn chưa được cắt bỏ, cô biết nó là mới.

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới việc có một cô gái từng mặc chiếc váy đỏ, tự sát trong căn biệt thự đó, cả người cô liền lạnh cóng đi.

Váy đỏ, xe đỏ, nội thất thiết kế với màu sắc trầm, ấm áp, cháo trứng gà, chắc đều có liên quan tới cô gái đó.

Khi cô đang sợ hãi, nhớ lại tới hình ảnh Lam Dư Khê vì chiếc xe màu đỏ đó mà kích động đến vậy, đột nhiên cô cảm thấy anh rất đáng thương.

“Tại sao cô ấy lại tự sát?” Diệp Dĩ Muội nơm với ánh mắt đau lòng.

Tần Hàm Dịch nói ra tuy là sự thật, vốn dĩ không phải vì muốn dọa cô.

Anh không ngờ rằng cô gái này mới đầu là sợ hãi, nhưng sau cùng lại thương xót cho Lam Dư Khê.

Những lời nói đó, chẳng phải là đã có tác dụng ngược lại, chẳng khác nào làm cầu nối cho vợ mình và người anh em của mình hiểu nhau hơn sao?

“Tại sao cô ấy tự sát thì cô không nên hỏi tôi mà nên hỏi Dư Khê.” Tần Hàm Dịch tức giận khởi động xe, lái về phía biệt thự của mình.

Tần Hàm Dịch tuy không bằng lòng trả lời câu hỏi của Diệp Dĩ Muội nhưng anh đúng là cũng không biết tại sao cô gái đó lại tự sát.

Lam Dư Khê vì điều này mà im lặng rất lâu, bình thường khi uống rượu cũng anh cũng tuyệt đối không nhắc tới nguyên nhân.

Sự việc này, người trong cuộc không nói thì anh hỏi làm gì!

Sau đó, Lam Dư Khê đi ra nước ngoài, sự việc này cũng dần dần bị mọi người ít chú ý đến, anh cũng không nhớ ra để hỏi nữa.

Nếu không phải nhìn thấy chiếc váy màu đỏ Diệp Dĩ Muội đang mặc trên người anh cũng không nhớ ra sự việc đó.

Bất luận Lam Dư Khê đưa cho Diệp Dĩ Muội mặc chiếc váy này với nguyên nhân là gì thì anh đều rất phản cảm, luôn có một dự cảm chằng lành.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh căn bản không muốn nói cho cô biết, chỉ có thể im bật, trong lòng tự mình đoán xem nguyên nhân là gì.

Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội vì việc của Lam Dư Khê mà suy nghĩ, anh cất tiếng nhắc nhở: “Cô có thời gian nghĩ việc của người khác, thì chẳng bằng nghĩ xem trong buổi họp báo ngày mai cô sẽ nói gì với họ đi.”

“Anh muốn tôi nói thế nào?” Diệp Dĩ Muội không còn suy nghĩ tới chuyện ban nãy nữa, hỏi anh nghiêm túc.

Cô là một người bình thường, những tin đồn đó ảnh hưởng tới cô không nhiều.

Nhưng, Tần Hàm Dịch không giống thế, anh là nhân vật có tiếng, có thể diện, bị người khác nói rằng bị cảm sùng, nhất định sẽ ảnh hưởng tới cá nhân và công việc

Tuy cô không cho rằng bản thân đã làm sai chuyện gì, nhưng, sự việc dù gì cũng do cô mà ra, cô đương nhiên không thể trốn tránh, cô sẽ đứng lên tự mình đối mặt, giải quyết.

Tần Hàm Dịch im lặng không nói gì, liếc nhìn sự chân thành trong ánh mắt của Diệp Dĩ Muội, anh nghĩ: “Diệp Dĩ Muội, đừng trách tôi, tôi không muốn đối xử với cô như thế, là cô tự tìm đến thôi.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Hồi Hận Cả Đời

Diệp Dĩ Muội đợi một lúc cũng không có được câu trả lời của Tần Hàm Dịch, trong lòng cô càng lúc càng lo lắng.

“Tần Hàm Dịch.” cô thử gọi anh, phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong xe.

“Bọn họ hỏi cô cái gì thì cô trả lời cái đó.” Cuối cùng Tần Hàm Dịch cũng trả lời câu hỏi của cô.

“Ồ!” Diệp Dĩ Muội nhìn khuôn mặt sầm xuống của anh, chẳng thèm liếc nhìn bản thân lấy một cái, cô lập tức biết điều, im bật lại.

Bầu không khí trong xe vừa mới yên lặng chưa được bao lâu, điện thoại của Tần Hàm Dịch liên đổ chuông.

Anh quyết đoán bắt máy, nói: “Chuyện gì?”

“Tổng tài, có một cửa hàng quần áo đưa tới rất nhiều quần áo và giày dép, nói rằng phu nhân đặt mua.” Tiêu Nhiên đầu đầu trả lời.

“Rất nhiều?” Tần Hàm Dịch quay đầu sang liếc nhìn Diệp Dĩ Muội lạnh lùng.

Anh không phải xót tiền, chủ yếu là khi nghe thấy hay từ “rất nhiều” làm cho anh không thể không cho rằng ai đó đang cố ý.

“Vâng, rất nhiều, hơn một trăm bộ quần áo, hơn một trăm đôi giày.” Trong lòng Tiêu Nhiên, hình ảnh của vị phu nhân này lại xấu đi vài phần.

Tổng tài thì việc phiền phức cô gây ra mà đau đầu, còn cô thì hay rồi, mua nhiều đồ như thế, lại còn cho người đưa tới công ty để thu tiền.

“Trả tiền rồi đem số quần áo giày dép đó tới căn biệt thự ở ngoại thành cho tôi.” Tần Hàm Dịch nói xong liền cúp máy.

Kể cả là anh đang không hài lòng với Diệp Dĩ Muội, thì cũng phải mua chỗ quần áo giày dép đó, nếu như trả lại, tin này đồn ra ngoài thì anh còn có thể làm người không?

“Tần Hàm Dịch.....” Diệp Dĩ Muội tự biết bản thân mắc lỗi, thậm chí là còn đổ thêm dầu vào lửa, không tránh khỏi chột dạ.

Vốn dĩ buổi sáng cô làm sự việc này thì cô đã cho rằng bản thân mình chẳng có gì sai cả!

Nhưng bây giờ, vì chuyện những tin đồn kia mà cô thấy có phần áy náy trong lòng.

“Diệp Dĩ Muội, nếu tôi là cô thì bây giờ tôi sẽ ngậm miệng lại, không nói gì cả.”

Tần Hàm Dịch cười khẽnh một tiếng lạnh lùng, ánh mắt không nhìn cô nhưng đầy sự thù ghét.

Ánh mắt đó làm co con tim của Diệp Dĩ Muội như bị kim đâm, hai tay cô nắm chặt lại thành nắm đấm, cô kiềm chế bản thân, quay mặt ra phía ngoài cửa sổ xem không nhìn vào người đàn ông đó nữa.

Chiếc xe của Tần Hàm Dịch vẫn chạy trên con đường rộng thênh thang, hai mươi phút sau, bèn đỗ lại phía ngoài cửa căn biệt thự vùng ngoại ô.

Anh mở cửa xuống xe, không hề có ý quan tâm tới Diệp Dĩ Muội.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đâu?” Vú Trần nhìn thấy một mình Tần Hàm Dịch đi vào, không hiểu liền hỏi.

Hôm nay lão phu nhân đã nói hai người này không hề đi thăm bà ấy, Vú Trần còn tưởng bọn họ tự có kế hoạch cho riêng mình.

Không ngờ, vừa mới trở về, Tần Hàm Dịch mặt liền sầm lại, dường như ai nợ anh cái gì vậy.

“Phía sau.” Tần Hàm Dịch trả lời một tiếng trống không, nhanh chân bước lên tầng, đi vào thư phòng của mình.

Chỉ cho tới khi bóng dáng anh biến mất khỏi tầng hai, lúc này Vú Trần mới nhìn thấy Diệp Dĩ Muội khập khiễng đi vào.

“Thiếu phu nhân, mặt và chân cô làm sao thế?” Vú Trần nhìn Diệp Dĩ Muội trong bộ dạng nhếch nhác, hỏi vẻ lo lắng.

“Không sao ạ, cháu không cẩn thận nên bị ngã thôi.” Diệp Dĩ Muội giải thích nhưng giọng cô cho thấy dường như cô sắp kiệt sức rồi.

Vú Trần nhìn Diệp Dĩ Muội thăm dò, lại hỏi: “Thiếu phu nhân, cô chọc tức thiếu gia làm cậu ấy tức giận à?”

“Vâng!” Diệp Dĩ Muội chán nản cúi đầu xuống, cũng không biết phải miêu tả những gì xảy ra hôm nay thế nào.

“Thôi được rồi, thiếu phu nhân cũng mệt rồi, để tôi đỡ thiếu phu nhân lên lầu đi nghỉ!” Vú Trần thấy vậy, cũng không hỏi nhiều mà chỉ đỡ lấy cô.

“Không cần đâu ạ, vú Trần, vú cứ bận việc của vú đi ạ! Cháu tự mình đi được!” Diệp Dĩ Muội từ chối ý tốt của vú Trần, bản thân tập tễnh đi lên tầng.

Lên đến tầng, việc đầu tiên Diệp Dĩ Muội làm đó là đi vào phòng thay đồ, thay một bộ đồ khác.

Thế nhưng, quần áo áo thì chưa được đưa đến, quần áo cũ cũng không có ở đây, cô dường như chẳng có bộ đồ nào có thể thay được nữa!

Nhìn vào một dãy những chiếc áo sơ mi màu đen và màu trắng được treo ngay ngắn của Tần Hàm Dịch, Diệp Dĩ Muội đã làm một việc mà khiến cô hối hận cả một đời.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Vô Cùng Gợi Cảm

Bàn tay của Diệp Dĩ Muội lướt qua một hàng những chiếc áo sơ mi, cô đã cố chọn một cái nhìn có vẻ cũ một chút, đoán chắc anh cũng sẽ không mặc nữa.

Tuy mà mặc áo sơ mi của Tần Hàm Dịch sẽ có một sự nguy hiểm nhất định, nhưng so với chiếc váy đỏ trên người này còn cho cô cảm giác dễ chịu hơn.

Vừa mới nghĩ tới đây, cơ thể Diệp Dĩ Muội liền co rúm lại.

Không dám nghĩ thêm nữa, cô nhanh chóng cầm lấy một cái áo ở phía trong cùng, nhìn đã khá cũ rồi, chiếc áo này có cỡ nhỏ hơn những cái khác một cỡ, nhanh chóng thay bộ váy đỏ ra và mặc chiếc áo sơ mi vào người.

Sau đó, tìm một chiếc túi, gấp chiếc váy đỏ vào trong đó, chuẩn bị đợi lần sau gặp Lam Dư Khê sẽ trả lại cho anh.

Diệp Dĩ Muội nhìn bản thân mình trong gương, lập tức đi về phòng ngủ và chui vào trong chăn.

Tuy là áo sơ mi của Tần Hàm Dịch rất dài, có thể che cả đầu gối của cô, nhưng cái cảm giác rộng thùng thình đó, lại thêm với làn da trắng và đôi chân dài thon thả của cô làm cho cô nhìn vô cùng gợi cảm, khác với cách ăn mặc kín đáo thường ngày.

Nhưng, cô gái bảo thủ này lại không muốn xuất hiện như vậy trước mặt Tần Hàm Dịch.

Cô lập tức giả vờ ngủ, đợi tới khi người cửa hàng quần áo mang đồ hôm nay cô đã mua tới.

Nằm trên giường, Diệp Dĩ Muội đã suy nghĩ rất nghiêm túc, ngày mai trong buổi họp báo cô sẽ nói thế nào, mới có thể thay Tần Hàm Dịch lấy lại thể diện.

Cũng có thể là do ngày hôm nay quá mệt rồi, cô nghĩ sự việc lại khá tập trung, sau nửa giờ đồng hồ, cô chòm chần lên đầu, chìm vào giấc ngủ nhưng trong trạng thái thấp thỏm. còn Tần Hàm Dịch vừa vào tới thư phòng liền gọi điện cho Tiêu Nhiên.

“Tiêu Nhiên, bất luận cậu dùng cách gì, cố gắng nhanh chóng tìm thấy cha dượng của Diệp Dĩ Muội, để ông ta ngày mai xuất hiện trong buổi họp báo và nói rằng chính ông ta đã lấy đi thi thể của mẹ Diệp Dĩ Muội.”

“Vâng, tổng tài, tôi lập tức đi làm ngay đây.” Tiêu Nhiên dừng lại vài giây rồi mới hỏi tiếp: “Tổng tài, để phu nhân cũng tham gia buổi họp báo, ngộ nhớ phu nhân nói linh tinh....”

“Tôi có cách để cô ấy không nói linh tinh, yên tâm đi!” Tần Hàm Dịch hơi nheo mắt lại, ánh mắt anh sắc lạnh.

“Vậy bây giờ tôi sẽ đi sắp xếp.”

“Ừm.” Tần Hàm Dịch cúp máy xong, nhìn lên quyển sổ trên bàn, ánh mắt sắc lạnh như thể sắp đóng băng lại.

Anh nghĩ bản thân nhất định điên rồi, hôm nay ở sân bay lại nói Diệp Dĩ Muội vì buồn chuyện của mẹ mình mà không thể tham gia buổi họp báo.

Nghĩ cũng không nghĩ, trong tiềm thức đã muốn bảo vệ cô, không muốn cô bị tổn thương.

Cho dù, cô chỉ cần nói một câu còn có tác dụng hơn cả cha dượng cô nói cả mười câu, anh vẫn đã từ chối yêu cầu của phóng viên, chuẩn bị giấu cô đi.

Kết quả, cô báo đáp lại anh là cái gì?

Gây ra cái chuyện rùm beng phiền phức này, lại còn nhất quyết bảo vệ cho Lam Dư Khê.

Chẳng lẽ, cô đã yêu Lam Dư Khê rồi?

Nếu đã như vậy, nếu cô đã thích phơi bày hết ra vậy thì anh cũng cho thỏa ước nguyện.

Anh không sợ cô không đồng ý, cô hiếu thuận như thế, có thể nào cũng không muốn mộ của mẹ mình bị đào lên.

Đứng lên, anh đi ra khỏi thư phòng, đã tới lúc đi nói chuyện với cô gái đó về việc buổi họp báo ngày mai rồi.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Tần Hàm Dịch nhìn thấy Diệp Dĩ Muội nằm trên giường và đã ngủ, anh tức giận chỉ muốn cầm chăn lập tức kéo ra.

Nếu mà cô có thể ngủ được thì đúng là quá đáng quá rồi.

Anh nhanh chân đi tới bên giường, đưa tay bèn muốn kéo chăn ra.

“Tần Hàm Dịch.....” Diệp Dĩ Muội đột nhiên lí nhí, hai hàng lông mày nheo chặt lại.

Bàn tay Tần Hàm Dịch giơ ra lúc này liền cứng đờ ra lơ lửng trong không trung, cuối cùng nắm chặt lại và thu tay về.

“Tần Hàm Dịch.....” Diệp Dĩ Muội lại một lần nữa gọi tên anh trong cơn mơ: “Xin lỗi....”

Đôi mắt lạnh lùng của Tần Hàm Dịch bị một tiếng “xin lỗi” đơ ra vài giây, có dấu hiệu tan chảy sự lạnh lùng đó.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Anh Là Đồ Biến Thái

Diệp Dĩ Muội tuy là ngủ rồi, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ xem ngày mai phải nói với phóng viên thế nào.

“Tôi sẽ nói với....nói với những phóng viên đó....rõ ràng....sẽ không làm liên lụy tới anh đâu....”

Tần Hàm Dịch cô nói như vậy, sự tức giận trong lòng giường như đã tan đi một nửa.

Nhìn cô một lúc lâu, rồi anh ngồi xuống bên cạnh giường, dùng lòng bàn tay khẽ sờ vào vết sưng trên má cô.

Diệp Dĩ Muội co rúm người lại, tránh bàn tay của anh đi trong vô thức.

Anh thu tay về, biết là nếu bình chạm vào sẽ làm đau cô.

“Diệp Dĩ Muội, tôi nên làm gì với cô đây?” Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng: “Cô không thể bớt gây ra phiền phức một chút à?”

Bắt đầu từ lúc cưới cô về, lượt cô lên báo còn nhiều hơn cả anh.

Tin đồn với Hứa An Ca còn chưa dứt đã lại diễn ra vụ việc này.

Tình hình ngày mai thế nào không phải anh chưa dự liệu được, mà là anh muốn cô nhận được một bài học, cho cô hiểu rằng, nổi loạn lên với anh thì sẽ có kết cục thế nào.

Nhưng, lúc này, khi anh đã bình tĩnh trở lại, anh lại có chút hối hận.

Ngày mai cô phải đối mặt với trường hợp như thế liệu cô có thể mạnh mẽ mà không khụy xuống không?

“Ừm....” Diệp Dĩ Muội khẽ nói một tiếng, lật người lại, cái chăn được đắp kín trên người lúc này trôi xuống một khoảng.

Chiếc áo sơ mi trắng có hai cúc chưa được đơm vào, tư thế ngủ thoải mái của cô làm cho sự quyến rũ của bản thân được để lộ ra.

Tần Hàm Dịch bỗng nhiên nuốt nước bọt ực một tiếng, cơ thể anh hơi nóng lên.

Thế nhưng, cô gái nằm trên giường dường như không ý thức được một chút nguy hiểm nào, vẫn nằm ngủ ngon lành.

Tần Hàm Dịch cố ép bản thân thu ánh mắt về, nếu tiếp tục nhìn, anh thực sự sợ bản thân mình sẽ chảy máu mũi hoặc là không kiềm chế được.

Nhanh chóng đứng lên, Tần Hàm Dịch đang định rời đi, liền ý thức thấy dường như có gì đó không đúng.

Chiếc áo sơ mi trắng trên người Diệp Dĩ Muội, sao lại nhìn quen thế?

Anh lập tức quay người lại, kéo chăn ra, hình ảnh làm anh phụt máu liền hiện ra trước mắt anh.

Chiếc áo sơ mi đã bị co lên đến tận eo của cô, để lộ ra đôi chân thon thả và phần ông được bao bọc bởi một chiếc quần nhỏ màu trắng.

Cổ họng anh khô đặc lại, sự phẫn nộ và sự thèm muốn cùng lúc trào dâng lên trong cơ thể anh.

Còn Diệp Dĩ Muội đang nằm ngủ, đột nhiên bị kéo chăn ra, làm cô giật mình tỉnh giấc, hình ảnh Tần Hàm Dịch cao lớn đứng bên cạnh giường lọt vào tầm mắt của cô.

Diệp Dĩ Muội đơ ra thu ánh mắt về, rồi cô cúi đầu xuống nhìn bản thân mình, đột nhiên cô kêu lên thất thanh: “A.....”

Mọi chuyện xảy đến quá nhanh, Tần Hàm Dịch còn chưa kịp phản ứng gì, Diệp Dĩ Muội liền từ trên giường ngồi dậy, kéo chăn trùm vào người, nhìn anh chăm chăm: “Tần Hàm Dịch, anh là đồ biến thái.”

“Diệp Dĩ Muội, cô nói cái gì?” Tần Hàm Dịch bị mắng làm anh tỉnh lại, đột nhiên điên tiết, vì thái độ của Diệp Dĩ Muội hay vì chiếc áo sơ mi trắng cô đang mặc trên người.

“Anh tranh thủ lúc tôi ngủ liền kéo chăn của tôi ra, không phải biến thái thì là gì?” Diệp Dĩ Muội cũng vừa xấu hổ vừa tức giận.

Tần Hàm Dịch khuôn mặt lúng túng, hành động vừa nãy của bản thân đúng là hơi nóng vội.

“Tôi kéo chăn của cô thì làm sao? Tôi là chồng cô.” Tần Hàm Dịch nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lấy cái cớ “là chồng” ra để nói.

“Tần Hàm Dịch, sao anh lại không biết xấu hổ đến thế chứ!?” Diệp Dĩ Muội tỏ ra vô cùng coi thường lời giải thích đó của anh.

Ánh mắt coi thường đó của cô làm cho anh tức giận, lồng ngực phập phồng, bỏ qua chuyện anh kéo chăn mà nói sang chuyện chiếc áo: “Diệp Dĩ Muội, chiếc áo sơ mi cô mặc trên người là lấy từ đâu ra?”

Lần này thì tới lượt Diệp Dĩ Muội đơ người ra, cô ấp úng: “Tôi...tôi lấy trong phòng quần áo.....”

“Ai cho cô mặc?” Tần Hàm Dịch cắt ngang lời cô, anh tức giận tới mức hai mắt đỏ ngầu lên.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Giọt Nước Mắt Tủi Thân

Đây là chiếc áo sơ mi mà Hạ Lam mua cho anh năm anh 17 tuổi – khi mà anh vào làm việc ở tập đoàn Tần thị.

Anh trân trọng và cất giữ nó bao năm, để trong tủ quần áo, mỗi lần thay đồ anh đều cầm ra ngắm.

Cô lại được lắm, hỏi cũng không hỏi anh một câu, dám cầm ra mặc như đồ ngủ.

“Tôi...” Diệp Dĩ Muội nói không thành lời trước ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng đó của anh.

Tới lúc này rồi, Diệp Dĩ Muội vẫn không ý thức được rằng bản thân đã làm sao điều gì thì đúng là đồ ngốc.

“Cởi ra.” Tần Hàm Dịch gằn giọng nói, còn lạnh lùng hơn cả lúc trước.

Diệp Dĩ Muội kể cả đoán được rằng bản thân có lẽ đã mặc chiếc áo mà không nên mặc, là lỗi của bản thân nên mới bị anh nói như thế, cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa, đột nhiên hai mắt cô đỏ lên.

Cô liếc mắt nhìn anh rồi không tìm được mà chảy nước mắt ra, bước xuống giường, đi tới bên cạnh ghế sofa, cầm chiếc váy màu đỏ đã gấp gọn gàng lên.

“Cô làm gì?” Tần Hàm Dịch tiến lên phía trước một bước, cướp lấy chiếc váy màu đỏ trong tay cô.

“Đi thay áo sơ mi ra trả anh.” giọng nói Diệp Dĩ Muội run lên, rõ ràng là đang rất tủi thân.

“Mặc lại chiếc váy này?” Tần Hàm Dịch giơ chiếc váy lên trước mặt Diệp Dĩ Muội, rồi lại cầm nó ném xuống ghế sofa.

“Ở đây tôi chỉ có chiếc váy này thôi, chẳng lẽ anh bảo tôi không mặc gì?” Diệp Dĩ Muội lạnh lùng trả lời anh, hai mắt tròn xoe lên nhìn anh, cố gắng không để nước mắt lăn thế xuống.

Thế nhưng, cuối cùng cô cũng không khống chế được, thậm chí càng không muốn nước mắt rơi xuống thì nó càng lăn dài trên má.

Nước mắt vừa lạnh vừa mặn lăn trên má cô, làm cô mím chặt môi lại, cố gắng không để bản thân khóc thành tiếng, đột nhiên hình ảnh đó liền chạm vào một dây thần kinh nào đó của Tần Hàm Dịch.

Ngay sau sự xúc động đó, anh quay người đi, nhanh chân bước về phía phòng thay đồ, lấy ra một chiếc áo sơ mi mà bình thường anh thích mặc nhất, cầm tới trước mặt cô đưa cho cô, yêu cầu bá đạo: “Mặc cái này vào.”

Diệp Dĩ Muội thực lòng không muốn tranh cãi thêm với anh hay có thêm hiềm khích gì với anh nữa, cô giật lấy chiếc áo, nhanh chân đi vào nhà tắm, thay ra chiếc áo sơ mi quý giá của anh.

“Trả lại anh.” Diệp Dĩ Muội đưa chiếc áo cho anh, lúc này anh đã đang ngồi trên ghế sofa, cô nói lạnh lùng: “Bây giờ anh có thể đi ra ngoài chưa? Tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Diệp Dĩ Muội, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện ngày mai một lát.” Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn cô, cho dù thái độ của cô có làm anh tức giận, anh cũng sẽ quyết định khoan hồng và cho cô có sự chuẩn bị tâm lý trước.

Chỉ là, cũng chỉ giới hạn ở mức thông báo trước cô cô một tiếng, quyết định anh đã đưa ra tuyệt đối sẽ không được thay đổi.

Diệp Dĩ Muội liếc nhìn anh vẻ không hài lòng, cô ngồi xuống ghế sofa, nhưng ánh mắt nhìn về phía trước, không chịu nhìn anh.

“Cô đã nghĩ kĩ ngày mai sẽ nói với phóng viên thế nào chưa?” Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm vào Diệp Dĩ Muội.

“Có thể nào nói thế ấy.” Diệp Dĩ Muội suy nghĩ rồi, cô thực sự không cảm thấy giữa cô và Lam Dư Khê rốt cuộc có gì mà phải xấu hổ với người khác.

Nếu nói dối, bị người khác phát hiện, bóc trần, ngược lại sẽ làm cho người khác cảm thấy bản thân cô đang chột dạ.

“Ồ? Có thể nào nói thế ấy?” Tần Hàm Dịch cười chế giễu một tiếng, lại hỏi: “VẬY nếu ngày mai phóng viên hỏi cô, tại sao lại có cảnh đứng chặn cho Lam Dư Khê trước mặt cảnh sát thì cô sẽ nói thế nào?”

“Tôi....” Diệp Dĩ Muội không phải chưa nghĩ tới vấn đề này, chẳng qua là chưa nghĩ ra cách nói nào tốt hơn mà thôi.

Nói nhiều nói dai thành ra nói đại, không chừng phóng viên lại bới lại vết thương lòng của Lam Dư Khê, đây là điều cô không muốn nhìn thấy nhất.

“Lẽ nào cô định nói cô làm thế là vì cứu viên cảnh sát đó?” Tần Hàm Dịch nói giọng mỉa mai, lạnh lùng cười.

“.....” Diệp Dĩ Muội đột nhiên không biết phải trả lời anh thế nào.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vẫn Hoài Nghi

Diệp Dĩ Muội đúng là đã nghĩ như vậy, nói nghe đại nghĩa một chút, cái gì mà là một công dân gương mẫu cứu người, đại ý như vậy....

Cô không ngờ rằng, Tần Hàm Dịch ngay đến cả cô nghĩ gì anh cũng đều đoán ra được.

“Ừm, khá lắm, như vậy sẽ thể hiện được rằng Tần thái thái rất vĩ đại.” Tần Hàm Dịch gật đầu, vừa mới dứt lời khen, đột nhiên anh lại nói mỉa mai: “Nhưng nói như vậy liệu có làm cho người khác cảm thấy Lam Dư Khê cậy thế bắt nạt người khác không, ngay đến cả cảnh sát cũng đánh?”

Anh nhìn bộ dạng chột dạ của cô, liền biết bản thân mình đã đoán đúng rồi.

“.....” Diệp Dĩ Muội toát mồ hôi hột, sao cô lại không nghĩ tới điểm này nhỉ.

Thân phận Lam Dư Khê nhất định không phải bình thường, là người của xã hội thượng lưu, nếu như tin đồn cậy thế bắt nạt người khác bị đồn ra ngoài hủy hoại danh tiếng, thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới cuộc đời sau này của anh, nếu như lại bị kẻ khác cố tình làm hại, thổi phồng lên thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng....

“Để tôi nghĩ xem nào, cô phải nói thế nào thì mới không làm liên lụy tới Dư Khê!” Tần Hàm Dịch giả bộ suy nghĩ, liếc nhìn Diệp Dĩ Muội rồi không chịu nói tiếp.

“Anh có cách?” Diệp Dĩ Muội chẳng để ý nhiều, lập tức hỏi anh.

“Cô quan tâm tới Dư Khê thế à?” Tần Hàm Dịch lại sầm mặt xuống, anh vừa nãy chỉ là để thử cô, không ngờ cô lại mất bấy thật.

Và việc Diệp Dĩ Muội quan tâm và lo lắng cho Lam Dư Khê như thế làm anh vô cùng không vui.

“Tôi chỉ là không muốn làm liên lụy tới người vô tội mà thôi.” Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch, ánh mắt có phần phức tạp, cô trả lời.

Cô không nói dối, bất luận người đó là ai, cô sẽ đều không muốn người vô tội bị liên lụy.

Vốn dĩ, bọn họ chỉ là tình cờ gặp nhau, cũng là cô tự nguyện đứng ra đỡ lấy cú đấm đó.

Nếu anh đã không sai vậy thì tại sao phải kéo anh vào làm gì?

Nếu đã quyết định mở cuộc họp báo, thì chính là muốn giải quyết sự việc, chứ không phải là trốn tránh rồi kéo người khác vào.

“Cô chắc chắn Dư Khê vô tội?” Tần Hàm Dịch bật cười.

“Ý anh là gì?” Diệp Dĩ Muội không hiểu nhìn anh.

“Tự nghĩ, tôi không có nghĩa vụ phải nói cho cô biết.”

Tần Hàm Dịch nhìn sâu vào mắt cô, không thể không cho rằng cô gái này đúng là sự phản ứng quá chậm chạp.

Nếu cô đã không nhìn ra Lam Dư Khê có ý với cô thì người chồng như anh đương nhiên sẽ không ngốc tới mức nói cho vợ mình biết sự việc này.

Diệp Dĩ Muội nghĩ mãi mà cũng không hiểu, cuối cùng vẫn nhìn anh nói chắc chắn: “Tôi khẳng định Lam Dư Khê vô tội.”

“Cô...” Tần Hàm Dịch đột nhiên phát hiện cô gái này tuy ngốc nhưng anh nói chuyện với cô rất ít khi nói lại được cô.

Cái bộ dạng bướng bỉnh cố chấp của cô luôn làm cho anh phải chịu thua.

“Lam Dư Khê đã rất đáng thương rồi!” Diệp Dĩ Muội nói một câu cảm thán, đôi mắt to tròn của cô chớp chớp, rồi lại nhìn Tần Hàm Dịch: “Chẳng phải anh ấy là người anh em của anh à? lẽ nào anh lại nhẫn tâm để cho người khác khoét sâu vào vết thương của anh ấy?”

“Diệp Dĩ Muội, cô giúp Lam Dư Khê như vậy là vì cái gì?” anh nói với ngữ khí có phần chua xót, nhưng bản thân lại không hề ý thức được.

“Tôi coi anh ấy là bạn.” Diệp Dĩ Muội chỉ đơn giản giải thích một câu, cô tự hỏi lòng không thấy có lỗi gì, cô đối với Lam Dư Khê là sự cảm kích, tôn trọng, nhưng về mặt tình cảm thì rất đơn thuần – chỉ là bạn bè.

“Chỉ coi là bạn?” Tần Hàm Dịch vẫn không tin lời Diệp Dĩ Muội, trong mắt anh tất cả phụ nữ đều giả tạo, trước đây, anh còn cảm thấy Hạ Lam là ngoại lệ, nhưng sau khi xảy ra nhiều việc như vậy, kể cả là Hạ Lam anh cũng còn có chút không tin nổi.

“Vậy anh cho rằng là thế nào?” Diệp Dĩ Muội đột nhiên tức giận: “Lẽ nào anh cho rằng vợ mình và người anh em của mình có gì với nhau à?”

Anh nói thế là ý gì? Rõ ràng là không tin cô sao?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Việc Xấu Bị Bại Lộ

Diệp Dĩ Muội ôm lấy hai đầu gối, ngồi trên ghế sofa, cô cúi đầu gục xuống đầu gối, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Cô và Diệp Dĩ Muội nói chuyện với nhau cuối cùng vì vấn đề đó của cô mà lại để anh hiểu lầm.

Anh đem sự tức giận, thù địch và rời đi.

Cô thực lòng nghĩ không thông, cuộc hôn nhân này, tại sao Tần Hàm Dịch vẫn kiên quyết muốn duy trì?

Lẽ nào, Hạ Lam một ngày chưa được gả cho Hứa An Ca thì bọn họ sẽ cứ phải làm khổ nhau như thế này à?

Chỉ là, giày vò cô thì anh thực sự có thể vui vẻ không?

Nếu, cuộc hôn nhân này làm tổn thương tới cả hai, vì Hạ Lam, anh làm hại bản thân mình như vậy thực sự có đáng không?

Nếu như anh cảm thấy đáng, vậy thì còn cô? Cô dựa vào cái gì mà phải chịu đựng thế này?

Không, cô không đồng ý, cô nhất định sẽ thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của anh.

Ngẩng đầu lên, cô lau khô nước mắt, cô không cho phép bản thân mình khóc thêm nữa.

Khóc, có thể là biện pháp giải tỏa tức thời, tuyệt đối không được là cách giải quyết lâu dài, cô tuyệt đối sẽ không làm một kẻ yếu mà bất cứ ai cũng có thể bắt nạt.

Đứng lên, đi vào nhà vệ sinh, sau khi rửa mặt, trấn tĩnh lại, quyết định suy nghĩ cẩn thận về sự việc ngày mai.

Kể cả không phải vì Tần Hàm Dịch, vì bản thân và Lam Dư Khê cô cũng phải nghĩ cho kỹ, ngày mai phải đối phó với phóng viên thế nào, mới không bị ép vào đường chết.

Khi mà cô đang suy nghĩ thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Cô cầm lấy điện thoại, là một số máy lạ, cô bắt máy và trả lời khách sáo: “Xin chào!”

“Dĩ Muội, tớ về rồi.” đầu dây bên kia lập tức truyền tới một giọng nói hào hứng.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra vài giây, lắng nghe giọng nữ hào hứng ở đầu dây bên kia, trong lòng giật mình vui sướng, hai mắt cô ươn đi, không dám chắc chắn mà hỏi lại: “Thiên Du, cậu về rồi à?”

“Ừm, tớ về rồi.” Cao Thiên Du kêu lên kích động.

“Thiên Du, có thật là cậu không?” Diệp Dĩ Muội cơ độc bao lâu nay, đã mong chờ người bạn tốt này bao lâu, bây giờ cuối cùng cũng mong được rồi, đúng là làm cô vui mừng hết sức.

Cô và Cao Thiên Du là bạn chơi với nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, khi mà tất cả những đứa trẻ khác trong thôn mắng cô, đánh cô, chỉ có Cao Thiên Du là chơi với cô, làm bạn với cô.

Bọn họ học cùng nhau tới cấp ba, sau đó Cao Thiên Du được người nhà cho đi nước ngoài du học.

Nhưng, giữa bọn họ vẫn giữ liên lạc, hoặc là điện thoại hoặc là email.

“Không là tớ thì còn có thể là ai chứ?” Cao Thiên Du đột nhiên trầm giọng xuống nói về không hài lòng: “Diệp Dĩ Muội, cậu kết hôn – một việc lớn như thế tại sao không nói cho tớ biết?”

“À....” Diệp Dĩ Muội như bị dội một gáo nước lạnh, tâm trạng vui mừng liền biến mất, thay vào đó là sự đau khổ.

Sao cô có thể nói với người bạn tốt của mình rằng cô bị cha dượng bán vào Tần gia chứ?

Cô không phải sợ mất mặt hay không, cô chỉ là không muốn bạn mình lo lắng cho mình.

“Thôi bỏ đi, Diệp Dĩ Muội, sự việc này chúng ta chưa nói vội.” Cao Thiên Du biết Diệp Dĩ Muội nhất định có điều gì khó nói, liền bỏ qua, sau này sẽ cho cô thời gian từ từ kể: “Tớ có một việc khác muốn nói với cậu.”

“Việc gì thế?” Diệp Dĩ Muội hỏi.

“Dĩ Muội, ngày mai cậu nhất định đừng đến tham gia buổi họp báo đấy nhớ chưa hả?” Cao Thiên Du nói với ngữ khí thận trọng.

“Tại sao?” Diệp Dĩ Muội biết Cao Thiên Du nói vậy có nghĩa là sự việc này rất nghiêm trọng.

“Cứ nhắc tới việc này là tớ lại thấy tức giận, chồng cậu – cái tên Tần Hàm Dịch ấy sao có thể đối xử tàn nhẫn với cậu như vậy chứ?” Cao Thiên Du nói với vẻ tức giận, nếu bây giờ Tần Hàm Dịch mà xuất hiện trước mặt cô thì nhất định cô sẽ giáng cho ánh một quả đấm mà không chút do dự.

“Sao vậy?” con tim của Diệp Dĩ Muội lại đập thành thạch lo lắng.

“Anh ta chuẩn bị để cậu mà cha dượng của cậu trong buổi họp báo ngày mai biện hộ cho Hạ Lam, nói rằng cái chết của cô Diệp và việc thi thể bị đánh cắp không hề có liên quan gì tới Hạ Lam.” Cao Thiên Du lớn tiếng nói giận dữ như sắp giết người vậy

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tuyệt Đối Không Rời Đi

Con tim Diệp Dĩ Muội đột nhiên như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, rõ ràng cô biết là Cao Thiên Du không lừa mình nhưng lại vẫn cố hỏi: “Cậu chắc chắn?”

“Diệp Dĩ Muội, không phải là cậu đang nghi ngờ tớ đấy chứ?” Cao Thiên Du gầm lên tức giận: “tớ liều mạng không sợ bị ông chủ đuổi việc mà lén lút thông báo cho cậu đấy.”

“Cậu đi làm rồi?” Diệp Dĩ Muội hỏi có vẻ không vui.

Bạn tốt không những về nước mà còn đi làm rồi, nhưng mãi tới bây giờ cô mới biết.

“Này, Dĩ Muội, cậu đừng có mà hiểu lầm tớ!” Cao Thiên Du biết nhất định là cô hiểu lầm rồi, lập tức giải thích: “Tớ vừa được điều về từ nước ngoài có ba ngày thôi, vốn dĩ muốn giải quyết xong mọi việc thì mới tạo cho cậu sự bất ngờ, nhưng không ngờ rằng cậu lại dọa tớ giật mình trước.”

“Thôi được rồi, chúng ta coi như hòa!” Diệp Dĩ Muội nói làm hòa.

“Này, Diệp Dĩ Muội, đừng có mà đánh đồng thế chứ, việc cậu giấu tớ khá là nghiêm trọng đấy biết không hả?” Cao Thiên Du không tha mà nói.

“Tớ thấy cũng gần như nhau thôi.” Trong lòng Diệp Dĩ Muội lúc này đang loạn lên, thực sự thì không muốn nói đùa với Cao Thiên Du nữa, cô liền hỏi: “Thiên Du, sự việc cậu nói rốt cuộc là thế nào?”

Cô biết, Cao Thiên Du đi làm trong một tạp chí mang tính quốc tế, lúc trước thì ở nước ngoài, bây giờ nhất định là được điều về nước rồi.

Miệng cô ấy nói ra sự việc của buổi họp báo chắc chắn là thật, vì cô ấy sẽ không lừa Diệp Dĩ Muội.

“Sáng ngày hôm nay, có người đưa tin tới các báo, tạp chí lớn, nói rằng Hạ Lam thuê người hại chết cô Diệp, còn đánh cắp thi thể của cô Diệp để uy hiếp cậu, Vậy là phóng viên các báo đều đi tới sân bay để chặn Hạ Lam lại.....” Cao Thiên Du kể lại cho Diệp Dĩ Muội nghe chuyện hôm nay xảy ra ở sân bay, cuối cùng mới nói: “Nói ra thì cũng là, khi ở sân bay, Tần Hàm Dịch còn nói, cậu vì đau buồn chuyện mẹ cậu mà không thể tham gia được buổi họp báo, hai biết được đến buổi chiều, anh ta lại bảo Tiêu Nhiên thông báo tới các tờ báo và tạp chí, nói rằng ngày mai cậu sẽ tham gia buổi họp báo.”

“.....” ánh mắt Diệp Dĩ Muội đờ đẫn nhìn về phía trước, nỗi đau từ trong tim lan ra toàn cơ thể làm cô tê dại đi.

“Dĩ Muội, cậu đừng có nói với tớ là cậu thực sự sẽ biện hộ cho Hạ Lam đấy nhé?” Cao Thiên Du thấy cô im lặng, lập tức hỏi.

“Tớ không có.” Diệp Dĩ Muội kích động phản bác: “Anh ta nói mở cuộc họp báo là để tớ giải thích về mối quan hệ giữa tớ và Lam Dư Khê.”

“Người đàn ông này sao lại đê tiện đến vậy chứ, vì tiểu tình nhân của anh ra mà lại âm mưu đưa cậu vào tròng như thế!” Cao Thiên Du phẫn nộ thay cho Diệp Dĩ Muội mà lên tiếng mắng.

“Thiên Du, tớ nên làm thế nào?” sự biến động đột ngột này, Diệp Dĩ Muội hoàn toàn không biết phải đối mặt thế nào.

“Cậu nghĩ cách rời đi, nhất quyết không được tham dự buổi họp báo ngày mai, nếu không đám phóng viên sẽ ép cậu tới nước khụy xuống đấy

đấy.” Cao Thiên Du vội vàng gọi điện tới cũng là sợ Diệp Dĩ Muội xảy ra chuyện.

“Ừm, tớ biết rồi.” Diệp Dĩ Muội vội vàng trả lời: “Thế nhưng bây giờ tớ sợ không ra ngoài được.”

“Vậy thì ngày mai cậu cứ đến tập đoàn Tần thị trước, sau đó giả vờ đi vệ sinh, tớ sẽ nghĩ cách đưa cậu ra ngoài.” Cao Thiên Du nhanh chóng đưa ra quyết định.

Còn Diệp Dĩ Muội thì lại do dự, cô dựa vào cái gì mà phải đi như vậy, để cho cha dượng mình giúp Hạ Lam biện hộ?

Cô không muốn hại người khác, càng không muốn nói lời mà không bằng không chứng, nhưng cô cũng sẽ kiên quyết không để cho cha dượng mình nói dối, để cho cái tên hung thủ đã hại chết mẹ cô có thể nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Vì, nếu lời của cha dượng được nói ra thì phía cảnh sát cũng sẽ lập tức dừng việc điều tra lại, đem tất cả mọi việc giải quyết như đó chỉ là một tai nạn bất ngờ.

Nếu Hạ Lam không phải chốt dạ thì việc gì phải dùng lời nói dối để chứng minh sự trong sạch của bản thân?

Nghĩ tới đây, Diệp Dĩ Muội đã đưa ra được quyết định, cô nói với ngữ khí kiên định: “Thiên Du, ngày mai tớ sẽ không rời đi đâu.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Chỉ Có Anh Thôi

Cao Thiên Du giật mình, không ngờ Diệp Dĩ Muội lại đưa ra quyết định như vậy, cô lập tức hỏi về căng thẳng: “Dĩ Muội, cậu có biết bản thân đang nói gì không?”

“Tớ biết, Thiên Du.” Diệp Dĩ Muội nhếch môi cười cay đắng, cô đi ra ngoài ban công: “Thiên Du, chạy trốn không phải là cách, lại càng có lỗi với mẹ tớ.”

“Dĩ Muội, cậu thay đổi rồi.” Diệp Dĩ Muội kết luận có vẻ thương xót cho Diệp Dĩ Muội.

“Người thân duy nhất của tớ đã chết rồi, sao tớ có thể không thay đổi chứ!” Diệp Dĩ Muội thở dài một tiếng, con tim vẫn đang rất đau, nhưng cô biết vẫn phải tiếp tục sống.

“Vậy cậu định làm thế nào?” Cao Thiên Du là người con gái mạnh mẽ, đương nhiên cảm thấy đối mặt tốt hơn chạy trốn, lúc này cô khuyên Diệp Dĩ Muội rời đi chẳng qua vì trong mắt cô, Diệp Dĩ Muội quá lương thiện, đơn thuần, không nên đi đối mặt với sự việc thế này.

“Nói thực lòng, tớ sẽ không hại Hạ Lam.” Diệp Dĩ Muội không muốn người bạn tốt duy nhất hiểu lầm bản thân chỉ là muốn loại trừ đi tình địch.

“Dĩ Muội, cậu không cần giải thích, tớ tin cậu.” Cao Thiên Du đã quen biết với Diệp Dĩ Muội hai mươi mấy năm, nếu không tin cô thì sao có thể làm bạn tốt với cô bao nhiêu năm như thế, lại còn luôn bảo vệ cô nữa.

“Cảm ơn cậu, Thiên Du.” Nếu không có Cao Thiên Du nói cho cô sự việc này, cô e rằng vẫn còn mơ hồ với những suy nghĩ đơn giản của mình, ngày mai tới hiện trường lại bị người ta lợi dụng.

Cô tin, tới lúc đó Tần Hàm Dịch nhất định sẽ dùng việc của mẹ cô để uy hiếp cô.

“Diệp Dĩ Muội, đủ chưa hả! không được khách sáo với tớ như vậy.” Cao Thiên Du không vui mà trách cô một tiếng, bọn họ là bạn tốt của nhau, không cho phép nói với nhau khách sáo như vậy.

“Thiên Du, còn có một việc nữa, tớ phải nhờ cậu giúp.” Diệp Dĩ Muội dừng lại một lát, quyết định không khách sáo với Cao Thiên Du: “Giúp tớ tìm ra số điện thoại của Hứa An Ca.”

Cô vốn dĩ không muốn gặp lại Hứa An Ca, nhưng ai bảo Tần Hàm Dịch đối xử với cô như vậy.

Bây giờ cô bị ép vào nước không còn con đường nào có thể đi rồi, chỉ có thể tự mình nghĩ cách thoát khỏi khó khăn.

“Dĩ Muội, cậu tìm Hứa An Ca là muốn làm gì?”

Việc Diệp Dĩ Muội gặp lại Hứa An Ca, Cao Thiên Du cũng đã nghe nói rồi.

Nhưng cô cũng biết tính cách của Diệp Dĩ Muội, chắc chắn là không thích qua lại nhiều với Hứa An Ca.

Vậy, vào lúc này, tại sao cô lại tìm đến Hứa An Ca?

Cô thực sự cô bạn tốt của mình nhất thời nghĩ không thông, làm chuyện gì ngốc nghếch.

“Tớ có chút việc muốn nhờ anh ta giúp đỡ, nhất thời giải thích không hết được với cậu.” Diệp Dĩ Muội tin cô bạn tốt sẽ nhất định giúp mình, lập tức cũng không giải thích gì nhiều.

“Vậy được, đợi tớ một chút, giờ tớ đi tìm giúp cậu đây.” Cao Thiên Du sau khi lật tìm nhật kí làm việc, trả lời cô: “Dĩ Muội, bây giờ chỉ có số điện thoại phòng làm việc của Hứa An Ca thôi, không có số điện thoại riêng, chắc là cậu phải thử vận may thôi vậy.”

“Ừm, được, cậu cứ cho tớ đi.” Diệp Dĩ Muội nhanh chóng ghi lại một dãy số: “Thiên Du, thế này hãy nhé, chúng ta sẽ lại liên lạc sau.”

“Ừm, cẩn thận chút nhé, đừng để bị Tần Hàm Dịch phát hiện ra.” Cao Thiên Du không yên tâm lại dặn dò thêm một câu rồi mới cúp máy.

Diệp Dĩ Muội lập tức gọi vào số máy phòng làm việc của Hứa An Ca: “Xin chào, tôi muốn tìm Hứa An Ca.”

“Xin chào, xin hỏi tiểu thư là ai?” đầu dây bên kia, giọng một thư ký nữ hỏi lịch sự.

“Tôi là Diệp Dĩ Muội, thái thái của Tần Hàm Dịch.” Diệp Dĩ Muội không do dự nói ra thân phận của bản thân mình, cô làm vậy vì muốn thư ký có thể nhanh hơn đưa điện thoại cho Hứa An Ca.

Người ở văn phòng làm việc của anh không ai là không biết việc Hứa An Ca tặng chiếc váy cưới thiên sứ cho cô.

Cô chỉ hi vọng sẽ ở đó và sẽ bắt máy của cô, lúc này, người có thể giúp cô để mọi việc được thuận lợi chỉ có anh mà thôi.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Phản Kích

Diệp Dĩ Muội vừa mới dứt lời, đầu dây bên kia nữ thư ký liền nói khách sáo: “Diệp tiểu thư, cô đợi một lát, tôi lập tức chuyển cuộc gọi.”

Nữ thư ký rất khôn khéo, không gọi cô là Tần thái thái mà gọi là Diệp tiểu thư.

“Được, cảm ơn cô.” Diệp Dĩ Muội đợi một lát, đầu dây bên kia liền có tín hiệu.

“Dĩ Muội, là em à?” trong điện thoại, giọng của Hứa An Ca đầy vẻ vui mừng.

“Đúng, tôi có chút việc, muốn nhờ anh giúp đỡ.” Diệp Dĩ Muội đi thẳng vào vấn đề.

“Em nói đi.” Hứa An Ca rất vui, lúc này Diệp Dĩ Muội có thể tìm tới anh nhờ giúp đỡ.

Thực ra, kể cả cô không lên tiếng, ngày mai anh cũng sẽ chú ý tới tình hình của cuộc họp báo, nhất định sẽ không để cho Diệp Dĩ Muội đơn phương độc mã đối mặt.

“Ngày mai khi cuộc họp báo diễn ra, tôi muốn đưa phần mộ của mẹ tôi rời đi.” Diệp Dĩ Muội bắt buộc phải sắp xếp ổn thỏa việc mẹ cô, mới có thể đấu với Tần Hàm Dịch.

Lúc trước nếu cô không phải vì quá đau buồn, Tần Hàm Dịch lại bận tới bận lui cô cũng sẽ không hồ đồ tới mức để phần mộ của mẹ mình được

chôn trong nghĩa trang trên phần đất mà Tần Hàm Dịch mua.

Cô biết, thế lực của Tần Hàm Dịch lớn, nếu không phải cô tự mình đi ròi phần mộ của mẹ mình thì anh nhất định sẽ phát hiện và ngăn lại.

Nhưng, thế lực của Hứa An Ca cũng không yếu, đương nhiên là sẽ khác.

Kể cả là không thể giấu được mãi, nhưng ít nhất là trong buổi họp báo ngày mai, khi mà Tần Hàm Dịch không có cách nào phân thân, việc đưa thi thể của mẹ cô đi cũng nhất định sẽ làm được.

Chỉ là, kinh động đến mẹ cô như thế này, trong lòng cô cảm thấy rất có lỗi.

Cô có thể không nghĩ cho bản thân, cả đời chịu sự khống chế của Tần Hàm Dịch.

Nhưng, chân tướng cái chết của mẹ cô, cô không thể không điều tra.

Nếu, ngày mai cuộc họp báo diễn ra thuận lợi thì có nghĩa là vì hung thủ mà che giấu đi sự việc, cô tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy, để đòi lại cho mẹ mình công đạo, cô chỉ có thể kinh động đến mẹ mình.

“Được, em yên tâm, anh sẽ tìm cho cô Diệp một nơi phong thủy thật tốt.” Hứa An Ca không cần hỏi cũng biết Tần Hàm Dịch nhất định sẽ lấy việc mẹ cô ra để uy hiếp cô.

“Cảm ơn anh, vậy cứ như thế đi.” Diệp Dĩ Muội đang định cúp máy liền nghe thấy Hứa An Ca ở đầu dây bên kia hỏi vội vàng: “Dĩ Muội, ngày mai sau buổi họp báo, em có ly hôn với Tần Hàm Dịch không?”

Diệp Dĩ Muội nhất thời đờ người ra, vấn đề này cô chưa nghĩ tới, hoặc là có hoặc là không.

Cô không phải là còn lưu luyến gì cuộc hôn nhân này, có điều có rất nhiều việc chưa tới mức giọt nước tràn ly thì cô cũng không muốn nóng vội.

Sự im lặng của Diệp Dĩ Muội làm cho con tim vốn đập thành thịch của Hứa An Ca bỗng nhiên như co thắt lại.

“Dĩ Muội, vậy cứ thế đã! Ngày mai sau khi xong việc anh sẽ gọi điện thông báo em.” Hứa An Ca cố gắng tự nhủ với mình, không sao, Diệp Dĩ Muội bằng lòng tìm anh nhờ giúp đỡ đã là một sự bắt đầu tốt lành rồi, anh không thể yêu cầu nhiều hơn nữa.

“Ừm, cảm ơn anh.” Diệp Dĩ Muội cúp máy xong, cả người cô như hết sức lực ngồi dựa vào chiếc ghế đặt ngoài ban công.

Cô hiểu, bản thân tìm Hứa An Ca nhờ giúp đỡ thế này đã cho anh sự hi vọng, đối với anh rất không công bằng.

Thế nhưng, cô đã không còn con đường nào khác có thể đi, cô bắt buộc phải làm như vậy.

Cô chỉ có thể hi vọng, trong những ngày tháng sau này, bản thân đối với Hứa An Ca tốt một chút, để bù đắp lại cho anh lỗi lầm này của cô.

“Xin lỗi, An Ca, chúng ta còn có thể trở về ngày xưa không?” Diệp Dĩ Muội nhìn ra cảnh vật phía ngoài, cô tự hỏi.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Công Nhận Cô

Tần Hàm Dịch sau khi cãi nhau với Diệp Dĩ Muội đã rời khỏi căn biệt thự, đi tới quán bar uống rượu.

Cái cách mượn rượu giải sầu này đây là lần đầu tiên anh làm.

Anh cả đời anh minh, lần này đây là lần đầu tiên mà anh mung lung không tìm được một câu trả lời để xoa dịu sự bức tức trong lòng, chỉ có thể mượn rượu giải sầu, làm giảm bớt nỗi đau trong tim.

Anh thực sự không rõ, bản thân lại để ý tới việc của Diệp Dĩ Muội và Lam Dư Khê là vì cái gì.

Đúng như Diệp Dĩ Muội hỏi anh, rốt cuộc anh muốn gì? Anh hi vọng vợ mình và người anh em của mình có gì với nhau vậy à?

Không, anh không hi vọng như vậy.

Thế nhưng, một đáp án đơn giản và rõ ràng như vậy nhưng anh lại không trả lời được.

Nếu anh trả lời là “không”, anh sợ bản thân sẽ chột dạ, không dám đối mặt với cô nữa, càng sợ cô sẽ chế giễu anh.

Kết quả, anh không trả lời, chỉ biết tức giận đóng cửa rời đi.

Rốt cuộc thì anh chột dạ điều gì? Anh thực sự nghĩ không thông.....

Nhưng, bất luận là vì cái gì, anh sẽ mãi mãi không thừa nhận, bản thân thích cái dáng vẻ bình thường đó của cô.

“Hàm Dịch.” tiếng nói của Lam Dư Khê vang lên phía sau lưng anh.

Tần Hàm Dịch không quay đầu lại, cũng không nói gì, mà cầm một cốc rượu đổ và miệng.

Lam Dư Khê cũng không để bụng thái độ của anh, đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, gọi một ly rượu cho mình.

“Hàm Dịch, tôi biết, lúc này không kể tôi có nói gì, cậu sẽ đều không tin.” Lam Dư Khê cười cay đắng, cầm ly rượu lên một ngụm uống hết.

“Chẳng phải là cậu thích Diệp Dĩ Muội à?” Tần Hàm Dịch không thích anh em mình vòng vo, chẳng phải chỉ là một cô gái à? bao nhiêu năm anh em, tại sao lại không thể nói thật ra?

Lam Dư Khê im lặng một lúc lâu rồi mới trả lời: “Tôi không biết.”

Anh không hề nói dối, đối diện với Diệp Dĩ Muội anh thực sự rất mơ hồ, mung lung, cái sự thu hút vốn dĩ đó dần dần lại trở thành sự say đắm, và mỗi ngày lại nhiều hơn một chút, làm cho anh dần dần bị mê muội, không thể từ bỏ được cái cảm giác đó....

Khi mà một tình cảm bắt đầu, con người thường cho rằng, bản thân có thể khống chế rất tốt mọi thứ, thế nhưng thực sự tới khi không khống chế được, mới biết nói gì cũng đều muộn cả rồi....

“Không biết?” Tần Hàm Dịch bật cười, tiếp tục uống rượu.

“Có điều, bất kể tôi đối với cô ấy là tình cảm gì, tôi đều ghi nhớ, cô ấy là vợ cậu.” Vợ bạn thì không được ngó nghiêng, điều này anh biết.

“Vậy nếu tôi và cô ấy ly hôn?” đúng là anh đã nghĩ tới điều này, có phần không dám tiếp tục sống cùng Diệp Dĩ Muội nữa.

“Hàm Dịch.....” Lam Dư Khê giật mình, không ngờ Tần Hàm Dịch lại có ý nghĩ này.

“Thế nhưng bà nội cậu sẽ không đồng ý đâu.” Lam Dư Khê không quên nhắc anh.

“Bà nội cũng không hi vọng cháu mình cả đời không hạnh phúc!” Tần Hàm Dịch thở dài rồi nói một câu cảm thán.

Nhà anh, bà nội là người cho anh tình yêu thương nhiều nhất, cũng là người thân duy nhất của anh, đây là lý do duy nhất anh không muốn cãi lại lời bà nội.

“Nếu cậu đã biết bà nội hi vọng cậu hạnh phúc, vậy thì sẽ không ép cậu quá đáng, tại sao khi trước còn đồng ý cưới Diệp Dĩ Muội?” Lam Dư Khê cười cười, hỏi lại anh.

“.....” Tần Hàm Dịch vừa cầm cốc rượu lên bàn tay liền khựng lại, lơ lửng trong không trung, con tim thấy nhói đau.

“Hàm Dịch, cậu có từng nghĩ, từ rất lâu trước đây, cậu đã có thiện cảm với cô ấy và công nhận cô ấy.” Lam Dư Khê nói mỗi câu đều cảm thấy con tim bản thân như cũng đang quặn thắt lại.

Tần Hàm Dịch đang tự lừa dối mình và lừa dối người khác, đã khi nào anh không phải như vậy chứ? và lúc này nhắc nhở anh, nỗi đau trong con tim anh cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Một Đêm Mất Ngủ

Bàn tay trong không trung của Tần Hàm Dịch cuối cùng cũng động đậy, anh cầm cốc rượu đưa lên miệng, uống một hơi hết, và cũng không trả lời câu hỏi của Lam Dư Khê.

Chỉ là, không trả lời, liệu có phải là một sự đồng ý ngầm không?

“Tôi biết, ngày mai sẽ có cuộc họp báo.” Lam Dư Khê cuối cùng cũng chuyển sang vấn đề chính.

“Cậu muốn anh hùng cứu mỹ nhân, ngăn lại buổi họp báo đó?” Tần Hàm Dịch vừa nhắc tới vấn đề này, lại nhớ tới nội dung của bài báo hôm nay, trong lòng không nhịn được cơn tức giận.

“Không.” Lam Dư Khê lập tức phủ nhận, lại nói với chút do dự: “Ngày mai bất luận xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không lộ diện.”

Tần Hàm Dịch nghi ngờ nhìn Lam Dư Khê, cuối cùng nhếch mép lạnh lùng – đó là một nụ cười mỉa mai đầy tổn thương: “Cậu đúng là tuyệt tình, Diệp Dĩ Muội hôm nay vừa mới quên mình để bảo vệ cho cậu, cậu vừa quay đầu đã chẳng thèm quan tâm để ý tới cô ấy nữa.”

Cảm giác lúc này của Tần Hàm Dịch rất kì lạ, lại vì Diệp Dĩ Muội muốn đòi lại công bằng.

“Ha ha, cô ấy là thái thái của cậu, cậu còn không quý trọng, người ngoài có làm gì thì có ý nghĩa gì không?” Lam Dư Khê khẽ cười như thể anh chẳng quan tâm, chủ đề câu chuyện vừa được đổi ngữ khí anh nói liền trở nên lạnh lùng: “Nhưng, tôi muốn nói với cậu, nếu một khi làm một cô

gái bỏ cuộc rồi thì cậu có làm gì đi chẳng nữa cũng không thể kéo cô ấy lại được đâu.”

Vừa dứt lời, anh uống một ngụm rượu rồi đứng lên đi ra ngoài, rồi đi không chút do dự.

Đây là việc của vợ chồng bọn họ, thì nên để vợ chồng họ tự giải quyết!

Anh là một người ngoài, nói nhiều sẽ làm cho người khác hiểu lầm rằng anh có ác ý.

Nếu ngày mai thực sự Tần Hàm Dịch làm việc gì tổn thương tới cô, làm cho cô mất hết tình cảm vào Tần Hàm Dịch thì Lam Dư Khê cũng không giúp được gì cho Tần Hàm Dịch.

Lam Dư Khê đẩy cửa quán bar ra, cơn gió lạnh buổi đêm, thổi qua quần áo anh, tạt vào da thịt trên khắp cơ thể anh.

Cơn gió làm anh tỉnh cơn say, anh ngẩng đầu lên tự cười chế giễu, cười bản thân mình hèn nhất.

Anh không quan tâm để ý gì đến Diệp Dĩ Muội lúc này không phải vì anh không lo lắng, muốn để mặc Tần Hàm Dịch định đoạt.

Anh chẳng qua là muốn để cho Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội trong khoảng thời gian ngắn nhất đều nhìn rõ cuộc hôn nhân này.

Cũng có thể, con tim nguội lạnh cũng tốt, như vậy ít nhất mọi người đều không phải đau khổ.

Vốn dĩ anh có thể không tới quán bar, không nói với Tần Hàm Dịch những lời đó.

Thế nhưng, dù gì thì hai người họ cũng là anh em tốt của nhau, anh cuối cùng vẫn không làm được cái chuyện tuyệt tình đó.

Vì vậy, anh đã đến, và đã nhắc nhở Tần Hàm Dịch.

Việc nên làm anh cũng đã làm rồi, nếu như Tần Hàm Dịch vẫn cố ý làm Diệp Dĩ Muội tổn thương vậy thì đó cũng không phải là lỗi của anh.

Anh không muốn làm tổn thương bất kì người nào, cũng không muốn làm người hòa giải.

Tuy anh mới quen biết Diệp Dĩ Muội có mấy ngày nhưng anh còn hiểu cô hơn cả Tần Hàm Dịch.

Anh biết, cô là một cô gái vô cùng thiếu cảm giác an toàn, nếu Tần Hàm Dịch làm tổn thương con tim cô tới tột cùng thì cô nhất định sẽ không tha thứ cho Tần Hàm Dịch.

Lam Dư Khê bây giờ rất mông lung, một mặt anh hi vọng Tần Hàm Dịch sẽ không làm gì tổn thương tới Diệp Dĩ Muội, mặt khác lại muốn Tần Hàm Dịch nhẫn tâm một chút, làm cho Diệp Dĩ Muội kiên quyết ly hôn.

Kết quả rốt cuộc sẽ thế nào không phải anh nói là được, anh chỉ có thể chờ đợi với con tim mang đầy sự áy náy....

Anh chỉ nghĩ, khi mà không làm tổn hại tới bất cứ một người nào, có thể bỏ qua quá khứ và bắt đầu lại từ đầu.....

Đêm nay, Tần Hàm Dịch, Diệp Dĩ Muội, Lam Dư Khê, Hứa An Ca, Hạ Lam, Cao Thiên Du, Châu Lan Na, mỗi người đều có những tâm trạng khác nhau, chờ đợi buổi họp báo ngày mai, còn ngày mai rốt cuộc sẽ thế nào, rốt cuộc sẽ thay đổi cuộc đời ai, không ai có thể dự đoán trước được....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Theo Đuổi Chân Tướng

Diệp Dĩ Muội cả một đêm không ngủ, trời đã sáng, cô dậy vệ sinh cá nhân, trong một đồng quần áo ngày hôm qua được mang đến, cô chọn một chiếc váy màu đen, mặc vào, cô đi xuống tầng với khuôn mặt lạnh tanh.

“Thiếu phu nhân, bữa sáng làm xong rồi.” Vú Trần nheo mày, trong lòng có dự cảm chần lảnh.

“Không cần đâu ạ, cháu có việc, cháu ra ngoài trước.” Diệp Dĩ Muội biết Tần Hàm Dịch không về nhà, vậy thì cô tự mình đi đến tập đoàn.

Vừa dứt lời, bước chân hướng về phía cửa đi ra.

“Thiếu phu nhân.....” Vú Trần ở phía sau gọi cô giật lại, ngữ khí có phần vội vàng, lo lắng.

“Vú Trần.....” Diệp Dĩ Muội quay người lại, cười với bà, cô nói nhẹ nhàng: “Cảm ơn vú đã tới chăm sóc cháu những ngày vừa qua.”

“Thiếu phu nhân, thế này là thế nào?” Vú Trần nhanh chân bước lại gần cô, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Diệp Dĩ Muội: “Nếu như thiếu gia làm cho cô tức giận thì đợi cậu ấy về, Vú Trần sẽ nói giúp cô.”

Vú Trần và bà Tần thì một lòng thích sự nhẹ nhàng, lương thiện của Diệp Dĩ Muội.

“Không sao ạ!” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, cố gắng nở một nụ cười nhưng ánh mắt thì buồn vô tận: “Cháu hẹn bạn nói chút chuyện.”

“À! nếu đã như vậy thì mau đi đi!” vú Trần tuy có chút không tin lời Diệp Dĩ Muội nói, nhưng cũng không có cách nào chỉ biết bỏ tay cô ra để cô rời đi.

Diệp Dĩ Muội như không nỡ nhìn Vú Trần thêm nữa vậy, cô quay người đi.

Đi ra tới cổng, cô giơ tay gọi một chiếc taxi, mang theo một nét mặt buồn rười rượi đi tới tập đoàn Tần thị.

Sau khi lên xe, việc đầu tiên cô làm đó là gọi điện cho Cao Thiên Du.

“Dĩ Muội, cậu thực sự quyết định rời đây à?” Cao Thiên Du nói với giọng lo lắng.

Không cần nói Tần Hàm Dịch muốn bao che cho Hạ Lam, chỉ một mình Hạ gia thôi cũng không dễ để đụng vào.

“Ừm, tớ quyết định rồi.” Diệp Dĩ Muội không muốn để bản thân do dự, cũng không cho bản thân có cơ hội được do dự.

Việc gì cô cũng có thể nhường bước, chỉ có chân tướng việc xảy ra với mẹ cô thì cô nhất định phải theo đến cùng.

Từ khi sinh ra, cô chỉ là người thân duy nhất, thế nhưng cái tên hung thủ đó lại tàn nhẫn cướp đi sự ám áp duy nhất của cô.

“Vậy được, chúng ta lát nữa gặp.” Cao Thiên Du ngập ngừng, rồi lại nhắc nhở nói: “Sau cuộc họp báo, cậu lập tức rời khỏi đó nhé!”

“Ừm, tớ biết rồi.” Diệp Dĩ Muội không hề lo lắng điểm này, Tần Hàm Dịch nhất định sẽ nghĩ cách đưa cô đi, không để cho cô tiếp xúc thêm với phóng viên.

“Dĩ Muội, tới đã sắp xếp một chiếc xe, sau khi buổi họp báo kết thúc, xe sẽ đỗ trước cửa tập đoàn, nếu cậu cần thì hãy dùng nói.” Cao Thiên Du tối qua nghĩ thế nào cũng không yên tâm, chỉ biết tự mình sắp xếp chút gì đó giúp cho cô.

“Cảm ơn cậu, Thiên Du.” Diệp Dĩ Muội ghen ngào nói.

Khi mẹ cô qua đời, Cao Thiên Du vẫn còn ở nước ngoài, cô luôn cảm thấy bản thân mình cô độc không có ai bên cạnh.

Bây giờ, Cao Thiên Du trở về rồi, thật tốt biết bao.

“Diệp Dĩ Muội, cậu kiên cường lên, nghe rõ chưa hả?” Cao Thiên Du nghe giọng cô run lên, đột nhiên sống mũi cô cũng thấy cay cay và chua xót cho cô bạn.

Diệp Dĩ Muội từ nhỏ tới lớn phải chịu đựng những nỗi khổ thế nào, người khác không biết nhưng Cao Thiên Du thì biết hết.

“Được, tớ biết rồi, Cao đại tiểu thư.” Diệp Dĩ Muội bật cười, nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, thế nhé, tớ sắp tới rồi.

“Ừm, lát nữa gặp.” Cao Thiên Du suy nghĩ vài giây, vẫn không yên tâm, lại nói: “Đợi lát nữa khi cậu xuống xe, nhất định sẽ có phóng viên đợi sẵn ở cửa tập đoàn, cậu nghĩ trước đi xem sẽ ứng phó thế nào.”

“Tớ biết rồi.” Diệp Dĩ Muội trả lời một tiếng rồi cúp máy.

Trước khi cô ra khỏi nhà cô đã nghĩ tới rồi, tự cô đi tới tập đoàn, không đi cùng Tần Hàm Dịch, những phóng viên đó nhất định sẽ hỏi càng nhiều hơn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Hôn Nhân Rạn Nứt

Chiếc xe taxi đỗ ngoài công của tập đoàn Tần thị, Diệp Dĩ Muội không chút do dự bước xuống xe.

Có thể, kết quả hôm nay cô sẽ phải dùng con tim tan nát để đón nhận.

Nhưng, điều này cũng không thể ảnh hưởng tới quyết định của cô.

Hoặc là, con tim tan nát cũng chưa chắc đã không phải là một kết quả tốt....

Từ nhỏ tới lớn, khổ nạn nào cô cũng từng trải qua, chỉ duy nhất có tình yêu làm cho cô nhất thời mất phương hướng. Nhưng, từ trước tới giờ cô không phải là một người yếu đuối, quyết định sẽ mãi mãi không phải là con rùa rụt cổ.

Cô vừa mới xuống xe, lập tức có một đám phóng viên xông tới, tranh nhau đặt ra câu hỏi.

“Tần thái thái, Tần thiếu gia đâu?”

“Tần thái thái, tại sao cô lại tự đi tới đây một mình?”

“Tần thái thái, có người đưa tin, tối qua nhìn thấy Tần thiếu gia ở quán bar uống say, có phải tình cảm vợ chồng giữa hai người đã rạn nứt rồi không?”

“Tần thái thái, bây giờ đang truyền một tin rất nóng, đó là Tần thiếu gia có thể sẽ cùng với hôn ngọc của Hạ gia là Hạ Lam tiếp tục tiền duyên, vậy thì có phải cô và Tần thiếu gia chuẩn bị sẽ ly hôn không?”

Diệp Dĩ Muội bình tĩnh nhìn đám phóng viên, cô khẽ cười rồi nói lớn: “Những việc này tôi nghĩ các bạn nên để lại lát nữa cuộc họp báo chính thức diễn ra rồi đặt câu hỏi sẽ tốt hơn.”

Dứt lời, cô không do dự nữa, để cho bảo an mở đường và đưa cô vào bên trong tập đoàn.

Chỉ là, cô vừa mới bước qua cửa, phía ngoài lại một lần nữa ồn ào láo loạn, Tần Hàm Dịch đến rồi.

Những câu hỏi vừa đặt ra cho Diệp Dĩ Muội lại tiếp tục được đám phóng viên đặt ra với Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch giống với cô, nhanh chân bước vào phía trong tập đoàn, từ chối trả lời bất kì câu hỏi nào.

Diệp Dĩ Muội dừng chân lại, đợi anh đi tới gần phía mình.

Còn Tần Hàm Dịch khi nhìn thấy Diệp Dĩ Muội, rõ ràng là đã đờ người ra.

Anh không về nhà đón cô là vì lời nói của Lam Dư Khê tối hôm qua, anh ghi nhớ trong lòng vì vậy đã để mặc kệ, không đưa cô tới tham gia buổi họp báo ngày hôm nay. Chỉ là, anh không ngờ rằng, cô vẫn đến.

Hôm nay cô không giống với thường ngày – không còn mặc trên người một chiếc váy trắng nhẹ nhàng nữa.

Thay vào đó là một chiếc váy đen, toàn thân lạnh lùng, rõ ràng là đứng gần anh như vậy nhưng anh lại cảm thấy, sau một đêm, khoảng cách của bọn họ đã xa thêm ra mà không có cách nào xích lại gần được nữa.

Anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi, anh tiến lên phía trước một bước, nắm chặt lấy tay cô, kéo cô nhanh chân bước vào thang máy chỉ dành cho tổng

tài.

“Tại sao lại tới?” cửa thang máy vừa đóng lại, anh bèn hỏi cô.

“Anh không hi vọng tôi tới à?” Diệp Dĩ Muội khẽ cười, nhìn Tần Hàm Dịch với ánh mắt chế giễu.

“Diệp Dĩ Muội, cô.....” Tần Hàm Dịch bị hỏi lại mà nghẹn ứ cổ họng không nói ra được, nhưng cũng không thể nói ra lời rằng không hi vọng cô sẽ bị tổn thương.

Anh không nói gì, Diệp Dĩ Muội cũng không muốn nói, trong thang máy, nhất thời im lặng đến kì lạ.

Ting một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, Tần Hàm Dịch kéo tay Diệp Dĩ Muội đi vào phòng làm việc của mình.

“Cô ở trong phòng làm việc, sau khi buổi họp báo kết thúc tôi sẽ tới đón cô.” Tần Hàm Dịch kéo tay cô tới bên cạnh ghế sofa, nói như ra lệnh.

“Tần Hàm Dịch, nếu mọi việc là do tôi gây ra thì tôi không thể trốn tránh.” Diệp Dĩ Muội cũng nói với ngữ khí kiên quyết, nhưng trong lòng lại cười lạnh lùng, anh làm thế này là sợ cô sẽ phá hỏng chuyện tốt của anh à?

“Sự việc này, tôi sẽ giải quyết.”

Diệp Dĩ Muội càng kiên quyết hơn thì Tần Hàm Dịch càng không muốn cô đi.

“Anh giải quyết, giải quyết thế nào?” Diệp Dĩ Muội vẫn giữ nụ cười mỉa mai trên môi, nhìn anh.

Tốt lắm, anh vì muốn bảo vệ cho Hạ Lam mà bắt đầu phát điên lên rồi.

“Diệp Dĩ Muội, cô nói thế là ý gì?” Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn cô, hỏi lạnh lùng.

Tuy, cô luôn hỏi rất lịch sự, ngữ khí nhẹ nhàng, không cho thấy có bất kì sự kích động nào, nhưng anh vẫn cảm thấy Diệp Dĩ Muội hôm nay cực kì không bình thường, cũng có thể nói là bình tĩnh tới mức không bình thường.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hôn Cô

Diệp Dĩ Muội nhăn trán lại nhìn anh, cô hỏi lại với giọng nói lạnh lùng: “Việc gì cũng bày mưu tính kế, không mệt à?”

Vừa dứt lời, cô nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay, thấy vẫn còn phải đợi hơn nửa tiếng nữa, liền lập tức ngồi xuống ghế sofa.

“Có phải cô biết gì rồi không?” Tần Hàm Dịch trong lòng nghi ngờ, không thể không hỏi.

“Tôi nên biết cái gì?” Diệp Dĩ Muội không chút do dự, hoặc để lộ ra bất kì sơ hở gì, bám lấy lời nói của anh, cô hỏi: “Hoặc là nói, anh có việc gì giấu tôi?”

“Diệp Dĩ Muội, đừng có đóng kịch nữa, chắc chắn là cô biết rồi.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí khẳng định, trong lòng thì lại không chắc chắn.

“Tần Hàm Dịch, tôi có thể nói rằng anh làm việc xấu xa và sợ bị phát hiện không?”

Diệp Dĩ Muội nhìn thẳng vào mắt anh, cười hỏi rất thản nhiên.

“Diệp Dĩ Muội.....” Tần Hàm Dịch nhìn cô chăm chăm, rồi đột nhiên nhếch môi lên cười, đầu gật gù nói: “Cô càng ngày càng đặc biệt rồi đấy.”

Cô gái này dường như đã trở thành ma quỷ trong tâm trí anh, anh càng muốn nhìn thấu cô thì lại càng không đoán trước được bất cứ điều gì.

“Thế có được coi là khen ngợi không?” Diệp Dĩ Muội hoàn toàn không có phản ứng gì chỉ cười lãnh đạm.

Con tim cô đã chết hoàn toàn khi mà Cao Thiên Du nói với cô rằng Tần Hàm Dịch muốn lợi dụng lời nói dối của cha dượng cô để rửa sạch sự tình nghi cho Hạ Lam.

Và một khi con tim phụ nữ đã chết thì mặc kệ người đàn ông đó có làm gì thì đều không có cách nào cứu vãn được.

Anh có thể không yêu cô, có thể có rất nhiều cô gái khác, có thể đối xử không tốt với cô, nhưng anh cũng không thể mất đi tính người, che giấu đi chân tướng cái chết của mẹ cô.

Tần Hàm Dịch lúc này đã không còn là người đàn ông thanh lịch, nhã nhẽ mà cô đã từng biết trước kia.

Giấc mơ của cô đã bị anh phá vỡ một cách tàn nhẫn, cho dù tình yêu đã ăn vào xương máu đó nhất thời không thể biến mất nhưng cô cũng không còn sức lực nào mà theo đuổi tình yêu đó nữa rồi....

“Cô nghĩ thế nào?” Tần Hàm Dịch ngồi xuống bên cạnh cô, dùng ánh mắt mơ hồ để nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt anh tú từ từ ghé sát vào cô.

Nếu đã uy hiếp thì bọn họ cùng nhau uy hiếp!

“Con tim Tần thiếu gia một cô gái mình thường như tôi sao có thể đoán biết được.” Diệp Dĩ Muội né người đi, mặc kệ anh ghé sát lại gần.

Nếu như con tim bình tĩnh như mặt hồ yên ả thì cô có gì phải sợ!

Ngón tay trỏ của Tần Hàm Dịch đặt lên môi Diệp Dĩ Muội, khẽ lướt trên hai hàng môi cô, anh nói nhấn mạnh: “Không, cô không phải là một cô gái bình thường, cô là Tần thái thái.”

“Đúng vậy. Bắt đầu kể từ ngày gả cho anh, cuộc đời tôi đã được xác định không có cách nào để bình thường rồi.” Diệp Dĩ Muội rú hai hàng mi

mắt xuống, cố tình biểu thị một nỗi buồn.

Anh thấy cô như vậy, con tim đột nhiên lại nhói đau, anh nói một câu có phần hoảng loạn nhưng dường như bản thân không hề ý thức thấy: “Dĩ Muội, buổi họp báo ngày hôm nay, cô đừng đi nữa.....”

“Tần Hàm Dịch, tại sao anh lại không muốn tôi đi?” cô liếc mắt lên, nhìn anh chằm chằm, không cho anh có thể né tránh ánh mắt đó.

Nếu anh chịu nói với cô chân tướng, chịu từ bỏ hành động vì Hạ Lam mà che giấu đi sự thật, cô có thể sẽ xem xét việc không đi nữa.

Chỉ là, nếu có thể như vậy thì anh đã chẳng cần yêu cầu cô đừng đi.

Đã yêu anh, kể cả là có phải ly biệt thì cô cũng nguyện vì anh mà hi sinh.

Nhưng, không kể tình yêu đó vĩ đại bao nhiêu thì sự hi sinh cũng chỉ có giới hạn mà thôi, bởi vì con người sống một đời, mãi mãi không thể nào chỉ sống vì tình yêu.

Diệp Dĩ Muội đợi một lúc lâu nhưng không đợi được câu trả lời của Tần Hàm Dịch.

Sau đó, cô đã cười, nhìn anh, cười điên dại.

Giây phút đó, anh đã thực sự sợ hãi, anh bất ngờ cúi đầu xuống, hôn cô, muốn ngăn lại nụ cười như con dao cứa vào trái tim anh của cô....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Thỏa Mãn Cô

Tiếng cười của Diệp Dĩ Muội đã bị mắc kẹt trong miệng, hành động của anh tuy rất mạnh mẽ nhưng cô nhất định không chịu hợp tác.

Cuối cùng để xả cơn tức, đẩy cô ra, gằn giọng nói.

“Diệp Dĩ Muội, rốt cuộc cô muốn thế nào?” Tần Hàm Dịch nói xong liền dựa lưng vào ghế sofa, đặt tay lên trán bất lực.

Diệp Dĩ Muội đưa tay lên miệng lau trên môi thật mạnh như thể cô muốn chà đi hết những hơi thở, hương vị của anh còn lưu lại trên đó, cười lạnh lùng trả lời anh: “Tần Hàm Dịch, anh không nên hỏi tôi muốn thế nào mà anh nên hỏi bản thân mình, rốt cuộc là anh muốn gì?”

Khi mới gả cho anh cô đã biết anh không thích cô, nhưng, cho dù cô thích anh thì cuộc hôn nhân này là thứ cô muốn sao?

Cô chỉ muốn lặng lẽ sống, không tranh không đoạt, chỉ đợi tới khi tờ giấy ly hôn kia có hiệu lực mà thôi.

Kể cả cả đời này anh không đồng ý ly hôn với cô, cũng không sao cả, cô yêu anh, có danh có phận thế này ở bên anh cả đời cũng coi như là tốt rồi!

Thế nhưng, kể từ khi Hạ Lam xuất hiện, cho dù cô có né tránh đi thì ngọn lửa tranh đấu vẫn dội xuống đầu cô.

Cô nghĩ, cho dù khi trước Tần lão phu nhân không ép anh cưới cô, chắc anh cũng vì Hạ Lam là giữ cô lại bên mình!

“Những vấn đề này, sau này chúng ta sẽ nói tiếp, bây giờ cô cứ ở đây đã!” Tần Hàm Dịch không muốn thảo luận vấn đề này với Diệp Dĩ Muội nữa, anh lập tức đứng dậy, đi ra phía cửa. Diệp Dĩ Muội căn bản chẳng thèm quan tâm tới lời của anh, cũng đi theo sau.

“Cô ở lại.” Tần Hàm Dịch với khuôn mặt lạnh lùng, ngữ khí như ra lệnh.

“Tần Hàm Dịch, hôm nay tôi nhất định phải đi.” Diệp Dĩ Muội cũng gằn giọng nói rồi nhìn anh chăm chăm.

Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, đang định mở miệng thì cửa phòng làm việc liền có người gõ.

“Vào đi!” ánh mắt Tần Hàm Dịch vẫn dán chặt vào Diệp Dĩ Muội, miệng anh nói.

“Tổng tài....” Tiêu Nhiên đẩy cửa đi vào, nhìn thấy bên trong có Diệp Dĩ Muội anh ta liền đứng đờ người ra ở cửa.

Chẳng phải tổng tài đã nói, tổng tài phu nhân hôm nay sẽ không tới tham dự buổi họp báo là gì?

Còn người đàn ông trung niên bên cạnh Tiêu Nhiên, nhìn thấy Diệp Dĩ Muội, lập tức bật cười thô tục và hèn hạ. “Dĩ Muội à? đã lâu lắm rồi dượng không nhìn thấy con đấy!” Khương Quân lập tức chạy tới trước mặt Diệp Dĩ Muội, cười cợt nhả nói.

“Sao ông lại tới đây?” Diệp Dĩ Muội nhếch mép cười rồi hỏi.

“Chẳng phải là con rể tốt muốn tìm tới ra nhờ giúp đỡ à?” Khương Quân lại quay sang nhìn Tần Hàm Dịch, nhướn mày nói.

“Ồ?” Diệp Dĩ Muội ngạc nhiên nhìn Tần Hàm Dịch, giả vờ như không biết gì rồi cô hỏi: “Quan hệ giữa anh và cha dượng tôi từ khi nào mà trở nên tốt đẹp như vậy chứ?”

“Diệp Dĩ Muội, chẳng phải cô biết à?” Tần Hàm Dịch không muốn vòng vo thêm nữa, hoặc là không muốn giấu nữa.

“Tôi nên biết gì chứ?” Diệp Dĩ Muội vẫn cười rất rạng rỡ, vẫn giả vờ không biết gì.

“Diệp Dĩ Muội, cô thế này không mệt à?” ánh mắt Tần Hàm Dịch thoáng qua sự mất kiên nhẫn.

“Mệt, rất mệt là đằng khác.” Khi anh tức giận và hỏi như thế ép cô thì cô vẫn cố gắng giữ nụ cười trên môi.

“Tổng tài, tới giờ rồi.” Tiêu Nhiên không thể không nhắc nhở Tần Hàm Dịch khi mà thấy anh không vội vàng gì, buổi họp báo mà tới muộn thì là một điều cấm kỵ.

Đám phóng viên đó sẽ càng có cơ để thổi phồng sự việc lên, nói không chừng còn thốt ra những lời nói khó nghe nữa.

“Được, tôi biết rồi.” Tần Hàm Dịch hai tay cho vào túi quần, chuẩn bị đi ra ngoài.

Diệp Dĩ Muội không nói thêm lời nào, cũng đi theo phía sau anh.

“Tổng tài, phu nhân cũng đi sao?” Tiêu Nhiên nhìn Diệp Dĩ Muội liền hỏi lại tổng tài xem có thay đổi gì không.

“Kệ cô ta.” Tần Hàm Dịch đột nhiên cảm thấy bản thân thật nực cười, anh thương cô, không nhẫn tâm để cô tham gia buổi họp báo, nhưng cô lại

cố chấp đòi đi, và coi anh như là một kẻ xấu đã làm nên tội ác tà trời gì vậy.

Được, vậy thì anh thỏa mãn cô.

“Vâng.” Tiêu Nhiên trả lời, lờ mờ cảm thấy bầu không khí có gì đó không bình thường, nhưng cũng không dám nhiều lời mà cùng ba người đi xuống buổi họp báo.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Hiếu Lâm

Bốn người bước vào hội trường, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Tần thiếu gia, xin hỏi cuộc họp báo lần này rốt cuộc chủ đề chính là gì?” Cao Thiên Du là người đầu tiên đứng lên, cười khinh khỉnh nhìn Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, có một dự cảm chẳng lành, cô gái này dường như đang nhắm vào anh: “Chủ đề chính, nói về chân tướng cái chết của nhạc mẫu tôi.”

Diệp Dĩ Muội nghe thấy lời nói thẳng thắn của Tần Hàm Dịch, tim cô đập lên thành thịch, đột nhiên như bị xé ra.

“Tần thiếu gia, xin hỏi, cái chết của nhạc mẫu anh có phải là thực sự có liên quan tới Hạ tiểu thư?” một phóng viên khác nhanh chóng tranh thủ cơ hội, lập tức hỏi lại.

“Tôi thấy không có liên quan gì.” Tần Hàm Dịch không chút do dự, anh trả lời với tiếng nói đồng dục.

“Vậy Tần thái thái?” đám phóng viên rõ ràng là không tin, lập tức quay sang hỏi Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội quay đầu sang nhìn Tần Hàm Dịch, cô cười khẽnh rồi mới trả lời: “Sự việc không có bằng chứng, tôi không muốn tùy tiện phán đoán.”

Cao Thiên Du nắm bắt thời cơ, lại hỏi tiếp: “Tần thái thái, vậy việc thi thể mẹ cô đã bị đánh cắp có phải là thật không?”

“Đúng!” Diệp Dĩ Muội sợ Tần Hàm Dịch sẽ ngăn cô lại vì thế mà khi Cao Thiên Du đặt câu hỏi xong cô lập tức trả lời.

Chỉ là, trả lời xong, cô mới phát hiện, nét mặt của Tần Hàm Dịch rất bình tĩnh, dường như không hề có ý muốn ngăn không cho cô trả lời.

Cao Thiên Du cũng đờ người ra, cô đang nghĩ nếu Tần Hàm Dịch ngăn Diệp Dĩ Muội lại không cho Diệp Dĩ Muội trả lời thì cô sẽ chắc chắn có phải anh đã chột dạ rồi không!

Thế nhưng, tình hình bây giờ là thế nào?

Cô không hỏi nữa, mà có người khác thay cô hỏi.

“Tần thái thái, cô có thể nói xem, quá trình thi thể mẹ cô bị đánh cắp không?” lại một phóng viên nữa nhanh chóng đưa ra câu hỏi.

“Sự việc trước khi được điều tra rõ ràng, chúng tôi cần phải bảo mật vấn đề này.” Tần Hàm Dịch cướp lời cô trả lời.

“Tần thiếu gia, tại sao lại cần phải bảo mật? Có phải sự việc này có liên quan tới Hạ tiểu thư không?” Cao Thiên Du cuối cùng cũng tìm được cơ hội, tiếp tục ép hỏi Tần Hàm Dịch.

“Tiểu thư, cô hỏi một câu hỏi mang tính giả thiết như vậy, Hạ Lam tiểu thư có thể tố cáo cô tội hủy hoại thanh danh của cô ấy.” Tần Hàm Dịch cười như không cười nhìn Cao Thiên Du, anh đã đoán ra được, Cao Thiên Du chắc chắn là bạn của Diệp Dĩ Muội, vừa nãy anh đã nhìn thấy hai người nhìn nhau với ánh mắt không bình thường rồi.

Anh đang đoán sao Diệp Dĩ Muội lại biết sự việc này, hóa ra là cô gái này đã rò rỉ tin ra cho Diệp Dĩ Muội!

Xem ra! Sau này anh sẽ cấm không cho Diệp Dĩ Muội qua lại với cô gái này mới được.

“Tần thiếu gia, mọi người đều có quyền biết chân tướng sự việc, anh cũng nên có một lời giải thích cho thái thái của anh, chứ không phải lúc nào cũng bảo vệ tình nhân cũ.” Cao Thiên Du không những không sợ sự uy hiếp của anh, ngược lại trong lòng càng muốn thay Diệp Dĩ Muội làm rõ mọi chuyện.

Tần Hàm Dịch trắng trợn bảo vệ tình nhân cũ như thế này, ngày mai trên trang nhất các mặt báo và tạp chí nhất định sẽ lại tranh nhau đưa tin Diệp Dĩ Muội là một cô vợ bị bỏ rơi.

“Vị tiểu thư đây, cô là phóng viên của tờ báo nào?” Tiêu Nhiên nghe không vào tai thêm được nữa, nhìn Cao Thiên Du cảnh cáo.

“Sao hả? trợ lý Tiêu? Anh định tới tờ báo tôi làm tố cáo tôi à?” Cao Thiên Du liếc nhìn Tiêu Nhiên với ánh mắt vô cùng khinh bỉ, rồi lại quay ra nhìn Tần Hàm Dịch: “Tần thiếu gia, anh có thể nói với chúng tôi, những vấn đề đó cấm không được hỏi.”

“Vị tiểu thư này dường như là nhằm vào tôi à?” Tần Hàm Dịch vẫn luôn giữ nét phong độ của quân tử chứ không hề phần nộ.

“Tần thiếu gia, nếu anh cho là như vậy thì tôi có thể không hỏi nữa.” Cao Thiên Du cũng cười rất thoải mái, không hỏi thêm gì.

Điều cô cần làm đó là khiến cho các phóng viên khác ồ ạt tấn công vào hỏi, nếu đã đạt được mục đích vậy thì cô có thể thành công mà rút lui được rồi.

“Tần thiếu gia, mời anh hãy trả lời câu hỏi của vị tiểu thư vừa rồi, tại sao nhất định phải bảo mật về quá trình thi thể nhạc mẫu anh bị đánh cắp? Buổi họp báo ngày hôm nay có phải là nhằm để giúp cho Hạ Lam tiểu thư thoát khỏi diện tình nghi?” lại có một phóng viên khác nắm bắt lấy vấn đề trọng tâm, tiếp tục chất vấn, nặng nề đòi một câu trả lời.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ly Hôn Với Anh

Ánh mắt Tần Hàm Dịch đảo qua một lượt đám phóng viên ép người không thương tiếc kia nhưng vẫn không tức giận mà anh chỉ bình tĩnh hỏi lại: “Phía cảnh sát vẫn còn đang điều tra sự việc này, mọi người thấy cô có thể đem tình tiết công bố ra ngoài không?”

Phóng viên đưa ra câu hỏi, bị chất vấn lại liền cứng họng, nhưng vẫn không can tâm, lại hỏi: “Hôm qua Tần thiếu gia chẳng phải đã nói là cha dượng của Tần thái thái đưa thi thể đi à?”

“Về vấn đề này, cô nên hỏi cha dượng của thái thái của tôi.” Tần Hàm Dịch đem vấn đề lái thẳng sang phía Khương Quân, để tránh khơi dậy sự nghi ngờ.

Khương Quân vừa nghe tới lượt ông ta, lập tức trả lời: “Là thế này, lúc trước vì không muốn con gái và con rể tôi lo lắng, bèn nói là tôi đưa thi thể vợ tôi đi. Nhưng sau đó vì quá đau lòng, nên đã rời khỏi đây đi ra ngoài cho thư thái tâm trạng, mãi cho tới đêm hôm qua, con rể tìm tới tôi, tôi mới đem sự thực nói cho cậu ấy, tôi không hề đưa Diệp Dung đi, thi thể Diệp Dung đã bị đánh cắp.”

Diệp Dĩ Muội giật mình, như không tin vào tai mình nhìn sang Tần Hàm Dịch.

Cha dượng cô là một con sâu rọu, là một kẻ ngu ngốc, lại có thể nói những lời lẽ lưu loát rành mạch như vậy, chắc chắn là có người đã dạy trước ông ta.

Nếu như sự việc đã được sắp xếp trước khi buổi họp báo diễn ra, vậy có nghĩa là Tần Hàm Dịch không hề có dự định bảo vệ cho Hạ Lam, không hề tạo lời khai giả để lừa dối báo chí.

Thế nhưng, rốt cuộc nguyên nhân là gì mà lại làm cho Tần Hàm Dịch thay đổi chủ ý như vậy?

Diệp Dĩ Muội đang suy nghĩ, chuông điện thoại của Tiêu Nhiên liên vang lên, anh ta lập tức đi ra ngoài, nhận điện thoại.

Anh ta nghe đầu dây bên kia báo cáo, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Được, tôi biết rồi.” Tiêu Nhiên cúp máy, nhanh chân trở lại hội trường, dừng lại phía sau Tần Hàm Dịch, cúi người xuống, ghé sát miệng vào tai Tần Hàm Dịch, nói thì thầm: “Tổng tài, có người đang bắt đầu đào mộ mẹ phu nhân lên.”

Ánh mắt Tần Hàm Dịch lóe lên rồi lại trở về với trạng thái bình tĩnh như bình thường, anh đứng lên, nói với phóng viên: “Các vị, xin lỗi, tôi còn có việc phải giải quyết, buổi họp báo hôm nay tới đây là kết thúc.”

“Tần thiếu gia anh còn chưa nói Tần thái thái và Lam Dư Khê có quan hệ gì với nhau?” đám phóng viên làm gì để dằng rời khỏi như thế, lập tức hỏi với theo. “Bọn họ không có bất kì quan hệ gì.” Tần Hàm Dịch khẽ mỉm cười, biểu thị nét mặt như thể vô cùng tin tưởng vào Diệp Dĩ Muội.

“Vậy sự việc ngày hôm qua thì nên giải thích thế nào?” lại có phóng viên chất vấn.

“Lam Khê là bạn tốt của tôi và thái thái tôi, anh ấy và thái thái tôi gặp mặt nhau thì có gì mà đáng ngạc nhiên chứ?” Tần Hàm Dịch hỏi lại một câu rồi bèn kéo tay Diệp Dĩ Muội lên, anh nói nhỏ và giọng điệu có phần tức giận: “Đi thôi.”

Diệp Dĩ Muội thấy sắc mặt anh khó coi, cô cũng đã đoán ra phần nào nguyên nhân.

Nếu đã như vậy, trong buổi họp báo những gì nên nói cũng đều đã nói rồi, cũng tới lúc giải tán được rồi.

Vậy là, cô ngoan ngoãn đứng lên, cùng anh đi ra khỏi hội trường, đi về phía thang máy dành riêng cho tổng tài.

Còn đám phóng viên ở phía sau lưng bọn họ, tuy là không can tâm, muốn đuổi theo để tiếp tục ép hỏi những bảo an của tập đoàn Tần thị đã chặn đường lại và đẩy bọn họ ra phía ngoài.

Tiêu Nhiên nhìn bầu không khí lạnh lùng giữa Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội, liền tự giác đi vào thang máy dành cho nhân viên chứ không dám đi theo.

Tần Hàm Dịch vừa bước vào thang máy liền bật cười chế giễu: “Diệp Dĩ Muội. được lắm! đúng là khá hơn rồi đấy, để đối đầu với tôi vậy mà ngay cả phần mộ của mẹ mình cô cũng dám kinh động tới.”

Vì cô anh đã từ bỏ kế hoạch đã sắp xếp ổn thỏa hết ban đầu, đi ngược lại với những gì đã nói với Hạ Lam.

Thế nhưng cô thì sao? Cô báo đáp lại anh là gì?

Có phải sau khi đưa được hài cốt mẹ cô đi rồi thì sẽ ly hôn với anh không?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đào Mộ Người Khác

Diệp Dĩ Muội đau khổ nhìn Tần Hàm Dịch, cô nói nhần tâm: “Bây giờ tôi đụng vào phần mộ của bà ấy là tôi không hiểu thuận, nhưng nếu như tôi không làm như vậy mà để cả đời bị anh uy hiếp thì mẹ tôi ở dưới suối vàng có biết cũng mãi mãi không bao giờ yên nghỉ.”

Đưa ra quyết định như vậy cô là người đau khổ hơn bất cứ ai.

Nhưng, ngoài cách làm như vậy cô không còn có cách nào để chấm dứt chuyện này được.

Cô có thể cả đời này chịu sự uy hiếp của Tần Hàm Dịch để đổi lại sự yên nghỉ mãi mãi cho mẹ mình.

Chỉ là, nếu có một ngày, khi cô không đạt tới mức yêu cầu của Tần Hàm Dịch, có phải anh sẽ đào tung phần mộ của mẹ cô lên để trừng phạt cô?

Vì vậy, để mẹ mình được mãi mãi yên nghỉ, cô mới phải làm cái hành động bất hiếu như vậy.

Tần Hàm Dịch hơi đờ người ra, lúc này đây anh mới hiểu được Tần Hàm Dịch vì sao lại làm như vậy.

“Diệp Dĩ Muội, tôi ở trong lòng cô là một kẻ quá quắt như vậy à?” anh biết bản thân mình đang cầm đá ném vào chính mình nhưng vẫn không can tâm.

Ngày hôm đó đúng là anh đã nói như vậy, nhưng sao anh có thể động vào phần mộ mẹ cô chứ? anh không ngờ rằng Diệp Dĩ Muội lại cho là thật.

“Chính anh đã dùng sự việc này để uy hiếp tôi, nên tôi mới rơi vào con đường cùng và phải chọn con đường này.” Giọng nói lạnh lùng của Diệp Dĩ Muội nhắc nhở anh về sự việc đó.

Tần Hàm Dịch cuối cùng đã không biết nói gì nữa rồi, anh từ từ bỏ tay cô ra, chỉ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào.

“Tĩnh.....”

Cửa thang máy mở ra, Tần Hàm Dịch nhanh chân đi ra khỏi thang máy.

Chỉ là, vừa mới bước ra ngoài được hai bước thì không thấy Diệp Dĩ Muội đi theo, anh lại nhanh chân quay lại, nắm lấy cổ tay Diệp Dĩ Muội, kéo cô ra khỏi thang máy đi vào phòng làm việc của tổng tài.

Sau khi đi vào trong, Tần Hàm Dịch bèn bỏ tay cô ra, đi thẳng vào phía chiếc bàn làm việc.

“Cốc cốc cốc.” cửa phòng làm việc có người gõ, ngay sau đó Tiêu Nhiên bước vào.

“Tiêu Nhiên, cậu đi tới hội trường thông báo với tất cả các phóng viên đi tới nghĩa trang, nói với bọn họ rằng Hứa thiếu gia đang giở trò đào mộ người khác lên.” Tần Hàm Dịch dựng lưng vào ghế, sau đó ra lệnh, khuôn mặt rất bình tĩnh, thư thái nhưng ánh mắt thì vô cùng u ám.

“Vâng, tổng tài.” Tiêu Nhiên nhận thấy thần sắc của Tần Hàm Dịch có điều gì bất thường, không dám chậm trễ mà lập tức trả lời.

“Tần Hàm Dịch, sao anh có thể làm như vậy?” Diệp Dĩ Muội xông tới trước bàn làm việc, trợn mắt trừng trừng nhìn anh.

Người đàn ông này vẫn còn có thể đê tiện thế này sao?

“Sao tôi không thể làm như vậy?” Tần Hàm Dịch rất thư thái hỏi lại cô.

“Đó là mộ của mẹ tôi, tôi muốn rời đi thì rời đi.” Diệp Dĩ Muội nói nhấn mạnh.

“Tôi có nói cô không nên làm thế đây, tôi chỉ là muốn cung cấp chút thông tin cho những phóng viên muốn có những tin tức mới kia thôi.” Tần Hàm Dịch không cãi đúng sai, anh cầm tập tài liệu bên cạnh lên bắt đầu lật lật xem xem.

“Tổng tài, vậy tôi đi làm ngay đây.” Tiêu Nhiên nhìn bộ dạng hay người lúc này mà trong lòng cảm thấy giá lạnh thay cho cả hai.

“Ừm, đi đi. Nếu Châu Lan Na tới thì để cô ấy pha cà phê mang tới đây.” Tần Hàm Dịch mắt vẫn đang nhìn tài liệu, miệng dạn dò, chẳng hề có biểu hiện gì là để ý tới sự tồn tại của Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch căn bản không muốn thay đổi ý kiến, anh trừng trừng nhìn cô tức giận sau đó cầm điện thoại của mình, gọi cho Hứa An Ca.

Danh tiếng của Hứa An Ca từ trước tới nay đều không có điều gì tai tiếng, cô thực sự không hi vọng bản thân sẽ làm liên lụy tới anh.

Chỉ là, sau khi ấn nút gọi thì đầu dây bên kia không có ai nhắc máy, cô lo lắng, sốt sắng, vừa chờ đợi vừa nhìn chăm chăm Tần Hàm Dịch, thế nhưng Tần Hàm Dịch dường như không thấy sự phẫn nộ của cô, từ đầu tới cuối vẫn dán mắt vào tập tài liệu trên tay, nhìn có vẻ đang rất tập trung.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Uống Nhầm Thuốc Rời

Trong lúc Diệp Dĩ Muội đang sốt sắng chờ đợi, cuối cùng điện thoại của Hứa An Ca cũng có người bắt máy.

Chưa đợi Diệp Dĩ Muội lên tiếng, Hứa An Ca đã hỏi cô đầy lo lắng: “Dĩ Muội, người của anh đã tới nghĩa trang rồi, em ở đó thế nào rồi?”

“Hứa An Ca, anh bảo người của anh lập tức rời đi.” Diệp Dĩ Muội hít một hơi thật sâu kìm nén lại sự tức giận rồi nói.

“Tại sao?” Hứa An Ca giật mình hỏi lại.

“Xin lỗi, tôi thay đổi ý định rồi, lập tức bảo bọn họ rời đi đi.” Diệp Dĩ Muội áy náy giải thích ngắn gọn một câu rồi cúp máy, cô gằn giọng nói với Tần Hàm Dịch: “Anh đã hài lòng chưa?”

Tần Hàm Dịch thản nhiên nhún vai, cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi cho Tiêu Nhiên: “Tiêu Nhiên, không cần thông báo với đám phóng viên nữa.”

Tần Hàm Dịch cúp điện thoại, nhìn Diệp Dĩ Muội: “Tôi thích những cô gái biết thời biết thế.”

“Tôi không cần anh thích.” Diệp Dĩ Muội khinh bỉ phản bác lại một câu rồi đi ra phía cửa.

Bây giờ cô không muốn ở bên cạnh người đàn ông này thêm một phút nào nữa, cô chịu đủ rồi.

Không muốn, cô hùng hù hỏ hỏ đi ra cửa, vừa kéo cửa ra liền chạm mặt với Châu Lan Na đang bưng cà phê tới.

“A....” Châu Lan Na kêu lên một tiếng, một cốc cà phê nóng kẹp giữa cơ thể cô ta và Diệp Dĩ Muội.

Chiếc váy Diệp Dĩ Muội mặc trên người rất mỏng, cô bị bỏng cũng không nhẹ hơn Châu Lan Na.

Chỉ là, tiếng kêu của Châu Lan Na the thé ra dọa cho Diệp Dĩ Muội quên mất cả kêu đau.

Tần Hàm Dịch thấy vậy, lập tức đứng lên, nhanh chân bước tới bên cạnh hai người phụ nữ.

“Đi đường sao không chịu nhìn một chút.” Tần Hàm Dịch sầm mặt xuống nói dạy bảo với cả hai, không biết là đang mắng ai nữa.

“Hàm Dịch, em không biết Diệp Dĩ Muội đột nhiên lại xông ra như thế.” Châu Lan Na mếu máo nâng bàn tay bị bỏng đỏ của mình lên, đưa vết thương giơ lên trước mắt Tần Hàm Dịch, trong lòng đang mong chờ Tần Hàm Dịch sẽ vì cô ta mà trách mắng Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội liếc nhìn phản ứng thái quá của Châu Lan Na, cũng cho rằng câu nói vừa nãy của Tần Hàm Dịch là đang trách mắng mình, cô liền nói: “Mắt tôi không được tốt, đã được chưa?”

Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn cô, trầm giọng xuống nói với Châu Lan Na: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, ở công ty thì gọi tôi là tổng tài.”

Châu Lan Na xị mặt ra trả lời vẻ ảm ức: “Vâng, tổng tài.”

Tần Hàm Dịch chỉ nhìn cô ta lạnh nhạt một cái rồi chỉ tay vào phòng nghỉ nói với Diệp Dĩ Muội: “Bên đó là phòng nghỉ.”

“Hả?” Diệp Dĩ Muội nhất thời chưa kịp phản ứng lại, thế này là thế nào, Tần Hàm Dịch uống nhầm thuốc rồi à?

“Diệp Dĩ Muội, cô là thái thái của tôi, phiền cô khi ở Tần thị thì chú ý một chút hình tượng của mình.” Tần Hàm Dịch tối sầm mặt lại, chỉ tay vào chiếc váy dính đầy cà phê, quay đầu sang một bên nói.

Lời nói quan tâm cô sao anh lại nói không ra được chỉ có thể lấy cớ như thế này để phát huy cơ chứ?

“Biết rồi.” Diệp Dĩ Muội trả lời buông trông rồi đi vào phòng nghỉ, lúc này Tần Hàm Dịch mới chú ý tới Châu Lan Na, ngữ khí thờ ơ không chút tình cảm: “Đi ra ngoài xem cái tay thế nào đi, tiện thể gọi người dọn vệ sinh vào dọn chỗ này đi.”

“Vâng, tổng tài.” Châu Lan Na chỉ cảm thấy quanh mình lạnh toát, lạnh vào tới tận con tim.

Trước đây, bất luận cô ta làm gì đều không bằng một phần của Hạ Lam.

Nhưng cô ta không ghen tỵ, ai bảo cô ta là người thay thế Hạ Lam chứ!

Thế nhưng, tại sao Diệp Dĩ Muội đến sau mà lại được đối đãi như thế? Rốt cuộc cô ta có điểm gì không bằng Diệp Dĩ Muội?

Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng đờ đẫn của Châu Lan Na rời đi, ánh mắt anh đờ ra.

Xem ra, có một số sự việc anh bắt buộc phải giải quyết rồi.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Cái Tát

Tần Hàm Dịch làm việc, từ trước tới nay đều vô cùng mạnh mẽ và dứt khoát, việc mà anh muốn làm thì sẽ lập tức đi thực hiện, tuyệt đối không dilly dally.

Vậy là, anh đi trở lại bàn làm việc ngồi xuống, ấn nút gọi nội bộ: “Tiêu Nhiên, ở bộ phận khác, tìm cho thư ký Châu một vị trí nhẹ nhàng một chút.”

“Tổng tài?” Tiêu Nhiên ngạc nhiên, không ngờ Tần Hàm Dịch lại đột nhiên đưa ra mệnh lệnh như vậy.

“Nhanh chóng thực hiện ngay đi.” Tần Hàm Dịch nhắc nhở vẻ không vui.

“Vâng.” Tiêu Nhiên không dám khuyên, anh biết rằng kết quả sắp xếp như vậy đã là một sự nhân từ rồi.

Nếu thật sự làm cho Tần Hàm Dịch điên lên thì Châu Lan Na có thể còn bị anh xem như kẻ thù.

Tiêu Nhiên cúp máy, trong đầu với những suy nghĩ rất phức tạp và do dự.

Khi Châu Lan Na đẩy cửa đi vào, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Nhiên đang chìm vào sự suy tư.

“Tiêu Nhiên.....” Châu Lan Na gọi tên anh ta về tủi thân, lúc trước khi ở chỗ Tần Hàm Dịch cô ta đã cố nhịn không để nước mắt rơi ra, bây giờ thì

không nhận được nữa mà để nó rơi xuống.

“Sao thế?” Tiêu Nhiên vội vàng bỏ đi nét mặt suy tư, anh đứng lên, đi qua bàn làm việc tới trước mặt Châu Lan Na.

Khi nhìn thấy vết bóng trên tay cô ta, ánh mắt anh hiện lên một sự thương xót: “Sao lại thành ra thế này?”

“Diệp Dĩ Muội va vào tôi làm đổ cà phê!” Châu Lan Na nước mắt chảy ra như mưa, tuy không khóc thành tiếng nhưng toàn thân đang run lên.

“Tổng tài mặc kệ cô à?” Tiêu Nhiên biết Châu Lan Na là một cô gái mạnh mẽ, tuyệt đối không phải chỉ vì bị bóng mà khóc thành ra thế này, mà điều làm cho cô ta buồn như vậy chắc chỉ có Tần Hàm Dịch.

“Anh ấy bảo tôi tự mà đi xử lý.” Châu Lan Na hai mắt ọng nước nhìn Tiêu Nhiên, hỏi: “Tôi phải làm thế nào? Tôi có dự cảm, lần này anh ấy không cần tới tôi nữa rồi.”

“Lan Na.....” Tiêu Nhiên do dự, không biết nên nói với cô ta thế nào về quyết định của Tần Hàm Dịch.

Châu Lan Na vốn là người thông minh, lại thêm với việc cũng khá hiểu về Tiêu Nhiên, lập tức liền đoán ra, Tiêu Nhiên có việc gì đó giấu cô ta.

“Tiêu Nhiên, rốt cuộc anh có chuyện gì giấu tôi?” Châu Lan Na nhìn Tiêu Nhiên không rời mắt, dùng ánh mắt để cảnh cáo anh không cho phép anh nói dối.

“Lan Na....” Tiêu Nhiên thở dài một tiếng, anh biết rằng sự việc này không có cách nào để giấu được: “Tổng tài muốn đưa cô tới bộ phận khác.”

“Tại sao?” Châu Lan Na ngạc nhiên, quên cả việc khóc, cô ta nhìn vào mắt Tiêu Nhiên cứng đờ người ra.

“Lan Na, cô hiểu tại sao mà, đừng tự lừa dối bản thân mình nữa.” Hai tay Tiêu Nhiên đặt lên vai Châu Lan Na, nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Không, tôi không hiểu.” Châu Lan Na hất tay anh ra, cả người như sụp đổ.

Cô ta vì Tần Hàm Dịch đã phải trả giá nhiều như vậy, đổi lại lại là kết quả thế này sao?

Không, cô ta không can tâm bị bỏ rơi như thế này....

“Lan Na, kể cả cô có kiên cường hơn nữa cũng không có tác dụng gì đâu, cô vẫn còn không hiểu?” Tiêu Nhiên thương xót hết lời khuyên bảo, việc mà Tần Hàm Dịch đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được.

“Im miệng.”

“Bốp.”

Châu Lan Na găm lên rồi giơ tay tát vào mặt Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên đơ người ra, lập tức tối sầm mặt lại.

Anh đã vì người phụ nữ này mà đã làm rất nhiều việc không nên làm, vậy mà đổi lại là một cái tát của cô ta sao?

“Tiêu Nhiên.....” Châu Lan Na thấy Tiêu Nhiên sầm mặt lại, cũng biết là mình đã hành động quá đáng, liền lập tức hạ giọng xuống.

“Nếu cô cảm thấy tôi quản việc của cô bằng thừa thì từ nay về sau tôi sẽ không quản nữa.”

Bất luận là quan tâm tới người phụ nữ này nhiều thế nào, nhưng khi lòng tự trọng của anh bị tổn thương thì anh nhất thời không có cách nào vẫn giữ thái độ ngọt nhạt với cô được.

“Không phải vậy, Tiêu Nhiên, vừa nãy chỉ là tôi quá kích động thôi.” Châu Lan Na lập tức nắm lấy cánh tay của Tiêu Nhiên, vội vàng lắc đầu, hạ giọng giải thích.

Tiêu Nhiên là người đáng tin cậy nhất bên cạnh Tần Hàm Dịch, cô ta không thể vào đúng lúc này mà mất đi con át chủ bài này được.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Giết Diệp Dĩ Muội

Tiêu Nhiên sao lại không biết suy nghĩ lúc này của Châu Lan Na là gì!

Chỉ là, anh đã thích người phụ nữ này nhiều năm quá rồi, hi sinh vì cô ta dường như đã trở thành một phần cuộc sống của anh.

“Lan Na, lần này, tôi thực sự không giúp nổi cô.” Tiêu Nhiên rút tay mình ra khỏi tay Châu Lan Na, thở dài bất lực.

Anh có thể giúp cô ta làm rất nhiều việc, cho dù là đi ngược lại với lương tâm của bản thân.

Nhưng, điều duy nhất anh không thể giúp được cô ta chính là thay đổi quyết định của Tần Hàm Dịch.

Ngay từ đầu, bọn họ đều hiểu, Tần Hàm Dịch không hề yêu Châu Lan Na.

Tình cảm mà không có tình yêu thì sao có thể dài lâu được?

Châu Lan Na luôn cho rằng, Tần Hàm Dịch không gặp Diệp Dĩ Muội thì sẽ cưới cô ta.

Thế nhưng có thật là cưới cô ta không?

Vấn đề này nếu chất vấn cô ta ngay đến cả bản thân cô ta cũng nhất định nói không rõ được.

Đừng nói Tần gia như vậy là chấp nhận xuất thân của cô ta, kể cả có chấp nhận thì Tần Hàm Dịch cũng không thể nào cưới một người phụ nữ

mà anh không hề yêu.

Nói cho cùng, giữa hai người chỉ là mua vui cho nhau, ai cũng đạt được mục đích của riêng mình mà thôi.

“Tiêu Nhiên, tại sao ngay đến cả anh cũng không chịu giúp tôi?” Châu Lan Na vừa khóc vừa chỉ trích.

“Lan Na, tôi chỉ hi vọng cô không tiếp tục lún sâu vào thôi.” Tiêu Nhiên gằn giọng nói, cũng không biết làm thế nào để thể hiện sự phẫn nộ của bản thân.

Rõ ràng biết là không thể, tội gì vẫn còn mù quáng không biết sửa chữa?

“Hàm Dịch vốn dĩ đã là của tôi, tôi chỉ muốn lấy lại thứ đã thuộc về tôi mà thôi!” Châu Lan Na vẫn không biết ăn năn mà găm lên.

“Anh ấy là người, không phải bất kì thứ gì cả.” Tiêu Nhiên lại thở dài một tiếng rồi anh quay người đi, không thể chịu đựng được những giọt nước mắt và sự cố chấp của Châu Lan Na nữa: “Thôi bỏ đi, Lan Na, cô ra ngoài tự mình bình tĩnh lại một chút đi.”

Anh thực sự sai rồi, anh cứ tưởng rằng giúp cô ta là đối tốt với cô ta.

Thế nhưng hôm nay, anh mới nhận ra rằng, những sự việc mà anh đã từng làm đó, đều chỉ là đã hại cô ta, làm co cô ta càng ngày càng lún sâu vào.

“Không, Tiêu Nhiên, giúp tôi lần này nữa đi.” Châu Lan Na tiến lên phía trước một bước, từ phía sau lưng ôm lấy eo Tiêu Nhiên.

“Ha ha....” Tiêu Nhiên cười thành tiếng đau khổ.

Thế này là thế nào? Biết anh thích cô ta vì vậy muốn dùng mỹ nhân kế à?

Anh hẳn tâm gờ tay cô ta ra, không chịu quay người lại mà liếc nhìn cô ta mà chỉ nói khuyên bảo: “Lan Na, hãy tha cho bản thân cô và bắt đầu lại từ đầu đi.”

“Tiêu Nhiên, anh thực sự tuyệt tình như vậy sao?” ánh mắt thê lương của cô ta ngay lập tức hóa thành sự thù hận, nhìn chăm chăm vào lưng Tiêu Nhiên.

“Đúng, tôi sẽ không giúp cô thêm nữa đâu.” Tiêu Nhiên trả lời cô ta dứt khoát.

Châu Lan Na quay người khóa cửa văn phòng làm việc lại, từng bước từng bước đi tới trước mặt Tiêu Nhiên, hạ thấp giọng xuống uy hiếp anh: “Tiêu Nhiên, anh đừng quên bây giờ chúng ta là những người trên cùng một con thuyền, anh không giúp tôi thì không sợ tôi nói với Hàm Dịch những chuyện tốt mà anh đã làm à?”

“Cô đang uy hiếp tôi?” con tim Tiêu Nhiên đột nhiên giá lạnh, anh làm những việc phản bội lại tổng tài, có việc nào không phải vì người phụ nữ này, tới cuối cùng thì lại trở thành thứ để cô ta uy hiếp anh.

“Đúng, tôi đang uy hiếp anh đấy, thế nhưng đó là vì anh ép tôi.” Châu Lan Na không quên đem trách nhiệm đẩy cho Tiêu Nhiên.

“Tôi ép cô?” Tiêu Nhiên nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt nhưng trái tim cô ta đã bị bóp méo, anh càng hối hận vì những hành động mình đã làm.

“Chỉ cần anh chịu giúp tôi thì anh ấy sẽ không vì Diệp Dĩ Muội mà đuổi tôi đi nữa.” Châu Lan Na đã nhận định chắc chắn, là do sự tồn tại của Diệp Dĩ Muội nên cô ta mới mất đi tất cả.

“Cô muốn tôi giúp cô thế nào? Lẽ nào giúp cô giết đi Diệp Dĩ Muội sao?” Tiêu Nhiên lồng ngực phập phồng vì tức giận, một câu nói không phải giả thiết buột ra khỏi miệng anh.

Đôi mắt ọng nước của Châu Lan Na đột nhiên sáng lên, lập tức hỏi: “Anh thực sự chịu giúp tôi?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Thực Sự Điên Rồi

Tiêu Nhiên đau khổ cười chế nhạo rồi nói: “Cô thực sự điên rồi.”

“Kể cả tôi có điên cũng là do Diệp Dĩ Muội ép.” Châu Lan Na ánh mắt đầy sát khí, nghiêng răng lại nói, cô ta đã hận Diệp Dĩ Muội vào tới tận xương tủy rồi.

“Lan Na, đừng làm thêm những việc ngốc nghếch nữa, cô sẽ phá hoại chính cô đấy.” Tiêu Nhiên đưa tay nắm lấy hai bên bờ vai của cô ta, hết lời khuyên nhủ cô ta.

Anh thực sự hối hận, nói gì không nói lại đi nói giết Diệp Dĩ Muội.

Nếu, Châu Lan Na thực sự nghĩ không thông mà đi hại Diệp Dĩ Muội thì cô ta sẽ không còn cách nào để quay đầu lại nữa.

“Nếu để tôi mất đi Hàm Dịch, tôi thà chết còn hơn, anh hiểu không?” Châu Lan Na cười như một kẻ quá si mê, cô ta đã bị tình yêu làm cho mê muội rồi.

“Lan Na, không có ai rời xa ai thì sẽ không thể sống nổi, cô không thử thì làm sao mà biết được?” Tiêu Nhiên nhìn cô ta biến thành cái bộ dạng này, anh lại không có cách nào để mà tức giận nữa mà chỉ thấy thương cho cô ta.

“Tôi rời xa anh ấy thực sự tôi sẽ không sống nổi.” Châu Lan Na nói nước nở, đau đớn, tại sao Tiêu Nhiên lại không hiểu cô ta chứ!

“Lan Na, đi theo anh đi! Anh đưa em rời khỏi nơi này, bắt đầu lại từ đầu có được không?” Tiêu Nhiên thích Châu Lan Na đã nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói với cô ta muốn ở cạnh cô ta.

Anh biết, toàn bộ tâm trí của cô ta đều hướng về Tần Hàm Dịch.

Trước đây Tần Hàm Dịch đối với Châu Lan Na cũng được coi là có chút đặc biệt.

Nhưng bây giờ, nếu như vẫn không đưa cô ta đi, Tiêu Nhiên thực sự không biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì nữa.

“Cuối cùng anh cũng nói ra ý đồ của anh rồi?” Châu Lan Na lạnh lùng nhìn anh, ngay đến cả Tiêu Nhiên cô ta cũng hận rồi.

Tại sao những người yêu Diệp Dĩ Muội đều có thể không chút nghĩ cho bản thân.

Còn kẻ duy nhất yêu cô ta là Tiêu Nhiên lại có rắp tâm chiếm hữu cô ta?

“Ha ha, đúng, đúng là anh có ý đồ, có rắp tâm.” Con tim Tiêu Nhiên đau như có kim châm, anh không nói ra nổi những lời nói tức giận.

“Tôi không biết anh có rắp tâm gì, tóm lại, anh bắt buộc phải giúp tôi, nếu không tôi sẽ đem những việc tốt anh đã làm nói hết cho Hàm Dịch.” Châu Lan Na nhìn Tiêu Nhiên lạnh lùng.

“Nếu em muốn thì cứ đi đi!” Tiêu Nhiên hoàn toàn chẳng sợ mà trả lời cô ta.

Châu Lan Na giật mình, trong lòng bắt đầu hoảng loạn: “Anh không sợ nếu Hàm Dịch biết thì anh ấy sẽ không tha cho anh à?”

“Kể cả có mất đi công việc này thì sao chứ?” Tiêu Nhiên hỏi lại mỉa mai.

“Được, Tiêu Nhiên, anh cứ đợi đấy!” Châu Lan Na không còn cách nào khác, chỉ có thể phần nộ rời khỏi phòng làm việc của Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên nhìn cánh cửa đó được mở ra, rồi lại khép vào, khi mà bóng dáng của người phụ nữ vì yêu mà như phát điên kia biến mất anh mới dám để lộ ra thần sắc đau khổ trên nét mặt.

Anh sai rồi, thực sự sai rồi, nếu trước đây anh không chịu giúp cô ta thì có lẽ bây giờ đã không thế này, đã sai lại càng sai.

Anh biết, lúc này muốn Châu Lan Na quay đầu lại đã là điều không thể.

Diệp Dĩ Muội sau khi vào phòng nghỉ ngơi lau qua váy một chút, khi đi ra thì Tần Hàm Dịch đang cúi đầu, đọc tài liệu trên tay rất nghiêm túc.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nheo mày lại hỏi: “Sao không thay đồ ra?”

Cô gái này, chẳng lẽ lại muốn mặc một chiếc váy đầy mùi cà phê chạy đi khắp nơi?

“Ở đây không có đồ của tôi.” Diệp Dĩ Muội cười khểnh mỉa mai: “Nếu mặc đồ của anh, sao tôi biết được có mặc nhầm đồ gì quý báu mà anh giữ gìn hay không?”

Sắc mặt Tần Hàm Dịch hơi lúng túng, anh biết cô gái này nhất định sẽ vẫn nhớ vụ lần trước cô mặc chiếc áo sơ mi mà Hạ Lam tặng anh mà anh đã nổi cơn khùng lên với cô.

“Trong tủ quần áo chẳng phải là có đồ nữ đấy à?” Tần Hàm Dịch vẫn nhìn Diệp Dĩ Muội nói dửng dưng.

“Xin lỗi, cô mắc bệnh sạch sẽ!” Diệp Dĩ Muội trả lời không chút khách khí.

Đồ con gái trong phòng nghỉ của anh, biết được là của người phụ nữ nào, cô còn lâu mới mặc.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Đừng Bỏ Lại Em

Tần Hàm Dịch bị phản ứng của cô làm cho bật cười thích thú, anh nói: “Trí nhớ của cô đúng là không phải kém ở dạng bình thường đâu, những đồ đó chẳng phải đều là do cô mua à?”

Vào hôm cô tức giận gần như đã dọn sạch cái cửa hàng quần áo đó.

Vốn dĩ là muốn tất cả đưa tới nhà, nhưng sau đó Tần Hàm Dịch nghĩ, cảm thấy để lại đây một ít sẽ tiện lúc cần.

Đây là lần đầu tiên trong phòng nghỉ của anh có đồ phụ nữ, bình thường chỉ có quần áo của anh mà thôi.

Diệp Dĩ Muội neho mày lại, nghĩ vài giây rồi hỏi thăm dò: “Là đồ tôi mua hôm qua?”

“Ừm.” Tần Hàm Dịch gật đầu, xem ra đúng là đã mua quá nhiều mà ngay đến cả bản thân cô cũng không nhớ nổi nữa.

“Ồ, hóa ra là thế!” Diệp Dĩ Muội bĩu bĩu môi, lại quay người đi vào phòng nghỉ: “Vậy thì tôi đi thay đồ.”

Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng cô biến mất tại cửa phòng thay đồ thì mới thu ánh mắt về, cầm bản hợp đồng bên cạnh lên, đang định xem thì điện thoại liền đổ chuông.

Anh cầm lấy điện thoại, khi nhìn thấy tên người gọi, do dự một lát rồi anh mới ấn nút nhận.

Anh còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia liền có tiếng nói nghẹn ngào của một người phụ nữ.

“Hàm Dịch, chẳng phải anh đã từng nói anh sẽ giúp em à?” tiếng nói Hạ Lam nghe đầy sự đau khổ, tới cuối cùng thì nghẹn ngào không thành tiếng nữa.

Tần Hàm Dịch hít thở một hơi thật sâu, nhìn về phía phòng thay đồ, anh đứng lên, nhanh chân đi ra khỏi phòng làm việc rồi mới trả lời: “Hạ Lam, em nghe anh nói, nếu em đã không làm thì phía cảnh sát nhất định sẽ đòi lại sự trong sạch cho em.”

Anh vừa dứt lời, đầu dây bên kia không nói thì, một lúc sau mới truyền tới tiếng nói có phần hơi lạnh lùng của Hạ Lam: “Nếu cảnh sát mãi không tìm ra hung thủ thì sao?”

Con tim Tần Hàm Dịch nhói đau, cô ta có thể nghĩ tới điều đó sao anh lại không nghĩ tới chứ!

Nếu sự việc này dễ được làm sáng tỏ thì dựa vào gia thế của Tần gia và Hạ gia sớm đã được làm sáng tỏ rồi.

Bây giờ sự việc càng lúc càng bị đẩy về sau như thế thì càng không dễ để giải quyết.

Nếu may thì ba tháng, nửa năm có thể phá án, nhưng cứ kéo dài thế này thì đám phóng viên đó tuyệt đối sẽ không buông tha cho Hạ Lam, chỉ sợ việc cô ta đầu quân cho Hollywood sẽ bị hoãn lại, như thế thì hủy hoại hết tiền đồ của cô ta.

Đứng trên sân khấu quốc tế, trở thành siêu mẫu nổi tiếng thế giới, sóng vai bên cạnh Hứa An Ca, đó luôn là ước mơ của Hạ Lam.

Bây giờ, đã mất đi Hứa An Ca, lại mất đi toàn bộ ánh hào quang, anh sợ cô ta sẽ không chấp nhận nỗi sự đả kích như vậy.

Sự việc thế này ngay từ lúc anh đi sân bay đón cô ta anh đã dự liệu được rồi. Vì thế, anh muốn mở cuộc họp báo để rửa sạch sự tình nghi cho cô ta, để cho cô ta có thể đi hoàn thành ước mơ của mình.

Thế nhưng, vào phút chót anh đã thay đổi chủ ý, đưa cô ta vào những suy đoán hỗn loạn.....

Anh đã đồng ý với cô ta, bất luận thế nào, bất luận người cô ta yêu là ai anh sẽ đều giống như một người anh trai, cả đời bảo vệ cô ta.

Bây giờ anh đã không còn giữ được lời hứa của mình.

Anh hít thở một hơi thật sâu, mới cố gắng cất lời an ủi: “Sẽ không đâu, anh sẽ tạo áp lực cho phía cảnh sát, để bọn họ nhanh chóng phá án.”

“Ba em đã hỏi phía cảnh sát rồi, bọn họ nói kẻ gây án rất tinh ranh, đã đi trước một bước hủy hết toàn bộ chứng cứ, sự việc này muốn làm rõ là rất khó.” Hạ Lam thất vọng nói.

Tần Hàm Dịch mím chặt môi, anh lại thở dài một tiếng rồi bất lực nói: “Hạ Lam, anh xin lỗi....”

“Phía công ty bên Pháp đã gọi điện thoại cho em rồi, muốn dừng lại tất cả mọi công việc của em, và cả hẹn ước với Hollywood nữa, cũng bởi vì sự việc này, Hàm Dịch, em chẳng còn gì nữa rồi.” Hạ Lam ôm lấy điện thoại, từ từ ngồi xuống đất: “Hàm Dịch, em chỉ còn có anh nữa thôi, đừng bỏ lại em một mình.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Lần Đầu Tiên Gặp Anh

Hạ Lam từ khi sinh ra đã sống cuộc sống như một công chúa, cuộc sống của cô ta chưa bao giờ bị đảo lộn lên như bây giờ, thậm chí ngay cả việc ra khỏi nhà cô ta cũng không dám.

Cô ta trước đây luôn là tâm điểm chú ý, luôn nổi bật, bất luận đi tới đâu đều được tất cả các cô gái nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, mọi người nhìn với ánh mắt ghen tỵ.

Thế nhưng bây giờ mọi người đều dùng một ánh mắt khác để nhìn cô ta, coi cô ta như là một phạm nhân giết người, coi cô ta là một kẻ biến thái đi đánh cắp thi thể của một người đã chết.

Trước khi gọi điện cho Tần Hàm Dịch, cô ta đã thử tìm tới Hứa An Ca, thế nhưng tìm thế nào cũng không tìm thấy.

Cô ta biết, anh ở trong nước nhưng anh đang tránh cô ta.

Không phải Hứa An Ca đã cho rằng Hạ Lam làm nên mọi chuyện nên mới ghét bỏ cô ta và đối xử với cô ta như vậy.

Anh chỉ cảm thấy bất luận Hạ Lam có phải vô tội hay không thì sự việc này đều vì anh mà dẫn tới nên anh mới tránh đi như vậy.

Nếu lúc này gặp Hạ Lam, anh không biết bản thân nên gặp cô trong trạng thái thế nào.

Tình cảnh lúc này của Hạ Lam rất khó, cả giới thời trang đều biết, cho dù mấy tháng nữa có qua đi, chứng minh rằng mọi việc không phải cô ta

làm thì tới lúc đó còn có bao nhiêu người còn nhớ tới cô ta?

Người đi rồi thì trà sẽ lạnh – câu nói này dùng đối với những người đứng trên sân khấu là vô cùng thích hợp.

Còn nếu, sự việc này đúng là do Hạ Lam làm thì anh chính là người gián tiếp dẫn tới cái chết của cô Diệp, tới lúc đó anh phải làm thế nào để đối mặt với Diệp Dĩ Muội?

Vì thế, anh cũng hi vọng, người đó không phải là Hạ Lam.

Còn việc Hứa An Ca tránh mặt không gặp thì lại càng thêm làm cho Hạ Lam kích động, Tần Hàm Dịch bỗng nhiên liền trở thành chiếc phao cứu hộ mà Hạ Lam vợ vội lấy.

Con người vào lúc đau khổ nhất thì luôn muốn tóm lấy một người, để chứng minh rằng bản thân mình không hề bị bỏ rơi.

Lúc trước trở về cùng Diệp Dĩ Muội tranh giành Tần Hàm Dịch là để thỏa cơn tức giận.

Còn bây giờ, khi cô ta đã mất đi tất cả, sự tức giận cũng không còn nữa, cô ta chỉ đơn thuần là muốn có được người đàn ông mà từng bao dung, từng ở bên không rời bỏ cô ta.

Thế nhưng cô ta thậm chí ngay đến cả lời cầu xin khó nói ra nhất cũng đã nói ra rồi nhưng ở đầu dây bên kia một lúc lâu mà vẫn không có sự hồi đáp nào.

Hạ Lam lấy tay bịt chặt miệng, đem sự ghen ngào nuốt vào trong, không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ đợi người đàn ông ở đầu dây bên kia trả lời.

Mỗi giây qua đi trái tim cô ta lại tuyệt vọng thêm một phần, nếu, ngay đến cả anh cũng không cần cô ta nữa thì cô ta phải làm thế nào đây?

Con tim Tần Hàm Dịch rất đau, rất đau, anh chưa bao giờ nhìn thấy Hạ Lam đau khổ như vậy. Cho nên anh thực sự cảm thấy thương xót cho cô ta.

Tính cách Hạ Lam tuy là rất nhẹ nhàng nhưng mỗi lần khi ở cùng cô ta anh thấy cô ta đều ồn ào như một đứa trẻ.

Thế nhưng, kể từ sau khi Diệp Dĩ Muội xuất hiện, tất cả đã thay đổi. Hạ Lam không còn vui vẻ, những lần khóc càng lúc càng nhiều.

Anh thương cô ta, đương nhiên là hận Diệp Dĩ Muội.

Thế nhưng, sự việc cứ thế phát triển mà đã vượt qua sự tưởng tượng của anh.

Người thay đổi không chỉ có Hạ Lam mà còn có cả anh.

Nếu đổi lại như trước đây, cho dù anh biết sự việc là do Hạ Lam làm thì anh cũng sẽ bao che cho cô ta một cách triệt để.

Thế nhưng bây giờ, ngay đến cả một câu nói chấp thuận anh cũng không có cách nào nói ra được.

Anh đang do dự, phân vân, thì đột nhiên phía sau truyền tới tiếng nói của Diệp Dĩ Muội: “Tần Hàm Dịch.....”

Diệp Dĩ Muội đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn anh từ phía sau lưng.

Cô muốn nói với anh, cô muốn đi trước.

Thế nhưng, khi nhìn thấy bóng hình hơi run lên đó của anh, những lời phía sau lại nghẹn trong cổ họng không sao nói ra được.

Con tim cô đột nhiên cảm thấy đau vô cớ, rõ ràng đã quyết định là sẽ không yêu anh nữa thế nhưng những lúc thế này cô lại cảm thấy thương

anh.

Tư duy của con người có thể khống chế hành động nhưng lại không khống chế được những tình cảm trong con tim yếu mềm, rồi cuộc nó sẽ vì anh mà nhói đau.

Cô đột nhiên nhớ tới, mùa hè năm ngoái – khi mà lần đầu tiên gặp anh.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Hoàng Tử Thật Sự

Ngày đầu tiên gặp mặt anh hôm đó, cô đứng ở phía ngoài phòng bệnh, anh ngồi bên trong phòng cạnh giường bệnh, tay anh nắm lấy tay bà nội, giống với bây giờ, lưng anh khẽ run lên.

Khi cô nhìn thấy anh nắm lấy tay bà Tần, đôi môi cô mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra được lời nào.

Giây phút đó, con tim cô bất ngờ nhói đau, có thể là do anh đang run lên, có thể là do sự trầm tư và đau khổ trên nét mặt nhìn nghiêng của anh, cũng có thể là do sự lo lắng và quan tâm không nói được thành lời đó của anh.

Ngày hôm đó, cô đứng một lúc rất lâu phía ngoài cửa phòng bệnh mãi cho tới khi điện thoại của anh đổ chuông, anh đứng lên đi ra khỏi phòng bệnh bắt máy, cô mới lần đầu tiên gặp mặt anh trực diện.

Cô cứ tưởng anh sẽ trách cô đã nhìn trộm anh thế nhưng sau khi anh đờ người ra thì chỉ gật đầu khách sáo với cô một cái rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng bệnh.

Giây phút đó, con tim cô đập lên thành thịch.

Cô nghĩ, tất cả mọi người con gái sẽ đều như cô, sẽ đều không dễ kháng nổi trước vẻ đẹp và sự quyến rũ, quý phái của một người đàn ông như anh.

Chỉ là, khi đó là sự rung động đơn thuần chứ chưa đến mức là tình yêu.

Về sau, sau khi cô biết anh là ai thì cô không còn dám có một chút mơ tưởng gì tới người đàn ông như vậy nữa.

Thế nhưng, đời người như thời tiết, có thể đoán trước được nhưng khó mà tránh được.

Khi cô chưa yêu anh thì anh như là một hoàng tử, thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Khi cô bị ông chủ hà khắc mắng cho tới phát khóc thì chính anh là người đứng ra giúp cô.

Khi mẹ cô bị bệnh, anh đã bỏ lại cả cuộc họp quan trọng để đưa mẹ cô tới bệnh viện, ở bên ngoài phòng cấp cứu cùng với cô, cùng cô đợi liên tục mấy tiếng đồng hồ.

Ngày hôm đó sau khi bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra và nói rằng may mà bệnh nhân được đưa tới kịp thời không thì rất có khả năng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Sau sự việc đó, Châu Lan Na đã phẫn nộ cảnh cáo cô, nói rằng đừng có bám lấy Tần Hàm Dịch, cuộc điện thoại của cô đã làm cho Tần Thị liên lụy và thiệt hại nghiêm trọng.

Khi cô vừa hối hận vừa cảm kích nhìn anh thì anh nói đó là sự cảm ơn đối với cô vì cô đã cứu người thân quan trọng nhất của anh.

Khi cô bị người cha dượng độc ác đánh đập, là anh đã cảnh cáo ông ta, nếu ông ta còn dám đánh cô thì anh sẽ đưa ông ta tới cục công an.

Sau lần đó, những ngày sống với cha dượng cũng nhẹ nhàng hơn, cô hỏi anh có phải anh đã cho cha dượng cô tiền không thì anh lại trả lời cô rằng: “Không có chuyện đó.”

Cô đã sống với cha dượng mười mấy năm sao cô lại không hiểu tính cách của ông ta chứ!

Ngoài Tần Hàm Dịch, cô không nghĩ ra ai có thể cho ông ta tiền.

Còn sau những ngày sống yên lành dưới cùng một mái nhà với cha dượng, không những không bị đánh nữa, ngược lại ông ta còn đối với cô có vẻ tốt như đang muốn lấy lòng.

Để thăm dò cha dượng cô và tìm ra chân tướng cô đã cố ý gây sự, chọc tức ông ta.

Khi cha dượng giơ tay lên muốn đánh cô thì cô đã cười lạnh lùng cảnh cáo: “Ông đánh đi, nếu ông đánh tôi thì đừng có mơ nghĩ tới việc Tần Hàm Dịch sẽ cho thêm ông một đồng nào nữa.”

Người cha dượng với khuôn mặt hung hăng lúc đó đã thực sự dừng tay, lập tức cười nói mỉa mai: “Hóa ra con đã biết rồi, cái tên gốc dấy thế mà còn bảo chú phải giấu con, không được nói ra! Con nói cho chú nghe xem nào, con không chịu nhận sự giúp đỡ của Tần gia có phải đang đang chuẩn bị câu con cá lớn Tần Hàm Dịch không?”

Diệp Dĩ Muội dùng ánh mắt căm ghét nhìn cha dượng, trong lòng cảm thấy khinh bỉ sự bẩn thỉu của ông ta, nhưng vì để cuộc sống sau này được yên bình cô không thể không uy hiếp: “Ông biết thế là tốt, sau này đừng có đụng vào tôi và mẹ tôi, bằng không đợi tới lúc tôi gả vào Tần gia rồi thì sẽ không cho ông được yên đâu.”

Cha dượng nhìn cô, gật đầu, nói vẻ khinh bỉ: “Đúng là mẹ nào con nấy, giả vờ đơn thuần, muốn đưa mồi chài mằm son.”

Và khi sự uy hiếp đó có hiệu lực thì ông ta nhìn thấy cô và mẹ cô đều cung kính, không giống như trước đây lúc nào cũng đánh cũng mắng nữa.

Chỉ là, có những việc sau đó đã thay đổi rồi.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Lấy Cái Chết Để Ép

Khi đó, tuy anh cũng là khách mời thường xuyên của nhiều tờ báo và tạp chí lớn, nhưng mỗi lần gặp cô anh đều dùng những cách thức bí mật, không từng để cho cô bị lên báo.

Có một lần, cô nhìn lên mặt báo và cười hỏi anh, tôi liệu có một ngày cũng sẽ trở thành nữ chính trên mặt báo.

Anh trả lời cô chắc chắn: “Sẽ không đâu, tôi sợ ảnh hưởng tới việc cô gả cho người khác.”

Giây phút đó, con tim cô nhói đau vô cùng, điều đó làm cho cô hiểu, cô đã yêu anh.

Thế nhưng, sau khi anh mua chuộc cha dượng cô làm cho cuộc sống của cô trở nên yên ổn hơn thì số lần anh gặp cô cũng ngày càng ít đi, và số lần anh nhìn thấy cô trên báo càng ngày càng nhiều hơn.

Vào một ngày mùa hạ, khi mà trong lòng tràn ngập nỗi đau, cũng là lúc làm cho cô dần tỉnh lại.

Anh chỉ giống như một người khách đi qua cuộc đời cô, vì vô làm nhiều thứ như vậy chẳng qua cũng chỉ là để cảm ơn vì vô đã cứu mạng bà nội anh.

Còn bây giờ, ân tình đó đã trả rồi, đương nhiên anh sẽ phải trở về thế giới thuộc về anh – cái thế giới mà cô cho rằng cả đời này cô sẽ không bước chân vào được.

Khi mà cô không còn có bất kì nào sự ảo tưởng nào về anh nữa thì bà Tần đột nhiên tìm tới cô.

Sau buổi chiều ngày hôm đó, bà Tần với khuôn mặt hiền từ nắm lấy tay cô, cười cười nhìn cô nói: “Muội Muội, làm cháu dâu bà nhé!”

Cô đơ người ra nhìn bà Tần, một lúc sau mới hỏi ngốc nghếch: “Tại sao là cháu ạ? Cháu....”

Cô cảm thấy bản thân không xứng với người Tần gia, cô luôn cho rằng, cô dâu của Tần Hàm Dịch sẽ là một tiểu thư của một gia đình môn đăng hộ đối với gia đình anh.

Thế nhưng, những lời như vậy cô lại không làm thế nào nói ra được.

Bởi vì, cô yêu anh, yêu anh một cách rất đơn giản, thuần khiết, vì vậy cô đã từng nghĩ xa vời, hoặc là cô cũng có thể trở thành nàng Lọ Lem....

Khuôn mặt bà Tần càng lúc càng hiền dịu, vỗ nhẹ vào tay cô, tiếp tục nói: “Bởi vì cháu có thể thay đổi nó, cháu có thể làm cho nó vui vẻ, là chính bản thân nó.”

Giây phút đó, cô đã quên mất, bà Tần cho dù là người thân của Tần Hàm Dịch, lời của bà cũng không thể nói thay cho con tim anh.

Tần Hàm Dịch sau khi biết tin về việc này, anh vô cùng phản đối, thậm chí lần đầu tiên đã nói lời cay độc với cô.

Cô đến tận ngày hôm nay vẫn không có cách nào quên được, khi anh nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, câu nói mỉa mai chế nhạo: “Diệp Dĩ Muội, cô đúng là có tâm kế, nhưng cô lừa được bà tôi chứ không lừa nổi tôi đâu.”

Cô bỗng nhiên liền hoảng hốt, cô vội vàng giải thích: “Là bà nội anh đã tìm tới tôi, tôi không hề....”

“Im miệng. Cô còn muốn đố cho bà nội tôi à?” anh phẫn nộ cắt ngang lời cô: “Cô dám nói, cô không hề thường xuyên gọi điện cho bà nội tôi để tác động không?”

“Tôi không hề, tôi chỉ gọi điện cho bà để hỏi thăm mà thôi.” Hai mắt Diệp Dĩ Muội ọng nước, cô nói nghẹn ngào như không còn chút sức lực nào, bởi vì cô phát hiện Tần Hàm Dịch đã định tội cho cô, cô càng giải thích thì anh càng cảm thấy cô giả biện.

“Được, vậy thì để tôi chứng minh cho cô thấy, cô đi nói với bà nội tôi rằng cô không muốn gả cho tôi thì tôi sẽ tin cô.” Anh cười lạnh lùng rồi gật đầu, trong lòng căn bản không tin rằng cô sẽ đi.

“Được, tôi đi.” Diệp Dĩ Muội cố gắng nhịn không cho nước mắt rơi xuống, cô quay người anh chóng chạy đi khuất khỏi tầm mắt anh.

Hóa ra giấc mơ tươi đẹp thì lại dễ dàng bị phá vỡ thế này.

Gả cho anh, chỉ vì yêu, nếu anh thật sự không có một chút nào yêu cô thì cô sao có thể ép anh chứ?

Chỉ là, khi cô về nhà, nói với mẹ rằng cô muốn từ hôn thì lại gặp phải sự phản đối kịch liệt của mẹ cô.

Mẹ cô nói: “Dĩ Muội, nếu con muốn ép mẹ chết thì con hãy từ hôn.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Bước Vào Tình Yêu

Diệp Dung từ trước tới nay không phải là một người ham tiền bạc của cải, Diệp Dĩ Muội sao lại không biết chứ!

Điều duy nhất cô có thể nghĩ tới đso chính là cha dượng cô, nhất định định là ông ta đã tiêu mất số tiền lễ cưới mà Tần gia đưa.

Cô nói: “Mẹ, tiền hết rồi thì con có thể tự kiếm để trả lại cho Tần gia, bà Tần đối với con tốt như thế, nhất định sẽ không truy cứu đâu.”

Thế nhưng, Diệp Dung chỉ nhắc lại câu nói vừa rồi: “Dĩ Muội, nếu con muốn ép mẹ chết thì con hãy từ hôn.”

Cô không hiểu mẹ cô vì sao lại ép cô, cô nhìn mẹ mình hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

Mẹ cô không chịu trả lời, ánh mắt đau đớn nhìn cô.

Cô biết, mẹ cô có việc giấu cô, lại là một việc không thể để cho cô biết.

Vậy là, cô nói: “mẹ, để con suy nghĩ.”

Đêm hôm đó, cô không về nhà, một mình ngồi bên bờ biển, hai tay ôm lấy đầu gối, dựa cằm lên đầu gối, suy nghĩ và đau khổ phân vân....

Sự uy hiếp của Diệp Dung là có tác dụng nhưng Diệp Dĩ Muội cũng có sự kiên định của cô chứ.

Nếu cô gả cho Tần Hàm Dịch thì sẽ phá hoại hạnh phúc của cả hai, cô không thể làm thế này được.....

Nỗi lòng của mẹ cô thì nên để bọn họ tự giải quyết, chứ không phải dựa vào cuộc hôn nhân bị Tần Hàm Dịch bài trừ này để giải quyết.

Chỉ là, đợi tới khi cô nghĩ cả một đêm, quyết định về nhà nói với mẹ rằng cô sẽ từ hôn thì nhận được tin mẹ cô tự sát và đã nhập viện.

Trong căn phòng bệnh sơ sài, cô nhìn khuôn mặt trắng bệch của mẹ mình, cô nói đau khổ: “Mẹ, con đồng ý với mẹ, con sẽ gả cho Tần gia.”

Diệp Dung nhìn cô hồi lâu rồi đôi môi bà mấp máy run lên, bà nói áy náy: “Mẹ xin lỗi.....”

Hậu quả của việc đồng ý gả đi, cô đã dự liệu được.

Khi cô một lần nữa đứng trước mặt Tần Hàm Dịch, ánh mắt chế giễu của anh làm cho cô không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, cô chỉ cúi đầu nói nhỏ: “Tần Hàm Dịch, xin lỗi....”

Tần Hàm Dịch nhìn cô cười lạnh lùng, gật đầu: “Được, đây là sự lựa chọn của cô, chỉ cần cô đừng hối hận là được.”

Cô biết, kể từ giây phút đó bọn họ không trở về như trước đây được nữa, ngay cả làm bạn cũng không thể rồi.

Thế nhưng, bất luận bọn họ ở bên nhau vì lý do gì, cô yêu anh đó là sự thực không cần phải tranh cãi.

Cô không mong anh có thể làm gì cho cô, cô chỉ muốn lặng lẽ ở bên anh.

Tuy cuộc hôn nhân này ngay từ đầu đã là sai rồi, nhưng cô cũng đã từng mong chờ, đây có thể là sự sắp đặt của ông trời, làm cho bọn họ trở

thành vợ chồng.

Ngày hôm cô gả cho anh, hôn lễ được tổ chức long trọng, anh mặc bộ lễ phục màu đen, cầm tay cô, trên môi nở nụ cười đón khách.

Khi mà dưới ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tỵ của tất cả mọi người, chỉ có cô mới biết rõ, nụ cười của anh chỉ là che mắt thiên hạ còn thực sự con tim anh là thế nào?

Anh nắm tay cô với bàn tay ấm áp nhưng cô cảm thấy toàn bộ cơ thể mình và xung quanh thì lạnh toát.

Và người không vui vẻ gì ngày hôm đó, không chỉ có bọn họ mà còn có Diệp Dung.....

Cả một buổi hôn lễ, chỉ có lúc Tân Hàm Dịch hành lễ với bà, bà mới miễn cưỡng cười: “Hàm Dịch, hãy đối tốt với Dĩ Muội.....”

Bà muốn nói, lỗi không phải của con gái bà, nhưng ở trong trường hợp thế này bà không nói ra được.

Bà nghĩ, sau này có cơ hội nhất định sẽ nói ra.

Chỉ là, có ai từng nghĩ, hôn lễ kết thúc chưa bao lâu thì đã là sự cáo biệt mãi mãi.

Diệp Dĩ Muội nghĩ tới những sự việc này, bỗng nhiên hai mắt cô nhòe đi.

Ai đúng ai sai cô đã không còn phân biệt được rõ ràng nữa rồi, chỉ là cô biết, tất cả mọi chuyện ngay từ đầu đã là sao, ngay từ đầu cô đã không bước được vào thế giới của anh rồi, cuối cùng thì anh vẫn không yêu cô....

Lần này, người làm cho cơ thể anh run lên là ai? Là Hạ Lam sao?

Còn cô là người vốn dĩ không nên can dự vào thế giới của anh cũng đã tới lúc bước ra khỏi thế giới của anh, để tất cả mọi thứ trở về đúng quỹ đạo của nó.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Việc Gì Phải Làm Khó Nhau

Tần Hàm Dịch nghe thấy Diệp Dĩ Muội gọi tên anh, cuối cùng anh cũng như trở về với thực tại, anh vội vàng nói với người ở đầu dây bên kia: “Hạ Lam, anh còn có việc, cứ như vậy nhé!” rồi anh cúp máy.

Lời nói lừa dối Hạ Lam anh không nói được, thế nhưng, sau khi trải qua bao nhiêu việc thế này, anh còn có tư cách gì để nói anh mãi mãi sẽ không bỏ em lại một mình.

Lời hứa không bao giờ rời xa, mãi mãi bảo vệ cô ta cuối cùng chỉ có thể được giữ lại cho những năm tháng đã qua.

Hít một hơi thở thật sâu lấy lại tâm trạng bình tĩnh rồi anh mới quay người lại, nheo mày lại nhìn Diệp Dĩ Muội, hỏi về không thiện cảm lắm: “Có việc gì?”

Thái độ của anh giống như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô.

Anh không còn phải là chàng hoàng tử trong kí ức của cô nữa, anh bây giờ rất hận cô, rất ghét cô, và là người đàn ông lúc nào cũng muốn sỉ nhục cô.

“Tôi đi trước đây.” Cô nói thờ ơ một câu, hơi cúi mặt xuống, không muốn anh nhìn thấy nỗi đau trong ánh mắt mình, không muốn anh lại một lần nữa nói cô là đóng kịch.

“Đợi đã!” Tần Hàm Dịch thấy cô quay người đi vội vàng gọi lại.

“Có việc gì à?” cô không quay đầu lại, vẫn quay lưng về phía anh hỏi.

“Cùng tôi đi thăm bà nội.” anh nhanh như chớp nói một câu buột miệng, rồi lại như hối hận bèn bổ sung một câu với thái độ khó chịu: “Tôi sợ bà già rồi lo lắng chuyện hôm nay, cô đi giải thích với bà cho rõ.”

Tần Hàm Dịch cũng muốn nói tử tế nhưng không biết làm sao lại nói ra lời thành ra như thế.

“Được.” Diệp Dĩ Muội do dự vài giây rồi trả lời.

Bất luận thái độ của Tần Hàm Dịch thế nào, cô cũng đúng là nên đi một chuyến.

Bà nội đối với cô tốt như thế, làm cho bà lo lắng thì cũng là điều không nên.

Con tim căng phồng của Tần Hàm Dịch đột nhiên được thả lỏng, anh nhanh chân đi vài bước tới bên cạnh cô, bá đạo kéo tay cô, cũng chẳng thèm nhìn cô mà chỉ kéo tay cô về phía thang máy.

Hai người khi đi ra khỏi hành lang thì bắt gặp Châu Lan Na vừa đi ra từ phòng làm việc của Tiêu Nhiên.

Tần Hàm Dịch nhăn mày lại, ánh mắt anh sáng lên sự đề phòng.

Châu Lan Na thấy nhói đau trong lòng, anh việc gì phải nhìn cô ta như thế chứ, trước mắt anh cô ta dám làm gì?

Là trách cô ta đã làm hỏng Diệp Dĩ Muội lúc này sao? Thế nhưng, cô ta cũng không phải cố ý và người bị hỏng không phải chỉ có một mình Diệp Dĩ Muội mà!

Trong lòng có tức giận hơn nữa thì trước mặt anh cô ta cũng không dám biểu lộ ra, cô ta chỉ dừng bước lại, chào hỏi rất quy tắc: “Tổng tài.”

Ánh mắt sắc lạnh của Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm Châu Lan Na, anh mấp máy môi nói lạnh lùng: “Gọi phu nhân.”

Đối với phụ nữ anh vẫn luôn là người vô tình.

Nếu đã quyết định kết thúc mối quan hệ này thì anh phải để cho cô ta biết rõ vị trí của mình, biết rõ vị trí của Diệp Dĩ Muội.

Ánh mắt hai người phụ nữ cùng lúc đơ ra, đột nhiên sắc mặt của Châu Lan Na trắng bạch ra.

Vừa nãy khi Tiêu Nhiên nói với cô ta về quyết định của anh cô ta đã biết về tình hình của bản thân mình. Thế nhưng, lúc đó cô ta vẫn còn ôm một chút chút hi vọng, cô ta cho rằng cầu xin anh có thể anh sẽ hồi tâm chuyển ý.

Cô không cần gì cả, chỉ cần được ở lại bên cạnh anh, cho dù không có danh phận gì, cho dù phải chia sẻ anh với rất nhiều người phụ nữ khác thì cô ta cũng bằng lòng.

Ánh mắt Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch rồi lại nhìn Châu Lan Na sau đó cô lạnh lùng lên tiếng: “Không cần đâu.”

Dứt lời, cô vung tay ra khỏi tay Tần Hàm Dịch rồi đi về phía thang máy.

Phụ nữ với nhau việc gì phải làm khó nhau, giữa cô và Châu Lan Na thì rốt cuộc là cô đã can thiệp vào tình yêu của cô ta hay là cô ta đã can thiệp vào hôn nhân của cô? Điều này khó mà nói rõ được.

Cô chỉ biết, bọn họ đều là những người phụ nữ Tần Hàm Dịch không yêu, không hề quan tâm.

Bây giờ, Tần Hàm Dịch muốn đá Châu Lan Na nên mới lợi dụng cô để làm cho cô ta bỏ cuộc chứ gì!

Cô không có nghĩa vụ phải làm cái lá chắn đó, cũng không muốn dính vào chuyện tình cảm phức tạp của Tần Hàm Dịch.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Sự Lưu Luyện Duy Nhất

Diệp Dĩ Muội đi trước vì không muốn làm khó cô ta, còn đối với Châu Lan Na mà nói nó lại trở thành sự sỉ nhục của Diệp Dĩ Muội sau khi giành được chiến thắng.

Cô ta cố gắng kìm nén cơn tức và hận trong lòng lại, nở một nụ cười nhưng hai mắt ướm lệ nhìn Tần Hàm Dịch: “Hàm Dịch, có phải em đã làm sai điều gì không? Em sẽ thay đổi có được không?”

“Lan Na, tôi chỉ nói một lần, quan hệ giữa chúng ta tới đây là kết thúc, còn về phần cô đã đi theo tôi mấy năm nay, tôi sẽ không xử tệ với cô, lúc khác tôi sẽ bảo Tiêu Nhiên đưa chi phiếu cho cô.” Tần Hàm Dịch không chút nể tình mà tuyên bố kết quả, anh tin Châu Lan Na hiểu anh, hình ảnh thế này cô ta cũng không còn xa lạ.

Đối với phụ nữ, cho tiền mà có thể giải quyết được thì anh chưa bao giờ keo kiệt, nhưng nếu kẻ nào mà nhất định cứ bám lấy anh quấy rầy thì anh nhất định sẽ cho cô ta biết thế nào là hối hận.

Giữa anh và mỗi người phụ nữ đều chỉ là vui đùa, đều chỉ là giao dịch, mà bất kì mỗi giao dịch nào thì cũng sẽ có ngày kết thúc, Châu Lan Na đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Cơ thể Châu Lan Na đột nhiên mềm nhũn ra, không còn chút sức lực nào, thế nhưng cô ta vẫn miễn cưỡng cười, nói lấy lòng: “Hàm Dịch, em đồng ý với anh, em sẽ không quấy rầy anh nữa, để em ở bên cạnh làm thư ký cho anh có được không?”

“Nếu cô không muốn ở lại Tần thị nữa thì đem đơn từ chức nộp cho Tiêu Nhiên.” Ánh mắt Tần Hàm Dịch lạnh lùng, anh nói một câu vô tình, sau đó đi ngang qua cô ta nhanh chân đuổi theo Diệp Dĩ Muội đã rời đi trước đó.

Năng lực của Châu Lan Na ở Tần Thị được thể hiện rất rõ, đây cũng là nguyên nhân tại sao anh không sa thải cô ta.

Tần Thị tuy là thiếu ai thì cũng vẫn hoạt động bình thường, nhưng anh không hi vọng Châu Lan Na đi tới công ty đối thủ của anh.

Nhưng, nếu cô ta vẫn không chịu buông tha cho anh thì anh chỉ có thể để cho cô ta rời khỏi Tần Thị.

Thực ra, không chỉ có Châu Lan Na không ngờ rằng quan hệ của bọn họ lại kết thúc nhanh như vậy, ngay cả Tần Hàm Dịch cũng không ngờ.

Chỉ là, rốt cuộc vì điều gì thì anh không rõ và cũng không muốn biết rõ, anh đá một người phụ nữ từ trước tới nay không bao giờ cần lý do.

Anh đuổi kịp theo Diệp Dĩ Muội ở cửa thang máy, cửa thang máy mở ra đúng lúc khi anh đi tới.

Cô nhanh chân bước vào trong, anh theo sát phía sau.

Anh nheo mày nhìn sắc mặt không vui của cô, đợi cửa thang máy đóng lại, anh mới hỏi có phần tức giận: “Cô lại tức giận cái gì đấy?”

Anh thực sự không hiểu, cô lại tức cái gì?

Diệp Dĩ Muội nhìn bộ dạng chỉ trích vô cớ của anh, trong lòng tức giận, cô trả lời: “Tần Hàm Dịch, phiền anh lần sau khi đá phụ nữ thì đừng dùng tôi làm cái cớ, sau này tôi còn phải gả cho người khác nữa!”

Lời này là anh từng nói, anh sẽ không hủy hoại danh tiếng của cô, bây giờ thế này là thế nào? Anh dường như đã hủy hoại cả đời cô.

Tần Hàm Dịch đơ người ra, ngay cả sự nóng giận trong ánh mắt cũng ngưng tụ lại.

Cứ ngỡ rằng chuyện cũ đã bị lãng quên, đột nhiên nó lại lan tràn trong tim, ăn mòn trái tim anh. sau câu nói đó là một sự im lặng kéo dài.

Anh không nói thêm gì, cô tự cười chế giễu, nỗi đau trong lòng lại một lần nữa trào lên.

Cô đúng là thế nào vậy, càng muốn rời đi thì lại càng lưu luyến chuyện xưa.

Có phải khi đối diện với những gì sẽ mất đi thì con người ta luôn có chút không nỡ?

Thế nhưng sự không nỡ đó chỉ có một mình cô là không nỡ....

Cửa thang máy tinh một tiếng rồi mở ra dưới tầng hầm nhà để xe, Tần Hàm Dịch đi ra khỏi thang máy trước cô một bước, không còn nắm tay cô kéo đi nữa.

Những chuyện cũ đã trở thành điều lưu luyến duy nhất của cô nhưng lại là điều cấm kị mà anh không muốn nhắc tới.

Cô từng cho rằng, cho dù anh hận cô đã “cố chấp” gả cho anh, nhưng ít nhất đó là một phần của quá khứ thuần khiết được giữ lại trong trái tim anh, nhưng hóa ra, đó chẳng qua chỉ là điều cô nghĩ chứ không phải là điều anh muốn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Mẹ Tần Dịch Hàm Làm Khó

Sự im lặng trong thang máy lại tiếp tục kéo dài vào tận đến trong xe, mãi cho tới khi anh dừng xe lại trước một bệnh viện tư mới mở miệng nói: “Xuống xe, đi xem xem vết bồng của cô.”

Trong phòng làm việc của anh không có thuốc, chỉ có thể đợi cô thay đồ xong rồi đưa cô ra ngoài.

“Tôi không sao, không cần đâu.” Không phải vì cô tức anh mà thực sự là cảm thấy không sao, có điều vết bồng chỉ đỏ lên chứ không phồng.

“Bỏ ra tôi xem hay là đi khám, tự cô quyết định.” Tần Hàm Dịch với khuôn mặt lạnh lùng, uy hiếp không chút khách khí.

Diệp Dĩ Muội coi như hiểu thế nào là sự uy hiếp trắng trợn rồi, sao lại có người nói những lời hạ lưu như vậy chứ, nói mà mặt không đỏ, mắt không chớp.

Trong lòng tuy là đang tức giận nhưng dù gì cũng là người hiểu anh, nếu cô không chịu xuống xe đi vào khám thì anh tuyệt đối sẽ xé váy cô ra ngay.

Lờm anh một cái sau đó tháo dây an toàn ra, đẩy cửa bước xuống, vội vàng đi về phía trước nhưng rồi lại phát hiện không biết rẽ vào hướng nào.

Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng thở dài một tiếng, đuổi theo cô phía sau, nắm lấy tay cô lôi đi theo mình.

“Bỏ tay ra!” Diệp Dĩ Muội vung tay ra nhưng lại bị anh nắm càng chặt hơn.

“Diệp Dĩ Muội, nếu cô muốn thu hút sự chú ý của mọi người thì cô cứ làm những gì mình muốn!” Tần Hàm Dịch lạnh lùng nói.

Lời nói của anh rất có tác dụng đánh trúng vào điểm yếu của cô, tuy cô không can tâm nhưng lại dừng việc giăng tay ra, không muốn mọi người vây xung quanh và bình luận như đang xem xiếc khi.

Thấy cô ngoan ngoãn đi theo anh, trong lòng anh ngay lập tức liền cảm thấy thoải mái.

Kéo tay cô đi lên tầng, đi thẳng tới tìm chuyên da da liễu.

Mãi cho tới khi chuyên gia nói Diệp Dĩ Muội không sao, bôi thuốc vào là vết đỏ sẽ tan đi thì Tần Hàm Dịch mới yên tâm đưa cô xuống tầng.

Diệp Dĩ Muội cảm thấy người có tiền đúng là khoa trương, Lam Dư Khê cũng vậy, Tần Hàm Dịch cũng chẳng kém.

Lấy xe rời lần này Tần Hàm Dịch mới lái thẳng về căn biệt thự Tần gia.

Trong căn biệt thự của Tần gia, ngoài Tần lão phu nhân ra thì còn có mẹ của Tần Hàm Dịch cũng sống trong đó.

Tần lão phu nhân thích cô còn mẹ của Tần Hàm Dịch thì ngược lại, luôn cảm thấy Diệp Dĩ Muội không xứng với Tần Hàm Dịch.

Chỉ là, bây giờ toàn bộ tài sản của Tần gia vẫn đang nằm trong tay của Tần lão phu nhân vì vậy đương nhiên Tần lão phu nhân nói lời có hiệu lực.

Đối với việc này, Diệp Dĩ Muội cũng không hề thù hận gì mẹ của Tần Hàm Dịch, cô cảm thấy đó là ý nghĩ bình thường của một người mẹ không

có gì đáng trách cả.

Khi hai người bước vào cửa, người làm nói với hai người, Tần lão phu nhân đang ngủ trưa, còn mẹ của Tần Hàm Dịch thì đang ngồi trong phòng khách xem ti vi và chương trình bà ta xem lại chính là buổi họp báo vừa này ở Tần Thị.

Bà ta vốn mặt đã tái xanh đi khi xem chương trình, lúc này nhìn thấy Diệp Dĩ Muội thì bèn nghiêng răng lại tức giận.

“Xem xem việc tốt mà cô làm đấy!” mẹ Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm Diệp Dĩ Muội, nói chỉ trích: “Cô chắc là chê Tần gia này đang thái bình quá hả? nên mới đưa người cha dượng mất mặt đó ra để bôi nhọ Tần gia?”

Sắc mặt Diệp Dĩ Muội tái đi rồi lại đỏ lên, nhìn rất khó coi.

Thế nhưng cô vẫn cố nhịn, cô không muốn cãi lại mẹ Tần Hàm Dịch, không phải vì điều gì khác, chỉ vì cô không muốn Tần lão phu nhân nghe thấy lại lo lắng.

“Mẹ.....đủ rồi.” Tần Hàm Dịch nắm chặt tay của Diệp Dĩ Muội, gằn giọng gầm lên không vui: “Cha dượng cô ấy là do con tìm, không liên quan gì tới cô ấy.”

“Mẹ còn chưa nói con đấy, con lại còn dám mở miệng bảo vệ cô ta.” Mẹ anh hai mắt lạnh lùng chăm chăm nhìn con trai: “Bây giờ người bên ngoài đều vì những hành động ngu ngốc của con mà nói Tần gia chúng ta vong ơn bội nghĩa kia kìa. Nếu con còn một chút lí trí thì mau ly hôn với kẻ chuyên hại người này đi.”

Tất cả mọi người đều cho rằng, Tần Hàm Dịch mở cuộc họp báo là vì muốn rửa sạch sự tình nghi cho Hạ Lam, dù sao thì năm xưa Hạ gia có ân tình đối với Tần gia.

Bây giờ sự việc thành ra thế này, Hạ gia bị phóng viên bao vây, thậm chí có rất nhiều phóng viên còn suy đoán, hành động này của Tần Hàm Dịch là muốn làm cho danh tiếng Hạ gia bị trở nên bê bối, và muốn sát nhập tập đoàn quốc tế Hạ Thị.

Sự suy đoán đó không thể không làm cho người khác thấy bất bình, mắng Tần gia vong ân bội nghĩa mà còn làm cho Tần phu nhân tức chết ngay đến ra khỏi cửa cũng không muốn.

Nếu như cảm thấy truyện hay, các bạn hãy dành cho tác giả vài lời bình luận nhé!!!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Nụ Hôn Nồng Cháy

Con tin của Tần Hàm Dịch đau nhói, Hạ Lam bị tổn thương anh là người cảm thấy khó chịu hơn ai hết.

Nếu không phải tối qua gặp Lam Dư Khê, có thể anh sẽ thực sự vì Hạ Lam mà không thêm quan tâm chân tướng rốt cuộc là gì.

Thế nhưng, không thể không nói, lời nói của Lam Dư Khê đã phát huy tác dụng.....

Diệp Dĩ Muội quay mặt sang nhìn anh, nét mặt anh rất bình tĩnh, bàn tay đang nắm lấy tay cô cũng đang dùng thêm lực.

Cô nghĩ, lúc này trong lòng anh nhất định đang rất buồn!

Cô cũng buồn với nỗi buồn của anh, không kìm nổi lòng mà tay cô cũng nắm chặt lấy tay anh.

Anh đờ người ra quay sang nhìn cô, trong ánh mắt cô cũng không thể hiện thái độ gì mà chỉ đơn thuần ủng hộ anh.

Mẹ Tần Hàm Dịch vốn đã đang tức rồi, lúc này nhìn thấy hai người “đồng lòng” như thế thì lại càng điên hơn.

“Diệp Dĩ Muội, cái trò vong ơn bội nghĩa này đều là do cô dạy con trai tôi đúng không?”

Là một người mẹ thì lúc này cũng cảm thấy con trai của mình tốt, những việc xấu như vậy thì đều là con dâu làm.

“Mẹ, mẹ biết mà, không ai có thể kiểm soát được ý nghĩ của con cả.” Tần Hàm Dịch khẽ cười lạnh lùng, vừa dứt lời anh đã kéo tay Diệp Dĩ Muội đi ra ngoài.

Xem ra, anh trở về không phải lúc rồi.

Dù gì cũng là mẹ mình, cho dù có tức giận hơn nữa anh cũng không muốn có sự xung đột kịch liệt với bà ta.

Anh kéo tay Diệp Dĩ Muội đi trong trạng thái tức giận, lái xe như bay đi về căn hộ của hai người.

Trên đường đi, Diệp Dĩ Muội dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng thì không nói ra được một câu nào.

Vì, cô không biết, cô nên đứng ở góc độ nào để khuyên anh.

Hai người vừa bước vào cửa, Tần Hàm Dịch liền đi thẳng lên thư phòng, không nói với cô một lời nào.

Con tim của Tần Hàm Dịch đang rất mâu thuẫn, anh không phải cảm thấy bản thân mình làm sai, nhưng tình cảnh bây giờ của Hạ Lam lại làm anh không có cách nào để không cảm thấy áy náy.

Diệp Dĩ Muội mím môi nhìn vào cửa thư phòng một lúc lâu sau đó mới đi ra ban công gọi điện cho Cao Thiên Du, nói ngắn gọn tình hình ngày hôm nay, nói với bạn rằng tạm thời cô không thể rời khỏi đây.

Dù sao thì hài cốt của mẹ cô vẫn còn đang ở trong tay anh, cô không thể rời đi và kết thúc mọi chuyện.

Cô ngồi xuống chiếc ghế mây ở bên ngoài ban công, lặng lẽ thần người nhìn ra bên ngoài, thỉnh thoảng lại nghĩ, Tần Hàm Dịch ở bên trong cánh cửa đó rốt cuộc thế nào rồi....

Anh vốn đã áy náy không yên rồi, lại thêm sự chỉ trích của mẹ mình làm cho tâm trạng anh càng trở nên phức tạp.

Cô cứ ngồi như thế cho tới khi trời tối, còn Tần Hàm Dịch trước sau cũng không ra khỏi thư phòng.

Cô không thể không nghĩ, liệu anh có xảy ra chuyện gì hay không!

Đang nghĩ xem có nên vào trong xem thế nào không thì từ trong thư phòng đột nhiên truyền ra một âm thanh rất lớn làm cô giật bản mình sợ hãi, nghĩ cũng không nghĩ, cô liền chạy về phía thư phòng.

Khi vừa đẩy cửa ra, mùi rượu nồng nặc sộc lên mũi, còn Tần Hàm Dịch thì đang nằm dưới đất, trong đôi mắt mơ màng đó là sự đau khổ tới cùng cực.

Cô hơi nheo mày lại, tiến gần tới bên anh rồi quỳ xuống, khẽ hỏi: “Tần Hàm Dịch, anh không sao chứ?”

Cô dứt lời được một lúc nhưng anh cũng không hồi đáp lại cô, con tim cô run lên, cô nói: “Tần Hàm Dịch, anh đừng dọa tôi!”

Lần này, cô vừa dứt lời, Tần Hàm Dịch liền kéo tay cô xuống, trong lúc không đề phòng gì, cô liền ngã xuống.

Ngay sau đó, anh xoay người nằm đè lên người cô.

“Tần Hàm Dịch, anh làm cái gì đấy?” cô hết hoảng vùng vẫy, tiếng nói tức giận hỏi anh.

“Dĩ Muội, đừng từ chối tôi.....” ánh mắt anh mơ màng nhìn cô, giọng nói khàn khàn, giống như van nài, hoàn toàn khác với sự lạnh lùng thường ngày của anh.

Cô đột nhiên đơ người ra trước sự phản ứng bất thường của anh, cô không còn vùng vẫy nữa.

Đột nhiên, trong đầu cô hiện lên hình ảnh tấm lưng anh đang run lên – yếu đuối giống hệt với bộ dạng anh lúc này.

Trong giây lát, sức lực cơ thể cô dường như đã bị hút hết, còn anh thì đã coi sự im lặng của cô là sự ngầm đồng ý, anh hôn lên một cô, bàn tay luồn qua chiếc váy cô, chạm vào phần da thịt mềm mại đó và hướng dần lên phía trên.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Con Tim Tan Nát

Tần Hàm Dịch làm sao vậy? có thể ngay đến cả bản thân anh cũng không rõ nữa!

Hạ Lam làm cho anh cảm thấy đau, Diệp Dĩ Muội cũng làm cho anh cảm thấy đau như vậy. Một góc nào đó của trái tim anh như sụp đổ, anh cố gắng để nắm giữ lấy một cái gì đó nhưng có cố gắng thế nào cũng không nắm giữ được.

Sự sợ hãi vô tận này giống như một cơn ác mộng, mặc cho anh có đấu tranh thế nào thì cũng không thoát ra được, đợi tới khi thoát ra được thì đã là một khoảng không trống rỗng.

Sự chỉ trích của mẹ anh, tiếng khóc của Hạ Lam, việc Diệp Dĩ Muội đòi ly hôn với anh, các âm thanh không ngừng vang lên bên tai anh, con tim anh đang giằng cô, anh không biết đứng ở bên nào mới là đúng.

Vì vậy, anh không ngừng uống rượu, muốn dùng rượu để gây mê bản thân mình, chỉ nghĩ về những chuyện quá khứ tươi đẹp.

Sau khi say đi, đột nhiên anh lại nhớ tới những hình ảnh lần đầu gặp cô năm đó, lần đầu tiên gặp anh, hai mắt cô tròn xoe nhìn thẳng vào anh, rồi sau đó lại lúng túng dường như muốn có cái lỗ ở đó để chui xuống.

Tới bây giờ anh cũng mới biết, hóa ra những chi tiết nhỏ như thế mà anh cũng vẫn còn nhớ.

Hóa ra, anh không chỉ là không quên nỗi ân tình của Hạ Lam, mà anh còn không quên được rất nhiều việc liên quan đến cô.

Nguyên nhân nào làm cho anh không quên? Tuy anh không tìm được câu trả lời nhưng vào giây phút anh nhớ lại, đột nhiên anh lại lo lắng và sợ hãi sẽ mất đi những điều đó.

Khi đó, trong căn phòng tĩnh lặng, anh bò dậy từ ghế sofa, muốn chạy đi tìm cô, nhưng vì trượt chân nên anh đã ngã phịch xuống đất.

Giây phút anh ngã xuống đất đã làm cho bản thân anh tỉnh táo lại rất nhiều, anh đang làm cái gì đây? Chạy tới trước mặt cô anh có thể nói gì?

Bảo cô đừng rời xa anh à? người con gái đó bướng bỉnh muốn chết, sao có thể vì một câu nói của anh mà sẽ thay đổi chủ ý chứ!

Mà kể cả cô có thay đổi chủ ý thì anh giữ cô lại cũng là vì cái gì?

Ngay cả việc cho bản thân mình một lý do thuyết phục anh cũng không làm được thì việc gì lại đi tìm cô và nói những lời không rõ ràng đó!

Anh đột nhiên phát hiện, anh say rồi, nhưng lúc này anh lại tỉnh táo hơn rất nhiều so với lúc chưa say.

Cục diện như bây giờ, có thể cũng đã tới lúc tất cả trở về đúng quỹ đạo của nó, nếu ly hôn là điều bọn họ đều muốn, vậy thì ly hôn đi thôi!

Anh vừa đưa ra được quyết định thì đột nhiên cô từ ngoài chạy vào thư phòng, khuôn mặt lo lắng và quan tâm nhìn anh, làm cho quyết định vừa rồi của anh lại tan biến mất.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, anh muốn có cô, muốn cô là người phụ nữ của anh, cả đời này giữ lấy cô, muốn cô cả đời dùng ánh mắt đó để nhìn anh.

Tại sao đột nhiên lại thế này? Nếu bắt buộc phải trả lời, anh nghĩ, có thể là do đôi mắt của cô quá thuần khiết, đã hút anh vào trong đó, làm cho

tất cả sự nghi ngờ của anh đều bị hạ gục, làm cho anh tin rằng cô thực sự yêu anh....

Anh nóng vội tìm tới đôi môi cô, khi cô vừa kêu lên anh đã dùng đôi môi mình làm cho tiếng kêu đó không còn nữa, anh đưa lưỡi mình vào miệng cô, lướt qua khắp nơi trong đó, cảm nhận hương vị ngọt ngào trong miệng cô làm cho anh càng say mê hơn.

Mỗi lần gặp cô dường như anh đều khác với anh bình thường....

Diệp Dĩ Muội trong xe hai mắt, lúc này cô đã hoàn toàn tỉnh táo, cô kịch liệt đẩy anh ra.

Thế nhưng, cơ thể anh đè lên cô quá nặng, cô không làm thế nào đẩy anh ra được!

Trong lòng cô vừa sợ vừa tức giận, cô chẳng để ý gì nữa, mà há miệng ra cắn vào môi anh.

Anh đột nhiên dừng lại mọi động tác vì đau, bỏ đôi môi cô ra, anh hôn lên má cô rồi trượt dài xuống vùng cổ với làn da trắng ngần đó.

Nụ hôn mãnh liệt như đang cắm vào cổ cô những bông hoa diễm lệ, bàn tay luồn qua váy cô chạy dọc chân cô lên đến đùi rồi luồn vào giữa hai chân....

Cô thở nặng nề, đột nhiên hai mắt trợn lên nhìn chăm chăm vào anh, hơi thở không ổn định nữa cô hét lên: “Tần Hàm Dịch, anh bỏ tôi ra....”

Khi mà ngón tay của anh còn cách chiếc quần mỏng dính và chạm vào vườn hoa nhỏ đó của cô, cả cơ thể cô cứng đờ lại, lập tức càng vùng vẫy mạnh hơn.

“Tần Hàm Dịch....tôi không muốn.....”

Sao anh có thể đối với cô thế này, chẳng phải đã nói rồi à, bọn họ là hai người không liên quan tới nhau mà?

Nước mắt chảy dài theo khóe mắt cô, cùng lúc đó, con tim cô đã hoàn toàn lạnh giá và tuyệt vọng.

Ngón tay của anh đã chạm vào chỗ đó, anh nắn bóp nó, cái cảm giác tê dại đi truyền khắp cơ thể cô, làm cho cô càng cảm thấy nhục nhã.

“Tần Hàm Dịch, tôi hận anh, tôi hận anh.....” tiếng mắng yếu ớt của cô vang lên nghẹn ngào và không còn rõ nữa.

Hết lần này tới lần khác, sự việc giữa cô và Tần Hàm Dịch lại lệch khỏi quỹ đạo mà vốn họ đã dự kiến ban đầu.

Cô không muốn làm người phụ nữ của anh, không muốn để bản thân lún sâu vào thêm nữa, không muốn làm người phụ nữ mà anh cảm thấy kinh khủng.

Thậm chí cô sợ, sau khi anh tỉnh rượu sẽ chỉ trích rằng cô đã mê hoặc anh.

Động tác của anh cứng đờ ra khi tiếng nói nghẹn ngào của cô vang lên, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhìn cô.

Anh nhìn cô với đôi mắt ướt nhòa, cánh tay bị anh kẹp lấy đột nhiên dùng lực, và thoát khỏi sự kìm kẹp của anh.

Cũng có lẽ, vì anh muốn bỏ cô ra rồi....

“Bốp....”

Một cái tát như trời giáng không chút do dự lên má anh, toàn thân cô run lên chất vấn: “Tại sao?”

Tần Hàm Dịch bị cô đánh, anh đơ ra một lúc, thần trí mơ màng, dường như đã tỉnh hơn rất nhiều, ánh mắt anh né tránh cái nhìn của cô, anh nói giọng cứng rắn: “Cô là vợ tôi, tôi chỉ đang thực hiện quyền của một người chồng.”

“Ha ha....” Diệp Dĩ Muội nghe thấy vậy đột nhiên bật cười. Đợi cười đủ rồi, cô mới hỏi: “Vậy quyền lợi của tôi với tư cách là vợ anh là gì?”

Tần Hàm Dịch gượng gạo cười nhếch một cái, anh xoay người, nằm xuống bên cạnh cô, quay đầu đi không chịu nhìn cô nói: “Vậy thì đổi cho cô.”

Diệp Dĩ Muội chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm vì không bị đè lên nữa, phản ứng đầu tiên của cô là muốn bò dậy và chạy đi.

Chỉ là, câu nói của Tần Hàm Dịch ngay lập tức khiến cô hóa đá.

Đổi cho cô??? Đổi cho cô làm gì???

Lúc này trong lòng Diệp Dĩ Muội là một câu hỏi, cô không thể không quay đầu sang nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh mình.

Biểu hiện lúc này của Tần Hàm Dịch rất lương thiện, nếu cô đã không hiểu, vậy thì để anh dùng hành động thực tế dạy cho cô.

Đưa tay ra, anh cầm lấy cánh tay cô, dùng lực kéo mạnh, kéo cơ thể cô nằm lên trên người anh.

Diệp Dĩ Muội mặt vốn đã đỏ từ nãy, bây giờ lại càng đỏ hơn, không những thế còn nóng hết cả tai lên, cơ thể cô cứng đờ ra trên cơ thể anh bất động.

Lại cứ cái bộ dạng như thế này của cô lại thu hút anh không rời mắt được, anh đưa tay lên vuốt ve đôi má ửng hồng của cô, giọng nói nhẹ

nhà nhưng hơi khàn đi của anh nói với cô: “Dĩ Muội, lần đầu tiên gặp tôi cô cũng đã nhìn tôi như thế này!”

Cô nghe thấy vậy sống mũi cay cay, nước mắt trong đôi mắt đỏ ọng đỏ rơi xuống từng giọt trên mặt anh, vừa lạnh lạnh vừa mặn làm cho con tim anh như bị ai đó bóp chặt lấy, rất đau.....

“Anh vẫn còn nhớ?” cô như nghẹt thở hỏi anh, cảm giác nỗi buồn từ tận đáy lòng lại dâng trào lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, rơi xuống má anh, môi anh....

Giọt nước mắt của cô rơi xuống môi anh, chảy vào miệng, thềm qua lưỡi, vị mặn của những giọt nước mắt làm trái tim anh như co thắt lại, trước mặt cô lúc này là khuôn mặt chua xót đau khổ của anh, anh vụng về đưa tay lau đi những giọt nước mắt của cô, giọng nói khàn khàn và lo lắng dỗ dành cô: “Đừng khóc, sao lại không nhớ chứ....”

Đúng thế! Sao lại không nhớ chứ!

Anh nhìn rất nhiều người phụ nữ đã từng nhìn anh với ánh mắt say mê, mê muội, nhưng đó là lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt thương cảm xuất phát từ trái tim.

Khi còn rất nhỏ, anh từng nhìn thấy cha mẹ của những bạn học vì thấy con mình chỉ bị thương một chút mà ánh mắt vô cùng thương xót, khi đó anh đã bị những ánh mắt thương xót xuất phát từ trái tim đó thu hút.

Thế nhưng, trong mắt cha mẹ anh, anh chưa từng nhìn thấy thứ tình cảm đó.

Vậy là, anh cố tình ngã, cố tình đánh nhau với bạn học, để muốn được ba mẹ chú ý tới.

Nhưng, lần đầu tiên anh về nhà đi người ngợm bản thủ, người đầy vết thương, đối lại không phải là ánh mắt yêu thương từ cha mẹ như anh mong đợi mà là những lời trách mắng và ánh mắt hăm hăm.

Mẹ anh dường như không hề nhìn thấy vết thương của anh, chỉ nhìn thấy những vết bản trên người anh, mở miệng ra là nói anh đã làm mất mặt Tân gia, mất đi hình ảnh bản thân.

Còn cha anh cũng rất ít khi về nhà, cho dù có về một lần thì ông ta cũng nhìn anh và mẹ anh với ánh mắt rất lạnh lùng.

Lúc đó, bà nội vẫn ở công ty nắm toàn bộ quyền hành, tuy là yêu thương và luôn bảo vệ anh, nhưng lại không có nhiều thời gian để chăm sóc anh.

Khi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, anh cứ tưởng tất cả những người cha nghiêm khắc đều không nói không cười, nhưng dần dần khi lớn lên anh mới hiểu, cha anh không yêu mẹ anh.....

Và người phụ nữ mà cha anh yêu đã dùng cách rời đi để cha anh phải mãi mãi nhớ tới bà ta.

Khi đó, anh rất hận người phụ nữ đó, anh cố chấp cho rằng bà ta đã can thiệp và làm cho gia đình anh không có một chút hạnh phúc nào, và cái gọi là tình yêu đó chẳng qua là cái cớ để cha anh phản bội lại cái nhà này.

Sau đó, anh càng ngày càng nổi loạn, nguyên nhân chính là muốn được cha mẹ chú ý tới, chỉ là, điều anh nhận được chỉ là sự thất vọng hết lần này tới lần khác.

Sau đó nữa, anh quen biết Hạ Lam, cô gái đó lúc nào cũng giống như công chúa kiêu ngạo, được tất cả những người con trai bên cạnh theo đuổi, anh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mới đầu, có thể là do anh chỉ muốn có được sự quang vinh đó để lấp đầy khoảng trống trong lòng.

Có thể nói, sự công nhận của Hạ Lam đã trở thành vinh quang lớn nhất trong thời thiếu niên của anh.

Hạ Lam thích yên tĩnh, vì vậy, cô luôn thích ở bên cạnh anh như hình với bóng, nhưng lại cách xa với tất cả mọi người.

Cô từng nói với anh: “Hàm Dịch, làm hiệp sĩ của em, bảo vệ em cả đời, có được không?”

Anh chẳng hề nghĩ nhiều về sự khác nhau giữa hiệp sĩ và hoàng tử, giống như tất cả những thành niên khác, anh xem lời hứa còn cao ở cả trời xanh, nói là bảo vệ cô đã trở thành lời hứa cả một đời.

Anh là hiệp sĩ, cô là công chúa, vì vậy, anh lúc nào cũng diễn rất tốt vai trò bảo vệ cô.

Chỉ là, ai từng nghĩ, thời thanh niên tươi đẹp nhất của anh không phải là nắm tay cô chơi đùa vui vẻ mà là chống đỡ và gánh vác tập đoàn Tần Thị.

Cha anh qua đời đột ngột, bà nội ngã bệnh, vì vậy mà cuộc đời của anh đã bất ngờ thay đổi vô cùng lớn, tạo ra sự phân cách của anh và cô.

Khi Hạ Lam lựa chọn Hứa An Ca, anh đã đau, đã buồn, nhưng cuộc đời không thể vì mất đi cô mà không có cách nào để tiếp tục.

Nhưng, anh lại chưa từng nghĩ sẽ kết hôn và sẽ có một gia đình.....

Sau đó, Diệp Dĩ Muội xuất hiện, trong thế giới trò chơi của anh, khi mà anh coi phụ nữ chỉ là một sản phẩm vui chơi trong cuộc sống, và không

có chút thú vị gì thì anh lại sự thấy sự “thương xót” trong mắt cô mà anh đã khát vọng hai mươi mấy năm nay.

Thế giới giao cho đàn ông một vai diễn – lúc nào cũng phải là kẻ mạnh, dường như yếu đuối thì không còn là đàn ông nữa.

Thế nhưng, đã ai từng nghĩ, người có mạnh mẽ hơn nữa thì một nơi nào đó của con tim cũng có chỗ yếu mềm đều khát vọng được quan tâm.

Ngày đó tháng đó năm đó, anh nhìn thấy ánh mắt anh khát vọng đó trong mắt một cô gái xa lạ, khi mà hai người nhìn thẳng vào nhau, giây phút đó cô lúng túng, anh thì lại vội vàng liếc mắt đi, không dám nhìn thêm, anh sợ khi anh lưu luyến ánh mắt đó cô lại không phải vì anh.

Lấy cớ là cảm ơn, hết lần này tới lần khác tiếp cận cô, rốt cuộc là vì sao, ngày đến cả bản thân anh cũng không biết.

Chỉ là, những việc trong cuộc đời thì thường đi ngược lại với ta mong ước, sự ấm áp, sự thoải mái khi ở cạnh cô vừa mới được hình thành thì hiện thực của cuộc sống tàn khốc này đã giáng cho anh một đòn....

Anh cho rằng anh đạt được rồi, nhưng thực ra đó chẳng qua chỉ là một trò câu rùa vàng của người khác....

Ngày anh tỉnh lại đó, một mình ngồi trong xe cưỡi ngựa nghếch, 17 tuổi bắt đầu bước chân vào thương trường, đã nhìn thấy và gặp gỡ với trăm ngàn hạng người khác nhau, sao anh lại hồ đồ tới mức bị một con bé tiểu nha đầu lừa như thế chứ?

Anh nghĩ, chắc là do con tim cô đơn giá lạnh quá lâu rồi, mới thỉnh thoảng hồ đồ như thế, mới mù quáng như thế!

Anh luôn là người vô tình với phụ nữ, dám giở trò với anh à, người phụ nữ đó nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp, thế nhưng, cô lại trở thành

ngoại lệ, anh chỉ lặng lẽ rút lui khỏi cuộc sống của cô, trở về với ánh đèn hào quang vốn dĩ của bản thân mình.

Ánh mắt họ nhìn nhau đó, ánh mắt mà anh khát vọng đó, sự phóng túng của anh vì cô đó, chắc là cô sẽ mãi mãi không bao giờ biết được.

Vốn là hai người ở hai thế giới khác nhau, anh rút lui vì cô, bọn họ liền trở thành hai người không liên quan gì tới nhau nữa.

Nhưng, anh đã đánh giá thấp cô rồi, cô còn thông minh hơn so với sự tưởng tượng của anh, cô không làm phiền tới cuộc sống của anh nhưng lại kiên trì, không ngừng lấy lòng bà nội anh làm cho bà vui.

Có được sự ủng hộ của bà nội, cho dù là mẹ anh có kịch liệt phản đối thì cũng không có tác dụng gì.

Ngày biết tin, anh và bà nội đã lần đầu tiên xảy ra sự tranh cãi kịch liệt, anh gầm lên chỉ trích bà nội: “Bà, một tay bà đã tạo nên sự bất hạnh của ba con, tại sao lại còn ép cả con?”

Tần lão phu nhân nói: “Hàm Dịch, bà nội hi vọng con sẽ hạnh phúc.”

Anh kích động trả lời: “Kết hôn với một người mà mình không yêu thì làm sao có thể hạnh phúc?”

“Cháu trai của ta, hãy tự hỏi trái tim của con đi!” Tần lão phu nhân thở dài rồi nói.

Anh đờ người ra, ngay sau đó vẫn tiếp tục cãi lại: “người con yêu là Hạ Lam, cả đời này chỉ có Hạ Lam mà thôi.”

Tần lão phu nhân thấy anh bướng bỉnh như vậy cũng không tranh cãi với anh thêm nữa, mặt lạnh lùng nói: “bất luận người con yêu là ai, sự việc này ra đã quyết định rồi, không tới lượt con phản đối.”

Tần Hàm Dịch phản đối với bà nội không có hiệu quả, anh liền tìm tới Diệp Dĩ Muội.

Khi Diệp Dĩ Muội nói, cô sẽ nói với Tần lão phu nhân là từ hôn, trong lòng anh đột nhiên lại có một cảm giác không nữ, anh thấp thỏm cả một đêm.

Chỉ là, câu trả lời cuối cùng mà anh nhận được đã làm tổn thương đến sự không nữ trong trái tim anh một cách triệt để.

Giây phút đó, anh phản nộ nghĩ rằng, nếu đã muốn ngồi lên vị trí của Tần thái thái thì việc phải chịu khổ cũng là cái tội mà cô tự tìm đến thôi, anh chẳng việc gì phải thương cô.

Anh cũng đã thực sự làm thế, anh đã vẫn sống cuộc sống tùy tiện của mình, hoàn toàn không hề thay đổi một chút nào vì cô.

Sự việc cứ cho rằng đã định chắc rồi, tới cuối cùng lại vẫn không nắm bắt được.

Trong một ngày, thời gian dường như quay ngược trở về với trước đây, cô vẫn đứng phía sau anh, nhìn anh thương xót, bỗng chốc đánh thức sự khát vọng trong trái tim....

Chỉ là, khác với lần trước, nếu lần trước cô muốn tới bên cạnh anh thì lần này cô đã quyết định rời xa anh.

Anh tưởng rằng, cô rời xa sẽ là kết quả cuối cùng mà anh muốn.

Thế nhưng, sự do dự, sự không nữ trong lòng đó lại là vì ai?

Những hình ảnh quá khứ lại hiện lên trong đầu cả hai, bọn họ nhìn nhau, trong mắt đều có hình ảnh của đối phương.

Sau sự im lặng hồi lâu, anh nghe thấy cô hỏi: “Tần Hàm Dịch, tôi đã quyết định không yêu anh nữa, tại sao anh vẫn không chịu buông tha cho tôi?”

Tại sao khi cô quyết định buông tay thì anh lại nói với cô, anh chưa từng quên đi chuyện quá khứ.

“Tại sao?” anh tự hỏi lòng mình, im lặng một lúc lâu anh chỉ nói: “Đĩ Muội, chúng ta thử xem, có được không?”

Cô yêu anh lâu như thế, nếu nói rằng cô không hề chờ đợi câu trả lời này của anh thì đó là lừa dối.

Thế nhưng, câu trả lời của anh cuối cùng lại không phải là thứ mà cô cần.

Thử? Không, cô không muốn thử thêm nữa.

Khi mới gả cho anh, cô cũng cứ nghĩ rằng bọn họ có thể thử.

Thế nhưng, việc thử đó đã làm cho trái tim cô bị thương chẳng chịt.

Cô nhìn sự mong chờ trong mắt anh, cô khẽ lắc đầu, cô không muốn thử thêm nữa, cô chỉ muốn đem trái tim vụn vỡ này rời xa anh....

“Tần.....” cô vừa mấp máy môi nói ra được một từ thì anh đột nhiên ngẩng đầu lên, hôn chặt môi cô không cho cô nói tiếp nữa.

Ích kỷ cũng được, bá đạo cũng xong, anh làm thế chính là vì không muốn nghe lời nói từ chối từ cô.

“Ừ ư ư....” lời nói từ chối của cô lúc này biến thành tiếng rên rỉ âm ỉ....

Bàn tay anh luồn qua mái tóc dài, đặt vào gáy và kéo đầu cô xuống, đôi môi hai người dính chặt vào nhau, hòa quện vào nhau.

Lần này còn dữ dội, mạnh mẽ hơn cả lần trước, tất cả như đều được quấn vào nhau nhẹ nhàng và cẩn thận.

Diệp Dĩ Muội đã thử muốn giăng ra nhưng một bàn tay kia của anh đã ấn lấy eo cô, sức cô căn bản không thể ngăn lại được sự khống chế của anh....

Nước mắt của cô rơi ra như mưa, mỗi giọt đều như hòn đá đè nặng lên trái tim anh. Thế nhưng, anh đã nhắm mắt lại giả vờ như không thấy, cố chấp muốn dùng sự nhiệt tình để hóa giải sự từ chối của cô....

Hơi thở cô càng lúc càng gấp gáp, cô tưởng rằng, anh muốn cứ thế hôn cô cho tới khi cả hai cùng nghẹt thở đến chết.

Mãi cho tới khi cô không còn sức lực mà vùng vẫy nữa, cơ thể cô mềm ra trên cơ thể anh, cô sắp nghẹt thở mà chết trong nụ hôn đó thì anh mới chịu bỏ môi cô ra, và di chuyển nụ hôn lên vùng tai cô, anh cúi đầu xuống nói như cầu khẩn: “Dĩ Muội, chúng ta thử đi, chỉ một lần.....”

Con tim cô căng phồng lên, một tiếng nói vang lên bên tai cô: “Diệp Dĩ Muội, chẳng phải là mày yêu anh à? cho anh một cơ hội, cũng là cho bản thân mình một cơ hội.....”

Thế nhưng, lại một tiếng nói khác lập tức vang lên: “Diệp Dĩ Muội, mày quên mất những gì anh đã sỉ nhục mày rồi à? chẳng phải là đã quyết định không yêu anh nữa mà?”

“Dĩ Muội, một lần thôi.....” giọng nói anh rên lên van nài, hết lần này tới lần khác vẫn không chịu bỏ cuộc.

Trước lời van nài của anh cô đã dao động, cuối cùng vẫn không có cách nào đem những chuyện trước kia xóa nhòa đi như phấn vết trên bảng.

Có những tổn thương, một khi đã được tạo ra rồi thì sẽ không vì bạn hối hận mà sẽ chữa lành được nó.

Cô chống tay xuống đất, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào anh, trong ánh mắt hi vọng của anh, cô lắc đầu kiên quyết, nhanh chóng đứng lên, chạy ra khỏi thư phòng.

Lần này, Tần Hàm Dịch không đi ngăn cô lại nữa, anh nằm đơ dưới đất như khúc gỗ, giơ hai tay lên úp vào mặt, che lấp đi ánh đèn, tự lừa dối, che giấu đi nỗi đau trong ánh mắt.

Đến đến đi đi, cuối cùng vẫn chỉ một mình.

Khi cô muốn gả cho cô anh thì anh không tin tưởng cô. Khi anh quyết định cho cả hai một cơ hội thì cô lại quyết định lựa chọn từ bỏ....

Anh nghĩ, bọn họ đến cuối cùng vẫn là duyên mỏng nên mới không ngừng bỏ qua nhau như thế.....

Trong màn đêm tĩnh mịch, bất kì âm thanh nào cũng nghe vô cùng rõ.

Cánh cửa chống trộm được kéo ra, một tiếng “rầm” đóng cửa lại làm anh đột nhiên bừng tỉnh, nhanh chóng đứng dậy, anh đuổi theo.

Cho dù cô vừa mới từ chối anh nhưng anh vẫn không yên tâm, muộn thế này rồi, một mình cô ra ngoài.

Anh thậm chí đến già cũng quên đeo bèn đuổi theo cô.

Ánh mắt đảo qua cửa thang máy không phát hiện ra cô, anh lập tức bèn chạy xuống cầu thang bộ, chạy hai tầng mới nhìn thấy bóng dáng cô.

Anh chạy như bay, từ phía sau lưng luồn tay vào eo, ôm chặt lấy cô.

Anh nói: “Em đừng đi.”

Cô không đáp lại lời anh, trong cầu thang lạnh, cô dùng sự lạnh lùng để đáp lại anh.

Trên môi anh xuất hiện một nụ cười đau khổ, im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu em không muốn nhìn thấy anh, vậy để anh đi....”

Con tim Diệp Dĩ Muội giống như bị ngàn mũi kim châm vào vậy, đau tê dại đi, chỉ thiếu chút nữa là cô đã dao động....

Cô nhắm chặt mắt lại nói với bản thân mình: “Diệp Dĩ Muội, đây là một giấc mơ, nếu như mà lại chìm sâu vào thì sau khi tỉnh cơn mơ, chỉ sợ sẽ càng nhục nhã hơn thôi....”

Trong sự im lặng của cô, đôi cánh tay của anh từ từ bỏ ra.

Chỉ là, động tác anh buông tay ra, giống như trong phim vậy, chậm rãi và kéo dài như thể anh đang mong chờ cô sẽ thay đổi ý định.

Khi anh đang sắp thu tay về, đột nhiên cô lên tiếng: “Tần Hàm Dịch....”

Tiếng nói yếu ớt vang lên trong cầu thang trống vắng đã cho anh sự hi vọng tưởng chừng như đã tuyệt vọng kia.

Chỉ là, anh còn chưa kịp vui mừng bèn nghe cô nói: “Chúng ta ly hôn đi! Đừng làm tổn thương lẫn nhau nữa, hãy cho tình yêu một lối thoát!”

Cô yêu anh, anh lại đi yêu Hạ Lam, cùng là yêu nhưng không được người mình yêu đáp lại, vậy thì tội vì phải tiếp tục làm tổn thương lẫn nhau?

Ánh mắt hi vọng của anh bỗng chốc mờ dần ra, đôi tay đặt trên vai cô từ từ buông thõng xuống.

Cô vẫn quay lưng vào anh không chịu quay mặt lại, anh nghĩ rằng đây chính là sự quyết tâm của cô đối với anh, nhưng chỉ có bản thân cô mới rõ, thực ra cô chẳng qua sợ một khi nhìn vào ánh mắt đó của anh, tất cả những sự kiên quyết và quyết tâm của cô trong bỗng chốc sẽ bị sụp đổ tan tành.

Anh nhìn chăm chăm vào lưng cô, anh đang đợi cô quay người lại, kể cả là tấm lưng kia của cô có run lên cũng có thể sẽ cho anh một chút hi vọng.

Thế nhưng, không, không có gì cả.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng trong sự chờ đợi anh đã “thấy rõ” được sự quyết tâm của cô.

“Diệp Dĩ Muội, cô không có tư cách yêu cầu ly hôn.” Tiếng nói của anh lại vang lên lạnh lùng như trước kia, sự thay đổi quá nhanh chóng, nhanh như mở mắt ra là giấc mơ đã tỉnh vậy.

Tấm lưng Diệp Dĩ Muội rung lên, cô cố gắng mím chặt môi lại, không ngừng run lên lẩy bẩy.

Giấc mơ này, tỉnh lại nhanh quá....

“Diệp Dĩ Muội, đừng quên, lúc trước chính cô là người một mực muốn gả cho tôi, cô tưởng Tần Hàm Dịch tôi là ai? Cô muốn có thì có, không muốn nữa thì gờ chân lên đá đi là được chắc?” Anh cười lạnh lùng, cô gái này dựa vào cái gì mà cảm thấy cô ấy có thể đùa giỡn với anh.

Diệp Dĩ Muội hít thở một hơi thật sâu, cuối cùng lấy hết dũng khí quay người lại, nhìn anh: “Tần Hàm Dịch, như thế này chẳng khác nào những đứa trẻ, đáng không? Ly hôn với tôi, biết đâu anh và Hạ Lam lại có cơ hội....”

Cô nghĩ, lúc này Hạ Lam chắc là dễ để có thể đón nhận anh!

Cô không thể không tự chế giễu mình, cô lại hiểu muốn nghĩ thay cho anh, thực ra những lời này không cần cô nói anh cũng hiểu, có đúng không?

Ban ngày, anh đột nhiên để cho Châu Lan Na thấy rõ được vị trí của bản thân, chắc là cũng vì Hạ Lam?

Ngoài Hạ Lam ra, còn có ai có thể làm cho chàng thiếu gia phong lưu với những trò chơi nhân gian này đột nhiên rút lui như thế!

“Việc của tôi và Hạ Lam không tới lượt cô quản!” tiếng nói của anh lại lạnh lùng thêm vài phần, ánh mắt đó như một con dao sắc lạnh cứa vào trái tim cô.

Cô tự cười chế giễu, không tìm được một câu nói nào cho phù hợp nữa, đúng là đã quản việc không phải của mình.

Anh đi lướt qua cô, va mạnh vào vai cô rồi nhanh chân rời đi.

Tiếng bước chân của anh nhanh chóng biến mất khỏi cầu thang bộ, cô tưởng anh vì muốn nhanh chóng rời đi mà không biết rằng là do ban nãy vội đuổi theo cô nên quên mang giày.

Chân đất và nền nhà tiếp xúc với nhau thì có thể phát ra tiếng gì chứ?

Cơ thể cô dựa lưng vào tường rồi từ từ trượt xuống, đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Đưa ra quyết định như vậy, cô không hối hận, chỉ là con tim cô đau, đau lắm....

Chính miệng mình từ chối người đàn ông mình yêu say đắm chẳng khác nào tự mình xé nát trái tim mình.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tỉnh Lại Sau Giấc Mơ

Diệp Dĩ Muội ngồi trong cầu thang bộ cả một đêm, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào đôi mắt đỏ ngầu của cô cô từ từ ngược mắt lên đón lấy ánh nắng mặt trời, cố gắng nở một nụ cười.

Trời sáng rồi, giấc mơ cũng tỉnh lại, con người thì phải sống trong hiện thực.

Bám vào tường, cô cố gắng đứng lên, trước mặt tối sầm lại, suýt nữa thì ngã.

Cô đứng im ở đó cho tới khi thấy khá hơn rồi mới bước những bước nặng nề đi lên tầng.

Trước cửa căn hộ, cô nhìn vào cánh cửa và do dự một lát rồi mới đưa tay ấn khóa mật mã.

“Tỉnh” một tiếng, cánh cửa mở ra, cánh tay cô cứng đờ kéo cánh cửa ra.

Phòng khách tối lờ mờ, tĩnh lặng tới mức làm cho con tim hoảng loạn, cô do dự không muốn nhấc chân lên bước vào.

Cô không biết bản thân đã đứng ở cửa bao lâu, cuối cùng tiếng điện thoại đã làm cô bừng tỉnh.

Cô nhanh chân bước vào cửa, cầm lấy chiếc điện thoại trên mặt bàn, vừa mới ấn nút nghe đã thấy giọng nói vội vàng sốt sắng của Cao Thiên Du: “Dĩ Muội, sao giờ cậu mới nhắc máy?”

Diệp Dĩ Muội do dự giây lát, giọng nói khàn khàn cô trả lời: “Mình ngủ.”

“Cùng với Tần Hàm Dịch?” Cao Thiên Du hỏi thăm dò.

Diệp Dĩ Muội nheo mày lại, sự do dự như thế không giống với Cao Thiên Du.

Nhưng cô vẫn nhanh chóng trả lời: “Không, mình tớ!”

“Dĩ Muội...” Cao Thiên Du dừng lại vài giây rồi mới nói giọng nặng nề: “Hạ Lam tự sát rồi.”

Bàn tay Diệp Dĩ Muội đang cầm điện thoại bỗng run lên, thiếu chút nữa thì điện thoại rơi xuống đất.

“Cô ấy....cô ấy không sao chứ...” Diệp Dĩ Muội tự nhiên giọng nói run lên, cô rất sợ, sợ Hạ Lam xảy ra chuyện gì thì Tần Hàm Dịch sẽ đau khổ tới mức không sống nổi mất!

Ngoại trừ việc anh yêu cô ta như thế nào không nói, nếu trong buổi họp báo anh giúp cô ta rửa sạch sự tình nghi thì cô ta cũng không phải dùng tới con đường cùng này.

“Nghe nói đã thoát khỏi sự nguy kịch về tính mạng.” Cao Thiên Du bất lực trả lời, chắc cũng đoán được trong lòng Diệp Dĩ Muội đang nghĩ gì.

“Vậy thì tốt...” Diệp Dĩ Muội thở phào một tiếng.

“Dĩ Muội, nếu cậu còn yêu Tần Hàm Dịch vậy thì phải tranh thủ, đừng có mà buông tay.” Cao Thiên Du lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Phụ nữ vào lúc yếu đuối nhất thì luôn muốn túm lấy cái gì đó, Hạ Lam mất đi sự nghiệp, mất đi Hứa An Ca, người duy nhất cô ta có thể giữ lấy chỉ còn lại có Tần Hàm Dịch thôi.”

Tiếng nói của Cao Thiên Du dứt, trong điện thoại là sự im lặng kéo dài.

“Dĩ Muội, cậu có đang nghe tớ nói không đấy?” Cao Thiên Du vội vàng hỏi.

“Thiên Du, tớ đã quyết định ly hôn với Tần Hàm Dịch rồi.” Diệp Dĩ Muội nghĩ rằng nếu đã quyết định rồi thì phải đối mặt thôi.

Thế nhưng lúc này con tim cô rất đau, không những không hề giảm đi mà càng rõ nét hơn.

“Dĩ Muội!” Cao Thiên Du giật mình kêu lên rồi khuyên cô: “Dĩ Muội, cậu xem có nên nghĩ lại không? Tớ thấy Tần Hàm Dịch đối với cậu vẫn có tình cảm đấy!”

Cao Thiên Du không hề rõ về mối quan hệ từ trước tới nay của Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội, bởi vì với tính cách như Diệp Dĩ Muội thì cô quen đem những việc không vui giấu kín trong lòng.

Còn Cao Thiên Du cảm thấy Tần Hàm Dịch có tình cảm với Diệp Dĩ Muội hoàn toàn là từ buổi họp báo ngày hôm qua.

Phải biết rằng trong buổi họp báo ngày hôm qua, cách xử lý của Tần Hàm Dịch đồng nghĩa với việc anh đứng mũi chịu sào, hứng lấy trách nhiệm về phần mình.

Về lý anh không sai.

Nhưng về tình, về nghĩa thì ai lại bị cho rằng là kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa.

Cao Thiên Du nghĩ, người giống như Tần Hàm Dịch – 17 tuổi đã tham gia vào thương trường, tranh đấu với người khác bao năm như thế, sẽ

không thể đến một việc rõ ràng và đơn giản thế mà cũng không nghĩ đến.

Nhưng trong một đêm, anh đột nhiên thay đổi toàn bộ kế hoạch chỉ vì Diệp Dĩ Muội.

Vì thế, vừa nghe thấy tin Hạ Lam tự sát, Cao Thiên Du liền lập tức gọi điện thông báo cho Diệp Dĩ Muội.

Trong đêm cô đã gọi đến mấy chục lần nhưng bây giờ Diệp Dĩ Muội mới bắt máy.

“Không cần đâu, vị trí trong tim anh ấy, từ trước đến nay đều chỉ dành cho một người là Hạ Lam, tớ không bước vào được.” Diệp Dĩ Muội cười đau khổ, cô trả lời vẻ không chắc chắn lắm.

Bởi vì quá yêu nên cô không muốn tình yêu đó bị chà đạp.

“Dĩ Muội....” Cao Thiên Du vẫn muốn khuyên nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở việc gọi tên cô.

Cao Thiên Du hiểu Diệp Dĩ Muội, cô nhìn thì yếu đuối và dễ động lòng hơn bất kì ai, nhưng một khi cô đã quyết tâm thì cô sẽ kiên quyết hơn bất kì người nào.

“Sau này cậu có dự định gì chưa?” Cao Thiên Du hỏi.

“Đợi làm xong thủ tục ly hôn rồi tính tiếp!” Diệp Dĩ Muội nghĩ, ngày đó chắc sẽ rất nhanh thôi!

“Được, nếu có việc gì thì tìm tớ nhé!” Cao Thiên Du không yên tâm mà dặn dò.

“Tớ biết rồi.” Diệp Dĩ Muội trả lời.

Khi bạn khó khăn nhất, đau khổ nhất, có một người ở phía sau âm thầm ủng hộ bạn, thật tốt biết bao....

“Vậy cậu nghỉ ngơi đi! Có việc gì tớ sẽ lập tức thông báo cho cậu biết, có điều, mấy ngày nay tốt nhất cậu đừng có ra ngoài, tránh bị phóng viên bao vây.” Cao Thiên Du nói tới chuyện này liền thấy đau đầu, tổng giám đốc còn vừa gọi điện cho cô nói rằng muốn cô tìm cách để có được thông tin sớm nhất.

Bây giờ, tin tức hot nhất trong thành phố chính là chuyện tình yêu của bốn người.

Tần Hàm Dịch, Hứa An Ca, Hạ Lam đều là những nhân vật có tiếng trong thành phố này, vì vậy chắc chắn sự việc này sẽ được quan tâm nhiều.

“Tớ biết rồi, cậu cũng nghỉ ngơi đi!” Diệp Dĩ Muội trả lời.

“Ừm, vậy cứ như vậy đã.” Cao Thiên Du nói rồi cúp máy.

Diệp Dĩ Muội xoa cái đầu đang đau như búa bổ, cô vừa ngồi dựa vào ghế sofa thì liền nghe thấy điện thoại trong phòng ngủ kêu lên.

Cô nheo mày lại, mở mắt ra, định hình vài giây rồi mới phát hiện đó là tiếng chuông truyền ra từ trong thư phòng.

Đứng lên, đi vào thư phòng, cô bèn nhìn thấy màn hình điện thoại của Tần Hàm Dịch nhấp nháy sáng trên bàn.

Cô không muốn bắt máy của anh, quay người đi ra khỏi thư phòng, nhưng dường như chiếc điện thoại nó muốn thi gan với cô vậy, vẫn không ngừng vang lên.

Cô thực lòng không có cách nào khác, lại kính phục sự kiên nhẫn của người gọi, cô lại đi vào trong, đi tới bên bàn sách, nhìn hai chữ “Tiêu

Nhiên” trên màn hình điện thoại, cô nghĩ chắc có việc công nên nói bắt máy giúp, muốn nói với Tiêu Nhiên rằng Tần Hàm Dịch có thể đã tới bệnh viện rồi.

Chỉ là, vừa mới ấn nút nghe, chưa đợi cô nói gì, đầu dây bên kia vội vang lên tiếng nói vội vàng lo lắng: “Tổng tài, Hạ tiểu thư đã tự sát và phải nhập viện rồi, phu nhân bảo anh lập tức tới đó một chuyến.”

Diệp Dĩ Muội đơ người ra, Tần Hàm Dịch vẫn chưa biết là Hạ Lam tự sát?

Tiêu Nhiên dứt lời một lúc mà không nghe được tiếng trả lời liền hỏi tiếp: “Tổng tài?”

“Tiêu Nhiên, là tôi.” Diệp Dĩ Muội mới giật mình trả lời.

“Ồ...” Tiêu Nhiên lúng túng hơn bao giờ hết, dường như đang phá hỏng chuyện người khác vậy.

Diệp Dĩ Muội biết anh lúng túng liền nói: “Anh ấy quên điện thoại ở nhà, anh thử dùng cách khác tìm anh ấy xem.”

“Vâng!” Tiêu Nhiên vội càng trả lời một tiếng rồi cúp máy.

Diệp Dĩ Muội đặt điện thoại xuống bàn, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống phía dưới đơ người ra.

Cô nghĩ, nếu Tần Hàm Dịch biết Hạ Lam xảy ra chuyện thì nhất định sẽ đau khổ hơn bất kì ai!

Đột nhiên, cô nheo mày lại, ánh mắt hướng về chiếc xe màu bạc ở dưới tầng kia.

Nếu cô không nhìn nhầm thì đó là xe của Tần Hàm Dịch!

Xe của anh sao lại đỗ dưới đó? Lẽ nào, anh ở trong xe?

Tiện tay vợ lấy chiếc điện thoại trên bàn rồi cô chạy ra cửa.

Chạy vào thang máy, nhìn số tầng hiện trên thang máy cứ xuống dưới dần, con tim cô đập càng lúc càng nhanh.

Lúc này, cô đã bỏ qua cảm nhận của bản thân mình, cô chỉ nghĩ, rốt cuộc phải nói thế nào với anh về chuyện Hạ Lam thì con tim anh mới bớt đau một chút.

Cô ngập ngừng, đi ra ngoài, cô dừng bước trên vỉa hè nhìn chiếc xe quen thuộc đó, cô thậm chí đã nghĩ tới việc quay đầu đi về.

Bàn tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại, dường như muốn bóp nát nó vậy.

Hít thở một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn nhắc chân lên đi về phía anh.....

Càng lại gần cô càng cảm thấy như sắp nghẹt thở.

Đợi khi chỉ còn cách có vài bước, cô nhìn thấy dưới đất là đây những đầu mẫu thuốc lá, cửa sổ của ghế lái đang được mở ra.

Tần Hàm Dịch ngồi dựa lưng vào ghế, mắt anh nhắm lại như đang ngủ, chỉ có điều thần sắc nhìn rất bất an.

Diệp Dĩ Muội càng tiến lại gần thì anh càng nheo mày lại mỗi lúc chặt hơn, dường như anh không muốn mở mắt và nhìn ra ngoài.

Đợi khi hình bóng cô lọt vào tầm mắt anh, hai mắt anh đột nhiên sáng lên.

Khi cô cách chiếc xe chỉ còn một bước, cô và anh nhìn thẳng vào nhau ba giây sau đó cô đưa điện thoại vào trong xe cho anh.

Anh đơ người ra, vẫn đưa tay ra nhưng không phải là cầm lấy điện thoại mà là nắm lấy tay cô.

Bàn tay cô lạnh toát làm anh đau xót, đang muốn lại gì đó thì lại nghe thấy cô nói: “Tần Hàm Dịch, Hạ Lam tối qua tự sát rồi.....”

Hành động của Tần Hàm Dịch cứng đờ tay lại, rồi bàn tay anh đang nắm lấy tay cô tự động trượt xuống.

Điện thoại mà cô vốn muốn đưa cho anh cũng rơi xuống đất.

“Cô nói cái gì?” Tần Hàm Dịch nhìn cô như không tin vào tai mình, giọng anh run lên.

“Nghe nói bây giờ cô ấy đang ở trong bệnh viện, đã không còn nguy hiểm tới tính mạng.” Cô nói rồi liền cúi người xuống nhặt điện thoại dưới đất lên.

Chỉ là, cô vừa cúi xuống nhặt điện thoại thì chiếc xe vốn dĩ đang đỗ trước mắt đã phi như bay và biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô cứng đơ người ra một lúc lâu rồi mới như tỉnh lại, cô từ từ đứng lên, nhìn theo hướng anh đã rời đi, khẽ mỉm cười đau khổ.

Sau lần gặp đó, lần tiếp theo Diệp Dĩ Muội nhìn thấy Tần Hàm Dịch là ở trên báo.

Các tờ báo và tạp chí, trang đầu đều là hình ảnh Tần Hàm Dịch không đi giày, chạy thẳng vào trong bệnh viện.

Tất cả những lời mắng nhiếc nói rằng Tần Hàm Dịch là kẻ vong ân bội nghĩa bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là những lời khen ngợi.

Thậm chí còn có người nói rằng vì yêu mới đau mới tự mình không quan tâm tới bản thân như thế.

Trong bồng chốc, có vô số người gửi lời chúc hạnh phúc tới hai người “khổ vì yêu này”, hoàn toàn quên đi rằng Tần Hàm Dịch vẫn còn có một người vợ - một người vợ mà anh đường đường chính chính cưới về.

Diệp Dĩ Muội nhìn nội dung trên báo, cô cười, cô muốn giống như tất cả mọi người, chúc phúc cho bọn họ.

Dù gì thì đây mới là điều mà anh luôn mong muốn.....

Khi anh được hạnh phúc cũng là lúc cô được tự do, đây chẳng phải là điều mà mọi người đều muốn à?

Thế nhưng, tại sao con tim lại đau như thế chứ? cô mím chặt môi, muốn kìm nén nỗi đau lại nhưng nước mắt lại không ngừng rơi ra.

Người có lí trí hơn nữa cũng không khống chế được hành động của mình càng không khống chế được con tim mình.

Lúc bình thường cô đã nghĩ, nếu nhưng ngay từ đầu Tần Hàm Dịch đã ghét cô thì liệu có phải cô cũng sẽ không yêu anh?

Anh cho cô một giấc mơ, nhưng giấc mơ đó lại chỉ như bọt nước- rất dễ tan vỡ.

Chỉ là, cô đã dùng vài tháng ngăn ngủ để yêu được anh nhưng lại phải mất thời gian bao lâu thì mới buông tay được?

Một năm, mười năm, hay cả cuộc đời.

Bỏ tờ báo trên tay xuống, hơi quay đầu nhìn sang phía chiếc điện thoại không biết đã đổ chuông bao lâu, lại một lúc nữa qua đi, không biết người ở đầu dây bên kia đã gọi bao nhiêu lần, cô mới bắt máy.

“Dĩ Muội, em vẫn ổn chứ?” giọng nói Lam Dư Khê vang lên.

Diệp Dĩ Muội một tay cầm lấy điện thoại, một tay bịt miệng lại, nước mắt rơi như mưa....

Cô muốn trả lời anh: “Không ổn, không ổn một chút nào cả.”

Thế nhưng, lúc này cô đã không thốt ra được một lời nào nữa, cô sợ cô nói thì cô sẽ khóc to lên mất.

“Dĩ Muội, cùng anh đi Pháp đi! ” con tim Lam Dư Khê nhói đau, anh biết anh làm thế này là đục nước béo cò, nhưng Hạ Lam không những không quay đầu, còn dùng cách tự sát để níu giữ Tần Hàm Dịch.....

Không biết lúc này trong lòng Tần Hàm Dịch người anh yêu là anh, nhưng vì Tần Thị, vì niềm cảm kích trong lòng bấy lâu nay anh đều không buông tay được.

Nếu cứ tiếp tục thế này, cả ba người sẽ cùng đau khổ, vậy thì tội gì chứ?

Lam Dư Khê đợi một lúc lâu mà cô không trả lời, anh lại nói: “Dĩ Muội, em không phải chịu gánh nặng gì cả, anh chỉ giúp em làm thủ tục thôi, sau đó em có thể vừa học vừa làm, tranh thủ lúc còn trẻ, học thêm gì đó là tốt mà.”

Tuy là thích cô, nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng bất kì thủ đoạn nào để có được cô, anh chỉ là không muốn nhìn thấy cô đau khổ....

Cuộc đời con người có rất nhiều sự việc không được như mong muốn, có nhiều lúc học cách buông tay chính là làm cho tổn thương giảm xuống tới mức thấp nhất.

Cứ kiên trì, có thể sẽ nhìn thấy cầu vồng, cũng có thể là đang nhìn thấy một vách đá sâu không đáy.

Diệp Dĩ Muội hít thở một hơi thật sâu, đem sự ghen ngào nuốt vào trong, giọng nói khàn khàn của cô vang lên: “Tôi sẽ ly hôn với anh ấy, nhưng tôi sẽ không đi Pháp.”

“Vậy em muốn đi đâu?” Lam Dư Khê lập tức hỏi.

“Đi đâu cũng tốt, nhưng, Lam Dư Khê, tôi sẽ không rời đi cùng anh đâu.” Cô vốn dĩ đã là một kẻ dẫn tới mọi chuyện, cô không muốn tạo ra bất kì cơn sóng gió nào nữa.

Thân phận của cô như thế, sẽ không có ai thích cô qua lại với Lam Dư Khê.

ở đầu dây bên kia, sau một hồi im lặng kéo dài, Lam Dư Khê mới nói bất lực: “Dĩ Muội, anh chỉ muốn giúp đỡ em, anh sẽ không....”

“Tôi biết.” Diệp Dĩ Muội cắt ngang lời anh, thời gian quen biết anh tuy không dài, nhưng cô tin tưởng vào con người anh.

“Vậy em....” thực ra trong lòng Lam Dư Khê cũng lờ mờ hiểu được, con người có những lúc thường thế này, chưa tận tai nghe thấy câu trả lời thì sẽ không can tâm.

“Tôi không muốn qua lại với những việc và người trong quá khứ nữa.” Diệp Dĩ Muội kiên quyết từ chối.

“Nếu đây là điều mà em muốn, vậy được.....” Lam Dư Khê cố gắng lắm mới nói ra được câu đó, nhưng vừa nói ra xong anh liền hối hận rồi, một mình cô rời đi không người thân thích thì cô có thể đi đâu?

Thông qua điện thoại nhưng cô vẫn có thể hiểu được sự lo lắng của anh.

Vậy là cô nói với ngữ khí khẳng định: “Lam Dư Khê, tôi nhất định sẽ bảo vệ tốt cho bản thân.”

“Được, vậy thì tốt rồi, lần sai khi gặp lại em, ít nhất em phải béo, mặt phải tròn tròn, như thế mới được coi là giữ đúng lời!” ánh mắt Lam Dư Khê mơ màng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, “lần sau” là khi nào đây!

“Được, nếu tới lúc đó tôi trở thành một kẻ béo phì rồi, anh không nhận ra tôi tôi cũng sẽ giả vờ không quen biết anh đấy.” giọng nói Diệp Dĩ Muội đã trở nên nghẹn ngào, nước mắt đau khổ chảy dài theo khóe mắt.

“Bất luận em thay đổi thế nào anh sẽ đều nhận ra được em.” Lam Dư Khê cười chua xót, trả lời như một lời hứa.

Có những người, có thể cả đời sẽ không bao giờ làm cho bạn động lòng, nhưng có những người, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ cho bạn khắc cốt ghi tâm.

Lam Dư Khê nghĩ, đây chính là duyên phận giữa người với người chẳng!

Diệp Dĩ Muội đã được định là sẽ bước vào cuộc đời của bọn họ, có muốn thoát cũng không thoát được.

Diệp Dĩ Muội nghe thấy anh nói như vậy liền bật cười vui mừng hạnh phúc dù nước mắt vẫn rơi.

Biết được trên đời này có người luôn nhớ tới bạn đó chính là một niềm hạnh phúc giống như tình thân vậy.

“Lam Dư Khê, anh phải đối tốt với bản thân mình một chút đấy, những việc đã qua rồi....” Diệp Dĩ Muội biết cô không nên nói nhiều, thế nhưng cô thực sự hi vọng Lam Dư Khê có thể bước ra khỏi quá khứ và thật sự vui vẻ.

“Ừm, anh sẽ như vậy, chúng ta cùng cố gắng, đi qua quá khứ, làm hai kẻ béo sống vui vẻ!” ánh mắt Lam Dư Khê càng lúc càng mơ hồ, vì những nỗi đau trong quá khứ và cũng là vì sự kiên cường của Diệp Dĩ Muội.

“Được.” Diệp Dĩ Muội cố gắng nở một nụ cười, cho dù anh không nhìn thấy.

Khi mà nụ cười đó không còn duy trì được nữa, cô nói: “Lam Dư Khê, tạm biệt.”

Anh không đáp lại, sau một hồi im lặng là tiếng tí tí của điện thoại.

Chỉ là, anh vẫn để máy trên tai như thế, dường như đang đợi người ở đầu dây bên kia nói gì đó với anh.

Diệp Dĩ Muội sau khi cúp máy và lấy lại bình tĩnh, ổn định tâm trạng, cô gọi điện cho Cao Thiên Du.

“Dĩ Muội, cậu ổn chứ?” Cao Thiên Du sau khi nhìn thấy tin tức, không gọi điện luôn cho cô không phải vì không quan tâm mà vì cô hiểu tính cách Diệp Dĩ Muội.

Nếu có người làm phiền đến cô thì nhất định cô sẽ không khóc mà sẽ giả vờ kiên cường.

Cao Thiên Du nghĩ, để cho cô khóc một trận, đem hết những nỗi buồn phiền, bức dọc trong lòng giải tỏa ra cũng tốt.

Sự việc xảy ra rồi thì chắc chắn sẽ phải đối mặt, phải giải quyết.

“Tớ không sao.” Giọng nói Diệp Dĩ Muội vẫn còn khàn khàn, nhưng ngữ khí thì đã khôi phục trở lại như bình thường.

Cao Thiên Du nghe thấy vậy mới thở phào một tiếng, nói: “Tớ đã gọi điện bảo người dọn dẹp phòng cho khách rồi, cậu cứ chuyển đến là được, khóa mật mã là số mà tớ vẫn thường dùng đó.”

“Thiên Du, cảm ơn cậu.” Diệp Dĩ Muội nói rồi hai mắt đỏ lên.

Tính cách Cao Thiên Du tuy là bỗ bã nhưng đối với Diệp Dĩ Muội thì cô rất chu đáo.

Giống như cô vẫn thường nói: “Đã là chị em thì cả đời là chị em, phải biết trân trọng.”

“Diệp Dĩ Muội, cậu mà còn nói khách sáo thế là tớ sẽ giận đấy.” Cao Thiên Du giả vờ gắt lên, nghĩ một lát rồi lại không yên tâm cô nói: “Thôi bỏ đi, tốt nhất cậu đừng chạy lung tung nữa, tớ sợ đám phóng viên sẽ bao vây cậu thì lại không biết ứng phó thế nào, đợi tớ qua đón cậu.”

“Chẳng phải cậu vẫn đang đi làm à?” Diệp Dĩ Muội nheo mày lại, Cao Thiên Du lúc nào cũng cứ như thế này.

“Xin nghỉ làm một ngày là được mà!” Cao Thiên Du nói như thể chẳng có chuyện gì khó khăn vậy.

“Thiên Du, như thế không được!” Diệp Dĩ Muội hiểu việc này không phải là xin nghỉ hay không, vấn đề bây giờ cô đang là tâm điểm chú ý nhưng lại để Cao Thiên Du đến đón, nếu để ông chủ biết nhưng lại không chịu để lộ ra tin tức gì nhất định sẽ phản nộ.

Nếu không phải trên người không có tiền thì ngay cả nhà của Cao Thiên Du cô cũng không muốn ở lại đó.

Cô đã nghĩ kĩ rồi, lát nữa nghĩ cách cắt đuôi đám phóng viên đó rồi lại tìm cách lặng lẽ vào nhà Cao Thiên Du, cố gắng không để sự việc này bị bại lộ.

Đợi tới khi cô và Tần Hàm Dịch ly hôn rồi, phóng viên tự nhiên sẽ không còn hứng thú để quan tâm cô nữa.

“Có gì mà không được chứ? cũng lắm thì anh ta dám sa thải tớ?” Cao Thiên Du vừa đi vừa nói.

“Tớ biết anh ta không dám!” Diệp Dĩ Muội bật cười. Ông chủ của Cao Thiên Du chính là bạn trai của cô ấy, là giám đốc tạp chí chi nhánh Trung Quốc Lục Danh Dương.

Vốn dĩ Cao Thiên Du rất không thích tình yêu công sở, nhưng Lục Danh Dương kiên quyết theo đuổi nên cô cũng đã chấp thuận.

Chỉ là, Cao Thiên Du vẫn là Cao Thiên Du, cô có quan điểm của cô, thà cô ở một mình chứ nhất định không sống chung với Lục Danh Dương, duy trì việc cả hai không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Không Cho Ai Có Cơ Hội

Ba tháng trước Lục Danh Dương nhận được quyết định điều động, điều anh tới Trung Quốc, khi mới bắt đầu, Cao Thiên Du còn nói mạnh mẽ rằng việc anh điều động là việc của anh, không liên quan gì tới em.

Nhưng phụ nữ thì vẫn là phụ nữ, yêu rồi thì thường nói một đằng nghĩ một nẻo.

Cuối cùng, Cao Thiên Du cũng đã về nước.

Cho dù Cao Thiên Du vẫn luôn mạnh mẽ, nói rằng ở nước ngoài lâu rồi, cũng muốn về báo đáp xây dựng đất nước, nhưng Diệp Dĩ Muội rõ hơn ai hết, lần này Cao Thiên Du là thật lòng, cô đã coi Lục Danh Dương là người đàn ông sẽ nắm tay cùng cô đi đến hết cuộc đời.

“Thôi được rồi, cậu ở nhà đợi tớ.” Cao Thiên Du không cho Diệp Dĩ Muội cơ hội từ chối, liền cúp máy.

Cao Thiên Du vừa mới cúp máy liền chạm mặt ngay với một người, người này nhìn cô chăm chăm vênh váo.

Cao Thiên Du liếc nhìn cô ta một cái, không hề có ý định quan tâm gì tới thái độ của cô ta.

Người này chính là thư ký của Lục Danh Dương, hay cũng có thể nói là thư ký của tổng tài, khi mà Lục Danh Dương còn chưa được điều về nước thì cô ta đã ở vị trí này rồi.

Nghe nói là có người chống đỡ sau lưng, còn người đó là ai thì cũng không ai biết.

Nhưng năng lực của cô ta, đúng là đều được mọi người công nhận.

Nếu không có cô ta thì Lục Danh Dương cũng không thể nhanh chóng nắm bắt việc vận hành của công ty như thế được.

Còn về việc cô ta có thái độ không mấy hữu hảo gì với Cao Thiên Du nhưng cô cũng chẳng hề quan tâm.

Tại sao? Cao Thiên Du nghe nói, người phụ nữ này luôn có thái độ như thế với tất cả những ai xinh đẹp và có năng lực hơn cô ta.

Nếu đã như vậy thì Cao Thiên Du cũng vui lòng để cô ta có thái độ đó, ít nhất thì như vậy có thể chứng minh được rằng cô ưu tú, chẳng phải sao?

“Tổng tài tìm cô.” Triệu Oanh khoanh hai tay trước ngực nhìn Cao Thiên Du với thái độ khinh khỉnh.

Cao Thiên Du cười híp mắt lại nhìn Triệu Oanh, nói: “Thư ký Triệu, cái tư thế này thường những người nhìn cao một chút dùng thì sẽ phù hợp hơn đấy.”

Dứt lời, Cao Thiên Du ngẩng mặt lên, bước đi thanh lịch lướt qua người cô ta.

Triệu Oanh bị lời của Cao Thiên Du chọc cho tức đỏ mặt lên, cô ta tuy không thấp, cao 1m68 nhưng Cao Thiên Du lại cao trên 1m7, Triệu Oanh trước mặt cô đương nhiên không được coi là cao rồi.

Cô ta tức nhưng không nói được gì còn Cao Thiên Du thì đã bước vào thang máy, đi thẳng lên tầng 20.

Ra khỏi thang máy, trước cửa không có sự ngăn cản của Triệu Oanh, cô dễ dàng đi tới trước cửa phòng tổng tài, đưa tay lên gõ cửa.

“Mời vào!” bên trong truyền ra một tiếng nói giọng trầm.

Cao Thiên Du đi tới trước bàn làm việc của anh, hỏi rất công thức: “Tổng tài, anh tìm tôi có việc?”

Cô vẫn luôn như vậy, công tư phân minh.

Nghे thấy giọng nói của cô, Lục Danh Dương đặt tập tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Ngồi đi!”

Cao Thiên Du gật đầu, ngồi xuống đối diện anh.

“Tâm trạng rất tốt?” Lục Danh Dương nhìn nét mặt tươi cười của cô, không đợi cô trả lời, anh liền đoán: “Lại chọc tức thư ký Triệu rồi?”

Có những lúc Lục Danh Dương cảm thấy phụ nữ thật kì lạ.

Hai người phụ nữ này đều là những người điển hình cho phụ nữ mạnh mẽ, coi trọng sự nghiệp, nhưng sao mà khi chạm mặt nhau đều ấu trĩ như vậy!

“Cô ta rất kì lạ, rõ ràng là thấp người nhưng lúc nào cũng cứ thích vênh váo khinh khỉnh nhìn người khác.” Cao Thiên Du bĩu môi, nói thế nào cũng không thấy thích cái cô Triệu Oanh đó.

Lục Danh Dương cười ấm áp, không hề có ý khuyên cô và Triệu Oanh hòa bình với nhau.

Đó là quyền tự do của Cao Thiên Du và Triệu Oanh, chỉ cần bọn họ không làm ảnh hưởng tới công việc còn đâu anh không quản.

Đương nhiên, nghĩ như vậy không phải vì anh không bảo vệ Cao Thiên Du, chỉ là anh rõ hơn ai hết, với tính cách của cô thì không ai có thể bắt nạt được cô.

“Trở về chuyện chính, anh hi vọng em sẽ tiếp tục theo dõi tin tức về Tần Hàm Dịch.” Lục Danh Dương dựa đầu vào ghế, nói vẻ rất thư thái.

“Anh biết em sẽ không làm tin tức đó nữa mà!” nụ cười nơi khóe mắt của Cao Thiên Du biến mất, lời cô đã nói cô không muốn nói lại lần nữa, đặc biệt người đó lại là Lục Danh Dương.

Đương nhiên, bọn họ đã nói rõ là công tư phân minh, nhưng công việc mà không vui vẻ được thì cuộc sống cũng vậy.

Vì vậy, Cao Thiên Du thực sự không thích anh ép cô.

“Thiên Du, em là người từ trước tới giờ đều công tư phân minh, anh hi vọng sự việc này cũng sẽ không ngoại lệ.” Lục Danh Dương vẫn giữ thái độ rất hòa nhã, nhưng ngữ khí thì có phần nghi ngờ.

Lục Danh Dương không nói, thực ra lúc này trong tim anh cũng cảm thấy hơi chua xót.

Cao Thiên Du luôn là cô gái thép, công tư phân minh, cho dù bọn họ tối về có nồng thắm với nhau thế nào nhưng khi tới công ty thì cô sẽ không nể tình anh và càng không nhường bước anh trong những chuyện công.

Thế nhưng, vì Diệp Dĩ Muội, mà cô lại làm thế này với anh đã làm cho anh trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Có điều, sự việc này không phải anh muốn làm khó cô mà là cấp trên đã có lệnh, bảo bọn họ nhất định phải săn được tin tức mới.

“Tổng tài, tôi không hiểu tại sao nhất định phải viết về sự việc này? Nói cho cùng thì đây chẳng qua cũng chỉ là một tin đồn, tạp chí chúng ta từ trước tới giờ luôn hướng tới những gì tao nhã chứ không giống như mấy tạp chí lá cải.” Cao Thiên Du có sự kiên quyết của riêng mình, trong lòng Diệp Dĩ Muội vốn dĩ đã buồn rồi, cô là bạn, nếu lại còn sát muối lên vết thương của bạn mình nữa thì cô có còn là người không?

“Cao Thiên Du, tạp chí chúng ta làm gì không cần em phải nói với anh.” Lục Danh Dương sầm mặt xuống.

“Vậy thì xin tổng tài hãy mời một vị cao minh khác, tôi làm không nổi về mảng tin tức này.” Cao Thiên Du nói rồi đứng lên, cô không phải cho rằng Lục Danh Dương là bạn trai mình mà không biết sợ như thế mà là tính cách cô từ trước tới nay đã vậy, việc cô không muốn làm thì ai cũng không thể ép được.

“Cao Thiên Du, em không muốn xả giận thay cho bạn em?” Lục Danh Dương đột nhiên nói khi cô đứng lên.

Cao Thiên Du nghe thấy vậy liền dừng bước, quay đầu lại: “Ý anh là gì?”

“Rất đơn giản, cấp trên yêu cầu tin tức lần này phải khác với tất cả các tạp chí khác, nếu bọn họ đã viết rằng Tần Hàm Dịch thâm tình, vậy thì chúng ta sẽ viết Tần Hàm Dịch bạc tình phụ nghĩa.” Lục Danh Dương lúc này lại trở về với sự thờ ơ nhẹ nhàng nhưng thanh lịch, giống như thể đang thảo luận cùng cô về một tác phẩm nghệ thuật chứ không phải con người.

Có điều, suy nghĩ vài giây, Cao Thiên Du cảm thấy sự việc này có chút không bình thường!

“Cấp trên? Tổng bộ ở nước Mỹ sao?” Cao Thiên Du hỏi nghi ngờ.

“Ừm.” Lục Danh Dương gật đầu.

“Phía đó có phải có người có thù với Tần Hàm Dịch? sao lại làm như vậy với anh ta?” Cao Thiên Du hỏi có phần mỉa mai.

Vốn dĩ thì những tin đồn về Tần Hàm Dịch chẳng phải là chuyện lớn gì, vậy mà lại có thể kinh động tới phía tổng bộ ở tận bên Mỹ ra mệnh lệnh, chỉ đạo Lục Danh Dương làm việc, cô không thể không cảm thấy sự việc này có chút nực cười.

“Cao Thiên Du!” Lục Danh Dương nheo mày lại, sự việc này đừng nói là anh không biết, kể cả anh có biết thì cũng phải bảo mật.

Hơn nữa, Cao Thiên Du rõ ràng là không nên hỏi.

“Được, em biết rồi, để em nghĩ thêm xem.” Cao Thiên Du nhún vai, quay người bước ra cửa.

“Buổi tối anh đợi em ở bãi đỗ xe tầng ngầm.” Lục Danh Dương nhìn theo bóng dáng cô và nói với theo.

“Ăn cơm?” Cao Thiên Du dừng bước, quay đầu lại nhìn anh, lập tức nói: “Hôm khác đi, hôm nay em không rảnh.”

Dứt lời, không đợi Lục Danh Dương nói thêm cô đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Lục Danh Dương nhìn phía cửa đã không còn hình bóng cô, hai mắt anh trùng xuống.

Ba ngày trước, anh không biết đã phải nịnh cô thế nào để cô đồng ý cùng anh đi tham gia một buổi yến tiệc trong tối nay.

Thế nhưng, anh không ngờ, cô lại nhanh chóng quên đi như vậy.

Trong một bệnh viện tư nhân.

Người của Hạ gia, vốn dĩ đã không hài lòng về Tần Hàm Dịch vì bọn họ nghĩ trong buổi họp báo hôm trước Tần Hàm Dịch đã làm không thỏa đáng.

Nếu như không muốn giúp thì thà đừng nói trước còn hơn.

Nói xong rồi nhưng lại không thực hiện, như vậy người khác không sinh nghi cũng khó.

Nhưng, hai người có tuổi của Hạ gia dù gì cũng vẫn là những người có giáo dục và đã trải đời nhiều, tuy bọn họ trong lòng bất mãn nhưng cũng không nghĩ tới việc sẽ chỉ trích Tần Hàm Dịch.

Chỉ là, Hạ Lam đột nhiên tự sát, khi được Hạ phu nhân phát hiện hiện thì máu đã đổ cả phòng tắm rồi.

Khi đó Hạ phu nhân sợ hãi hai chân mềm nhũn ra, Hạ Lam nằm trong bồn tắm không còn chút hơi thở của sinh mạng.

Cũng may bệnh viện tư này được xây dựng là để dành cho những nhà giàu, vì vậy mà xe cấp cứu được tới rất nhanh sau đó.

Nếu chỉ muộn độ mười phút thì tính mạng Hạ Lam khó lòng mà giữ được.

Vì Hạ Lam tự sát nên cha mẹ của Hạ Lam vì yêu thương con gái mà khó lòng không tức giận đối với Tần Hàm Dịch.

Khi Hạ Lam còn đang ở trong phòng cấp cứu cha Hạ Lam đã tuyên bố nếu con gái ông ta có mệnh hệ gì thì ông ta sẽ phải cho Tần Hàm Dịch và tập đoàn Tần thị đi cùng con gái ông ta.

Nuốt chứng Tần thị có thể không dễ nhưng gây khó khăn để nó sụp đổ thì cũng không quá khó với ông ta.

Nhưng, Tần Hàm Dịch sáng nay không mang giày mà chạy vào bệnh viện đã làm cho cha mẹ Hạ Lam nhìn thấy đều cảm động.

Làm cha mẹ, làm gì có ai không hi vọng con gái mình hạnh phúc.

Lúc trước, bọn họ không hi vọng Hạ Lam can thiệp vào hôn nhân của Tần Hàm Dịch là vì cảm thấy như vậy là phá vỡ hạnh phúc gia đình của người khác, không đẹp đẽ gì.

Thế nhưng, nếu để bọn họ phải chọn giữa việc bị người đời mắng nhiếc và việc ép Hạ Lam phải tự sát thì bọn họ sẽ không do dự để cho con gái mình được lựa chọn.

Vì thế, khi Hạ Lam tự sát, việc này đã làm thay đổi cách nghĩ của bọn họ về Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch vừa vào tới phòng bệnh, cha mẹ Hạ Lam đã bảo y tá lấy một đôi dép đưa cho Tần Hàm Dịch, sau đó tự ý lùi ra ngoài.

Hạ Lam lúc này vẫn chưa tỉnh lại, sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, khuôn mặt không thể hiện một chút gì là tức giận.

Ánh mắt Tần Hàm Dịch hướng về phía cổ tay đang băng bó của Hạ Lam, anh khẽ thở dài, trong lòng tự hứa với cô: “Hạ Lam, anh nhất định sẽ làm cho Hứa An Ca trở lại bên cạnh em.”

Hạ Lam dường như cảm nhận được vậy, đôi lông mi của cô ta rung lên, từ từ mở mắt, khi nhìn thấy người đàn ông bên cạnh giường, ánh mắt cô ta nhấp nháy rồi nhòa đi.

Hạ Lam hận Tần Hàm Dịch, dù khôn phải người yêu nhau nhưng tình cảm bao nhiêu năm thế anh bỏ đi đâu, hôm qua anh lại đột nhiên thay đổi chủ ý, cũng đủ để cho cô ta đau lòng rồi.

Không phải vấn đề đúng hay sai, bọn họ dù gì cũng không phải người bình thường, không thể việc gì cũng trắng đen rõ ràng được, cũng không thể vẽ ra một đường kẻ ngăn cách rõ ràng giữa đúng và sai.

“Hạ Lam, anh xin lỗi.” Tần Hàm Dịch nói vẻ vô cùng áy náy.

Nếu anh biết phản ứng của cô lại kịch liệt thế này, thậm chí là tự sát vậy thì anh.....

Những suy nghĩ đột nhiên dừng lại, anh không muốn nghĩ tiếp nữa, trên thế giới này vốn dĩ đã không có nếu....

“Tại sao lại đối xử với em như thế?” Hạ Lam cuối cùng cũng mở miệng, nhưng vừa nói được một câu nước mắt đã chảy ra giàn giụa: “Anh cảm thấy em vẫn chưa đủ thâm à?”

“Hạ Lam, em biết anh không nghĩ như thế mà!” Tần Hàm Dịch cố gắng giải thích, nhìn vào ánh mắt trách móc của cô ta, anh tự cười chế giễu, anh lập tức nói: “Nếu như em cảm thấy như vậy mà trong lòng dễ chịu thì anh cũng sẽ không giải thích nữa.”

Tính cách Tần Hàm Dịch là như vậy, anh không giải thích, đối với Hạ Lam anh đã coi như vô cùng kiên nhẫn rồi.

“Anh ra ngoài đi.” Hạ Lam tâm trạng kích động nhìn anh gầm lên.

“Được.” Tần Hàm Dịch đứng lên: “Em nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi, đợi khi nào em muốn gặp anh thì anh sẽ lại tới thăm em.”

Anh không muốn tranh luận đúng sai với cô thêm nữa, cái gì mà đạo lý và chân tướng, nói cho cùng thì anh cũng không phải là một người chính nghĩa. Có điều lời của Lam Dư Khê nói đã phát huy tác dụng, giữa Hạ Lam và Diệp Dĩ Muội, anh đã chọn Diệp Dĩ Muội.

Dù sao nếu Hạ Lam trong sạch thì cô ta cũng sẽ có cơ hội để chứng minh sự trong sạch của bản thân.

Thế nhưng, nếu anh chọn lựa Hạ Lam, như vậy chẳng khác nào anh giấu đi chân tướng việc thi thể mẹ Diệp Dĩ Muội bị đánh cắp, chỉ sợ tới lúc đó Diệp Dĩ Muội sẽ hận anh cả đời.

“Tần Hàm Dịch, tôi hận anh, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Hạ Lam nhìn theo bóng dáng anh rời đi như thể anh sẽ hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời cô ta vậy.

Hóa ra, người mà cứ nghĩ sẽ không bao giờ rời xa ta cuối cùng có một ngày lại bỏ ta mà đi....

Cha mẹ Hạ Lam ở phía ngoài nghe thấy tiếng nói của cô ta lập tức liền xông vào.

Hạ phu nhân chạy lại an ủi con gái đang kích động, Hạ tiên sinh thì cùng với Tần Hàm Dịch ra khỏi phòng bệnh, ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

“Hàm Dịch, ngồi đi, nói chuyện với chú vài câu.” Hạ tiên sinh lên tiếng.

Cả một đêm không ngủ, cơ thể mệt không nói mà chủ yếu là con tim đang rất mệt mỏi.

Ông ta chỉ có một đứa con gái, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì nửa đời còn lại của ông ta chẳng còn gì mà mong chờ nữa.

“Vâng!” Tần Hàm Dịch đi tới và ngồi xuống.

Hạ tiên sinh thở dài một tiếng, cảm thấy bản thân quá là mất mặt.

Có những lời vốn ông ta không nên nói, nhưng vì con gái ông ta không thể không nói.

“Hàm Dịch, cháu còn yêu Lam Lam không?” Hạ tiên sinh hỏi nhưng có phần lúng túng.

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, cười khiêm tốn và trả lời: “Bác trai việc gì phải nhắc lại những bông bột của thời trẻ chứ? cháu đã có gia đình rồi, trong lòng Hạ Lam cũng có người cô ấy yêu, cháu sẽ mãi mãi coi cô ấy như em gái của mình mà thôi.”

ý của Tần Hàm Dịch trong lời nói của anh đã rất rõ ràng, Hạ tiên sinh sao lại nghe không hiểu chứ?

chỉ là, vì con gái, ông ta lại không thể không nói tiếp: “Hàm Dịch, chú biết là Lam Lam không hiểu chuyện, lúc trước một mực đòi chạy theo Hứa An Ca...”

Hạ tiên sinh đột nhiên dừng lại, ông ta cảm thấy bản thân thực lòng không nói tiếp được nữa, cả một đêm lo lắng làm cho ông nhìn trông rất mệt mỏi.

“Thôi bỏ đi! Con cháu tự khắc có phúc của con cháu, là do chú suy nghĩ không chu đáo, không nên nói những lời đó.” Hạ tiên sinh nói vẻ xin lỗi.

Vốn dĩ những lời này tới đây là có thể dừng lại rồi, chỉ là, ai mà biết được khi Hạ phu nhân đi ra lại đúng lúc nghe thấy những lời này.

Đàn ông thì cần giữ thể diện nhưng phụ nữ, vì con gái thì kể cả thể diện cũng chẳng cần.

“Lão Hạ, ông vào trong với con gái đi.” Hạ phu nhân với sắc mặt lạnh lùng, bà ta thậm chí còn đang cảm thấy Tần Hàm Dịch đang báo thù sự

phản bội trước đây của Hạ Lam, vì thế đã tách hai người ra và tự mình ra mặt.

Không phải sức tưởng tượng của bà ta quá phong phú mà là sự biểu hiện trước đây của Tần Hàm Dịch làm cho bà ta thực lòng không nhìn ra được giữa anh và vợ mình có tình cảm gì để không nỡ ly hôn.

Bà ta luôn cho rằng, bất luận có hay không có sự xuất hiện của một người con gái khác thì Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội sẽ đều ly hôn.

Thế nhưng, ai biết được, Hạ Lam ở đây cần tới anh, bọn họ ngay cả thể diện cũng chẳng cần và muốn nhận anh nhưng anh lại không muốn?

Con gái trước đây được anh theo đuổi nhưng lại bỏ chạy, bây giờ ngược lại quay lại theo đuổi người ta, điều này không thể không làm cho Hạ phu nhân thấy trong lòng không vui.

Lại thêm với việc Hạ gia có ơn với Tần gia, điều này làm cho Hạ phu nhân cũng thấy tự tin hơn nhiều.

Hạ tiên sinh nhìn thấy sắc mặt vợ không bình thường, thế nhưng ông ta còn có thể nói gì đây?

Hôm nay không để bà ta nói thì sớm muộn bà ta cũng sẽ nói.

“Được!” ông ta gật đầu, đứng lên, đi vào trong phòng bệnh.

Hạ phu nhân đi tới trước mặt Tần Hàm Dịch ngồi xuống đối diện anh, mặt lạnh lùng hỏi: “Hàm Dịch, bác gái chỉ hỏi con một lần, trong lòng con có phải là thật không còn yêu Lam Lam nữa?”

Trong lòng bà ta đang tức giận, nếu Tần Hàm Dịch dám nói không yêu nữa vậy thì con gái bà ta có làm gì đi chăng nữa bà ta cũng sẽ không công nhận Tần Hàm Dịch,

Huống hồ, con gái bà ta cũng không tới nỗi là không gả được cho ai.

Tần Hàm Dịch không trả lời ngay, sắc mặt không có sự phản ứng gì quá rõ nét, trong lòng thì đang do dự.

Bao nhiêu năm tình cảm thời niên thiếu, sao có thể nói là không yêu nữa....

Việc gì cũng đều có thể từ từ thay đổi, kể cả là chuyện tình cảm.

Hạ phu nhân thấy Tần Hàm Dịch do dự, sắc mặt cuối cùng cũng bớt lạnh lùng đi.

Chỉ là, bà ta vừa mới thay đổi sắc mặt bèn nghe thấy Tần Hàm Dịch nói: “Bác gái, cháu và Hạ Lam là không thể nào.”

Lý do Tần Hàm Dịch tạo ra cho mình đó là, bà nội tuổi cao rồi, sức khỏe cũng không được tốt, anh không muốn kích động tới bà nội. vì vậy, anh nhất định không thể ly hôn.

Nét biểu cảm trên mặt Hạ phu nhân bỗng nhiên cứng đờ ra, rồi lại từ từ sầm xuống, vô cùng khó coi.

“Bác gái, nếu không còn việc gì thì cháu đi trước đây, sau này cháu sẽ lại tới thăm Hạ Lam.” Tần Hàm Dịch nói rồi liền đứng lên, đang định rời đi.

Nếu nói thêm gì nữa thì chỉ làm cho cả hai bên đều khó xử, tội gì phải thế!

Hơn nữa, anh cũng không cho rằng Hạ Lam thực sự muốn ở bên anh, cô ta chẳng qua bây giờ đang mất đi tất cả nên muốn lấp chỗ trống mà thôi.

Hạ phu nhân nhìn chằm chằm về phía Tần Hàm Dịch đang nhấc chân bước đi, bà ta vô cùng phẫn nộ nhưng vẫn cố nhịn mà không bộc phát ra

ngoài.

Tần Hàm Dịch không phải là người không nóng giận, có thể để mặc cho bà ta muốn làm gì thì làm.

Việc gì cũng phải có chừng mực thì sau này mới dễ đối đãi.

Thái độ bây giờ của Hạ Lam bà ta có thể nhìn ra. Nếu Tần Hàm Dịch chưa nói lời từ chối hẳn thì bà ta làm mẹ đương nhiên cũng không ép con gái mình đi vào chỗ chết.

Bà ta biết việc Tần lão phu nhân thích Diệp Dĩ Muội, nhưng, người Tần phu nhân thích lại là Hạ Lam, có thể bà ta sẽ thương lượng việc này với Tần phu nhân.

Tần phu nhân thực sự thích Hạ Lam sao?

Không, bà ta sao có thể thích một cô gái mà năm xưa đã đá con trai mình chứ! chẳng qua so với Diệp Dĩ Muội vì bà ta muốn để Hạ Lam làm con dâu mình hơn thôi!

Hạ phu nhân nghĩ, nếu có sự ủng hộ của Tần phu nhân thì Tần Hàm Dịch sẽ không thể để cho Tần lão phu nhân kiểm soát mãi như thế được.

Ánh mắt bà ta vẫn nhìn về hướng Tần Hàm Dịch đi nhưng cơn phẫn nộ trong lòng đã giảm đi phần nào.

Tần Hàm Dịch nếu đã có thể vì Lam Lam của bà ta mà như hồn bay phách lạc đi như thế thì đủ thấy có thể là miệng anh nói thế nhưng con tim anh không nghĩ thế.

Hạ phu nhân nghĩ như vậy suy cho cùng cũng vì bà ta là mẹ, bà ta luôn cảm thấy con gái mình tốt, vì thế bà ta mới cho rằng Tần Hàm Dịch vì Hạ Lam nên mới thất thần ra như thế.

Vậy sự thật là gì? Thực sự như Hạ phu nhân nghĩ sao?

Tại tập đoàn quốc tế Tần thị.

Châu Lan Na ngồi trên chiếc ghế ở vị trí mới, hai mắt nheo lại nhìn hình ảnh trên mặt báo, càng nhìn càng hận.

Tại sao người anh quan tâm có thể là Diệp Dĩ Muội, là Hạ Lam mà không thể là cô ta chứ?

Đúng lúc này bên tai lại truyền tới tiếng nói chế giễu, mỉa mai của đồng nghiệp.

“Này này này, tổng tài đúng là si tình thật đấy, thế này chẳng phải là vì tiểu như Hạ gia mà giải tán hậu cung à? xem ra những kẻ mưu đồ muốn bước chân vào Tần gia đúng là không còn một chút hi vọng nào rồi, cả đời sẽ phải ở trong lãnh cung mà thôi.”

Giọng nói không to không nhỏ, chỉ đủ để cho Châu Lan Na nghe thấy, dường như cố ý nói để cho cô ta nghe vậy.

Phụ nữ mà, trời đã sinh ra cái tính ghen tỵ, Châu Lan Na trước đây cậy mình cậy mấy đã không ít lần lên mặt với mọi người khiến cho rất nhiều nữ nhân viên của Tần thị trong lòng đều bất mãn với cô ta.

Bây giờ thấy cô ta vào lãnh cung thế này thì coi như là báo được thù.

Châu Lan Na sắc mặt rất khó coi đứng lên, nhanh chân bước tới phòng làm việc.

Trong lòng cô ta tuy là tức, chỉ muốn xé rách mồm những người lắm lời kia nhưng cô ta biết, cô ta bắt buộc phải nhịn.

Bây giờ thân phận của cô ta không giống với trước đây nữa, chẳng có ai còn sợ cô ta nữa, nếu cô ta mà xảy ra tranh chấp với anh, sự việc nào

loạn lên, cô ta sợ Tần Hàm Dịch sẽ lấy cái cơ đó để đuổi thẳng cô ta đi.

Cô ta tuyệt đối không thể rời khỏi Tần thị, chỉ cần còn có thể nhìn thấy anh thì cô ta vẫn còn hi vọng.

Cô ta tay bóp nát tờ báo, đi thẳng tới phòng làm việc của Tiêu Nhiên.

Lúc này, người có thể nghe cô ta kể khổ chỉ có Tiêu Nhiên mà thôi.

Tuy rằng Tiêu Nhiên gần đây không chịu giúp cô ta nữa nhưng anh cũng vẫn là người duy nhất có thể giúp cô ta, cô ta tuyệt đối không thể đánh mất đi con bài này.

Khi cô ta bước vào, Tiêu Nhiên đang bận túi bụi, nghe thấy tiếng cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn ra, khi nhìn thấy Châu Lan Na anh đờ người ra.

Châu Lan Na nở nụ cười tươi rói với anh, rồi lại có chút ngạc nhiên: “Không hoan nghênh tôi?”

Tiêu Nhiên nhìn cô ta vài giây rồi mới nói: “ngồi đi.”

Châu Lan Na cũng không khách khí, đi tới trước mặt anh ngồi xuống đối diện, đặt tờ báo trên mặt bàn làm việc của anh.

“Tôi xem qua rồi.” Tiêu Nhiên dừng lại do dự rồi mới nói tiếp: “Thực ra, nếu như cô để ý thì cô sẽ phát hiện ra một chi tiết.”

Vốn dĩ anh không muốn nói cho cô ta nhưng nếu cô ta đã tới rồi, vậy thì anh sẽ giúp cô ta một lần cuối cùng!

“Điều gì?” Châu Lan Na nhìn anh không hiểu.

“Khoảng năm giờ sáng tổng tài đi tới bệnh viện, lúc đó, các báo đã đều định bài và đã in, sao lại có thể đột nhiên xuất bản số đặc biệt nhanh như vậy?” Tiêu Nhiên nói nhắc nhở.

“Ý anh là sự việc này đã có người sắp xếp từ trước?” Châu Lan Na hỏi lại ngạc nhiên, suy nghĩ một lát rồi lập tức nói: “Là Hàm Dịch đã làm, anh ấy làm vậy là để rửa sạch những lời mắng nhiếc đối với anh ấy trước đó đúng không?”

Châu Lan Na trong lòng có chút vui mừng, bởi vì trong lòng cô ta, Diệp Dĩ Muội là đối thủ nhẹ ký hơn so với Hạ Lam.

Nếu bắt cô ra phải đấu với một trong hai người thì cô ta đương nhiên lựa chọn đấu với Diệp Dĩ Muội.

“Ha ha....” Tiêu Nhiên cười chế giễu: “Tôi thì không cho rằng sự việc này đã được sắp xếp trước, chỉ có thể nói rằng tổng tài khi ở bên ngoài đã không đi giày.”

“Rốt cuộc ý anh là gì? Lẽ nào, anh ấy thích đi chân trần như thế và chạy lung tung?” Châu Lan Na không thể không sốt sắng, cô ta nói với ngữ khí cũng không nhẹ nhàng nữa, có điều vừa ý thức được ngữ khí của mình Châu Lan Na liền lập tức lúng túng cười cười.

“Lan Na, nếu lần này tổng tài không chịu vì Hạ tiểu thư mà ly hôn thì cô hãy từ bỏ đi!” Tiêu Nhiên không giải thích cặn kẽ là chỉ khuyên bảo như vậy.

“Trong lòng anh tôi cũng không bằng Hạ Lam đúng không?” Châu Lan Na đứng lên, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tiêu Nhiên rồi chất vấn.

“Nếu cô muốn nghĩ như thế rồi thì tôi cũng không muốn giải thích.” Tiêu Nhiên bất lực, cũng rất mệt, anh cảm thấy cô ta bây giờ cả ngày đều chỉ có nghĩ lung ta lung tung.

Anh nói như vậy chẳng qua là muốn nói với cô ta, có thể là Tần Hàm Dịch có tình cảm với Diệp Dĩ Muội, thậm chí còn sâu nặng hơn cả Hạ Lam, cô ta căn bản không thể nhúng tay vào được.

“Vậy thì tôi đi trước đây.” Châu Lan Na cô gắng để giữ thái độ hòa khí, quay người bước đi rồi sắc mặt lập tức thay đổi, có phải bây giờ cô ta thất sủng rồi nên ai cũng có thể không coi cô ta ra gì?

Diệp Dĩ Muội vốn tưởng trước khi rời đi sẽ không gặp lại Tần Hàm Dịch, cô nghĩ chắc lúc này anh đang ở cùng Hạ Lam không ai chịu rời ai.

Thế nhưng, ai ngờ, anh liền về rồi.

Khi cô nhận được điện thoại của Cao Thiên Du chuẩn bị rời đi thì anh đã đứng trước cửa, đang ấn khóa mật mã.

Sau khi cả hai đều đờ người ra, lại là sự im lặng kéo dài.

Anh nhìn vào chiếc túi trên tay cô, hai mắt chớp chớp rồi mới nói: “Chúng ta nói chuyện một lát.”

“Được.” Diệp Dĩ Muội gật đầu, nói chuyện cũng tốt, đây cũng là chuyện sớm muộn.

Cùng anh lại bước vào trong, cô nói với anh: “Đợi tôi một chút.” Nói rồi, cô đi ra ban công, gọi điện cho Cao Thiên Du.

“Thiên Du, cậu đợi tớ một lát, tớ có chút việc.”

“Tần Hàm Dịch về rồi à?” Cao Thiên Du hỏi.

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội không giấu diếm cô khẽ trả lời.

“Dĩ Muội, cậu có cần suy nghĩ thêm không?” Cao Thiên Du khuyên.

Yêu rồi, rất có thể sẽ là chuyện cả đời, cứ từ bỏ như thế này, Cao Thiên Du sợ Diệp Dĩ Muội sẽ không vui vẻ được.

Tính cách Cao Thiên Du từ trước tới nay đó là nếu là thứ cô thích thì cô nhất định sẽ đấu tranh để có được, cho dù có phải sút đầu mẻ trán cũng nhất định không chịu thua.

Thế nhưng, Diệp Dĩ Muội thì không phải là Cao Thiên Du.

“Thiên Du.....”Diệp Dĩ Muội muốn nói: “Người trong trái tim anh ấy không phải tớ,” nhưng Tần Hàm Dịch lại đang ở trong phòng khách nên cô không có cách nào để nói.

“Vậy thì các cậu nói chuyện trước đi, tớ còn có chút việc, các cậu nói xong thì gọi điện cho tớ.” Cao Thiên Du hiểu ý, lại sợ Diệp Dĩ Muội biết cô đang đợi, trong lòng sẽ sốt ruột nên đã rời đi trước.

“Được, vậy cứ như thế đã.”. Diệp Dĩ Muội cúp máy, khi đi vào phòng khách, Tần Hàm Dịch đang dựa lưng trên ghế sofa, hai mắt nhắm hờ lại, trông khá mệt mỏi.

Anh nheo chặt mày lại, dường như đang rất đau đầu.

Cô đi vào trong bếp rót một cốc nước, đặt trên bàn trước mặt anh, khẽ hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh như thế, chắc là chưa ăn gì!

Anh mở mắt ra, nhìn cô, lắc đầu.

“Vậy anh đợi một lát.” Diệp Dĩ Muội nói rồi liền đi vào trong bếp.

Rất kì lạ, sau khi quyết định rời đi, dường như sự oán hận trong lòng cô đối với anh đã biến mất rồi, lúc này cảm giác của cô đối với anh giống như một người khách đến nhà vậy.

Có điều, đây là nhà của anh chứ không phải của cô.

Cô nhìn tron bếp một lượt rồi lại mở tủ lạnh ra nhìn, chẳng có đồ ăn gì.

Nghĩ một lát, cô cho mì vào trong chiếc bát pha lê trong suốt, lại cho thêm ít nước, đem mì khuấy tươi ra.

Động tác rất thuần thục, cô mở bếp, đổ dầu vào nồi, một lát sau đã có một bát mì cà chua trứng nóng hổi.

Cô để vào khay bát mì nóng và một chiếc bát không, khi đi ra tới phòng khách, Tần Hàm Dịch vẫn đang dựa lưng vào ghế sofa bất động, dường như anh đã ngủ rồi.

Diệp Dĩ Muội hành động nhẹ nhàng, đặt khay xuống, cầm lấy chiếc túi đặt trên ghế sofa, đang định quay người bước đi thì liền bị cánh tay Tần Hàm Dịch nhanh chóng với ra nắm lấy cổ tay cô, anh gằn giọng xuống hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Tôi tưởng anh ngủ rồi, tôi muốn đi trước.” Diệp Dĩ Muội thở dài một tiếng, ngồi xuống ghế sofa: “Anh ăn đồ ăn trước đi, đợi anh ăn xong chúng ta nói chuyện.”

Tần Hàm Dịch nhìn cô gái trước mặt, đột nhiên lại cảm thấy thật xa lạ, rất xa lạ.

Anh luôn biết cô yếu đuối, cô nhẹ nhàng, thỉnh thoảng cũng tức giận, thế nhưng anh chưa từng nghĩ, Diệp Dĩ Muội có một ngày lại dùng ánh mắt như nhìn một người xa lạ để nhìn anh.

Sự khách khí của cô làm cho anh cảm thấy hoảng.

“Anh mau ăn đi không lát nữa nguội mất.” Diệp Dĩ Muội giăng tay đang bị anh nắm ra, cô cũng như anh không quen với việc anh dùng ánh mắt nhìn cô như đang thăm vấn.

Cô sợ anh sẽ nhìn thấy vết thương trong lòng cô, lại sợ bị anh chế nhạo.

Anh khẽ thả lỏng tay ra mặc cho cô giăng, rồi anh nhìn chiếc bát đang bốc hơi trên bàn, anh nheo mày lại.

“Canh cà chua trứng?” giọng anh có chút không cui hỏi lại cô.

Mỗi lần nhìn thấy canh cà chua trứng anh đều nhớ tới bộ dạng Lam Dư Khê vì một bát canh thế này mà vui cả nửa ngày.

“Nếu anh không thích thì anh gọi Tiêu Nhiên mang bữa sáng tới cho anh.” Diệp Dĩ Muội tưởng rằng anh không thích thứ đồ ăn đạm bạc này nên nói vậy.

“Không cần đâu!” Tần Hàm Dịch lạnh lùng từ chối, cầm cái bát không lên múc một thìa rồi ăn.

Lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra cái đồ ăn nhìn có vẻ đơn giản này mà mùi vị lại khá ngon.

Diệp Dĩ Muội luôn giữ im lặng, lặng lẽ ngồi bên cạnh anh mãi cho tới khi anh đặt bát xuống, nhìn cô rồi cô mới hỏi: “Hạ Lam không sao chứ?”

Nếu anh đã có lý do để không buông được Hạ Lam vậy thì bọn họ sẽ nói bắt đầu từ Hạ Lam!

Sắc mặt Tần Hàm Dịch vừa mới thả lỏng một chút, giọng nói anh có phần lạnh lùng: “Cô ấy không sao.”

“Vậy quyết định của anh?” Diệp Dĩ Muội nghĩ, kể cả không phải vì cô, vì Hạ Lam thì anh cũng đều phải đưa ra một sự lựa chọn.

“Quyết định cái gì?” sắc mặt của Tần Hàm Dịch bỗng trở nên khó coi.

“Hạ Lam lúc này cần anh, anh nên...” Diệp Dĩ Muội còn chưa nói hết câu anh liền cao giọng gất lên, hai mắt hơi đỏ mang đầy sự tức giận nhìn cô.

“Diệp Dĩ Muội, cô có gì thì nói đi, đừng có lấy Hạ Lam làm cái cớ!” anh bị lời nói của cô làm cho tức điên lên, lồng ngực phập phồng, thế này là thế nào., cô đang định đẩy anh ra, đẩy anh vào tay người phụ nữ khác đấy à?

Sao anh lại quên mất, lời như vậy tối qua cô đã nói một lần rồi.

“Được.” Diệp Dĩ Muội không muốn tranh luận với anh, lập tức nói thẳng: “Chúng ta ly hôn đi!”

Sắc mặt Tần Hàm Dịch tái xanh đi, nhìn cô một lúc mới nói: “Cô nằm mơ.”

“Tần Hàm Dịch, chúng ta cứ làm tổn thương lẫn nhau thế này có gì hay ho chứ?”

Diệp Dĩ Muội vẫn cái bộ dạng thờ ơ, hoàn toàn coi thái độ của Tần Hàm Dịch như thái độ của một đứa trẻ làm loạn lên một cách vô lý.

“Diệp Dĩ Muội, tôi không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, tóm lại, việc ly hôn cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí kiên quyết.

“Nếu đã như vậy thì tôi đề nghị tòa án xét yêu cầu ly hôn từ phía tôi.” Ánh mắt Diệp Dĩ Muội có chút dao động, cô đứng lên, định rời đi.

“Diệp Dĩ Muội, cô dám đi ra khỏi cửa đó thử xem.” Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng cô, càng lúc càng thấy hận.

Diệp Dĩ Muội không nói gì, bước chân không dừng lại mà tiếp tục bước về phía trước.

“Cao Thiên Du!” Tần Hàm Dịch nghiêng răng nói ra ba từ.

Diệp Dĩ Muội nghe thấy vậy sắc mặt hơi thay đổi, tức giận quay đầu lại trợn trừng mắt nhìn anh: “Tần Hàm Dịch, ngoài uy hiếp ra thì anh còn có thể làm gì?”

“Cách thức chỉ cần có hiệu quả, dùng vài lần thì đã làm sao?” Tần Hàm Dịch khẽ cười, nhưng trong lòng lại đang cười bản thân tội gì phải vì một cô gái mà làm cho bản thân mình trở thành kẻ khốn như thế.

“Vậy thì tùy anh!” Diệp Dĩ Muội không muốn nghe anh uy hiếp thêm nữa, phía sau Cao Thiên Du còn có Cao gia, còn có Lục Danh Dương, cũng chẳng phải dân đen mà anh muốn làm gì thì làm.

Hơn nữa, cô đã quyết định thời gian này sẽ rời khỏi thành phố, đợi tới khi cô đi rồi, Tần Hàm Dịch đương nhiên sẽ không tìm Cao Thiên Du gây phiền phức nữa.

Dứt lời, tiếp tục bước về phía trước, mắt nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đã đi tới cửa rồi, Tần Hàm Dịch không ngồi im được nữa, anh vùng dậy từ ghế sofa, nhanh chân chạy theo, thì Diệp Dĩ Muội đã kéo cửa ra.

Tần Hàm Dịch dùng lực ấn mạnh cánh cửa lại, cánh cửa vừa được kéo ra lại đóng rầm lại, rồi khóa vào.

Ngay sau đó, anh ấn người Diệp Dĩ Muội dựa vào cửa, một tay nắm lấy cằm cô, nói tức giận: “Ngày hôm nay cô không thể đi đâu cả.”

“Tần Hàm Dịch, nếu vẫn là vì Hạ Lam thì anh yên tâm, tôi sẽ rời khỏi thành phố này nhanh thôi, tôi đảm bảo sẽ không có bất kì liên hệ gì với Hứa An Ca.”

Còn về chân tướng việc mẹ cô qua đời, cô sẽ nhờ Cao Thiên Du điều tra giúp.

Hai chữ “rời khỏi” làm cho con tim Tần Hàm Dịch hốt hoảng, thế nhưng, sau sự từ chối của cô đêm qua anh lại không muốn thừa nhận rằng anh lo lắng.

“Vậy nếu Hứa An Ca đuổi theo cô thì sao? Tôi tuyệt đối sẽ không để cho Hạ Lam gặp phải kích động.” Tần Hàm Dịch nói đầy tức giận, nhưng lại bị ánh nhìn chăm chăm của cô làm cho hoảng hốt, anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó nữa.

Anh lập tức nhắm mắt lại, điên loạn hôn lên môi cô.

Cô là của anh, bây giờ anh sẽ làm cho cô trở thành người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối không để cho người nào tranh thủ lúc bọn họ đang rắc rối mà xen vào.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ai Quá Đáng

Mỗi người khi hốt hoảng đều muốn níu giữ một người, cách xử lý đều khác nhau, còn tính cách của Tần Hàm Dịch đã tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

Anh không có cách nào để hạ thấp mình và nói ra những hoảng loạn trong lòng, chỉ có thể dùng cách thức điên cuồng này để giữ cô lại.

Trong đầu anh lúc này chỉ có một ý nghĩ, có được cô, cô là của anh, cũng chỉ có thể là của anh.

Hôn, mang theo ý nghĩ tàn nhẫn chỉ muốn xé nát cô ra, cô càng vùng vẫy thì anh càng hôn cô mãnh liệt hơn.

Còn sức lực của cô thì sao có thể địch lại anh, chỉ có thể bị ép ép vào cánh cửa, dường như không có sức để chống cự lại.

Cơ thể cao lớn của anh đè lên người cô, đôi chân dài của anh hơi khụy xuống để ép sự vùng vẫy của cô lại, cả người cô dường như bị người khác đóng đinh vào cánh cửa vậy, cô càng dùng lực thì cơ thể càng cảm thấy đau đớn.

Trong miệng bọn họ lúc này đã có mùi máu tanh lan tỏa ra, nhưng không ai biết đó là máu của ai.

Diệp Dĩ Muội vẫn luôn tin rằng, tình yêu của Tần Hàm Dịch đối với Hạ Lam rất cuồng nhiệt nhưng không ngờ lại điên cuồng tới mức độ này.

Có yêu anh hơn nữa nhưng bị anh làm tổn thương hết lần này tới lần khác như vậy, cô đã không còn có cảm giác gì những lúc tiếp xúc gần gũi với anh thế này.

Cô dùng ánh mắt thù hận nhìn anh chăm chăm, sau đó từ từ khép mi mắt lại, đem sự oán hận đó giấu vào trong.

Nếu đã chắc chắn rằng cô không có đủ sức lực để vùng vẫy ra khỏi anh vậy thì cô việc gì phải dùng sự yếu ớt của mình để chống chọi với sự mạnh mẽ vô tình của anh.

Tần Hàm Dịch vừa cảm thấy động tác phản ứng của cô gái đã yếu dần đi, hành động khống chế cô của anh cũng được nới lỏng ra, nụ hôn bá đạo mãnh liệt đó cũng dần trở nên nhẹ nhàng.

Nhưng, anh không biết, cô không phản ứng nữa không phải vì cô đã đón nhận nụ hôn của anh mà là cô đang dùng một cách thức kháng cự khác.

Thờ ơ, không phản ứng lại, đó chắc là sự si nhục lớn nhất đối với người đàn ông.

Chẳng lẽ Tần Hàm Dịch không hề cảm nhận thấy, không hiểu sao?

Không, anh hiểu, thế nhưng anh không thể dừng lại, anh cũng không có cách nào để dừng lại.

Sự tình đã phát triển đến bước này, nếu như anh dừng lại thì đổi lại chỉ là một cái tát, một trong hai người sẽ bước ra khỏi căn nhà này.

Anh muốn có cô, muốn cô từ ngoài vào trong, từ trong ra ngoài đều thuộc về một người là anh.

Cho dù cách làm như vậy là sai, anh có thể dùng những năm tháng dài đằng đằng sau này để bù đắp cho cô, cũng nhất định không để cho cô rời xa

anh.

Chỉ là, rõ ràng anh là dùng bạo lực trước nhưng con tim anh cũng không đau ít hơn cô.

Hai tay anh ôm lấy eo cô, dùng lực ôm cô vào lòng, cơ thể yếu ớt đó dính chặt vào trước ngực anh.

Sau nụ hôn nóng bỏng thâm nhập vào khắp nơi trong miệng cô, mang theo chút máu, anh đưa lưỡi mình ra liếm trên má cô rồi lại chạy tới vành tai cô.

Cô hít thở từng hơi khó khăn, rồi găm lên phần nộ: “Tần Hàm Dịch, đừng để tôi hận anh.”

“Nếu em muốn hận thì hãy hận đi!” giọng nói anh nguy hiểm vang lên bên tai cô, cảm giác giống như sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả!

Cơ thể Diệp Dĩ Muội co rúm lại, cô tuyệt vọng rồi, thực sự tuyệt vọng rồi, hôm nay có đi ra khỏi cánh cửa này cũng không còn chút hi vọng gì nữa rồi.

Hóa ra việc Hạ Lam tự sát có thể làm kích động đến thần kinh mất cảm của anh như vậy.

Cô đột nhiên cảm thấy bản thân rất nực cười, lại chịu đựng nỗi đau của con tim và giả vờ tỏ ra độ lượng để khuyên anh phải giữ lấy Hạ Lam.

Tình cảm giữa anh và Hạ Lam, chẳng phải quyền quyết định từ trước tới nay đều không nằm trong tay cô sao?

Hạ Lam tự sát, cho dù là vì tình thì cũng là vì Hứa An Ca!

Tần Hàm Dịch anh thì là một kẻ ủng hộ hết lòng cho Hạ Lam kể từ lúc cô ta rung động trước Hứa An Ca.

Ánh mắt cô ngẩn ngơ nhìn về phía trước, nhưng trong mắt lại không hề có lấy một giọt nước mắt.

Khóc cái gì? Có khóc nữa anh sẽ cũng chẳng thêm để ý tới nỗi đau của cô.

Nhưng, cô hận, cô phải tìm cách để hóa giải nỗi hận của cô.

Từ từ đưa tay lên, xoa lên lưng anh, động tác nhẹ nhàng giống như hai người đang yêu nhau.

Lưng của anh cứng đờ lại trước hành động của cô.

Ngay sau đó, nụ hôn anh dành cho cô càng trở nên mãnh liệt hơn.

Những ngón tay thon dài của cô bò lên trên vai anh, rồi trượt xuống trước ngực anh, bàn tay cô đột nhiên dùng lực, từ trên xuống dưới những chiếc cúc áo sơ mi trên người anh được cởi ra.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi vai trần của anh, đột nhiên cô cúi đầu xuống, dùng hết sức lực cắn mạnh vào một bên vai, ngay sau đó máu chảy ra và thấm vào chân răng cô.

Tần Hàm Dịch nheo mày lại vì đau nhưng cũng chỉ dừng lại động tác trong vài giây, tiếp đó nụ hôn của anh đã chạy xuống cổ cô, mặc kệ cho cô cắn.

Nếu sự báo thù như thế này làm cho cô cảm thấy dễ chịu một chút vậy thì anh bằng lòng chấp nhận.

Diệp Dĩ Muội cứ cắn cho tới khi mệt rồi, hai hàm tê cứng lại cô mới chịu bỏ ra, cơ thể dựa vào cánh cửa khi không còn chút sức lực nào, khoe miệng máu tươi chảy ra nhưng đó là máu của anh.

Còn bờ vai anh thì có một khoảng đã sâu hoắm vào vết răng của cô, nhìn rất đáng sợ.

Cô nhìn vào vết thương đó, cười ngậy dại, khẽ nói: “Tần Hàm Dịch, có tôi đây, Hạ Lam cả đời đừng mong có được Hứa An Ca.”

Điều gì làm cho anh đau thì cô sẽ nói ra điều đó.

Bọn họ giống như hai con thú bị nhốt trong lồng, cắn xé nhau, làm tổn thương lẫn nhau.

Và tình yêu chính là thứ đã giam lỏng bọn họ.

Hành động của Tần Hàm Dịch dừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn cô nguy hiểm, rồi nói ra bốn chữ: “Em đừng có mơ.”

Cô muốn đến với Hứa An Ca sao? Có anh ở đó thì cô mãi mãi đừng suy nghĩ xa xỉ như vậy.

“Trừ khi anh giết tôi đi, bằng không tôi nói được là làm được.” trước lúc này, Diệp Dĩ Muội chưa từng hận Hạ Lam.

Nhưng, bây giờ bất luận là Tần Hàm Dịch hay Hạ Lam, cô đều hận bọn họ.

Sự si tình của bọn họ, dựa vào cái gì mà cô phải chịu hậu quả?

Nếu, Hứa An Ca là lý do để bọn họ chẳng sợ hãi gì mà làm tổn thương cô, vậy thì cô dựa vào cái gì mà phải giúp bọn họ thỏa ước nguyện?

“Diệp Dĩ Muội, đừng ép anh.” Tần Hàm Dịch cảnh cáo cô.

“Ha ha....” Diệp Dĩ Muội cười khẽnh rồi khẽ nhướn chân lên, hôn lên môi anh, hôn rất nhẹ nhàng nhưng không hề có chút tình cảm nào, đó hoàn toàn chỉ là sự thách thức.

Cô mút lấy đôi môi của anh rất nhẹ nhàng, nghe hơi thở dài thoải mái của anh, anh đành định mở miệng ra ngậm lấy đôi môi cô thì cô lại nghiêng người ra rồi dựa vào cánh cửa, nhìn anh vẻ khiêu khích.

“Tần Hàm Dịch, tôi có độc đấy!”

Diệp Dĩ Muội thế này không thể làm cho Tần Hàm Dịch không cảm thấy hoảng hốt.

Nhưng, có hoảng hơn nữa anh cũng không muốn để cho cô nhìn ra.

Anh cũng cười khẽnh, đôi mắt nheo lại, nhìn xuống phần dưới cơ thể mình đang ghé sát vào cô: “Vậy thì để anh thử xem, em có thể làm cho anh trúng độc tới chết không.”

Vừa dứt lời, anh lại ghé sát đầu vào hôn cô, giữ chặt đôi môi cô trong miệng của mình, rồi anh quấn chặt lấy môi cô làm cho cô lại cảm thấy khó thở.

Cô đưa một tay lên quàng vào cổ anh, chủ động đón nhận nụ hôn của anh, còn bàn tay kia thì đã cầm vào tay nắm của cánh cửa, khẽ khàng vặn nó ra, cố gắng để không phát ra tiếng động.

Còn sự chủ động của cô đã làm cho Tần Hàm Dịch tưởng rằng cô đã không còn muốn phản kháng nữa, cô muốn là người phụ nữ của anh rồi.

Không ngờ, trong lúc anh đang mơ màng, đột nhiên cô giơ đầu gối lên, đá mạnh vào phần giữa hai chân anh.

Tần Hàm Dịch từ nhỏ đã được huấn luyện vì vậy anh có sự nhạy bén tuyệt vời, khi mà cô giơ chân lên cọ sát vào hai bên đầu gối anh anh đã nhanh chóng kẹp chân cô lại.

Hành động như vậy làm cho cơ thể cô hướng về phía trước một chút, còn chưa kịp bỏ tay ở cửa ra cánh cửa đã bị kéo hé ra một chút.

Tần Hàm Dịch nhìn thấy cánh cửa bị kéo ra, liền cười lạnh lùng, anh đang bảo sao cô đột nhiên lại phớt hợp như thế, hóa ra là đang tìm cơ hội để phản kích lại anh rồi tiếp tục bỏ chạy.

Giơ chân lên, đá mạnh vào cánh cửa, bế cô đi thẳng vào phòng ngủ.

Diệp Dĩ Muội thất bại nhưng vẫn không can tâm, cô giơ nắm đấm lên sau đó không chút nể tình mà giáng thẳng xuống bờ vai anh.

Vai trái của anh vừa bị cô cắn, bây giờ lại bị đấm như thế, đã đau lại càng đau hơn, anh nhăn mặt lại suýt xoa một tiếng.

“Diệp Dĩ Muội, em cứ hận đi! Kể cả hôm nay em có hận hơn nữa thì anh cũng nhất định phải có được em.” Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn cô, bước chân lại đi nhanh hơn vào phòng tắm.

Tần Hàm Dịch đã quyết định như vậy thì sao có thể dễ dàng chấp nhận sự từ chối của cô, chỉ là anh nhìn thấy trên mặt Diệp Dĩ Muội nước mắt chảy dài, cuối cùng anh cũng động lòng mà hạ thấp giọng xuống: “Dĩ Muội....đừng hận anh....”

“Tần Hàm Dịch, tôi hận anh, tôi hận Hạ Lam, tại sao lại phải làm tổn thương tôi thế này?” Diệp Dĩ Muội càng nghĩ càng thấy tủi thân, vương mắt về tình cảm của bọn họ sao lại phải lấy sự trong trắng của cô ra làm vật hi sinh.

“Đừng khóc nữa!” Tần Hàm Dịch đưa tay lên, lau nước mắt trên mặt cô, khẽ nói dỗ dành, nhưng ngược lại lại làm cô khóc nhiều hơn.

Anh lo lắng, bèn nói thốt ra: “Nếu anh nói anh làm thế này không phải vì Hạ Lam thì sao?”

Tiếng thút thít của Diệp Dĩ Muội đột nhiên ngừng lại, dường như nghe không hiểu ý anh.

Anh lúng túng chớp chớp mắt, hít thở thật sâu, quyết định nói ra hết.

“Không phải vì Hạ Lam, thật sự không phải vì Hạ Lam.....” anh nói khẳng định.

“Vậy thì vì ai?” Diệp Dĩ Muội liền hỏi thẳng.

Cái gì mà lại vì ai? Chuyện tình cảm là chuyện giữa anh và cô, cứ phải vì người khác à?

“Vì em!” anh mím môi sau đó nói ra hai chữ, làm cho Diệp Dĩ Muội tròn xoe mắt ngơ ngác, mãi một lúc anh cô mới nói: “Anh lừa tôi.”

Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng bất lực rồi hỏi: “Vấn đề này chúng ta đợi nói sau được không?”

Lúc này thảo luận về việc tin và không tin dường như không phù hợp lắm!

“Không được, chúng ta phải nói rõ ràng trước.” trong lòng Diệp Dĩ Muội không hề tin anh, anh nói như vậy chẳng qua là muốn kéo dài thời gian thôi.

Tần Hàm Dịch vừa nhìn đã như đi guốc trong bụng cô, lập tức lại nói: “Anh sẽ dùng hành động chứng minh dần dần cho em thấy.”

Diệp Dĩ Muội bị cảm giác của mình dọa cho sợ muốn khóc, thế nhưng đây là sự phản ứng bản năng của bản thân, giống như việc cô vẫn còn yêu anh vậy, không có cách nào để phản kháng lại.

Tiếng nói của cô nhỏ nhẹ, mềm mại, làm cho trái tim anh ấm nóng trở lại, những sự tức giận trong lòng cũng đã tan biến đi phần nào....

Và lời nói nhẹ nhàng đó lại chỉ giống như lời nói giận dỗi của những kẻ đang yêu.

Tần Hàm Dịch nghe lời nói của cô mà cảm thấy rất thoải mái, anh mỉm cười và nói: “Đúng, anh là người không biết xấu hổ, nhưng sau này anh chỉ không biết xấu hổ với một người là em thôi, không có Hạ Lam, không có bất kì người phụ nữ nào khác....”

Lời nói này của anh được nói ra rất tự nhiên nhưng là lời nói xuất phát từ trong tận sâu trái tim anh, nghe như chỉ là trêu chọc nhưng nó là lời của con tim anh, là lời hứa của anh với cô!

Anh đã mở cửa trái tim mình ra nhưng bản thân anh lại vẫn chưa cảm giác được, dường như anh đã nói hết những điều bí mật trong tim mình.

Diệp Dĩ Muội lần đầu tiên thấy Tần Hàm Dịch thế này, cô nhìn anh mà mồm há hốc mắt tròn xoe, cô mấp máy môi nhưng lại không biết bản thân còn có thể nói thì vậy là liền im lặng.

Đánh, cô đánh không lại anh.

Mắng, người ta cũng chỉ coi đó là lời nói giận dỗi.

Ai gặp phải tình cảm thế này thì chắc cũng là đều giống cô cả thôi.

Lại còn cả câu hứa cuối cùng đó của anh, nể như cô nói rằng cô không hề động lòng thì đó là nói dối.

Con tim của phụ nữ, kể cả có cứng rắn hơn nữa thì cuối cùng vẫn cũng có nơi nào đó mềm yếu. Bây giờ, lời nói của Tần Hàm Dịch đã chạm tới phần mềm yếu trong trái tim cô rồi.

Anh vẫn bế cô, hai người cuối cùng cũng có sự bình lặng hiếm có, hai mắt anh sáng long lanh nhìn cô, khẽ nói: “Dĩ Muội, đừng từ chối anh

nữa....”

Anh sợ bị cô từ chối, anh càng sợ cô hận anh, đặc biệt là tối quan cô đã từ chối anh một lần rồi.

Nếu không phải hôm nay cô cố chấp đòi rời đi, cũng chưa chắc đã kích động anh như vậy, làm anh phản ứng dữ dội muốn chiếm hữu cô như thế.

Anh bá đạo như một đứa trẻ tham lam, là sự phản ứng nỗi sợ hãi trong lòng!

Bây giờ anh đã hiểu ra lời của Lam Dư Khê, nếu lúc trước anh không đồng ý cưới cô thì có dù là bà nội cũng không ép được anh.

Cái gì mà không muốn kích động tới bà nội, có lẽ đó chỉ là cái cơ của anh, anh chỉ là không muốn thừa nhận thực ra thì anh cũng có quan tâm tới cô.

Khi đối diện với sự mất mát, con người dường như mới càng nhìn rõ được trái tim mình, nỗi sợ hãi trong lòng thì không lừa được chúng ta.

“Dĩ Muội, cho anh thêm một cơ hội.” anh lại một lần nữa hạ giọng, nói nhẹ nhàng cầu xin cô, hết lần này tới lần khác vì cùng một cô gái.

Con tim cô đang đau, sự phản ứng của anh thay đổi liên tục làm cho cô không phân biệt được rõ ràng, đâu mới là con người thật sự của anh, rốt cuộc anh muốn gì, cô đã không phân biệt được nữa rồi.

Cô sợ, đây chỉ là một giấc mơ của cô, sau khi tỉnh lại thì lại là sự nhục nhã mà thôi.

Hơn nữa cô cảm thấy anh rất nực cười, rõ ràng anh không cho cô quyền được từ chối vậy thì việc gì còn phải hỏi cô?

“Tôi có thể từ chối không?” cô nhìn anh cười vẻ buồn đau, tuy trong lòng đã rung động nhưng lại không muốn tự mình nói ra lời thỏa hiệp.

Thần sắc trên khuôn mặt anh nhẹ nhàng, anh hơi nheo mày lại, lại một lần nữa bá đạo hôn lên môi cô, anh đã dùng hành động để chứng minh sự quyết tâm của bản thân mình.

Diệp Dĩ Muội tưởng rằng bản thân mình sẽ không rơi nước mắt nữa, thế nhưng sống mũi cô đột nhiên cay cay, nước mắt liền chảy ra trên khóe mắt.

Con tim Tần Hàm Dịch đột nhiên đau dữ dội, anh từ từ mở mắt, nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh chảy ra từ đôi mắt đau khổ của cô....

Con tim anh lại như tê dại đi, thế nhưng anh vẫn không dừng lại, anh sợ nếu anh dừng lại, anh sẽ hoàn toàn mất cô.

Anh đặt nụ hôn lên đôi mắt đang ứa nước mắt ra của cô, nhẹ nhàng, dịu dàng, giống hệt với một chút chó con đang lấy lòng chủ nhân của mình.

Tuy nụ hôn của anh làm đôi mắt cô cảm thấy ngứa ngứa, cô chớp chớp và cuối cùng khép đôi mi lại, để mặc cho anh hôn.

Chỉ là, anh càng nhẹ nhàng thì trong lòng cô càng cảm thấy tủi thân, nước mắt lại rơi ra không ngừng.

“Tại sao?” cô không hiểu, tại sao lại nhất định phải giày vò cô thế này?

Thật sự không phải vì Hạ Lam chứ? vậy thì là vì cái gì?

Không còn tin là vì Hạ Lam nữa mới thế này, tận sâu trong trái tim không thể không nuôi cho bản thân mình một chút hi vọng mong manh!

Tiếng nói của cô đã dứt một lúc lâu nhưng cuối cùng cô vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại nào, điều duy nhất chỉ có là nụ hôn của anh, càng lúc càng ngọt ngào, càng nhẹ nhàng....

Tuy anh đã hạ quyết tâm có được cô nhưng trong lòng thực sự anh không muốn cô miễn cưỡng.

Dù gì thì đây cũng là lần đầu tiên của cô, anh muốn cô giữ lại được những hồi ức đẹp đẽ.

Anh biết, tuy cô không lên tiếng, không phản kháng nữa nhưng trong lòng cô vẫn hận.

Hôm nay anh dùng cách thức này để có được cô, chỉ sợ rằng sau này sẽ phải trả giá rất nhiều mới có thể mở cửa được trái tim cô.

Chỉ là, bước chân cô muốn rời đi dứt khoát và mạnh mẽ như vậy, vì thế, anh không thể đợi thêm được nữa....

Chẳng phải nói, phụ nữ đều vô cùng lưu luyến với người đàn ông đầu tiên của mình à?

Lí trí dần dần mất đi, trong đầu Diệp Dĩ Muội lúc này chợt thoáng qua một suy nghĩ, có phải ở kiếp trước cô đã nợ Tần Hàm Dịch nên kiếp này mới không thoát khỏi anh như thế....

Bên tai, dường như lơ mơ nghe thấy tiếng chuông điện thoại rung lên....

Diệp Dĩ Muội dựa vào trước ngực anh, cô thở gấp gấp, dần dần cũng lấy lại được lí trí....

Nhưng, cô lại không muốn không dứt ra được trong mắt anh, cô sợ bản thân sẽ chìm đắm vào sự hạnh phúc mong manh này.

Trong lòng cô không ngừng nói với bản thân, tình một đêm....thì không có gì cả....

Cô coi như cô đang tận hưởng Tần Hàm Dịch, hơn nữa còn là miễn phí, thật tốt biết bao...

Diệp Dĩ Muội lần đầu tiên phát hiện, thực ra cô cũng thật xấu xa, chỉ là trước đây chưa bộc lộ ra mà thôi.

Nếu mà Tần Hàm Dịch biết được suy nghĩ của Diệp Dĩ Muội thì chắc anh sẽ tức hộc máu mồm ra mất, rõ ràng là anh có tình cảm và lấy lòng cô cả nửa ngày, vậy là cô lại coi anh là một sự hưởng thụ miễn phí.....

“Em à, em đang nghĩ gì?” Tần Hàm Dịch nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì suy nghĩ riêng trong đầu mình, anh không thể không tò mò xem cô đang nghĩ gì.

Diệp Dĩ Muội bị câu hỏi này của anh làm cho càng lúng túng hơn, dường như đứa trẻ vừa làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp vậy.

Cô chưa biết trả lời thế nào thì điện thoại của cô ngoài phòng khách lại vang lên.

“Tần Hàm Dịch, hình như, có tiếng chuông điện thoại.” cô đẩy anh ra, vội vàng thoát ra khỏi lòng anh nhưng cơ thể anh lại hiện ngay ra trước mặt cô, cô cũng quên mất di chuyển ánh mắt của mình đi.

Tuy cô vừa tiếp xúc với anh gần gũi như vậy, nhưng cũng chưa nhìn kỹ cơ thể anh, lúc này anh cao lớn lừng lững đứng trước mặt cô, hiệu quả đương nhiên là khác.

Tần Hàm Dịch nhướn mày cười cười, với tay ra kéo lấy một chiếc khăn tắm, quấn vào eo mình, rồi lại kéo một chiếc khăn tắm khác quấn vào

người cô, sau đó bế cô ra khỏi phòng tắm, đi ra phòng khách, đặt cô xuống ghế sofa.

Cô đang định động dậy thì bèn nghe thấy anh nói: “Đợi đấy, anh đi tìm cho em.”

Vừa dứt lời, anh đã đi ra phía cửa, nhặt chiếc túi xách lúc trước rơi dưới đất lên, đi tới bên cạnh ghế sofa, đưa cho cô, rồi cũng ngồi xuống cạnh cô.

Diệp Dĩ Muội mở chiếc túi xách ra, rút lấy điện thoại, nhìn lên màn hình người gọi tới, sắc mặt cô liền thay đổi, liếc trộm mắt nhìn Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nhìn sắc mặt cô thay đổi, anh liền nhìn cô vẻ nghi ngờ, khi cô đang định đứng lên, anh nhanh chóng đưa tay ra ấn cô ngồi xuống, rồi nhanh tay cướp lấy điện thoại, nhìn ba chữ “Hứa An Ca” hiện trên màn hình, anh nheo mắt lại, ánh mắt nhìn nguy hiểm.

“Anh trả đây!” Diệp Dĩ Muội vừa đưa tay ra định cướp lại thì Tần Hàm Dịch đã chuyển điện thoại sang tay kia, rồi ấn nút nghe nhanh chóng, nhưng lại không lên tiếng.

Hứa An Ca gọi điện tới mấy chục lần, cuối cùng thì cũng có người bắt máy, anh không thể không kích động, cũng chẳng nghĩ gì nhiều, liền nói: “Dĩ Muội, em sao rồi? vẫn ổn chứ? nếu em muốn ly hôn với Tần Hàm Dịch thì anh sẽ bảo đoàn luật sư của anh giúp em.”

Diệp Dĩ Muội cũng không biết trong điện thoại nói gì, chỉ thấy sắc mặt Tần Hàm Dịch càng lúc càng khó coi, miệng còn nhếch cười lạnh lùng, giống như một con dao sắc vậy.

“Đoàn luật sư của Hứa thiếu gia rảnh rồi quá không có việc gì làm à? sao lại cứ thích làm những việc giúp những người xấu muốn phá hoại hôn

nhân người khác thế?” Tần Hàm Dịch nói rất thông thả, ngữ khí không nghe ra là gì, chỉ có ánh mắt lạnh lùng làm người khác sợ hãi.

Vốn dĩ tâm trạng đang vô cùng tốt nhưng lại bị một cuộc điện thoại của Hứa An Ca làm cho tụt hứng.

Tần Hàm Dịch trong lòng cảm thấy khinh bỉ Hứa An Ca, làm gì có kẻ nào tận dụng mọi cơ hội để đục nước béo cò vậy chứ!

“Là anh?” Hứa An Ca giật mình, sắc mặt thay đổi, sau đó mới miễn cưỡng lấy lại giọng nói lạnh lùng: “Tần Hàm Dịch, nếu anh đã được ở bên Hạ Lam như ước nguyện vậy thì cũng đã đến lúc buông tha cho Dĩ Muội rồi chứ?”

Hứa An Ca cũng cảm thấy rất lúng túng khi bị Tần Hàm Dịch nghe thấy những lời vừa rồi, nhưng lúc này, cũng không thể thể hiện ra là mình yếu thế trước mặt Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch cảm thấy con người này có vấn đề liền hỏi lại: “Sao anh biết tôi và Hạ Lam ở bên nhau rồi?”

Anh vừa dứt lời làm cho Diệp Dĩ Muội ngồi bên cạnh con tim lại co thắt lại, cô cười khẽnh một cái cay đắng, cúi đầu xuống.

Sau những nụ hôn ngọt ngào và sự tiếp xúc da thì gần nhau, suýt nữa thì cô quên mất, trong lòng anh vẫn còn có một Hạ Lam.

Thế nhưng, nếu trong lòng anh đã có Hạ Lam vậy thì sao ba năm anh lại còn muốn có cô bằng được?

Tần Hàm Dịch cảm nhận được sự bất bình thường của cô gái ngồi bên cạnh mình, anh quay đầu sang nhìn cô, nắm chặt lấy tay cô.

Hơi nóng từ bàn tay anh làm cho cô đơ người ra, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh cúi người xuống hôn lên môi cô, nghe Hứa An Ca ở đầu dây bên kia nói: “Bây giờ các tờ báo lớn nhỏ của toàn thành phố đều đang nói về sự việc của hai người, anh vẫn còn không thừa nhận?”

Tần Hàm Dịch đem môi mình rời khỏi đôi môi của Diệp Dĩ Muội, anh ôm cô ngã vào lòng mình, ấn nút loa ngoài của điện thoại, anh trả lời Hứa An Ca: “Báo nói gì đấy? nói là tôi muốn cưới Hạ Lam à? hay là nói tôi sẽ ly hôn?”

Hứa An Ca cứng họng trước hàng loạt câu hỏi của Tần Hàm Dịch, anh vừa xấu hổ vừa tức giận: “Ngay đến cả giày cũng không đi mà chạy tới bệnh viện, Tần tổng chẳng phải là muốn để cho Hạ Lam biết được thâm tình của anh à?”

Tần Hàm Dịch biết Hứa An Ca sẽ nói như vậy nên anh mới ấn nút loa ngoài, Tần Hàm Dịch đang lo không có cơ hội nói với Diệp Dĩ Muội chuyện này, để cho cô yên tâm! Bây giờ lại có người cho anh cơ hội này rồi.

“Cái vấn đề này anh nên hỏi vợ tôi, hỏi xem tại sao tôi không đeo giày mà chạy đi tới bệnh viện.” Tần Hàm Dịch nhìn Diệp Dĩ Muội, giọng nói anh vẻ ngọt ngào: “Vợ à, vợ nói cho anh ta biết, tối qua sao em lại đuổi anh ra ngoài.”

Diệp Dĩ Muội bị câu nói của anh làm cho tức mà mặt tái xanh đi, vừa này không liên tiếng là do không muốn để cho Hứa An Ca biết cô đang ngồi bên cạnh anh.

Thế nhưng, Tần Hàm Dịch đúng là đồ hồ li, chỉ một cuộc điện thoại mà anh đã biết hết được tâm tư của bọn họ.

“Dĩ Muội đang ở bên cạnh anh?” giọng nói Hứa An Ca nghe như anh đã hết hi vọng và hoàn toàn sụp đổ, hoàn toàn bị đánh bại trước Tần Hàm Dịch.

Diệp Dĩ Muội tức giận lườm Tần Hàm Dịch một cái, đang định đưa tay ra cướp lấy điện thoại, Tần Hàm Dịch lại cầm máy đổi sang tay bên kia, ấn luôn nút tắt.

“Tần Hàm Dịch, anh quá đáng quá rồi đấy!” Diệp Dĩ Muội tức giận nói.

“Rốt cuộc là anh quá đáng hay Hứa An Ca quá đáng?” Tần Hàm Dịch cũng hỏi lại với khuôn mặt lạnh lùng, chẳng có người đàn ông nào mà không tức giận khi nghe thấy người đàn ông khác nói rằng muốn giúp vợ mình ly hôn.

“Anh ấy đã nói cái gì?” Diệp Dĩ Muội hỏi.

Thực ra, cô chắc cũng đoán ra, Hứa An Ca lúc này gọi điện đến là vì cái gì.

Đây cũng là lý do mà Diệp Dĩ Muội không muốn quá gần gũi với Hứa An Ca, Hứa An Ca không giống với Lam Dư Khê, Lam Dư Khê không tạo áp lực gì cho cô, hoàn toàn đứng ở lập trường là bạn để giúp đỡ cô.

Còn Hứa An Ca thì anh ta rõ ràng nó có động cơ, làm cho Diệp Dĩ Muội cảm thấy, nếu cô không thể cho anh ta hi vọng thì cũng không nên tiếp xúc nhiều với anh ta, sợ sẽ làm tổn thương anh ta.

“Anh ta nói muốn giúp em tìm đoàn luật sư để ly hôn với anh.” Tần Hàm Dịch ghé sát môi mình vào tai cô, nói từng từ từng chữ một, nghiêng răng lại, giọng nói anh lạnh lùng: “Em yêu, có cảm động không?”

Cơ thể Diệp Dĩ Muội không thể không co rúm lại, đang định lên tiếng phản bác, chuông điện thoại lại reo lên.

Có điều, lần này không phải điện thoại của cô, mà là của anh.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Điều Kiện Mê Hoặc

Diệp Dĩ Muội nhìn chiếc điện thoại nhấp nháy trên bàn, cô cười rồi đưa tay ra cầm lấy chiếc điện thoại, nhìn lên màn hình, nụ cười nhếch trên môi mở rộng hơn làm cho Tần Hàm Dịch dựng cả tóc gáy lên.

Anh có phần kích động muốn cướp lấy chiếc điện thoại trong tay Diệp Dĩ Muội, chỉ là, ánh mắt Diệp Dĩ Muội lúc này có phần đáng sợ, lại thêm với việc vừa nãy anh đã nhận điện thoại của người ta, lúc này nếu như anh cướp lấy thì dường như bất hợp lý quá.

Diệp Dĩ Muội cười lạnh lùng một cái rồi ấn nút nghe.

“Hàm Dịch, em xin lỗi.” giọng nói nhẹ nhàng và nghe có vẻ tủi thân của Hạ Lam vang lên.

Cơ thể Tần Hàm Dịch đơ ra, nét mặt không tự nhiên đưa tay ra muốn lấy điện thoại nhưng Diệp Dĩ Muội né người sang một bên, tránh bàn tay anh.

“Hàm Dịch, anh có đang nghe em nói không?” giọng nói Hạ Lam thút thít: “Tối qua khi đứng giữa bờ vực mong manh của sự sống và cái chết, trong đầu em toàn là hình ảnh của anh, em cứ tưởng rằng em yêu Hứa An Ca, nhưng mãi cho tới tối qua em mới phát hiện, thực ra người em quan tâm trong lòng là anh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không?”

Cơ thể Diệp Dĩ Muội càng lúc càng lạnh đi, cơn ớn lạnh chạy dọc khắp sống lưng cô.

Cô nhìn chăm chăm vào Tần Hàm Dịch, nhìn đôi lông mày đang nhăn lại, nhìn ánh mắt đầy sự đáng tiếc, trái tim như đang bị lửa đốt.

Anh đang thương cho Hạ Lam à! khi mà bọn họ vừa quần quýt lấy nhau xong thì anh liền nghe thấy Hạ Lam bày tỏ lòng mình, nhất định là con tim lúc này cảm thấy đầy tội lỗi.

Kéo tay anh ra, đặt điện thoại vào tay anh, cô muốn đi ra khỏi lòng anh, muốn đứng lên rời đi.

Tần Hàm Dịch lập tức kéo cô lại, không muốn cô rời đi.

“Hàm Dịch, tại sao anh không nói gì? Có phải anh sợ sẽ làm tổn thương tới Dĩ Muội không? Cô ấy còn có An Ca, An Ca sẽ yêu thương cô ấy. Thế nhưng, em chỉ có anh thôi.” Hạ Lam nói, giọng nói lúc này hòa với tiếng khóc không còn rõ ràng rồi, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi và đang cầu xin sự thương hại.

Diệp Dĩ Muội vốn dĩ không muốn so đo gì với Hạ Lam, từ đầu tới cuối cô cảm thấy vấn đề của ba bọn họ nằm ở Tần Hàm Dịch chứ không phải Hạ Lam.

Thế nhưng, là người thì đều biết buồn vui giận hờn, lời của Hạ Lam thực sự làm cô thấy tức điên lên.

Cô lại giật lấy điện thoại trong tay Tần Hàm Dịch, động tác nhanh chóng tới mức anh không kịp phản ứng lại.

“Hạ Lam, tôi nói cho cô biết, Tần Hàm Dịch là chồng tôi, anh ấy không phải là thứ đồ chơi mà cô muốn thì muốn, không muốn thì đá đi. Còn nữa, tôi muốn ở bên cạnh ai thì đó cũng là chuyện của bản thân tôi, không cần cô tới sắp đặt.” Diệp Dĩ Muội sau khi găm lên vào điện thoại cô liền tắt máy, vút trên ghế sofa, tức giận hai mắt nhìn chăm chăm vào Tần Hàm Dịch.

Chỉ là, nét mặt Tần Hàm Dịch lúc này có chút kì lạ, đờ người ra nhìn cơ thể cô.

Không sai, chính là đang nhìn cơ thể cô không chớp mắt, bởi vì cô đang đứng còn anh đang ngồi, với tầm mắt của anh lúc này thì chỉ có thể nhìn vào cơ thể cô.

Nhìn theo ánh mắt anh, cô từ từ cúi đầu nhìn xuống phía dưới, liền phát hiện dưới chân là một chiếc khăn tắm màu trắng.

Khăn tắm của ai? Cô giật mình, nhìn vào cơ thể mình, đột nhiên cô hét toáng lên: “A....”

Ngay sau đó hai tay khoanh lên trước ngực, rồi dường như thấy có gì không đúng cô lại vội vàng đưa tay che xuống dưới.

Vừa nãy cô bị Hạ Lam làm cho kích động quá mà động tác nhanh như chớp đã làm cho chiếc khăn tắm quấn trên người đã rơi xuống đất, vậy mà cô lại không có cảm giác gì.

“Vẫn còn nhìn, không được phép nhìn.” Diệp Dĩ Muội như phát điên lên, Tần Hàm Dịch thì giống như chưa từng nhìn thấy phụ nữ vậy, ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Tần Hàm Dịch lắc đầu, cô gái này che như thế thì có tác dụng gì chưa?

Anh cúi người xuống nhặt chiếc khăn lên sau đó đứng dậy quàng khăn lên người cho cô, anh nói: “Đừng có kêu lên nữa, sói cũng sắp bị em gọi tới rồi đấy!”

“Tất cả đều tại anh.” Diệp Dĩ Muội lúc này vừa tức giận vừa xấu hổ, chỉ có thể lấp ba lấp bấp mắng Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nhún vai, bộ dạng như muốn nói tùy em vậy.

Diệp Dĩ Muội lườm anh, nhanh chân chạy vào phòng thay đồ, khóa cửa lại rồi mới đi tìm quần áo của mình rồi mặc lên người.

Khi cô mặc chỉnh tề rồi, vừa đi ra khỏi phòng thay đồ, liền nghe thấy điện thoại của Tần Hàm Dịch đổ chuông.

Tần Hàm Dịch cầm lấy điện thoại, quay đầu nói với Diệp Dĩ Muội vừa đứng ở cửa: “Có còn muốn nhận nữa không?”

“Ai thèm nhận điện thoại của anh.” Diệp Dĩ Muội bất mãn nói, cô không có hứng thú đi can thiệp chuyện đời tư của anh.

Tần Hàm Dịch nhướn mày, ấn nút nghe, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên: “Xin chào!”

Anh vừa mới lên tiếng, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói phần nộ của Hạ tiên sinh: “Hàm Dịch, cháu đã nói gì với Lam Lam?”

“Cô ấy vẫn ổn chứ?” Tần Hàm Dịch không muốn giải thích, anh không thể nói rằng anh không nói gì cả mà là vợ anh đã mắng người ta chứ!

“Vừa nãy nó kích động giật cả túi nước truyền ra, xé cả bông băng trên vết thương, bác sĩ đã tiêm cho nó một mũi an thần nó mới ổn định trở lại.” Hạ tiên sinh cảm thấy oan nghiệt!

Vừa nãy Hạ Lam đột nhiên nói với ông ta muốn dùng điện thoại để nói chuyện với Tần Hàm Dịch, bảo bọn họ ra ngoài.

Hạ tiên sinh tuy có chút bất mãn với Tần Hàm Dịch vì sự từ chối lúc sáng của anh, nhưng bây giờ tự con gái mình muốn nói chuyện với anh thì ông ta còn có thể nói gì?

Thế nhưng ai mà biết được bọn họ vừa ra ngoài chưa được bao lâu Hạ Lam đã xảy ra chuyện.

Ông ta cho rằng nếu không phải vì Tần Hàm Dịch đã nói gì với cô ta thì con gái mình cũng đã không như vậy.

“Bác trai, cháu rất xin lỗi, cháu không để ý tới cảm nhận của Hạ Lam.” Tần Hàm Dịch thật tâm cảm thấy có lỗi, bất luận thế nào thì anh đều hi vọng Hạ Lam không có chuyện gì.

“Hàm Dịch à! Nếu sau này cháu đối xử tốt với Lam Lam thì bác trai bằng lòng sẽ sớm lui về, đem Hạ thị cũng giao cho cháu.” Hạ tiên sinh cho rằng điều kiện như vậy đủ để mê hoặc Tần Hàm Dịch.

Đừng nói Tần Hàm Dịch vốn dĩ đã thích Hạ Lam, kể cả là người không thích thì khi nghe thấy điều kiện hấp dẫn như vậy cũng sẽ động lòng.

Huống hồ, ông ta rất hiểu dã tâm của Tần Hàm Dịch, ông ta không tin điều kiện tốt như vậy còn không bằng cô vợ xuất thân nghèo hèn kia.

“Bác trai, những lời như vậy không chỉ là sỉ nhục cháu mà còn sỉ nhục cả Hạ Lam, sau này bác đừng nói như vậy nữa.” Tần Hàm Dịch khẽ nở nụ cười chế nhạo trên môi, Hạ tiên sinh vốn dĩ cũng là một trong số những người anh hết sức kính phục, lúc này nói ra lời như vậy đã làm cho anh thấy hết sức thất vọng.

“Là bác đã lỡ lời rồi.” Hạ tiên sinh lúng túng nói.

Có điều, ông ta nghe Tần Hàm Dịch nói như vậy cũng có chút nề phục.

Nếu Tần Hàm Dịch thực sự đồng ý với điều kiện ông ta đưa ra, ông ta tuy sẽ không nuốt lời nhưng trong lòng sẽ phản cảm với người thanh niên này.

Hạ tiên sinh lại im lặng một lát rồi mới nói: “Hàm Dịch, bác nhìn cháu lớn lên từ bé, bác hiểu, trước đây là Hạ Lam không hiểu chuyện, thế nhưng

con bé cũng biết sai rồi, nếu ba người cùng đau khổ thì chẳng bằng hãy nhanh chóng giải quyết dứt khoát đi.”

Hạ tiên sinh nói như vậy tuy là có phần đứng về con gái mình nhưng ông ta cảm thấy bản thân nói thế cũng là nói đúng sự thật.

Việc Tần Hàm Dịch không yêu vợ mình mà yêu đại tiểu thư của Hạ gia, việc này mọi người đều biết, Hạ tiên sinh đương nhiên cũng biết.

“Bác trai nói đúng.” Tần Hàm Dịch cười cười nói.

Diệp Dĩ Muội đi tới bên cạnh ghế sofa, nhìn nụ cười trên môi Tần Hàm Dịch.

Vừa nãy anh có vẻ tức giận, giờ lại thế này, cô không thể không đoán xe, người ở đầu dây bên kia rốt cuộc là ai?

Cô cũng lờ mờ đoán ra được người đó chính là cha của Hạ Lam.

Lẽ nào là gọi điện tới để hỏi tội?

“Ta nghe nói cô gái đó từ nhỏ đã là một đôi với An Ca, nếu nhà họ Hứa không đồng ý cô ấy thì ta có thể giúp đỡ....” Hạ tiên sinh cảm thấy bản thân đã hết tình hết nghĩa, chỉ sợ Tần Hàm Dịch sẽ áy náy.

Thế nhưng, ông ta lại không biết rằng đây là chủ đề mà Tần Hàm Dịch không muốn nói đến nhất lúc này.

Cái gì mà cô ấy và Hứa An Ca từ nhỏ đã là một đôi? Chẳng lẽ, người chồng đường đường chính chính này như anh lại trở nên thừa thãi à?

“Bác trai đúng là nghĩ chu đáo!” Tần Hàm Dịch cười rất rạng rỡ!

Diệp Dĩ Muội nhìn thấy anh như vậy, đúng là lau mồ hôi lạnh thay cho Hạ tiên sinh.

Hạ tiên sinh cứ tưởng rằng Tần Hàm Dịch đồng ý với ông ta, trong lòng đang vui mừng, ngoài miệng còn nói thêm: “Ta cũng có con gái, đương nhiên ta cũng không hi vọng con cái của người khác bất hạnh.”

“Ồ?” Tần Hàm Dịch lại khẽ cười một tiếng rồi hỏi lại: “Nếu Dĩ Muội là con gái của bác thì bác có nói những lời như vậy không?”

Nét mặt Hạ tiên sinh như hóa đá, lúc này ông ta mới hiểu Tần Hàm Dịch không phải đã đồng ý với ý kiến của ông ta.

Ông ta dù gì cũng là người bề trên, bây giờ lại bị một người bề dưới như anh nói như vậy khó lòng mà không cảm thấy xấu hổ.

“Nếu cô gái ấy là con gái ta, chồng cô ấy mà không yêu cô ấy thì ta cũng sẽ bảo con gái ly hôn.” Hạ tiên sinh nói với giọng khá cứng rắn dường như cũng có phần tức giận.

“Sao bác trai lại khẳng định chắc chắn cháu không yêu cô ấy chứ?” Tần Hàm Dịch cảm thấy nực cười hỏi lại.

Hạ Lam nói gì anh đều có thể không trách cô ta, lúc này dù gì cô ta cũng đang bị thương, khó tránh khỏi có phần kích động.

Thế nhưng, một người bề trên nói ra những lời như vậy khó lòng làm cho người khác tôn trọng ông ta được.

Hạ tiên sinh cười, trong lòng cảm thấy Tần Hàm Dịch đúng là không biết thời thế, vì vậy ông ta cũng hỏi với ngữ khí không hòa nhã gì: “Cháu nói thế là ý gì?”

“Ý của cháu là, cháu sẽ không ly hôn với thái thái của mình vì bất kỳ một người nào.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí khẳng định, cũng là một lời hứa với người phụ nữ bên cạnh.

Diệp Dĩ Muội vốn dĩ cảm thấy anh và cha của Hạ Lam nói chuyện, cô ngồi bên cạnh không phù hợp cho lắm muốn quay người rời đi.

Nhưng lúc đó nghe thấy lời anh nói như vậy cô liền dừng bước lại, không dám quay người lại nhìn anh, chỉ sợ sẽ lại là sự tưởng tượng của chính mình.

“Bác trai nếu không còn việc gì nữa thì cứ như vậy nhé! Đợi khi nào Hạ Lam ổn định tinh thần rồi thì cháu và thái thái cháu sẽ tới thăm cô ấy.” Tần Hàm Dịch nói khách sáo vài câu rồi cúp máy.

Nhìn người phụ nữ trước mặt đang đứng quay lưng vào anh, anh thờ dãi một tiếng rồi đứng lên, đi lại gần, vòng tay ôm cô từ phía sau lưng.

Cơ thể cô cứng đờ trong lòng anh, cô ngơ ngẩn người ra hỏi anh: “Tần Hàm Dịch, đây là một giấc mơ à?”

Anh xoay người cô lại, nhìn cô rất nghiêm túc vào nói: “Dĩ Muội, chúng ta thử một lần đi có được không?”

“Tại sao...tại sao anh lại đột nhiên thay đổi chú ý?” Diệp Dĩ Muội có phần chưa chấp nhận được, đột nhiên liền hỏi lái sang chuyện khác.

Việc trong phòng tắm có thể giải thích rằng đó là sự ham muốn và sự yêu thích, vậy thì bây giờ những lời nói yêu đương thế này được tính là gì? Anh nói chuyện với cha Hạ Lam thế là ý gì? Là sự tức giận sao?

“Nhất định phải có lí do à?” Tần Hàm Dịch lúng túng tránh mắt mắt cô đi, anh thực lòng không muốn nói, anh sợ mất cô vì vậy trong lúc hoảng loạn đã giữ cô lại.

Nói ra như vậy thì đúng là không giống đàn ông chút nào, anh thực sự không nói ra được.

“Sao mặt anh lại đỏ lên thế?” Diệp Dĩ Muội hỏi có phần ngạc nhiên.

Thật đáng sợ, Tần Hàm Dịch mà cũng biết đỏ mặt.

“Nói linh tinh gì thế?” Tần Hàm Dịch xấu hổ quá thành tức giận mới bỏ tay trên người cô ra, đi thẳng vào phòng thay đồ.

Diệp Dĩ Muội ngây người ra, cô cảm thấy hôm nay có gì đó không bình thường.

Cô đang nhìn về phía cửa phòng thay đồ thì đột nhiên điện thoại cô đổ chuông.

Cô bỗng phát hiện điện thoại của cô và Tần Hàm Dịch gần đây dường như không được nghỉ ngơi chút nào.

Đi tới bên cạnh ghế sofa cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy là Cao Thiên Du, cô không thể không thấy có chút lúng túng, không phải là cô ấy quay lại để đón cô chứ?

Cô hăng giọng hai cái rồi mới bắt máy: “Thiên Du, cậu ở đâu?”

“Ở bãi đỗ xe bên dưới nhà cậu, cậu mau xuống đây.” Cao Thiên Du trả lời.

“Ồ...” nét mặt Diệp Dĩ Muội có phần ngập ngừng.

“Sao thế? Còn chưa nói chuyện xong với Tần Hàm Dịch à?” Cao Thiên Du vừa cười trêu chọc vừa hỏi.

Diệp Dĩ Muội lúc này mới hiểu ra, hóa ra Cao Thiên Du đang trêu cô!

“Cao Thiên Du, cậu không được cười tở.”

“Được, không cười.” Cao Thiên Du bỗng ngừng cười: “Biết được cậu vẫn còn có thể nổi nóng thì tớ yên tâm rồi.”

“Thiên Du, cảm ơn cậu.”

Diệp Dĩ Muội không phải đã tha thứ cho Tần Hàm Dịch nhanh như thế và không muốn đi tới chỗ Cao Thiên Du nữa, mà là cô hiểu tính khí của Tần Hàm Dịch, nhất định sẽ không để cô đi.

Hai người đã thế này rồi lại còn đòi bỏ nhà đi làm cái gì.

“Diệp Dĩ Muội, cậu còn khách sáo như thế là tớ sẽ giận đấy!” Cao Thiên Du bất mãn gầm lên.

“Được rồi, Thiên Du, cậu đừng tức giận nữa, tớ biết tớ sai rồi.” Diệp Dĩ Muội nói nũng nịu, dỗ dành cô bạn qua điện thoại.

Tần Hàm Dịch vừa từ phòng thay đồ đi ra, nghe thấy giọng nói lúc này của Diệp Dĩ Muội đúng là cảm thấy ghen tỵ với Cao Thiên Du.

Dựa vào cái gì mà Cao Thiên Du được hưởng sự đối đãi như thế còn anh thì không?

“Haiz....” Cao Thiên Du thở dài một tiếng, không yên tâm nhắc nhở cô: “Diệp Dĩ Muội, nếu cậu đã quyết định cho Tần Hàm Dịch một cơ hội thì phải nắm bắt lấy, nếu cậu còn bị người phụ nữ khác đánh bại vậy thì tớ sẽ chế giễu cậu cả đời đấy.”

“Tớ cho anh ta cơ hội khi nào?” Diệp Dĩ Muội lúng túng không thừa nhận.

Cao Thiên Du ở đầu dây bên kia cạ lời lờm một cái, nói không nề mặt chút nào: “Diệp Dĩ Muội, tớ quen biết cậu từ khi còn cời chuồng tắm mưa đấy nhé!”

“.....” Diệp Dĩ Muội không biết nói gì nữa, vừa mới im lặng vài giây thì đầu dây bên kia liền tí tít.

Cô tắt máy, quay người lại, giật mình sợ hãi trước thân hình to lớn trước mặt.

“Anh dọa em sợ chết khiếp, sao mà đi cũng không gây ra tiếng động gì thế?” Diệp Dĩ Muội tức giận trách móc.

“Là em nói chuyện với Cao Thiên Du tập trung quá đấy chứ?” Tần Hàm Dịch nói giọng ghen cả với bạn của vợ.

“.....” Diệp Dĩ Muội cạn lời, anh mà lại ghen cả với Cao Thiên Du!

Cô đang định bước đi qua anh thì liền bị Tần Hàm Dịch nắm lấy cổ tay kéo vào lòng.

“Anh bỏ tay ra.” Diệp Dĩ Muội nhăn mày lại muốn giằng ra, không phải cô không nhẹ mà là quan hệ của hai người thay đổi quá nhanh, làm cô có phần chưa thích ứng ngay được.

Nếu Tần Hàm Dịch nghe lời cô như vậy thì anh đã không còn là Tần Hàm Dịch.

Anh khóa chặt cô trong lòng mình, ôm ghì lấy cô mới nói: “Dĩ Muội, chúng ta đi du lịch đi!”

Diệp Dĩ Muội nheo mày càng chặt hơn, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Lúc này đi du lịch á?”

Hạ Lam vẫn còn đang nằm trong viện, lúc này anh đi liệu có yên tâm không?

Tần Hàm Dịch nhìn thấu được suy nghĩ trong đầu cô lúc này, trả lời: “Có những việc cần Hạ Lam tự mình đối mặt, lần này, anh không còn có

cách này đi cùng với cô ấy nữa rồi.”

Nếu nói Hạ Lam vẫn coi anh là bạn tốt thì anh nhất định sẽ ở bên cạnh cô ta.

Thế nhưng, từ những biểu hiện của Hạ Lam, muốn bắt đầu lại từ đầu với anh thì tình cảm giữa bọn họ đã thay đổi rồi.

Bất luận là trước đây hay là bây giờ, anh chỉ từng nghĩ, anh hi vọng Hạ Lam và Hứa An Ca ở bên nhau, ho vọng Hạ Lam được hạnh phúc, anh chưa từng nghĩ có một ngày anh và Hạ Lam sẽ thế nào.

Anh cho rằng, đó là cảnh giới cao nhất của tình yêu, nghĩ cho cô ấy mà không hối hận, không oán trách gì.

Bây giờ suy nghĩ thì Tần Hàm Dịch anh đúng là không phải một người vĩ đại.

Ý nghĩ chiếm hữu từ tận trong xương cốt anh làm anh sao có thể nhìn cô gái mình yêu ở bên cạnh người đàn ông khác chứ!

Nếu không phải như vậy thì anh cũng sẽ không vì việc Hứa An Ca và Diệp Dĩ Muội ở bên nhau mà tức giận như thế.

Trước đây anh luôn cảm thấy giữa anh và Hạ Lam dường như thiếu chút gì đó.

Nhưng bây giờ anh mới hiểu, từ trước tới này anh chưa bao giờ có ý định chiếm hữu với cô ta....

Diệp Dĩ Muội cảm thấy, cô có chút không hiểu Tần Hàm Dịch.

Nhưng, bất luận trong lòng anh nghĩ gì, câu trả lời của cô đều giống nhau.

“Em không muốn đi.” Cô trả lời mới ngữ khí kiên quyết.

“Việc của mẹ vợ, anh sẽ cho người đi điều tra.” Tần Hàm Dịch biết cô đang nghĩ gì, liền đưa ra lời hứa.

“Một ngày chưa làm rõ chân tướng sự việc, em thân làm con gái thì sẽ không có ngày nào an tâm được.”

“Được, vậy thì sau này tính tiếp vậy.” Tần Hàm Dịch gật đầu, không muốn làm khó cô, anh cúi đầu hôn lên trán cô.

Diệp Dĩ Muội lặng lẽ dựa mình vào lòng anh, trong lòng đang có vô vàn sự phân vân.

Cô tha thứ cho Tần Hàm Dịch rồi? không, cô chưa hề, những việc trước đây sao có thể dễ dàng bỏ qua như thế!

Yêu và hận lúc này trong lòng cô đang vô cùng mâu thuẫn....

Một lúc lâu sau, Diệp Dĩ Muội từ từ lên tiếng: “Tần Hàm Dịch, em có thể đồng ý tạm thời chưa ly hôn, sẽ thử ở bên anh xem thế nào, nhưng, anh phải đồng ý với em, để cho em dọn ra ngoài, cho em tự do.”

“Không được.” Tần Hàm Dịch lập tức từ chối, anh không ngốc như vậy, để vợ mình sống bên ngoài cho lũ sói dòm ngó à!

Có điều, anh chỉ nghĩ như vậy mà không nói ra.

Nhìn sắc mặt của Diệp Dĩ Muội, anh lập tức giải thích: “Nếu em dọn ra ngoài thì đám phóng viên đó sẽ làm ầm lên không nói làm gì, bà nội mà biết được sẽ không chịu được sự kích động này, em cũng biết, bà già rồi sức khỏe không được tốt nữa.”

Diệp Dĩ Muội nghe thấy vậy, nheo mày lại thấy anh nói cũng đúng, một lúc sau mới nói: “Em sẽ tự nói với bà!”

“Em không sợ sẽ làm bà kích động à?” Tần Hàm Dịch hỏi.

“Em sẽ cố gắng nói với bà, em tin bà sẽ hiểu.” Diệp Dĩ Muội cảm thấy bà nội là một người thông tình đạt lý chứ không phải là người ép con cháu quá đáng.

“Em định nói thế nào với bà? Nói là em đã là người phụ nữ của anh nhưng lại muốn ở tách anh ra để trừng phạt những lỗi lầm trước đây của anh à?” Tần Hàm Dịch cố tình hỏi như vậy.

“Tần Hàm Dịch, nếu anh không đồng ý, vậy em sẽ chuyển tới nhà của Thiên Du ở.” Diệp Dĩ Muội bị lời anh nói làm cho tức giận.

“Diệp Dĩ Muội, Cao Thiên Du là người phụ nữ của Lục Danh Dương, em thấy em đi làm phiền người ta như thế mà được à?” Tần Hàm Dịch nhắc nhở cô.

“Thiên Du không để ý đâu.” Diệp Dĩ Muội lí nhí trả lời.

“Nhưng anh tin là Lục Danh Dương sẽ không thích đâu.” Tần Hàm Dịch nhìn cô thăm dò thái độ, thấy cô có vẻ không bằng lòng anh lại nói nhẹ nhàng: “Được rồi, đừng tức nữa, chẳng phải chỉ là sự tự do à? em ở với anh thì anh cũng có ngăn cấm gì em đâu.”

“Anh nói đấy nhé?” Diệp Dĩ Muội nhìn chăm chăm vào anh, sợ anh đổi ý, cô lập tức nói: “Sau này chúng ta ở riêng.”

Trong lòng Tần Hàm Dịch thật sự không muốn đồng ý nhưng anh biết Diệp Dĩ Muội đã nhường anh hết mức rồi, nếu anh còn dám không đồng ý thì cô sẽ chuyển tới nhà Cao Thiên Du ở thật.

Vì vậy, anh chỉ có thể gật đầu ầm ức, trong lòng thì đang kêu thầm: “Đúng là nhục quá, có vợ mà không được ở cùng.”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Sóng To Gió Lớn

Dưới ánh đèn buổi tối, Cao Thiên Du một mình lái xe, ánh mắt cô nhìn xung quanh thành phố dường như đã trở nên xa lạ này.

Cô nghe nói, Triệu Oanh đã cùng với Lục Danh Dương đi tới buổi yến tiệc đó, trong lòng cả đêm đều không thấy thoải mái.

Cô cảm thấy bản thân mình có chút khó hiểu, rõ ràng là cô không muốn đi sao bây giờ lại thấy thế này? Tội gì chứ?

Thực ra, khi Lục Danh Dương nói tối sẽ tới đón cô cô đã nghĩ tới buổi yến tiệc rồi, từ trước tới giờ cô vẫn không phải là một cô gái có trí nhớ tồi.

Thế nhưng, sự việc mà Lục Danh Dương giao cho cô đã làm khó cô.

Diệp Dĩ Muội hận Tần Hàm Dịch bao nhiêu thì cũng yêu anh bấy nhiêu.

Hại Tần Hàm Dịch chẳng khác nào làm hại Diệp Dĩ Muội.

Làm chị em kiếp này chắc gì đã có kiếp sau, cô không muốn vì người đàn ông của mình mà làm tổn thương tới người chị em tốt.

Vì thế, cô cuối cùng đã chọn né tránh Lục Danh Dương.

Thế nhưng, tại sao anh lại cứ phải để cái cô Triệu Oanh đó cùng anh đi tới buổi yến tiệc?

Sao không thể để trợ lý Trần cùng đi? Nghĩ tới mà cô lại thấy giật mình, bởi vì trợ lý Trần là đàn ông mà....

Cô đang suy nghĩ linh tinh thì một chiếc xe đột nhiên phi tới, cô hết hồn đạp mạnh chân phanh, may mà cô thắt dây an toàn, phanh xe lại kịp thời nên mới không xảy ra tai nạn.

Nhìn chiếc xe Maserati màu bạc lướt qua nhanh như bay không hề có ý dừng lại mà Cao Thiên Du nghiêng răng lại tức giận.

Có phải những người có tiền bây giờ đều trắng trợn như thế không? Đền đỏ mà cũng dám vượt.

Càng nghĩ trong lòng cô càng thấy tức, nhìn đoạn đường rồi cô lái xe thẳng tới trạm giao thông gần đó, cô phải xem xem, cái người này rốt cuộc là ai.

Đừng trách cô hẹp hòi, thực lòng là cô đang tức, cái kẻ đó lại chọc tức cô không đúng lúc rồi.

Căn biệt thự ở ngoại ô của Tần gia, màn đêm buông xuống, Tần Hàm Dịch đưa Diệp Dĩ Muội cùng về đây.

Trong căn hộ ở nội thành đúng là có quá nhiều hồi ức không đẹp, Tần Hàm Dịch sợ Diệp Dĩ Muội trong lòng thấy không thoải mái sẽ càng giận anh, vì vậy anh rất biết điều, đưa vợ nhanh chóng rời đi.

Vú Trần vừa nhìn thấy hai người quay về, bầu không khí lại có vẻ hòa hợp, bà cũng yên tâm hơn.

Buổi sớm khi đọc báo đã làm cho bà giật mình sợ hãi, mau chóng gọi điện cho Tần lão phu nhân.

Ai mà biết được lão phu nhân lại rất bình tĩnh trả lời: “Vú yên tâm đi, Hàm Dịch sẽ không ly hôn với Dĩ Muội đâu.”

Vú Trần lúc đó bán tín bán nghi lời của lão phu nhân, bây giờ thì hoàn toàn tin rồi.

Lão phu nhân đúng là như thần tiên ấy, đoán chuẩn như vậy.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân ăn cơm chưa?” Vú Trần cười tươi hỏi.

“Vẫn chưa ạ!” Tần Hàm Dịch nhìn cô vợ bé nhỏ đi bên cạnh đang xấu hổ, nói.

Cũng không trách Diệp Dĩ Muội lại ngại vì ánh mắt vú Trần nhìn bọn họ không giống với bình thường.

“Vậy hai người lên tầng nghỉ ngơi đi, bây giờ vú đi chuẩn bị cho hai người.” vú Trần nhìn Diệp Dĩ Muội rồi lại cười cười sau đó chạy vào bếp.

“Em lên tầng trước đây.” Diệp Dĩ Muội bị ánh nhìn của vú Trần làm cho không tự nhiên, cô kéo tay ra khỏi tay Tần Hàm Dịch sau đó chạy lên tầng.

Tần Hàm Dịch bật cười, nhìn theo cô rồi cũng đi lên tầng.

Có điều, không phải anh đuổi theo cô mà anh đi vào thư phòng của mình.

Hôm nay cả ngày đã không đến công ty rồi, anh cũng phải xem xem tình hình công ty thế nào.

Anh vừa vào tới thư phòng, còn chưa kịp gọi điện cho Tiêu Nhiên thì Tiêu Nhiên đã gọi điện tới.

“Tổng tài, có người nói phía Hạ thị chuẩn bị bán cổ phần của Tần thị đi, rút đầu tư khỏi Tần thị.” Tiêu Nhiên nói với giọng nghe có vẻ trầm trọng.

Tiêu Nhiên không hiểu, lúc sáng tổng tài đã có phản ứng chuộc lỗi như vậy trước đám phóng viên để bọn họ bớt chú ý đi rồi, vậy thì tại sao Hạ thị đột nhiên lại rút vốn đầu tư chứ?

“Cho người đi điều tra xem Hạ thị rốt cuộc muốn làm thế nào.” Tần Hàm Dịch không hề ngạc nhiên, Hạ gia năm xưa vì Hạ Lam mà giúp anh, bây giờ đương nhiên cũng có thể vì Hạ Lam mà đẩy anh vào chỗ chết....

Có điều, như vậy cũng tốt, nợ người khác cái gì thì trước sau đều phải trả....

Năm xưa, Hạ gia mạo hiểm đầu tư vào Tần thị, có được số cổ phần đó, bây giờ nếu Hạ gia thực sự muốn bán đi, anh cũng bằng lòng dùng tiền để thu mua lại, coi như là báo đáp.

Nhưng, chỉ sợ lời đồn như vậy chẳng qua cũng chỉ là lời cảnh báo của Hạ gia cho anh, nếu như thực sự muốn phá Tần gia thì Hạ gia tuyệt đối sẽ lợi dụng cổ phần để ép anh từ chức chứ không phải chỉ bán cổ phần đơn giản như vậy.

Lúc này, anh vội cũng không được, án binh bất động là cách duy nhất.

“Vâng, tổng tài.” Tiêu Nhiên trả lời đồng dạc.

“Ngày mai cậu giúp tôi thông báo với lễ tân, nếu là phụ nữ mà không có hẹn gặp trước thì đều nói là tôi không có ở công ty.” Tần Hàm Dịch lại dặn dò thêm.

“Tổng tài muốn nói tới những người phụ nữ mà từng qua lại với anh?” Tiêu Nhiên nhất thời chưa hiểu, Tần Hàm Dịch chỉ phụ nữ là những ai.

Tần Hàm Dịch lúng túng, mãi mới trả lời được một từ “đúng.”

Tiêu Nhiên thật sự ngạc nhiên, thế này là thế nào?

Gần như nói trắng ra với Hạ gia rồi, bây giờ lại không để cho những người phụ nữ khác đến quấy rầy?

Vì ai?

Câu trả lời là gì dường như Tiêu Nhiên lập tức đoán ra....

“Còn có việc gì khác không?” Tần Hàm Dịch lại hỏi thêm, không cho Tiêu Nhiên có cơ hội tiếp tục nói về chủ đề những người phụ nữ nữa.

“Không có ạ!” Tiêu Nhiên trả lời giọng có vẻ như buồn ngủ.

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy liền cúp máy.

Tiêu Nhiên thở dài một tiếng, đặt điện thoại xuống, mới phát hiện không biết từ khi nào sắc mặt Châu Lan Na bắt đầu trở nên khó coi từ lúc nào đứng ở trước cửa phòng làm việc.

“Anh ấy sao lại cùng với Hạ gia làm loạn lên thế?” Châu Lan Na nhanh chân bước lại gần, ghé sát mặt lại hỏi.

Cô ta ở bên cạnh Tần Hàm Dịch bao nhiêu năm, cô ta đã gài người để cung cấp thông tin cho cô ta, vì vậy Tiêu Nhiên nhận được tin tức thì cô ta đương nhiên cũng đã biết tin.

Cô ta tới phòng làm việc của Tiêu Nhiên cũng là để hỏi sự việc này.

Tuy là cô ta muốn tự mình hỏi Tần Hàm Dịch, nhưng cô ta biết, lúc này cô ta tốt nhất là không nên đi làm phiền anh mới có thể bảo toàn được thực lực.

Khi cô ta tới, Tiêu Nhiên đang gọi điện thoại, vừa nghe thấy Tần Hàm Dịch và Tiêu Nhiên nói về chuyện những người phụ nữ, Châu Lan Na trong lòng thấy hoảng hốt, có một dự cảm chẳng lành.

“Tôi không biết tổng tài và Hạ gia lại thành ra như vậy, nhưng tổng tài vừa thông báo cho tôi, không được để cho những người phụ nữ mà anh từng qua lại đến công ty nữa.” Tiêu Nhiên nghĩ, như vậy rồi thì Châu Lan Na sẽ bỏ cuộc thôi!

“Sao anh ấy lại làm vậy?” Châu Lan Na rõ ràng là đã đoán ra câu trả lời nhưng lại không chấp nhận đối mặt.

“Lan Na, tổng tài yêu phu nhân rồi.” Tiêu Nhiên dừng lại vài giây rồi lại nói tiếp: “Không, cũng có thể nói, tổng tài sớm đã yêu phu nhân rồi, lúc trước nếu không phải cô....”

“Im miệng.” Châu Lan Na khuôn mặt trở nên đáng sợ: “Có liên quan gì đến tôi đó là tự bọn họ không chịu đi kiểm nghiệm.”

Tiêu Nhiên gật đầu, bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn, không muốn nói chuyện thêm với Châu Lan Na nữa.

Anh cảm thấy cô ta bây giờ đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi, bất luận người khác nói gì cô ta đều không nghe lọt tai.

Còn cục diện bây giờ thành ra thế này, là lỗi của anh, anh là một người ở ngoài cục diện này thì không có tư cách để bình luận.

“Tiêu Nhiên, anh giúp tôi đi mà?” Châu Lan Na nắm lấy tay của Tiêu Nhiên, hạ thấp giọng van nài.

Tiêu Nhiên nhìn vào bàn tay nhỏ bé của cô ta đang nắm lấy tay mình, không thể không tự cười chế nhạo, cô ta chỉ có lúc nào cầu xin anh thì mới tiếp xúc với anh gần thế này.

Cô ta coi anh là cái gì? Là công cụ để lợi dụng à?

Thế nhưng, cho dù như vậy, anh vẫn hi vọng vào cô, hi vọng cô sẽ nhìn thấy sự lầm đường lạc lối của mình mà quay đầu.

Nếu như cô ta đồng ý ở bên anh thì anh nguyện dùng cả đời mình để bảo vệ cô ta.

Cho dù anh không giàu có bằng tổng tài nhưng anh có thể đem toàn bộ những gì bản thân có để cho cô ta.

“Lan Na, cô vẫn chưa hiểu sao? Cho dù lúc trước cô đã tính toán để cho tổng tài hận phu nhân, thế nhưng tổng tài vẫn cưới cô ấy, không có gì ngăn cách được bọn họ đâu.” Tiêu Nhiên cảm thấy lời này anh nói không phải chỉ có một lần, khi Tần Hàm Dịch cưới Diệp Dĩ Muội anh đã sớm nói qua rồi, anh thực sự không muốn nói đi nói lại hết lần này tới lần khác.

Châu Lan Na thực sự không hiểu chút nào sao? Không, không có ai hiểu hơn cô ta.

Trong đêm tân hôn của Tần Hàm Dịch cô ta đã sớm hiểu rồi.

Anh tuy là ôm cô ta lên giường tân hôn của anh nhưng mặc kệ cô ta trêu đùa anh rất lâu mà anh đều không hứng thú....

Sau đó, anh tức lên đã không cho cô ta đụng vào người nữa.

Rồi tiếp sau đó cô ta đã thử nói: “Dĩ Muội một mình ngủ trong thư phòng, không có chăn, liệu có bị lạnh không? Hay là anh bang chăn ra cho cô ấy đi!”

Anh nghe thấy vậy, liền lập tức quay người đứng dậy, nói với cô ta: “Em không cần đi, tránh cô ấy lại tìm em gây phiền phức.”

Bộ dạng cứ như thể hi sinh vì cô ta vậy, nhưng sao cô ta lại không hiểu chứ, thực ra chẳng qua là anh muốn tự mình đi xem Diệp Dĩ Muội thế nào

mà thôi.

Thế nhưng, anh hận Diệp Dĩ Muội, anh không thể vượt qua được suy nghĩ của bản thân, anh chỉ có thể đợi người khác tạo cho anh cơ hội.

Cho dù sớm đã hiểu ra như vậy, thế nhưng, cô ta vẫn không can tâm rút lui.

Nếu người phụ nữ đó là Hạ Lam, cô ta thua cô ta chấp nhận, nhưng dựa vào cái gì mà người phụ nữ đó là Diệp Dĩ Muội? rốt cuộc Diệp Dĩ Muội có gì hơn cô ta?

“Tiêu Nhiên, giúp tôi một lần nữa, lần cuối cùng.” Châu Lan Na hạ thấp mình, cầu xin.

“Cô muốn tôi giúp cô thế nào?” Tiêu Nhiên đột nhiên rút tay mình ra khỏi tay cô ta, lạnh lùng hỏi lại.

“Tôi điều tra ra một sự việc.” Châu Lan Na đưa tập tài liệu cầm ở tay bên kia cho Tiêu Nhiên, thần sắc thù hận.

Tiêu Nhiên đỡ lấy tập tài liệu cô ta đưa, mở ra, nhìn xuống dưới, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Tiêu Nhiên, anh giúp tôi đem thân thể của Diệp Dĩ Muội nói với anh ấy có được không?” Châu Lan Na mặt ướn nước mắt cầu xin.

Còn tập tài liệu mà cô ta vừa đưa cho Tiêu Nhiên chính là bí mật về thân thể của Diệp Dĩ Muội.

“Nội dung viết trong này đều là sự thật?” Tiêu Nhiên đóng tập tài liệu lại, tay vẫn còn run run.

“Anh thấy tôi dám nói dối một sự việc như thế này à? nếu anh không tin thì anh có thể đi điều tra lại.” trong ánh mắt bi thương của Châu Lan Na

không hề nhìn thấy dấu hiệu gì cho thấy cô ta đang nói dối.

“Được, kể cả là thật thì tại sao nhất định là tôi đi báo với tổng tài?” Tiêu Nhiên cảm thấy, thực ra anh và Châu Lan Na chẳng khác gì nhau, bọn họ đều là những kẻ nhát gan không dám đi đối diện với hiện thực.

Rõ ràng anh đã đoán ra ý của Châu Lan Na nhưng lại vẫn muốn chính miệng cô ta nói ra những lời tuyệt tình đó.

“Nếu tôi đem tập tài liệu này đưa cho anh ấy, tự tay ngăn cách anh ấy và Diệp Dĩ Muội thì cả đời này anh ấy sẽ không tha thứ cho tôi.” Châu Lan Na từ trước tới nay chẳng để ý tới việc nói thật trước mặt Tiêu Nhiên, bởi vì anh yêu cô ta, quan tâm cô ta, đây chính là điều mà cô ta lấy làm tự tin nhất mà không sợ hãi gì.

“Cô tưởng Diệp Dĩ Muội đi rồi thì tổng tài sẽ cưới cô à?” Tiêu Nhiên đau lòng nhìn Châu Lan Na.

“Tiêu Nhiên, tôi yêu anh ấy, cho dù anh ấy không cưới tôi cũng không sao, tôi chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy là được.” Châu Lan Na trong lúc nói, nước mắt đang chảy dài, cô ta lại một lần nữa hạ thấp yêu cầu xuống, chỉ vì yêu anh....

“Cô đi đi, để tôi suy nghĩ.” Tiêu Nhiên quay đầu sang một bên, không muốn nhìn Châu Lan Na thêm nữa.

Nhìn cô ta đau anh còn đau hơn cả cô ta, thế nhưng, sự việc này, anh thực sự phải suy nghĩ....

“Được.” Châu Lan Na gật đầu, sau khi quay người đi, cô ta đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, sự bị thương trong ánh mắt lúc này đã hóa thành sự thù hận.

Chỉ cần cô ta còn sống, cô ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua.

Khi Tần Hàm Dịch làm việc xong quay lại phòng, Diệp Dĩ Muội đang ngồi trên ghế sofa đọc sách. Vừa nghe thấy tiếng cửa, cô lập tức nhìn về phía cửa với ánh mắt đờ phòng, nhìn anh với ánh mắt như đang phòng trộm vậy.

Tần Hàm Dịch trong lòng thở dài một tiếng, đi lại, ngồi xuống bên cạnh cô, liếc nhìn cuốn sách trong tay cô, có chút ngạc nhiên nói: “Hóa ra em thích xem mấy tạp chí kiểu này?”

Xem ra, sở thích của phụ nữ đều gần giống nhau, anh còn tưởng Diệp Dĩ Muội là một ngoại lệ!

Diệp Dĩ Muội liếc nhìn anh, chỉ tay vào cuốn sách nói: “Em đang nhìn quần áo bọn họ mặc.”

“Em thích?” anh nhướn mày lên hỏi cô một câu, sau đó rút điện thoại ra: “Để anh gọi điện cho Tiêu Nhiên, bảo cậu ấy đặt cho em một bộ.”

Diệp Dĩ Muội cướp lấy điện thoại, vút lên ghế sofa, vừa cười vừa nói: “Tần thiếu gia, em chỉ đang xem, em có nói em thích hay em muốn mua đâu.”

Hơn nữa, không phải cô đang nhìn bộ váy mà cô gái đang mặc mà là nhìn chiếc sơ mi mà chàng trai đang đứng bên cạnh mặc.

Có điều, cô cũng chẳng muốn giải thích với anh.

Tần Hàm Dịch sợ hết hồn trước hành động của cô, có điều trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào....

Cô chịu nổi nóng với anh đây là một sự khởi đầu tốt.

“Anh cười cái gì?” Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch đang cười tít mắt, đưa tay lên xoa xoa vào trán anh: “Có phải hôm nay anh sốt rồi

không?”

Tần Hàm Dịch vốn dĩ cho rằng, cô và Tần Hàm Dịch sau khi trải qua chuyện ngọt ngào đó thì chắc là cô sẽ lúng túng ngại ngùng lắm, vì thế cô mới vừa nói đã muốn nổi đóa lên, cô muốn như vậy để che giấu đi sự lúng túng trong lòng mình.

Thế nhưng, Tần Hàm Dịch không bình thường thế này, còn cô thì lại tỏ ra rất bình thường.

Tần Hàm Dịch đương nhiên là không nói ra suy nghĩ trong lòng mình cho cô biết, anh với khuôn mặt nghiêm túc nhìn cô hỏi: “Em xem cái váy này làm gì?”

Thần sắc Diệp Dĩ Muội đột nhiên trở nên âm đạm, có thể, anh mãi mãi không biết, chỉ vì một câu nói lúc trước của anh mà cô đã quyết định sẽ trở thành một nhà thiết kế trang phục nam.

Chỉ là, cô không có điều kiện để đi học, bèn chỉ biết tìm cơ hội để nhìn nhiều, đọc nhiều, vẽ nhiều.

Khi mới bắt đầu thì là vì Tần Hàm Dịch, nhưng sau đó liền trở thành thói quen, trở thành sở thích.

Có lúc cô cảm thấy bản thân rất buồn cười, một tiểu nha đầu chẳng hiểu gì, lại mơ ước dựa vào việc tự học để trở thành một nhà thiết kế trang phục nam.

Chỉ là, tất cả những điều này cô đều chỉ có thể chôn kín trong lòng.

Nếu anh đã hiểu lầm rằng cô đang nghiên cứu chiếc váy trên người cô gái thì cô liền thuận miệng trả lời anh: “Em carmt hấy chiếc váy nà mà mặc trên người người đàn ông sẽ càng đẹp hơn.”

Trời ơi! Cô chỉ thuận miệng trả lời như vậy, chỉ sợ bản thân nếu do dự thì Tần Hàm Dịch sẽ sinh nghi.

Thế nhưng, cô vừa nói dứt lời cô liền phát hiện, nghe như vẻ cô trả lời chẳng đâu vào đâu.

Sắc mặt Tần Hàm Dịch liền thay đổi, đột nhiên ôm lấy vai cô kéo cô vào lòng, anh ghé vào tai cô nói ngọt ngào: “Vợ à, không ngờ em lại khéo thế!”

Diệp Dĩ Muội chớp chớp mắt không hiểu, cô khéo chỗ nào?

“Nếu anh làm thỏa mãn được niềm yêu thích của em thì có phần thưởng đặc biệt nào không?” Tần Hàm Dịch cố ý nói xong liền thổi nhẹ vào tai cô để trêu chọc cô.

Có điều, anh nói như vậy, chứ bảo anh mặc váy chẳng bằng giết chết anh.

Diệp Dĩ Muội lại suy nghĩ vài giây rồi chợt hiểu ra ý anh liền đẩy anh sang một bên: “Anh là đồ biến thái.”

Cô chỉ nghe nói đàn ông thích phụ nữ chơi trò đóng vai chứ chưa từng nghe nói phụ nữ bắt đàn ông đóng vai phụ nữ.

Anh tưởng cô là ai chứ? cô vợ biến thái à?

Tần Hàm Dịch bị cô đẩy mạnh ra, cơ thể anh như đàn hồi, lại bật người lại ngã vào người Diệp Dĩ Muội.

“Tần Hàm Dịch, nếu anh còn không tránh ra là em đi đấy!” Diệp Dĩ Muội giả vờ chuẩn bị đứng lên.

Tần Hàm Dịch phản ứng nhanh chóng, kéo cô lại, ép cô giữa ngực mình và ghé sô pha.

“Bỏ em ra, đi ra ngoài, đừng quên việc hôm nay anh đã đồng ý với em.” Diệp Dĩ Muội sầm mặt xuống, nói cảnh cáo.

Tần Hàm Dịch nhìn bộ dạng tức giận của cô, trong lòng thở dài một tiếng, đều nói đàn ông thích thể diện, xem ra phụ nữ còn thích thể diện hơn cả đàn ông ấy.

Nhìn Diệp Dĩ Muội bây giờ, trong lòng rõ ràng đã rất xúc động nhưng thể hiện ra ngoài thì cứ phải làm khó anh mới chịu được.

Có điều, đi ra ngoài? Anh đã vào tới đây rồi thì làm gì có chuyện dễ dàng đi ra?

Anh nhìn cô cười cười, khuôn mặt anh tú của anh liền cúi xuống, đem hết những lời cô định đuổi anh ra nuốt hết vào trong bụng mình....

Hai con người vừa mới nhìn thấy ánh hào quang của hạnh phúc, nhưng không biết cơn bão sóng to gió lớn phía sau đang đợi họ là gì đây....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Say Rượu

Diệp Dĩ Muội coi như cũng đã hiểu rồi, tại sao Cao Thiên Du luôn nói là thà tin rằng trên đời này có mà chứ cũng đừng có tin vào miệng đàn ông.

Ban ngày Tần Hàm Dịch đã đồng ý với cô, bây giờ ngay đến cả cơ hội kháng nghị cũng không cho, cơ thể to lớn của anh đè lên cơ thể cô, một tay đặt sau gáy cô, nâng đầu cô lên, đón nhận lấy nụ hôn của anh.

Trong lòng Tần Hàm Dịch coi như đã rất rõ ràng, lúc này, đối với Diệp Dĩ Muội thì phải mềm nắn rần buông, nếu biết tính cô nếu vì cô không vui mà anh tránh xa cô vậy thì hai người bọn họ sẽ cả đời khó mà có sự tiến triển nào.

Trong lòng Diệp Dĩ Muội oán hận anh, sẽ không chịu dễ dàng tha thứ cho anh, đó là điều tất nhiên. Vì thế, anh không thể hi vọng cô chủ động nói, Tần Hàm Dịch em tha thứ cho anh.

Chỉ sợ trong lòng cô tha thứ rồi nhưng miệng cô lại ngại nói ra.

Anh là đàn ông, tất cả những điều trước đây đều là do một tay anh tạo thành, anh đương nhiên phải bước ra khỏi quá khứ thì bọn họ mới có thể xích lại gần nhau hơn.

Có những lúc, rất nhiều việc con người cảm thấy không thể cho chúng trở thành quá khứ.

Nhưng Tần Hàm Dịch bây giờ hiểu rồi, không phải không vượt qua được mà chẳng qua là con tim đã ràng buộc hành động.

Những cố ý của anh trước đây đối với cô có cái nào không phải là bị ràng buộc? Đến nỗi anh không nhìn thấu được con tim mình, cố chấp cho rằng anh sẽ không quan tâm tới cô gái như thế này.

Thế nhưng khi đối diện với sự mất mát, anh đã điên cuồng muốn chiếm hữu và từ đó đã làm cho anh nhìn thấy con tim mình.

Vậy thì, nếu đã nhìn rõ rồi, anh sẽ không do dự những sự việc trong quá khứ kia, bất luận những sự việc không hay đã từng xảy ra đó là thật hay là giả, nếu anh đã chọn cô, bất luận cô là người như thế nào thì anh đều chấp nhận.

Xem ra, có những lúc, cơ thể mới là chân thực nhất, nó giúp ta phân ra rõ ràng thích và ghét là thế nào.

Sự nhận thức như vậy làm cho con tim Tần Hàm Dịch rất xúc động, anh lại trao cô cô nụ hôn nhiệt tình hơn, cảm nhận sự ngọt ngào bằng cách không ngừng mút lấy đôi môi căng tròn mềm mại của cô.

Diệp Dĩ Muội không hề biết rằng hóa ra Tần Hàm Dịch có thể yêu cuồng nhiệt thế này, trước lúc này tất cả mọi người đều cho rằng Tần Hàm Dịch là một người tình vô cùng lạnh lùng, đối với người yêu tuy là không tiếc gì tiền bạc nhưng từ trước tới nayc hứa từng thấy anh đối xử đặt biệt và quan tâm chăm chút tới ai, hoặc là có một sự đối xử nhẹ nhàng ấm áp chứ đừng nói giống với ngày hôm nay, hạ mình hết lần này tới lần khác với một cô gái.

Thế nhưng, Diệp Dĩ Muội không biết, trong lòng Tần thiếu gia người ta sớm đã có sự đoán biết và tính toán hết rồi, phụ nữ tốt thì sợ kẻ si tình, anh cứ quấn lấy cô không tha thế này thì có tác dụng hơn bất cứ cách gì.

Trái tim phụ nữ vốn đã mềm yếu và dễ lay động, huống hồ người đàn ông Diệp Dĩ Muội yêu và luôn giữ trong lòng lại là Tần Hàm Dịch anh.

Diệp Dĩ Muội hoàn toàn không có sức đề kháng trước sự tấn công của Tần Hàm Dịch, nếu nói trước ngày hôm nay trong lòng vẫn có phòng tuyến thì còn có thể giữ vững quan điểm được một chút.

Thế nhưng, lần đầu tiên đã trao cho anh, vậy thì sau đó đương nhiên cũng.....

Hơi thở của Diệp Dĩ Muội càng lúc càng nặng nề, cô cảm thấy bản thân sắp không có cách nào để thở nữa rồi, cô như sắp nghẹt thở trong nụ hôn này.

Bàn tay để trên ngực Tần Hàm Dịch, dường như muốn đẩy anh ra từ chối nhưng cũng lại sợ anh chạy mất vì thế mới không kiểm soát được bản thân.

Khi hai người đang mện nồng với nhau, nhiệt độ căn phòng đang không ngừng tăng lên, đột nhiên có tiếng “cốc cốc cốc.”

Cả hai đều đờ người ra, ngay sau đó Tần Hàm Dịch coi như bị điếc, anh tiếp tục quấn lấy cô, vẫn chìm ngập vào cảm giác mơ màng hạnh phúc.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, ăn cơm thôi.” Giọng nói của vú Trần từ phía ngoài cửa truyền vào.

Diệp Dĩ Muội thì khi nghe thấy tiếng Vú Trần liền giật mình, đột nhiên bừng tỉnh, đưa tay đẩy Tần Hàm Dịch ra.

Tần Hàm Dịch tuy là không muốn nhưng cũng chỉ có thể nhịn lại cơn thèm muốn của bản thân.

Vừa nãy trong lúc yêu thương cô không cảm thấy gì nhưng lúc này đầu óc đã hồi phục lí trí, cô nghĩ vú Trần có khả năng bước vào bất cứ lúc nào, sao anh lại có thể....

Cô đỏ mặt, tức giận đẩy tay anh ra, đang định giơ tay đơm cúc áo, Tần Hàm Dịch liền đưa tay ra, cười típ mắt lại, thái độ lấy lòng nói: “Để anh giúp em....”

“Không cần đâu!” Diệp Dĩ Muội đứng lên chạy vội vàng nhà vệ sinh, vừa định đóng cửa lại thì một bàn tay luồn vào, sau đó anh cùng cô vào trong.

“Anh vào đây làm cái gì?” Diệp Dĩ Muội nhìn anh với ánh mắt cảnh giác rồi hỏi.

“Rửa tay!” Tần Hàm Dịch giơ hai tay ra rồi trả lời lại.

“Vậy thì anh rửa đi!” Diệp Dĩ Muội nói một câu rồi quay người bước ra ngoài, nhưng lại bị Tần Hàm Dịch kéo lại, ôm cô vào lòng từ phía sau.

“Bỏ ra!” Diệp Dĩ Muội thấp giọng gầm lên, thấy anh không hề có ý bỏ tay ra chỉ có thể nói: “Vú Trần đang ở phía ngoài đợi chúng ta xuống ăn cơm kia kìa.”

“Suyt....”

Tần Hàm Dịch đưa ngón tay trở lên đặt trên môi cô, sau đó lại chỉ tay vào trong gương.

Diệp Dĩ Muội không hiểu nhìn vào trong gương, trong gương là một đôi nam nữ đang dựa người vào nhau, là bọn họ sao?

Hình ảnh thế này trong phim đã được nhìn thấy rất nhiều lần rồi, cô giống như tất cả những cô gái khác, đều từng mơ mộng, vào một buổi sáng nào đó, bọn họ cũng thức dậy, cùng rửa mặt, anh có thể giống như bây giờ, ôm cô!

“Em đang nghĩ gì đấy?” anh khẽ hôn lên má cô rồi hỏi nhẹ nhàng.

“Em đang nghĩ, đây có phải là mơ hay không.....” Diệp Dĩ Muội lí nhí trong miệng, cô vẫn còn cảm thấy tất cả những điều này không giống như là thật, càng giống với một giấc mơ hơn.

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, trong lòng anh cảm thấy chua xót, anh hứa với cô: “Dĩ Muội, đây không phải là mơ, chúng ta sẽ sống bên nhau cả đời hạnh phúc thế này.”

“Thế nhưng anh tại sao....?” Diệp Dĩ Muội thực sự rất muốn biết, tại sao một con người lại có thể thay đổi nhanh chóng đến như vậy.

Anh tốt với cô rồi lại ghét bỏ cô, không hề cho cô bất kì có sự chuẩn bị tâm lý nào, lúc đó cô còn có thể cho rằng anh hận cô vì cô một mực nhất quyết muốn gả cho Tần gia, thế nhưng bây giờ từ việc ghét bỏ cô anh lại trao cho cô cảm giác hạnh phúc này là vì vói gì?

Cô nhìn vào mắt anh, cô cảm nhận được tình cảm của anh dường như là thật, thế nhưng cô lại không có tự tin để coi đó là thật.

Con tim cô đã bị anh làm tổn thương với những vết thương chằng chịt, cô không dám liều lĩnh để tiến vào con tim anh nữa.

“Những sự việc đã qua anh không muốn nhắc lại nữa.” Anh đặt tay lên vai cô, xoay người cô lại, cầm lấy tay cô, đặt vào vị trí tim mình, anh nói: “Chỉ cần em tin ở đây là thật, như vậy là đủ rồi.”

Lời nói ngọt ngào đó đã là điều mà Tần Hàm Dịch có thể làm tốt nhất từ trước tới nay, chính những câu nói như kiểu “anh yêu em” lúc nào cũng dính trên miệng anh thực lòng lại không làm được.

Đôi mắt Diệp Dĩ Muội chớp chớp, cô nhìn thẳng vào mắt anh, cô hơi hốt hoảng, đột nhiên cô rút tay từ trên ngực anh xuống, quay mặt sang một bên, nói không được tự nhiên: “Thôi được rồi, chẳng phải là anh muốn rửa tay à?”

Sự phản ứng đó của cô làm cho con tim Tần Hàm Dịch đau nhói, nhưng anh không hề biểu hiện trên nét mặt, anh đi tới bồn rửa vắn vòi nước rửa tay.

Diệp Dĩ Muội đứng bên cạnh, hai hàng lông mi của cô rung lên, ánh mắt cô hướng về khuôn mặt anh, nhìn có vẻ bình lặng, nhưng chỉ có trong lòng cô rõ, lúc này tâm trạng cô đang rất phức tạp.

Cô ghét bị như thế, thỉnh thoảng lại bị Tần Hàm Dịch hấp dẫn, cái cảm giác đắm chìm vào anh.

Chỉ dù, cô bây giờ đã là người của anh nhưng lại không dám tùy tiện đem con tim mình trao cho anh.

Cô chỉ là muốn bảo vệ bản thân mình, sợ bản thân sẽ bị tổn thương mà mãi mãi không hồi phục lại.

Tần Hàm Dịch rửa tay xong, lau tay vào chiếc khăn đang treo trên tường rồi đi ra ngoài.

Diệp Dĩ Muội lúc này mới thở phào một tiếng, đưa tay ra phía sau lưng, luồn qua bộ đồ ngủ để cài chiếc áo bên trong vào.

Thế nhưng, cô càng vội vàng thì cô lại càng không cái trúng được, cuối cùng cánh tay mỏi hết cả đi rồi mà cô vẫn chưa cài được.

“Để anh!” tiếng nói của Tần Hàm Dịch đột nhiên vang lên làm cô giật bản mình, động tác tay cứng đờ ra, nhìn sang phía Tần Hàm Dịch đang đứng bên cạnh hỏi: “Anh vào đây từ khi nào đấy?”

“Căng thẳng gì chứ? chẳng phải anh chẳng nhìn thấy hết rồi à?” Tần Hàm Dịch nhướn mày, cố ý trêu chọc cô.

“Tần Hàm Dịch, đừng quên việc anh đã đồng ý với em” lúc này Diệp Dĩ Muội hoàn toàn coi Tần Hàm Dịch là đối tượng nguy hiểm rồi.

“Thì đã ngủ đâu?” trong lòng Tần Hàm Dịch nghĩ, thế này là chưa được coi là vi phạm tới điều thỏa thuận, lát nữa chắc sẽ không dễ nói rồi đây.

“.....” Diệp Dĩ Muội phát hiện cô không thể nào nói lại được anh.

Anh vừa chạm vào người cô cô liền co rúm lại, theo phản xạ cô né đi nhưng anh đã nói: “Ngoan nào, đừng thế, vú Trần còn đang đợi chúng ta ăn cơm kìa, lát nữa đồ ăn lại nguội hết đi bây giờ.”

Trong lúc nói, Tần Hàm Dịch đã giúp cô cài xong áo.

Diệp Dĩ Muội đang giật mình trước tốc độ của anh, trong lòng đang thầm nghĩ, liệu có phải anh thường xuyên giúp phụ nữ cài áo trong không? Nếu không thì làm sao mà động tác lại thành thục và nhanh chóng như thế chứ?

Một câu nói của anh làm cô giật mình, thoát ra khỏi suy nghĩ của riêng mình, cô đẩy tay anh ra, mặt sầm xuống nói: “Tần Hàm Dịch, em không phải những cô gái đó của anh.”

Diệp Dĩ Muội dù gì thì cũng vừa thay đổi từ con gái thành phụ nữ, cô khó tránh khỏi sự bảo thủ, Tần Hàm Dịch lại nói những lời trêu chọc cô như thế sao mà cô chịu được.

Tần Hàm Dịch nhìn cô khó hiểu, anh lại làm gì cô tức rồi à? sao đột nhiên lại nhắc với anh những chuyện trước kia.

Tuy là thế nhưng anh vẫn đưa tay ra kéo cô: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ừm!” Diệp Dĩ Muội vẫn hơi tức giận, né người không cho anh chạm vào, nhanh chân đi ra khỏi nhà vệ sinh, việc vừa nãy cô càng nghĩ càng tức giận, cô thực sự muốn lấy tay véo vào mũi anh mà hỏi anh.

Thế nhưng, những lời như thế cô chỉ có thể nghĩ trong lòng, đương nhiên là không nói ra được rồi.

Tần Hàm Dịch đơ ra nhìn cô, rốt cuộc anh đã làm sai điều gì nào?

Nếu Tần Hàm Dịch mà biết được suy nghĩ trong lòng Diệp Dĩ Muội thì chắc anh phụt máu mồm ra mất.

Nếu nói việc cởi áo ngực vì làm nhiều mà quen vậy thì tốc độ cài nó vào tuyệt đối không liên quan đến việc có cài nhiều hay không, bởi vì từ trước tới giờ anh không có thói quen phục vụ phụ nữ.

Mấy cái khay đó, anh nhìn thấy rồi cài, có gì mà khó chứ?

Đương nhiên, Tần Hàm Dịch có thông minh hơn nữa cũng sẽ không có cách nào mà đoán ra được nguyên nhân Diệp Dĩ Muội tức giận là vì điều này.

Tần Hàm Dịch khẽ mỉm cười vì thấy khó hiểu, hai tay cho vào túi quần, giả vờ như không có chuyện gì, đi xuống tầng cùng ăn cơm với vợ.

Trên đường đi về, vốn dĩ anh muốn đưa cô ra ngoài ăn, thế nhưng cô nói không đi đâu cả.

Anh đoán, chắc lúc này cô không muốn để lộ ra rằng quan hệ của anh hai đã trở nên hòa hợp.

Vì thế, trong lòng anh liền có chút thất vọng.

Chỉ là, anh không biết, Diệp Dĩ Muội lúc đó không đi, sợ phóng viên chụp được hai người không phải vì cô sợ sẽ ảnh hưởng tới bản thân mà cô

không muốn làm cho Hạ Lam bị kích động.

Lúc trước lời nói của Hạ Lam đã làm cô tức điên lên.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại thì Hạ Lam đang trong hoàn cảnh như vậy, muốn giữ lấy Tần Hàm Dịch cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa, sự phản ứng kịch liệt của Hạ Lam, lờ mờ làm cho cô cảm thấy, việc thi thể mẹ cô bị đánh cắp dường như không hề liên quan tới Hạ Lam.

Chỉ là, nếu không phải Hạ Lam làm vậy thì rốt cuộc là ai? Mục đích là gì?

Khi Tần Hàm Dịch đi xuống lầu, Diệp Dĩ Muội đã ngồi ở bàn ăn rồi, còn cố ý chọn một vị trí cách xa vị trí anh thường ngồi.

Vú Trần lờ mờ cảm thấy bầu không khí giữa hai người có gì đó bất thường, bà liếc nhìn thiếu gia, ý như thể đang ra hiệu mau dỗ dành cô đi.

Tần Hàm Dịch cười không tự nhiên lắm, anh hắng giọng rồi nói với vú Trần: “Vú Trần, vú cứ đi nghỉ ngơi trước đi ạ!”

“Vâng, thiếu gia.” Vú Trần lập tức hiểu ý, biết rằng nếu mình ở đó thì thiếu gia sẽ không tiện phát huy, bèn lại nói: “Tôi ra ngoài đi bộ rèn luyện cơ thể một chút.”

Diệp Dĩ Muội nhìn vú Trần nhìn cô cười cười rồi chớp chớp mắt, cô lúng túng đỏ mặt lên.

Cô cũng nhìn vú Trần rồi cười gượng gạo, vú Trần đã nhanh chân đi ra cửa rồi.

Tần Hàm Dịch nghe thấy tiếng đóng cửa “rầm” mới cười hài lòng đi tới bên cạnh Diệp Dĩ Muội, ngồi xuống, đưa tay ra ôm lấy cô: “Để anh xem

nào, ai làm gì mà vợ anh tức giận thế này!”

“Tần Hàm Dịch, ăn cơm đi!” Diệp Dĩ Muội đẩy đôi bát đĩa cô chưa đụng vào cho anh rồi đứng lên, đi lên phía trên ngòai.

Tần Hàm Dịch nhìn cô ngòai xuống chiếc ghế cách mình hơn một mét, lần đầu tiên anh thấy hối hận, tại sao lại mua một chiếc bàn ăn lớn thế này cơ chứ?

Xem ra, vài ngày nữa phải bảo Tiêu Nhiên đổi giúp anh một chiếc bàn ăn mà chỉ đủ hai người ngòai thôi.

Nghĩ tới đây, anh liền thu ánh nhìn về, cầm lấy bát đĩa, gấp thức ăn cho vào miệng ăn rất ngon lành.

Diệp Dĩ Muội nhìn anh ăn vẻ ngon lành như thế, trong lòng cơn tức giận vẫn chưa nguôi!

Anh chọc cho cô tức như thế mà cứ coi như không có chuyện gì vậy?

Tần Hàm Dịch đương nhiên biết Diệp Dĩ Muội đang nhìn anh chăm chăm, thế nhưng anh cũng không ngẩng đầu lên, giả vờ như không biết gì cả.

Có thể nói, trên tình trường, Diệp Dĩ Muội hoàn toàn không phải là đối thủ của con hồ li Tần Hàm Dịch.

Tuy là anh muốn chiều chuộng cô, yêu cô nhưng ai cũng hiểu thế nào là vừa đủ để cho Diệp Dĩ Muội thấy sốt sắng.

Chỉ khi cô sốt sắng rồi thì mới phát hiện anh quan trọng thế nào trong lòng cô, mới nhanh tha thứ cho anh.

Xem xem, người đàn ông này đúng là có kinh nghiệm thế nào?

Diệp Dĩ Muội bắt đầu từ ngày yêu Tần Hàm Dịch, dường như đã chắc chắn bị người ta nắm thóp rồi.

Xem ra, chuyện tình cảm, ngoài việc thật lòng ra thì vẫn phải có sách lược mới được.

Diệp Dĩ Muội nhìn Tần Hàm Dịch hằm hằm rồi bưng bát cơm và mạnh một miếng vào miệng, cho thấy cô đang tức giận.

Tần Hàm Dịch vẫn giả vờ không biết, ăn hết nửa bát cơm rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Diệp Dĩ Muội, dường như lúc này mới nhớ ra là anh vẫn còn có một người vợ, anh lấy đũa gắp một miếng sườn đưa về phía cô.

Chỉ là vừa mới đưa tay ra anh lại thu tay về, nói với cô: “Em tự gắp đi, anh không với được tới chỗ em.”

Diệp Dĩ Muội đột nhiên sầm mặt xuống, anh đang trêu cô đấy à?

“Em không thích ăn sườn!” Diệp Dĩ Muội lạnh lùng trả lời anh một câu, gắp một miếng rau cách cô khá gần, cúi đầu xuống ăn cơm.

Không thèm quan tâm tới người ta à? vậy thì cô cũng làm thế với anh!

Nhìn thấy như còn mèo đang dựng lông lên, Tần Hàm Dịch biết điều bê đĩa sườn đi tới lại gần cô ngồi xuống, đặt đĩa sườn xuống trước mặt cô.

“Ăn nhiều thịt một chút, gầy như thế anh ôm mà giật hết cả mình.” Tần Hàm Dịch nói nhẹ nhàng như dỗ đứa trẻ lười ăn.

Anh phát hiện, càng ngày anh càng thích trêu cô.

Diệp Dĩ Muội cũng không đáp lại lời anh, gơ đũa gắp một miếng rau, ăn ngon lành, cố ý làm giống như anh.

Tần Hàm Dịch bất lực, anh cầm đũa lên, gắp một miếng sườn, đặt vào bát cô.

“Chẳng phải là thích ăn sườn à? vì tức giận anh mà để cho dạ dày chịu thiệt thế có đáng không?”

Diệp Dĩ Muội nhìn miếng sườn trong bát, cô đờ người ra, rồi nói: “Ai nói em thích ăn sườn?”

Cô luôn cho rằng, việc liên quan tới cô anh sẽ chẳng bao giờ để ý, còn cái mà anh bảo là thích chẳng qua cũng chỉ là anh đoán mà thôi?

“Tự em nói thế.” Tần Hàm Dịch trả lời cô khẳng định.

Diệp Dĩ Muội từ từ ngẩng đầu lên, nhìn anh, đôi mắt cô như đang hỏi anh, cô nói vậy khi nào.

“Cái lần mời em ăn cơm, em nói...” Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng lại, anh bất chợt nhận ra mình đã nói điều không nên nói.

Lần đó, cô nói: “Cô thích ăn nhất là muốn sườn kho mẹ cô làm.”

Việc mà đến anh còn nhớ thì sao cô lại không nhớ chứ?

Hai mắt nhòe đi, cô vội vàng đặt bát đũa xuống, đứng lên, nhanh chân đi về phía cầu thang, cô không muốn anh nhìn thấy sự yếu đuối, không muốn anh nhìn thấy cô khóc.

“Dĩ Muội.” Tần Hàm Dịch lập tức đuổi theo, từ phía sau ôm chặt lấy cô, nói về áy náy: “Anh xin lỗi, anh không nên nhắc lại...”

“Tần Hàm Dịch, tại sao anh lại vẫn nhớ?” giọt nước mắt của cô rơi xuống, rơi vào những ngón tay anh.

Chẳng phải anh nên quên đi rồi à? sao anh lại có thể ngay từ khi đó đã để ý tới cô?

Cô thực sự thà tin rằng giữa bọn họ chẳng qua chỉ là sự ham muốn, là trò chơi, không nói đến con tim, không nhắc tới tình yêu, chán nhau rồi, cảm thấy phiền phức thì sẽ rời xa nhau....

Cô tự biết, trong chuyện tình cảm, bản thân cô không phải là đối thủ của Tần Hàm Dịch. anh đã tham gia vào tình trường lâu như vậy rồi, còn trong chuyện này cô chỉ là một tờ giấy trắng, khi mà anh chưa làm tổn thương cô, cô chỉ biết ngược nhìn anh từ xa, thậm chí còn không dám tỏ lộ tình cảm của mình.

Sau khi bị tổn thương rồi, đau khổ rồi, cô chỉ muốn bỏ chạy.

Không phải là hèn nhát không dám đối mặt, chỉ là, nếu đã từng thực sự yêu anh, báo thù anh chẳng khác nào đang báo thù chính con tim mình.

Thế nhưng, khi cô tuyệt vọng, cho rằng bản thân mình có thể buông tay rồi, anh lại kéo cô vào giắc smow không chân thực này.

“Anh cũng muốn biết, tại sao anh vẫn còn nhớ.....” anh cũng là gần đây mới phát hiện, những điều nhỏ nhặt mà trong thời gian anh qua lại, quan tâm cô anh đều nhớ.

Những việc này nghe thì như những việc cón con, nếu không nhắc lại, có thể ai cũng cho rằng bản thân mình đã quên mất rồi.

Chỉ là, nếu như bạn thật sự để tâm tới một người thì sao có thể dễ dàng quên đi như thế!

Một nụ hôn nhẹ nhàng được đặt trên má cô nhưng anh cũng không xoay người cô lại.

Anh biết, cô không hi vọng anh nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô, bằng không cô nhất định sẽ bỏ chạy.

“Tần Hàm Dịch, anh nói cho em biết, lần này liệu có phải lại là một lần mà em tự mình tưởng tượng ra không....”

Ánh mắt cô nhòa đi vì nước mắt, những hình ảnh trước kia lại hiện ra, không chỉ có một mình anh nhớ, cô cũng chưa từng quên....

“Không phải, từ trước tới nay chưa bao giờ là sự mơ tưởng của em, trước đây là do anh không hiểu và không nhìn thấu được chính trái tim mình.” Tần Hàm Dịch nhẹ nhàng giải thích, anh thì thầm bên tai cô dỗ dành: “Ngoan nào, đừng khóc nữa, đều là lỗi của anh....”

“Tần Hàm Dịch, anh đúng là đồ quá đáng.....” Diệp Dĩ Muội vừa khóc vừa mắng, dường như đang dùng toàn bộ sức lực của mình rồi, cơ thể mềm yếu của cô chỉ có thể dựa vào anh.

“Đúng, anh là đồ quá đáng, nhưng cái tên qua đáng này phải cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh một cơ hội để tái sinh, cơ hội để bắt đầu lại từ đầu.” Con tim Tần Hàm Dịch đau nhói lại từng cơn, trong ánh mắt anh lại là sự hạnh phúc tràn ngập.

Anh cảm thấy may mắn, may mắn vì anh đã kịp thời quay đầu, sau khi chưa đánh mất cô hoàn toàn anh mới biết hối hận.

Diệp Dĩ Muội bĩu môi, vẫn không quên phản bác: “Tần Hàm Dịch, em còn chưa tha thứ cho anh đâu đấy!”

Tần Hàm Dịch bật cười, quay người cô lại, nhìn cô chăm chăm vẻ rất nguy hiểm: “Không chịu tha thứ đúng không?”

“Anh định làm gì?” Diệp Dĩ Muội bị ánh mắt đó của anh dọa cho sợ hãi đang định lùi về phía sau nhưng hai tay anh đã đặt lên vai cô, cô cần

bản không làm được gì nữa.

Tần Hàm Dịch cười rồi đột nhiên hôn lên môi cô, anh đã dùng hành động thực tế để chứng minh cho cô thấy.

Ánh sáng bình minh chiếu rọi vào căn phòng, chiếu vào mặt làm cô không thể không nheo mày, đang muốn quay người sang mồn bên ngủ tiếp thì liền phát hiện có người lôi cô dậy.

“Tránh ra!” mắt cô vẫn nhắm, miệng nói lí nhí.

Tần Hàm Dịch cắn lên môi cô một cái, rồi nói nhẹ nhàng: “Cục cưng, em giúp anh xem xem cái cà vạt nào đẹp.”

“Không!” Diệp Dĩ Muội hất tay anh ra, nhưng ngay sau đó cả người anh đã ngã xuống giường.

Tần Hàm Dịch ghé sát miệng vào tai cô, nói nũng nịu: “Ngoan nào, nếu hôm nay em mà không chọn giúp anh anh sẽ không đi làm nữa, chỉ có thể ở nhà nằm trên giường với em thôi đấy...”

Diệp Dĩ Muội bị câu nói của anh làm cho giật mình, cô gần như tỉnh ngủ hoàn toàn, đột nhiên mở mắt ra, rốt cuộc anh có phải là người không vậy? tối qua đã giày vò cô cả một đêm rồi....

Tần Hàm Dịch cười đắc ý, nụ cười đó như đang muốn nói với cô rằng “muốn đấu với anh á? Em còn non và xanh lắm.”

“Cái nào đẹp?” anh giơ mấy chiếc cà vạt ra trước mặt cô hỏi.

“Chiếc này!” Diệp Dĩ Muội chỉ bừa vào một cái.

“Ừm, vậy thì đeo chiếc này đi!” Tần Hàm Dịch rút ra chiếc mà cô chỉ, đưa cho cô.

Diệp Dĩ Muội không đưa tay ra đỡ lấy, đờ người ra nhìn anh, không hiểu ý anh là gì.

“Thắt vào cho anh.” Tần Hàm Dịch ấn chiếc cà vạt vào tay cô, ngồi dậy sẵn sàng chờ đợi.

Diệp Dĩ Muội nhìn chiếc cà vạt trong tay, lại nhìn anh, cuối cùng thì cũng hiểu.

Cô gật gật đầu, cũng ngồi lên, cắt chiếc cà vạt vào cổ áo anh, thắt vào một cái cho xong rồi thu tay về....

Tần Hàm Dịch bị cô làm cho tức điên lên, anh nghiêm mặt yêu cầu: “Thắt lại cẩn thận.”

Diệp Dĩ Muội đột nhiên cảm thấy không đúng! Rõ ràng là anh còn đang trong thời gian khảo nghiệm, tại sao cô phải nghe theo anh chứ?

Cô hức một tiếng, chỉ tay ra hướng cửa, cười lạnh lùng rồi nói: “Tần Hàm Dịch, hoặc là anh ra ngoài để yên cho em nghỉ, bằng không em sẽ đi, chuyển tới nhà của Thiên Du ở.”

Tần Hàm Dịch gượng gạo nhếch cười một cái, biết là anh lại chọc tức tới cô vợ bé nhỏ rồi, chỉ có thể đứng lên hậm hực: “Anh đi, em ngủ đi.”

Nhìn anh đi ra khỏi cửa, cô đưa tay lên ấn vào hai thái dương, tỉnh ngủ rồi làm gì còn muốn ngủ nữa.

Cô bỏ chăn ra, bước xuống khỏi giường, đi vào nhà vệ sinh.

Cả một đêm hai người quấn lấy nhau, lúc này cô chỉ cảm thấy toàn thân tê mỏi.

Cô ngồi lên thành bồn tắm, đưa tay vịn nước ra, rồi lại ngồi xõm xuống đất, dựa lưng vào thành bồn, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Thế này là thế nào? Cô và Tần Hàm Dịch được coi là gì?

Cô đang suy nghĩ lung tung đột nhiên bên tai vang lên giọng nói có vẻ tức giận: “Sao lại ngồi dưới đất thế kia?”

Cô không biết anh tại sao lại quay lại rồi, nhưng lúc này cô chỉ muốn mặc kệ anh.

Tần Hàm Dịch đi lại gần, bế cô lên, nhanh chân đi ra khỏi nhà tắm.

“Thả em xuống, em muốn tắm.” Diệp Dĩ Muội bực dọc nói.

“Ăn sáng xong đã rồi tắm.” anh bế cô đi tới bên cạnh ghế sofa rồi đặt cô xuống.

Diệp Dĩ Muội nhìn bát cháo vẫn đang bốc hơi nghi ngút trên bàn, quay mặt sang một bên.

Tần Hàm Dịch biết cô bị anh quần cả đêm chắc là rất mệt, tinh dậy tức giận là điều anh cũng hiểu vì vậy anh nói: “Em ăn đi, anh đi làm.”

Diệp Dĩ Muội vẫn không trả lời anh, mãi cho tới khi nghe thấy tiếng cánh cửa khép lại rồi cô mới quay đầu nhìn ra phía cánh cửa.

Không phải cô cố ý muốn gây phiền phức hay chọc tức anh để báo thù, chỉ là cô đang không biết làm thế nào để thích nghi với sự thay đổi quá nhanh chóng và quá bất ngờ của Tần Hàm Dịch.

Một mình ngồi thần người ra một lúc lâu, mãi cho tới khi bụng cô sôi lên ùng ục cô mới như trở về với thực tại, cầm bát cháo lên.

Con người nếu muốn sống thì trước tiên phải giữ cho cái bụng no đã rồi tính tiếp.

Cao Thiên Du ngồi trong phòng làm việc, nhìn cuốn tạp chí kỳ mới nhất trong tay, khẽ mỉm cười, tâm trạng rất tốt.

Cũng may, tối qua cô chạy cả nửa đêm mới kịp trước khi xuất bản tạp chí ngày hôm nay đã đưa cái tên công tử nhà giàu hôm qua lên mặt tạp chí.

Cô á, những lúc tâm trạng không tốt thì sẽ tìm một kẻ để trút giận, còn cái tên công tử nhà giàu đã làm cho Cao Thiên Du nổi điên lên vì suýt đâm vào cô đó rõ ràng là đã rất bất hạnh trở thành vật trút giận của cô.

Cao Thiên Du lợi dụng sự thuận lợi của công việc, đã chạy tới đội giao thông, ép buộc bọn họ để được xem đoạn video giám sát đêm qua trên đoạn đường đó, vì vậy cô đã biết được biển số xe của chiếc xe Maserati màu bạc đó, sau đó cô phi như bay về phòng làm việc, lên mạng lục lọi tìm chủ nhân của nó.

Thường thì những công tử nhà giàu hay khoe mẽ này, biển số xe, thậm chí cả việc anh ta có bao nhiêu người bạn gái, căn bản chẳng phải bí mật gì cả.

Cô vì việc này mà cả đêm không ngủ, lúc này không những không hề buồn ngủ mà ngược lại cô còn quên mất cả việc không vui tối qua – Lục Danh Dương cũng với Triệu Oanh đi tham dự buổi yến tiệc.

Cô đang vui vẻ thì điện thoại bàn làm việc đột nhiên đổ chuông.

“Xin chào, Cao Thiên Du xin nghe.” Cao Thiên Du nói giọng rất hào hứng, không hề giấu diếm sự vui vẻ của mình.

ở đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Lên đây một lát.”

Tâm trạng tốt vừa nãy của Cao Thiên Du đã hoàn toàn biến mất, bởi vì cô vừa nghe thấy giọng nói đó liền lại nhớ tới chuyện tối qua.

Còn nữa, thái độ của Lục Danh Dương thế này là thế nào? Cô còn chưa tìm anh hỏi chuyện vậy mà anh lại dùng cái ngữ khí đó với cô?

“Được.” Cao Thiên Du trả lời lại một tiếng lạnh lùng, cúp máy, đứng lên và đi ra ngoài.

Tuy lúc này cô đang có tâm trạng bất mãn với Lục Danh Dương nhưng bây giờ vẫn là giờ làm việc, cô sẽ tôn trọng anh vì anh là cấp trên của cô.

Với khuôn mặt lạnh lùng, cô đi lên tầng 20, tiếng giày cao gót vang lên lạnh lạnh.

Triệu Oanh ở phía ngoài phòng làm việc của tổng tài, nghe thấy tiếng kêu liền ngẩng đầu lên nhìn Cao Thiên Du, nhếch môi cười đắc ý với vẻ thách thức.

Cao Thiên Du chỉ liếc nhìn cô ta một cái không hề có thái độ gì cho thấy quan tâm tới biểu hiện của cô ta.

Triệu Sinh rõ ràng cũng không hề có ý muốn cãi nhau với cô, ngược lại cô ta vẫn với thái độ đắc ý như kiểu đang chờ đợi để xem kịch hay vậy.

Cao Thiên Du lờ mờ cảm thấy có điều gì đó bất thường, nhưng cô cũng sẽ không hỏi Triệu Sinh, chỉ vênh mặt kiêu ngạo đi về phía cửa phòng tổng tài.

“Mời vào.” Tiếng nói của Lục Danh Dương truyền ra, nghe vẫn rất bình thường.

Cao Thiên Du trong lòng thấy bức tức, cái thái độ kì lạ của anh chỉ nhằm vào một mình cô thôi à?

Trong lòng cô nghĩ: “Coi như không có tôi à, được, vậy thì tôi cứ thích vui vẻ cho anh xem đấy.”

Cô cố ý nở một nụ cười thật rạng rỡ, cô hất tóc ra phía sau rồi đẩy cửa bước vào.

Triệu Oanh nhìn Cao Thiên Du bước vào trong, nghiêng răng phần nộ thầm nghĩ trong lòng: “Cô cứ đợi đấy, xem lát nữa cô còn vui mừng được không.”

Lục Danh Dương nghe thấy tiếng cửa, anh ngẩng đầu lên, dựa lưng vào ghế, ánh mắt hướng về phía khuôn mặt Cao Thiên Du, dường như tiện miệng thì hỏi: “Rất vui à?”

“Tại sao lại không vui chứ?” Cao Thiên Du hỏi lại anh giả vờ không hiểu.

Lục Danh Dương thu ánh mắt về, cầm cuốn tạp chí mới nhất phía bên cạnh lên, hỏi: “Thế này là thế nào?”

Cao Thiên Du nhìn vào trang cuốn tạp chí được mở đến đó, đúng là hình ảnh tin tức mà cô đã đưa trước lúc tạp chí được in ra, đó là bài báo lên án tên công tử nhà giàu kia.

“Tin tức là do em đổi đấy.” Cao Thiên Du thành thật thừa nhận, đây vốn dĩ chẳng phải chuyện lớn gì, khi cô ở Mỹ cô cũng đã từng thay đổi tin tức vào phút chót thế này, làm cái nghề này, chính là phải biết tùy cơ ứng biến, như thế mới đảm bảo được lượng tạp chí bán ra.

Tuy lần này cô có lấy việc công để báo thù riêng nhưng cô cũng đã viết bài này một cách rất chuyên nghiệp, sau khi cô chắc chắn là nó hay hơn bài trước – bài vốn dĩ sẽ đăng thì cô mới đổi.

Vì thế, cô không hề cảm thấy bản thân có gì sai.

“Ai cho em quyền làm chủ?” Lục Danh Dương chất vấn cô với sắc mặt khó coi.

“Lục tổng, chẳng phải là tôi luôn có cái quyền này à?” nụ cười trên môi Cao Thiên Du lúc này đã tắt, cô phản bác lại với ngữ khí khá gay gắt.

Không sai, cô luôn có cái quyền này, nhưng, cái quyền này không phải là Lục tổng trao cho cô mà là tự cô đã giành được trong cái ngành này.

Lục Danh Dương bị lời của cô làm cho cứng họng, anh gằn giọng xuống nói nhắc nhở: “Cao Thiên Du, đây là Trung Quốc chứ không phải Mỹ.”

“Điều này thì có liên quan gì tới Trung Quốc hay Mỹ? trên mặt báo, tất cả những nội dung đều là sự đánh giá khách quan, cũng không có việc vu oan hãm hại.” Cao Thiên Du phản bác lại, rất không đồng tình với quan điểm của Lục Danh Dương.

“Cô có biết anh ta là ai không?” Lục Danh Dương bị lời của cô làm cho tức điên lên suýt chút nữa thì nổi khùng, anh đột nhiên cảm thấy, để cho Cao Thiên Du theo anh về là một sai lầm.

Anh thực sự không muốn vì công việc mà ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai.

“Chẳng phải là thiếu gia của tập đoàn quốc tế Gia Hoa à?” Cao Thiên Du trả lời đầy mỉa mai.

Trước đây cô luôn cảm thấy Lục Danh Dương và cô giống nhau, đều rất mạnh mẽ, thế nhưng lời nói vừa rồi của anh đã làm cô không thể không xem xét vấn đề này.

Ý gì hả? chỉ vì thân phận của đối phương mà sợ anh ta, không vạch trần anh ta?

Vậy nếu cái gì cũng không thể viết lên thì bọn họ còn làm tạp chí làm cái gì?

“Cha anh ta là thị trưởng ở đây.” Lục Danh Dương tức giận đập cuốn tạp chí xuống bàn.

Lục Danh Dương đờ người ra, cha anh ta là thị trưởng? Cha anh ta chẳng phải là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn quốc tế Gia Hoa à?

Cho dù trong lòng cô rất tò mò nhưng vẫn cố không hỏi, còn lớn tiếng hỏi lại: “Thị trưởng thì sao? Tôi vu oan cho con trai ông ta à?”

“Cao Thiên Du, kể từ ngày hôm nay cô sẽ nghỉ phép một tháng.” Lục Danh Dương trong cơn tức giận đã nói với ngữ khí khó mà nhẹ nhàng hơn.

“Được, Lục tổng.” Cao Thiên Du gật đầu, rồi hậm hực quay người đi ra khỏi phòng làm việc của tổng tài.

Triệu Oanh sau khi nhìn thấy Cao Thiên Du rời đi, cô ta liền đứng lên, cầm một tập tài liệu, gõ cửa phòng làm việc.

“Vào đi.” Cao Thiên Du rõ ràng là đang rất tức giận.

Triệu Oanh sợ hết hồn trước ngữ khí anh ta nói, Lục Danh Dương trong kí ức của cô ta luôn là một người không nóng không lạnh, đối với ai cũng nho nhã lịch sự, không thể hiện cảm xúc ra ngoài cho người khác biết.

Xem ra, lần này thực sự bị Cao Thiên Du chọc cho tức rồi.

Triệu Oanh cười đắc ý rồi đẩy cửa bước vào.

“Tổng tài, đây là tài liệu mà thư ký của thị trưởng chuyển tới.” Triệu Oanh đặt tập tài liệu trong tay xuống, cười nhẹ nhàng nhìn Lục Danh Dương.

“Thư ký Triệu, lần sau nếu còn có những việc như thế này, phiền cô thông báo lập tức với tôi.” Lục Danh Dương với khuôn mặt u ám anh nói.

“Tổng tài, tôi....” Triệu Oanh đang định nói ra lí do mà cô ta sớm đã chuẩn bị sẵn, nhưng không ngờ lại bị Lục Danh Dương cắt ngang: “Không cần giải thích, ra ngoài đi!”

Triệu Oanh trong lòng bất mãn, do dự vài giây rồi vẫn nói: “Tổng tài, sự việc này rõ ràng là lỗi của Cao Thiên Du, tổng tài lại trút giận lên người tôi thế này anh không cảm thấy không chuyên nghiệp à?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Chiếc Xe Đâm Về Hướng Cô

Lục Danh Dương mỉm cười, nhìn Triệu Oanh đang phẫn nộ, anh mở miệng hỏi rất từ tốn: “Thư ký Triệu, tôi nghe nói phía xuất bản tối qua đã gọi điện cho cô...”

Sắc mặt Triệu Oanh liền trở nên lúng túng, cô ta làm gì đoán ra được Lục Danh Dương lại hành động nhanh tới thế, sự việc này anh mới biết chưa quá một giờ đồng hồ, sao anh có thể điều tra được điều tra ra sự việc này?

Lẽ nào, là đang bắt thóp cô ta?

“Không có.” Triệu Oanh phủ nhận với ngữ khí kiên định.

“Thư ký Triệu, có hay không có, tự bản thân cô là người rõ nhất, lần này tôi nể mặt Khúc Phong nên không truy cứu thêm nữa, nhưng nếu còn có lần sau thì tôi sẽ thông báo trực tiếp cho Khúc Phong, để anh ấy đưa vô về luôn đấy!” Lục Danh Dương nói với ngữ khí dứt khoát và không khách khí.

Lần này thì Triệu Oanh coi như tin rồi, Lục Danh Dương thật sự không hề bắt thóp cô ta mà anh đã biết hết.

Cô ta xì mặt ra oan ức, không can tâm liền giải thích: “Lúc đó đã là nửa đêm rồi, chắc tôi ngủ mơ màng nên mới không nghe rõ...”

“Thư ký Triệu, tôi không cần nghe sự giải thích của cô, cô có thể ra ngoài rồi.” Lục Danh Dương dứt lời liền cúi đầu xuống, tiếp tục nhìn bản báo cáo trên tay, cũng mặc kệ Triệu Oanh có rời đi hay không.

Triệu Oanh bị bỏ mặc ở đó, sắc mặt cô ta khó coi đi vài phần, trước khi quay người đi, trong lòng còn tự thề với mình: “Lục Danh Dương, anh đợi đấy, tôi nhất định sẽ là của anh.”

Cao Thiên Du hùng hù hỏ hỏ quay lại phòng làm việc của mình, lấy túi xách rồi đi thẳng xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Nghỉ phép đúng không? Cô đúng là phải cảm ơn Lục Danh Dương, nếu không cô còn chẳng có cơ hội mà li vài vòng rong chơi ở cái thành phố này!

Lúc này vốn dĩ cô đã đang rất tức giận, nhưng lại có người cứ muốn tìm tới cô để nhận lấy xui xẻo cơ!

Cô nheo mày nhìn người đàn ông đang đứng dựa vào xe mình, anh ta mặc một bộ đồ khá thoải mái, nhìn có vẻ chẳng tử tế gì, ánh mắt cũng không được lương thiện.

“Cao tiểu thư không nhận ra tôi à?” người đàn ông không hề có ý đứng lên, ngược lại hỏi cô vẻ cợt nhả.

Cao Thiên Du nhìn kĩ con người này, trong đầu đột nhiên nhớ ra hình ảnh trên trang tạp chí đó.

Người đàn ông này thực sự nhìn ngoài đời còn quái dị hơn cả trên ảnh, chẳng trách mới nhìn cô chưa nhận ra anh ta.

Lúc này, đôi mắt hoa anh đào của anh ta đang không ngừng nhìn cô và như thể phát ra điện.

Có điều, Cao Thiên Du là ai chứ? nếu như Lục Danh Dương nói thì cô là một kẻ thần kinh không biết sợ trời không biết sợ đất.

Còn Lục Danh Dương cũng yêu cô bởi chính sự bộc trực, thẳng thắn vào tính cách bốc chất nhưng chân thực đó.

“Cảnh thiếu gia tới tìm tôi báo thù đây à?” Cao Thiên Du khoanh hai tay trước ngực, hất cằm lên hỏi vẻ khiêu khích.

“Không.” Cảnh Hạo nhún vai, đi lại gần, tranh thủ lúc Cao Thiên Du không phòng bị, anh ta liền đưa ta ra cướp lấy chiếc chìa khóa xe trên tay cô, ấn nút điều khiển từ xa.

Cao Thiên Du cũng không ngăn anh ta lại, chỉ đứng đó nhìn xem anh ta định làm gì.

“Tôi tới để cảm ơn cô, bài báo đó của cô đúng là viết rất sắc sảo!” Cảnh Hạo nói rồi vứt chìa khóa xe cho Cao Thiên Du, tự mình đi tới ghế cạnh ghế lái: “Cô lái xe, cả đêm hôm qua tôi không ngủ, bây giờ ngủ một lát.”

Cao Thiên Du đột nhiên bật cười, đi lại phía anh ta, ấn cánh cửa anh ta vừa mới kéo ra và nói: “Cảnh thiếu gia, tôi không phải tài xế của anh.”

“Cao tiểu thư, cô làm thế này là không đúng đâu đấy, tôi chạy đến đây chỉ vì để cảm ơn cô vậy mà cô ngay đến cả cho tôi đi nhờ một quãng mà cũng không đồng ý?” Cảnh Hạo giả vờ vẻ oan ức tủi thân nói.

“Xin lỗi Cảnh thiếu gia, tôi không có cái nghĩa vụ đó.” Cao Thiên Du đi quay về phía ghế lái, vừa mới lên xe liền phát hiện Cảnh Hạo cũng đã kéo cửa xe phía ghế cạnh ghế lái ra.

“Cảnh thiếu gia, nếu anh không xuống xe tôi sẽ báo cảnh sát.” Cao Thiên Du nói lời cảnh cáo.

“Vậy thì nhanh lên, tốt nhất là để cho bọn họ bắt tôi về cục ấy.” Cảnh Hạo nghe thấy lời cô nói thì dường như lại rất vui vẻ.

“Cảnh thiếu gia cho rằng cha mình là thị trưởng thì anh có thể muốn làm gì thì làm à?” Cao Thiên Du nói có vẻ nhạo báng, mỉa mai.

Sắc mặt Cảnh Hạo hơi thay đổi, thu về nụ cười trêu chọc, anh ta nói lạnh lùng: “Cao tiểu thư không nhầm đấy chứ? từ khi nào mà tôi có một người cha làm quan như thế chứ?”

Cao Thiên Du nghe câu nói này vừa cảm thấy tức vừa cảm thấy nực cười, đây chẳng phải là câu hỏi mà cô vừa hỏi Lục Danh Dương sao?

Sao mà giờ câu hỏi này lại được chính đương sự hỏi lại.

“Cảnh Hạo, tôi không biết cha anh là ai, bây giờ anh hãy xuống xe cho ôi, bằng không anh đừng có hối hận.” Cao Thiên Du đã không còn đủ kiên nhẫn để phí lời với anh ta nữa rồi, lập tức đưa ra lời uy hiếp cuối cùng.

Cảnh Hạo giơ tay ra ý như mời cô hành động, sau đó anh ta lại kéo dây an toàn ra, thắt vào, dựa lưng vào ghế rồi nhắm mắt lại.

Cao Thiên Du cười lạnh lùng, thu ánh mắt phần nộ về, chân cô đạp vào chân ga.

Vì cô bất ngờ đạp chân ga nên cơ thể Cảnh Hạo bị giật phản ngược lại, thế nhưng anh ta ngay cả mắt cũng không mở ra, lại dựa lưng vào ghế, tiếp tục “giả vờ ngủ.”

.....

Ánh nắng mặt trời biểu chiều soi xuống mặt hồ bơi, phản chiếu lại lấp lánh.

Diệp Dĩ Muội ngồi trên chiếc ghế dài màu trắng cạnh hồ bơi, trong tay vẫn cầm cuốn sách mà tối hôm qua chưa đọc hết, cô tập trung nghiên cứu,

thỉnh thoảng lại cầm bút, sửa lại hình trong cuốn sách, thêm vào ý tưởng của bản thân.

Việc này cô không hề nói với bất kì ai, bởi vì ngay đến cả bản thân cô cũng cảm thấy mình không biết tự lượng sức mình, có điều cô coi đó như là một sở thích, dùng để giết thời gian.

Cô đang tập trung nghiên cứu, chiếc điện thoại trên chiếc bàn tròn đột nhiên đổ chuông, cô quờ tay cầm lấy máy đặt lên tai: “A lô.”

Cô vừa dứt lời, đầu dây bên kia liền vang lên giọng nói của một người đàn ông có vẻ già dặn: “Diệp tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện được không?”

“Ông là?” Diệp Dĩ Muội nhất thời chưa nghe ra đó là giọng nói của ai.

“Tôi là cha của Hạ Lam.” Người ở đầu dây bên kia trả lời.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra, trả lời khách sáo: “Chào ông, Hạ tổng.”

“Diệp tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng biết, tôi tìm cô là có việc gì.” Cha của Hạ Lam nói rất từ tốn, dường như ông ta nói chuyện với Diệp Dĩ Muội là đã nể mặt cô lắm rồi.

“Mời Hạ tổng cứ nói thẳng đi ạ!” Diệp Dĩ Muội trả lời với ngữ khí rất bình tĩnh.

“Nếu Diệp tiểu thư vẫn chưa biết vậy thì tôi cũng không vòng vo nữa.” Cha Hạ Lam cảm thấy Diệp Dĩ Muội đang giả vờ, trong lòng ông ta thầm chế giễu: “Tôi hi vọng Diệp tiểu thư có thể nhanh nhất có thể ly hôn với Hàm Dịch.”

“Hạ tổng dùng thân phận gì để yêu cầu tôi làm việc này?” Diệp Dĩ Muội cảm thấy thật nực cười.

“Năm xưa tôi có thể đưa Tần Hàm Dịch lên vị trí này là muốn để cho con gái tôi vui, hôm nay bởi vì cậu ta đã phụ lòng con gái tôi, tôi cũng có thể kéo cậu ta xuống, nếu như Diệp tiểu thư không chịu rút lui, đời lúc đó chỉ có thể làm cho tất cả mọi người đều chẳng vui vẻ gì.” Cha Hạ Lam cảm thấy có chút xấu hổ khi uy hiếp một cô gái trẻ tuổi thế này.

Thế nhưng, ông ta chẳng quan tâm được nhiều như thế, con gái ông ta bây giờ ngay đến cả ý định sống trên đời này cũng không còn nữa, ông ta phải giúp con gái ông ta.

Hi sinh hạnh phúc của người khác còn hơn là để cho con gái ông ta không vui vẻ.

“Hạ tổng có phải đã đánh giá tôi cao quá rồi không? Ông chắc chắn rằng tôi sẽ vì giữ lấy vị trí tổng tài của Hàm Dịch mà chủ động ly hôn sao?” Diệp Dĩ Muội vô cùng tức giận nhưng cô chỉ cười và trả lời rất nhẹ nhàng.

“Diệp tiểu thư, bây giờ cô ly hôn sẽ tốt cho tất cả mọi người, còn về phương diện kinh tế, tôi sẽ bù đắp cho cô đầy đủ.” Cha Hạ Lam cũng không vòng vo mà luôn đi thẳng vào vấn đề chính.

“Hạ tổng định cho tôi bao nhiêu? Tôi nghe nói Tần Hàm Dịch nắm giữ 43% cổ phần ở tập đoàn Tần thị, nếu tôi ly hôn với anh ấy vậy thì có phải tôi sẽ được phân 21% số cổ phần của Tần thị?” Diệp Dĩ Muội cố ý giả vờ nói ngập ngừng tính toán.

“Nếu Diệp tiểu thư đã không có thành ý nói chuyện với tôi như vậy thì trước mắt cứ thế này đã.” Cha Hạ Lam kìm nén cơn giận, liền cúp máy.

Ông ta luôn cho rằng, hạng con gái xuất thân bần hàn như Diệp Dĩ Muội thì chỉ cần cho ít tiền là sẽ xong chuyện, nhưng lại không ngờ, Diệp Dĩ Muội mồm mép lanh lợi và lợi hại như vậy.

Diệp Dĩ Muội lại đặt điện thoại xuống bàn, nhưng có xem sách cũng xem không vào nữa, cô thất thần nhìn xuống mặt nước.

Hạ gia thật sự chuẩn bị đối phó với Tần Hàm Dịch sao?

Cô vừa tắt máy chưa được bao lâu thì chuông điện thoại lại rung lên.

Cô cầm máy lên liếc nhìn màn hình, là Cao Thiên Du, cô lập tức bắt máy.

“Thiên Du.”

“Dĩ Muội, cậu tới đồn cảnh sát trên phố Lâm Phong bảo lãnh cho tớ, nhớ mang theo tiền nhé.” Giọng nói Cao Thiên Du thể hiện rõ sự tức giận.

“Sao cậu lại ở đồn cảnh sát thế? Cậu không sao chứ?” Diệp Dĩ Muội nghe thấy lời cô bạn nói liền giật bản mình sợ hãi, lập tức hỏi về căng thẳng, lo lắng.

“Tớ không sao.” Cao Thiên Du đang tức giận, không muốn nói nhiều, chỉ nhắc: “Cậu tới mau lên, gặp nhau rồi nói tiếp.”

Diệp Dĩ Muội đang định hỏi thêm câu nữa thì Cao Thiên Du đã tắt máy.

Cô há hốc mồm ra, vội vàng đứng lên, vừa đi vừa gọi điện cho Tần Hàm Dịch, lúc này, cô chỉ có thể tìm anh nhờ giúp đỡ.

Chỉ là, rất không may, cô gọi mấy lần nhưng đều không có người bắt máy.

Trong sự bất lực, cô chỉ có thể gọi điện cho Lam Dư Khê.

“Dĩ Muội.” Lam Dư Khê vừa lên tiếng, Diệp Dĩ Muội liền cướp lời, cô nói: “Lam Dư Khê, anh có thể cùng tôi đi tới đồn cảnh sát ở phố Lâm

Phong để bảo lãnh một người không?”

“Được.” Lam Dư Khê cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi: “Em đang ở đâu, tôi tới đón em.”

“Không cần đâu, tôi tự mình bắt xe đến đó là được rồi, anh đợi tôi ở ngoài cửa đồn.”

“Được, đi cẩn thận nhé, có việc gì thì gọi điện cho tôi.”

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội tắt máy, chạy thẳng ra cổng, lúc này vú Trần đi ra ngoài mua thức ăn vẫn chưa về.

Khi cô tới đồn cảnh sát, Lam Dư Khê đã đứng đợi ở ngoài cửa.

Thấy cô tới, anh lập tức tiến lên phía trước, hỏi: “Dĩ Muội, sao thế?”

“Bạn tôi ở trong đồn cảnh sát, cần tiền bảo lãnh.” Diệp Dĩ Muội khó xử nói ra một câu rồi lập tức lại nói: “Chúng tôi sẽ trả lại tiền cho anh nhanh thôi.”

“Không cần khách sáo với tôi thế đâu.” Lam Dư Khê thở dài một tiếng rồi nói: “Đi thôi!”

“Được.” Diệp Dĩ Muội đi theo anh, nhanh chân vào trong đồn.

Hai người vừa vào tới cửa, Diệp Dĩ Muội liền nghe thấy Cao Thiên Du đang tức giận gầm lên với một viên cảnh sát: “Tôi nói lại một lần nữa, tôi không quen biết anh ta, anh ta đánh nhau không liên quan gì tới tôi.”

“Tiểu thư, xin cô hãy chú ý thái độ của mình.” Viên cảnh sát gõ tay xuống bàn vẻ nghiêm nghị.

“Các người xử oan cho tôi còn muốn tôi có thái độ tốt à? các người làm việc kiểu gì đấy?” Cao Thiên Du tức giận nói hùng hổ, không còn sự

thanh lịch như thường ngày nữa.

“Anh ta nói cô là bạn gái của anh ta.” Cảnh sát liếc mắt nhìn Cảnh Hạo đang ngồi nhàn nhã bên cạnh, nói.

Cao Thiên Du nghe thấy vậy lại tức giận mà lớn tiếng: “Anh ta noisc ái gì các anh đều tin à?”

“Người bị hại tận mắt nhìn thấy hai người cùng xuống từ một chiếc xe.” Viên cảnh sát trả lời với thái độ cũng đã dần hết kiên nhẫn.

Anh ta không hiểu cũng không phải việc gì lớn, tại sao Cao Thiên Du lại có phản ứng dữ dội như vậy?

“Thiên Du, cậu không sao chứ?” lúc này Diệp Dĩ Muội đã chạy tới, hỏi lo lắng.

Cao Thiên Du vừa nhìn thấy Diệp Dĩ Muội, như kiểu nhìn thấy sao cứu tinh, lập tức bất lực nói: “Tớ không sao, lập tức bảo lãnh tớ rời khỏi đây đi.”

“Được.” Diệp Dĩ Muội gật đầu, nhìn Lam Dư Khê ở phía sau, phát hiện anh đang nheo mày lại, nhìn về một phía nào đó.

Cô nhìn theo tầm mắt anh, liền nhìn thấy một người đàn ông cũng đang nhìn thẳng vào anh, cười như không cười.

“Lam Dư Khê, hai người quen biết à?” Diệp Dĩ Muội thử hỏi.

Lam Dư Khê đang định mở miệng liền bị Cảnh Hạo cướp lời: “Anh cả, nếu anh đã tới rồi, vậy thì cũng bảo lãnh cho em ra đi.”

“Em trai anh?” Diệp Dĩ Muội nhìn Lam Dư Khê rồi lại nhìn Cảnh Hạo, hỏi.

Lam Dư Khê không trả lời cô mà hỏi viên cảnh sát: “Làm thủ tục ở đâu vậy?”

“Đi theo tôi!” viên cảnh sát lập tức đứng lên, đưa Lam Dư Khê đi làm thủ tục bảo lãnh, anh ta không muốn nghe Cao Thiên Du gầm thêm lên nữa.

“Em yêu, chúng ta đúng là có duyên thật đấy! người đến bảo lãnh cho em lại là anh cả của anh.” Cảnh Hạo hất cằm nói với Cao Thiên Du không một chút nghiêm túc.

Cao Thiên Du chỉ biết tức giận lườm anh ta rồi quyết định mặc kệ anh ta.

“Bạn cậu à?” trong lòng Diệp Dĩ Muội thấy toát mồ hôi thay cho Cao Thiên Du, sao lại quen biết một người thế này cơ chứ?

“Diệp Dĩ Muội, cậu nghe rõ cho tớ, tớ không quen biết gì anh ta cả.” Cao Thiên Du lại phát khùng nên như chạm đúng vào chỗ ngứa.

“Được.” Diệp Dĩ Muội gật đầu lia lịa trước bộ dạng như muốn ăn thịt người của cô bạn.

“Cái người vừa nãy là anh của hẳn ta, đúng không?” Cao Thiên Du hạ giọng xuống hỏi.

“Tớ không biết.” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, tại sao cô luôn có một dự cảm chẳng lành.

Trong lúc hai người nói chuyện, Lam Dư Khê đã quay trở lại, nói với mấy người: “Có thể đi rồi.”

Cao Thiên Du nhanh chân tiến về phía trước mặt Lam Dư Khê, đưa tay ra như đòi nợ: “Em trai anh vứt đi chiếc túi xách bằng da của tôi, đâm

hông xe tôi, hại tôi thiệt hại một vạn, vừa nãy anh bảo lãnh cho tôi hết năm ngàn, bây giờ trả tôi năm ngàn đi.”

Lam Dư Khê nghe mà nheo mày lại, không nhìn cô nữa mà nhìn về phía Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo nhún vai như chẳng có chuyện gì, kiểu như tùy anh, thích quản thì quản không thì thôi vậy.

Nhưng, sự phản ứng này của anh cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận những tội mà Cao Thiên Du vừa cáo buộc.

“Trên người tôi không có nhiều tiền mặt như thế, lát nữa ra ngoài tôi sẽ trả cô.”

Lam Dư Khê trả lời lạnh nhạt một câu, rồi quay sang nhìn Diệp Dĩ Muội đang rất lúng túng nói: “Chúng ta đi thôi!”

Diệp Dĩ Muội nhanh chóng tiến lên vài bước, vừa kéo tay Cao Thiên Du vừa nói nhỏ: “Thiên Du, chúng ta đi thôi!”

Mấy người đi ra khỏi đồn cảnh sát, Lam Dư Khê đi rút tiền, đưa cho Cao Thiên Du.

Cao Thiên Du nhận lấy tiền, quay đầu sang nhìn Cảnh Hạo rồi cười lạnh lùng, đột nhiên cô nhắc chân tiến lại gần, giơ chân lên đá vào ống đồng của Cảnh Hạo, nói như dẫn mặt: “Đừng để tôi nhìn thấy anh nữa.”

“Em mưu sát vị hôn phu đấy à?” Cảnh Hạo kêu lên.

Diệp Dĩ Muội toát mồ hôi hột, nếu để cho Lục Danh Dương biết không biết anh ta có giáng cho Cảnh Hạo một cú đấm không nữa.

Lam Dư Khê nhìn cảnh náo loạn trước mặt, nheo mày lại rồi nói với Diệp Dĩ Muội: “Chúng ta đi thôi.”

“Ồ!” Diệp Dĩ Muội gật đầu, vội vàng lại kéo tay Cao Thiên Du như đang mất kiểm soát kia đi rồi đẩy lên xe.

Ba người đã lên xe, chỉ còn lại có một mình Cảnh Hạo vẫn đứng đó.

“Em trai anh.....” Diệp Dĩ Muội lên tiếng nhắc.

“Không cần quản nó!” Lam Dư Khê nói một câu cho xong rồi khởi động xe, lái đi.

Ánh mắt Cao Thiên Du vẫn nhìn chăm chăm vào gương với hình ảnh một người đàn ông đang cười cợt nhả, cả đời cô tới nay chưa bao giờ cô ghét một con người tới thế này.

Và mãi cho tới khi xe của Lam Dư Khê đi khuất, hình ảnh Cảnh Hạo cũng chẳng còn, cô mới thu ánh mắt về.

Tại tập đoàn quốc tế Tân thị.

Tân Hàm Dịch hôm nay họp cả một ngày, bởi vì Hạ gia tung ra tin tức như vậy, dẫn tới việc giá cổ phiếu của Tân thị sáng ngày hôm nay khi mở cửa thị trường chứng khoán đã rớt giá không ngừng.

Những thành viên của hội đồng quản trị ào ào lên tiếng, yêu cầu Tân Hàm Dịch nhanh chóng giải quyết cho xong việc cá nhân của mình, không được làm ảnh hưởng tới công việc.

Tân Hàm Dịch hiểu, đây chính là điều mà cha Hạ Lam muốn nhìn thấy, muốn ép anh thỏa hiệp.

Thế nhưng, con người anh có một thói quen, đó chính là người khác càng ép anh thì anh càng chống đối lại.

Nếu anh vì thế mà ngồi không vững trên vị trí tổng tài của tập đoàn Tân thị, vậy thì anh sẽ nhường vị lại cho hiền tài.

Những lời này anh đã nói thẳng trong cuộc họp hội đồng cổ đông, những vị cổ đông kia dù có bất mãn hơn nữa thì cũng không nói thêm gì.

Dù sao thì những năm qua, Tần Hàm Dịch làm những việc cho tập đoàn đều được tất cả mọi người nhìn thấy và công nhận.

Anh với khuôn mặt trầm tư đi ra khỏi phòng họp, cùng với Tiêu Nhiên đi vào phòng làm việc của tổng tài, anh mới hỏi: “Hôm nay Hạ thị có động thái gì không?”

“Vẫn chưa có gì ạ!” Tiêu Nhiên lắc đầu, sắc mặt trùng xuống lại nói: “Nhưng hôm nay đã có một người bán tháo cổ phiếu của Tần thị, hành động này rất giống với việc Hạ thị đứng phía sau.”

“Giúp tôi hẹn gặp Hạ tổng.” Tần Hàm Dịch nói lạnh lùng.

Anh sẽ nói chuyện với ông ta một lần nữa, coi như cho cả hai bên một cơ hội cuối cùng.

Nếu như Hạ gia thực sự muốn dồn anh vào con đường cùng, vậy thì anh để bảo vệ gia nghiệp của Tần gia, anh cũng sẽ không nể mặt Hạ gia nữa.

“Vâng!” Tiêu Nhiên đặt tài liệu trên tay xuống bàn rồi lui ra ngoài.

Tần Hàm Dịch dựa lưng vào ghế, anh bóp bóp hai thái dương đầu, rồi mới kéo ngăn kéo bàn ta, lấy điện thoại ra mở máy lên.

Cuộc họp quan trọng như vừa nãy anh không thể mang điện thoại vào, tránh làm cho các thành viên hội đồng quản trị cảm thấy phản cảm.

Điện thoại vừa được bật nguồn, lập tức liền có tin nhắn đến.

Anh mở ra, hóa ra là thư ký thông báo cho anh, Diệp Dĩ Muội gọi điện tới tìm anh.

Anh ấn một dây số trên điện thoại rồi đặt máy lên tai.

Một lúc sau, Diệp Dĩ Muội ở đầu dây bên kia mới bắt máy.

“Vợ à, em đang làm gì đấy?” trong giọng nói của Tần Hàm Dịch rõ ràng là sự mệt mỏi.

“Em ở bên ngoài.” Diệp Dĩ Muội trả lời xong, do dự một chút nhưng vẫn hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”

“Anh không sao.” Tần Hàm Dịch nghe thấy cô quan tâm tới mình, liền ngồi thẳng dậy, dường như được tiếp thêm tinh thần, anh hỏi: “Em gọi điện cho anh à? nhớ anh phải không?”

Diệp Dĩ Muội tuy không bật loa nhưng điện thoại của cô vốn dĩ đã phát ra tiếng rất to, lúc này trong xe lại vô cùng yên lặng, vì thế mọi người trong xe đều nghe thấy hết.

Cao Thiên Du liếc nhìn Diệp Dĩ Muội trêu chọc, ánh mắt đó như thể muốn nói: “Tiểu quý, cuối cùng cậu cũng bị người ta thọt rồi.”

Còn Lam Dư Khê thì liếc nhìn Diệp Dĩ Muội qua gương chiếu hậu, sau đó bèn thu ánh mắt về, tránh làm cả hai cùng lúng túng.

“Vốn dĩ là có việc muốn nhờ anh giúp đỡ có điều bây giờ không cần nữa rồi, thế đã nhé!” Diệp Dĩ Muội nói xong, cũng không đợi Tần Hàm Dịch đáp lại, cô liền cúp máy.

Cú điện thoại này bị cúp một cách kì lạ, chẳng cần suy nghĩ, Tần Hàm Dịch lại gọi điện cho Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội đang định khóa máy, thế nhưng, không ngờ Tần Hàm Dịch lại nhanh như vậy.

“Cậu nhận đi, tránh để anh ấy tìm không thấy cậu lại nổi khùng lên đi ra ngoài hại người khác.” Cao Thiên Du bắt lực nhắc nhở cô bạn.

Diệp Dĩ Muội lúng túng cố gượng cười, chỉ biết bắt máy, hỏi vẻ rất không vui: “Còn có việc gì nữa không?”

“Bây giờ em đang ở đâu? Anh đi đón em.” Tần Hàm Dịch cứ cảm thấy trong lòng có chút bất an.

“Không cần đâu, em đang ở với Cao Thiên Du.” Diệp Dĩ Muội ngay lập tức từ chối.

“Vậy thì anh sẽ đến muộn một chút, khi nào em có thể rời đi?” Tần Hàm Dịch lùi một bước, lại hỏi.

Cao Thiên Du bĩu môi, liếc mắt nhìn Diệp Dĩ Muội, Tần Hàm Dịch có cần quần lấy Diệp Dĩ Muội thế không, cứ như kiểu biến thành con người khác không bằng?

“Em cũng chưa biết, anh cứ bận việc anh đi, em tắt máy đây!” Diệp Dĩ Muội lần này rất lịch sự nói trước rồi mới tắt máy, cô thực lòng sợ rằng lát nữa Tần Hàm Dịch lại gọi.

“Nhớ về nhà trước sáu giờ, không anh sẽ đi đón em đấy!” Tần Hàm Dịch nói ra sự kiên nhẫn cuối cùng của bản thân, anh không muốn vợ mình bị Cao Thiên Du lôi kéo đi quên đường về nhà.

“Em biết rồi.” Diệp Dĩ Muội trả lời có chút không vui, sau đó tắt máy.

“He he he.” Cao Thiên Du nhìn Diệp Dĩ Muội như không tin vào mắt mình: “Nói đi xem nào, cậu làm thế nào mà thuần phục được con ngựa bất kham đó thế?”

“Cao Thiên Du!” Diệp Dĩ Muội tức giận gầm lên một tiếng.

Nếu như chỉ có hai người với nhau Cao Thiên Du hỏi cô thế nào cũng được, nhưng bây giờ trên xe còn có cả Lam Dư Khê, cô làm sao mà nói tự nhiên được chứ?

Lẽ nào, cô có thể nói thực ra cô vẫn chưa tha thứ cho anh? giữa bọn họ chỉ là cả hai cùng vui vẻ bên nhau, đáp ứng nhu cầu, nguyện vọng của nhau?

Cao Thiên Du nhìn cô bạn thăm dò, cười cười trêu chọc, tuy là không tiếp tục hỏi gì thêm nhưng bản thân đã chuẩn bị tâm thái để chuẩn bị ép cung hỏi tội rồi.

Diệp Dĩ Muội nhìn bộ dạng vui vẻ thích thú của Cao Thiên Du, đúng là cảm thấy kính phục khả năng phục hồi về trạng thái bình thường của cô sau chuyện vừa rồi.

Cao Thiên Du là như vậy, từ nhỏ tới giờ làm việc gì cũng rất kiên quyết nhanh gọn, nhưng lại rộng lượng, không thù dai, bất luận là sự việc đau lòng thế nào, cô sẽ rất nhanh gạt lại phía sau.

Thực ra, nói cho cùng, trên thế giới này chẳng có việc gì có thể làm cho Cao Thiên Du cảm thấy đau lòng thực sự.

Cô lớn lên khá thuận lợi, có ba có mẹ luôn yêu thương bảo vệ.

Khi đi học thành tích học tập rất tốt, thầy giáo yêu quý, bạn bè quý mến, bên cạnh lúc nào cũng có rất nhiều vệ tinh theo đuổi.

Có điều, tính cách Cao Thiên Du có chút giống với con trai, vì vậy ai cô cũng chỉ coi như người anh em.

Mãi cho tới khi gặp Lục Danh Dương thì cô coi như mới có chút thay đổi, còn Lục Danh Dương chính là mối tình đầu của cô.

Lam Dư Khê vốn dĩ muốn mời hai người đi ăn cơm, nhưng đã bị Diệp Dĩ Muội từ chối, nói hôm khác có thời gian thì cô sẽ mời anh, cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ.

Lam Dư Khê cũng có thể nhìn ra, hai cô gái này đang có chuyện muốn nói với nhau thì phải, vậy là bèn đưa cả hai tới chỗ ở của Cao Thiên Du.

Vừa vào cửa, Cao Thiên Du liền giống như thẩm phán, nhìn chằm chằm Diệp Dĩ Muội, hỏi: “Diệp Dĩ Muội, mau thành thật khai báo! Rốt cuộc là thế nào?”

Thực ra, cho dù Cao Thiên Du không hỏi, Diệp Dĩ Muội cũng sẽ tìm cô tâm sự.

“Thiên Du, tớ thấy mừng lung lắm!” Diệp Dĩ Muội thở dài.

“Mừng lung cái gì?” Cao Thiên Du nhìn cô không hiểu hỏi.

“Tớ và anh ấy...” Diệp Dĩ Muội có chút xấu hổ.

“Với anh ấy làm sao?” Cao Thiên Du lại hỏi một câu, đột nhiên như hiểu ra: “Không phải cậu và anh ấy bây giờ mới...cái đó chứ? Chẳng phải hai người đã kết hôn rất lâu rồi à?”

“Trước đây bọn tớ....” Diệp Dĩ Muội đột nhiên phát hiện, kể cả có là bạn tốt thì có những việc cũng rất ngại để nói ra.

Cao Thiên Du nhìn cô khó xử và ngại ngùng thành ra như vậy nên cũng đoán ra được phần nào.

“Bởi vì những việc trong quá khứ của anh ấy à?” Cao Thiên Du sau khi trở về, cũng phần nào biết được những việc vui chơi của Tần Hàm Dịch, tuy là thấy ghét đấy nhưng bạn tốt của mình lại thích thì cô vẫn ủng hộ Diệp Dĩ Muội dũng cảm theo đuổi.

Hơn nữa, kể cả cô và Diệp Dĩ Muội có là bạn tốt hơn nữa, thì dù gì cô cũng chỉ là một người ngoài, không có cách nào để biết được tình cảm của bọn họ sâu đậm tới mức nào.

Vì thế, điều duy nhất cô có thể làm đó là làm huân thuận vững chắc cho cô bạn.

Lại nói, với tính cách mạnh mẽ, về phương diện này Cao Thiên Du cũng dũng cảm hơn Diệp Dĩ Muội.

Nếu Cao Thiên Du ở vào vị trí của Diệp Dĩ Muội, cô nhất định sẽ tóm lấy Tần Hàm Dịch, tra tấn anh, tại sao đột nhiên thay thay đổi như thế!

Thế nhưng, Diệp Dĩ Muội không phải Cao Thiên Du, vì thế mới đầu Diệp Dĩ Muội đã đều đem hết lỗi lầm vào mình, lựa chọn một mình lặng lẽ chịu đựng.

Nhìn Diệp Dĩ Muội gật đầu, Cao Thiên Du mới hỏi tiếp: “Dĩ Muội, cậu vẫn còn yêu anh ấy đúng không? Vậy thì cậu hỏi bản thân mình xem, nếu khi anh ấy nâng niu cậu trên tay mà cậu lại từ bỏ anh ấy thì cậu có thể đảm bảo chắc chắn rằng cả đời này cậu không hối hận không?”

Diệp Dĩ Muội hạ mi mắt xuống, giấu đi những cảm xúc trong ánh mắt, đó là một thứ tình cảm phức tạp mà có cả yêu và có cả hận.

Cao Thiên Du nhìn bộ dạng của cô thì lại có một dự cảm không tốt: “Dĩ Muội, không phải là cậu muốn có vay có trả đấy chứ?”

Cao Thiên Du quả là người hiểu cô nhất, một câu nói đã đánh trúng vào bí mật trong lòng Diệp Dĩ Muội.

Đúng là cô đã từng nghĩ như vậy, Tần Hàm Dịch đã từng làm cho cô đau đớn như thế, vậy thì cô sẽ đem tất cả trả lại cho anh bao gồm cả vốn cả lãi.

Nếu, tới khi đó anh vẫn có thể không rời bỏ cô, có thể cô sẽ vượt qua được cánh cửa tâm lý trong lòng mà tha thứ cho anh.

Nếu không được, để cô cứ thế này mà từ bỏ, cô làm không nổi.

Cao Thiên Du cũng hiểu được sự đấu tranh trong lòng của Diệp Dĩ Muội vì thế cũng không ngăn cô lại.

Có thể nào thì cũng không thể chỉ để cho quan đốt lửa mà không cho dân đen thắp đèn.

Nếu Tần Hàm Dịch lúc trước đã dám gieo gió thì bây giờ cũng nên có tâm lý chuẩn bị mà gặp bão.

Im lặng hồi lâu, Cao Thiên Du mới nói: “nếu cậu thực sự không bước qua được ngưỡng cửa tâm lý trong lòng vậy thì cũng không nên miễn cưỡng bản thân, rất cả cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

“Thuận theo tự nhiên?” Diệp Dĩ Muội cảm thấy điều này có vẻ khó, bởi vì bây giờ cô cứ hể nhìn thấy Tần Hàm Dịch là cảm thấy không thoải mái, khó đối mặt với anh, chủ yếu là do tư tưởng vẫn chưa nghĩ thông, miệng thì nói là cả hai đều vui vẻ hạnh phúc là được nhưng dù gì đây cũng là lần đầu của cô, cô vẫn rất để ý.

“Ừm, thuận theo tự nhiên.” Cao Thiên Du gật đầu, rót một ly rượu vang đưa cho Diệp Dĩ Muội: “Cuộc đời con người ngắn ngủi có mấy chục năm, tội gì mà cứ phải sống trong đắn đo do dự mãi thế? Có thể lần này Tần Hàm Dịch có đuổi cũng không đuổi đi được!”

Diệp Dĩ Muội thực sự ghen tỵ với những suy nghĩ thoáng của Cao Thiên Du, chẳng trách lúc nào cô ấy cũng sống vui vẻ như vậy.

Cao Thiên Du và cô cụng ly, Cao Thiên Du uống hết ly rượu vang: “Nếu để tớ nói nhé! Cuộc đời cứ vui vẻ mà sống, tranh thủ bây giờ lúc anh

ta còn đang chiều chuộng cậu, cậu muốn làm gì thì làm, còn về những chuyện chưa xảy ra ấy, cứ đợi xảy ra rồi tính tiếp.”

Diệp Dĩ Muội suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng đúng là như vậy.

Cô bây giờ cứ đắn đo do dự thì có làm cô hạnh phúc không?

Nếu nói, hai người chưa xảy ra quan hệ gì thì còn dễ, nhưng bây giờ đã thành ra thế này rồi, cô ly hôn với anh hay không, cô tha thứ cho anh hay không thì cô cũng đều là người phụ nữ của anh rồi.

Cô cầm ly rượu của mình lên, học Cao Thiên Du, cũng một ngụm uống hết.

“Chúng ta nói chút chuyện gì vui vẻ tí đi, cậu còn nhớ ở lớp A cái tên.....” Cao Thiên Du cố tình đem câu chuyện lái sang hướng khác vui vẻ hơn, không muốn Diệp Dĩ Muội phải suy nghĩ thêm nữa.

Còn về phần cô, sớm cô đã quên đi việc cãi nhau với Lục Danh Dương rồi.

Hai người vốn dĩ đã lâu không gặp, bây giờ nói về chuyện cũ, đúng là có cả đồng chuyện muốn kể cho nhau nghe.

Thình thoảng lại cười ha ha, rồi lại cụm ly, Diệp Dĩ Muội vốn đang đau đầu suy nghĩ đắn đo thì bây giờ cũng nở nụ cười rất tươi, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều rồi.

Hai người cứ thế nói chuyện vui vẻ mà hoàn toàn quên mất thời gian.

Mãi cho tới khi chuông cửa vang lên, mới cắt ngang câu chuyện của cả hai.

“Ai đấy?” Cao Thiên Du lớn tiếng nói vọng ra, rồi đứng dậy, loạng choạng đi ra phía cửa.

Diệp Dĩ Muội nhìn theo cô rồi lại thu ánh mắt về, tiếp tục uống rượu.

Cao Thiên Du đứng dật dẹo ở cửa rồi mở cửa ra, nhìn thấy hai người đàn ông trước mắt, nhìn một lát mới ngạc nhiên nói: “Ấy, sao hai người lại cùng tới thế này?”

Lục Danh Dương khẽ nheo mày lại, đỡ lấy Cao Thiên Du đang loạng choạng.

“Sao lại uống nhiều rượu như thế chứ?” rõ ràng là lời nói trách mắng nhưng từ miệng Lục Danh Dương lại nghe ra thành sự thương yêu.

“Anh tới rồi đấy thôi!” Cao Thiên Du nhìn anh cười he he.

Cô hoàn toàn quên đi chuyện lúc sáng rồi sao?

Không, cũng không phải, mà là bọn họ đã nói trước với nhau rồi, việc ở công ty sẽ không đem về nhà.

Hơn nữa, đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ tranh luận với nhau về công việc, chỉ có điều lần này nghiêm trọng hơn một chút, anh đã cho cô nghỉ phép.

Hai người họ nhìn thì như không có chuyện gì, còn Tần Hàm Dịch thì đang sầm mặt lại, bước vào trong vài bước, dừng lại trước mặt Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội đang cúi đầu nhìn rượu trong ly, đột nhiên lại có một đôi giày da lọt vào trong tầm mắt, cô lắc lắc đầu, cho rằng đó là ảo giác của bản thân.

Rõ ràng trong nhà chỉ có cô và Cao Thiên Du, sao lại có giày da của đàn ông ở đây chứ?

“Về nhà.”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên trên đầu cô.

Không phải là anh không thích cô qua lại với Cao Thiên Du, chỉ là không thích cô uống nhiều rượu thế này, sợ cô gặp phải rủi ro gì.

Cô rùng mình, rồi từ từ ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt Tần Hàm Dịch có chút khó coi lọt vào tầm mắt cô.

“Không cần anh quản.” Diệp Dĩ Muội quay đầu đi, chẳng thèm quan tâm tới anh.

Tần Hàm Dịch thấy cô uống đủ rồi, cũng không phí lời với cô nữa, anh nghiêng người xuống, bế cô lên.

“Bỏ ra, Tần Hàm Dịch, đồ quá đáng...” Diệp Dĩ Muội đạp chân vùng vẫy, đột nhiên cô đơ người ra, vì cô nhìn thấy Lục Danh Dương.

Chẳng phải vẫn có một câu nói, dù say rượu thì vẫn có ba phần tỉnh táo à?

Lúc này tuy là cô nhìn không rõ Lục Danh Dương lắm nhưng nhìn thấy anh bế Cao Thiên Du, nên cũng đoán ra anh là ai.

Cô lúng túng cười cười, ngả mặt mình vào ngực Tần Hàm Dịch, thôi không vùng vẫy nữa.

“Chúng tôi đi trước đây.” Tần Hàm Dịch đi ra cửa, dừng bước lại, chào hỏi hai người rồi bế Diệp Dĩ Muội rời đi.

Tiếng cửa đóng “rầm” một cái, Cao Thiên Du ánh mắt mơ màng nhìn Lục Danh Dương, nói cảnh cáo: “Anh nhìn thấy chưa, bọn họ rất ân ái, đừng có đi làm gì tổn thương bạn em, bằng không em sẽ không tha cho anh đâu.”

Lục Danh Dương chỉ nhìn cô không nói gì, cúi đầu xuống hôn lên môi Cao Thiên Du.....

Cao Thiên Du khẽ hức lên một tiếng, nhắm mắt lại, nhiệt tình đáp lại anh.

Cao Thiên Du chính là như vậy, giống như một ngọn lửa, khi cô yêu một người đàn ông, cô sẽ hết lòng dâng hiến toàn bộ những gì cô có cho người đó, sẽ không nghĩ ngày mai sẽ thế nào....

Khi Tần Hàm Dịch bế cô xuống lầu, hơi rượu trong Diệp Dĩ Muội đã ngấm, lúc này cả người cô mơ mơ màng màng gục vào lòng anh, khuôn mặt đỏ ửng lên, nhìn cô giống như một con mèo lười.

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn lúc này của cô, sự tức giận trong lòng của anh đột nhiên biến mất.

Anh nhẹ nhàng đặt cô ngồi vào ghế bên cạnh ghế lái, cúi người xuống thắt dây an toàn cẩn thận cho cô, rồi trước khi đóng cửa anh còn đặt lên môi cô một nụ hôn dài, sau đó mới trở về ghế lái, khởi động xe, lái xe rời khỏi khu vực nhà Cao Thiên Du.

Diệp Dĩ Muội dựa người vào ghế, mắt nhắm lờ mờ, cô thỉnh thoảng lại ho lên khó chịu, xe vừa lái đi chưa được bao lâu, cô liền nói lí nhí: “Uống....”

Tần Hàm Dịch liếc nhìn cô bất lực, nhìn bộ dạng không chút phòng vệ gì của Diệp Dĩ Muội, con tim anh lại mềm nhũn ra.

Tuy cô đã đem bản thân mình trao cho anh, nhưng sự đề phòng trong ánh mắt của cô anh vẫn có thể nhìn thấy.

Mỗi lúc như vậy, anh đều vô cùng thương xót cô, anh đều nghĩ anh rất cuộc phải làm thế nào mới làm cho sự đề phòng trong ánh mắt cô biến mất.

“Uống....”

Cô lại lẩm bẩm, anh mới nở thu ánh mắt về, nhìn hai bên đường.

Cuối cùng, anh vận vô lăng, đem chiếc xe đỗ lại bên đường.

“Em ở trên xe đợi anh, anh đi mua nước cho em.” anh nhìn cô nói một câu rồi đẩy cửa xe bước xuống.

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội trả lời một câu trong mơ màng, một mình ngồi trong xe một lúc, cảm giác trong lồng ngực rất khó chịu, rất muốn nôn ra.

Cô lập tức bỏ dây an toàn ra, loạng choạng bước xuống xe, đập tay lên ngực khó chịu, bám vào xe đi ra phía sau, lắc lắc đầu, khi đã tỉnh táo hơn một chút cô nhìn bốn phía một lượt, nhìn thấy một nơi không xa có một thùng rác, cô bèn nhắc chân đi qua đó.

Chỉ là, khi cô đang đi về phía thùng rác thì có một chiếc xe màu trắng đang chạy lại đâm nhanh về hướng cô.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Bỏ Chạy

Tần Hàm Dịch trong bệnh viện, lúc này vẫn hoàn toàn không biết gì về việc Diệp Dĩ Muội đã xảy ra chuyện.

Hạ phu nhân nhìn thấy Tần Hàm Dịch ở lại, sắc mặt cuối cùng cũng hòa nhã hơn, dặn dò vài câu rồi cũng rời đi.

Còn Tần Hàm Dịch thì động tác vô cùng nhẹ nhàng đẩy Hạ Lam vừa mới dựa vào lòng anh ra, khẽ thở dài một tiếng rồi nói: “Hạ Lam, chúng ta nói chuyện với nhau từ từ!”

Hạ Lam đột nhiên có chút hoảng sợ, bởi vì thần sắc anh quá bình tĩnh, không có một chút tình cảm nào.

Không biết là vui mừng hay phần nộ hay ghét bỏ, tất cả đều không có. Anh cứ lạnh nhạt nhìn cô ta như thế, dường như đang nhìn một người xa lạ.

Thái độ như vậy của anh làm cho Hạ Lam thấy lạnh run lên, lại bỗng nhớ ra, thực ra trước đây đa phần Tần Hàm Dịch cũng nhìn cô ta như thế này.

Chỉ có thỉnh thoảng cô ta bị thương anh mới vô cùng phần nộ.

Còn bây giờ, sự phần nộ của anh có phải chỉ dành cho một người là Diệp Dĩ Muội?

“Hàm Dịch, hay là anh cứ đi xử lý vết thương ở chân đi đã.” Cô ta cố ý đánh trống lảng, chuyển sang chủ đề khác, không muốn nghe những lời tiếp theo anh nói.

“Không sao.” Tần Hàm Dịch lắc đầu, nói nhẹ nhàng: “Hạ Lam, so với vết thương ở chân anh, anh hi vọng trái tim bị tổn thương của em sẽ nhanh lành.”

“Hàm Dịch....” Hạ Lam sống mũi cay cay, hai mắt ọng nước: “Em biết anh vẫn rất quan tâm em.”

“Chúng ta là bạn, cả đời sẽ là bạn tốt.” Tần Hàm Dịch trả lời cô ta rõ từng câu từng chữ, khi sự kích động trong ánh mắt cô ta dần mờ nhạt đi, anh lại cảm thấy vẫn không đủ, đột nhiên thay đổi chủ đề câu chuyện, anh nói tiếp: “Nhưng, Dĩ Muội là người thân của anh, anh không muốn bất kì ai làm tổn thương người thân của anh.”

Lời của Tần Hàm Dịch giống như một con dao cứa vào trái tim Hạ Lam.

“Em không hề muốn làm hại cô ấy, em chỉ là sợ cô ấy làm ảnh hưởng tới tiền đồ của anh.” Hạ Lam cảm thấy bản thân rất oan ức, bất luận là trước đây hay là bây giờ, cô ta đều một lòng một dạ vì anh, tại sao anh lại không hiểu?

“Em nói lời như vậy đã là một hành động làm tổn thương cô ấy, anh hi vọng sau này em đừng nói như thế nữa.” Tần Hàm Dịch không muốn nổi nóng lên với Hạ Lam, anh nói như vậy với Hạ Lam đã coi như nhịn lửa rồi.

Một lần anh vẫn nhớ ân tình năm xưa, hai là anh cảm thấy Hạ Lam không hề yêu anh, chẳng qua là nhất thời mất phương hướng nên coi anh như một cái phao cứu sinh mà thôi.

“Em....” nước mắt trong mắt Hạ Lam không kiềm được nữa mà lăn ra, cô ta muốn biện luận cho bản thân nhưng lại phát hiện không còn sức mà mở miệng nữa rồi, Diệp Dĩ Muội là người thân của anh, còn cô ta chỉ là một người ngoài.

“Hạ Lam, cuộc đời không chỉ có một Hứa An Ca, phấn chấn lên, anh hi vọng em vui vẻ và sống tốt.” Tần Hàm Dịch nói rồi liền đứng lên.

“Hàm Dịch, cô ấy thật sự tốt hơn so với em à?” đây là điều mà Hạ Lam luôn không hiểu, tại sao có những thứ cô ta cố gắng, liều mạng để có được mà lại không đạt được còn Diệp Dĩ Muội thì lại dễ dàng đạt được như thế.

Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng chân lại, nhìn Hạ Lam, hỏi lại: “Năm xưa em chọn Hứa An Ca là vì cảm thấy anh ấy tốt hơn anh à?”

“Không phải.” Hạ Lam lắc đầu theo bản năng, cô ta không hề nói dối, trong lòng cô ta, Tần Hàm Dịch từ trước tới nay đều rất hoàn mỹ, những lúc được ở cùng anh cô ta lại càng cảm thấy rất tự hào.

Thế nhưng, sau đó Hứa An Ca xuất hiện, cô ta chẳng suy nghĩ xem Hứa An Ca có điểm nào tốt, hoặc là chỉ cần vừa nhìn, sự bối rối trong ánh mắt anh đã làm cho cô ta can tâm tình nguyện cùng anh rong ruổi trên khắp những con đường, thậm chí là đi tới cùng trời cuối đất.

Cuối cùng thì cô ta cũng đã hiểu ý của Tần Hàm Dịch, việc ai tốt hơn ai không quan trọng, chỉ đơn giản là anh đã yêu Diệp Dĩ Muội.

Tần Hàm Dịch mỉm cười hòa nhã với cô ta rồi nhắc chân bước đi.

Đây là sự chúc phúc cuối cùng anh có thể dành cho Hạ Lam, anh hi vọng cô ta nhận ra sự sai lầm của mình mà quay đầu, còn về việc giữa anh và Hạ tổng, anh muốn dùng cách của những người đàn ông với nhau để giải quyết, chứ không phải lôi kéo phụ nữ vào.

“Tần thiếu gia, chân của anh?” có bác sĩ nhắc nhở anh.

“Không sao!” Tần Hàm Dịch xua tay, bước chân lại bước dài hơn về phía thang máy.

Anh phải nhanh chóng đi xem xem cái trống khí của anh thế nào rồi, tới muộn nói không chừng cô lại mắng anh!

Nghĩ tới đây, môi anh khẽ nở nụ cười, đó là nụ cười hạnh phúc bao nhiêu năm nay mới có được mang tên hạnh phúc Diệp Dĩ Muội.....

Chân Tần Hàm Dịch tuy là bị thương, nhưng vừa nghĩ tới việc ở dưới tầng còn có người phụ nữ của mình đang đợi, bước chân của anh lại nhanh hơn một chút.

Đàn ông có những lúc, thực sự là kiên cường hơn phụ nữ rất nhiều.

Chỉ là, khi anh đang vô cùng mong chờ đi tới chỗ chiếc xe thì lại chỉ nhìn thấy tài xế ngồi trên xe.

Tài xế thấy anh đi ra, lập tức xuống xe, mở cửa xe cho anh.

“Thiếu phu nhân đâu? Chưa quay về à?” Tần Hàm Dịch nheo mày, cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Diệp Dĩ Muội chắc là đang giận hờn anh nên mới chưa quay về xe.

“Vẫn chưa ạ!” tài xế lắc đầu, nhìn Tần Hàm Dịch có chút sợ hãi.

Tần Hàm Dịch lập tức rút điện thoại ra, gọi cho Diệp Dĩ Muội.

Thế nhưng, tắt máy, điện thoại của cô sao lại tắt máy rồi.

Con tim anh như lặn đi, anh gọi điện cho Tiêu Nhiên, bên kia bắt máy, anh bèn ra lệnh: “Tiêu Nhiên, tìm số điện thoại của Cao Thiên Du ở tạp chí Phong cho tôi.”

Người lúc này anh có thể nghĩ tới chỉ có Cao Thiên Du thôi.

Ngoài cô ra, Diệp Dĩ Muội dường như cũng chẳng có bạn bè gì.

Động tác của Tiêu Nhiên rất nhanh, không tới năm phút sau đã tìm ra số điện thoại của Cao Thiên Du, chỉ là, tuy chỉ năm phút ngắn ngủi nhưng đối với Tần Hàm Dịch mà nói thì nó chẳng khác nào một đêm.

Anh không thể không tự trách, anh không nên để cô xuống một mình.

Nếu không có vụ tai nạn lúc ban ngày, có thể anh sẽ không quá lo lắng như vậy.

Thế nhưng, qua sự việc đó, anh thực lòng sợ lại xảy ra tai nạn bất ngờ gì.

Anh dường như đang run tay lên mà gọi điện cho Cao Thiên Du.

Cao Thiên Du và Lục Danh Dương sau khi ân ái, lúc này đang nằm ngủ mơ màng, chuông điện thoại thì không ngừng vang lên.

Lục Danh Dương ngồi dựa trên giường, toàn thân không mặc gì, chỉ liếc nhìn điện thoại không ngừng nhấp nháy rồi thu ánh mắt về, như thể không nhìn thấy gì vậy.

Giữa hai người bọn họ luôn như vậy, ai cũng không can dự vào cuộc sống riêng của người kia, cho dù chỉ là một việc nhỏ.

Cao Thiên Du vuốt vuốt mái tóc, quờ tay tìm điện thoại, giọng nói khàn khàn: “Ai đấy?”

“Cao Thiên Du, Diệp Dĩ Muội có gọi điện cho cô không?” Tần Hàm Dịch cũng hỏi ngay vào vấn đề chính.

“Dĩ Muội?” Cao Thiên Du mơ màng hỏi lại, vừa dứt lời cô ngồi bật dậy: “Dĩ Muội làm sao? Cô ấy không liên hệ gì với tôi.”

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy liền cúp máy luôn, sau đó gọi vào một số khác.

Còn Cao Thiên Du thì bị anh dọa cho một trận như vậy, không còn ý nghĩ gì ngủ nghê nữa, ấn số máy của Tần Hàm Dịch gọi lại cho anh, thế nhưng điện thoại anh luôn trong tình trạng máy bận.

Trong lòng cô đột nhiên hoảng hốt kì lạ, luôn cảm thấy có một dự cảm chẳng lành.

Vậy là, cô lập tức lại gọi điện cho Diệp Dĩ Muội, thế nhưng, tắt máy, điện thoại của Diệp Dĩ Muội tắt máy rồi.

Cao Thiên Du nghe tiếng thông báo rằng đã tắt máy ở đầu dây bên kia, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, bèn đi ra khỏi giường.

“Sao thế?” Lục Danh Dương nheo mày hỏi.

“Hình như Dĩ Muội xảy ra chuyện rồi.” Cao Thiên Du nói lí nhí, cô quay người lôi cánh tay của Lục Danh Dương: “Danh Dương, giúp em đi tìm Dĩ Muội có được không?”

“Được, em đừng lo lắng quá!” Lục Danh Dương vỗ nhẹ vào cánh tay cô: “Có thể cô ấy cãi nhau với Tần Hàm Dịch nên mới trốn anh ấy thôi, chưa chắc có chuyện gì đâu.”

“Có thể là em đã căng thẳng quá rồi.” Cao Thiên Du nói với bản thân, điện thoại tắt máy cũng không phải là chuyện lớn gì, thế nhưng, trong lòng cô lại luôn thấy bất an, không có cách nào để không lo lắng.....

Diệp Dĩ Muội không biết bản thân mình đã ngủ bao lâu, khi cô tỉnh lại, chỉ cảm thấy cơ thể mình rất nóng, rất nóng.....

Cổ họng cô khô đặc, cô cố gắng hắng giọng, dường như sắp không nói được vậy, trong cơn mơ màng, cô nghe thấy có người nói.

“Lão đại, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? em nhớ hình như em đã từng nhìn thấy cô gái này trên báo.” Một người đàn ông, có chút lo lắng liền hỏi.

“Tiền chúng ta cũng nhận rồi, bây giờ lo lắng cũng vô dụng. Mặc kệ cô ta là ai, chỉ có thể oán rằng cô ta đen đui, đắc tội người khác.” Một người đàn ông khác nói.

“Lão đại, rốt cuộc cô ta đã đắc tội ai mà người đó lại hận cô ta thế?” tuy rằng anh ta đã chấp nhận làm những việc thế này nhưng cũng cảm thấy đối với một cô gái như thế này là thất đức.

“Ở đâu ra mà lảm lời thế?” tên lão đại đó hết kiên nhẫn trả lời anh ta mà gầm lên.

Bị mắng cho sợ hãi, tên đó liền im bặt.

“Sao cô ta vẫn chưa tỉnh?” người đàn ông được gọi là lão đại nhìn cô gái đang nằm hôn mê trên giường nói về hoài nghi.

“Chắc là tỉnh rồi ạ!” cái tên khúm rúm kia nói.

“Thôi bỏ đi, không cần đợi cô ta tỉnh, tránh đêm dài lảm mông, bây giờ hãy lột nó ra cho ta....” kẻ lão đại đó nói về bức dọc.

“Vâng, lão đại.” tên đàn em mau chạy lại bên giường, nhìn cơ thể nhỏ bé nằm trên giường, đang duỗi thẳng tay ra.

Tuy hẳn ta lo lắng sau này sẽ gặp chuyện nhưng bây giờ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp lại trẻ trung thế này, hẳn ta không thể không động lòng.

Khi hẳn ta đưa tay ra trước người Diệp Dĩ Muội, cô hoàn toàn bị dọa cho sợ hãi mà tỉnh hẳn.

Đột nhiên mở mắt ra, cô ngồi phắt dậy trên giường, tên đó bị cô đột nhiên phát hiện, thiếu chút nữa thì giật bản mình ngã xuống đất.

“Các người là ai?” Diệp Dĩ Muội ngồi dậy, dựa lưng vào tường, nhìn hai người trong căn phòng với ánh mắt cảnh giác.

Hai người đàn ông cũng không được coi là cao lắm nhưng khá béo, bọn chúng cời trần nhìn có vẻ phịch phịch, trên đầu cả hai đều đeo mặt nạ, chỉ để lộ ra hai con mắt, căn bản nhìn không rõ mặt mũi thế nào.

“Tiểu mỹ nhân, đừng có phản kháng, bọn ta sẽ không làm hại em đâu.” Người đàn ông được gọi là lão đạo, nhìn Diệp Dĩ Muội khuôn mặt đỏ ửng lên vẻ yếu đuối, phần dưới cơ thể hần nóng ran lên, trong lòng nghĩ, đúng là miếng mồi ngon.

Diệp Dĩ Muội nhìn vào ánh mắt thèm thùng như lang sói của hai người đàn ông, cô có ngốc nữa cũng hiểu hai bọn chúng muốn làm gì.

Còn cơ thể cô, rõ ràng là có điều gì đó bất thường, toàn thân cô không những nóng ran lên, thậm chí còn ngứa ngáy.

“Bỏ tôi ra, tôi cho các anh tiền.” Cô cố gắng nói giọng khàn khàn, giọng nói cô run lên.

“Tiền? Em có thể cho bọn này bao nhiêu?” tên lão đại cảm thấy có vẻ hứng thú, cô gái này đã đến nước này rồi vậy mà vẫn bình tĩnh tới mức ra điều kiện với bọn họ.

“Các người muốn bao nhiêu?” Diệp Dĩ Muội cảnh giác nhìn người đàn ông đang tiến gần lại phía mình từng bước một, bàn tay cô đang lần mò tới chiếc đèn bàn để trên chiếc bàn cạnh đầu giường.

“Bọn ta muốn có em.” người đàn ông để lộ ra ánh mắt dâm tặc, đột nhiên nhảy bổ về phía Diệp Dĩ Muội.

Bọn họ tuy không phải là những kẻ tốt đẹp gì, nhưng khi đã nhận tiền của người ta thì cũng đương nhiên không thể dễ dàng thay đổi, chủ yếu là cũng không dám làm trái lại bởi vì bọn họ biết người đứng sau chuyện này bọn họ không đắc tội được.

Diệp Dĩ Muội chẳng suy nghĩ gì, cô cầm lấy chiếc đèn bàn, đập vào người đó.

Người đàn ông không hề phòng vệ, liền bị đèn bàn đập vào đầu.

Hắn ta kêu lên một tiếng, tuy không thấy máu nhưng cũng rất đau.

Ánh mắt dâm tặc của người đàn ông đột nhiên biến mất, hắn ôm đầu, nói với kẻ đứng bên cạnh: “Xông lên cho ta.”

“Các người không được đụng vào tôi, nếu Tần Hàm Dịch biết, anh ấy sẽ nhất định không tha cho các người đâu.” Cơ thể cô áp sát vào tường, không ngừng run lên lấy bầy.

Nếu bọn chúng giết cô cô cũng sẽ không sợ, thế nhưng gặp phải chuyện như thế nào, không có cô gái nào là không sợ.

“Tần Hàm Dịch? sao nghe quen thế nhỉ?” tên đàn em dừng chân lại, nhìn vào lão đại, anh ta khẳng định anh ta đã nghe qua cái tên này.

“Còn không chịu ra tay đi, lè mề cái gì hả?” tên lão đại đó chắc là lúc này đang tức giận, đương nhiên là không có tâm trạng đâu mà nghĩ xem Tần Hàm Dịch là ai.

Hắn ta thậm chí còn không nghe rõ Diệp Dĩ Muội nói cái tên đó.

Diệp Dĩ Muội nhìn thấy tên đàn em kia đang do dự, vội càng hướng ánh mắt về phía hắn, nói: “Tần Hàm Dịch là tổng tài của tập đoàn quốc tế

Tần thị, tôi là Tần thái thái, chỉ cần các anh thả tôi ra, tôi đảm bảo bọn họ sẽ cho các anh rất nhiều tiền.”

Tên đàn em nheo mày, đột nhiên giật mình, nói lớn với lão đại: “Lão đại, cô ta là vợ của Tần Hàm Dịch – tổng tài tập đoàn Tần thị, em nhớ ra rồi, đột trước em nhìn thấy cô ta trên báo.”

“Mẹ kiếp!” lão đại vừa nghe thấy cũng có chút ngơ người ra.

Nếu anh ta biết người này là vợ của Tần Hàm Dịch thì anh ta đã không nhận làm vụ này.

Người thuê anh ta rõ ràng đã nói, cô gái này chính là kẻ thứ ba không biết xấu hổ nên phải dạy cho cô ta một bài học.

Anh ta vừa nghĩ, kẻ thứ ba đa phần thì không có kẻ chống lưng, danh tiếng của người như thế cũng chẳng còn, thậm chí là còn tai tiếng, ông chủ phía sau cô ta nhất định sẽ sẽ mặc kệ không thèm quan tâm cô ta.

Thế nhưng, tình hình bây giờ là thế nào?

Tần gia có tiền có quyền, dù là hắc đạo hay là chính đạo thì cũng đều sợ hãi vài phần, nếu anh ta đụng vào vợ của Tần Hàm Dịch, anh ta chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Anh ta đang do dự, chuông điện thoại liên vang lên, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, lập tức bắt máy, mở miệng chất vấn: “Cô ta là vợ của Tần Hàm Dịch, sao lại lừa tôi?”

“Thế thì sao chứ? Tần Hàm Dịch không yêu cô ta, cô ta chính là kẻ thứ ba lên ngôi thôi.” Đối phương sử dụng máy thay đổi giọng nói, tiếng nói khàn khàn, rề rề truyền tới.

“.....” người đàn ông do dự trong giây lát, tin tức về Tần Hàm Dịch có ở khắp nơi, anh ta đương nhiên cũng nghe nói, cũng biết đại khái là Tần Hàm Dịch đối xử với Diệp Dĩ Muội không phải rất tốt, vì thế anh ta đang do dự.

“Nếu anh không muốn làm vụ nào thì tôi có thể dành 20 vạn còn lại cho người khác làm.” Đầu dây bên kia kịp thời đưa ra lời dụ dỗ.

“Tần Hàm Dịch sẽ không tìm tôi báo thù chứ?” anh ta vẫn không yên tâm liền hỏi lại.

“Anh cảm thấy Tần Hàm Dịch còn quan tâm tới một người phụ nữ đã thành ra như thế à?” đầu dây bên kia truyền tới một điệu cười ghê rợn làm cho anh ta cũng phải rùng mình.

“Cái này....” anh ta nghĩ kỹ ra thì cũng đúng, nhưng đang nghĩ liệu có thể lấy cái cơ này mà đòi nhiều hơn một chút không?

“Đừng có giở trò với tôi, tôi biết về anh đấy, nếu như sự việc này không thành, tôi sẽ làm cho anh phải nhổ mười vạn lúc trước đưa cho anh ra, cùng lắm thì tôi dùng số tiền này mua mạng của anh.” đầu dây bên kia bắt đầu lên tiếng uy hiếp, giọng nói lạnh lùng như ma quỷ.

Lúc trước kẻ đó không tìm người của xã hội đen thực sự mà chỉ tìm bọn lưu manh này đã lường trước hẳn ta sẽ sợ, dễ khống chế, cũng không dễ dàng bị Tần Hàm Dịch điều tra ra.

“Tôi biết rồi, cho tôi hai mươi phút, tôi sẽ gửi ảnh vào điện thoại anh.” người đàn ông có chút bức dọc trả lời rồi cúp máy, nhìn về phía đàn em của mình: “Cởi quần áo ra, mau bắt đầu đi.”

“Lão đại, khi anh chụp thì cẩn thận chút nhé, đừng chụp cả mặt em vào đấy đấy!” tên đàn em lơ mơ cảm thấy có điều gì bất thường, trong lòng cũng sợ hãi nếu mình bị lộ mặt ra thì sau này sẽ phiền phức.

“Yên tâm đi!” người đàn ông nói động viên.

Còn Diệp Dĩ Muội tranh thủ lúc hai người đang nói chuyện, cô đã lần tới cửa nhà vệ sinh, tận dụng lúc bọn họ không để ý, cô đột nhiên kéo cửa nhà vệ sinh ra, chui vào trong, bàn tay run run khóa trái cửa lại.

Hai người lúc trước không để ý tới cô cũng bởi vì nghĩ chỉ một căn phòng thế này, cô chẳng chạy đi đâu được.

Nhìn thấy cô chón vào nhà vệ sinh, bọn chúng cũng không hề lo lắng, một trong số hai kẻ ra hiệu bằng mắt cho kẻ kia, tên đàn em giơ chân đá vào cánh cửa nhà vệ sinh.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa nhà vệ sinh bị đá tung ra, Diệp Dĩ Muội đang cố kéo cửa sổ nhà vệ sinh.

“Muốn chạy à?” tên lão đại xông lên, túm tóc Diệp Dĩ Muội kéo lại.

Hắn ta vốn dĩ đã đang tức giận cô từ nãy rồi, giờ cô lại dám chạy trốn nữa à?

Cơ thể Diệp Dĩ Muội đã yếu đuối, giờ cũng chẳng còn mấy sức lực, lúc này bị hắn ta kéo lại, đầu cô đập vào tường, chảy máu ra, cơ thể mềm nhũn trượt xuống.

Người đàn ông nhìn chiếc vòi hòa sen trên đỉnh đầu Diệp Dĩ Muội, hắn ta liền tiến lên kéo nó xuống, mở vòi nước ra, nước từ vòi hoa sen dội vào người cô.

“Cầm lấy.”

Ngay sau đó, hắn đưa vòi hoa sen cho kẻ đàn em của mình, còn hắn thì cầm điện thoại, bèn nhắm Diệp Dĩ Muội mà chụp ảnh.

Quần áo trên người Diệp Dĩ Muội rất nhanh sau đó bị ướn mà nhìn thấu được cả bên trong, chiếc áo sơ mi mỏng dính chặt vào người cô, cơ thể với những đường cong gợi cảm đều hiện hết ra và hai người đàn ông không nhìn được mà nuốt nước bọt ừng ực.

Vốn dĩ bọn họ đã cho cô uống thuốc, muốn cô hôn mê đi và làm nhục cô.

Thế nhưng bây giờ, bọn họ đã biết cô là Tần thái thái, vì vậy khó lòng mà tránh khỏi sợ hãi.

Diệp Dĩ Muội muốn bò lên, thế nhưng, cảnh vậ trước mặt cô đều mờ ảo, cơ thể mềm nhũn ra, căn bản không có sức lực mà đứng dậy, chỉ có thể không ngừng lẩm bẩm: “Đừng... Tần Hàm Dịch....cứu em....”

Người đàn ông sau khi chụp vài kiểu ảnh, ra hiệu cho đàn em: “Lột quần áo ra cho lão tử.”

Tên đàn em đó ngập ngừng khó xử, chỉ biết khóa vòi nước lại, đi lại gần, quỳ xuống trước mặt Diệp Dĩ Muội.

“Tránh ra....đừng có động vào tôi... Tần Hàm Dịch sẽ không tha cho các người đâu....” Diệp Dĩ Muội hay tay vòng trước ngực, mắt nheo lại, giọng nói phản kháng không còn thật rõ ràng.

“Còn không ra tay? Không muốn có số tiền phần mại à?” kẻ đứng bên cạnh đang cầm điện thoại chuẩn bị sẵn sàng găm lên bực dọc.

“Vâng, lão đại.” tên đàn em đó chỉ có thể đưa tay ra chạm vào chiếc áo của Diệp Dĩ Muội, hắn ta hành động rất nhanh, bỗng chốc đã lột được chiếc áo sơ mi ngăn tay ra, để lộ ra chiếc áo ngực màu đen phía trong.

Nước mắt Diệp Dĩ Muội chảy dài trên má, cô rất muốn hét to lên kêu cứu mạng, thế nhưng cổ họng cô chỉ phát ra được thứ âm thanh yếu ớt.

Cô rất muốn đâm đầu vào tường chết luôn đi, để không còn phải đối diện với những việc tiếp theo sẽ xảy ra, thế nhưng, ngay cả sức đứng lên để đâm đầu vào tường cũng không có nữa.

Cùng với tiếng vải của chiếc áo sơ mi bị xé toạc ra, trái tim cô lúc này cũng đã dần đi đến tuyệt vọng, cô sợ hãi chỉ biết đưa tay che lên ngực, cố gắng di người về phía sau.

“Kéo tay cô ta ra phía sau lưng.” Người đàn ông nheo mày, ra lệnh cho tên đàn em.

“Vâng, lão đại.” tên đàn em nắm chặt lấy hai cổ tay Diệp Dĩ Muội, kéo ra phía sau lưng.

Đột nhiên, ngực cô lúc này chỉ được che bằng một chiếc áo ngực màu đen, che đi phần quan trọng nhất.

Người đàn ông nhìn bầu ngực trắng nõn nà đó mà chảy cả nước miếng, hấn điên loạn ấn nút chụp trên điện thoại chụp liên lúc mười mấy kiểu.

“Đưa cô ta lên giường.” Người đàn ông lại ra lệnh, thực ra hấn ta cũng vội và lo lắng, không muốn kéo dài thêm nữa, chỉ sợ chậm trễ thì có điều bất chắc gì xảy ra.

Dứt lời, hấn đi ra ngoài trước, giao nơi này lại cho tên đàn em.

“Vâng, lão đại.” tên đàn em chỉ có thể kéo Diệp Dĩ Muội từ dưới đất lên, hấn xốc tay cô lên, lôi ra ngoài.

Diệp Dĩ Muội không ngừng nói với bản thân, cô không thể tuyệt vọng, cô không thể tuyệt vọng, kể cả là chỉ còn một sợi dây hi vọng, thậm chí là có cơ hội để chết cũng còn hơn là để cho bọn chúng làm nhục thế này.

Cuối cùng, trong ánh mắt mơ hồ của cô, cô lắc đầu vài cái, dùng lực nâng một cánh tay của mình lên, nắm lấy chiếc cốc thủy tinh trên bồn rửa mặt, cố dùng hết sức lực đập vỡ chiếc cốc đó ra.

Tên đàn em đó giật mình sợ hãi khi nghe thấy tiếng cốc thủy tinh vỡ, khi hẳn nhận ra và nhìn Diệp Dĩ Muội thì cô đã đem mảnh vỡ chiếc cốc đặt lên cổ mình.

“A, Cô làm cái gì đấy hả?” tên đàn em sợ hãi kêu lên một tiếng, thả tay kia của cô ra.

Cơ thể yếu ớt của Diệp Dĩ Muội ngồi xuống đất, mảnh vỡ chiếc cốc vẫn được giữ trên cô, cô nói uy hiếp: “Thả tôi đi...”

Tuy lúc này thần chí cô không được thật minh mẫn, nhưng cô lơ mơ vẫn có thể nhìn ra, hai tên này thực ra cũng sợ xảy ra chuyện.

Kẻ vừa đi ra ngoài, lúc này nghe thấy có tiếng động lại lập tức xông vào, nhìn thấy tình hình trong phòng tắm liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Lão đại, hay là chúng ta đi đi! Nếu như thật sự có án mạng thì chúng ta sẽ ngồi tù đấy!” tên đàn em nhìn vào cổ Diệp Dĩ Muội đang không ngừng rỉ máu ra.

“Mẹ mày nữa!” người đàn ông cũng biết tình hình không thuận lợi rồi, liền mắng một tiếng rồi nói: “Chúng ta đi.”

Tên đàn em đó đang sợ hãi, hẳn chạy nhanh hơn bất kì ai, vội vàng cùng với tên lão đại ra khỏi phòng tắm, nhặt quần áo vừa nãy cởi ra dưới đất mặc vào người, vừa chạy vừa bò đi.

Diệp Dĩ Muội ngồi dựa vào tường trong phòng tắm, cuối cùng cũng thở phào một tiếng, nhưng lúc này cô cũng không dám để cho bản thân

mình được nghỉ ngơi hoàn toàn, cô bám vào tường, cố vài lần cô mới miễn cưỡng đứng dậy được, loạng choạng bước ra khỏi nhà tắm.....

Lúc này, cảnh vật trước mắt cô đang không ngừng xoay vòng, cô dựa vào cảm giác, đi tới bên giường, ngồi xuống dưới đất, quờ lên chiếc điện thoại trên mặt tủ ở đầu giường, ấn số điện thoại của Cao Thiên Du....

Điện thoại vừa đổ chuông đầu dây bên kia đã nhanh chóng có người bắt máy, truyền đến giọng nói lo lắng của Cao Thiên Du: “Dĩ Muội, cậu đang ở đâu?”

“Thiên Du, đừng nói với bất kì ai, đưa tới đi.....” Diệp Dĩ Muội cố gắng lên tiếng, ý thức lúc này càng lúc càng mờ nhạt.

Cô không thể để cho bất kì ai nhìn thấy bộ dạng cô lúc này, cô sợ những tiếng cười chế giễu, nhạo báng đó, càng sợ ánh mắt khinh bỉ của Tần Hàm Dịch.

“Dĩ Muội, cậu ở đâu?” Cao Thiên Du thật sự hết hoảng, bởi vì giọng nói của Diệp Dĩ Muội rõ ràng là không bình thường.

“Tớ không biết....cậu kiểm tra số điện thoại này.....” tiếng nói củ Diệp Dĩ Muội càng yếu ớt hơn, nói tới cuối cùng, ngay đến cả cảnh vật đang đảo lộn trước mắt cũng biến mất rồi....

“Bộp!” điện thoại rơi xuống đất, người cô cũng ngã xuống.

Diệp Dĩ Muội cảm thấy đầu rất đau, rất đau, đau tới nỗi như sắp nổ tung ra vậy, trong đầu có rất nhiều hình ảnh cứ xuất hiện lặp đi lặp lại, giống như một cái bóng đêm, nhốt cô vào trong, ép hết không khí xuống không cho cô thở mà cũng không cho cô hét lên.

Cô hoảng loạn muốn chạy trốn, nhưng đột nhiên lại nghe thấy có người đang cười giọng cười ghớm ghếc bên tai cô.

Sau đó, bỗng nhiên một khuôn mặt ghê rợn lóe qua trước mắt cô.

“Đừng....” tiếng kêu bất ngờ được bật ra, cô mở mắt, trần nhà màu trắng lọt vào tầm mắt cô.

“Dĩ Muội, đừng sợ, có anh ở đây.”

Một giọng nói lo lắng nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, lúc này cô mới phát hiện tay mình đang được nắm bởi một bàn tay ấm áp.

Chỉ là, dường như đó vẫn không đủ, cô vẫn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

“Không sao rồi, Dĩ Muội, đừng sợ.” Anh thấp giọng nói khàn khàn, trong giọng nói đó rõ ràng là sự thương xót, một bàn tay đặt lên bên má cô, lau đi những giọt nước mắt.

Cô quay đầu sang, nhìn vào đôi mắt quan tâm đó, cô mới phát hiện mắt anh cũng đỏ lên, long lanh nước mắt.

Lúc này nhìn anh rất vụng về, bối rối, hốc hác, trên cằm râu cũng đã mọc ra xồm xoàm.

Từ trước tới giờ anh đều ưa sạch sẽ, là người rất chú ý tới hình tượng, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy.

Cô mím chặt môi, cố kìm nén lại cảm xúc đau đớn và căng thẳng trong lòng, sau đó cô nói thờ ơ: “Em muốn gặp Thiên Du....”

Tần Hàm Dịch hít thở một hơi thật sâu, nén nỗi đau trong lòng lại, khẽ lên tiếng nói với cô: “Cô ấy đi giải quyết một số việc rồi, lát nữa sẽ tới thăm em....”

Cơ thể Diệp Dĩ Muội đột nhiên run lên, cô bỗng nhớ tới những bức ảnh đó.

“Có phải có người đã đăng lên tạp chí những bức ảnh đó?” cô vừa mới ổn định cảm xúc thì lại bị kích động.

“Không có đâu, em yên tâm đi! Không có ai dám đăng đâu!” Tần Hàm Dịch vội vàng trả lời để làm cô yên tâm.

Chỉ là, lời của anh có một nửa là thật thôi.

Báo và tạp chí thì sợ Tần gia, còn mạng xã hội thì đang truyền đi âm ầm.

Nhưng, lúc này anh không thể để cho cô biết.

Cô đã hôn mê ba ngày rồi, bác sĩ nói đã gặp phải kích động quá lớn nên mới thế này, sau khi người bệnh tỉnh lại, cố gắng đừng để cô bị kích động bởi bất cứ điều gì nữa.

Bởi vì hung thủ ra tay với những thủ thuật rất tinh vi vì vậy khi Tần Hàm Dịch tìm thấy Diệp Dĩ Muội cũng gần với lúc Cao Thiên Du tìm thấy cô.

Sau khi bọn tấn công bắt cô đưa lên một chiếc xe đen, liền lái xe tới một nơi không có camera trên đường và vứt cô xuống, sau đó nữa lại đổi một chiếc xe khác rồi mới đưa Diệp Dĩ Muội tới một nhà nghỉ.

Anh đã dùng thế lực của mình để không ngừng tạo áp lực cho cục giao thông, cục cảnh sát, kiểm tra camera trên tất cả các con đường gần đó, phát động một lượng lớn nhân lực và vật lực mới định vị được Diệp Dĩ Muội bị bắt đưa tới nơi nào.

Và khi bọn họ kịp tới nơi thì Diệp Dĩ Muội đang dựa vào giường, hôn mê bất tỉnh, máu chảy ra từ cổ đã nhuộm ướt chiếc áo sơ mi bị xé rách nhưng vẫn bám trên người....

Cái bộ dạng bệ rạc đó lại trong lúc hôn mê không tức giận được nữa đã làm cho anh sợ tới nỗi suýt không đứng vững.

Anh kìm chế lại cảm xúc, ngay lập tức cởi chiếc áo vest của mình ra quàng lên người cô, đi thẳng tới bệnh viện.

Lần đầu tiên anh điên cuồng muốn nhanh tới bệnh viện đến thế, không còn tâm trí mà để ý tới điều gì khác.

Bác sĩ nói: “May mà không cửa vào điểm nguy hiểm, lại đưa tới bệnh viện kịp thời, nếu như muộn thêm một chút nữa....”

Lời phía sau, anh nghe không được rõ cho lắm, anh nghĩ có thể đó là do bản năng, những lời đó không lọt được vào tai!

Anh không dám tin, nếu như anh tới muộn một lát thì hậu quả sẽ thế nào.

Nếu như cô có chuyện gì thì anh phải làm thế nào?

Anh tự trách mình, tự trách mình đến phát điên lên, nếu như ngày hôm đó anh cùng rời đi với cô thì sẽ không xảy ra những chuyện thế này....

Còn về việc những bức ảnh kia, đã xảy ra vào ngày thứ hai khi cô hôn mê.

Người đứng sau việc đó dường như đã định liệu được rằng anh sẽ đưa lời cảnh báo với các trang báo và tạp chí.

Vì vậy, người đó đã lựa chọn cách đưa lên mạng để công bố việc này trước.

Tần Hàm Dịch lập tức đã chi rất nhiều tiền để dập tắt tin tức, khó khăn lắm thì mới có rất nhiều trang mạng lớn đã xóa tin bài đi, sáng ngày hôm nay tạp chí Phong lại nhắm vào anh một đòn nặng.

Khi mà tất cả các tạp chí đều không dám đăng tin bài thì tạp chí Phong không chỉ đã đăng bài mà còn đăng cả những bức ảnh mà Diệp Dĩ Muội đã chịu nhục.

Đây là điều mà Tần Hàm Dịch không thể chịu đựng được, anh nhất định sẽ làm cho tạp chí Phong phải trả giá đắt về việc này.

Còn Cao Thiên Du vốn cũng ở trong bệnh viện theo sát tình hình Diệp Dĩ Muội, nhưng vừa nghe thấy tin tức cô liền lập tức quay trở về công ty.

Trước mặt người khác, đặc biệt là ở công ty, cô đều duy trì tính chuyên nghiệp trong cách làm việc của mình..

Thế nhưng, lần này, cô lại mất đi lý trí, đi thẳng tới phòng làm việc của Lục Danh Dương.

“Cao tiểu thư, Lục tổng đang ở bên trong bàn công chuyện với khách, cô không thể vào.” Triệu Oanh vội vàng đi ra từ vị trí của mình, ngăn đường đi của Cao Thiên Du lại.

“Cô lập tức tránh ra cho tôi!” Cao Thiên Du lúc này hai mắt đã đỏ lên.

“Cao tiểu thư, xin hãy chú ý thân phận của cô.” Triệu Oanh bị cô găm vào mặt, khuôn mặt có chút khó coi.

Cao Thiên Du không có tâm trạng đâu mà phí lời với cô ta, đưa tay đẩy cô ta ra, xông thẳng về phía phòng làm việc của tổng tài.

Cô dùng hết sức đẩy cánh cửa rầm một cái, Lục Danh Dương ngồi phía sau bàn làm việc giật mình, khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh ta lại không hề có một chút ngạc nhiên.

“Ở đây tôi còn có chút việc gấp cần giải quyết, chúng ta nói tới đây đã!” Lục Danh Dương nhìn vào màn hình máy tính nói một câu, ngay sau

đó gập chiếc máy lại, kết thúc cuộc họp qua mạng.

“Tổng tài.” Triệu Oanh lúc này cũng tập tễnh chạy vào, vừa nãy bị Cao Thiên Du đẩy ngã tẹo cả chân.

“Cô ra ngoài trước đi.” Lục Danh Dương còn chưa nói dứt lời, Cao Thiên Du đã cầm cuốn tạp chí trên tay vút vào mặt anh ta.

Triệu Oanh đứng ở cửa nhìn thấy mà ngây người ra, động tác đóng cửa lại nhìn như một cỗ máy, lùì ra.

Mặt Lục Danh Dương bị cuốn tạp chí đập vào hấn một vết đỏ lên, rất đau.

Nhưng, thần sắc trên mặt anh ta vẫn không hề có một chút thay đổi, vô cùng bình tĩnh nhìn Cao Thiên Du, nói nghiêm khắc: “Cao Thiên Du, bây giờ là giờ làm việc, anh là cấp trên của em.”

“Tại sao anh phải làm như vậy? Anh thấy Dĩ Muội vẫn chưa đủ thâm à?” Cao Thiên Du hai mắt đỏ ngầu, gầm lên với Lục Danh Dương.

Hình ảnh Cao Thiên Du thế này, Lục Danh Dương chưa từng thấy.

Trong ấn tượng của anh, cô lúc nào cũng cười cười nói nói, từ trước tới giờ không có việc gì đáng để cô rơi nước mắt.

Thế nhưng, bây giờ hai mắt cô đang đỏ lên ọng nước, chất vấn anh ta.

“Tạp chí Phong không hề vi phạm gì về quy định nghề nghiệp.” Lục Danh Dương lạnh nhạt trả lời.

“Lục Danh Dương, anh không cảm thấy thất đức sao? Dĩ Muội là người bị hại, tại sao anh lại phải làm hại cô ấy như thế?” Cao Thiên Du đột nhiên cảm thấy, từ trước tới giờ cô chưa từng nhìn thấu Lục Danh Dương.

“Tạp chí Phong chỉ là đứng ở góc độ chính nghĩa mà đăng bài về việc này, không hề nói cô ấy không phải là kẻ bị hại.” bộ dạng của Lục Danh Dương vẫn rất thờ ơ, dường như Cao Thiên Du đang làm loạn vô cớ.

“Không, đây đều là cái cớ, đều là những lí do giả dối, thực ra đăng bài này chẳng qua để báo thù Tần Hàm Dịch đúng không?” Cao Thiên Du sao lại có thể quên, ngày hôm đó anh nói phía bên Mỹ bảo bọn họ đăng tin bài về những việc liên quan tới Tần Hàm Dịch!

Cuối cùng, không nắm bắt được yếu điểm của Tần Hàm Dịch, bèn đem mục tiêu di chuyển sang Diệp Dĩ Muội.

Thế nhưng, anh ta có từng nghĩ đến cảm nhận của cô không?

“Thiên Du, đừng quên mất nghề nghiệp của em là gì, nếu em muốn nói tới chuyện riêng, vậy thì đợi tan làm hãy nói.” Lục Danh Dương không muốn cãi nhau với cô, lập tức liền nói ý đuổi cô.

“Lục Danh Dương, giữa chúng ta kết thúc rồi.” Cao Thiên Du nhìn anh ta cười lạnh lùng, nói dứt lời một câu, cô quay người bước đi không một chút lưu luyến.

Đúng, lời nói công tư phân minh là do chính cô nói ra.

Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại, Lục Danh Dương có thể hành động tuyệt tình thế này, hoàn toàn không để ý tới cảm nhận của cô, công tư phân minh chẳng qua là một cái cớ mà thôi.

Cao Thiên Du kể cả có thế nào đi chăng nữa cũng tuyệt đối sẽ không ở bên cạnh người đàn ông đã làm tổn hại đến bạn mình.

Lục Danh Dương nhìn theo bóng dáng Cao Thiên Du rời đi, khẽ thở dài một tiếng rồi cười chế nhạo thành tiếng.

Khi cô vì bạn cô mà cắt đứt quan hệ với anh, cô có từng nghĩ tới tình cảnh khó xử của anh?

Tạp chí Phong không phải là của nhà anh mở ra, anh cũng nhìn sắc mặt của lãnh đạo mà làm việc kiếm miếng ăn!

Thế nhưng cô vừa bước vào cửa, buông lời mắng mỏ, đã định sẵn tội cho anh.

Anh còn có thể nói gì? Nói là bản thân phải chịu áp lực à? vậy thì liệu cô có lại cảm thấy, anh chẳng có hi vọng, chẳng được cái việc gì?

Lục Danh Dương đưa tay sờ lên mặt mình, sờ lên chỗ vết thương vừa bị cô ném vào, đau điếng đi, thế nhưng nỗi đau này cũng không đau bằng nỗi đau trong tim anh.

Chia tay đi! Chia tay cũng tốt, anh cũng mệt mỏi rồi.

Tần Hàm Dịch cứ tưởng rằng, sự việc có thể giấu được, thế nhưng, Diệp Dĩ Muội vẫn biết, khi cô được Tần Hàm Dịch đưa về nhà vào ngày thứ hai.

Hơn nữa, người nói với Diệp Dĩ Muội về sự việc này không phải ai khác mà chính là mẹ của Tần Hàm Dịch.

Ngày hôm đó Tần Hàm Dịch không muốn đi, cứ cảm thấy sẽ có chuyện.

Thế nhưng, anh đã trông cô mấy ngày liền, về phía công ty, vì việc của Diệp Dĩ Muội mà đang nháo nhào lên, lại thêm với việc Hạ gia đang gây sóng gió, tất cả các thành viên hội đồng quản trị đều đang ép anh xuất hiện.

Diệp Dĩ Muội nhìn ra là anh đang có việc, bèn khuyên: “Anh có việc thì cứ đi đi, Thiên Du sẽ tới nhanh thôi.”

Nét mặt cô rất bình thản, bình thản tới mức như thể chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Còn điện thoại Tiêu Nhiên thì gọi tới hết lần này tới lần khác, giục giã anh như thể sắp có án mạng vậy.

Trong cơn bất lực, anh nghĩ ở nhà dù sao cũng đã có vú Trần, lát nữa Cao Thiên Du cũng tới, anh ra ngoài một chút chắc cũng không vấn đề gì.

Thế nhưng, khi anh đang đi tới công ty, mẹ anh đã tới – bà ta chọn giờ để tới.

Vú Trần vừa nhìn thấy bà ta tới liền có dự cảm chẳng lành rồi, thế nhưng bà ta là phu nhân nên vú Trần cũng không thể ngăn lại được.

“Diệp Dĩ Muội đâu?” sắc mặt bà ta rất khó coi, bà ta cảm thấy bà ta bị Diệp Dĩ Muội làm cho mất mặt cả đời chẳng dám lộ mặt đi đâu nữa.

Kể từ lúc Tần Hàm Dịch cưới cô tới bây giờ bà ta luôn cảm thấy vậy.

“Thiếu phu nhân ở trong phòng ạ!” Vú Trần trả lời rồi nghĩ vài giây sau đó nhẹ nhàng khuyên bảo: “Phu nhân, thiếu phu nhân đã phải chịu sự kích động rất lớn, thiếu gia không hi vọng cô ấy sẽ gặp phải kích động gì khác nữa.”

“Vú Trần, sự việc này không tới lượt một người ngoài như bà quản.” Bà ta lạnh lùng trả lời một tiếng, bước chân trên giày cao gót đi lên tầng.

Vú Trần thấy tình hình bất ổn, liền lập tức gọi điện cho Tần Hàm Dịch.

Lúc đó, Tần Hàm Dịch đang họp hội nghị cổ đông, vốn dĩ như mọi lần là anh sẽ tắt máy nhưng lần này ngoại lệ, bởi vì anh lo Diệp Dĩ Muội sẽ xảy ra chuyện gì.

Quả đúng, đúng là xảy ra chuyện thật.

Vừa nhận được điện thoại của vú Trần, anh nghĩ cũng chẳng nghĩ, liền đứng lên, chạy ra khỏi phòng họp.

Các cổ đông vốn đã bất mãn với anh, lần này lại càng có cơ để nói. Còn Hạ gia, bèn tranh thủ thời điểm này mà đã làm rất nhiều việc phía sau lưng anh....

Suy nghĩ của Hạ tiên sinh rất đơn giản, muốn Tần Hàm Dịch giống như năm xưa, sẽ phải cầu xin sự giúp đỡ của Hạ gia.

Như vậy, con gái ông ta mới có thể đạt được điều như mong ước.

Cái gì mà yêu với không yêu, ông ta không hiểu, ông ta chỉ cảm thấy bất kì một người đàn ông nào cũng sẽ không vì một cô gái mà ngốc tới mức từ bỏ cả sự nghiệp.

Khi mẹ Tần Hàm Dịch bước vào cửa, Diệp Dĩ Muội đang ngồi ở ban công một mình ngây người ra.

Tần Hàm Dịch nói, trước khi cơ thể cô khỏe lại thì không thể ra ngoài, phải tĩnh dưỡng.

Và những ngày này, anh không đi đâu cả, lúc nào cũng ở bên cạnh cô.

Cô vốn đã không nói nhiều, sau sự việc lần này cô càng kiệm lời hơn.

Còn anh thì ngược lại, anh nói rất nhiều, lúc nào cũng kể cho cô những việc nghịch ngợm hồi bé của anh để làm cô vui.

Cô cũng nghe anh nói mới biết, hóa ra Tần Hàm Dịch hồi nhỏ cũng đã từng có một tuổi thơ dữ dội như thế.

Trước lúc đó, cô còn luôn cho rằng, một thiếu gia của một gia đình có tiền như anh thì sẽ sống một cuộc sống như một hoàng tử.

Còn cô cũng lờ mờ đoán ra, anh ngăn không cho cô ra ngoài chẳng qua cũng là vì không muốn cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Trong lòng Diệp Dĩ Muội có sự cảm kích đối với Tần Hàm Dịch, những ngày này, sự chăm sóc tận tình của anh đối với cô, thậm chí còn vì cô mà bỏ mặc công ty, tất cả những điều này, tất cả, cô đều nhìn thấy....

Ngoài Tần Hàm Dịch, Cao Thiên Du ngày nào cũng tới thăm cô.

Cô thấy Cao Thiên Du tới thường xuyên như vậy liền hỏi: “Tại sao cậu không đi làm?”

Cao Thiên Du cười ha ha trả lời cô: “Tớ nghỉ việc rồi, làm chả thấy có gì hứng thú.”

Trong mắt Diệp Dĩ Muội, từ trước tới giờ Cao Thiên Du luôn là cô gái rất có chủ kiến. Vì thế, việc này cô cũng không hỏi thêm nhiều nữa.

Tần phu nhân nhìn thấy Diệp Dĩ Muội với khuôn mặt bình thản ngồi trên ghế dựa ngoài ban công, trong lòng càng cảm thấy tức giận hơn.

Tất cả bọn họ đều bị quấy rầy không được sống yên ngày nào còn cô thì lại chạy tới đây sống ẩn mình, dựa vào cái gì?

Khi Diệp Dĩ Muội nghe thấy tiếng cửa mở, cô nhìn ra phía ngoài, vừa nhìn thấy Tần phu nhân khuôn mặt đầy phẫn nộ cô liền đoán ra bà ta tới là chẳng có ý tốt gì.

Cô đứng lên, đi vào.

“Phu nhân tới rồi.” Diệp Dĩ Muội lịch sự lên tiếng, cách gọi mà cô nên gọi bà ta thì cô lại không bật ra được.

“Cô xem cô đã làm ra chuyện tốt đẹp gì.” Bàn tay run run của Tần phu nhân, đem cuốn tạp chí hong ném vào người Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội mới đầu đơ người ra, sau đó cô cúi xuống, nhặt cuốn tạp chí dưới đất lên, vừa mở trang đầu tiên ra, đầu óc cô quay cuồng, đập vào mắt cô là hình ảnh cô bị một người đàn ông nắm lấy hai tay từ phía sau.

Bàn tay cô run lên, thiếu chút thì còn không cầm chắc được cuốn tạp chí, cảnh tưởng bị làm nhục ngày hôm đó lại một lần nữa hiện ra trong đầu cô.

Trước lúc này, cô đã luôn muốn quên đi sự việc đó, cô tưởng rằng bản thân mình đã dần dần buông bỏ được rồi, có thể tự lừa dối bản thân mình là không đối mặt với nỗi đau đó.

Nhưng, hóa ra thì vẫn không chạy trốn được sự thực, sớm muộn có một ngày vẫn phải đối mặt....

Nổi nhục ngày hôm đó, không những được in lên trên giấy của tạp chí Phong, phía trên còn viết: “Thiếu phu nhân của Tần gia bị ép thê thảm, có phải đã mất đi sự trong sạch? Kể từ đây sẽ bị đuổi ra khỏi hào môn?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Còn Rẻ Tiền Hơn Cả Mẹ Cô

Diệp Dĩ Muội dường như sức lực toàn thân đều dồn hết về tay, bóp lấy quyển sách, không ngừng dùng lực, dường như đã đem cuốn sách bóp nát đi.

Cô muốn đứng lên, cô nói với bản thân, không thể tỏ ra mình yếu đuối, mẹ của Tần Hàm Dịch còn ở đây.

Thế nhưng, toàn thân cô run lên, làm thế nào cũng không đứng lên được, ánh mắt dán chặt vào cuốn sách, những việc mà cô đã cố quên đi lại một lần nữa trôi vào kí ức của cô.

Còn những lời mắng nhiếc ở trên đầu cô dường như đang nhắc cô rằng cô bản thủ thế nào.

“Diệp Dĩ Muội, nếu như cô còn biết xấu hổ thì hãy mau chóng rút khỏi thành phố này, Tần gia chúng tôi quá là mất mặt với cô rồi.” Tần phu nhân nhìn Diệp Dĩ Muội từ đầu tới chân, trong ánh mắt không hề có một chút thương cảm, ngược lại hoàn toàn là sự ghét bỏ.

“Tôi chưa gặp đứa con gái nào mà không biết xấu hổ như cô, làm ra cái chuyện như thế này, làm cả cái Tần gia này loạn hết cả lên mà vẫn còn có mặt mũi trốn ở đây một mình hưởng thụ.”

Tần phu nhân vừa mắng vừa tức giận, hơi thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, dừng lại vài giây, bà ta lại mắng tiếp: “Đúng là mẹ nào con nấy mà, cô còn rẻ tiền hơn cả mẹ cô.”

Câu nói cuối cùng của Tần phu nhân đã kích động tới vấn đề mà thần kinh Diệp Dĩ Muội mẫn cảm nhất, cô từ từ ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn Tần phu nhân, hỏi: “Bà nói cái gì?”

“Tôi nói cô còn rẻ tiền hơn cả mẹ cô!” Tần phu nhân nghiêng răng nhắc lại từng câu từng chữ, trong ánh mắt vẫn là sự ghét bỏ và ghê tởm.

Diệp Dĩ Muội không biết sức lực từ đâu tới, đột nhiên đứng phắt dậy, phẫn nộ cô nói: “Bà im mồm, không cho phép bà sỉ nhục mẹ tôi.”

“Ha ha, tôi sỉ nhục bà ta?” Tần phu nhân cười lạnh lùng khinh bỉ: “Vậy thì tôi xin hỏi cô, cha cô là ai?”

Diệp Dĩ Muội choáng váng, cơ thể không còn đứng vững nữa, bị người khác đánh vào đúng điểm yếu, cô chỉ cảm thấy không biết đáp trả thế nào.

Đúng thế! Cha cô là ai?

Hai mắt cô ọng nước, cô nhìn chăm chăm vào Tần phu nhân gầm lên: “Không cho phép bà sỉ nhục mẹ tôi.”

Bất luận cha cô là ai, cô đều tin, đó không phải là lỗi của mẹ cô.

“Diệp Dĩ Muội, tôi không muốn nói nhiều với cô, cô đi ra nước ngoài đi! Mọi chi phí sẽ do Tần gia bỏ ra.” Tần phu nhân cảm thấy, làm thế này là Tần gia đã đối xử không bạc đãi với Diệp Dĩ Muội.

Trong mắt bà ta, Diệp Dĩ Muội chỉ biết đem đến phiền phức thế này, nên sớm tống ra khỏi cửa mới phải.

Thế nhưng, bà ta không hiểu, một người rồi cả hai người đều làm sao thế không biết.

Bà ta sau khi biết tin đã gọi điện cho Tần Hàm Dịch, bảo anh giải quyết cô gái này, anh nổi nóng với bà ta, rồi cúp máy.

Bà ta nghĩ con trai mình đã bị con tiểu yêu tinh này mê hoặc rồi, vậy thì đi tìm lão thái thái!

Thế nhưng, ai biết được người mẹ chồng luôn để ý tới thể diện của gia tộc đó lại nói với bà ta lạnh lùng rằng hãy an phận một chút, đừng có giậu đổ bìm leo vào lúc này, bằng không người phải rời khỏi Tần gia là bà ta chứ không phải Diệp Dĩ Muội.

Bà ta thực sự tức chết đi mất, tại sao tất cả mọi người đều bảo vệ Diệp Dĩ Muội?

Bà ta ở Tần gia này bao nhiêu năm trời rồi nhưng lão thái thái không mấy khi tươi cười được với bà ta, lại so với lúc lão thái thái nhìn Diệp Dĩ Muội, hiền từ chẳng khác nào nhìn cháu gái ruột của mình không bằng.

Lại còn cả vú Trần, cũng đứng về phía Diệp Dĩ Muội.

Bà ta gọi điện thoại tìm Diệp Dĩ Muội, vú Trần chỉ là một người làm mà lại dám khuyên bảo bà ta, đừng có kích động tới Diệp Dĩ Muội, cũng không giúp bà ta chuyển điện thoại.

Bà ta thực sự cảm thấy người của Tần gia đều điên hết cả rồi, đều bị Diệp Dĩ Muội cho uống thuốc rồi.

Nhưng bọn họ điên, còn bà ta thì không.

Bọn họ thích bị liên lụy đó là việc của bọn họ, bà ta quyết định sẽ không để bất kì ai, bất kì việc gì làm hại tới con trai bà ta nữa.

Nước mắt trong mắt Diệp Dĩ Muội chảy ra không ngừng nhưng cô vẫn hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt Tần phu nhân.

Chỉ là, không đợi cô lên tiếng, liền nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng nói chế nhạo của Cao Thiên Du: “Vị phu nhân đây, bây giờ là xã hội cũ sao? Hay là pháp luật mới quy định, việc ly hôn còn cần tới cha mẹ quyết định thay?”

Dứt lời, Cao Thiên Du đã bước tới bên cạnh Diệp Dĩ Muội.

“Cô là ai? Việc của Tần gia nhà chúng tôi tới lượt cô quản à?” Tần phu nhân nhìn người ở đối diện vẻ mặt không hề vui vẻ, liền hỏi.

“Vị phu nhân đây, tôi quản không phải là việc của Tầ gia, tôi chỉ là đang nói đạo lý với một “người gia” mà thôi.” Cao Thiên Du hất cằm lên, khuôn mặt đắc ý.

Đừng nói tới việc bà ta bắt nạt Diệp Dĩ Muội là cô tức, mà ngay cả lúc bình thường, nhìn thấy người có tiền, cậy quyền cậy thế ăn hiếp người khác là cô cũng không chịu để yên rồi.

Mọi người đều là người, làm gì có chuyện phân cao thấp giàu có sang hèn?

Bà ta cảm thấy Diệp Dĩ Muội không xứng với con trai bà ta, Cao Thiên Du thì cảm thấy người con trai bất kham của bà ta không xứng Diệp Dĩ Muội thuần khiết nhà cô.

Lẽ nào, có tiền thì muốn làm gì thì làm?

Hức, Cao Thiên Du cô không cho là như thế!

“Cô...cô...cái đồ không có giáo dục....” Tần phu nhân bị Cao Thiên Du nói với hai từ “người gia” mà nét mặt bà ta đã không còn được bình tĩnh nữa.

“Phu nhân, chẳng qua là tôi chỉ nói ra một câu sự thật thôi, chẳng lẽ thế lại là không có giáo dục? hay là bà muốn tôi nói dối lòng mình, phu nhân là đại mỹ nhân?”

Thế nhưng phu nhân ở cái tuổi này rồi.....” Cao Thiên Du nhìn Tần phu nhân từ trên xuống dưới, lời còn lại cô không nói ra nhưng mà ai cũng hiểu.

“Thiên Du, cậu không cần nói nữa.” Diệp Dĩ Muội kéo Cao Thiên Du lại, không muốn để cô bạn nói thêm.

Tần phu nhân có không đúng hơn nữa nhưng sự việc này đã âm ỉ tới mức làm bà ta khó chịu, bất mãn cũng khó tránh khỏi.

Cho dù cô có là kẻ bị hại, nhưng người khác không có nghĩa vụ nhất định phải thông cảm cho cô.

“Dựa vào cái gì mà không nói?” Cao Thiên Du quay đầu lại nhìn Diệp Dĩ Muội: “Bà ta có tư cách gì mà nói cậu như thế? Cậu nợ Tần gia bọn họ cái gì? Lúc đầu cũng không phải là cậu muốn leo cao, là bọn họ cứ nhất quyết đòi cưới cậu về.”

“Nếu không phải cô ta giờ trò thì Tần gia sẽ để hạng con gái như thế này bước vào cửa?” Tần phu nhân rất không vui trước câu nói của Cao Thiên Du, đến bà ta cũng nghĩ không thông tại sao Tần lão thái thái lại để cho Diệp Dĩ Muội bước vào cửa.

Nếu nói, Tần lão phu nhân là người không để ý tới chuyện môn đăng hộ đối thì thôi cũng bỏ đi, nhưng bà ấy cũng luôn là người để ý tới con người hơn bất kì ai.

Khi đó, Tần lão phu nhân hận con trai mình nên mới ép ông cưới về Tần phu nhân hiện tại, phải chia tay với người yêu.

Nhưng, Tần phu nhân không hiểu, tại sao tới Diệp Dĩ Muội, Tần lão phu nhân lại nhân từ đến vậy.

Nếu là người đi ra từ nhà gia giáo căn bản đủ cha đủ mẹ thì bà ta cũng không nói gì, miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng, Diệp Dĩ Muội là con nhà ai chứ? cha không rõ không nói, cha dựng thì là cái tên có tiếng về chơi bời cờ bạc. đưa con gái xuất thân từ một gia đình như thế thì có được phẩm chất gì tốt chứ?

Vì thế, Tần phu nhân đã một mực cho rằng vẫn đề nằm ở Diệp Dĩ Muội.

“Nếu có giở trò để có thể bước chân vào cửa Tần gia nhà các người thì đó cũng là Tần gia nhà các người không đủ khả năng, dựa vào cái gì mà trách người khác?” Cao Thiên Du nghe không vào tai khi người khác nói gì không tốt về Diệp Dĩ Muội, hơn nữa lại là những lúc như thế này.

“Cô....” Tần phu nhân tức tới nổi nhướn người lên, giơ tay định tát Cao Thiên Du.

Nhưng Cao Thiên Du là ai chứ? sao lại dễ dàng để cho bà ta đánh?

Cao Thiên Du quyết đoán giơ tay lên, nắm lấy cổ tay Tần phu nhân, hất ra.

Tần phu nhân nghiêng người đi, suýt nữa thì ngã, may mà phía sau có người đỡ bà ta.

Bà ta đờ người ra, quay đầu lại nhìn, đúng lúc đó là khuôn mặt ảm đạm của Tần Hàm Dịch lọt vào tầm mắt bà ta.

Thế nhưng, lúc này bà ta chẳng thèm để ý tới nét mặt của Tần Hàm Dịch, bà ta vội túm lấy cánh tay anh, nói: “Hàm Dịch, Diệp Dĩ Muội gọi cô

gái này tới đánh mẹ.”

Cao Thiên Du nghe mà ngớ người ra, đây chính là phu nhân của một danh gia sao? Nói dối mà không chớp mắt.

Tần Hàm Dịch liếc mắt nhìn Diệp Dĩ Muội đứng bên cạnh Cao Thiên Du, lúc này cô đang cúi đầu, mái tóc dài đã che mất một nửa khuôn mặt, nhưng cô anh vẫn nhìn thấy rõ hàng nước mắt lăn trên má cô, còn trên tay cô, là cuốn tạp chí Phong đang bị bóp nát đi.

“Mẹ, mẹ về đi! Sau này việc của con mẹ không cần quản.” Giọng nói của Tần Hàm Dịch rất nhẹ nhàng nhưng chứa đựng trong có sự kiên quyết rõ ràng.

Người này là mẹ anh, anh không thể nói lời khó nghe được. Nhưng, người bị làm tổn thương kia là vợ anh, anh đồng thời cũng không cho phép bất kì ai làm tổn thương cô.

“Con nói cái gì?” Tần phu nhân thực sự không dám tin vào tai mình, sự đả kích này còn mạnh hơn là sự đả kích mà Cao Thiên Du dành cho bà ta.

Đối với bà ta mà nói, người thân duy nhất trong cuộc đời này của bà ta chính là Tần Hàm Dịch.

Thế nhưng lời nói của Tần Hàm Dịch rõ ràng là đã làm trái tim bà ta đau nhói.

“Mẹ, nếu mẹ còn muốn con tôn trọng mẹ thì mẹ hãy về đi, đừng quản việc này nữa.” Tần Hàm Dịch cố kìm chế, không muốn nổi nóng hay có xung đột gì với mẹ mình.

Nhưng, ngữ khí anh nói lúc này đã lạnh lùng đến mức làm người khác cảm thấy sợ hãi, không hề có ý thương lượng.

Đối với mẹ mình, tuy là anh có rất nhiều điều bất mãn, nhưng dù gì đó cũng là mẹ anh và anh cũng không phải là một đứa con bất hiếu....

Tần phu nhân mặt mũi tím tái đi trước lời nói của con trai, nhưng bà ta cũng là người hiểu tính cách của Tần Hàm Dịch, biết nếu tiếp tục nói thì nhất định mà ta sẽ mất đi người con trai này.

Tuy là trong lòng không can tâm, nhưng bà ta vẫn chỉ nhìn hằm hằm Diệp Dĩ Muội rồi quay người tức giận rời đi.

“Tôi cũng ra ngoài đây.” Cao Thiên Du nhìn bầu không khí này, cũng ngại ở lại, bèn nói một câu rồi đi ra ngoài, tiện tay kéo cửa đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Tần Hàm Dịch mới tiến lên phía trước một bước, nắm lấy tay Diệp Dĩ Muội, thế nhưng Diệp Dĩ Muội lại nghiêng người sang một bên, né đi.

Bàn tay Tần Hàm Dịch liền cứng đờ trong không trung, rất lúng túng.

“Tần Hàm Dịch, chúng ta ly hôn đi!” Diệp Dĩ Muội nói thấp giọng nghẹn ngào, cô đang cố kìm nén nỗi đau lại.

Cô không muốn liên lụy bất kì ai, càng không muốn bị người khác nói bóng nói gió, thậm chí là tìm tận đến cửa mà sỉ nhục, có thể rời khỏi nơi đây cô sẽ có một sự bắt đầu mới, đó là điều tốt nhất.

“Ly hôn?” Tần Hàm Dịch cười lạnh lùng, nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn vào mắt anh: “Diệp Dĩ Muội, anh nói cho em biết, nghĩ em cũng đừng nghĩ tới chuyện đó.”

“Tần Hàm Dịch, anh không sợ mất mặt à? anh không cảm thấy khó chịu à?” Diệp Dĩ Muội giơ cuốn tạp chí trong tay lên, kích động tới mức bàn tay không ngừng run lên.

“Tại sao anh lại phải cảm thấy mất mặt? Đó là lỗi của em sao?” Tần Hàm Dịch nhìn thẳng vào đôi mắt với hai hàng nước mắt lã lã của cô, anh nói với vẻ nghiêm túc: “Bây giờ cảm giác duy nhất của anh đó là hận, hận tên hung thủ, càng hận bản thân mình, ngày hôm đó tại sao anh không cùng đi với em. Anh nhất định tìm ra kẻ đứng đằng sau vụ này, khiến cho tất cả bọn chúng đều phải trả giá.”

“Tần Hàm Dịch, anh không sợ em không còn sạch sẽ nữa à?” cuốn tạp chí trong tay Diệp Dĩ Muội rơi xuống đất, cô dùng tay che mặt, che đi những giọt nước mắt đang lã lã kia.

Cô không muốn anh nhìn thấy cô khóc, cô không muốn làm một người hèn nhát.

Thế nhưng, anh nói không phải lỗi của cô, chỉ một câu nói này thôi đã đủ làm cho Diệp Dĩ Muội nước mắt ròng ròng.

“Không sạch sẽ? Em không sạch sẽ chỗ nào?” anh phẫn nộ chất vấn, dùng lực kéo hai bàn tay cô xuống, cúi đầu hôn lên môi cô.

“ư.....” cô bị hôn bất ngờ, cô đờ người ra, hai mắt vẫn ọng nước tròn xoe lên.

Anh đưa tay ôm vào eo cô, kéo cô áp sát vào người mình, hai người dính sát vào nhau, làm cho sự tiếp xúc giữa đôi môi càng như có thêm chất xúc tác....

Cô từ từ nhắm mắt lại, đẩy hai hàng nước mắt lã lã ra trước nụ hôn nóng bỏng đó.

Nước mắt lan dài trên má cô rồi lọt vào môi hai người, anh cảm nhận được vị mặn của những giọt nước mắt đó, nó như những hạt muối sát vào trái tim anh.

Anh không hề sợ cái cô nói là mất mặt, bởi vì đó căn bản không phải là lỗi của cô, anh chỉ sợ việc này làm cho cô bị tổn thương quá sâu....

Anh ôm chặt lấy cô, đem cơ thể cô áp sát vào người mình.

Anh dùng toàn bộ sức lực, chỉ muốn cô vui vẻ.

Nhưng, bọn họ không thể cứ chua xót trong nụ hôn thể này được, có những sự việc, bọn họ bắt buộc phải đối mặt, anh sẽ đối mặt cùng với cô....

Chỉ tới khi cơ thể cô mềm nhũn ra trong lòng anh, anh mới không nỡ rời môi mình khỏi môi cô, động tác nhẹ nhàng, anh lau đi những giọt nước mắt trên má cô.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói: “Dĩ Muội, bất luận xảy ra chuyện gì, em ở trong lòng anh mãi mãi sẽ là người phụ nữ trong trắng nhất, sẽ không có ai sạch sẽ hơn em cả.”

Diệp Dĩ Muội tự nói với bản thân không được khóc, thế nhưng lời nói của Tần Hàm Dịch vẫn làm cho cô không ngăn được những giọt nước mắt lăn ra.

Cô cứ tưởng tất cả mọi người trên thế giới này đều không còn tin cô nữa, nhưng hóa ra anh vẫn tin cô.

“Tần Hàm Dịch, không có, thực ra chưa xảy ra chuyện gì cả, bọn họ chưa đụng vào em.” Diệp Dĩ Muội không ngừng lắc đầu, cô còn kích động hơn cả lúc trước.

“Dĩ Muội, anh biết, anh tin em.” Tần Hàm Dịch khẽ gật đầu, lau những giọt nước mắt trên mặt cô với đầy vẻ thương cảm.

Chỉ cần cô nói không có thì anh sẽ tin, cho dù bác sĩ nói, cô đã bị chúng hạ thuốc kích dục, không loại trừ khả năng đã không phản kháng

được mà bị bọn chúng làm nhục.....

Lúc này, điều cô cần nhất là sự tin tưởng, và anh là người gần gũi cô nhất, anh mà không tin cô thì còn có thể tin ai nữa?

Tần Hàm Dịch sau sự việc này của Diệp Dĩ Muội anh dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều trong chuyện tình cảm, anh hiểu thế nào là thông cảm, hiểu thế nào để bảo vệ người con gái mình yêu....

Diệp Dĩ Muội không còn nói ra được lời nào nữa, nước mắt vẫn chảy ra không ngừng, giờ phút này, cô thực sự rất cảm kích người đàn ông trước mặt mình.

“Đừng khóc nữa, khóc nữa là sẽ thành gấu trúc đấy.” anh nói nhỏ dỗ dành, khẽ hôn lên trán cô, ôm cô vào lòng, hôn lên tai cô không ngừng, thỉnh thoảng lại thì thầm: “Dĩ Muội, đừng sợ, có anh ở đây, mọi chuyện đều qua rồi.....”

“Tần Hàm Dịch, sao anh đối với em tốt thế?” cô dựa vào lòng anh, nước mắt thấm vào ngực anh, dường như thấm được cả vào tim anh vậy làm con tim anh đau nói.

Anh đặt tay lên hai vai cô, kéo cô ra khỏi lòng mình một chút, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì em là vợ anh, anh không tốt với em thì còn tốt với ai?”

“Thật không?” Diệp Dĩ Muội lí nhí hỏi lại.

Phụ nữ khi bị tổn thương, sự đề phòng là yếu đuối nhất.

Trước lúc này, Diệp Dĩ Muội còn nói với bản thân, không thể tin Tần Hàm Dịch, anh sẽ không thật lòng yêu cô đâu.

Thế nhưng lúc này, dường như cô đã nghĩ khác rồi.

“Đồ ngốc, đương nhiên là thật rồi.” Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng rồi xoa xoa đầu cô.

Diệp Dĩ Muội nghẹn ngào không nói ra được lời nào nữa. Ngả người vào lòng Tần Hàm Dịch, dựa vào ngực anh, khẽ thút thít, con tim không còn đau như lúc trước nữa.

Bởi vì, anh tin cô, những lúc thế này, đã không bỏ cô, như vậy đã đủ rồi.

Cao Thiên Du lái xe, một mình thang lang trên đường phố.

Những ngày này, điều cô lo lắng nhất chính là Diệp Dĩ Muội sẽ nhìn thấy những nội dung được đăng trên tạp chí Phong.

Bởi vì, cô luôn cảm thấy bản thân mình có lỗi, nếu như lúc đó cô không tin tưởng Lục Danh Dương như thế, nhớ tới việc Lục Danh Dương muốn làm xấu hình ảnh Tần Hàm Dịch, có thể sự việc này đã không bị dẫn tới nước như vậy.

Hoặc là, Lục Danh Dương là bạn trai cô, là người đàn ông ngủ cùng giường với cô, nếu cô nói sự việc này cô không biết, sẽ có người tin không?

Cô cứ đi, cứ đi, chẳng mấy chốc mà đã đi ra tới bờ biển.

Xuống xe, ngồi trên mui xe, đón lấy gió biển, muốn gió biển thổi đi những nỗi buồn trong lòng.

ở hải cảng phía không xa, có mấy đôi nam nữ yêu nhau đi qua, lại còn có vài cái trại được cắm gần đó.

Bởi vì đây là vùng biển chưa được khai phá, vì thế người tới đây cũng không hề nhiều.

Nhìn những người có đôi có cặp, cô đột nhiên phát hiện, cô và Lục Danh Dương dường như chưa từng có những cảm giác yêu đương lãng mạn kiểu thế này, nếu không phải là ở công ty đối đầu với nhau thì là ở trên giường quần lấy nhau....

Hoặc là, quan hệ như bọn họ, căn bản không được tính là yêu nhau mà giống với bạn tình trên giường của nhau hơn.

Cô đang suy nghĩ về mối quan hệ giữa mình và Lục Danh Dương, từ phía hải cảng, có một đôi nam nữ đi tới.

Cô liếc nhìn bọn họ chứ không nhìn kỹ, chỉ nghe thấy cô gái đó nhõng nhẽo nói: “Cảnh Hạo, anh đi đâu?”

Người đàn ông đi càng nhanh hơn, căn bản không có ý định trả lời cô gái.

“Cảnh Hạo, đợi em.”

Người đàn ông vẫn không lên tiếng gì, nhanh chân bước tới trước mặt Cao Thiên Du, dừng chân lại, đôi mắt hoa anh đào của anh ta nheo lại, nói đầy mỉa mai: “Ồ, đây chẳng phải là Cao tiểu thư sao?”

Cao Thiên Du liếc nhìn người đàn ông đang cười trần, chỉ mặc một chiếc quần bơi, khẽ nheo mày lại, ánh mắt cô thể hiện rõ sự đáng ghét, sau đó cô đứng lên, đi vào trong xe, bây giờ cô không có chút tâm trạng nào để tranh luận với người đàn ông này.

Cảnh Hạo khịt khịt mũi, làm gì có chuyện anh ta lại để cho cô dễ dàng bỏ đi như thế.

Anh ta nhanh chân chạy tới phía trước cô, dựa người vào cửa xe, tiếp tục nói mỉa mai: “Cao tiểu thư đúng là làm tôi cảm thấy thực sự ngưỡng mộ đấy! lại có thể ra tay tàn nhẫn như thế với chính người bạn tốt của mình.”

“Anh tránh ra cho tôi!” Cao Thiên Du nghe mà sôi máu lên.

Vốn dĩ sự việc này đã loạn tới mức mà lòng cô cũng rất đau rồi, Cảnh Hạo trước mặt cô nhắc tới chuyện gì không nhắc lại nhắc đúng chuyện này.

“Cao tiểu thư, sao thế? Chột dạ à?” Cảnh Hạo bây giờ tâm trạng rất tốt, bởi vì anh ta thích nhìn bộ dạng tức giận nhưng không làm gì được thế này của Cao Thiên Du.

“Cảnh Hạo, cô ấy là ai?” cô gái vừa đuổi kịp theo, mặc trên người một bộ bikini hỏi vẻ không mấy vui vẻ.

Cô ta và Cảnh Hạo vốn đang chơi đùa vui vẻ với nhau, nhưng cũng không biết anh đã nhìn thấy gì mà đứng lên đi về hướng này, bỏ mặc cô ta cứ một mình gọi theo phía sau mà cũng không đáp lại nửa lời.

“Cưng à, em đi ra phía đó trước đi đợi anh.” Cảnh Hạo quay đầu sang nhìn cô gái nói.

Anh ta từ trước tới giờ vẫn luôn rất nhẹ nhàng với con gái, cho dù là sau khi chia tay cũng vậy.

Cao Thiên Du đột nhiên hiểu ra, Cảnh Hạo nói thế là đang đẩy trách nhiệm lên người cô.

Cô nhếch môi cười, đột nhiên tiến lên phía trước một bước, quàng tay vào cánh tay Cảnh Hạo. Cô gái kia vốn đang định quay người rời đi, vừa nhìn thấy hành động của Cao Thiên Du liền lập tức tròn mắt, chất vấn: “Cảnh Hạo, rốt cuộc cô ta là ai?”

“Tôi là vị hôn thê của anh ấy.” Cao Thiên Du cướp lời trả lời.

“Không thể nào, sao tôi không biết Cảnh Hạo đã có hôn thê?” cô gái kích động phản bác lại một câu, đem ánh mắt hướng về phía Cảnh Hạo,

dường như đang tìm một câu trả lời.

Thế nhưng, Cảnh Hạo chỉ đứng đó cười cười mà không hề có ý đáp lời.

Cao Thiên Du nhìn phản ứng của Cảnh Hạo, trong lòng cảm thấy không đúng.

Chỉ là, lời đã nói ra rồi, cô rõ ràng là chỉ có thể cứng đầu mà tiếp tục diễn thôi, coi như Cảnh Hạo làm thế là giả vờ bình tĩnh.

“Cái gì? Tiểu thư không biết?” Cao Thiên Du khuôn mặt hết sức ngạc nhiên.

“Cảnh Hạo, anh nói đi, người anh yêu là em hay là cô ta?” cô gái tức giận giậm chân, thế nhưng vẫn không can tâm rời đi, cho dù anh đã có vợ chưa cưới rồi thì đã làm sao chứ? chỉ cần người anh ta yêu là mình là đủ rồi.

“Cái này....” Cảnh Hạo nói kéo dài ra, kéo cánh tay bị Cao Thiên Du ôm lấy ra, dưới ánh mắt vui mừng của cô gái kia, anh liền vòng tay lên đặt vào eo Cao Thiên Du.

Lần này không chỉ làm cô gái đờ người ra mà ngay đến cả Cao Thiên Du cũng tròn xoe hai mắt.

Không phải thế này chứ, cô chỉ là muốn trả đũa anh ta, gây cho anh ta phiền phức, có thể anh ta mới chịu rút đi xa một chút.

Thế nhưng, tại sao tình hình bây giờ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cao Thiên Du?

“Anh không dám nói không yêu cô ấy.” Cảnh Hạo giả bộ như rất sợ sệt nói với cô gái vẻ khó khăn.

“Vậy sao hôm nay anh còn đi chơi với em?” cô gái đã đỏ cả mặt lên, phần nộ nhìn Cảnh Hạo.

“Anh cũng không ngờ là lại bị cô ấy bắt gặp thế này!” Cảnh Hạo với khuôn mặt đau khổ, dường như anh ta cũng chỉ là kẻ bị hại mà thôi.

“Anh quá đáng quá rồi đây.” cô gái giơ chân lên, đá mạnh vào ống đồng của Cảnh Hạo, sau đó liền vừa khóc vừa chạy đi.

Cao Thiên Du ngỡ người ra lúc này mới như tỉnh lại, dùng lực kéo tay Cảnh Hạo ra khỏi eo mình, phần nộ nói: “Anh bị điên đấy à?”

“Cao tiểu thư, cô nói lý một chút có được không hả? tôi phối hợp với cô diễn kịch mà cũng là sai à?” Cảnh Hạo nhún vai, cảm thấy rất bất lực trước phản ứng của cô.

“Anh đang phối hợp diễn kịch với tôi, hay là anh muốn đá cô gái đó nhưng đang lo không có cớ?” Cao Thiên Du nói lớn tiếng với anh ta.

Cô rất ít khi kích động thế này, còn sự việc của Cảnh Hạo chỉ như một que diêm châm lên ngọn lửa, việc làm cô cảm thấy thực sự không thoải mái trong lòng vẫn là sự việc đó.

“Đương nhiên là đang phối hợp diễn kịch rồi.” Cảnh Hạo ra cái vẻ dửng dưng có oán trách tôi khi tôi không có lỗi.

“Cút đi!” Cao Thiên Du không muốn cãi nhau với anh ta, đẩy anh ta ra, muốn lên xe rời đi.

Cảnh Hạo lại kéo cô lại, mặt dày nói: “Tâm trạng không tốt? Vậy để tiểu thiếu gia mở lòng từ bi, đưa cô đi uống rượu, thế nào hả?”

“Không cần, cút đi.” Trực giác của Cao Thiên Du cho rằng, dây dưa vào anh ta thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả.

“Vậy thì cô đi với tôi là được rồi, cô vừa mới đuổi bạn gái tôi đi, cô có nghĩa vụ phải đi với tôi.” Cảnh Hạo bá đạo nói ra một lý do mà không biết xấu hổ, cũng mặc kệ Cao Thiên Du có bằng lòng hay không anh ta liền kéo cô đi ra phía biển.

“Anh bỏ tôi ra, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát đấy.” Cao Thiên Du chưa từng gặp một người đàn ông vô lại thế này, anh ta muốn làm cái gì?

“Báo đi, đúng lúc tôi đang thấy nhớ cảnh tượng lần trước cùng cô ở đồn cảnh sát đấy.” Cảnh Hạo trả lời lại dường như rất vui lòng, phát hiện dường như kéo cô thật tốn sức, anh ta liền dừng bước lại, cúi người xuống, bế phốc cô lên.

“Bỏ tôi xuống!” Cao Thiên Du lạnh lùng nhìn anh ta chăm chăm, nói cảnh cáo.

“Cao tiểu thư, cô ồn lắm đấy cô biết không hả?” Cảnh Hạo nhìn cô: “Cô sợ người khác không chú ý tới cô nên cứ muốn trở thành nhân vật trên báo ngày mai à?”

Cao Thiên Du nghe anh ta nói như vậy, cuối cùng cũng bình tĩnh hơn một chút.

“Anh thả tôi xuống, tự tôi đi.”

“Không được, tôi thích bế thế này.” Cảnh Hạo từ chối ngay không chút do dự.

“Cảnh Hạo, kiếp trước tôi có thù với anh à?” Cao Thiên Du giận sôi máu lên, sao trên đời này lại có một người đàn ông vô lại đến thế cơ chứ?

“Không phải.” Cảnh Hạo cười híp mắt lại phủ nhận, sau đó nói: “Là kiếp này có thù.”

Cao Thiên Du thực sự cạn lời rồi, hóa ra anh ta vẫn còn hận cô nên mới đối xử với cô thế này.

“Việc lần trước, tôi chỉ là làm hết chức trách, tôi không cho rằng tôi sai.” Cao Thiên Du phản bác lại mạnh mẽ.

“Đó là cô cho rằng.” Cảnh Hạo rất không nể mặt mà nói lại, anh ta lúc này đã bế cô tới dưới chiếc ô che nắng, còn cô gái mặc bikini vừa nãy thì đang ngồi bên dưới chiếc ô, hai mắt ặng nước nhìn chăm chăm hai người.

Cảnh Hạo đặt Cao Thiên Du xuống chiếc ghế trống, đặt hai tay lên vai cô ấn xuống, không cho cô có cơ hội đứng lên.

Sau đó, anh vừa cười vừa nhìn cô gái ngồi phía đối diện, nói nhẹ nhàng: “Mau đi đi, đừng để vị hôn thê của anh không vui, bằng không cô ấy đánh em thì anh không quản được đâu đấy.”

“Tôi và anh ta không có quan hệ gì với nhau cả, cô đừng nghe anh ta nói linh tinh.” Cao Thiên Du lập tức lên tiếng phản bác lại.

“Giả tạo.” Cô gái đó cười khinh bỉ một tiếng, cầm ly rượu lên, hất thẳng vào mặt Cao Thiên Du.

Thì vốn dĩ, ngay từ đầu là do Cao Thiên Du tự nói ra, bây giờ lại không chịu thừa nhận, thế là thế nào?

Cô gái trút cơn tức giận xong liền quay người bước đi.

Cao Thiên Du đưa tay lên vuốt mặt một cái, gầm lên với người đàn ông ở phía sau: “Cảnh Hạo, anh bỏ tôi ra.”

Cảnh Hạo nghe lời nói lỏng tay ra, đi tới trước mặt cô ngồi xuống phía đối diện: “Sao thế vị hôn thê?”

“Đồ điên!” Cao Thiên Du nhìn anh ta chăm chăm với ánh mắt thù hận rồi lên tiếng mắng.

Nhưng ai mà biết được, Cảnh Hạo lại nheo mắt lại nhìn chăm chăm vào cô, nói cảm thán: “Haiz, thật là gọi cảm...”

Cao Thiên Du đờ người ra, đột nhiên cảm thấy bất thường, nhìn theo ánh mắt anh ta, cúi đầu xuống, cô mới phát hiện trước ngực mình đã ướt hết.

“Đồ hạ lưu.” Cao Thiên Du cầm ly rượu ở cạnh tay mình lên, hất vào Cảnh Hạo.

Anh cũng không né đi, mặc kệ để cô hất vào mặt anh.

Cô cảm thấy con người này đúng là có vấn đề, từ trước tới giờ cô chưa từng gặp kẻ nào có vấn đề lớn như vậy.

Chỉ là, người đàn ông bất động vừa nãy khi cô đứng lên thì lại như con chơi chơi.

Anh ta chạy tới bên cạnh cô, nắm lấy cổ tay cô, kéo ra phía biển.

“Anh làm cái gì thế hả? bỏ tôi ra.....” Cao Thiên Du gầm lên có phần hốt hoảng, lúc này cô có chút hối hận rồi, tại sao lại làm thế với một tên điên chứ!

Anh ta mặc kệ cô, vẫn cứ việc mình mình làm.

Cô không giằng tay ra được, chỉ có thể đá anh ta. Thế nhưng, người này dường như không biết đau vậy, tiếp tục kéo cô đi về phía trước.

Mãi cho tới khi nước biển đến gần eo hai người anh ta mới dừng chân lại, nhìn về phía xa xăm, hét lớn: “Tôi rất vui.”

Cao Thiên Du vốn vẫn đang giăng tay ra nhưng lúc anh ta hét lên thì cô dừng mọi động tác.

Sau khi Cảnh Hạo hét xong, quay đầu lại nhìn cô, nói: “Hét đi!”

“Điên rồi!” Cao Thiên Du lí nhí nói một câu, không chịu hét.

“Này, cao tiểu thư, xem tôi mất bao nhiêu là công sức để làm cho cô quên đi những chuyện không vui kia, nể tình cô cũng nên hét một tiếng chứ!” Cảnh Hạo nói vẻ không hài lòng.

“Anh muốn chọc cho tôi tức chết à?” Cao Thiên Du tuy là miệng nói như vậy nhưng trong lòng vẫn có một chút chút cảm động, vừa nãy cô chỉ để ý đấu khẩu với anh, những chuyện không vui đó, dường như thực sự quên đi gần hết rồi.

Cảnh Hạo cũng chẳng để ý tới bộ dạng có phần khó xử đó của cô, anh nhìn ra phía biển rộng mênh mông, tiếp tục hét lên: “Tôi rất vui, tôi muốn cả đời này sẽ vui vẻ....”

Cao Thiên Du trộm liếc nhìn anh hét rất thoải mái, do dự một chút, cô cũng quay ra phía biển hét lớn: “Tôi rất vui, tôi rất vui, tôi muốn cả đời sẽ vui vẻ.....”

Hai người cứ thay nhau hét lên như thế, giống như đang thi nhau vậy.

Cao Thiên Du hét mà cảm thấy những bức dọc, buồn phiền trong lòng đều vơi đi, chỉ còn lại cảm giác thoải mái mà biển mênh mông đem lại cho cô.

Cô quay đầu sang nhìn Cảnh Hạo, cười cười cảm kích.

Chỉ là, có người lại nói ra một câu làm mất cả hứng: “Thủy triều sắp lên rồi, chạy mau....”

Anh còn chưa nói dứt lời đã liền bỏ tay cô ra, chạy trước về phía bờ.

“Cảnh Hạo, anh đúng là đồ tiểu nhân không có nghĩa khí.” Cao Thiên Du tức giận lớn tiếng gọi với theo, vừa đuổi theo anh vừa khó khăn nhấc chân lên, đi về phía bờ.

Cảnh Hạo đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn cô, nói đặc ý: “Tôi sẽ không nghĩa khí với phụ nữ bao giờ, vừa này cô chẳng phải đã nhìn thấy rồi à?”

Anh chớp chớp mắt với cô rồi tiếp tục đi về phía trước.

Cao Thiên Du nhìn theo anh từ phía sau lưng, trong lòng lại cảm thấy ấm áp, ấn tượng xấu về Cảnh Hạo cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Tại Tập đoàn quốc tế Tần thị.

Tiêu Nhiên ngồi trong phòng làm việc, do dự đã rất lâu, cuối cùng vẫn gọi vào số máy Châu Lan Na.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy, anh ta chỉ nói có một câu “Tới đây một lát” rồi cúp máy luôn.

Một lát sau, Châu Lan Na đẩy cửa đi vào, nhanh chân bước tới trước bàn làm việc của anh ta, hỏi có vẻ căng thẳng và lo lắng: “Tiêu Nhiên, anh đồng ý giúp tôi rồi? có đúng không?”

Tiêu Nhiên nhìn chăm chăm vào sự hưng phấn trong ánh mắt của cô ta mà không lên tiếng.

“Tiêu Nhiên, thời điểm bây giờ đang là một cơ hội tốt, chúng ta không nên bỏ lỡ.”

Con tim Châu Lan Na đập lên như trống dồn, nhưng vẫn bỏ qua sự phản ứng của anh ta mà tiếp tục nói.

“Là cô cho người bắt cóc thiếu phu nhân có đúng không?” Tiêu Nhiên cuối cùng cũng mở miệng, nhưng tiếng nói lại lạnh lùng khiến người khác phát khiếp.

Đồng tử mắt Châu Lan Na co lại, lập tức phủ nhận: “Anh nói linh tinh cái gì đây?”

Nhưng chỉ qua ánh mắt vừa nãy, Tiêu Nhiên đã chắc chắn sự hoài nghi trong lòng, bởi vì anh ta quá hiểu Châu Lan Na, còn hiểu hơn cả bản thân cô ta.

“Cô đang gặp rắc rối rồi đây cô biết không?” Tiêu Nhiên đau khổ nhìn cô ta, hỏi.

“Rốt cuộc anh đang nói cái gì? Tôi không hiểu ý anh.” Châu Lan Na cố gắng nhìn thẳng vào Tiêu Nhiên, tránh để anh ta nhìn ra bất kì sự sợ hãi nào.

“Tổng tài chê tôi làm không được việc, nên đã không cho tôi nhúng tay vào việc này mà mời riêng một nhóm thám tử tư nhân để điều tra về sự việc này.”

Đây là việc mà ngày hôm nay Tần Hàm Dịch vừa mới thông báo cho Tiêu Nhiên biết.

Tiêu Nhiên biết, nhất định sẽ có ngày như ngày hôm nay, cho dù Tần Hàm Dịch có tin tưởng anh ta hơn nữa, nhưng anh ta hết lần này tới lần khác làm việc không có kết quả, Tần Hàm Dịch bắt buộc không thể dùng anh ta thêm nữa.

“Vậy thì làm sao chứ?” Châu Lan Na lúc này trong lòng đang rất thất vọng nhưng vẫn cố giả mồm.

“Quay đầu đi!” Tiêu Nhiên hết lòng khuyên bảo cô ta một câu, trong lòng anh ta cũng đã có quyết định.

“Tiêu Nhiên, anh nói thế là ý gì? Tôi nói không phải tôi thì không phải tôi.” Châu Lan Na tức giận tới mức mặt đỏ tía tai, nhất quyết không thừa nhận việc mà Tiêu Nhiên nói.

“Lan Na, sau này tôi e là không thể giúp cô thêm nữa rồi.” Tiêu Nhiên không muốn tranh luận thêm với cô ta nữa, thực ra cô ta thừa nhận hay không thừa nhận cũng không quan trọng, sự thực thì vẫn là sự thực.

“Ý anh là gì? Anh nhìn bọn họ ở bên nhau?” Châu Lan Na có chút sợ hãi: “Bọn họ không thể ở bên nhau được.”

Tiêu Nhiên cười khinh khỉnh, không tiếp lời cô ta.

“Rốt cuộc ý anh là gì?” Châu Lan Na nhìn chăm chăm anh ta hoài nghi, luôn cảm thấy hình như anh ta đã biết việc gì đó của cô ta.

“Đi ra ngoài đi, tôi còn phải làm việc.” Tiêu Nhiên cầm một tập tài liệu bên cạnh lên, nhìn vào và chẳng quan tâm tới Châu Lan Na nữa.

“Đồ thân kinh, không có việc gì thì tìm tôi tới làm gì.” Châu Lan Na trong lòng mắng một tiếng, đứng lên, đi ra khỏi phòng làm việc.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bị Châu Lan Na dùng lực mạnh đóng vào, Tiêu Nhiên lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn ra phía cửa.

Anh ta yêu người phụ nữ này, đã yêu rất nhiều năm rồi, anh ta đã yêu Châu Lan Na khi mà Tần Hàm Dịch vẫn còn chưa quen biết gì với cô.

Anh ta không phải không biết rằng cô ta vẫn luôn lợi dụng mình. Thỉnh thoảng cô ta có cho anh vài sự quan tâm, nhưng tất cả đều là có mục đích.

Trong lòng cô ta, thậm chí anh còn chẳng được coi là bạn.

Có những lúc, anh ta thực sự rất muốn thật thật nhẫn tâm, mặc kệ cô ta, để cho Tần Hàm Dịch nhìn thấu cô ta.

Hoặc là, chỉ khi nào cô ta đã mất đi hoàn toàn hi vọng vào Tần Hàm Dịch thì may ra mới quay đầu nhìn anh ta một cái.

Thế nhưng, anh tới cuối cùng vẫn chưa có một lần nào có thể nhận tâm được.

Trong lĩnh vực sự nghiệp, Tần Hàm Dịch đã gặp phải những khó khăn chưa từng thấy.

Hội đồng quản trị vốn đã không hài lòng với anh, anh lại không nói câu nào mà đột nhiên rời khỏi căn phòng họp đang diễn ra cuộc họp quan trọng, bỏ mặc mọi người ở đó.

Thế nhưng, Tần Hàm Dịch không hề hối hận, với anh mà nói, thời điểm hiện tại không có việc gì quan trọng hơn Diệp Dĩ Muội.

Nếu nói, khi mà cô đang cần tới anh nhất anh cũng không thể ở bên cạnh, vậy thì anh không được coi là một người chồng đúng nghĩa.

Anh nhìn người phụ nữ ngủ không an giấc trong lòng, anh khẽ hôn lên trán cô một cái, vỗ về cô.

Anh đã dỗ dành rất lâu mới dỗ được cho cô ngủ.

Anh biết, trong những ngày này, cô đều ngủ không ngon, bởi vì đầu óc lúc nào cũng căng thẳng, chỉ sợ sẽ đột nhiên xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng hôm nay, sự việc đã bị lộ ra hoàn toàn, cô đã đau đớn tới mức cùng cực, hòn đá đè nặng lên ngực cô cuối cùng cũng đã lăn ra.

Không biết qua đi bao lâu, cô cũng mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Thực ra, cô mệt, anh còn mệt hơn cả cô.

Vì trông nom cô, những ngày này, anh gần như không chớp mắt.

Lúc này, cảm xúc của cô đã ổn định hơn một chút, anh mới an tâm.

Khi Diệp Dĩ Muội tỉnh lại, lọt vào mắt cô mà một khuôn mặt anh tú nhưng mệt mỏi.

Rõ ràng anh đang ngủ mà đôi lông mày vẫn nheo chặt lại, làm cho con tim cô đau nhói.

Cô thử đưa tay ra, sờ vào đôi lông mày anh, muốn cho nó khô nhăn lại.

Có thể là do nhiệt độ từ bàn tay cô toát ra làm cho anh thoải mái mà đôi lông mày anh thực sự không còn nheo chặt lại nữa.

Cô liền mỉm cười, bàn tay khê lướt qua cả đôi mắt của anh, những gợn sóng chông sâu trong lòng lại một lần nữa dập dờn dâng lên.

Cô thật sự cho rằng, giữa bọn họ, sau mỗi sự việc sẽ chẳng có ngày mai nữa.

Bởi vì, cô không có cách nào để tin một người đàn ông mà đã làm tổn thương bản thân mình.

Nhưng lần này, sự tin tưởng và che chở của Tần Hàm Dịch đã làm cho khối băng trong trái tim cô vỡ vụn ra.

Ngón tay dài và thon cuối cùng được đặt lên đôi môi mỏng của anh, cô lại nhớ tới một câu nói: “Đàn ông môi mỏng thì bạc tình.”

Tần Hàm Dịch có phải như vậy không? Liệu cô có giống với tất cả những người phụ nữ trước đây bên cạnh anh? chỉ có một thời hạn nhất định không?

Nhưng, điều này đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ đó là cô thực sự muốn cùng người đàn ông này thử xem, muốn bắt đầu lại từ đầu với anh....

Cho dù tình yêu của bọn họ sẽ không dài lâu nhưng ít nhất hai người đã từng thực sự thương yêu nhau, chỉ đó nhiều thôi cũng đủ rồi.

Giống như Cao Thiên Du đã từng nói, không phải mỗi một tình yêu đều đơm hoa kết trái, tội gì phải vì một kết quả mà chúng ta không dự liệu trước được mà làm ảnh hưởng tới quá trình đó, đời người ngắn ngủi có mấy chục năm, tội vì mà buông tay không yêu?

Ngón tay cô vẫn đang lướt qua môi anh, đột nhiên anh há miệng ra ngậm lấy ngón tay cô.

Hành động bất ngờ của anh làm cô giật mình, anh bỗng mở mắt ra, nắm lấy cổ tay cô, không cho cô kéo tay ra, sau đó anh thè lưỡi, liếm nhẹ nhàng lên những ngón tay đó.

“Đừng nghịch!” cô ngăn anh lại, có chút ngại ngùng.

Tần Hàm Dịch nghe lời bỏ tay cô ra, cười he he, nói: “Vợ à, tay của em ngọt thật đấy.”

Mặt Diệp Dĩ Muội đỏ ửng lên, đang định quay người lại, không để ý tới anh nữa thì liền bị anh kéo lại, rồi anh lật người, chống hai tay lên, cơ thể anh ở phía trên cô nhưng không đè sát vào người cô, anh dùng chân mình ép chân cô xuống, không cho cô động đậy, nhìn cô thâm tình.

Cô có phần hoảng trước hành động và ánh mắt đó của anh, cô liếc mắt sang một bên, không nhìn vào mắt anh, nói lí nhí: “Anh xuống đi, nặng....”

“Nặng á?” anh hỏi lại một câu, rồi không những không xuống mà ngược lại còn đột nhiên cúi người xuống, hôn lên môi cô.....

Đã bao nhiêu ngày rồi chỉ có thể nhìn mà không được chạm vào cô, hành động của cô vừa nãy đã làm cho cảm xúc trong anh trào lên, anh quyết định hành quyết cô ngay lúc này, mặc kệ một giây sau dù trời có sụp xuống.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Quyết Định Của Bà Nội

Hai tay Diệp Dĩ Muội ôm lấy cổ Tần Hàm Dịch, hơi nhướn đầu lên, hôn anh, thử đưa lưỡi mình ra đẩy sâu vào miệng anh, đây là lần đầu tiên cô chủ động như vậy, điều này làm cho anh cảm thấy có phần ngạc nhiên những cũng rất hưng phấn, bỗng anh cảm thấy phần bụng dưới cô thể mình nóng lên.....

Trên bờ biển.

Khi Cao Thiên Du đi lên từ dưới biển, quần áo trên người cô đã ướt hết, chỉ có thể nhanh chóng lên xe của mình ngồi.....

Cảnh Hạo cũng theo sát phía sau lên xe, cầm trên tay quần áo của mình, trên người chỉ có một chiếc quần bơi.

“Anh cứ thế này mà đi à?” Cao Thiên Du nhìn anh từ đầu xuống chân, đúng là cặn lòi.

“Cô muốn tôi sẽ thay trên xe của cô?” Cảnh Hạo hỏi nhìn rất nghiêm túc.

“Tại sao anh không thay trong một cái lều ấy?” Cao Thiên Du lại một lần nữa bị anh chọc tức.

“Sợ cô không đợi tôi.” Cảnh Hạo giả vờ bộ dạng đáng thương.

“.....” Cao Thiên Du không biết nói gì nữa, cũng không muốn để ý tới anh ta, vậy là đạp chân ga đi thẳng.

“Muốn ăn gì?” Cảnh Hạo cười cười lấy lòng nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng hỏi một câu, rồi lại bổ sung: “Tôi mời.”

Cao Thiên Du nghe rồi liếc nhìn anh một cái, người đàn ông này có cần lúc nào cũng biểu hiện cái thái độ cợt nhả thế không? Hơn nữa, bây giờ bộ dạng bọn họ thành ra như thế này rồi, vậy mà còn có thể nghĩ tới ăn.

Nghĩ một lát, cô đột nhiên nở một nụ cười khó hiểu nhìn anh: “Đi ăn lẩu cay tê đi, tôi ở nước ngoài hiếm lắm mới ăn được món lẩu mang hương vị quê hương, bây giờ có chút nhớ rồi.”

Cảnh Hạo đột nhiên nheo mày, trong lòng nghĩ cô gái này đúng là không phải thâm độc ở mức bình thường.

Cao Thiên Du nhìn biểu cảm của anh, liền đoán ra nhất định là anh không muốn ăn cay.

Rất tốt, đúng điều cô muốn, còn cô là người có thể ăn rất rất cay.

Nếu anh đã thích chơi đùa với con gái như thế vậy thì cô sẽ để cho anh nếm mùi, không phải người con gái nào anh cũng có thể dễ đùa bỡn đâu, khi đó anh sẽ lập tức biết khó mà tự rút lui.

“Sao vậy? anh không thích ăn lẩu à? Vậy cũng không sao, tôi có thể tự mình đi ăn.” Cao Thiên Du cười rõ tươi, cái bộ dạng như muốn nói tôi sẽ không làm khó anh đâu.

“Được.” Cảnh Hạo đưa ra quyết định như thế sắp vào chỗ chết vậy, mím môi rồi anh nói: “Chúng ta đi ăn lẩu.”

Cao Thiên Du vừa nghe thấy anh nói, trong lòng liền nghĩ, anh thật sự không biết sợ chết.

Cô đáp lại anh bằng một nụ cười tỏa nắng, rồi lại đạp chân ga, tăng tốc như thể cô đang rất mong chờ bữa ăn này.

Hai người trước tiên đã đi tới một cửa hàng quần áo, sau khi cả hai thay đồ xong, Cao Thiên Du mới chọn một nhà hàng ăn lẩu nổi tiếng nhất ở thành phố.

Hai người vừa ngồi xuống, rất nhanh đã có nhân viên phục vụ đến.

“Hai vị muốn gọi gì ạ?” nhân viên phục vụ hỏi lịch sự rồi đưa ra thực đơn.

Cao Thiên Du cười cười, lật cuốn thực đơn, nói rất tự nhiên: “Chúng tôi muốn ăn lẩu cay và tê, đúng rồi, có thể thêm cay và thêm tê không?”

Cảnh Hạo vừa nghe thấy cô nói, anh suýt phụt nước trong miệng vừa mới uống ra. Trong lòng nghĩ cô gái này có thù với mình, thù rất lớn....

Rất nhanh, đồ ăn đã được đưa lên.

Và màu nước đỏ trong nồi lẩu kia làm cho đầu óc Cảnh Hạo như quay cuồng đi.

Có điều, anh vẫn tỏ ra rất bình thường, anh cầm đồ ăn cho vào nồi, rồi lại nhìn khuôn mặt với vẻ mong chờ của cô, đột nhiên tâm trạng anh cũng như được cuốn theo cô.

Vừa thấy sủi lên, Cao Thiên Du lập tức cầm đũa, bắt đầu ăn.

Chỉ là, ăn mấy miếng rồi mà vẫn không thấy anh đụng đũa, cô cười cười đặt đũa xuống, cố ý hỏi với vẻ không hiểu: “Cảnh thiếu gia, sao anh không ăn?”

“Tôi không đói, phục vụ cho người đẹp là được rồi.” Cảnh Hạo nói vẻ rất đường hoàng.

Ai biết được là Cao Thiên Du rất không nề mặt, lại cười cười nhìn anh rồi nói: “Anh đừng nói với tôi, một người đàn ông như anh mà lại không dám ăn cay nhé.”

“Sao lại có thể như thế.” Cảnh Hạo giống như bị giẫm vào đuôi vậy, lập tức phản bác.

“Ồ? Vậy sao?” Cao Thiên Du cố ý thể hiện bộ dạng như thể muốn nói “tôi không tin”, đưa tay ra gấp lấy một miếng thịt, đặt vào đĩa của anh: “Nếu anh không sợ ăn cay vậy thì ăn đi, ngon lắm đấy.”

Anh nhìn nhìn Cao Thiên Du, lại nhìn miếng thịt trên đĩa, anh nghiêng răng sau đó gấp miếng thịt cho vào miệng, anh chỉ muốn nuốt thẳng mà không muốn nhai.

Thế nhưng, miếng thịt vẫn chưa được nuốt vào trong, lưỡi và môi đã đều bị cay và tê ngấm vào làm cho rất khó chịu.

Trong lòng Cảnh Hạo nghĩ Cao Thiên Du dám đối xử với anh như vậy, được, vụ này anh nhớ rồi đấy!

Cao Thiên Du bụm miệng cười, gấp một miếng rau, cho vào bát nước chấm lật đi lật lại cho ngấm rồi từ từ đưa lên miệng, vừa nhai vừa nuốt cô còn gật đầu hài lòng: “Ừm, đúng là ngon thật đấy!”

Cảnh Hạo nhìn bộ dạng của cô, đúng là tròn mắt há hốc mồm.

Đây là lần đầu tiên anh thấy một cô gái có thể ăn cay như thế.

Con gái chẳng phải đều không thích ăn cay à?

Ăn cay sẽ dễ bị nóng trong, không tốt cho da, dễ nổi mụn, mà làm gì có cô gái nào không thích mình đẹp?

Ngước mắt lên nhìn cô gái trước mặt, làn da trắng hồng và mềm mại như da em bé, đôi mắt to tròn long lanh như có nước bên trong, hai hàng lông mi dài dài nhưng không được chuốt maccara làm cho người khác có cảm giác rất thuần khiết.

Có điều, Cảnh Hạo đột nhiên lắc lắc đầu, lập tức xóa tan đi suy nghĩ của bản thân, Cao Thiên Du nếu lương thiện thì trên thế giới này sẽ không có kẻ ác độc nào cả.

Anh đang phỉ báng Cao Thiên Du trong lòng và cảm thấy khá vui vẻ thì đột nhiên có thứ gì đó đưa tới miệng anh, cắt ngang dòng cảm xúc của anh.

Anh đờ người ra, liền nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng ấm áp: “Ăn đi, anh không ăn mình tôi cứ ngồi ăn thấy ngại muốn chết.”

Anh liếc mắt xuống nhìn miếng thịt dê ở dưới miệng, lại nhìn Cao Thiên Du đang giơ đũa lên, đột nhiên toát mồ hôi lạnh, thật sự có chút hối hận, dây vào ai không dây lại đi dây vào trái ớt sống này.

Sau một hồi đau khổ suy nghĩ và do dự, anh mới run run mở miệng ra, trong lòng đang thầm khóc nhưng nét mặt vẫn phải thể hiện một sự hạnh phúc khó coi.

Sau khi trải qua một sự giải vò dài đằng giặc, cuối cùng anh cũng nhìn thấy nét mặt hạnh phúc vì đã ăn no uống say của Cao Thiên Du.

Đưa tay lên sờ đôi môi đã tê đi, hoàn toàn không còn cảm giác của mình, anh ghé gần vào cô một chút, hỏi: “Chúng ta đi tới quán bar đi?”

“Được thôi.” Cao Thiên Du gật đầu vui vẻ, dù sao về nhà thì cũng là nỗi cô đơn vô tận, lại thêm với việc không vui nữa.

Thấy Cao Thiên Du vui vẻ gật đầu đồng ý, Cảnh Hạo nhất thời cảm thấy đắc ý, lúc đứng lên anh rất tự nhiên đưa tay quàng vào eo Cao Thiên Du.

Hành động của anh làm Cao Thiên Du nheo mày lại, sau đó quay đầu sang nhìn anh, không nói lời nào.

Còn trên mặt cô không hề thể hiện một chút gì cho thấy vui mừng hay phần nộ, trầm lặng tới mức đáng sợ.

Cảnh Hạo lúng túng cười cười, lập tức thu tay về.

Nếu đây mà ở trước mặt đông người, cô mà kêu lên một tiếng “phi lễ”, có khi anh sẽ lại phải vào đồn cũng nên.

Chỉ là, hai người vừa ra khỏi cửa của nhà hàng ăn lẩu thì có hai người đàn ông mặc vest đã ngăn đường bọn họ lại. kéo tay Cao Thiên Du định chạy đi, nhưng đột nhiên nghe thấy một trong hai người nói kính cẩn: “Đại tiểu thư, chủ tịch hội đồng quản trị nói, chơi đủ rồi thì mời tiểu thư trở về Mỹ.”

Cảnh Hạo lập tức dừng chân lại, hóa ra không phải là tới để bắt anh!

Chỉ là, Cao Thiên Du rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Hai mắt Cao Thiên Du chớp chớp nhìn hai người đó vài giây sau đó đột nhiên hét lên với Cảnh Hạo: “Mau chạy.”

Cảnh Hạo phản ứng cũng rất nhanh, kéo tay Cao Thiên Du, chạy như bay về phía trước.

Chỉ là, rõ ràng, tốc độ của hai người căn bản không bằng được những người trong nghề, chạy đi chưa được bao xa liền bị hai người một người ở trước một người ở sau chặn lại.

Cảnh Hạo quay đầu sang nhìn Cao Thiên Du, khi bắt gặp ánh mắt cầu cứu của cô, một cú đấm của anh được tung ra.

Người đàn ông mặc bộ vest đen đó nghiêng người, né đi sự tấn công của anh, ngay sau đó lại đáp trả bằng một cú đấm và đánh nhau với nhau.

Cảnh Hạo là một thiếu gia giỏi chơi bời, sao có thể là đối thủ của những vệ sĩ chuyên nghiệp chứ.

Chẳng được bao lâu, anh đã bị đánh thâm tím mặt mày lại.

“Thôi bỏ đi, Cảnh Hạo, đừng đánh nữa.” Cao Thiên Du nhìn vết thương trên mặt anh đều thấy đau thay cho anh, bèn hét lên bảo anh dừng tay lại.

Thế nhưng, anh vẫn không chịu bỏ cuộc, kiên quyết không để bọn họ đưa Cao Thiên Du đi.

Cuối cùng, dù cố gắng lắm nhưng anh vẫn bị đánh ngã xuống đất....

“Dừng tay, tha cho anh ấy, tôi đi cùng các anh.” Cao Thiên Du hốt hoảng, tim đập như trống trận, sợ hãi hét lên.

Có điều, lần này, ấn tượng của cô đối với Cảnh Hạo đã hoàn toàn thay đổi.

Cho dù anh đánh nhau không lợi hại chút nào, nhưng phần thắng anh đã dành nằm ở trong tim cô....

“Vâng, đại tiểu thư.” Hai tên vệ sĩ liền dừng tay lại....

“Không được, không được đi cùng bọn họ.” Cảnh Hạo cố gắng bò đứng dậy, nắm lấy tay cô không để cho cô đi.

Cao Thiên Du nhìn vào mắt anh, bỗng nhiên cô bắt gặp một tình cảm khác, dường như người gặp phải tất cả những điều này không phải là cô mà là anh vậy.

Cô khẽ gỡ tay anh ra, cười cười: “Không sao, anh ở đây đợi tôi, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

“Thật không?” Cảnh Hạo hỏi lại không tin lắm.

Anh sợ cô giống anh, không chạy thoát nổi, vận mệnh chắc chắn bị trói buộc.

“Thật.” Cao Thiên Du nói với ngữ khí rất nhẹ nhưng lại mang theo sự kiên định.

“Được!” Cảnh Hạo gật đầu, bỏ tay cô ra.

Một trong hai người đàn ông đã đi lấy xe và đưa Cao Thiên Du đi.

Cảnh Hạo ở phía sau, đuổi theo chiếc xe mấy trăm mét, mãi cho tới khi chiếc xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của anh anh mới dừng lại.

Chiếc xe đưa Cao Thiên Du đi đã đỗ lại ở một khách sạn rất cao cấp, hai người vệ sĩ đưa cô lên tầng 15 của khách sạn, dừng lại ngoài cửa của một căn phòng, đưa tay lên gõ cửa.

“Chủ tịch, đại tiểu thư về rồi.”

Cao Thiên Du hít thở thật sâu, giống như người sắp lao ra chiến trường, nét mặt bất chấp dù cái chết đang cận kề.

Cánh cửa phòng được mở ra từ phía trong, một khuôn mặt trắng bệch và già nua lọt vào tầm mắt của Cao Thiên Du.

“Bà ngoại!” Cao Thiên Du gọi một tiếng vẻ không vui lắm, nhấc chân đi vào cửa.

Hai người đi vào, vừa mới ngồi xuống, liền nghe thấy người già nói: “Ta nghe nói con và Lục Danh Dương chia tay rồi?”

“Tin tức của bà ngoại nhanh thật đấy.” Cao Thiên Du nói vẻ mỉa mai.

“Nếu đã chia tay rồi thì cùng ta về Mỹ đi.” Người đó bỏ qua thái độ của Cao Thiên Du mà yêu cầu.

“Nếu bà ngoại không hi vọng con giống với mẹ con bỏ nhà ra đi thì tốt nhất đừng ép con.” Cao Thiên Du ngẩng mặt lên, nói với vẻ thách thức.

“Con ở lại trong nước có thể làm được gì? Cho ta một lý do.” Sắc mặt người đó sầm lại.

“Yêu đương, con có bạn trai mới rồi, con trai của thị trưởng thành phố này, sao hả, bà ngoại có hài lòng với hôn sự này không?” Cao Thiên Du cố ý hỏi với ngữ khí mỉa mai.

Trước đây, khi cô và Lục Danh Dương ở bên nhau, bà ngoại của cô đã kịch liệt phản đối.

Nhưng, Cao Thiên Du là ai? Nếu có người mà quản được cô thì đúng là kì lạ, cô đã cùng với Lục Danh Dương chạy về Trung Quốc.

Bà ta chẳng phải là luôn hi vọng cô sẽ tìm được một người có quyền có thế, môn đăng hộ đối với Phùng gia sao?

Vậy thì được! cô chỉ có thể kéo Cảnh Hạo vào chuyện này, đây là cách duy nhất để bà ngoại không bắt cô về Mỹ.

“Ngày mai hẹn nó cho ta gặp một lát.” Phùng lão phu nhân biết Cao Thiên Du có sự bất mãn đối với bà ta không hề nhỏ, nhưng bà ta có những

suy tính và cân nhắc của riêng mình.

Hơn nữa không nói bà ta có tin lời cô hay không, cho dù là tin, cũng không có nghĩa là bà ta sẽ đồng ý việc hôn sự này.

Thứ Phùng gia có đó là tiền, còn Cao Thiên Du là người thừa kế duy nhất.

Đối với người chồng tương lai của cô, Phùng lão phu nhân chỉ hi vọng đó là một người đàn ông ưu tú, chính trực. Bà ta không thích Lục Danh Dương không phải vì xuất thân của anh, chỉ là bà ta cảm thấy người đàn ông đó có rắp tâm mà thôi.

“Được, không vấn đề gì.” Cao Thiên Du đứng lên: “Con phải đưa anh ấy tới bệnh viện trước, mới có thể bảo đảm rằng mai tới gặp bà.”

Phùng lão phu nhân nheo mày, nhất thời chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Thuộc hạ của bà ngoại, ra tay đúng là không phải tàn nhẫn ở mức độ bình thường.” Cao Thiên Du giải thích cho bà ta, sau đó đi ra phía cửa.

Được thôi, cô thừa nhận là cô cố ý đang vạch tội để trút cơn giận cho Cảnh Hạo.

“Được rồi, chẳng phải là được đưa người ta đi viện à?” Phùng lão phu nhân hơi nheo mày lại, lại nói: “Hay là con hi vọng bọn họ sẽ đi cùng con, rồi trả tiền viện phí cho cái tên tiểu tử đó.”

“Bà ngoại, bà đúng là càng ngày càng không hài hước rồi đấy.” Cao Thiên Du cười khẽnh rồi quay người bước đi.

Cô không thể không thừa nhận, mồm mép cô có lợi hại tới đâu nhưng khi trước mặt người bà ngoại với khuôn mặt sắt đá và vô tình đó thì cũng

không là gì.

Ra khỏi khách sạn, Cao Thiên Du liền bắt một chiếc xe taxi, quay trở lại quán lẩu đó.

Tuy là bản thân bảo anh đợi ở đó nhưng cô cũng không chắc chắn rằng anh sẽ thực sự ngốc tới mức ở đó đợi cô.

Còn cô quay lại chẳng qua là vì muốn lấy xe của mình đang đỗ ở đó.

Chỉ là, chiếc xe taxi tiến lại gần quán lẩu, còn chưa dừng lại, cô liền nhìn thấy một người đàn ông với khuôn mặt bị thương đang ngồi dưới một gốc cây, nhìn có vẻ cô đơn và buồn rầu, làm cho người khác có cảm giác rất muốn chạy tới gần, ôm lấy anh, an ủi anh.

Và những nét anh tú trên khuôn mặt anh không vì bị thương mà giảm đi, ngược lại còn nhí đẹp trai một cách bụi bặm.

Trái tim Cao Thiên Du dường như bị một bàn tay bóp chặt, co thắt lại. cô nhanh chóng xuống khỏi xe, dừng chân lại khi cách anh khoảng năm bước, cười cười nhìn anh, cố ý nói trêu chọc: “Hóa ra Cảnh thiếu gia cũng có lúc giữ đúng lời hứa.”

Cảnh Hạo nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiếng nói phát ra, khuôn mặt là một sự vui mừng không che giấu được, chống tay xuống đất và muốn đứng lên.

Cao Thiên Du thì cảm thấy tâm trạng và cảm xúc của Cảnh Hạo hôm nay có chút bất thường, dường như anh vô cùng để ý tới việc cô bị đưa đi.

Nhưng, bây giờ cô không có thời gian để suy nghĩ về những điều này, cô nhanh chân chạy lại gần đỡ anh lên thì anh mới không ngã xuống đất.

“Nói đi, sao cô có thể thoát thân vậy?” Cảnh Hạo cười gượng gạo vì đau, nhìn vào mắt cô dường như đang rất hứng thú để nghe.

Thế nhưng, vì miệng anh đang bị thương lại cười nên anh đau tới nỗi rên lên xuýt xoa.

“Muốn biết?” Cao Thiên Du cười cười thân thiện: “Tôi cứ không nói cho anh biết đấy!”

“Có thật là không nói không?” Cảnh Hạo nhìn chăm chăm cô vẻ nguy hiểm, ghé sát lại gần cô, ánh mắt đó giống như con sói đang nhìn miếng mồi.

“Cút ra!” Cao Thiên Du gầm lên không khách sáo, lại nói: “Tôi đưa anh tới bệnh viện.”

“Không đi, đàn ông đàn ang, có bị thương một chút thế này đã là gì!” Cảnh Hạo nói vẻ anh hùng lắm.

“Chẳng phải là anh rất thích tạo ra những phiền phức thế này để làm cho người cha thị trường của anh mất mặt à, thế mới dễ cho ông ấy không thể nhận anh về?” Cao Thiên Du cười như một con hồ ly rồi nói nhắc nhở một câu, rồi giả vờ: “Có điều, nếu anh không muốn đi, vậy thì tôi đi trước đây.”

“Tôi đi.” Cánh tay Cảnh Hạo lập tức khoác lên vai Cao Thiên Du, rất biết điều.

“Thế mới ngoan chứ!” Cao Thiên Du cười cười hài lòng, đỡ anh đi về phía xe của mình.

Cảnh Hạo liếc nhìn cô, cái cô gái này đúng là không đáng yêu một chút nào.

“Đúng rồi, cô còn chưa nói, cô làm thế nào để thoát thân vậy?” Cảnh Hạo cảm thấy bản thân phải học hỏi, nói không chừng sau này sẽ có lúc dùng đến.

“Bà ngoại tôi ép tôi quy về Mỹ gả cho người ra, vậy là tôi liền nói với bà, con trai của thị trưởng thành phố này là bạn trai của tôi.” Cao Thiên Du cười xinh đẹp, cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình có một ý nghĩ thật xấu xa, đó chính là trừng trị Cảnh Hạo.

Con người khi mà tâm trạng không được thoải mái có thể kéo một người xuống nước thì đúng là thật tốt.

“Vậy con trai của thị trưởng chẳng phải là tôi sao?” Cảnh Hạo ngỡ người ra, thế nào gọi là tặc chuốc lấy tai họa, giờ thì anh đã hiểu rồi.

Vốn dĩ anh cảm thấy chọc tức Cao Thiên Du vô cùng khoái chí, bây giờ thì hay ho rồi, không những chẳng còn thấy khoái chí ở đâu mà còn bị người ta đưa vào tròng rồi.

“Là bạn bè với nhau, anh không phải thấy chết mà không cứu chứ?” Cao Thiên Du hỏi rất nhẹ nhàng.

“Chúng ta vẫn chưa thân thiết.” Cảnh Hạo lập tức phản bác.

“Nếu không thân thiết vậy thì xin lỗi, anh tự mình về nhà đi.” Cao Thiên Du nói rồi liền bỏ anh ra, chân anh vẫn còn đau, suýt nữa thì ngã xuống đất.

“Cao Thiên Du, tôi vì ai nên mới bị thương thành ra thế này? Kể cả chúng ta không phải là bạn tôi cũng có thể dũng cảm hi sinh vì việc nghĩa?” Cảnh Hạo ngay lập tức khoác tay lên vai Cao Thiên Du, lớn tiếng nói.

“Đúng, anh là anh hùng, vậy thì anh hùng hãy làm việc trượng nghĩa một lần nữa nhé! Chỉ cần bà ngoại tôi đi rồi, tôi nhất định sẽ trả anh ân tình

này.” Cao Thiên Du mềm nắn rần buông, cô không tin anh sẽ không giúp cô.

“Vậy cô nhớ đấy, cô nợ tôi một lần!” Cảnh Hạo trả lời với vẻ không tình nguyện lắm, anh cố ý ngả cơ thể nặng trĩch của mình lên người Cao Thiên Du.

Cao Thiên Du phải gồng mình lên đỡ lấy anh, trong lòng thầm nghĩ, người này thật sự bị thương nặng như thế hay là anh đang không tự giác đây?

Cả một cơ thể to lớn như thế ngả vào người cô, làm cô mệt toát mồ hôi hột ra mới có thể kéo anh lết tới bên cạnh xe mình.

Cô đưa anh ngồi vào ghế cạnh ghế lái, thở dài một tiếng rồi mới nói oán trách: “Sao anh nặng thế không biết?”

“Ha ha....” Cảnh Hạo cố ý cười ngây ngô.

Cao Thiên Du liếc nhìn người đàn ông đang cười ngốc nghếch, cô vòng ra ghế lái ngồi xuống, dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, thở mạnh, dường như thực sự rất mệt.

Từng giọt mồ hôi lăn xuống từ trên trán cô, giống như những đường vẽ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, rõ ràng là ở trong chiếc xe hơi không được sáng sủa lắm, thế nhưng Cảnh Hạo dường như nhìn thấy những giọt mồ hôi đó đang lấp lánh.

Vậy là, đột nhiên anh không kìm được mà đưa tay ra, khẽ sờ lên mặt cô, bỗng tay anh cứng đờ lại, giống như cảm giác có điện truyền vào người, làm cho anh không ý thức được mà ôm lấy eo cô, hôn lên trán cô.

Con tim Cao Thiên Du đột nhiên run lên, toàn thân cứng đờ lại, đôi hàng mi dài cũng nhấp nháy, cô mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào người đàn

ông bên cạnh, ánh mắt đó không rõ là vui mừng hay phẫn nộ.

Cảnh Hạo dường như không cho cô cơ hội để từ chối, anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Chỉ là, lưỡi anh chạm vào môi cô một lúc rồi nhưng không có cách nào để đưa vào trong.

Khi mà chiếc lưỡi linh hoạt của anh đang thực hiện sự chiến đấu với hàm răng của cô để tiến vào trong, cô đưa tay ra, véo mạnh vào đùi anh một cái.

“A.....đau....” Cảnh Hạo kêu lên một tiếng thảm thiết, lập tức bỏ cô ra.

“Hôn đủ chưa hả?” Cao Thiên Du khuôn mặt không nét cảm xúc nhìn anh, trên khuôn mặt không hề có sự phản ứng của việc xấu hổ hay mất tự nhiên.

Câu hỏi của cô làm cho Cảnh Hạo thực sự không biết phải trả lời thế nào.

Sự phản ứng của cô gái này không thể giống con gái hơn một chút à? lần nào cũng phải làm cho anh trở nên nhếch nhác như thế sao?

“Xem ra vết thương của anh không có trở ngại gì rồi, không cần đi bệnh viện khám nữa.” Cao Thiên Du nói ra một câu, nhìn chằm chằm về phía cửa xe bên chỗ anh ngồi, lạnh lùng nói ra hai chữ: “Xuống xe.”

“Tôi bây giờ toàn thân đều đau, cô không phải là không có chút thương tình mà để lại tôi một mình ở đây chứ?” Cảnh Hạo lập tức cười cười, trong lòng không can tâm nhưng cũng không dám thể hiện ra nét mặt để chọc tức thêm nữ bá vương này.

Cô bất lực nhìn bộ dạng thỏa hiệp của anh, lại nhìn những vết thương trên mặt anh đúng là cũng không phải nhẹ, sắc mặt lạnh lùng cũng giảm đi phần nào.

Nhưng cô vẫn không hiểu nổi, sao mà bị thương thành ra thế này rồi mà cái thói háo sắc vẫn không thay đổi.

Nhìn bộ dạng anh lúc này, Cao Thiên Du đột nhiên cảm thấy rùng mình, rồi cô cười và ghé sát vào anh.

Nhìn cô đang không ngừng ghé sát vào mình, con tim Cảnh Hạo đập thình thịch thình thịch.

Trong lòng anh đang mừng thầm, xem ra cô gái này đúng là có ý quyến rũ anh.

Có điều, làm cho anh cảm thấy khó hiểu đó là, con tim mình đang làm cái gì thế này, đập nhanh như thế làm gì? Chẳng qua chỉ là một cô gái muốn ngả vào lòng mình thôi mà, bình thường một ngày anh có thể gặp tới mấy người, có gì mà phải căng thẳng thế này cơ chứ?

Khi mà anh trong lòng đang thầm mong đợi, khuôn mặt đã ghé sát vào anh, nhưng cô bỏ qua khuôn mặt anh, dường như lại ghé sát xuống ngực anh.

Rõ ràng mục tiêu của Cao Thiên Du không phải là má hay môi anh, vậy thì là cái gì?

Hóa ra....đó là sợi dây thắt an toàn.

Cảnh Hạo đột nhiên thất vọng vô cùng, hoàn thành xong sự ảo tưởng lần đầu tiên trong đời của mình.

“Để tự tôi, tự tôi thắt.” Bị đá kích như vậy, Cảnh Hạo thực sự thấy bực tức, vội vàng cướp lấy dây an toàn, muốn tự mình thắt.

Cùng với đó, khuôn mặt anh dần đỏ lên, anh chẳng còn nhớ đã bao nhiêu năm bản thân mình không đỏ mặt rồi.

“Ha ha....” Cao Thiên Du nhìn bộ dạng đỏ mặt của anh, đột nhiên cảm thấy trong lòng hả hê và bật cười lớn, tiếng cười giống như chiếc chuông bạc vang vọng trong xe.

“Cô cứ cười đi, cười cho sướng vào .” Cảnh Hạo lăm bắm trong mồm, bị cô cười vào mặt như thế anh càng thấy bực hơn.

Cao Thiên Du vẫn nghe thấy anh nói, cô dừng lại không cười nữa, ngả đầu vào ghế, ánh mắt hướng về phía anh, cười mỉm, giả vờ ngốc nghếch hỏi: “Vừa này sao tim anh đập nhanh thế?”

Cảnh Hạo bỗng nhiên phát hiện, bản thân thật sự gặp phải đối thủ rồi.

Trong lúc cô giúp anh thắt dây an toàn mà vẫn không quên nghe tiếng tim anh đập.

Thế nào thì được gọi là yêu tinh? Coi như hôm nay anh đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Có điều, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cứ đợi đấy.

Anh kinh nghiệm tình trường bao nhiêu năm, chưa từng thất bại trước bất kì cô gái nào, anh kiên quyết tin rằng lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Nghĩ về tình sử đã từng trải qua của bản thân, anh liền cười rất tự tin.

Tại bệnh viện tư nhân xa hoa nhất của thành phố H, Cao Thiên Du đứng ở hành lang, giọng nói nhẹ nhàng hỏi vị bác sĩ vừa mới kiểm tra cho Cảnh Hạo: “Bác sĩ, anh ấy sao rồi?”

“Dựa theo kết quả kiểm tra bước đầu, tình hình anh ấy không có gì đáng ngại, nhưng trên người anh ấy có nhiều vết bầm tím, tôi góp ý là nên để anh ấy ở lại bệnh viện quan sát theo dõi một đêm.” Vị bác sĩ trả lời.

“Vậy được, tôi đi làm thủ tục nhập viện.” Cao Thiên Du sau khi vội vàng làm thủ tục nhập viện xong, cô liền đi ra cổng bệnh viện.

Khi ăn lẩu, cô có thể nhìn ra, Cảnh Hạo không thể ăn cay, căn bản anh không cắn gì cả.

Còn cô thì vì muốn trả thù anh mà cố tình làm thế với anh.

Có điều, người ta bây giờ vì vô mà toàn thân đầy thương tích như thế, ngày mai lại còn giúp cô diễn kịch nữa, vì thế cô quyết định tạm thời hóa thù thành bạn.

Còn về phía Cảnh Hạo, anh đang ở trong phòng bệnh đợi đông đợi tây, cũng đợi nổi Cao Thiên Du, liền chạy tới phòng làm việc của bác sĩ để hỏi, chẳng thềm để ý tới những vết thương đau ê ẩm trên người.

Bác sĩ ở đó nói với anh, Cao Thiên Du đã đi được một lúc rồi, anh thờ dài! Cao Thiên Du đúng là cô gái không có lương tâm nhất mà anh từng gặp.

Nghĩ về trước đây, đều là anh bỏ lại con gái nhà người ta, thường xuyên chẳng từ biệt gì mà bỏ đi.

Bây giờ lại bị chính như thế, lẽ nào sức hấp dẫn của bản thân bị giảm sút rồi?

Anh đi về phòng bệnh, nằm xuống giường, mắt nhìn lên trần nhà, trong lòng cảm thấy rất buồn và trống trải, dường như thiếu mất thứ gì đó.

Anh “haiza” một tiếng, sau đó cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra.

Cảnh Hạo nằm trên giường chẳng thèm quay đầu ra nhìn, anh tưởng rằng đó là y tá đi kiểm tra.

“Anh làm sao đấy? ốm ngay người ra thế?” Cao Thiên Du nhìn anh mắt đang nhìn chăm chăm lên trần nhà, không hề có chút phản ứng nào khi bản thân bước vào, cô cảm thấy anh nhất định có vấn đề.

Thế nhưng, cô vừa mới dứt lời, Cảnh Hạo nằm trên giường lập tức có phản ứng, anh quay đầu ra nhanh như chớp, khuôn mặt nở nụ cười vui mừng, nhưng nụ cười đó lại làm Cao Thiên Du thấy sợ.

Có điều cô vẫn không quên cười châm biếm và nói: “Vừa nãy tưởng tôi bỏ đi rồi? đang buồn à?”

Thế nào gọi là oan gia? Hai người này tuyệt đối là minh chứng rõ ràng nhất.

“Làm gì có? Vừa nãy chỉ là tôi đang nghĩ một việc.” Cảnh Hạo bị cô đoán trúng tim đen, lập tức lúng túng phản bác lại.

Đây rốt cuộc là cô gái thế nào hả?

Thông minh tới mức nhìn thấu tâm sự của bản thân thì thôi cũng bỏ đi, lại còn bắt buộc phải nói ra như thế, làm cho anh khó lòng mà can tâm.

“Ồ? Suy nghĩ công việc à?” Cao Thiên Du gật gù với nét mặt như đang suy nghĩ cao độ, phối hợp với người bệnh đang nằm trên giường.

“Tây cô cầm cái gì đấy?” Cảnh Hạo lập tức đổi chủ đề câu chuyện, sợ cô gái này lại nói ra lời gì làm người khác giật mình khi chế nhạo bản thân mình.

Còn Cao Thiên Du nể mặt vẫn còn cần tới anh nên cũng không bắt nạt anh thêm nữa, cô lắc lắc âu cháo trong tay, cười nói: “Tôi biết nhất định

anh đói rồi, nên đã đi mua cháo cho anh.”

Cô đặt ấu cháo xuống bàn, mở nắp ra, bỏ thìa vào trong, sau đó đưa tới trước mặt anh.

Chỉ là, Cảnh Hạo không hề có ý muốn đỡ lấy bát cháo, anh nói: “Sao cô có thể để cho bệnh nhân tự ăn chứ?”

Nhìn bộ dạng của anh lúc này, Cao Thiên Du cảm thấy thật buồn cười, anh tưởng anh còn là một đứa trẻ chắc?

Người đàn ông này tự hco mình là phong lưu, nhưng lại chẳng khác gì một đứa trẻ, chỉ biết nghịch ngợm và chơi xấu, cô thực sự khó mà tưởng tượng những cô gái khác sao lại ngã vào lòng anh ta, bị lừa như thế.

Thực ra, bình thường hình ảnh của Cảnh Hạo trước mặt những cô gái khác lại khá là nghiêm túc.

Nhưng, ngay đến cả bản thân anh cũng thấy lạ, tại sao vừa gặp Cao Thiên Du anh lại thành ra như thế này....

Thế nhưng, tính cách Cao Thiên Du cũng không phải là cô gái có thể làm những việc nhẹ nhàng và nữ tính như thế!

Cô đặt bát cháo xuống, nhìn vào đồng hồ, nói với anh: “anh ăn từ từ thôi, muộn quá rồi, tôi đi trước đây.”

Dứt lời, Cao Thiên Du chẳng để ý tới ánh mắt phẫn nộ phía sau lưng, cô đẩy cửa mà đi, để lại Cảnh Hạo với khuôn mặt không can tâm, tâm trạng bực dọc trong phòng bệnh.

“Cô ấy không phải là con gái, nhất định không phải là con gái, nếu không sao mà không có một chút cảm xúc nào như thế?” Cảnh Hạo không ngừng thầm nghĩ từ đó giúp tâm trạng mình ổn định trở lại....

Có những lúc, khó khăn trắc trở có thể làm cho hai người yêu nhau phải cách xa nhau nhưng cũng có những lúc, lại ngược lại, làm cho trái tim hai người đang dao động từ đó kiên định không rời....

Diệp Dĩ Muội và Tần Hàm Dịch chính là thuộc loại thứ hai, tuy bọn họ rất rõ, sóng gió lần này không dễ vượt qua, nhưng chỉ cần con tim của cả hai được gắn kết với nhau thì có thể đối mặt với bất kì sóng gió gì.

Những ngày này của hai người, bắt đầu giống như cặp vợ chồng mới cưới, hạnh phúc và ngọt ngào.

Còn về việc những bức ảnh kia, tạp chí Phong tuy không phải không tha cho bọn họ nhưng cũng không dừng lại mà đem sự đả kích hướng về phía Tần Hàm Dịch.

Sự việc Hạ Lam tự sát phải nhập viện lại một lần nữa được nhắc tới, thậm chí còn viết hẳn một bài nói rằng Tần Hàm Dịch vô tình bạc nghĩa.

Còn Hạ gia thì kể từ lúc ép Tần Hàm Dịch, trong có một đêm lại trở thành công thần giúp đỡ Tần Hàm Dịch.

Nói rằng cái gì mà Hạ gia bất luận là nhiều năm trước hay nhiều năm sau, đều sẽ không rời bỏ Tần Hàm Dịch.

Hơn nữa, tạp chí Phong lần này còn phỏng vấn Hạ tiên sinh, hỏi ông ta đã giúp đỡ Tần Hàm Dịch với tâm trạng thế nào.

Hạ tiên sinh trả lời: “Tần gia và Hạ gia đã có mối kết giao lâu năm, giúp đỡ là điều nên làm.”

Sau đó, phóng viên của tạp chí Phong hỏi: “Vậy ông không trách Tần thiếu gia đã phụ bạc Hạ tiểu thư sao?”

Hạ tiên sinh trả lời: “Bất luận nhiều năm trước hay là bây giờ, Lam Lam luôn có một tâm nguyện, đó là những điều tốt đẹp sẽ tới với Tần Hàm Dịch, tôi là một người làm cha, đương nhiên là tôn trọng sự thâm tình của con gái mình.”

Phía sau còn nói rất nhiều, nhưng rõ ràng là đặt Hạ Lam ở một vị trí rất đáng thương, dường như mọi tội lỗi đều đổ lên người Tần Hàm Dịch, đã cưới người con gái khác để làm tổn thương Hạ Lam.

Tiêu Nhiên hỏi Tần Hàm Dịch, có cần lên tiếng nói rõ hay không, vạch trần sự đạo đức giả của Hạ tiên sinh, Tần Hàm Dịch chỉ nói không cần.

Anh không muốn giải thích, vạch trần Hạ tiên sinh đồng nghĩa là làm tổn thương Hạ Lam, hơn nữa, lời của Hạ tiên sinh cũng hoàn toàn không phải nói dối hết, nhiều năm trước, Hạ gia giúp đỡ anh, đúng là vì Hạ Lam.

Anh nghĩ, lần này đã trả hết những gì mà anh nợ Hạ gia, như vậy cũng tốt.

Hơn nữa, tạp chí Phong rõ ràng là đang nhắm vào anh, cho dù Hạ gia không ra mặt thì nói không chừng tạp chí Phong cũng tìm ai đó để tấn công anh.

Anh sống bất cần nhiều năm, chẳng để ý gì tới danh tiếng của bản thân, bây giờ anh chỉ nghĩ, chỉ cần bọn họ không làm gì tổn thương đến Diệp Dĩ Muội, tất cả những cái khác anh đều mặc kệ.

Nếu như để anh biết, việc làm hại Diệp Dĩ Muội mà có liên quan tới bọn họ, anh nhất định sẽ không để cho bọn họ được yên.

Về phía thám tử tư, bọn họ cũng đã tìm ra được một số manh mối, nói rằng hai tên hung thủ đó là hai tên vô lại, ngày hôm đó đã chạy chốn rồi.

Trước mắt, phía thám tử tư điều tra về hai tên đó cũng đồng thời đang tìm kẻ đã thuê bọn chúng.

Giống như với lần thi thể mẹ Diệp Dĩ Muội bị đánh cắp, lần này luôn có người đã đi trước một bước mà xóa hết đi mọi dấu vết, điều này không thể không làm cho Tần Hàm Dịch nghi ngờ người ở bên cạnh mình.

Thế nhưng, bên cạnh anh, người có thể biết được những điều cơ mật này thì có mấy người?

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có một mình Tiêu Nhiên.

Chỉ là, anh không muốn nghi ngờ cho Tiêu Nhiên, thực sự không muốn.

Năm Tiêu Nhiên tốt nghiệp đại học, đến Tần thị phỏng vấn, Tần Hàm Dịch nhìn thấy trên người anh ta có sự nhiệt tình nhưng cũng có phần nóng vội của tuổi trẻ, vô cùng giống với anh.

Vì thế, anh đã đặc cách mà nhận Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên quả là đã không làm cho anh thất vọng, thành tích và những nỗ lực ở tập đoàn đều được mọi người nhìn thấy và công nhận.

Và anh có được ngày hôm nay, một phần công lao to lớn không thể phủ nhận đó chính là thuộc về Tiêu Nhiên.

Vì thế, anh thực sự không muốn nghi ngờ Tiêu Nhiên.

Thế nhưng sự việc đang bày ra trước mắt, nếu không phải là người thân thiết nhất bên cạnh anh tham gì vào thì không thể điều tra mãi không ra.

Chỉ là, anh nghĩ không thông, tại sao Tiêu Nhiên lại làm tất cả những điều này?

Bình thường trong công việc Tiêu Nhiên và Châu Lan Na có rất nhiều sự qua lại với nhau, vì vậy Tần Hàm Dịch không hề nghĩ giữa hai người họ có gì.

Hơn nữa, với Tần Hàm Dịch, một người phụ nữ căn bản chẳng là cái gì, nếu bạn anh muốn anh sẵn sàng có thể nhường cho anh ta.

Có điều, tiền đề đó là phải chủ động nói với anh, nếu âm thầm hành động thì anh không cho phép làm vậy.

Đương nhiên, trong số những người phụ nữ mà anh nói, chưa bao giờ bao gồm Diệp Dĩ Muội.

Điều duy nhất anh có thể nghĩ được đó là Hạ gia đã mua chuộc Tiêu Nhiên, lại nghĩ kĩ lại, anh cảm thấy không đúng.

Việc thi thể mẹ Diệp Dĩ Muội bị đánh cắp, có nghĩ thế nào anh cũng không nghĩ đó là do Hạ Lam làm.

Lúc đầu, anh có nghi ngờ Hạ Lam, nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra, càng ngày anh càng thấy không phải như vậy.

Hạ Lam không phải một kẻ ngốc, cô dám làm những việc đó nhất định đã nghĩ tới hậu quả, cũng không tới mức tới cuối cùng hậu quả không chấp nhận được thì cô ta mới tự sát như thế.

Hơn nữa, kẻ tung tin cho các báo rõ ràng là nhằm vào Hạ Lam.

Nhằm vào Hạ Lam xong, lại nhằm vào Diệp Dĩ Muội, Tần Hàm Dịch không thể không nghĩ tới một người, đó chính là Châu Lan Na.

Cô ta đi theo anh nhiều năm, trong tay nhất định là có những người âm thầm giúp cô ta, muốn làm những việc này cũng không khó.

Tần Hàm Dịch nghĩ tới có thể là cô ta, anh liền hận tới nỗi muốn xông tới chỗ cô ta ngay bây giờ, bẻ gãy cổ cô ta đi. Nhưng, anh nói với bản thân mình, nhất định không thể nóng vội, không thể đánh rắn động cỏ, bằng không những gì anh đã làm đều trở thành công cốc.

Tại căn biệt thự ở vùng ngoại ô của Tần gia.

Diệp Dĩ Muội có chút do dự cầm cuốn tạp chí Phong ở trên bàn lên, cô hít thở một hơi thật sâu, mới có dũng khí mở cuốn tạp chí ra.

Sự việc này cô đã dặn người dưới, sau này tất cả các báo, tạp chí đều phải đưa tới, cô đều muốn xem, cô muốn tìm hiểu về tiến triển của sự việc, cô không muốn làm con rùa rụt cổ nữa.

Cho dù cô không thể chia sẻ gánh nặng, nỗi lo lắng cùng với Tần Hàm Dịch nhưng cô bắt buộc phải điều chỉnh lại tâm thái của bản thân, đừng cảm đối mặt với tất cả.

Hơn nữa, Cao Thiên Du có một câu nói nói rất đúng, bây giờ cô là thiếu phu nhân của Tần gia, là người có tiếng trong xã hội, cho dù không có sự việc này, nói không chừng sau này cũng sẽ có các phương tiện truyền thông nói tới cô.

Vì vậy, tranh thủ còn sớm, học cách đối mặt với những tin đồn đại thế này cũng là một chuyện tốt.

Lật tới bài viết về cô, con tim cô đang run lên, giống như đang ở pháp trường.

Cuối cùng, trang đó cũng đã lọt vào tầm mắt cô, kín một trang đều nói về một nội dung, nội dung bên trong tuy là có cô nhưng cô không phải nhân vật chính bởi vì nhân vật chính thực sự là Hạ Lam.

Nói về cô, từ ngữ rất cay nghiệt, nói rằng cô là người không rõ cha, mẹ cô ngày còn trẻ cũng không đứng đắn, nên cô bây giờ mới thành ra thế này, nhờ vào lòng thương của người già mà có được vị trí như hiện tại, đã dùng mọi cách để quyến rũ Tần Hàm Dịch, là kẻ chen ngang vào tình yêu của Hạ Lam.

Nhưng đây cũng không phải là nội dung chính, chẳng qua là muốn làm nổi lên sự lương thiện của Hạ Lam, cho thấy Hạ Lam với xuất thân cao quý.

Diệp Dĩ Muội cảm thấy, con người thực sự rất hay quên, rõ ràng là Hạ Lam rời bỏ Tần Hàm Dịch, cuối cùng câu chuyện lại biến thành cô là người chen ngang vào tình yêu của bọn họ.

Vậy tình cảm của Hạ Lam với Hứa An Ca là thế nào?

Ánh mắt cô vẫn không rời khỏi trang tạp chí, hóa ra về điểm này, cũng đã có lời giải thích!

Hứa An Ca chẳng qua chỉ là bạn tri kỉ của Hạ Lam, giữa hai người từ trước tới nay chưa từng có hành động ân ái.

Bàn tay Diệp Dĩ Muội run lên, đặt cuốn tạp chí xuống, cố gắng hít thở thật sâu, không để ý tới nội dung trong cuốn tạp chí.

Thực ra, nội dung trong đó cũng không có gì to tát với cô, điều kích động cô lớn nhất đó chính là cô là người không rõ cha, mẹ thì thời trẻ không đứng đắn.

Cô không hiểu, tại sao làm người lại có thể không có đạo đức như thế, tạp chí Phong sao có thể tùy tiện sỉ nhục cha mẹ của người khác như thế?

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân gọi điện tới.” tiếng của Vú Trần đột nhiên vang lên bên tai cô.

“Vâng.” Diệp Dĩ Muội đỡ lấy điện thoại trên tay vú Trần, hít thở thật sâu, ổn định lại tinh thần đang căng thẳng, cô mới nói nhẹ nhàng: “Bà nội.”

Tần lão phu nhân thở dài một tiếng trong điện thoại, nói an ủi: “Cháu ngoan của ta, gần đây oan ức cho cháu rồi.”

“Bà nội không sao đâu ạ!” Diệp Dĩ Muội dừng lại vài giây rồi lại nói tiếp: “Chỉ cần Hàm Dịch và bà nội động viên, ủng hộ cháu thì cháu không sợ gì cả.”

Cô nói dứt lời, đầu dây bên kia là một sự im lặng kéo dài.

Trong lòng Diệp Dĩ Muội đột nhiên có một dự cảm không lành, cô khẽ gọi một tiếng: “Bà nội?”

“Dĩ Muội....” Tần lão phu nhân dường như rất do dự, nhưng cuối cùng bà vẫn mở miệng: “Bà đưa cháu ra nước ngoài nhé! Tranh thủ lúc còn trẻ, học thêm vài thứ sẽ tốt.”

Con tim Diệp Dĩ Muội run lên, rồi đột nhiên đau như cắt, làm cho cô gần như nghẹt thở đi.

Hóa ra, người duy nhất trên thế giới này hiểu và ủng hộ cô chỉ có một người là Tần Hàm Dịch, ngay đến cả bà nội cũng không hiểu cho cô.

“Bà nội đã cho người giúp cháu làm thủ tục rồi, đặt vé máy bay cho cháu sau đó một tuần.” Tần lão phu nhân không nghe thấy câu trả lời của cô, bèn tiếp tục nói.

“Bà nội cũng cảm thấy cháu làm mất mặt Tần gia có đúng không ạ?” tiếng nói của Diệp Dĩ Muội không còn được tròn vành rõ chữ, nhưng cô vẫn cố hỏi.

Cô luôn cho rằng, Tần lão phu nhân coi cô như cháu gái ruột của mình, nhưng hóa ra chẳng qua chỉ là sự tự tưởng tượng của cô mà thôi.

Nếu cô là cháu gái ruột của bà, lúc này, bà sẽ bảo vệ cô còn không hết sao có thể đưa cô ra nước ngoài chứ?

“Dĩ Muội, cháu đừng nghĩ nhiều, bà nội là vì muốn tốt cho cháu.” Tần lão phu nhân bất lực giải thích.

“Nếu cháu không đi thì sao ạ?” Diệp Dĩ Muội hỏi lại với ý từ chối.

“Cháu nên biết rằng, việc bà nội đã quyết thì ngay tới cả Hàm Dịch cũng không thay đổi được.” Tần lão phu nhân nói với ngữ khí vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, rõ ràng là không phải đang thương lượng với cô.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nguyên Nhân Cái Chết Của Mẹ

Cơ thể Diệp Dĩ Muội run lên, bàn tay đang cầm điện thoại nắm chặt lại, không để cho nó rơi xuống đất....

“Bà nội, tại sao nhất định phải ép cháu?” bây giờ vết thương trong tim Diệp Dĩ Muội lại do chính một người mà cô coi như là người thân gây ra.

Hơn nữa, cũng chính Tần lão phu nhân từng nói với cô, bất luận thế nào cũng không được buông tay Tần Hàm Dịch.

“Dĩ Muội, bà nội đảm bảo với cháu, vị trí Tần thái thái mãi mãi thuộc về cháu.” Tần lão phu nhân nói giọng bảo đảm chắc nịch.

“Bà nội, thứ cháu cần không phải là danh hiệu Tần thái thái, cháu không thể bỏ Hàm Dịch lại khi mà anh ấy đang ở vào lúc khó khăn như thế này.” Giọng nói nài nỉ của cô khẽ run lên, cô đương nhiên biết tính khí của Tần lão phu nhân, nếu như bà đã khẳng khẳng đưa cô đi thì ai cũng không ngăn được.

“Dĩ Muội, cháu là một cô gái hiếu chuyện, đừng làm khó bà nội.” Tần lão phu nhân nói càng lúc càng trầm giọng xuống.

“Bà nội, bà không cảm thấy như vậy là không công bằng à? Lúc đầu là bà ép chúng cháu ở bên nhau, bây giờ chúng cháu yêu thương nhau rồi, bà lại ngăn cách chúng cháu, bà không cảm thấy tàn nhẫn sao à?” Diệp Dĩ Muội bất lực tranh cãi và biện luận, cô thực sự không hiểu, tại sao con người trên thế giới lại có thể thay đổi nhanh như thế.

“Cháu chuẩn bị đi, cứ như thế nhé!” Tằn lão phu nhân liền cúp máy, không cho Diệp Dĩ Muội cơ hội để thuyết phục.

Tằn lão phu nhân biết, bà làm thế này đối với bọn họ thì đều tàn nhẫn, có điều bà cũng không hi vọng sự việc tàn nhẫn hơn sẽ xảy ra, bà làm vậy chẳng qua cũng vì muốn tốt cho bọn họ mà thôi.

Diệp Dĩ Muội nghe tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, khuôn mặt cô là nỗi đau không thể diễn tả thành lời.

Vú Trần đứng bên cạnh thở dài mooter iếng, cầm lấy chiếc điện thoại trong tay Diệp Dĩ Muội, đặt về chỗ cũ rồi mới nhẹ nhàng khuyên bảo: “Thiếu phu nhân lão phu nhân để cô đi thì cô hãy cứ đi đi! Đợi sóng gió qua rồi, lão phu nhân nhất định sẽ đón cô trở về.”

“Vậy cháu phải nói với Hàm Dịch thế nào đây?” Diệp Dĩ Muội hỏi lại.

“Về phía thiếu gia, lão phu nhân sẽ có cách.” Vú Trần trả lời.

“Anh ấy sẽ không đồng ý đâu, anh ấy cũng hi vọng cháu có thể cùng anh ấy đối mặt với sóng gió, lẽ nào sau này mỗi khi xảy ra việc gì cháu đều phải trốn ra nước ngoài sao?” Diệp Dĩ Muội phản bác lại, giống như Cao Thiên Du đã nói, đứng ở vị trí của cô, sớm muộn đều phải đối diện với những khó khăn và sự dòm ngó của các phương tiện truyền thông đại chúng, lúc này ngoài việc đối mặt thì vẫn là đối mặt, cô có chạy trốn cũng không giải quyết triệt để được.

“Haiz....” vú Trần thở dài một tiếng, bà là một người dưới cũng không tiện nói nhiều, chỉ biết nói đến thế thôi.

Nhưng, vú Trần rõ hơn ai hết, lão phu nhân nếu muốn để Diệp Dĩ Muội rời đi thì không ai có thể ngăn cản được.

“Vú Trần, cháu một ở một mình.” Diệp Dĩ Muội đứng lên, rời đi.

Cô không hiểu, tại sao tình yêu của bọn họ luôn gặp phải sóng gió? Cô không muốn trở thành gánh nặng của anh, càng không nhẫn tâm để anh một mình đối mặt với tất cả.....

Thế nhưng, rõ ràng là cô không có sự lựa chọn nào khác.

Tại tập đoàn quốc tế Tần thị.

Tiêu Nhiên đem bức thư màu trắng trong tay đưa cho Tần Hàm Dịch, sắc mặt rất bình tĩnh.

Tần Hàm Dịch không lập tức nhận lấy bức thư, mà dựa mình vào ghế, nhìn chăm chăm vào Tiêu Nhiên, nói: “Giải thích nguyên nhân một chút!”

“Tổng tài, tôi thích Lan Na.” Tiêu Nhiên khẽ cười, cuối cùng cũng nói ra bí mật trong tim mình.

Ánh mắt Tần Hàm Dịch có chút bất ngờ nhưng ngay sau đó đã trở về trạng thái bình thường.

Lúc này, sự việc anh nghĩ không thông bây giờ cũng đã có câu trả lời rồi.

“Thì thế nào?” anh cố gắng khắc chế sự phẫn nộ trong lòng mình, hỏi tiếp.

“Thi thể mẹ của thiếu phu nhân là do tôi cho người đánh cắp.” Thần sắc của Tiêu Nhiên quá mức bình tĩnh làm cho người nhìn có cảm giác dường như anh ta đang không biết sợ là gì.

Ánh mắt Tần Hàm Dịch đột nhiên trở lên tức giận, bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm, lạnh lùng hỏi: “Vậy tai nạn xe của mẹ cô ấy? có liên quan gì tới cậu không?”

Tiêu Nhiên giật mình, lập tức giải thích: “Tổng tài, sự việc tai nạn xe, thực sự không liên quan gì tới tôi cả

“Vậy thì lần bắt cóc Dĩ Muội, việc có người muốn đâm chết Dĩ Muội thì sao? Không liên quan gì tới cậu sao?” Tần Hàm Dịch liên tiếp chất vấn.

“Tổng tài, tôi chỉ làm có một việc tôi vừa nói, tất cả những việc khác đều không liên quan gì tới tôi.” Tiêu Nhiên phản đối mạnh mẽ.

Có những việc, anh ta có thể nhận, có những việc, anh ta không thể nhận.

Anh ta còn có người nhà, không thể việc gì cũng hi sinh cho Châu Lan Na được.

Và anh ta biết, Tần Hàm Dịch đã hoài nghi anh ta rồi, anh ta bắt buộc phải nhận lấy một việc thì mới thể thoát được.

Con người khi rơi vào hoàn cảnh khó khăn, tình yêu dường như đã trở nên không còn quá quan trọng.

“Đi tự thú đi!” Tần Hàm Dịch thờ ơ lên tiếng, anh kìm nén sự nóng vội muốn ra tay.

Và dù là người thân cận bên mình bao năm nhưng lời của Tiêu Nhiên lúc này anh cũng không có cách nào để tin hoàn toàn.

Nhưng, lúc này anh không thể đánh rần động cỏ, chỉ có thể dựa theo những gì Tiêu Nhiên vừa nói và đi điều tra Châu Lan Na tiếp sau đó.

“Tổng tài, cho tôi một cơ hội nữa đi! Anh biết mà, gia đình tôi khó khăn, nếu tôi xảy ra chuyện, bọn họ ngay đến cả cuộc sống sinh hoạt cơ bản nhất cũng không đảm bảo được. Tiêu Nhiên cầu xin khẩn thiết.

“Tiêu Nhiên, bất kể ai làm sai việc gì cũng đều phải trả giá.” Tần Hàm Dịch nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng: “Nếu không phải tôi từng coi cậu như người anh em, bây giờ tôi nhất định đã thuê người lấy mạng cậu rồi.”

“Tổng tài, vậy thì tôi có thể dùng một bí mật để chuộc lại lỗi lầm của mình không?” con tim Tiêu Nhiên đang run lên, anh ta đương nhiên biết bản thân đi bước này sẽ nguy hiểm tới thế nào.

Vì vậy, anh ta đã có sự chuẩn bị, nghĩ được đường rút lui rồi nên mới tới.

Bây giờ anh ta chỉ muốn bình an rút lui khỏi Tần thị, như vậy anh ta sẽ không khó để tìm được một công việc trong ngành này.

“Ha ha....” Tần Hàm Dịch cười lạnh lùng, không sao, đây mới chính là phong cách của Tiêu Nhiên, việc gì cũng phải nghĩ trước đường rút lui cho bản thân.

“Tổng tài nhất định sẽ rất hứng thú với bí mật này.” Tiêu Nhiên đặt tập tài liệu trước mặt Tần Hàm Dịch: “Tổng tài, tôi chỉ là bị tình yêu làm cho mờ mắt, nhất thời hồ đồ nên mới phạm phải sai lầm, hi vọng tổng tài có thể cho tôi một cơ hội để làm lại từ đầu.”

Tần Hàm Dịch liếc mắt xuống, lật tập tài liệu ra, vốn anh thấy thờ ơ chẳng mấy để ý tới, nhưng dần dần lại thấy hồi hộp.

Anh mở ra hai trang giấy, thần sắc anh càng lúc càng khó coi.

“Tổng tài, như anh đã thấy, mẹ của thiếu phu nhân là do phu nhân thuê người đâm chết, mà anh và thiếu phu nhân....” Tiêu Nhiên kìm lại không nói tiếp, tuy anh ta và Tần Hàm Dịch thân phận có khác nhau nhưng anh ta cũng thực lòng coi Tần Hàm Dịch như một người anh em.

Vì thế, có những việc, anh ta sẽ làm, có những việc anh ta kiên quyết không làm.

Về bí mật này, anh ta đã điều tra ra nhưng vẫn luôn che giấu đi, không hi vọng mọi người phải đau khổ.

Nếu không phải lần này Tần Hàm Dịch hoài nghi anh ta thì anh ta cũng sẽ không chủ động đứng ra.

Và mẹ Tần Hàm Dịch thuê người đâm chết mẹ Diệp Dĩ Muội chính là bí mật duy nhất giúp anh ta có thể thoát thân.

“Cậu biết chuyện này từ khi nào?” Tần Hàm Dịch cố kìm nén không cho bản thân mình run rẩy, anh hỏi.

“Về thân thể của thiếu phu nhân, mấy ngày trước tôi mới biết, còn về việc phu nhân thuê người, lần trước khi tổng tài bảo tôi đi điều tra, tôi đã điều tra ra rồi, còn về phần chứng cứ, tôi cũng đã cho người xóa đi.” Tiêu Nhiên trả lời với ngữ khí trầm trọng.

“Cậu tạm thời nghỉ phép nhưng không được từ chức, không được rời khỏi thành phố này, bằng không cậu biết thủ đoạn của tôi rồi đấy.” ánh mắt Tần Hàm Dịch mang theo sự tức giận và hận thù, anh nói cảnh cáo.

“Vâng.” Tiêu Nhiên đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Tần Hàm Dịch sau khi nhìn chăm chăm anh ta rời đi, cơ thể anh dường như bị hút hết sức lực và mềm nhũn ra.

Sao có thể như vậy? sao có thể có chuyện này? Mẹ anh thuê người giết mẹ cô? Mẹ của Diệp Dĩ Muội lại chính là nhân tình của cha anh? anh và Diệp Dĩ Muội là anh em?

Nói như vậy thì mẹ anh có thể sớm đã biết tất cả mọi chuyện rồi?

Thế nhưng, sao bà ta lại có thể nhìn anh cùng với chính em gái của mình.....

Trong lòng có quá nhiều vấn đề, mọi thứ cứ dồn dập ập đến, anh không thể chờ đợi thêm một giờ khắc nào nữa, anh đứng lên chạy ra ngoài.

Bây giờ anh phải đi hỏi, người biết chân tướng sự việc đó.

Tiêu Nhiên nhìn theo bóng dáng Tần Hàm Dịch chạy ra ngoài, ánh mắt hoàn toàn là sự áy náy.

Tuy lời anh ta nói đều là sự thật, không hề có chút lừa dối nào, nhưng nếu không phải bất đắc dĩ, không phải vì bảo đảm sự an toàn của bản thân mà rời đi, thì anh ta cũng sẽ không coi đó là một con bài để trao đổi.

Anh ta tin, Tần Hàm Dịch nhất định sẽ không để mẹ mình mắc tội mà sẽ tha cho anh ta.

Chỉ là, tình nghĩa anh em hiếm có này cũng đã tới lúc chấm hết rồi.

Tần Hàm Dịch đi tới bãi đỗ xe lấy xe, trên đường không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, mới phi thẳng tới Tần gia.

Khi anh bước vào cửa, đứng lúc nhìn thấy Tần phu nhân đang uống trà ở vườn hoa, anh liền xông lại.

“Là mẹ đã thuê người đâm chết mẹ Diệp Dĩ Muội đúng không?”

Tần phu nhân bị câu chất vấn bất ngờ đó giật mình mà suýt sặc trà, bà ta hắng giọng vài cái, mới trở lại bình thường. Nhưng, sắc mặt lại khó coi hơn ban nãy vài phần.

“Con nói linh tinh cái gì đấy?” Tần phu nhân hỏi lại vẻ không vui chút nào.

“Vẫn còn muốn không thừa nhận?” Tần Hàm Dịch vớt tập tài liệu xuống thẳng bàn, làm đổ cả cốc trà của Tần phu nhân, nước trà chảy cả ra bàn, giọt cả lên váy của Tần phu nhân.

Một người ưa sạch sẽ nhất nhưng lúc này với bộ dạng như vậy mà dường như cũng không để ý, tay bà ta run run cầm tập tài liệu trên bàn lên.

Tần Hàm Dịch nhìn thấy mẹ mình như thế, thì anh đã đoán ra câu trả lời rồi.

Nếu không phải là bà ta đã làm thì bà ta sẽ không sợ hãi như vậy.

Tần phu nhân lật trang đầu tiên của tập tài liệu ra, khi nhìn thấy thông tin về thân thế của Diệp Dĩ Muội, đột nhiên hai mắt bà ta tròn xoe, không dám tin vào mắt mình ngược lên nhìn Tần Hàm Dịch: “Con nói, Diệp Dĩ Muội là...”

“Mẹ không biết?” Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm vào Tần phu nhân, anh chú ý từng chút thay đổi trên nét mặt bà ta.

“Nếu mẹ biết đó là con gái của người đàn bà rẻ tiền đó thì dù có chết mẹ cũng không cho cô ta bước chân vào Tần gia.” Tần phu nhân tức giận tới mức sắc mặt tái xanh đi: “Ly hôn, hai đứa lập tức ly hôn.”

“Cô ấy thực sự là con gái của ba?” Tần Hàm Dịch luôn cảm thấy không nên thế này, ông trời sao có thể tàn nhẫn như vậy, lại đùa bỡn với bọn họ như thế này.

Sớm ngày hôm nay, hai người bọn họ vẫn còn ở trên giường hôn nhau, nhưng chớp mắt một cái, cô liền trở thành em gái của anh.

“Ở đây chẳng phải viết rõ ràng thế à?” Tần phu nhân đứng lên, cầm tài liệu đưa ra trước mặt Tần Hàm Dịch: “Con xem kỹ đi, Hàm Dịch, hai đứa là anh em, lập tức ly hôn, đưa cô ta đi.”

“Nếu mẹ không biết thân thế của cô ấy vậy thì tại sao lại thuê người đâm chết mẹ cô ấy?” Tần Hàm Dịch nhận lấy tài liệu, lật tới trang chứng minh Tần phu nhân thuê người, chất vấn: “Nếu lúc trước mẹ không hề biết người phụ nữ này tình nhân của ba con thì tại sao mẹ lại thuê người đâm chết bà ấy?”

“Mẹ....” Tần phu nhân nhất thời bị con trai chất vấn làm cho cứng họng, nhưng sau đó đã phủ nhận ngay tức khắc: “Mẹ không hề thuê người đâm chết mà ấy, những chứng cứ viết trong này đều là vu khống.”

“Được, vu khống đúng không?” Tần Hàm Dịch cười lạnh lùng gật đầu: “Nếu sự việc này không có liên quan gì tới mẹ vậy thì con cũng không cần chịu sự uy hiếp của người ra mà để bọn họ đem chứng cứ giao cho cảnh sát là được rồi.”

Dứt lời, Tần Hàm Dịch định quay người rời đi.

“Hàm Dịch.” Tần phu nhân liền kéo tay anh lại, khuôn mặt lo lắng, căng thẳng đã bán đứng bà ta.

Những bằng chứng trong đó đều chính xác, bà ta không dễ để chối cãi.

“Không sai, ngay từ đầu mẹ đã biết bà ta chính là tình nhân của ba con, mẹ hận bà ta, hận bà ta đã cướp đi cha con, con gái bà ta lại tới để cướp đi con, vì thế mẹ nhất thời hồ đồ, đã thuê người đâm chết bà ta. Thế nhưng, mẹ thực sự không biết cô ta là con gái của ba con, mẹ và ba con sau khi kết hôn, bọn họ liền chia tay rồi. mẹ thực sự cứ nghĩ rằng ba con và bà ta không còn qua lại với nhau nữa. Hơn nữa, Diệp Dĩ Muội ít tuổi hơn con, mẹ thực sự cho rằng Diệp Dĩ Muội là con của mẹ cô ta và người đàn ông khác.” Lúc này mặt Tần phu nhân nước mắt đầm đìa, những sự việc đã qua đó là vết thương lòng mà bà ta mãi mãi không muốn nhắc lại.

Chồng bà ta mãi cho tới khi chết, trong lòng vẫn nhớ thương về người phụ nữ khác.

“Ba con đã không còn nữa, mẹ, tại sao mẹ....” Tần Hàm Dịch thực sự không biết bản thân còn có thể nói gì, nếu kẻ thuê người kia là Hạ gia có thể anh sẽ không chút do dự mà báo cảnh sát, thế nhưng người đó lại là mẹ đẻ anh, sao anh có thể nhẫn tâm tự tay đưa ta vào ngục chứ!

“Đưa Diệp Dĩ Muội đi, Tần gia không thể để một tin đồn xấu thế này đồn ra ngoài.” Tần lão phu nhân lạnh lùng lên tiếng, đột nhiên đi tới.

Tần phu nhân liền co rúm người lại, khuôn mặt sợ hãi nhìn Tần lão phu nhân.

Tần Hàm Dịch từ từ quay đầu lại, ánh mắt đã như đóng băng lại: “Bà đã biết từ khi nào?”

“Sáng ngày hôm kia, có người chuyển phát nhanh cho ta một tập tài liệu, trong đó có thân thể của Dĩ Muội.” thần sắc trên mặt Tần lão phu nhân càng lúc càng trùng xuống: “Ta vốn không định nói cho con biết, mà đưa thẳng Dĩ Muội đi, nếu con đã biết rồi, sự việc này sẽ do tự con giải quyết.”

“Tài liệu có thể là giả?” Tần Hàm Dịch vẫn chưa chịu bỏ cuộc mà hỏi tiếp.

“Tài liệu đó là thật, ta đã cho người đi điều tra, hơn nữa cũng đã cho người kiểm tra ADN của con và Dĩ Muội, hai đứa đúng là anh em.” Tần lão phu nhân giống như quan thẩm phán dưới địa ngục, bác bỏ một chút hi vọng quá mong manh của Tần Hàm Dịch.

Dứt lời, Tần lão phu nhân hướng ánh mắt mình về phía Tần phu nhân, đợi tới khi nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của bà ta mới lại hướng ánh mắt về phía Tần Hàm Dịch, bà thở dài một tiếng nói: “Mẹ con nhất thời hồ đồ, cho mẹ con một cơ hội. con làm con trai, sẽ không thể tự mình đưa mẹ mình vào tù chứ!”

Cơ thể Tần Hàm Dịch đứng không vững nữa, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy bất lực như thế này.

Sao lại thế này, người con gái anh yêu, vợ anh, lại là em gái anh, còn anh một lòng muốn tìm ra hung thủ thì người đó lại chính là mẹ anh.

Anh còn có thể làm gì nữa? Đưa mẹ mình vào tù sao? Tiếp tục mối quan hệ vợ chồng với chính em gái mình?

“Hàm Dịch, mẹ biết sai rồi.” Tần phu nhân kéo tay con trai, bà ta không hề sợ con trai sẽ đi tố cáo bà ta, bà ta chỉ sợ con trai cả đời sẽ không tha thứ cho mình.

“Ha ha....” Tần Hàm Dịch cười lạnh lùng, vung tay Tần phu nhân ra, ánh mắt anh lạnh như băng nhìn mẹ và bà nội mình: “Sự việc này, ai cũng không được phép để Diệp Dĩ Muội biết.”

“Được, mẹ nhất định sẽ không nói.” Tần phu nhân lập tức bảo đảm.

“Nếu không phải con đã biết rồi thì bà nội cũng không hi vọng con biết.” Tần lão phu nhân thở dài một tiếng, trả lời.

Có được sự bảo đảm của hai người, Tần Hàm Dịch không còn lưu luyến gì nữa, anh nhắc chân đi về phía chiếc xe của mình.

Tần phu nhân đang nhìn theo bóng dáng con trai mình đầy thương cảm, đột nhiên cảm thấy ánh mắt bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm lạnh lùng.

Bà ta quay đầu lại, liền bắt gặp ánh nhìn của Tần lão phu nhân.

“Mẹ, sao mẹ lại nhìn con như thế làm gì?” Tần phu nhân không thể không có chút chột dạ.

“Vì cô và Hàm Dịch, tôi sẽ không để Dĩ Muội nhận tổ quy tông, phân chia một phần tài sản của Tần gia.” Tần lão phu nhân bảo đảm.

“Mẹ, thật ạ?” Tần phu nhân có chút không dám tin.

Tuy nói là thần sắc Diệp Dĩ Muội thực lòng không hợp để lộ ra mọi chuyện, nhưng dù gì cô cũng là con cháu của Tần gia, hơn nữa lão phu nhân trước đây lại thích cô như vậy, khó lòng đảm bảo rằng sẽ không phân một phần tài sản cho cô, để cho cô sinh sống ở nước ngoài.

Bây giờ, lão phu nhân đột nhiên lại chủ động đưa ra lời hứa như thế đã làm cho bà ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Hàm Dịch là giọt máu duy nhất của ta, đó là điều nên làm.” Lão phu nhân dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Nhưng, ta vì nó đã hi sinh một giọt máu khác của Tần gia, bây giờ Tần thị lại ở trong tình trạng bất bệnh nguy hiểm, có phải cô cũng nên giúp con trai cô?”

Tần phu nhân lúc này mới như hiểu ra, hóa ra sự bảo đảm của lão phu nhân không đơn thuần chỉ là bảo đảm mà là có điều kiện!

“Ta cũng là cho hai mẹ con cô một cơ hội mà hàn gắn lại mối quan hệ, cô biết đấy, Hàm Dịch bây giờ rất hận cô, nếu cô chịu giúp nó, đem số cổ phần của Tần Thị và Long Thiên đều chuyển vào tên của Hàm Dịch, để nó vượt qua được nguy cơ lần này, ta tin nó sẽ dần dần tha thứ cho cô.” Lão phu nhân tiếp tục nói từ tốn.

Bà biết, đối với một người đã mất đi người chồng mà nói, sẽ không có bất kì sự việc gì quan trọng hơn con trai bà ta.

Bà tin, con dâu của bà nhất định sẽ làm cho bà hài lòng, mãn nguyện.

“Được, con sẽ lập tức gọi luật sư để làm thủ tục.” Tần phu nhân dường như không có bất kì sự do dự nào, đúng như lão phu nhân nghĩ, Tần Hàm

Dịch chính là điểm yếu của bà ta.

Lão phu nhân cười cười hài lòng, rồi mới quay người đi, bước đi chậm rãi.

Tân phu nhân nhìn theo bóng dáng lão phu nhân cười lạnh lùng, gờng càng già càng cay, sự việc đã tới nước như thế này rồi mà bà ấy vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy.

Cao Thiên Du từ trước tới giờ không bao giờ tin vào duyên phận, nhưng lần này thì cô thật sự tin rồi.

Vốn dĩ là đã hẹn gặp với bà ngoại, để gặp Cảnh Hạo. Thế nhưng, người đàn ông này rất không nghĩa khí đã chơi trò mất tích với cô, hại cô làm bà ngoại ép tới tham gia buổi yến tiệc buổi tối ngày hôm nay, miệng nói rằng cô về nước rồi cũng nên gặp gỡ những gia đình, những người có mối quan hệ với Phùng gia, thế nhưng trong lòng Cao Thiên Du rất rõ, bà ngoại làm thế này là đang muốn tìm đối tượng cho cô.

Thực ra, cô cũng có thể hiểu nỗi lòng lo lắng không đợi được nữa của bà ngoại.

không phải sợ cô không gả đi được mà là lo lắng tình cảm của cô và Lục Danh Dương lại được nối lại.

Cô cảm thấy sự lo lắng này của bà ngoại là hoàn toàn không cần thiết.

Cho dù Diệp Dĩ Muội cũng nói với cô: “Không trách Lục Danh Dương, anh ấy chỉ là làm theo chức trách, nếu cậu yêu anh ấy thì hãy tha thứ cho anh ấy đi!”

Nhưng, Cao Thiên Du cảm thấy cô không có cách nào để tha thứ được cho Lục Danh Dương, cho dù Diệp Dĩ Muội có thể làm nhưng cô làm không nổi.

Con người cô từ trước tới giờ ân oán rõ ràng, không có cách nào để mơ hồ, âm ờ.

Cô nghĩ, hoặc là còn có một khả năng, đó là tình cảm của cô đối với Lục Danh Dương chưa tới nỗi khắc cốt ghi tâm.

Vì thế cô mới có thể nói buông là buông, quyết định chuyển nhà, không nhận điện thoại của anh, cắt hết mọi quan hệ và cách liên lạc với anh.

Nhưng, bất lực, bà ngoại dường như không hề biết sự dứt khoát của cô, mà cứ bắt buộc phải lôi cô tới tham gia buổi yến tiệc này cho bằng được.

Còn nói uy hiếp, nếu cô không tới thì bà ấy sẽ ép cô về Mỹ.

Trước chính sách đàn áp của bà ngoại, Cao Thiên Du chỉ có thể ngoan ngoãn tới tham gia. Cô uể oải đi theo bên cạnh bà ngoại, nghe bà ấy hỏi một người đàn ông trung niên rất lịch sự: “Con trai anh sao hôm nay không nhìn thấy vậy?”

Cao Thiên Du thực sự phục rồi, bà ngoại cô định cư ở nước ngoài, vậy mà ngay đến cả việc người ta có con trai hay không bà ấy cũng biết, không phải là vì cô mà đã tìm hiểu trước chứ?

“Phùng lão phu nhân yên tâm đi! Tôi đã thông báo cho nó, nó sắp tới rồi.” người đàn ông trung niên lập tức cười tươi trả lời, rõ ràng là sớm đã ngầm ngầm giao ước với bà ngoại cô.

Chỉ là Cao Thiên Du rất tò mò, con trai của vị tiên sinh này rốt cuộc là thần thánh phương nào mà trường hợp như thế này cũng dám tới muộn, cô thực sự là nể phục.

Có điều, người đàn ông trung niên nho nhã này cô thấy có vẻ quen quen, chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra là ai thôi.

Nhưng, đây cũng là điều bình thường, cô mới về nước chưa lâu, rất nhiều người chỉ là nhìn qua ảnh, không thể vừa nhìn đã nhận ra, cũng là hợp tình hợp lý, chủ yếu cũng là do cô không để tâm, chẳng nghĩ nhiều.

Phùng lão phu nhân khuôn mặt hòa nhã cười cười, trong lòng thì lại đang cho điểm người ra, cuộc đời bà ấy ghét nhất là người tới muộn, hơn nữa lại là một kẻ hậu bối.

Chỉ là, trong trường hợp này bà ấy chỉ có thể giữ cho mình sự tôn quý và đại lượng.

Người đàn ông nhìn thấy Cao Thiên Du vẻ thờ ơ không để ý, trong lòng ông ta cũng thấy thích cô gái này nhưng ông ta cũng nhìn ra, Cao Thiên Du là bị ép tới.

Ánh mắt ông ta di chuyển, hai mắt ông ta đột nhiên sáng lên, nói với Phùng lão phu nhân: “Vừa nói tới nó thì nó đã tới rồi.”

Ông ta chỉ tay về phía sau Cao Thiên Du, biểu thị rằng có người tới.

Cao Thiên Du chỉ là cười cho có lệ, không hề có ý định quay đầu lại, người ta đến thì có liên quan gì tới cô chứ?

Chỉ là, lúc này, cô thấy người đàn ông trung niên đang nheo mày lại, nói với cô: “Thiên Du, cháu đợi chú một lát.”

Dứt lời, ông ta nhanh chân đi về phía con trai, gằn giọng xuống nói: “Mặt mũi làm sao thế này?”

“Bị thương rồi, không nhìn thấy à?” kẻ đó tùy tiện, trả lời trống không.

“Bị thương thành ra thế này rồi mà mày không sớm nói?” người đàn ông trung niên rõ ràng là bị con trai mình làm cho tức điên lên.

“Sao con lại chưa nói? Rõ ràng con đã nói cho ba là con bị thương rồi, không tới được, là ba uy hiếp con, bảo con nếu không tới thì sẽ khóa thẻ tín dụng của con lại nên con mới miễn cưỡng tới đây chứ?” người đó phản bác lại.

“Nếu đã tới rồi thì đi lại đây, gặp Cao tiểu thư rồi lập tức quay về.” Người đàn ông trung niên với khuôn mặt hối hận, nghĩ bản thân có thể nào cũng không tin chuyện anh bị thương là thật nên đã ép anh tới, giờ thì mất mặt rồi!

“Cô ta thế nào mà lại còn bắt bản thiếu gia đến gặp cô ta?”

“Im miệng, đừng nói linh tinh, đúng rồi, lát nữa có người hỏi con vết thương của con là bị làm sao thì con hãy nói là do cứu người nên thế nhé!”

“Con đúng là cứu người nên mới bị thương mà!”

“Mày mà...?” người đàn ông nói con trai với vẻ hoàn toàn không tin.

“Ba không tin thì thôi vậy.” anh cũng chẳng để ý tới việc ba mình không tin, dù sao thì trong lòng cha anh, hình tượng bản thân mãi mãi là không tốt, chỉ cần không khóa thẻ tín dụng của anh lại thì cha anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!

Người đàn ông trung niên nhìn bộ dạng bất cần của con trai liền lắc đầu, đưa anh đi tới bên cạnh Cao Thiên Du, nói: “Phùng lão phu nhân, Cao tiểu thư, đây là con trai lớn của tôi Cảnh Hạo.”

Cao Thiên Du và Cảnh Hạo hai người bốn mắt nhìn nhau đơ ra, có điều, Cao Thiên Du đã phản ứng sớm hơn Cảnh Hạo một bước.

Bởi vì, hôm nay Cảnh Hạo đã cho cô leo cây nên anh có phần chột dạ.

Bây giờ nhìn thấy cô gái này ở đây, anh thực sự đã muốn bỏ chạy.

Nụ cười trên môi Cao Thiên Du rạng rỡ như thế là sao, chẳng phải anh đã chơi trò biến mất với cô à?

Nhìn đi! Bây giờ lại lọt vào tay cô rồi.

“Thiên Du, hai đứa nói chuyện với nhau đi, bà và chú Cảnh đi ra đằng đó gặp gỡ bạn bè.” Phùng lão phu nhân vừa nhìn thấy ánh mắt như mắt sói của cháu gái mình, liền đoán chắc rằng hai người này quen biết nhau.

Như vậy cũng tốt, đây là kết quả mà bà ấy muốn thấy.

“Vâng, con biết rồi, bà ngoại.” Cao Thiên Du trả lời với tâm trạng rất tốt.

Nhìn cha mình và Phùng lão phu nhân càng đi càng xa, Cảnh Hạo tự giác lùi về phía sau một bước, bởi vì nụ cười của Cao Thiên Du thực sự là quá “ngọt ngào” làm cho anh có chút sợ hãi....

“Anh ra viện từ khi nào đấy?” Cao Thiên Du nhìn vết thương trên mặt anh, hỏi.

“Vừa mới....không lâu lúc trước.” Cảnh Hạo lúng túng nói dối: “Nếu không phải là cơ thể cảm thấy không thoải mái tôi đã đi cùng với cô rồi.”

Cảnh Hạo đã hối hận rồi! nếu biết thế nào cũng khó thoát khỏi cái chết vậy thì anh còn chạy làm cái gì? Cứ đợi chết là xong rồi.

“Ồ, vốn dĩ hôm nay tôi còn muốn đi thăm anh đấy, đáng tiếc là đang định đi thì có việc nên không đi được.” Cao Thiên Du nói như thể bạn cũng đang tâm sự với nhau vậy, cũng không nhắc tới việc anh cho cô leo cây.

“Vậy sao? Hóa ra cô quan tâm tôi như thế, sao tôi không nhìn ra nhỉ?” Cảnh Hạo hỏi xong lại cảm thấy câu hỏi này có chút gợi đòn, lập tức lại nói: “Không cần khách khí, chúng ta vẫn không thân thiết lắm.”

“Tôi đương nhiên quan tâm anh rồi, anh không tin sao?” Cao Thiên Du hoàn toàn chẳng quan tâm tới câu nói phía sau của anh, làm ra vẻ rất đau lòng, suýt nữa làm cho Cảnh Hạo buột miệng mà nói “tin”, nhưng anh vẫn không nói ra, bởi vì, dựa vào trực giác, anh cảm thấy cô gái này đang trêu chọc anh.

“À..ừm...tôi hơi khát, tôi đi lấy ly rượu uống.” Cảnh Hạo nói một câu rồi chuồn thẳng.

Cuộc đời này anh chưa từng sợ ai, thế nhưng Cao Thiên Du hôm nay thực sự là làm anh lạnh quá, cả người đang run lên như cây sậy.

Anh thực sự sợ nếu không chuồn, cô gái này sẽ đột nhiên rút ra một con dao mà cắt tiết anh mất.

ở đây Cảnh Hạo vừa đi, Cao Thiên Du liền nhìn thấy hai người khiến cho cô cảm thấy bực dọc.

Triệu Oanh khoác tay Lục Danh Dương đi vào từ đại sảnh.

Hai người nhìn thấy cô rõ ràng là đờ người ra, bởi vì những trường hợp thế này, người có thể đến, đều là những người có thân phận, có địa vị.

Thế nhưng rõ ràng, bọn họ đều không hề biết thân phận thực sự của Cao Thiên Du.

Lục Danh Dương không để ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh mà rút tay ra khỏi tay Triệu Oanh, nắm lấy cổ tay Cao Thiên Du, kéo cô đi ra ngoài.

Cao Thiên Du cũng không giăng co, lúc này kêu gào lên chỉ có mà mất mặt thôi.

Còn giữa cô và Lục Danh Dương sớm muộn cũng phải nói chuyện với nhau, không thể trốn mãi được.

Anh ta kéo tay cô, mãi cho tới khi hai người tới bên bờ của một bể bơi gần với cổng nhất rồi mới dừng lại, lúc này đa số mọi người đều ở phía trong hàn huyên, lúc này người ở hồ bơi đều cực kì ít, lại cách bọn họ rất xa.

Hơn nữa vì đèn ở khu vực này khá tối, nếu không nhìn kĩ và ở gần thì sẽ không có ai có thể nhìn ra hai người là ai.

“Tại sao trốn tránh anh?” Lục Danh Dương nheo mắt lại nhìn cô chăm chăm hỏi, giống như đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cao Thiên Du cười lạnh lùng, hỏi lại: “Vậy thì anh có biết chúng ta tại sao chia tay không?”

“Cao Thiên Du, sự việc đó kể cả là anh không làm thì cũng sẽ có người khác làm. Hậu quả của việc anh khăng khăng từ chối chỉ có thể làm cho tiền đồ của bản thân bị hủy hoại hoàn toàn, mà cũng không thay đổi được nội dung của bài báo đó.” Lục Danh Dương như phát điên lên, anh ta cảm thấy Cao Thiên Du thay đổi rồi, hoàn toàn không thể đứng ở lập trường của anh ta mà suy nghĩ sự việc.

“Đúng, anh nói cũng có thể không sai, nhưng tôi muốn hỏi anh, nếu người bị đưa lên mặt báo đó là em gái ruột anh thì anh có còn vì công việc mà nhất định phải đăng không?” Cao Thiên Du không muốn tranh cãi với anh ta, nói cho cùng, sự phân tích của hai bọn họ đó là, Diệp Dĩ Muội là bạn cô nên cô coi trọng nhưng đối với Lục Danh Dương mà nói thì Diệp Dĩ Muội chẳng là cái gì.

“.....” Lục Danh Dương nhất thời bị chất vấn cứng họng, anh ta quay đầu sang một bên hít thở một hơi thật sâu, giống như đang cố gắng hết sức kìm nén cơn tức giận của bản thân.

Còn sự im lặng của anh lúc này đồng nghĩa với việc đã cho cô câu trả lời. Người thân của bản thân anh là người còn bạn của cô, anh căn bản không hề để ý.

Vậy, người như anh có thực sự để ý tới cô không? Có quan tâm cô thật sự không?

Cô nhìn sự phẫn nộ trên khuôn mặt anh ra, liền cảm thấy thật mỉa mai, không muốn nhiều lời với anh ta, cô bước sang ngang một bên, chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng, cô vừa đi tới một bên ngang hàng với người anh, anh đột nhiên nắm lấy cánh tay cô, ngăn bước chân của cô lại.

“Bỏ tôi ra, đừng để mọi người thấy và cả hai phải khó xử.” Cô hơi cúi đầu xuống, nhìn vào tay anh, nói lạnh lùng cảnh cáo.

“Thiên Du, đừng rời xa anh, cho anh một cơ hội.” tiếng nói của Lục Danh Dương gần như van nài, lại như bắt lức, đây là lần đầu tiên anh ta làm thế này với một cô gái.

Cao Thiên Du nghe thấy vậy, sống mũi cay cay, hai mắt cô bỗng nhòe đi.

Cắt đứt mối quan hệ này này cô cũng không nỡ, cũng không dễ dàng như bề ngoài cô thể hiện ra.

“Thiên Du, tha thứ cho anh, chỉ một lần này thôi.” Lục Danh Dương thấy cô dao động liền kéo cô lại ôm cô vào lòng, khẽ thì thầm bên tai cô.

Hơi thở ấm áp của anh tỏa ra bên tai cô, đã từng có những lúc cô cười ha ha trong lòng anh, cười tới nỗi quên hết sự đời.

Con tim cô không thể không có một chút dao động.

Thế nhưng, Cao Thiên Du chính là Cao Thiên Du, ngay lập tức cô đem sự dao động đó kìm nén xuống, khẽ đẩy anh ta ra.

“Lục Danh Dương, chúng ta kết thúc rồi, đừng tới tìm tôi nữa.” Cô nói một câu lạnh lùng, nhắc chân đi vào hội trường buổi yến tiệc.

Cứ thế này đi! Con người không thể lúc nào cũng nghiêng bên này, ngả bên kia, bằng không sẽ chẳng có ai được vui vẻ.

Khi cô bước vào hội trường buổi yến tiệc, hai mắt có chút đỏ lên, Cảnh Hạo vừa nhìn đã nhìn ra.

Anh đưa cho cô một cốc rượu, chỉ tay về phía ghế sofa: “Đi, chúng ta đi uống rượu.”

“Được.” Cao Thiên Du đỡ lấy ly rượu, đi theo anh về phía góc anh chỉ.

Và Cao Thiên Du đi vào sau cô, đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

Hóa ra, Cao Thiên Du cùng tới với Cảnh Hạo! Đây mới là nguyên nhân chính khiến cô chia tay với anh sao?

Diệp Dĩ Muội ngồi trong căn phòng trống vắng, nhìn tờ báo, tạp chí trong tay, cô khẽ cười khẽnh, cười chua xót, cay đắng.

Tần lão phu nhân thực sự là không có cách nào khác, sau hôm bà ấy gọi điện thoại cho cô bảo cô rời đi, Tần Hàm Dịch cũng đã gần một tháng không về nhà.

Còn trên các mặt báo, lại bắt đầu xuất hiện các bài viết không hay về Tần Hàm Dịch.

Thậm chí còn có tạp chí chụp được những bức ảnh thân thiết của anh và Hạ Lam, cả Châu Lan Na nữa.

Diệp Dĩ Muội nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, rốt cuộc tại sao? Một người có thể thay đổi nhanh tới như thế?

Cô muốn gọi điện tự mình hỏi anh, thế nhưng, cô căn bản không làm được.

Cô từng đồng ý với anh, bất luận thế nào cô đều tin anh.

Vì thế, cô đã không chạy tới phòng làm việc của anh, chỉ đợi anh sẽ cho cô một lời giải thích.

Cô cố tự nhủ với bản thân mình, đó đều là giả, chẳng qua chỉ là một vở kịch của Tần Hàm Dịch mà thôi.

Bởi vì, kể từ sau khi tin tức của bọn họ được đưa ra, những tin bài mắng nhiếc xúc phạm cô đột nhiên đều biến mất. Còn Tần lão phu nhân cũng không gọi điện tới ép cô rời đi nữa.

Vì thế, cô chỉ có thể dựa vào hai điểm này mà nghĩ theo chiều hướng tốt.

Thế nhưng, bất luận tự lừa bản thân thế nào thì sự thực vẫn không dễ để không đối mặt, cô lừa bản thân mình đã một tháng rồi, cô không thể tiếp tục làm vậy được nữa....

Tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên làm cô như thể muốn đập nát nó đi.

Những ngày này, ngoài điện thoại của Cao Thiên Du ra, điện thoại của ai cô cũng không muốn nhận, nhưng người gọi tới lại kiên nhẫn như thế, không ngừng gọi tới.

Còn người này, chính là Hứa An Ca.

Cuối cùng cô cũng bị sự kiên trì của anh đánh bại, cô nhắc điện thoại.

“Dĩ Muội, cuối cùng em cũng chịu bắt máy rồi.” Hứa An Ca nói với giọng vừa lo lắng vừa quan tâm.

“An Ca, có thể đừng quan tâm tới việc của tôi không?” Diệp Dĩ Muội lúc này không muốn nói gì cả, việc của cô cô muốn tự mình giải quyết.

Hơn nữa, việc Tần lão phu nhân yêu cầu cô rời đi và sự thay đổi của Tần Hàm Dịch trong thời gian chớp mắt như thế làm cho cô không thể không sinh nghi, ở đây chắc chắn là có vấn đề gì đó.

Cô đã quyết định, bất luận thế nào, ngày mai nếu không liên lạc được với anh, cô sẽ đi tới phòng làm việc của anh, đứng trước mặt anh hỏi, rốt cuộc là vì sao.

Kể cả, cô không có được câu trả lời mà chỉ là sự nhục nhã làm cho cô bỏ đi hoàn toàn hi vọng cũng còn hơn là thế này.

“Anh chỉ là muốn biết em vẫn ổn....” trong giọng nói của Hứa An Ca dường như có chút tự chế nhạo.

“An Ca, xin lỗi, tôi không phải....tôi chỉ là....” Diệp Dĩ Muội cũng không biết nên giải thích thế nào mới phải.

“Dĩ Muội, anh hiểu.” Hứa An Ca nghĩ, cả đời này anh sẽ trách ai nhưng cũng sẽ không trách cô, cô là người anh đã nhớ thương nửa đời người.

“Xin lỗi, An Ca...” Diệp Dĩ Muội cảm thấy bất lực, cô đang làm cái gì thế này?

Chẳng phải là đã không biết lòng người sao?

“Dĩ Muội, em không cần khách sáo thế với anh, thực ra anh rất muốn trở trút giận cho em.” đối với anh mà nói thì đó cũng là một niềm hạnh phúc.

“An Ca...” Diệp Dĩ Muội càng lúc càng cảm thấy áy náy.

“Được rồi, em nghỉ sớm đi.” Hứa An Ca nhẹ nhàng dặn dò một tiếng rồi mới cúp máy.

Cúp máy xong, trong lồng ngực Diệp Dĩ Muội cảm thấy rất khó chịu, ngột ngạt, cô cảm thấy buồn nôn và chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

Đứng trong nhà vệ sinh, cô nôn ọe một lúc nhưng cũng không nôn ra cái gì, chỉ là, khi cô ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt mình trắng bệch cắt không còn giọt máu. (Cập nhật nhanh nhất tại website: www.rosenovel.com)

Rửa mặt xong, quay trở lại phòng ngủ, cô ngồi trên giường suy nghĩ một lúc cô đã quyết định gọi điện cho Lam Dư Khê.

Những ngày này, Lam Dư Khê rất khác bình thường, một cuộc điện thoại cũng không hề gọi cho cô.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu, đầu dây bên kia mới truyền tới giọng nói của Lam Dư Khê: “Dĩ Muội.”

“Lam Dư Khê, anh biết nguyên nhân có đúng không?” Diệp Dĩ Muội lơ mơ cảm thấy Lam Dư Khê đang cố ý né tránh cô, bởi vì anh biết chân tướng.

“Hàm Dịch nói....” Lam Dư Khê do dự một lát rồi nói ra đầy khó khăn: “Chơi chán rồi.”

Diệp Dĩ Muội chỉ cảm thấy con tim mình như sắp nổ tung ra.

“Chính miệng anh ấy nói?” giọng Diệp Dĩ Muội run lên, hỏi lại.

“Ừm, chính miệng cậu ta nói với tôi.” Diệp Dĩ Muội khẳng định lại câu hỏi của cô, đã phá tan sự hi vọng cuối cùng trong lòng cô.

“Vậy tại sao anh ấy không tự mình tới nói với tôi? Tại sao không đuổi tôi ra khỏi Tần gia?” hai mắt Diệp Dĩ Muội nhòe đi nhưng cô tự nhủ với mình, không được khóc, nhất định không được khóc, tất cả những điều này đều không phải là thật.

“Dĩ Muội, quên đi tất cả mọi thứ ở đây đi, đi theo anh....anh dự định trở lại Paris.” Lam Dư Khê nói đầy vẻ thương xót cho cô.

“Tôi không tin.” Diệp Dĩ Muội vẫn giữ sự hoài nghi trong lòng, có những lúc, cảm giác giữa những người yêu nhau thì không lừa được người khác.

Cô không tin, sự bảo vệ của Tần Hàm Dịch dành cho cô trong những ngày vừa rồi đều không lừa được người khác.

“Nếu không tin vậy thì em hãy tự mình đi hỏi cậu ấy đi!” Lam Dư Khê hiểu, việc như thế này không tận mắt nhìn thấy thì ai cũng sẽ không tin.

Đi xem xem thế nào cũng tốt, chỉ có buông tay thì những ngày tháng sau này mới sống yên ổn được.

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội trả lời lại.

“VẬY em sớm nghỉ ngơi đi!” Lam Dư Khê dặn cô một câu, dừng lại vài giây rồi lại nói: “Nếu em quyết định đi cùng anh thì hãy gọi điện cho anh.”

“ĐƯỢC!” Diệp Dĩ Muội cúp máy, giơ tay lên dùng lực lau đi những giọt nước mắt, vừa hít thở một hơi thật sâu, lồng ngực cô lại như có cái gì đó đang đẩy ra, cảm giác như lại buồn nôn rồi.

Cô lập tức đứng lên, chạy vào nhà vệ sinh, cúi người xuống chiếc bồn tắm, cố để nôn ra nhưng lại vô cùng khó khăn.

Cô dùng nước lạnh tạt lên mặt, thở hồng hộc nhìn vào bản thân mình trong gương, càng cảm thấy cơ thể mình có điều bất thường, bắt đầu từ hai ngày hôm trước cô đã thế này rồi, lúc đó cô cho rằng chắc là do áp lực trong lòng nặng nề quá nên cũng không hề để ý.

Lúc này, mặt cô trắng bệch ra, cô không thể không thắc mắc.

Bám vào tường, cô mệt mỏi đi ra từ nhà vệ sinh, điện thoại cô lại một lần nữa đổ chuông.

Cô cố gắng đi tới bên giường và ngồi xuống, cầm lấy điện thoại lên nhìn, đó lại là một số máy lạ.

Cô bắt máy, giọng nói mệt mỏi, nhưng vẫn rất lịch sự: “Xin chào.”

“Diệp Dĩ Muội, trong tay cô có một số thứ tôi tin cô nhất định sẽ rất hứng thú.” Trong điện thoại, truyền tới giọng nói kì lạ của một người đã được nói qua máy chỉnh âm.

“Thứ gì?” Diệp Dĩ Muội hỏi lại đề phòng.

“Liên quan tới nguyên nhân cái chết của mẹ cô.” Đầu dây bên kia trả lời với giọng đặc ý.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Nhẫn Tâm

Diệp Dĩ Muội đi ra khỏi phòng ngủ, đi vào thư phòng, bàn tay cô run rẩy mở chiếc laptop trên bàn ra, mở mail của mình, quả đúng nhìn thấy thư điện tử mà người trong điện thoại nói sẽ gửi tới.

Cô hít thở thật sâu, mở thư điện tử ra, cho dù trong lòng đã có sự chuẩn bị về tâm lý trước nhưng nội dung bên trong vẫn làm cho cô ngạc nhiên tròn xoe hai mắt ra, hơi thở càng lúc càng trùng xuống.

Cô dùng tay bịt miệng lại mới ngăn không cho tiếng kêu ngạc nhiên phát ra, hai mắt đã ầng nước.

Đây là lý do mà Tần Hàm Dịch đột nhiên thay đổi sao? Bởi vì anh không thể tự tay mình bắt lấy mẹ đẻ mình đưa vào ngục, vì thế anh mới quyết định từ bỏ tình cảm của cả hai sao?

Diệp Dĩ Muội đột nhiên cảm thấy con tim mình hoàn toàn trống rỗng, không còn một chút hi vọng nào nữa.

Giống như việc Tần Hàm Dịch không muốn tự tay bắt mẹ mình đưa vào ngục, cô cũng không muốn mẹ mình chết oan như thế.

Bất luận thế nào, cô nhất định phải đòi lại công bằng cho mẹ cô. Thế nhưng, cô phải làm thế nào mới có thể lấy lại sự công bằng đó cho mẹ?

Cô đương nhiên không hề ngại thơ đến thế, cho rằng chỉ cần đem chứng cứ nộp cho phía cảnh sát thì cảnh sát sẽ đi bắt người.

Phía sau Tần phu nhân có thể lực của hai gia tộc, nếu như đụng vào bà ta, ai mà không phải cân nhắc? làm gì có thể có chuyện dễ dàng như thế, muốn bắt thì bắt.

Cho dù cô có muốn nộp bằng chứng lên trên thì bắt buộc cũng phải tìm một người có thể lực thì mới làm được.

Nghĩ đi nghĩ lại, người bên cạnh có thể giúp cô chỉ có hai người.

Một người là Cao Thiên Du, một người là Hứa An Ca.

Tâm ý của Hứa An Ca dành cho cô đã quá rõ ràng, cô không muốn phiền tới Hứa An Ca, vì thế chỉ có thể tìm tới Cao Thiên Du.

Thế nhưng, lúc này Cao Thiên Du và Cảnh Hạo đang uống rượu với nhau, lúc này đã uống rất nhiều rồi, căn bản không nghe thấy chuông điện thoại reo.

Diệp Dĩ Muội chỉ biết cúp máy, ngồi trong thư phòng đợi, đêm hôm nay cô chắc chắn lại không chợp mắt được rồi.

Và có thể vì thức đêm, cơ thể Diệp Dĩ Muội càng lúc càng thấy khó chịu, cuối cùng cô đã nôn ọe và đem hết những thứ ăn đã ăn trước đó nôn ra.

Vì trong thư phòng không có nhà vệ sinh, cho nên Diệp Dĩ Muội chạy ra khỏi thư phòng đã gây ra tiếng động và kinh động tới vú Trần.

Khi vú Trần chạy vào trong nhà vệ sinh trong phòng ngủ, Diệp Dĩ Muội đã nôn hết ra và toàn thân mềm nhũn bất lực, căn bản không hề chú ý phía sau có một người đứng.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?” vú Trần có chút lo lắng hỏi.

Diệp Dĩ Muội giật mình trước tiếng nói bất ngờ đó, sau khi bình tĩnh trở lại, cô lau miệng rồi mới quay đầu lại: “Cháu không sao.”

“Thiếu phu nhân, có cần đi bệnh viện khám xem thế nào không?” Vú Trần không yên tâm nên liền đưa ra ý kiến.

“Không cần đâu ạ.” Diệp Dĩ Muội nhìn bà cười cười, từ chối đề nghị của vú Trần.

“Thiếu phu nhân nếu không muốn ra ngoài, vậy thì để tôi gọi bác sĩ gia đình tới! cơ thể không khỏe thì phải khám xem thế nào chứ không được mặc kệ.” Vú Trần càng lúc càng lo lắng, bà đã đồng ý với thiếu gia, bất luận thế nào, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho thiếu phu nhân.

“Vú Trần, cháu thực sự không sao.” Diệp Dĩ Muội bất lực thở dài một tiếng, thấy vú Trần kiên quyết như thế, chỉ có thể thỏa hiệp: “Thế này đi! Cháu gọi điện cho Lam Dư Khê, để anh ấy lại là được chưa ạ?”

“Ừm!” vú Trần gật đầu, nhưng vẫn chưa rời đi mà hình như đang đợi Diệp Dĩ Muội gọi điện.

“Bây giờ cháu gọi đây.” Diệp Dĩ Muội miệng tuy nói thế nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp, lúc này còn có người ở bên cạnh quan tâm cho cô, thật tốt.

Cô cầm lấy điện thoại trong phòng, gọi cho Lam Dư Khê, vừa mới đổ chuông, đầu dây bên kia đã có người bắt máy, nhanh tới mức như thể chỉ đang chờ điện thoại vậy.

“Dĩ Muội.”

“Lam Dư Khê, tôi cảm thấy hơi khó chịu, anh có thể tới đây một chuyến không?” Diệp Dĩ Muội khẽ nói.

“Được, đợi anh, bây giờ anh sẽ tới luôn.” Lam Dư Khê lập tức trả lời.

“Lam Dư Khê, anh có thể sáng mai tới cũng được.” Diệp Dĩ Muội hơi ngại liền nói.

“Không sao, dù gì giờ anh cũng không có việc gì.” Lam Dư Khê nói nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ kiên quyết rồi liền cúp máy.

Diệp Dĩ Muội chưa kịp nói gì thì anh đã cúp máy, cô quay ra nhìn vú Trần rồi nói: “Lát nữa anh ấy sẽ tới, vú không cần lo lắng đâu ạ, vú đi nghỉ sớm đi.”

“Tôi xuống nhà làm cho thiếu phu nhân cái gì đó ăn, vừa nãy nôn hết ra rồi còn đâu, giờ thì trong bụng làm gì có gì nữa.” Vú Trần đang định đi ra thì liền bị Diệp Dĩ Muội kéo lại: “Vú Trần, không cần đâu ạ, cháu không đói.”

Vú Trần dừng bước lại, vỗ nhẹ vào tay cô, nói an ủi: “Thiếu phu nhân, cô phải chú ý giữ gìn sức khỏe không thì thiếu gia sẽ lo lắng đấy.”

Vú Trần không hề biết gì về nội tình phức tạp của chuyện này, bà chỉ biết Tần Hàm Dịch vẫn lo lắng cho Diệp Dĩ Muội.

Bà nghĩ, những tin đồn đại ngoài kia, chắc cũng là có nguyên nhân gì.

Nếu thiếu gia thật sự không còn cần thiếu phu nhân nữa thì sẽ không dặn dò bà phải chăm sóc cho thiếu phu nhân cẩn thận.

Còn về phía lão phu nhân, bà nghĩ, chắc là không muốn thiếu phu nhân nhìn thấy những tin đồn gần đây nên mới muốn đưa cô ra nước ngoài như vậy!

“Anh ấy lo cho cháu?” Diệp Dĩ Muội cảm thấy có chút nực cười, lúc này lo lắng cho cô làm cho cô cảm thấy thật giả tạo.

“Thiếu phu nhân, có rất nhiều việc không chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài, thiếu gia cũng có chỗ khó của thiếu gia, làm vợ chồng với nhau chẳng phải là phải biết tha thứ lẫn cho nhau à?” vú Trần không biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, chỉ có thể biết gì thì khuyên nấy.

“Vú Trần, cháu hiểu.” Diệp Dĩ Muội nhẹ nhàng đáp lại một câu, chẳng qua là không muốn cho vú Trần lo lắng.

Còn những lời vú Trần nói, trước đây cô hiểu, cô cũng đã thử tin anh.

Thế nhưng, bây giờ vấn đề giữa cô và Tần Hàm Dịch lại không thể tha thứ là có thể bỏ qua được.

Cái chết của mẹ không phải là tai nạn ngoài ý muốn, là do có người cố ý gây ra, còn Tần Hàm Dịch là người đã bao che cho hung thủ.

“Vậy thiếu phu nhân nghỉ một lát đi, tôi đi làm chút đồ ăn.” Vú Trần bỏ tay cô ra, nhanh chân đi ra ngoài.

Diệp Dĩ Muội lúc này mới thở phào một tiếng, nói thực lòng, cô thực sự không biết phải đối mặt với vú Trần thế nào, vú Trần đối với cô tốt như thế, còn bây giờ trong lòng cô là tràn ngập sự hận thù, chỉ muốn đưa Tần phu nhân tống vào tù.

Vú Trần dù gì cũng là người của Tần gia, đối với bọn họ mà nói, chỉ có cô mới là người ngoài.

Cô vừa mới ngồi trở lại giường, lại nhớ tới chiếc laptop trong thư phòng vẫn đang mở, vội vàng đứng lên, chạy về phía thư phòng.

Cô đưa tay đang định mở cửa thư phòng ra thì liền thấy vú Trần đẩy cửa đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đột nhiên đều lúng túng, đặc biệt là vú Trần, sắc mặt bà đã thay đổi.

Không đợi Diệp Dĩ Muội mở miệng, vú Trần lập tức giải thích: “Tôi thấy đèn thư phòng sáng, cứ tưởng thiếu gia về rồi nên vào xem xem.”

“Cháu vào trong dùng máy tính một lát.” Diệp Dĩ Muội trả lời bà một câu lạnh nhạt, đứng né sang một bên cho bà đi ra.

Đợi vú Trần đi ra, cô mới đẩy cửa đi vào, nơm nớp lo sợ đi tới chiếc laptop.

Màn hình máy tính vẫn giống với lúc cô đi ra, hộp thư điện tử đó vẫn được mở nhưng chỉ hiện ở thanh công cụ phía dưới, chỉ cần là người biết dùng máy tính, kích chuột vào đó là nó sẽ hiện lên.

Vì thế, bây giờ cô căn bản không có cách nào để chắc chắn xem vú Trần đã nhìn thấy hay chưa.

Suy nghĩ vài giây, cô kiểm tra email vẫn hoàn chỉnh không thấy có gì bất thường liền thoát ra, cô gửi cho Cao Thiên Du tài khoản email và mật khẩu của mình qua tin nhắn, sau đó nói thêm: “Thiên Du, bên trong đó có nội dung liên quan tới chân tướng về cái chết do tai nạn xe của mẹ tớ.”

Cao Thiên Du lúc này không bắt máy, sớm muộn cũng sẽ nhìn thấy tin nhắn, lúc này cô gửi đi vì sợ nếu vú Trần nhìn thấy có thể sẽ nói cho lão phu nhân biết, hoặc là Tần Hàm Dịch, nếu như vậy thì bọn họ nhất định sẽ ngăn cô lại.

Nhưng, bây giờ thông báo cho Cao Thiên Du, bọn họ cho dù có giam lỏng cô thì cô cũng đã có Cao Thiên Du đứng ra giúp cô.

Cô tắt máy tính đi, xuống lầu, ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía bếp.

Tầm khoảng năm phút qua đi, vú Trần mới bê một bát canh nóng và một món ăn đi ra.

“Thiếu phu nhân, tôi làm cho cô vài món khá đơn giản, không dầu mỡ.” Vú Trần đặt cái khay xuống, bình tĩnh như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Cảm ơn vú Trần.” Diệp Dĩ Muội cũng bình tĩnh nói, cúi đầu xuống ăn, nhấp ngụm canh nóng vào miệng nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được mùi vị gì.

“Thiếu phu nhân, cô ăn đi, tôi vào trong bếp dọn dẹp một lát.” Vú Trần nhìn cô vài giây rồi mới đi vào bếp.

Diệp Dĩ Muội ngửi mùi bát mì lại cảm thấy buồn nôn, nhưng cô đã cố nhịn, ăn bát mì.

Cô không thể để cho vú Trần nhìn ra sơ hở hay điều gì bất thường, càng phải chú trọng sức khỏe của bản thân, như thế mới có sức lực để đối mặt với những sóng gió sau này.

Khi cô nhanh chóng ăn hết bát mì, chuông cửa liền vang lên.

Vú Trần từ trong bếp chạy ra, đi mở cửa, thân hình cao lớn của Lam Dư Khê liền xuất hiện trước mắt.

Cô thấy anh tới rồi liền đứng lên, đi ra.

“Muốn thế này rồi còn làm phiền đến anh đúng là ngại quá!”

“Lại còn khách sáo với anh cái gì!” Lam Dư Khê cùng cô đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, hỏi: “Em thấy không thoải mái chỗ nào?”

“Có thể là do ngũ không ngon nên ăn uống không có cảm giác, lúc nào cũng cảm thấy buồn nôn.” Diệp Dĩ Muội nói ra tình trạng của bản thân.

Ánh mắt Lam Dư Khê đột nhiên lóe sáng, rồi mới trả lời: “Vậy thì chắc không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ là cơ thể không tiêu hóa được một số đồ ăn thôi.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Diệp Dĩ Muội trả lời thản nhiên.

“Vú Trần, giúp cháu pha một ly cà phê được không ạ?” Lam Dư Khê đột nhiên lên tiếng nói với vú Trần.

Vú Trần giật mình lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đáp lời: “Vâng, Lam thiếu gia, bây giờ tôi đi pha đây.”

Khi anh nhìn thấy vú Trần đã đi khuất vào bếp, mới quay đầu sang phía Diệp Dĩ Muội: “Em chắc chắn bản thân không phải là mang thai chứ?”

“.....” Diệp Dĩ Muội cứng đờ người lại, đột nhiên nhớ tới chu kì của bản thân hình như đã quá mất nửa tháng rồi.

Lam Dư Khê vừa nhìn thấy thần sắc của cô liền đoán ra.

Anh bất lực thở dài một tiếng, nói nhỏ với cô: “Dĩ Muội, nếu thật sự có con rồi thì em nên bỏ nó đi! Em không thể giữ đứa bé này lại được.”

Diệp Dĩ Muội ngơ người ra, nhưng nhanh chóng có phản ứng lại, cô run run hỏi anh: “Anh biết mọi chuyện có đúng không?”

Lam Dư Khê khẽ nheo mày lại, thử hỏi: “Em cũng biết rồi?”

“Không sai.” Diệp Dĩ Muội cười lạnh lùng rồi đứng lên: “Anh về đi! Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Cô không muốn nhiều lời thêm với Lam Dư Khê, anh và Tần Hàm Dịch đã làm bạn với nhau bao nhiêu năm như thế, đương nhiên sẽ không ủng hộ cô, đây là việc đã nằm trong dự liệu của cô.

“Dĩ Muội.” Lam Dư Khê vội đưa tay ra kéo cô lại, anh hiểu trong lòng cô không thoải mái, thế nhưng, cô và Tần Hàm Dịch là anh em, sao có thể giữ lại đứa bé là con của anh trai mình chứ.

Rõ ràng, Diệp Dĩ Muội và Lam Dư Khê đang nghĩ về hai việc hoàn toàn khác nhau.

“Dĩ Muội, Hàm Dịch sẽ không để cho em giữ đứa bé này lại đâu.” Anh nói thấp giọng, trong giọng nói là sự chua xót, dường như còn cảm thấy chua xót hơn cả cô.

“Được, tôi biết rồi....” Diệp Dĩ Muội bình tĩnh trả lời, lại nói: “Lam Dư Khê, anh có thể đồng ý với tôi, tạm thời đừng nói với người khác, để tôi suy nghĩ xem thế nào được không?”

“.....Ừm.” Lam Dư Khê có phần do dự nhưng cuối cùng cũng vẫn đồng ý.

“Tôi lên tầng nghỉ trước đây.” Diệp Dĩ Muội thấy vú Trần từ trong bếp đi ra, lập tức kéo tay Lam Dư Khê bỏ ra, liền đi lên tầng.

“Thiếu phu nhân thế nào rồi?” vú Trần nhìn thấy bóng dáng cô nhanh chóng chạy lên lầu, liền hỏi lo lắng.

“Không sao, vừa rồi cháu đã chuyển lời Hàm Dịch nói, làm cô ấy không vui thôi.” Lam Dư Khê giải thích ngắn gọn.

“Vậy sức khỏe thiếu phu nhân?” vú Trần hỏi lo lắng.

“Cô ấy không sao, chỉ là bụng dạ không thoải mái, lát nữa cháu kêu cô ấy ít thuốc, vú Trần đi mua giúp cô ấy là được.” Lam Dư Khê không hề nói ra sự thật, thứ nhất, sự việc thế nào bây giờ còn chưa rõ, thứ hai, anh cũng không muốn nhiều người ép Diệp Dĩ Muội.

Ai cũng biết anh em ở bên nhau là....thế nhưng, bọn họ ở bên nhau trước khi biết sự việc này, lúc này mà cố ép bọn họ đột ngột rời xa nhau, rõ ràng là tàn nhẫn.

Sự việc này, phải dựa sau này, dần dần khi nghĩ thông rồi mới được, ép quá ngược lại sẽ làm cho người ta có tâm lý đi ngược lại.

“Được!” vú Trần đặt cà phê xuống bàn: “Lam thiếu gia, uống cà phê đi.”

“Thôi ạ, cháu về trước đây.” Lam Dư Khê lại nhìn lên lâu một cái rồi nói.

“Để tôi tiễn cậu.” Vú Trần đưa Lam Dư Khê ra khỏi cửa rồi bản thân cũng cùng đi ra.

Mãi cho tới khi Lam Dư Khê rời đi, bà mới rút điện thoại ra, đứng vào một góc tối trong căn biệt thự, gọi về số điện thoại của Tần gia.

Trong buổi yến tiệc, Cảnh Hạo miệng nói rằng không thích Cao Thiên Du và phải tránh xa cô ra nhưng vì cô làm việc gì thì cũng rất nghĩa khí nên anh nể tình và cứ tiếp Cao Thiên Du hết ly này tới ly khác, dường như không tiếc thân mình mà tiếp quân tử vậy.

Phùng lão phu nhân và cha Cảnh Hạo nhìn thấy cũng chẳng quản bọn họ làm gì, tuy là uống rượu như vậy không tốt nhưng được cái giúp hai người xích lại gần nhau hơn.

Phùng gia là nhân vật thế nào? Là doanh nghiệp nổi tiếng ở Mỹ. chỉ có điều, về việc Cao Thiên Du là cháu ngoại bà ấy thì lại khá ít người biết.

Năm xưa, người con gái duy nhất của Phùng lão phu nhân, không để ý tới sự phản đối của bà mà gả cho một học sinh nghèo tới Mỹ học tập, sau

đó, để tránh đi sự ngăn cấm của Phùng lão phu nhân, hai người đã trốn về Trung Quốc.

Đây cũng là lý do tại sao khi xưa cô lại trở thành hàng xóm của Diệp Dĩ Muội.

Phùng lão phu nhân dù gì cũng chỉ có một người con gái, người ta đến con gái đều sinh rồi.

Bà vốn dĩ nghĩ, con gái đã sống bao nhiêu năm khổ sở như thế, bản thân cũng nên nhường bước, con gái nhất định cũng muốn trở về Mỹ rồi.

Thế nhưng, không ngờ, hai người tình cảm vẫn mặn nồng và kiên định.

Bà liền không có cách nào khác, chỉ có thể thỏa hiệp, đưa cả nhà ba người quay trở lại Mỹ.

Bởi vì cha mẹ Cao Thiên Du thích cuộc sống bình thường không phô trương, lại thêm với việc không có ai làm việc ở Phùng Thị, cha Cao Thiên Du cũng hi vọng cô chỉ là một người bình thường, vì thế bao nhiêu năm nay, ba người của Cao gia đều chưa từng xuất hiện trước công chúng, đây cũng là một trong những lý do mẹ Cao Thiên Du đồng ý quay trở lại Mỹ.

Mẹ Cao Thiên Du suy nghĩ rất đơn giản, bởi vì bà yêu người đàn ông này, vì thế bà không muốn cho các phương tiện truyền thông bất kỳ cơ hội nào để khiển trách hay lên án người đàn ông này.

Người đàn ông này rất bình thường, không có gì nổi bật nhưng đó thôi cũng là đủ với bà rồi. vì thế, bà nguyện cùng với ông sống một cuộc sống đơn giản, bình thường.

Tuy là hai người đã cùng với Phùng lão phu nhân trở về Mỹ nhưng về mặt kinh tế, từ trước tới giờ chưa nhờ cậy Phùng lão phu nhân một đồng

nào.

Khi đó Phùng lão phu nhân cũng chẳng thèm quan tâm tới bọn họ, dù gì thì sức khỏe bà vẫn còn tốt, cũng không yên tâm đem Phùng thị giao vào tay người khác.

Thế nhưng, càng ngày tuổi càng lớn, bà ấy cũng chỉ có thể đem hi vọng gửi vào Cao Thiên Du.

Đối với điều này, cha mẹ Cao Thiên Du có thể hiểu, dù gì thì Phùng thị trước sau cũng cần có một người tiếp quản, đó là công sức, xương máu cả đời của Phùng lão phu nhân, bọn họ đã không hiểu thuận rồi, lúc này cũng không thể nói với Phùng lão phu nhân rằng bà ấy hãy đem đi quyên góp ủng hộ hết đi! Làm như thế chẳng khác nào chọc Phùng lão phu nhân tức phun ra máu

Cao Thiên Du thì cũng không có ý kiến gì, nhưng có một điều kiện, để cho cô chơi đủ rồi, thì mới có thể để lộ ra thân phận cô là người tiếp quản Phùng thị.

Cứ như vậy, cho tới hôm nay đã tới nước này.

Phùng lão phu nhân nghe tin Cao Thiên Du và Lục Danh Dương chia tay, bèn vội vàng về nước, chỉ sợ có biến.

Còn Phùng gia và Cảnh gia cũng coi như là đã qua lại nhiều năm, tuy là không mấy khi gặp nhau nhưng đều là những người trong cùng một tầng lớp, đương nhiên gặp nhau là mừng rồi.

Chỉ là, cảnh tượng vui vẻ của Cao Thiên Du và Cảnh Hạo lúc này đã làm cho Lục Danh Dương đỏ mắt lên.

Anh ta có được vị trí như ngày hôm nay là do anh ta từng bước từng bước leo lên, vì thế anh ta vô cùng trân trọng vị trí anh ta có được, thế

nhưng điều đó không có nghĩa rằng anh ta không quan tâm tới Cao Thiên Du!

Anh ta cho rằng, Cao Thiên Du lý tính như vậy, nhất định sẽ hiểu cho nỗi khổ của anh.

Vì thế, anh ta nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao Cao Thiên Du lần này lại có sự ứng xử như vậy.

Lúc này, nhìn cô và Cảnh Hạo nâng ly chạm cốc với nhau, trong lòng không thể không cười lạnh lùng, con gái đúng là thích cây cao bóng cả.

Cao Thiên Du tuy cách Lục Danh Dương một đoạn nhưng cô vẫn cảm thấy được ánh mắt lạnh lùng đó.

Lúc mới đầu còn có thể giả vờ không để ý nhưng sau đó có thể nào cũng thấy ngồi không yên.

Cảnh Hạo nhìn ra thấy cô không tự nhiên, liền kéo tay cô đứng lên.

“Làm cái gì đấy?” Cao Thiên Du có chút bất mãn gõ vào tay anh.

“Đi ra ngoài hóng gió, tôi đau đầu.” Cảnh Hạo biết cô muốn giữ thể diện nên liền nói lái đi như vậy.

“Cũng được!” Cao Thiên Du hơi bối rối, bước chân cô có phần không vững cùng anh đi ra ngoài.

Đi ra khỏi hội trường, tới bên cạnh hồ bơi, Cảnh Hạo đột nhiên dừng bước lại, Cao Thiên Du đang đà bước đi, nhất thời không dừng lại kịp nên đã va người vào lòng anh.

“Ha ha....” tiếng cười của Cảnh Hạo vang lên trên đầu cô, ngay sau đó nói mỉa mai: “Cao Thiên Du, cô đang ngã vào lòng tôi đấy à!”

“Anh nói linh tinh cái gì đấy?” Cao Thiên Du giơ năm đấm lên đấm vào ngực Cảnh Hạo, nhưng đột nhiên bị anh nắm lấy, anh đưa tay cô lên miệng hôn vào bàn tay đó.

Cảnh Hạo bình thường không cảm thấy Cao Thiên Du có gì đẹp, có điều lúc này đôi mắt anh đang lơ mờ vì cơn say của rượu, anh lại cảm thấy thực ra cô cũng không tới nỗi nào, vừa cao vừa xinh, lại mạnh mẽ, nghĩa khí.

“Cao Thiên Du, hay là chúng ta làm như điều bọn họ muốn đi, ở bên nhau là xong.” Cảnh Hạo nhìn cô cười “he he”, cũng không đợi Cao Thiên Du trả lời, anh liền cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Chỉ là, nụ hôn còn chưa chạm vào môi cô thì liền có người kéo Cao Thiên Du ra khỏi lòng anh.

Anh không có sự đề phòng nên đương nhiên là không giữ lại cô được.

Đợi tới khi anh nhìn rõ là Lục Danh Dương thì người ta đã hướng về anh một cú đấm.

Cao Thiên Du lúc này đã tỉnh hơn một chút, nghĩ cũng không nghĩ, cô liền kéo tay Lục Danh Dương ngăn cú đấm của anh lại.

“Đừng!” cô vừa kêu lên một tiếng, Lục Danh Dương liền hất tay cô ra, chân cô đứng không vững, người liền nghiêng về phía bể bơi ngã xuống.

Chỉ nghe thấy “bùm” một tiếng, Cao Thiên Du đã ngã xuống hồ bơi.

“Thiên Du!”

“Thiên Du!”

Hai người đàn ông chẳng để ý tới gì khác nữa, liền nghe thấy tiếng người ngã xuống nước vang lên, cả hai người đàn ông đều nhảy xuống.

Hai người sau khi nhảy xuống, đều cố hết sức để bơi ra, sợ Cao Thiên Du sẽ gặp nguy hiểm, nhưng trong lòng cũng đang có suy nghĩ thi đấu với nhau.

Thế nhưng khi hai người tới bên cạnh Cao Thiên Du, phát hiện đầu cô từ dưới nước nhô lên, người cô trôi nổi trên mặt nước không ngừng ho, chắc là bị sặc nước, hơn nữa lại dùng ánh mắt kì lạ nhìn hai người đàn ông trước mắt, sau đó hỏi một câu suýt nữa làm hai người ho ra máu.

“Hức....hai người xuống làm cái gì?”

Hai người đàn ông quay mặt nhìn nhau, sắc mặt chẳng ai hài lòng về đối phương, rồi lại hướng ánh mắt về phía cô. Cô nhìn hai người đàn ông nhìn bản thân mình, lại hỏi một câu: “Hai người không phải là tới cứu tôi đấy chứ?”

Hai người đàn ông gật đầu, không nói gì, bởi vì cả hai đã đều đoán ra lời tiếp theo cô sẽ nói.

“Tôi biết bơi, quay về đi!” cô nói xong câu nói đó, mặc kệ hai người đàn ông đang đờ người ra dưới nước, tự cô bơi vào bờ.

Còn cô cũng vừa lên tới bờ liền nghe thấy tiếng nói: “Thiên Du, con đang làm cái gì đấy?”

Cô không cần quay đầu lại cũng biết đó là tiếng bà ngoại mình, cô cũng không sợ mà trả lời: “Chúng cháu đang tổ chức cuộc thi bơi.”

Cao Thiên Du nói với vẻ rất nghiêm túc, làm như thật vậy.

Cảnh Hạo vừa lên tới bờ nghe thấy lời cô nói liền bùm miệng cười nhưng không dám cười to.

Chỉ là, khoảng cách gần như vậy, cười lớn hay cười nhỏ thì đều bị người khác nghe thấy, cha Cảnh Hạo vừa nhìn thấy sắc mặt Phùng lão phu nhân sầm xuống liền lập tức trợn mắt lên nhìn Cảnh Hạo vẫn đang cười, biểu thị không cho phép anh cười nữa.

“Cảnh Hạo, sao con không hiểu chuyện thế chứ? lúc này lại đi tìm Thiên Du để thi thố?” cha Cảnh Hạo nói như thế rõ ràng là đang muốn thể hiện nhận lỗi về phía con trai mình với Phùng lão phu nhân.

“Chủ tịch Phùng, xin lỗi, là Cảnh Hạo nông nổi, mới để xảy ra chuyện thế này, hi vọng chủ tịch thứ lỗi.” Cảnh Hạo lúc này cũng không tiện lên tiếng, vì dù gì cũng là mối tình tay ba, bây giờ lại nói ra vì đánh nhau nên ba người mới ngã xuống nước thế cũng không hay.

“Chủ tịch Cảnh, con trai ông sở thích đúng là đặc biệt quá!” Phùng lão phu nhân cảm thấy hơi thất vọng, chỉ có thể nói một câu rồi quay người đi vào trong hội trường, bà ấy đúng là không muốn nhìn thấy ba người toàn thân ướt như chuột lột như thế.

Nhìn thấy Lục Danh Dương ở đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bà chỉ có thể đoán già đoán non, nhưng danh tiết của con gái là quan trọng, vì thế lúc này bà ấy không thể để cho Cao Thiên Du khó xử, chỉ có thể đợi tới lúc quay về sẽ dạy bảo cô sau.

“Con mau chóng đưa Lục tổng đi thay quần áo đi.” Cha Cảnh Hạo nói với anh, rồi lại quay sang nói với nữ phục vụ đứng bên cạnh: “Cô cũng đưa Cao tiểu thư đi thay đồ đi.”

Cảnh Hạo bĩu môi, nhìn Cao Thiên Du một cái, cuối cùng thì cũng kết thúc rồi.

Mọi người túm lại xem xong cũng đều quay trở lại hội trường, không có ai chú ý thấy, trong góc hồ bơi còn có một cô gái nữa, miệng đang nhếch cười, cơ hội của cô ta cuối cùng cũng tới rồi.

Cảnh Hạo đưa Lục Danh Dương tới phòng dành cho khách, sau đó gọi điện tới bộ phận giặt đồ, bảo bọn họ đem quần áo của hai người đi sấy khô, hai người tạm thời mặc áo choàng tắm của khách sạn.

Hai người ngồi trong thư phòng của phòng khách, sau khi sau một hồi chiến đấu bằng ánh mắt, Lục Danh Dương lên tiếng trước, nói mạnh mẽ: “Cô ấy không phù hợp với anh.”

“Cái này dường như không phải anh quyết được.” Cảnh Hạo cười rồi nói với thái độ bình tĩnh.

“Anh làm thế để báo thù cô ấy có đúng không?” Lục Danh Dương nhìn chăm chăm Cảnh Hạo, chất vấn.

“Báo thù?” Cảnh Hạo khẽ nhếch mép cười, rồi lắc đầu, đột nhiên nói: “Không, chúng tôi là thanh mai trúc mã.”

“Thanh mai trúc mã?” Lục Danh Dương nheo mày, suy nghĩ một lát, thân phận hai người này khác xa nhau, sao có thể là thanh mai trúc mã được?

“Đúng thế, Cảnh gia và Phùng gia đã quen biết nhau nhiều năm, anh không biết sao?” Cảnh Hạo nhún vai, bộ dạng như đang nói Lục Danh Dương chẳng biết cái quái gì.

Cảnh Hạo là ai? Là một người rất nghĩa khí.

Ngày hôm đó nhìn thấy một mình Cao Thiên Du trên bờ biển, anh bỏ lại bạn gái để đi làm cho cô vui, cũng là hiểu Diệp Dĩ Muội bị tạp chí Phong phi báng như vậy, trong lòng Cao Thiên Du chắc chắn không thoải mái gì.

Cho nên, trong lòng anh chế nhạo Lục Danh Dương, nhưng không hiểu thế nào là chức trách, anh chỉ biết làm bạn chỉ có kiếp này với nhau, vì

thế nhất định phải nể tình, phải nghĩa khí.

Đầu óc Lục Danh Dương đột nhiên như được khai thông, anh nhớ tới việc ở bên hồ bơi, Phùng lão phu nhân đã dạy bảo Cao Thiên Du.

Lúc đó, anh cảm thấy rất kì lạ, anh đã thắc mắc về quan hệ giữa Cao Thiên Du và Phùng lão phu nhân rồi, nhưng lúc này lại được Cảnh Hạo nhắc lại, thì sự thắc mắc của anh dường như đã được làm sáng tỏ.

Anh nhớ, từng có người nói, Phùng lão phu nhân đúng là có một người con gái và một người cháu gái rất thần bí, nhưng cả hai người này đều được bảo vệ rất tốt, từ đầu tới cuối đều không lộ mặt. Lẽ nào, Cao Thiên Du.....

“Thiên Du là cháu gái của chủ tịch Phùng?” Lục Danh Dương cảm thấy thật nực cười, ngày hôm qua anh mới biết, tạp chí Phong đã bị Phùng thị thu mua rồi.

Vậy thì phía bên đó hạ mệnh lệnh bảo anh đăng bài về Diệp Dĩ Muội, thì đó là ý của chủ tịch Phùng?

Anh đột nhiên hiểu ra, đây chẳng qua là một cái bẫy, anh làm tròn chức trách của mình cũng chính điều đó khiến anh và Cao Thiên Du chia tay.

Nói cho cùng, chủ tịch Phùng căn bản không coi trọng anh.

“Ừm.” Cảnh Hạo gật đầu, anh cảm thấy lúc này sắc mặt Lục Danh Dương quá không bình thường.

Lẽ nào, Lục Danh Dương không biết Cao Thiên Du là cháu gái của chủ tịch Phùng? Sao lại có thể như vậy? bọn họ chẳng phải là đã ở bên nhau rất nhiều năm à?

Trong lòng Cảnh Hạo có rất nhiều câu hỏi, nhưng anh không phải là kẻ ngốc, vì vậy đã không hỏi.

Cao Thiên Du vì sự rắc rối vừa rồi mà sau khi thay đồ xong, cô đã bị Phùng lão phu nhân cho người đưa về khách sạn, túi xách cũng đã bỏ lại ở buổi yến tiệc.

Còn về phía Diệp Dĩ Muội, cô cả một đêm không ngủ nhưng đợi mãi cũng không đợi được điện thoại của Cao Thiên Du.

Chỉ là, sáng sớm ngày hôm sau, khi vừa xuống lầu, sau khi nhìn thấy tờ báo trên bàn, cô đã hoàn toàn ngỡ người ra.

Trên báo nói, tài xế chiếc xe đâm chết mẹ cô đã bị bắt, phía cảnh sát đã đưa ra kết luận sau khi gay ra sự việc thì bỏ trốn, phía cảnh sát sẽ giao lại cho tòa án để thẩm lý vụ án này.

Cơ thể Diệp Dĩ Muội lúc này đang không ngừng run lên, đột nhiên cô quay đầu sang, nhìn về phía vú Trần đang đứng bên cạnh.

Vú Trần thở dài một tiếng, nhìn vào Diệp Dĩ Muội với ánh mắt đầy vẻ áy náy.

Chỉ nhìn vào ánh mắt đó của vú Trần, Diệp Dĩ Muội đã hiểu ra tất cả.

“Hôm qua vú đã nhìn thấy rồi có đúng không?” Diệp Dĩ Muội cố gắng giữ bình tĩnh hỏi.

“Đúng, tôi nhìn thấy rồi, cũng chính tôi là người gọi điện thông báo cho lão phu nhân.” Vú Trần cúi đầu xuống, trả lời với giọng lí nhí vừa đủ nghe.

“Các người không sợ báo ứng sao?” đôi môi Diệp Dĩ Muội run lên, cô gầm lên chất vấn.

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân hi vọng cô lập tức ra nước ngoài.” Vú Trần vẫn cúi đầu, bà cũng biết, bọn họ làm như vậy là không đúng nhưng là người có ân nghĩa với bà, bà không thể vong ân bội nghĩa được.

“Tôi sẽ không để những người như các người nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật đâu.”

Diệp Dĩ Muội đột nhiên đứng lên, chạy ra ngoài.

“Thiếu phu nhân, dựa vào thế lực của Tần gia và phía nhà Tần phu nhân, không có ai dám giúp cô đâu.” Vú Trần đuổi theo, chặn trước mặt cô: “Thiếu phu nhân, nghe tôi nói một câu, rời khỏi đây đi! Dù sao thì người cũng mất rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, người thiệt cũng vẫn là thiếu phu nhân thôi. Hơn nữa, người đó là mẹ đẻ của thiếu gia, thiếu phu nhân nhất quyết đưa phu nhân vào ngục, thì bảo thiếu gia sao có thể chấp nhận được sự đả kích như vậy?”

“Vậy mẹ tôi thì sao? Các người để bà ấy phải chết oan? Bà ấy rốt cuộc đã làm sai điều gì? Tại sao người phụ nữ đó lại thuê người giết bà ấy? nếu hận tôi tại sao không thuê người mà giết tôi đây này?” Diệp Dĩ Muội đột nhiên cảm thấy, những người bên cạnh mà cô nghĩ rằng lương thiện hóa ra đều là ác quỷ.

“Thiếu phu nhân....”vú Trần cũng không biết nói gì nữa, chỉ biết im lặng.

Diệp Dĩ Muội tranh thủ lúc đó mà đẩy bà ta ra, cô chạy ra phía ngoài.

Đợi tới khi vú Trần đuổi theo, cô đã vẫy được một chiếc taxi, liền rời đi

“Tiểu thư, cô đi đâu?” tài xế hỏi.

Diệp Dĩ Muội suy nghĩ, cô có thể đi đâu? Ngoài Cao Thiên Du ra thì cô đã không biết đi tìm ai nữa rồi.

Thế nhưng cô lại sợ lúc này đi tìm Cao Thiên Du thì sẽ bị Tần Hàm Dịch phát hiện, cô chỉ có thể tìm bừa một nơi nào đó, sau đó rút chiếc điện thoại trong bộ quần áo thể thao ra, gọi cho Cao Thiên Du.

Còn lúc này túi xách của Cao Thiên Du đúng lúc vừa được đưa về, nhưng lại nằm trong tay của Phùng lão phu nhân.

Phùng lão phu nhân nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi xách, liền lập tức mở túi xách lấy điện thoại ra.

Vừa nhìn thấy đó là điện thoại của Diệp Dĩ Muội, muốn để cho Cao Thiên Du ngủ thêm một lúc nên bà đã nhắc máy, vốn muốn nói với Diệp Dĩ Muội để cô lát nữa gọi lại, chỉ là vừa mới ấn nút nghe đã liền thấy giọng nói của Diệp Dĩ Muội vang lên.

“Thiên Du, cậu nhìn thấy tin nhắn tớ gửi chưa? Lần này, cậu nhất định phải giúp tớ.”

“Diệp tiểu thư, Thiên Du vẫn đang ngủ, lát nữa cô gọi lại nhé!” Phùng lão phu nhân nheo mày trả lời.

“Xin hỏi...?” Diệp Dĩ Muội có chút lúng túng hỏi.

“Ta là bà ngoại của Thiên Du.” Phùng lão phu nhân dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Thế này đi, đợi Thiên Du tỉnh lại, ta sẽ bảo nó gọi lại cho cô.”

“Vâng, cháu cảm ơn bà!” Diệp Dĩ Muội chỉ có thể cúp máy chờ đợi.

Còn Phùng lão phu nhân sau khi tắt máy liền nhìn lên màn hình điện thoại tin nhắn vẫn chưa được đọc, do dự một lát cuối cùng đã mở ra, bởi vì bà thực sự không muốn Cao Thiên Du liên quan đến việc của Tần gia.

Nói cho cùng, đó là việc của Tần gia.

Chỉ là, sự việc khác xa với bà ta nghĩ, không ngờ lại là một sự việc liên quan tới giết người.

Lần này Phùng lão phu nhân không chút do dự, bèn mở máy tính của mình ra, đăng nhập vào email của Diệp Dĩ Muội.

Và nội dung trong đó đã làm cho bà không khỏi kinh hãi.

Suy nghĩ một lát, bà ta lập tức thoát email ra, xóa hết nhật ký điện thoại cũng như tin nhắn của Diệp Dĩ Muội cho Cao Thiên Du đi, lại đặt điện thoại vào trong túi. Sau đó, bà ta dùng điện thoại của khách sạn, gọi cho Diệp Dĩ Muội.

“Xin chào!” tiếng nói lịch sự của Diệp Dĩ Muội vang lên,

“Diệp tiểu thư, tôi là bà ngoại của Thiên Du.” Giọng nói của Phùng lão phu nhân có phần lạnh lùng.

“Cháu chào bà!” Diệp Dĩ Muội trong lòng đang thấp thỏm lo lắng.

“Việc của mẹ cô tôi hi vọng cô sẽ không tìm đến gây phiền phức cho Thiên Du nữa.” Phùng lão phu nhân thực sự cảm thấy không cần thiết phải vì Diệp Dĩ Muội mà đứng đối lập với hai gia tộc lớn ở thành phố này.

Hơn nữa, rồng lớn không đè đầu rắn đất, kể cả bà ta có chịu để Cao Thiên Du ra mặt thì cô cũng không đấu lại được Tần gia.

“.....” Diệp Dĩ Muội có chút do dự, con tim cô như rơi vào hầm băng, nhưng cô vẫn bình tĩnh nói: “Vâng, cháu biết rồi.”

“Diệp tiểu thư, so với việc tìm người khác giúp đỡ chẳng bằng cô đi tìm chồng cô, có thể cậu ra sẽ bằng lòng vì việc nghĩa mà không quản người thân, nếu cậu ấy mà cũng không bằng lòng đứng ra giúp cô thì cũng

không có ai bằng lòng giúp cô đâu.” Đó là sự thương cảm cuối cùng của Phùng lão phu nhân, vì vậy mà bà ta nhắc cô.

“Vâng, thưa bà, cháu biết rồi ạ!” Diệp Dĩ Muội cười cay đắng đáp lại.

Sự việc này cô cũng đã suy xét rất kỹ rồi, thực ra bất luận là Cao Thiên Du hay là Hứa An Ca, đều không nên bị cuốn vào vào sự việc này.

Đắc tội với hai gia tộc lớn trong thành phố này, hậu quả thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Dù sao thì đây cũng không phải là sự đấu đá trên thương trường, không có ai là có thể đạt được lợi ích cả.

Mà sự việc không có lợi thì ai muốn làm chứ?

Kể cả là Cao Thiên Du hay Hứa An Ca sẵn sàng giúp đỡ cô không ngần ngại thế nhưng người nhà bọn họ cũng không muốn nhìn thấy bọn họ làm như vậy.

Dù sao thì người chết đó cũng không phải người thân của bọn họ.

“Diệp tiểu thư, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, không nhất thiết phải lấy trứng trời đá ngay, lời của tôi có thể nói cũng chỉ tới đây.” Phùng lão phu nhân nói một câu cuối cùng rồi sau đó liền cúp máy.

Diệp Dĩ Muội cầm điện thoại từ trên tai xuống, miệng khẽ cười đau khổ, cô không trách bà ngoại của Cao Thiên Du, thực ra bà ấy nói rất đúng.

Thế nhưng, sao Tần Hàm Dịch có thể bằng lòng giúp cô chứ?

Cô đang chìm vào những dòng suy nghĩ không đầu không cuối đột nhiên lồng ngực cô như lại có cái gì đang đẩy lên, cô lại bắt đầu buồn nôn.

Bỗng cô nhớ tới lời của Lam Dư Khê, có thể là cô đã mang thai rồi.

Cô cảm thấy rất đau đầu, nếu bản thân lúc này mang thai rồi, nếu đứa trẻ này sinh ra thì sẽ thế nào?

“Tài xế, phiền chú tìm một hiệu thuốc và dừng lại.” Diệp Dĩ Muội lập tức nói với tài xế.

Cô không thể nghĩ linh tinh thêm nữa, cô sợ bản thân mình sẽ phát điên, việc đứa trẻ, phải đợi kiểm tra mới có thể chắc chắn, cũng có thể chỉ là rối loạn đường tiêu hóa mà thôi.

“Vâng, tiểu thư.” Tài xế đáp lời, lượn trên đường vài vòng tìm phòng thuốc, rồi đỗ xe lại cho Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội trả tiền, nhanh chân bước vào phòng thuốc, mua que thử thai, mang theo tâm trạng thấp thỏm, cô bước vào nhà vệ sinh của một khách sạn gần đó.

Khi cô nhìn thấy hai vạch đỏ trên que thử, cô suýt nữa ngã trong nhà vệ sinh.

Cô thực sự đã mang trong mình đứa con của Tần Hàm Dịch, thế nhưng, tại sao đứa trẻ này lại đến không đúng lúc như vậy chứ?

Khi bọn họ ở bên và yêu thương nhau thì có đứa bé này, nhưng lại không có cách nào để ban phước cho nó được sinh ra, đây chẳng phải là điều rất nực cười sao?

Cô ngồi trong nhà vệ sinh rất lâu, cảm thấy cả thế giới của bản thân mình đều sụp đổ.

Mãi cho tới khi chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô mới giật mình bừng tỉnh.

Cô cũng không nhìn là ai, liền đơ ra như một khúc gỗ, bắt máy.

“Xin chào.”

“Dĩ Muội, anh quyết định rời khỏi nơi đây, em đi cùng anh nhé?” Giọng nói Hứa An Ca ở đầu dây bên kia vang lên.

Hàng ngày anh đều đọc báo, xem những bài viết về những tin đồn không hay của Tần Hàm Dịch, anh còn buồn hơn cô, còn đau lòng hơn cô.

Anh muốn bản thân mình thoát ra khỏi việc này nhưng anh làm không nổi.

Ngày nào anh cũng vì những chuyện không vui này mà hoàn toàn mất đi cảm hứng để thiết kế.

Điều này không giống với anh, anh không để bản thân tiếp tục như thế này được.

Nếu như cô không bằng lòng đi với anh, mà vẫn muốn tiếp tục chìm sâu vào vòng xoáy tình cảm với Tần Hàm Dịch, vậy thì anh cũng không giúp được cô nữa rồi.

“An Ca ca....” Diệp Dĩ Muội chỉ gọi lên một tiếng, nước mắt đã trào ra rồi.

“Dĩ Muội, quá khứ có đẹp để bao nhiêu chúng ta cũng đều không thể cả đời sống trong quá khứ, đi cùng anh đi! Có được không?” giọng nói Hứa An Ca như thể đang van nài.

Anh phải hạ quyết tâm rất lớn mới gọi cho cô cuộc điện thoại này. Anh cho rằng, anh thực sự có thể mặc kệ cô, một mình rời đi, nhưng vừa nghe thấy tiếng cô khóc anh liền thỏa hiệp.

“Anh ngồi chuyến bay lúc buổi chiều, anh sẽ đặt thêm một vé nữa cho em, em suy nghĩ đi nhé!” Hứa An Ca dừng lại vài giây lại nói: “Nếu như

không buông tay được thì đi gặp Tần Hàm Dịch đi! Coi như cho bản thân em một cơ hội, cũng là cho anh ta một cơ hội.”

“Vâng!” Diệp Dĩ Muội cố gắng lấy tay bịt miệng lại, chỉ phát ra tiếng khóc u u.

“Dĩ Muội, anh đợi em.” Hứa An Ca nói câu nói này nhưng cũng không mang theo quá nhiều hi vọng, sau đó anh cúp máy.

Diệp Dĩ Muội lau nước mắt trên mặt, cúi đầu xuống nhìn phần bụng dưới mình: “Con à, mẹ nên làm thế nào? Bà nội của con đã giết chết bà ngoại con, mẹ nên làm thế nào bây giờ?”

Sau khi hòa hợp với Tần Hàm Dịch, cô đã từng vô số lần nghĩ, nếu như cô có một đứa con, mang trong mình dòng máu của cả cô và anh, như vậy thì thật tốt biết bao.

Cuối cùng cũng đợi được rồi, nhưng đó lại là một đứa trẻ không thể được chúc phúc.

Nếu cô sinh đứa bé ra, nó sẽ phải làm thế nào để đối mặt với sự thù hận phức tạp này?

Trong đầu cô đột nhiên nhớ tới lời của Phùng lão phu nhân, hoặc là, cô sẽ vì đứa bé này mà cố gắng thêm một lần nữa.

Tần Hàm Dịch có thể vì đứa con của bọn họ, vì nghĩa mà quên đi tình thân, trả lại sự công bằng cho mẹ cô không?

Dù gì thì đây cũng là sự thật, không có ai là đổ oan cho ai cả.

Hơn nữa, mẹ của anh là người thân của anh, đứa trẻ trong bụng cô cũng là người thân của anh!

Sự ấm áp ngọt ngào những ngày vừa qua không lừa được người khác, cô tin, anh lúc đó là thật lòng yêu cô.

Cho dù, hi vọng này rất mong manh, thế nhưng, ít nhất cô cũng phải thử một lần, cô muốn cho đứa con trong bụng mình một cơ hội.

Biết đâu, cha nó cũng muốn có nó! Đó dù gì cũng là huyết thống của anh.

Nghĩ tới đây, Diệp Dĩ Muội lau khô nước mắt, đứng lên, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Đứng trước khách sạn, cô bắt một chiếc xe taxi, chạy thẳng tới Tần thị.

Rất nhanh, chiếc xe đã đỗ trước cửa tập đoàn Tần thị

Diệp Dĩ Muội vừa mới bước vào đại sảnh, người ở quầy lễ tân lập tức ngó người ra. Nhưng, vẫn ngay lập tức kịp phản ứng lại, chào hỏi: “Chào thiếu phu nhân.”

“Ừm.” Diệp Dĩ Muội khẽ đáp lại một tiếng, sau đó tiến thẳng lại phía thang máy dành riêng cho tổng tài.

Còn cô vừa bước chân vào thang máy, cô gái ở quầy lễ tân đã lập tức gọi điện cho Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch đã từng dặn dò, nếu thiếu phu nhân tới thì không được cản đường cô nhưng phải lập tức báo cho anh biết.

Cô lễ tân đoán, chắc tổng tài phong lưu này cũng sợ thiếu phu nhân bắt được tại trận khi đang ở cùng cô gái khác, nên mới có động thái khôn ngoan như vậy.

Có điều, người của Tần thị đều thấy rất kì lạ, trên báo viết những lời về tổng tài của bọn đường như anh rất phong lưu, sống rất vui vẻ, nhưng có mấy lần bọn họ nhìn thấy tổng tài đi qua đại sảnh, khuôn mặt đều lạnh lùng làm người khác phải thấy đáng sợ, không hề giống với những ngày tháng trước kia, gặp ai cũng cười nói vui vẻ.

Nhưng, dù có kì lạ thế nào, đó đều là việc của cấp trên, bọn họ cũng không dám chậm trễ, lập tức gọi điện báo cho Tần Hàm Dịch.

Trong phòng làm việc trang trọng lúc này đang đầy mùi nồng nặc của rượu và mại dâm, vô cùng thối nát.

Phía trước chiếc bàn làm việc rộng rãi, một cô gái quyến rũ, xinh tươi đang bị đè vào mép bàn, hay chân kẹp lấy eo người đàn ông, mái tóc màu đỏ uốn éo cùng với những động tác của đầu và cơ thể, để lộ ra những đường cong đầy vẻ quyến rũ.

Diệp Dĩ Muội nhìn cảnh tượng trước mắt, cô chỉ nhếch mép lên cười một cách thực sự cay đắng.

Cô đến thật đúng lúc, một chút của sự tin tưởng cuối cùng trong lòng cô đối với anh đã mất.

Hóa ra, chẳng qua là cô ngốc, cô mới tin anh yêu cô.

Đứng ở góc của cô, tuy chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của người đàn ông nhưng cô vẫn không khó để nhìn ra, người đàn ông với bàn tay đang quờ quạng khắp cơ thể người phụ nữ kia lại chính là chồng cô.

Cô gái nheo chặt mắt lại mơ màng, đột nhiên trợn mắt lên, cuối cùng cũng nhìn thấy Diệp Dĩ Muội đang đứng ở cửa, trong đôi mắt không hề có sự bất ngờ hay kích động nào.

Cô gái đó chính là Châu Lan Na – là người tình nhân mà một thời gian không lâu trước đã bị điều đi bộ phận khác.

Chỉ đơ ra khoảng một giây, sau đó người phụ nữ bèn nhìn thẳng vào cô, đôi môi khẽ nhếch cười, với tư thế của một kẻ thắng cuộc đang nhìn kẻ thua cuộc một cách mỉa mai.

Ngay sau đó, cô gái liền từ từ thè lưỡi mình ra, khẽ liếm vào tai người đàn ông nhẹ nhàng, sau khi toàn thân người đàn ông run lên vì bị kích thích, cô ta mới thì thầm nhưng đủ để cho hơn một người nghe thấy, giọng nói trêu chọc: “Hàm Dịch, mạnh hơn một chút đi!”

“Tiểu yêu tình!” người đàn ông nói giọng khàn khàn, khẽ cười, cả cơ thể anh ta nghe lời mà cử động mạnh hơn.

Trong tiếng rên hoan lạc, Diệp Dĩ Muội khẽ khép cánh cửa lại, ra khỏi phòng làm việc của anh, quay người bước đi.

Cảnh tượng như thế này, rốt cuộc cô đã nhìn thấy bao nhiêu lần rồi?

Ở nhà, ở khách sạn, ở trong phòng làm việc, dường như nơi nào cũng là chiến trường hoan lạc của anh ta.

Ngay đến cả khi bọn họ đi tuần trăng mật, tình trạng này cũng không dừng lại một giây.

Nếu, được chọn lại một lần nữa, cô có còn tự không lượng sức mình mà cho rằng có thể làm cảm động anh?

“Tần Hàm Dịch, tôi mệt rồi, lần này thực sự không còn sức lực đâu mà chạy theo anh một cách tuyệt vọng nữa.” Diệp Dĩ Muội trong lòng thở dài một tiếng, cô thật sự thất vọng với cuộc hôn nhân này rồi.

Nếu trong thế giới của anh đã không hề có chỗ cho cô, vậy thì cô sẽ chủ động tác thành cho anh, có sao đâu?

Lúc này, hai người bọn họ đã không còn bất kì quan hệ gì nữa, cô sẽ sống chết mà nhớ lấy món nợ của mẹ cô thôi.

Đứng thẳng lưng lên, cô từng bước từng bước đi ra khỏi Tần Thị, bỏ qua mọi ánh mắt cười nhạo hay thông cảm của mọi người đang hướng về mình.

Cuối cùng, khi không khí trong lành luồn vào trong lồng ngực, cô đi ra khỏi địa bàn của anh với chút kiêu ngạo và tự hào cuối cùng của bản thân mình.

Diệp Dĩ Muội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời vẫn sáng rực rỡ và ấm áp, còn con tim cô thì đã đóng thành băng mà mãi mãi sẽ không tan ra được nữa.

Cô từ từ đưa tay đặt lên bụng mình, xoa xoa vào bụng vẫn còn lép xẹp đó, nỗi đau trong lòng cô dường như lại sâu thêm vài phần.

Con à, mẹ đưa con rời khỏi nơi đây, bắt đầu lại từ đầu, có được không?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô giật mình, ấn nút nghe và đặt lại gần tay.

“Dĩ Muội, em đã quyết định chưa?” tiếng nói dễ nghe của người đàn ông vang lên, đem theo một chút không chắc chắn, nhưng lại nhẹ nhàng và ấm áp.

Cô ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà Tần Thị cao chót vót còn bị mây che lấp cả đỉnh, cô nhìn chăm chăm vào cửa sổ phòng làm việc của anh một lúc

rồi mới đau khổ nhắm mắt lại, ngửi khí kiên định, cô trả lời: “Vâng, gặp nhau ở sân bay.”

Cô nhất định sẽ quay trở lại, tới lúc đó, cô nhất định sẽ đòi lại công bằng cho mẹ mình.

Mái tóc dài của Diệp Dĩ Muội tung bay trong gió, cơ thể gầy yếu và mỏng manh của cô dường như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi mất.....

Cô giơ tay lên vẫy một chiếc taxi, tay vừa cầm vào cửa xe, cô lại không kìm được mà quay đầu lại nhìn, nhìn vào ô cửa sổ thuộc về anh.

Tần Hàm Dịch, anh thực sự chưa từng yêu em sao?

Vậy sự ấm áp từng có đó là gì? Em ở trong lòng anh, rốt cuộc là gì?

“Tiểu thư, có lên xe không?” tiếng nói không kiên nhẫn chờ đợi của tài xế vang lên, lúc này Diệp Dĩ Muội mới như tỉnh lại, cô ngồi vào trong chiếc xe taxi.

“Tài xế, phiền anh cho tôi tới sân bay.” Tiếng nói của cô hơi run lên, trong sự đau khổ tột cùng lại là một sự kiên định vững vàng.

Cô cắn lấy môi dưới, bàn tay đang đặt trên đầu gối từ từ nắm chặt lại, những giọt nước mắt chịu đựng trong một thời gian dài cuối cùng cũng bật ra.

Ngoái đầu nhìn lại khung cửa sổ, làn mây mờ mịt làm cho những thứ quen thuộc trở nên mơ hồ, nhưng trong kí ức ngược lại lại càng trở nên rõ ràng....

Vài ngày sai, ở một bệnh viện tại một vùng núi thuộc tỉnh Vân Nam, Hứa An Ca nhìn Diệp Dĩ Muội ngồi trên chiếc ghế dài, im lặng hồi lâu, anh

mới mở miệng: “Dĩ Muội, chúng ta đổi một bệnh viện khác lớn hơn chút đi! Điều kiện khám chữa bệnh ở đây anh không yên tâm.”

“Không sao, nghe nói uống một viên thuốc là đứa bé sẽ không còn nữa.” Diệp Dĩ Muội cười cay đắng, miệng nói có vẻ rất thoải mái nhưng trong lòng cô lại đau khổ hơn bất kì ai.

Cô thậm chí còn có thể cảm nhận được sự sống của đứa trẻ, thế nhưng, cô bắt buộc phải tự tay bóp chết đứa trẻ này, cô không thể để cho nó sinh ra sống trong thù hận, đau khổ cả một đời.

“Dĩ Muội, anh có thể làm ba của đứa trẻ...” Hứa An Ca nắm lấy bàn tay lạnh toát của Diệp Dĩ Muội, đau khổ khuyên bảo cô.

Đối với ân oán giữa cô và Tần Hàm Dịch, Hứa An Ca không hề hay biết.

Chỉ là ngày hôm đó ở sân bay, Diệp Dĩ Muội đột nhiên nói: “Chúng ta ngồi tàu rời đi đi! Em không muốn người khác biết được hành tung của em.”

Hứa An Ca nghĩ, chắc là lần này Tần Hàm Dịch đã làm tổn thương Diệp Dĩ Muội tới mức không thể tha thứ!

Bằng không cô sẽ không hành động tuyệt tình thế này, không cho Tần Hàm Dịch bất kì cơ hội tìm kiếm nào.

Khi đó anh đã hỏi: “Em thật sự nghĩ kĩ rồi? Có cần thử thêm một lần nữa không?”

Cô với khuôn mặt hoàn toàn tuyệt vọng trả lời anh: “Không cần đâu.”

Tuy anh vui khi nhìn thấy kết quả thế này nhưng lại không nhẫn tâm nhìn thấy cô đau khổ, chỉ là, chuyện thì thì cũng không tốt đẹp cả đôi

đường được, cuối cùng anh vẫn đưa cô rời đi.

Cùng với cô đi vòng vèo qua mấy thành phố, vừa ngồi tàu, vừa ngồi xe, lượn mấy vòng lớn, khi chắc chắn rằng người của Tần gia không tìm được cô thì bọn họ mới cố định tại một chỗ.

Diệp Dĩ Muội kể từ hôm cùng anh rời đi, sức khỏe đều không tốt, hay buồn nôn và nôn ọe.

Anh bảo cô đi khám bác sĩ cô chỉ nói không sao, chỉ là chưa hợp nước mà thôi.

Sau đó, anh thấy cô không khỏe như vậy, đã bắt ép cô đi tới bệnh viện kiểm tra cô mới nói là cô đang mang thai, chứ không phải do không hợp nước.

Sau khi anh nghe cô nói lập, liền lập tức thất vọng, dù gì anh cũng là một người đàn ông, anh yêu cô gái này, khi cô quyết định cùng anh rời đi, sự vui mừng trong lòng anh chắc chỉ có mình anh rõ nhất.

Vì thế, anh sao có thể đại lượng tới mức đón nhận đứa con của người khác.

Thế nhưng, thất vọng cũng chỉ trong giây lát, anh yêu cô, bao nhiêu năm nay đều chưa từng thay đổi.

Vì thế anh nguyện chấp nhận tất cả, chấp nhận cả đứa bé này, sẽ yêu thương nó như yêu thương con của mình.

Thế nhưng, cô lại đột nhiên nói, cô không muốn có đứa bé này.

Anh đã khuyên cô mấy lần nhưng đều không có kết quả, cô lúc nào cũng nói: “Nếu đứa trẻ này đã bị cha mẹ nó không chào đón, nếu nó tới thế giới này thì sẽ chỉ toàn là đau khổ, vậy thì việc gì lại để nó sinh ra.”

Cuối cùng, bọn họ đã đi tới bệnh viện.

Nhưng bệnh viện này chẳng qua là một bệnh viện nhỏ ở tuyến huyện, anh thực lòng không yên tâm về trình độ và điều kiện ở bệnh viện này, sợ cô sẽ gặp bất trắc gì.

Nhưng cô lại bình tĩnh ngồi ở đó, không hề có một chút sợ hãi, nhưng chỉ có anh mới hiểu, đó là biểu hiện của sự tuyệt vọng hoàn toàn.

Anh thực sự không hi vọng, cô cứ héo hon đi từng ngày thế này, anh hi vọng cô sẽ vui vẻ để tiếp tục sống.

Kể cả, người ở bên cạnh cô mãi mãi không thể là anh, anh cũng nguyện đứng ở một nơi xa, chúc phúc cho cô.

Anh không thể tiếp tục nhìn cô thế này nữa, đột nhiên anh đứng lên, nắm lấy tay cô, kéo ra ngoài.

“Dĩ Muội, đi theo anh, anh đưa em đi tìm Tần Hàm Dịch.”

Diệp Dĩ Muội đột nhiên giật mình khi nghe thấy câu nói đó, cô cùng lực giăng tay mình ra: “Bỏ em ra

Cô khó khăn lắm mới nhẫn tâm đi vào bệnh viện này, cô không thể rời đi, cô sợ khi cô ra khỏi cánh cửa đó cô sẽ hối hận.

Cô không thể giữ lại đứa trẻ này, đây là đứa trẻ không được mong đợi....

Lúc này, khuôn mặt cô đã ướt đẫm nước mắt, miệng cô không ngừng lầm bầm: “Con à, mẹ xin lỗi con!”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Ác Mộng

Tại tập đoàn quốc tế Tần thị.

Tần Hàm Dịch lúc này đang dựa lưng vào ghế, mắt nhắm lại, mặc dù ăn mặc rất chỉnh tề nhưng sự hốc hác trên khuôn mặt vẫn không thể nào che giấu được.

Anh biết, cô đi rồi, có thể mãi mãi cô sẽ không biết được, thực ra ngày hôm đó anh đã tận mắt tiễn cô và Hứa An Ca đi lên tàu.

Vận mệnh đúng là chó trâu, nhiều năm trước, Hứa An Ca đã đưa Hạ Lam đi.

Bây giờ, anh lại tự tay mình dâng Diệp Dĩ Muội tới bên cạnh Hứa An Ca.

Giây phút đó, anh đã nghĩ, anh muốn xông lên, muốn giữ lại cô, cho dù bọn họ là anh em thì đã sao, đó không phải là lỗi của bọn họ. Bọn họ yêu thương nhau trước, bọn họ đã làm sai điều gì chứ?

Thế nhưng, giữa bọn họ còn bị mắc kẹt bởi một mạng người, đó là mẹ cô, nếu như cô biết, chắc cả đời cô sẽ không tha thứ cho Tần gia.

Anh không muốn nhìn thấy cô đau khổ, càng không muốn để cô đưa mẹ anh vào tù, sự việc đã thành ra thế này, bọn họ dường như thực sự không còn cách nào để ở bên nhau nữa.

Rời đi cùng với Hứa An Ca cũng tốt, ít nhất thì người đàn ông đó cũng thực lòng với cô, nhất định sẽ cố gắng hết sức để làm cô vui vẻ.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa được đẩy ra với một lực rất mạnh, làm anh bừng tỉnh khỏi những dòng suy nghĩ miên man của mình.

Anh nheo mày, mở mắt ra, nhìn Lam Dư Khê xông vào, có chút không vui nói: “Cậu đang làm cái gì?”

Lam Dư Khê dường như đã mất đi lí trí, nhưng vẫn đóng cửa lại sau đó mới nhanh chân xông tới trước mặt Tần Hàm Dịch.

“Dĩ Muội đi rồi có đúng không?”

“Ừm.” Tần Hàm Dịch trả lời với ngữ khí bực dọc.

“Cậu có biết là Dĩ Muội có khả năng đã mang thai rồi không?” Tần Hàm Dịch chẳng để ý tới ngữ khí của anh, chỉ nói vội vàng.

Nghe thấy vậy Tần Hàm Dịch đột nhiên đứng lên, túm lấy cổ áo của Lam Dư Khê: “Cậu nói cái gì?”

“Dĩ Muội có khả năng đã mang thai rồi.” Lam Dư Khê đau khổ nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, nếu như Diệp Dĩ Muội sinh đứa trẻ này ra thì hậu quả sẽ thật khó lường.

“Cậu biết từ khi nào? Tại sao không sớm nói với tôi?” Tần Hàm Dịch chỉ cảm thấy hai mắt hoa đi, hơi thở anh bắt đầu trở nên gấp gáp và khó khăn.

Anh tưởng rằng, Diệp Dĩ Muội đi rồi, như tất cả mọi người nói, đó là một sự khởi đầu mới.

Thế nhưng, đứa bé...

Nếu cô sinh đứa bé đó ra, sau này bọn họ phải nói với nó thế nào, cha nó, thực ra chính là bác của nó.

“Hai ngày hôm trước, Dĩ Muội cảm thấy không khỏe, khó chịu, nên đã gọi điện cho tôi, lúc đó xem tình hình của cô ấy thì nghi ngờ cô ấy mang thai, bảo cô ấy đi kiểm tra.” Giọng nói của Lam Dư Khê càng lúc càng bất lực, anh cứ nghĩ rằng Diệp Dĩ Muội biết sự thật về hai người bọn họ vì vậy có hồ đồ hơn nữa cũng sẽ không giữ lại đứa bé.

Thế nhưng, cô đột nhiên biến mất, điều này làm cho Lam Dư Khê nhất thời hết hoảng.

“Tại sao lúc đó không nói?” bàn tay Tần Hàm Dịch túm lấy cổ áo Lam Dư Khê càng lúc càng siết chặt.

“Cô ấy nói để cô ấy suy nghĩ, tôi không muốn ép cô ấy, hơn nữa, cô ấy chắc là cũng biết.....” Lam Dư Khê càng lúc càng bất lực, bởi vì anh cảm thấy bản thân đã phạm một sai lầm lớn.

“Cô ấy biết cái gì rồi?” Tần Hàm Dịch như không tin vào tai mình mà nhìn Lam Dư Khê.

“Hình như cô ấy biết hai người là anh em rồi.” Lam Dư Khê nói ra sự suy đoán của mình.

“Sao có thể như vậy được?” Tần Hàm Dịch từ từ bỏ cổ áo Lam Dư Khê ra, anh như rơi mình xuống ghế, đột nhiên anh bật cười với khuôn mặt trắng bệch.

Lúc này nhìn anh thất thần, vô cùng nhếch nhác, đôi mắt anh đang ầng nước và run rẩy lên.

Anh đã cố gắng để bảo vệ bí mật này, vậy mà cô vẫn biết.

Thân thế đó đến anh đã khó để chấp nhận thì cô làm thế nào để đối diện với nó đây?

“Hàm Dịch, xin lỗi, lần này là do tôi sơ suất, tôi không ngờ Dĩ Muội lại rời đi đột ngột như thế.” Lam Dư Khê chưa từng thấy Tần Hàm Dịch đau khổ, không biết nương tựa vào đâu như thế này.

Tần Hàm Dịch xoay chiếc ghế lại, từ từ nhắm mắt vào, nước mắt lăn dài ra hai khóe mắt, nhưng lại chỉ có thể khẽ nói với Lam Dư Khê: “Chắc là cô ấy hiểu sẽ phải làm thế nào, cậu đi đi!”

Lúc này, trách ai thì cũng không cứu vãn được gì. Nếu trách, chỉ có thể trách ông trời đang đùa bỡn với bọn họ, để cho bọn họ yêu thương nhau nhưng lại không cho bọn họ có tư cách để nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Lam Dư Khê nhìn anh từ phía sau lưng, hít thở một hơi thật sâu, quay người bước đi ra khỏi phòng làm việc với bước chân nặng nề.

Một lúc lâu sau, Tần Hàm Dịch nhìn chằm chằm ra ngoài cửa cuối cùng cũng quay ghế lại.

Chỉ là, lúc này, trong mắt anh đã hoàn toàn là sự lạnh lùng, những giọt nước mắt ban nãy dường như đã bị đóng thành băng rồi.

Anh cầm lấy điện thoại, nhanh chóng gọi vào số máy công quan của Tần thị, anh nói: “Tuyên bố với công chúng, tôi và Diệp Dĩ Muội do không hòa hợp nên đã chính thức ly hôn.”

ở đầu dây bên kia, người nghe máy đơ người ra chưa kịp nói gì thì Tần Hàm Dịch ở đây đã cúp máy rồi.

Anh tự cười chế nhạo, anh yêu cô, vốn muốn đem toàn bộ những gì đẹp đẽ của thế giới này dành hết cho cô.

Thế nhưng hóa ra, cuối cùng điều anh có thể làm cho cô chỉ có thể là trả lại tự do cho cô.

Không bao lâu sau, điện thoại cá nhân của anh lại đổ chuông.

Anh nhìn vào màn hình đang nhấp nháy, anh ấn nút nghe: “Sao rồi hả? điều tra ra chưa?”

“Điều tra ra rồi!” ở đầu dây bên kia vang lên tiếng trả lời chắc chắn.

“Là ai đã làm?” Tần Hàm Dịch gần như nín thở, anh rất căng thẳng.

“Là Châu Lan Na của quý công ty.”

“Giúp tôi tìm người hành động, tôi hi vọng ngày mai trên báo sẽ nhìn thấy hình ảnh cô ta bị tương tự như thế.” Tần Hàm Dịch không hề ngạc nhiên, ánh mắt anh càng lúc càng lạnh lùng u ám.

“Vâng!” người ở đầu dây bên kia cũng không nhiều lời, đáp lại có một tiếng, dù gì thì Tần Hàm Dịch có thể trả được tiền cho vụ này.

“VẬY CỨ NHƯ VẬY ĐI, SAU KHI TÔI NHÌN THẤY KẾT QUẢ MÀ TÔI MONG MUỐN, SỐ CÒN LẠI TÔI SẼ CHUYỂN CHO ANH.” Tần Hàm Dịch nói một câu cuối rồi cũng cúp máy.

Ánh mắt lạnh lùng của anh hướng ra phía cửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhói đau chứ không hề có cảm giác vui mừng sau khi trả thù được.

Anh biết, ngày hôm đó cô đứng ở ngoài cửa, nhìn anh cố gắng biểu diễn chỉ để cho cô xem, giây phút đó, con tim cô nhất định là đau đớn hơn anh rất nhiều!

Nếu, anh biết cô đã biết thân thế của bản thân, anh tuyệt đối sẽ không tự cho rằng sự thực anh có thể che giấu sự thật đó, anh sẽ không dùng cách này để ép cô rời đi....

Hóa ra, cuộc đời này con người không thể đoán biết được điều gì, ông trời đã có sự sắp đặt sẵn rồi, những người phạm như bọn họ tới cuối cùng thì cũng không thoát được.....

Ngày hôm sau.

Tiêu Nhiên tay cầm tờ báo xông vào phòng làm việc của Tần Hàm Dịch, ném tờ báo xuống bàn làm việc của anh, không còn hình ảnh chuyên nghiệp nho nhã như những ngày thường.

Tần Hàm Dịch nhìn nội dung trên tờ báo, anh nhếch cười hài lòng, hỏi lại: “Cậu cảm thấy vóc dáng cô ta thế nào?”

“Tần Hàm Dịch, sao anh có thể độc ác như vậy chứ? dù gì thì cô ấy cũng đã đi theo anh bao nhiêu năm như thế!” Tiêu Nhiên nhìn Tần Hàm Dịch như thể không dám tin vào mắt mình, trước đây anh ta luôn cho rằng Tần Hàm Dịch đối với Châu Lan Na có tình có nghĩa, cho dù là không yêu nhưng cũng sẽ khác với những người phụ nữ khác.

“Đó là vì cô ta không biết điều khi đã đi theo tôi bao nhiêu năm, không biết ai là người mà cô ta không thể đụng vào.” Ánh mắt Tần Hàm Dịch sắc lạnh nhìn chằm chằm Tiêu Nhiên, anh nói lạnh lùng.

“Anh nói cái gì?” Tiêu Nhiên nhìn anh bất ngờ, trong lòng không dám chắc chắn, rốt cuộc anh đang nói cái gì.

“Tiêu Nhiên, tôi nói cho cậu biết, nếu không phải là cậu không tham gia vào sự việc này thì ngay cả cậu tôi cũng sẽ không tha.” Giọng nói Tần Hàm Dịch càng lúc càng lạnh lùng, còn lạnh hơn cả gió thổi dưới địa ngục.

“Anh không sợ tôi sẽ đem việc phu nhân đã làm nói ra ngoài à?” Tiêu Nhiên gằn giọng xuống nói uy hiếp, dường như không tìm được sự tức giận.

Dù gì thì Châu Lan Na cũng là người con gái anh ta yêu, sau khi nhìn thấy cô ta gặp chuyện thế này, anh ta đương nhiên là không tránh được phần nộ.

“Cậu có thể thử xem, cậu có thể hôm trước đưa bà ấy vào, hôm sau tôi có thể dùng vài trăm vạn kéo bà ấy ra.” Tần Hàm Dịch dừng lại vài giây, miệng nhếch cười, anh nói tàn nhẫn: “Nhưng, đừng quên là cậu cũng có người thân. Bọn họ có may mắn tránh được kiếp nạn này hay không tôi cũng không thể đảm bảo.”

“Tổng tài....tôi.....” Tiêu Nhiên đột nhiên cảm thấy hối hận, anh ta không nên tới đây mới phải, anh ta chưa nhìn thấy rõ thân phận của bản thân mình, tự không lượng sức mình.

“Cậu ra nước ngoài đi, tôi không hi vọng nhìn thấy cậu ở trong nước nữa, nể tình cậu đã làm trâu làm ngựa cống hiến cho Tần thị thời gian qua, việc cậu che giấu giúp Châu Lan Na tôi sẽ không truy cứu nữa.” Tần Hàm Dịch nói lạnh nhạt, anh đã hoàn toàn thất vọng về Tiêu Nhiên.

Vì thế, anh sẽ không để cho anh ta tiếp tục ở lại trong nước, để có cơ hội đầu quân cho tập đoàn đối thủ với anh.

Còn về việc thi thể bị đánh cắp, anh đã điều tra rồi, đó căn bản không phải là hành động của Tiêu Nhiên mà là Châu Lan Na chủ mưu, sau đó Tiêu Nhiên chỉ là người giúp che giấu mà thôi.

Trước đây, anh đã quá tin tưởng Tiêu Nhiên, mới dẫn tới việc để cho Châu Lan Na lộng hành lâu như vậy, để cho cô ta có cơ hội đả kích Diệp Dĩ Muội và Hạ Lam thành công.

Là anh hồ đồ, trên thế giới này làm gì có ai có thể hoàn toàn tin tưởng được.

“Cảm ơn sự bồi dưỡng và dạy bảo của tổng tài bao năm qua.” Tiêu Nhiên hiểu, kết quả như thế này đối với anh ta mà nói đã là kết cục tốt nhất rồi.

Anh ta không dám biện luận thêm điều gì, chỉ có thể lặng lẽ rút lui.

Cánh cửa phòng làm việc của tổng tài lại một lần nữa được đóng lại, Tần Hàm Dịch đứng lên, anh đi tới bên cửa sổ, ánh mắt mơ hồ nhìn xa xăm không có trọng điểm.

Đến đến đi đi, bao nhiêu người đi qua anh anh từng cho rằng đó là người quan trọng, nhưng cứ từng người từng người một lại trở thành người khách qua đường trong cuộc đời anh....

Anh không dám mong ước có thể gặp lại cô, chỉ vì anh không muốn nhìn thấy cô đau khổ.

Năm năm sau.

Cảnh về đêm của khách sạn Vĩnh Dạ Yên Hòa, đứng như tên của nó, tòa khách sạn sáng rực rỡ trong màn đêm, với kiến trúc châu âu sang trọng làm cho tòa khách sạn này trở nên đặc biệt nổi tiếng cả ở trong và ngoài nước, rõ ràng là vô cùng lộng lẫy, huy hoàng.

Bởi vì khách sạn này được xây dựng bên trong của một khu nghỉ dưỡng, vì thế bên cạnh sự huy hoàng lộng lẫy nó còn có thêm phần sang trọng, tao nhã của cảnh sân vườn.

Đài phun nước trước cửa khách sạn với những vòi nước đang phun lên dưới ánh sáng bảy màu của những ngọn đèn rực rỡ, tạo ra một bầu không khí vô cùng lãng mạn. Làm cho người khác ngay lập tức quên mất đây là một khách sạn hoạt động vì lợi nhuận, nó giống như một lâu đài tình yêu mà tất cả các cặp đôi đều ao ước.

Trên thảm cỏ, những đôi uyên ương dường như đã quên mất rằng màn đêm đã buông xuống, bọn họ đang lưu luyến không rời giống như những người đang chìm vào cơn say, đôi môi ai cũng đang nở nụ cười hạnh phúc.

Trước cửa khách sạn, một cô gái ăn mặc vô cùng bình thường, khẽ cười lạnh lùng nhìn tất cả những cảnh này, cô tự nói thì thầm: “Đúng là một nơi để hưởng thụ.”

Vừa dứt lời, cô không lưu luyến thêm nữa, nhắc chân đi vào đại sảnh của khách sạn, sự lạnh lùng trên khuôn mặt đã hoàn toàn biến mất, cô bình thản giống như một gái hết sức ngây thơ.

“Chào mừng quý khách.” Người người nhân viên đứng ở cửa khách sạn cung kính nói, cúi gập người 90 độ trước cô, đợi khi cô đi qua cả hai mới ngẩng đầu lên nhìn theo cô với ánh mắt khác lạ.

Cô gái dừng chân trước quầy lễ tân, đưa ra chứng minh thư của mình: “Xin chào, giúp tôi đăng ký một phòng hạng tổng thống.”

Nhân viên lễ tân nhìn cô một lượt, rồi lại quay sang nhìn người đồng nghiệp đứng bên cạnh, ánh mắt đột nhiên xuất hiện cái nhìn chế giễu.

Cô gái dường như hiểu được ý của nhân viên lễ tân, cô cười rất điềm đạm sau đó chậm rãi rút từ trong túi xách của mình ra một chiếc thẻ đen, đặt lên quầy lễ tân.

Nhân viên lúc này mới ý thức được vừa nãy bản thân đã thất lễ, vội vàng giúp cô gái làm thủ tục nhận phòng.

Cô nhìn khuôn mặt lúng túng của cô nhân viên liền cảm thấy thật buồn cười, hóa ra nhân viên của cái khách sạn sang trọng này tổ chức cũng chỉ có đến thế mà thôi.

Đợi sau khi đã làm xong thủ tục, cô đi theo nhân viên phục vụ tiến về phía trước vài bước, đột nhiên cô lại dừng bước, quay đầu nói với nữ nhân viên đó rất nhẹ nhàng: “Giúp tôi liên lạc với tổng giám đốc Lam Dư Khê, nói với anh ấy, tôi chỉ có thể ở lại đây một đêm.”

Người nữ nhân viên nghe thấy vậy, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Có thể nào cô ta cũng không ngờ rằng, cô gái ăn mặc hết sức bình thường này lại quen biết cả với tổng giám đốc.

Liệu cô ấy có báo thù mình không đây!

Thế nhưng nữ nhân viên cũng là người đã từng gặp nhiều hạng người, vẫn miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Vâng, Vệ tiểu thư.”

Vệ Ngấn khẽ gật đầu rồi mỉm cười thân thiện, dường như không hề có chút để ý gì tới sự việc ban nãy.

Dứt lời cô liền đi theo nữ phục vụ nhanh chân về phía thang máy.

Về tới phòng, cô tắm sau đó thả mình lên chiếc giường rộng rãi, có thể là do quá mệt, chỉ nằm có một lát mà cô đã chìm vào giấc ngủ.

Cứ ngỡ ở một nơi sang trọng thế này sẽ có một giấc mơ đẹp, ai ngờ lại gặp ngay phải một cơn ác mộng.

Trong cơn mơ, khắp nơi đều là máu, vang lên bên tai là tiếng phanh xe kin kít.

Đột nhiên, cảnh tượng liền thay đổi, đó là hai cơ thể đâm sầm vào nhau....

Hai cảnh tượng đan xen vào nhau làm cho cô chìm vào cơn ác mộng với mồ hôi lạnh toát ra khắp người.

“A.....” cô kêu lên the thé một tiếng rồi từ trên giường ngồi bật dậy.

Cô lau mồ hôi trên trán, ngồi co rúm trên giường, bất động.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô từ từ nhắm mắt lại, che đi cảm xúc trong ánh mắt, cô lại nằm xuống giường.

Khi bầu trời đã chuyển sang màu trắng bạc, cô mới miễn cưỡng ngủ thiếp đi trong sự mơ hồ.

Khi tỉnh lại là vì nghe thấy tiếng gõ cửa, thực ra cũng vì cô ngủ không được yên giấc vì thấy rất nhanh đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở đôi mắt mơ màng ra, nhìn đồng hồ, đã là mười giờ sáng, xem ra người cô cần gặp đã tới rồi.

Cô làm cho mái tóc mình bù rù lên, làm cho bản thân nhìn có vẻ vẫn ngái ngủ, rồi lại ngồi ở đầu giường một phút sau đó mới đi mở cửa.

Cô cúi đầu xuống, giống như vẫn còn đang mơ màng kéo cánh cửa ra, người đàn ông đứng trước cửa dường như đang muốn quay người bước đi, nghe thấy tiếng cửa mới quay người lại. và vì cô cúi đầu, vì thế chỉ nhìn thấy chiếc quần âu màu đen và đôi giày da được đánh bóng loáng.

Lam Dư Khê nhìn thấy bộ dạng người mở cửa, anh khẽ nheo mày, mới nói: “Xin chào, Vệ tiểu thư, tôi là Lam Dư Khê, có điều, xem ra tôi tới có vẻ hơi sớm, đánh thức cô rồi, vậy lát nữa tôi sẽ tới sau.”

“Không sao, dù gì thì tôi cũng không ngủ được nữa, anh vào đi!” Vệ Ngấn hất mái tóc lên, ngẩng đầu nhìn anh.

Lam Dư Khê đã quay người đi lúc này nghe thấy vậy đột nhiên cứng đờ người lại, con tim đập lên thành thịch, sắc mặt với ai cũng vô cùng ảm áp nhưng thái độ thất thần lúc này dường như đã được đóng băng lại.

Đột nhiên, có một bàn tay vỗ vào phía sau lưng anh, hỏi về không hiểu: “Này, anh định đứng ở cửa để nói chuyện với tôi à?”

Là tiếng nói này, là tiếng nói này, đã năm năm rồi, bên tai anh luôn lặp lại giọng nói này, mỗi lần anh nghe thấy anh đều thấy đau đớn.

Anh luôn tự trách bản thân mình, khi đó đã không sớm nói chuyện cô mang thai cho Tần Hàm Dịch.

Và lần này không phải là ảo giác của anh, anh thật sự nghe thấy rồi.

Thế nhưng, anh lại không dám quay đầu, anh sợ khi anh quay đầu lại, tất cả chỉ như một giấc mơ, khi tỉnh lại giấc mơ, tất cả sẽ biến mất....

Buổi sáng, lễ tân đã nói với anh, có một cô gái trẻ tên Vệ Ngấn vào ở và muốn gặp anh.

Anh biết cô – một nhà thiết kế chuyên thiết kế trang phục nam nổi tiếng, sống khá khép kín và lạnh lẽ, bao nhiêu năm nhưng chưa từng tiếp xúc với phương tiện truyền thông.

Cô không phải đệ tử của nhà thiết kế nổi tiếng nào cả, nghe nói xuất thân từ một vùng núi ở Vân Nam, là một người vô cùng tài hoa.

Thậm chí, không có ai biết thực ra cô là một cô gái.

Anh cũng tới hôm nay nhìn danh sách khách vào ở mở biết hóa ra Vệ Ngấn là một cô gái.

Còn cô, tới thành phố này nghe nói là Hạ Lam đã phải dành ra rất nhiều công sức mới mời tới được.

Không phải vì điều gì khác mà là vì giúp Tần Hàm Dịch thiết kế lễ phục cho lễ đính hôn.

Có thể mời được Vệ Ngấn là một vinh hạnh lớn, bởi vì tất cả mọi người biết về Vệ Ngấn đều biết, con người này dù có phải sống cuộc sống cơ hàn cũng không chịu cúi đầu trước đồng tiền, cô nhận những lời mời thiết kế hoàn toàn là dựa vào tâm trạng.

Vì thế đây cũng là một trong những lý do cô càng thần bí thì giá trị của cô càng được nâng cao.

Việc đính hôn đều do một mình Hạ Lam thu xếp lo liệu, vì thế rất bận, nên đã bảo Lam Dư Khê chịu trách nhiệm đón Vệ Ngấn.

Nhưng, anh không ngờ rằng, Tần Hàm Dịch lại không thông báo với bất kì người nào mà tự mình vào ở luôn trong khách sạn.

Chỉ là, việc đó đều không làm anh sốc bằng việc khi nghe thấy giọng nói cô, giây phút đó thực sự anh đã sốc ghê gớm.

Cái vỗ vai nhẹ nhàng của Vệ Ngấn làm cho Lam Dư Khê đã trở về với thực tại sau cú sốc đó.

Anh từ từ quay người lại, tưởng rằng bản thân mình đã có sự chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, nhưng khi nhìn vào nụ cười rạng rỡ quen thuộc đó, cơ thể anh lại một lần nữa cứng đờ ra.

“Lam tiên sinh, anh rất thích nhìn người khác như thế à?” Vệ Ngấn hai tay khoanh trước ngực, nói với điệu bộ vừa buồn vừa vừa thân thiện nhìn Lam Dư Khê.

“Dĩ Muội.” Lam Dư Khê khẽ gọi một tiếng, đột nhiên tiến lên phía trước một bước, kéo Vệ Ngấn ôm vào lòng, kích động tới mức toàn thân run lên.

Vốn anh cũng muốn đi tìm cô nhưng Tần Hàm Dịch nói, đừng đi, đừng làm phiền tới sự thanh tịnh của cô, Hứa An Ca sẽ không để cô chịu

thiệt thòi đâu.

Anh thực sự tưởng rằng, cả đời này sẽ không còn có cơ hội gặp lại cô nữa.

“Lam tiên sinh, anh thất lễ rồi, tôi không phải Dĩ Muội nào cả.” Tần Hàm Dịch không khách khí đẩy anh ra, nheo chặt mày lại, ánh mắt đầy sự đề phòng.

“Không, em là Dĩ Muội, nhất định là Diệp Dĩ Muội.” Lam Dư Khê chắc chắn tin rằng cô chính là Diệp Dĩ Muội, vẫn là giọng nói đó, vẫn là diện mạo đó, sao lại không phải là một người chứ?

Chẳng trách Hạ Lam có thể mời được Vệ Ngấn.

Hạ Lam còn dương dương tự đắc nói, Hạ Lam cảm động trước tình yêu mười năm của cô ta và Tần Hàm Dịch thế nên mới đồng ý thiết kế trang phục cho Tần Hàm Dịch trong buổi lễ đính hôn.

“Lam tiên sinh, tôi tên là Vệ Ngấn, là nhà thiết kế được Hạ Lam phụ nhân tương lai của tổng tài của khách sạn các anh mời tới để thiết kế lễ phục trong buổi lễ đính hôn.” Vệ Ngấn nói với ngữ khí trầm trầm xuống, dường như rất bất mãn về sự mạo phạm lúc trước của anh.

“Em là Vệ Ngấn?” Lam Dư Khê cười ngậy đại, nhìn cô đau xót: “Tại sao đi rồi lại còn trở về? Thoát khỏi vũng bùn này không tốt à? con tim em không đau à?”

Vệ Ngấn nhìn tình hình này, cô lắc đầu bất lực, giọng nói lạnh lùng: “Lam tiên sinh, tôi thấy anh tâm trạng hôm nay không được tốt lắm, chúng ta hôm khác nói chuyện nhé! Hoặc là tôi sẽ tự mình đi tìm Hạ tiểu thư, nói chuyện chi tiết với cô ấy.”

Dứt lời, Vệ Ngấn định đóng cửa vào.

Khi cánh cửa sắp đóng lại, một bàn tay mạnh mẽ đưa vào kẹp giữa cánh cửa.

“Vệ tiểu thư, xin lỗi, vừa nãy tôi chỉ là vì nhớ tới một người bạn cũ vì thế mới thất lễ như vậy.” Lam Dư Khê thấy cô vẫn khăng khăng không chịu nhận mình là Diệp Dĩ Muội, anh biết anh có ép cô hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

Nhưng, anh tuyệt đối không tin, trên thế gian này lại có hai người mà ngay tới cả giọng nói và diện mạo lại hoàn toàn giống nhau tới vậy.

Anh nghĩ cô nhất định đã gặp phải điều gì đó, hoặc là, nguyên nhân của bản thân nên mới không chịu thừa nhận bản thân mình chính là Diệp Dĩ Muội.

Nhưng, nếu cô đã quay về rồi, anh sẽ có cơ hội tìm ra nguyên nhân. Như thế còn tốt hơn là bây giờ lúc nào cũng làm phiền cô khiến cô khó chịu với anh.

“Anh chắc chắn là anh không sao rồi chứ?” Vệ Ngấn rõ ràng là không tin tưởng anh lắm.

“Không sao.” Lam Dư Khê cười hồi lỗi, che giấu đi cảm xúc, lại khôi phục sự ôn hòa như bình thường.

“Vậy thì tốt, anh vào đi!”

Nghe thấy câu trả lời chắc chắn của Lam Dư Khê cô mới lại mở cửa ra để anh bước vào.

Sau khi mời anh vào rồi cô mới nói: “Anh ngồi ở ghế sofa một lúc, tôi đi vệ sinh cá nhân chút.”

“Ừm, được.” Lam Dư Khê ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía nhà vệ sinh, cho dù anh không nhìn thấy gì cả nhưng cũng không rời ánh mắt đi dù chỉ là một giây.

Con tim anh đang xen lẫn cả niềm vui và sự đau khổ.

Anh vui vì có thể được gặp lại cô.

Anh buồn vì cô đã hoàn toàn không nhận ra anh, hoặc là cô không muốn nhận ra những người trong quá khứ.

Hôm nay, cô xuất hiện trước mặt anh với một thân phận mới, khi Tần Hàm Dịch và Hạ Lam chuẩn bị đính hôn, cô trở lại nơi đây có nghĩa là gì?

Cô rốt cuộc muốn làm gì?

Vì Vệ Ngấn không trang điểm vì thế mười mấy phút là cô đã vệ sinh xong, cô đi ra, nhìn vào ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm vào mình, khuôn mặt cô có phần lạnh lùng đi tới bên cạnh anh ngồi xuống ghế sofa.

“Lam tiên sinh, xin lỗi, để anh đợi lâu rồi.” Vệ Ngấn phá tan bầu không khí ngột ngạt, chủ động lên tiếng.

“Không sao.” Lam Dư Khê cố gắng cho thấy bản thân mình đang rất bình tĩnh, anh lo sẽ làm cô sợ mà đuổi anh đi.

Anh biết rất rõ, bất luận cô trở về vì điều gì thì cũng không phải là vì anh.

Suy nghĩ này rất đáng buồn nhưng đó là sự thật mà anh không thể không thừa nhận.

“Lam tiên sinh, tôi thấy môi trường ở đây khá tốt, muốn ở đây đi lòng vòng, tìm cảm hứng, có được không?” Vệ Ngấn nói vẻ cứng nhắc.

“Không gặp Hàm Dịch trước à?” Lam Dư Khê cố gắng thử tìm một chút sơ hở trong ánh mắt cô nhưng lại phát hiện trong ánh mắt đó ngoài sự bình thản thì không có gì khác.

“Hả?” Vệ Ngấn đờ người ra, sau đó hỏi lại: “Anh là Tần Hàm Dịch, Tần tiên sinh?”

“Đúng.” Lam Dư Khê gật đầu, trả lời.

“Đợi một hai ngày nữa đi, Vĩnh Dạ Yên Hỏa là một nơi đẹp thế này, tôi còn chưa có cơ hội đi loanh quanh, công việc để nói sau.” Vệ Ngấn dường như không có một chút gì quan tâm tới Tần Hàm Dịch.

“Được, vậy thì tôi đi cùng cô.” Lam Dư Khê gật đầu, khuôn mặt không thể hiện tâm trạng gì, trong lòng thì lại bắt đầu có sự lo lắng.

Anh đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, Diệp Dĩ Muội lần này trở về, nhất định không chỉ đơn giản như vậy.

Còn nữa, nếu Tần Hàm Dịch biết được điều này thì anh sẽ có cảm nhận thế nào?

“Liệu có phiền tới anh không? Nếu anh bận thì tôi có thể tự mình đi cũng được.”

Vệ Ngấn vẫn với thái độ thờ ơ lạnh nhạt, khi nói chuyện với Lam Dư Khê giống như đang nói chuyện với một người lạ.

“Không sao, hôm nay tôi cũng không có việc gì phải làm.”

Sau khi biệt tăm năm năm, khó khăn lắm có cơ hội gặp lại nhau, Lam Dư Khê làm gì dễ dàng để rời đi chứ!

“Vậy thì cảm ơn anh quá Lam tiên sinh.” Vệ Ngấn khách sáo nói với vẻ xa lạ.

“Đừng gọi tôi là Lam tiên sinh, tuổi tác chúng ta cũng sà sà nhau, cứ gọi tôi là Lam Dư Khê được rồi.”

Nghe cô cứ một tiếng Lam tiên sinh, hai tiếng Lam tiên sinh, anh chỉ cảm thấy trong lòng nhói đau, nhói đau vì cô.

Anh rất muốn hỏi cô thật nhiều điều, năm năm nay rốt cuộc bản thân cô đã trải qua những gì.

“Ừm, được, Lam.....Dư Khê..... ” Vệ Ngấn đứng lên: “Đợi tôi một lát, tôi đi thay đồ rồi chúng ta ra ngoài.”

Một tiếng “Dư Khê” vang lên lại làm cho con tim Lam Dư Khê nhói đau, đã bao lâu không được nghe cô gọi anh với cả tên cả họ như thế.

Chỉ một lát sau, Vệ Ngấn đã xong đồ, đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô mặc một chiếc váy xòe màu trắng, chất liệu lụa, với đường cắt may tinh tế, vừa nhìn đã biết giá cả cũng không vừa.

Lam Dư Khê nhận ra, đây là chiếc váy Hứa An Ca thiết kế trong năm nay và là một sản phẩm anh rất hài lòng, giống như chiếc váy cưới Thiên Sứ, đây là sản phẩm không bán.

Hóa ra, bao nhiêu năm rồi không thay đổi, sản phẩm mà Hứa An Ca cảm thấy hài lòng chỉ thuộc về một người phụ nữ với tên gọi là Diệp Dĩ Muội.

Trên cổ cô là một sợi dây chuyền với mặt hình bướm có gắn pha lê, rất nhỏ và thanh lịch.

Một mái tóc đen tuyền tạo thành sự so sánh nổi bật với màu trắng của chiếc váy, làm cho cô nhìn rất cao quý và lại tinh khiết, vừa nhìn đã thấy

thân phận không phải bình thường, nhìn cô khác hoàn toàn với ngày hôm qua.

“Chúng ta đi đi!” Vệ Ngấn giơ tay ra với tư thế mời khách rất lịch sự.

“Được.” Lam Dư Khê thu về ánh mắt đang nhìn cô thăm dò, cùng cô đi ra khỏi phòng.

Hai người họ đã trở thành một đôi nam thanh nữ tú hoàn hảo, không thể không thu hút ánh nhìn của mọi người, trở thành một cảnh đáng nhìn ở trong khách sạn.

Vệ Ngấn đi tới thăm cỏ phía trước đài phun nước ngồi xuống, thường thức cảnh tượng đài phun nước phun lên với những hình dạng không ngừng thay đổi.

Nếu ngày hôm qua đài phun nước này sáng rực rỡ về đêm thì hôm nay nó thật trong lành và dễ chịu, chúng nhảy nhót giống như một nhóm những hạt nước có linh hồn, làm cho mọi người đều phải chú ý tới chúng, làm cho mọi người có cảm giác cùng chúng nhảy múa....

“Tôi đã từng đưa cho một cô gái một đồng tiền xu, nói rằng tôi đã đem những may mắn của mình trao cho cô ấy, hi vọng cô ấy có đạt được tâm nguyện của mình, cũng không biết bây giờ cô ấy đã đạt được hay chưa.” Lam Dư Khê đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, nhìn những đồng tiền xu đang được ném vào trong đài phun nước, các đôi tình nhân đang ước nguyện, anh nói nhẹ nhàng, cảm thán dường như đang nói chuyện với chính mình vậy.

“Nếu như đài phun nước thực sự có tác dụng như vậy thì có còn cần tới Đức Phật trong chùa làm gì?” Vệ Ngấn trả lời với vẻ không đồng tình.

Lời của cô làm cho Lam Dư Khê cảm thấy hứng thú và hỏi lại: “Cô tin vào Phật?”

“Không tin, có điều tôi cảm thấy, ước nguyện ở đài phun nước đều là cách mà những người làm kinh doanh như các anh nghĩ ra để lừa tiền người khác, còn chẳng bằng đi vào đền chùa bái Phật! Ít nhất, đó cũng là những tu sĩ đã vất vả từ Tây Thiên trở về.” Vệ Ngấn nhún vai, trả lời một cách hài hước.

“Ha ha....” Lam Dư Khê bật cười trước câu nói của cô: “Có phải tất cả các nhà thiết kế đều hài hước thế này không?”

“Hài hước sao?” Vệ Ngấn vẫn với bộ dạng thờ ơ, dường như không hề cảm thấy lời mình nói có gì đấy buồn cười.

Lam Dư Khê dừng lại không cười nữa, anh nhìn mái tóc dài của cô bay trong gió, thỉnh thoảng lại che đi khuôn mặt quen thuộc đó, im lặng một lúc anh mới thử hỏi thăm dò: “Chiếc váy này của cô, nếu tôi không nhìn nhầm thì đây là tác phẩm lớn của Hứa An Ca!”

“Ừm.” Vệ Ngấn gật đầu, không hề có ý che giấu.

“Nghe nói đây là sản phẩm không bán của Hứa An Ca, anh ấy đem chiếc váy này tặng cho cô, có thể thấy anh ấy đối với cô....” lời Lam Dư Khê còn chưa nói hết liền bị Vệ Ngấn cắt ngang.

“Tôi đã dùng sản phẩm không bán của mình để đổi lấy sản phẩm không bán của anh ấy, tôi nghĩ anh ấy cũng kiếm rồi.”

“.....” Lam Dư Khê bị lời của cô nói nhất thời làm cho cứng họng, rõ ràng là đang lúng túng.

Vốn anh muốn thử cô làm cho cô khó xử nhưng câu trả lời đó của cô đúng là giống như đang bóc trần suy nghĩ của anh.

Tìm chủ đề nói chuyện một lúc rồi anh mới nói: “Lần này Hứa An Ca cũng được mời đến, chắc là một hai ngày nữa cũng sẽ vào ở trong khách

sạn Vĩnh Dạ Yên Hòa.”

“Tần tổng và tiểu thư của Hạ gia đính hôn, loại hôn nhân thế kỷ thế này ai mà không bị chú ý cơ chứ?” trong lời nói của Vệ Ngấn không hề có một chút mỉa mai nào, thậm chí nghe còn như chúc phúc và ngưỡng mộ bọn họ.

Không đợi Lam Dư Khê nói gì, cô nói tiếp: “Ồ, đúng rồi, tôi nghe nói, Hứa An Ca và tiểu thư Hạ gia còn là bạn cũ của nhau.”

“Hứa An Ca nói với cô?” Lam Dư Khê nghĩ, nếu Diệp Dĩ Muội đã muốn giả vờ mơ hồ, vậy thì coi như bọn họ thực sự chỉ là vừa mới quen biết, cô chỉ là Vệ Ngấn!

“Đúng thế!” Vệ Ngấn gật đầu.

“VẬY.....” Lam Dư Khê do dự rồi hỏi: “VẬY CÔ CÓ BIẾT, BÊN CẠNH ANH ẤY CÓ MỘT NGƯỜI TÊN LÀ DIỆP DĨ MƯỢI, NGƯỜI ĐÓ SỐNG TỐT HAY KHÔNG?”

“Diệp Dĩ Muội?” Vệ Ngấn không hiểu hỏi lại một câu rồi lại nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì Diệp Dĩ Muội chắc là vợ cũ của Tần Hàm Dịch! trước đây tôi đã từng thấy cô ấy trên báo, còn về việc bên cạnh Hứa An Ca, tôi chưa từng gặp một người như vậy.”

“Năm năm rồi, cô ấy trước sau vẫn trốn xa tít tắp, thực ra, tôi luôn muốn hỏi cô ấy, có phải ngay đến cả tôi cô ấy cũng hận rồi không?” Lam Dư Khê hướng ánh mắt chỉ nhìn về phía Vệ Ngấn, anh hi vọng cô có thể đáp lại anh dù chỉ là một chút gì đó!

Rõ ràng anh biết, cô chính là Diệp Dĩ Muội, nhưng ngay một tiếng “Dĩ Muội” cô cũng không cho anh gọi.

“Cô ấy là vợ cũ của Tần Hàm Dịch, tại sao lại phải hận anh?” Vệ Ngấn vẫn với bộ dạng không hiểu và thờ ơ, không hề để lộ ra một chút sợ

hở gì.

“Thực sự là khác nhau rồi.....” Lam Dư Khê nhìn cô, khẽ cười, hóa ra thời gian năm năm có thể thay đổi cô nhiều như thế, không còn là cô như anh vẫn cất giữ trong tim.

“Tên khách sạn là do Hàm Dịch đặt.” Lam Dư Khê vẫn hướng ánh mắt về phía cô, tiếp tục nói: “Hàm Dịch nói, giống như ánh sáng pháo hoa trong đêm tối, tuy đã từng rất rạng rỡ tỏa sáng trên bầu trời nhưng số phận của nó chỉ có thể thuộc về đêm tối.”

Rõ ràng, những lời này không phải là dùng để miêu tả Hạ Lam.

“Ha ha, quả đúng là phong lưu, sắp lấy vợ đẹp như hoa mùa xuân thế rồi mà vẫn còn muốn chôn trong bóng đêm một thời gian nữa.” Vệ Ngấn lên tiếng, dường như cô rất khinh thị trước hành vi như vậy.

“Dĩ Muội, đừng thế này nữa có được không?” Lam Dư Khê không kìm nén được thêm nữa, người khác không biết nỗi đau khổ của Tần Hàm Dịch nhưng anh biết.

Năm năm nay, anh đã giấu con tim mình đi, ngày nào cũng đều tự trách móc bản thân mình, đêm tất cả những lỗi lầm quy về bản thân mình.

Thế nhưng, việc về thân thể của hai người, sao có thể lại là lỗi của anh?

“Lam tiên sinh?” Vệ Ngấn khẽ nheo mày lại, đột nhiên thay đổi cách xưng hô với anh, rõ ràng là có phần bất mãn.

“Dĩ Muội, tại sao lại phải quay về? Trái tim Hàm Dịch đã bị tổn thương đủ rồi, em còn quay lại để giáng cho cậu ấy một đao nữa à?” Lam Dư Khê thực sự không tin Diệp Dĩ Muội quay về mà không có một mục đích gì.

Nếu không có mục đích thì sẽ không quay trở lại để đối mặt với những đau khổ đã từng trải qua.

Càng lúc anh càng không hiểu Diệp Dĩ Muội, nếu cô đã biết bí mật về thân thế mình thì cô nên hiểu được nỗi khổ của Tần Hàm Dịch, tại sao lại còn trở về vào đúng thời điểm này?

“Lam tiên sinh, tôi nghĩ anh lại hồ đồ rồi, anh quay về nghỉ ngơi trước đi.” Vệ Ngấn đứng lên, nhanh chân đi về phía khách sạn.

Lam Dư Khê cũng không đuổi theo, bởi vì anh không biết bản thân đuổi theo rồi thì có thể nói gì, anh ngả mình xuống thảm cỏ, giữa đôi lông mày hiện lên sự lo lắng rõ nét.....

Bất luận trước đây là ai đã phụ ai, tại sao lại nhất định phải làm cho sự đau khổ kéo dài thêm? Mà không phải là kết thúc.....

“Bụp....”

“Rầm....”

“Toang.....”

Trong một căn phòng xa hoa truyền ra tiếng đồ đạc vỡ và rơi liên tục xuống đất.

“Phu nhân, phu nhân bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy.” y tá đứng bên cạnh rụt rè khuyên bảo.

Đầu tóc bù rù, không còn một chút hình tượng nào của một người phụ nữ, bà ta quy đầu trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào y tá, yêu cầu với giọng phần nộ và tức giận: “Bảo con trai tôi đến gặp tôi.”

“Tần tổng nói....nói là anh ấy không có thời gian.....” y tá trả lời lắp ba lắp bắp, trường hợp như thế này không phải cô mới chứng kiến một hai lần

thế nhưng cô lại rất sợ Tần phu nhân.

Những năm nay, Tần phu nhân đã không ít lần nhập viện, ai cũng đều biết, lần nào Tần phu nhân vào viện thực ra đều không có bệnh, chẳng qua là bà ta tự nói rằng bản thân mình chỗ này không khỏe, chỗ kia không thoải mái, sau đó làm âm lên để đòi gặp con trai mình.

Và bây giờ, tin tức được truyền đi náo động nhất đó là, Tần thiếu gia không biết nguyên nhân tại sao mà bất hòa với Tần phu nhân.

Tần phu nhân ngay cả tới chiều giả bệnh này cũng dùng tới rồi nhưng vẫn không thể đạt được mục đích là bảo con trai đến gặp bà ta, dù là chỉ đến nhìn.

Không ai biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng, cũng không thiếu người thông minh, đem thời gian sự kiện Tần Hàm Dịch tuyên bố ly hôn và thời gian anh bất hòa với Tần phu nhân liên kết lại với nhau, sau đó suy đoán rằng chắc chắn việc Tần thiếu gia năm xưa ly hôn là có liên quan tới Tần phu nhân.

Chỉ là, Tần phu nhân đã có tác động gì hay đã làm gì thì không một ai đoán ra được.

“Không có thời gian?” Tần phu nhân nghe thấy vậy, lại bắt đầu kích động, sau khi những thứ trong tay được bà ta ném xuống bà ta mới lại tiếp tục chất vấn: “Các người có nói với nó là tôi muốn chết không?”

“Cái này...” Y tá do dự một lát, Tần phu nhân lập tức liền hiểu ra.

“Tại sao không nói? Cô không muốn làm nữa rồi có đúng không?” Tần phu nhân đem tất cả những tức giận trút lên đầu cô y tá, người ngoài chỉ nhìn thấy bộ dạng bà ta phát điên lên mà không biết nỗi đau trong lòng bà ta.

Năm năm rồi, sau khi Diệp Dĩ Muội rời đi, Tần Hàm Dịch lúc nào cũng né tránh không gặp bà ta.

Bà ta biết, anh hận bà ta.

Thế nhưng, bà ta đã nói hết ra rồi, cũng đã xuống nước rồi, ngay tới cả việc giả vờ bệnh cũng đã dùng rồi, anh còn muốn người làm mẹ như bà ta phải thế nào nữa? Thực sự muốn tống bà ta vào tù thì anh mới hài lòng sao?

“Tần phu nhân....” cô y tá lập tức sợ hãi mà khóc lên, cô làm sao dám nói lời nói dối như thế.

Cô y tá đang khóc nước mắt đầm đìa, nhìn về phía cửa, hai mắt cô đột nhiên sáng lên, vội vàng chạy lại: “Hạ tiểu thư, cô tới rồi à?”

“Đúng thế! Cô đi ra ngoài đi!” Hạ Lam nhẹ nhàng cười cười với cô y tá, biểu thị để y tá rời đi.

Tần phu nhân thấy cô ta tới, nhưng trước sau vẫn quay lưng vào cô ta, không hề quay người lại.

“Bác gái, cháu mang đồ ăn bác thích ăn đến thăm bác đây.” Hạ Lam tiến lại gần, lắc lắc túi đồ ăn trước mặt Tần phu nhân, lại nói: “Những thứ này đều là do Hàm Dịch bảo cháu chuẩn bị.”

“Nó vẫn không đến có đúng không?” lúc trước Tần phu nhân không chịu quay người lại là vì trong lòng đang hi vọng, không chỉ có một mình Hạ Lam tới.

Thế nhưng, tới cuối cùng thì bà ta vẫn phải thất vọng rồi.

“Hàm Dịch hơi bận.” Hạ Lam cười lúng túng, kéo Tần phu nhân đi tới bên giường ngồi xuống: “Bác gái, bác phải tĩnh dưỡng cho sức khỏe mau

khỏe lại, sắp tới ngày cháu và Hàm Dịch đính hôn rồi, tới lúc đó bác gái còn phải đến để chủ trì buổi lễ đính hôn nữa.”

“Nó không hi vọng ta sẽ tới đâu.” Tần phu nhân tự cười chế giễu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hạ Lam: “Gả cho nó, cháu sẽ không hạnh phúc đâu.”

“Bác gái....” Hạ Lam càng lúc càng lúng túng, trong lòng thực sự không vui trước câu nói của Tần phu nhân.

Cô ta và Tần Hàm Dịch trải qua biết bao nhiêu sóng gió mới đến được bên nhau, bất luận thế nào, cô ta sẽ đều làm cho hai người hạnh phúc.

“Lam Lam, bác gái nhìn thấy cháu lớn lên, bác gái hi vọng cháu có thể hạnh phúc, cũng hi vọng Hàm Dịch có thể hạnh phúc.” Tần phu nhân nói với ngữ khí thể lương.

“Bác gái, cháu và Hàm Dịch sẽ hạnh phúc.” Hạ Lam có chút sắp không kìm nén được rồi nên lời cô ta nói nghe có phần hơi kích động.

Tần phu nhân dùng ánh mắt đáng thương nhìn Hạ Lam, dường như đang nhìn bản thân mình năm xưa.

Năm xưa, bà ta cũng cho rằng bản thân có thể hạnh phúc, nhưng hóa ra không những bà ta không có được hạnh phúc mà tất cả mọi người đều không hạnh phúc, đến cuối cùng lại còn làm liên lụy tới cả con trai bà ta.

“Bác gái, cháu cho người vào dọn dẹp một chút, bác cũng nghỉ sớm đi ạ!” Hạ Lam vội vàng đứng lên, nhanh chân bước về phía cửa.

Bởi vì cô ta đi quá nhanh cho nên chân chèo cả đi, tiếng “khắc” vang lên nhưng cô ta vẫn mặc kệ cơn đau mà tiếp tục nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cô ta ghét Tần phu nhân dùng ánh mắt đó để nhìn cô ta, bởi vì ánh mắt đó làm cho cô ta có một sự sợ hãi mà không biết nó tới từ đâu....

Tại tập đoàn quốc tế Tần thị.

Sau khi cuộc họp kết thúc, từ trong căn phòng họp, một người đàn ông với thân hình cao lớn, khuôn mặt âm trầm bước ra.

Người đàn ông mặc trên người bộ vest màu đen, đứng thẳng lưng, khuôn mặt căng thẳng, trong đôi mắt là sự lạnh lùng, làm cho bầu không khí xung quanh dường như cũng bị đóng băng lại.

Trợ lý và thư ký đi theo phía sau anh cũng cùng nhau dừng lại, giữ một khoảng cách nhất định với anh, chỉ sợ anh đột nhiên nổi cơn thịnh nộ mà không biết nguyên nhân là gì.

Người ông chủ mà bọn họ kính trọng nhưng chỉ có thể đứng cách xa này không phải ai khác mà chính là tổng tài của Tần thị - Tần Hàm Dịch.

Anh như một con ngựa, nhanh chóng bước vào phòng làm việc của tổng tài, sau khi ngồi xuống vị trí của mình, anh nhanh chóng đem tài liệu mở ra đọc, thấy trợ lý bước vào, anh mới dừng động tác của mình lại.

“Tổng tài, về việc Phùng thị cướp đi khách hàng của chúng ta, chúng ta có cần phản kích không ạ?” Trợ lý hỏi xin chỉ thị.

“Không cần đâu, loại khách không trung thành như thế kể cả không có Phùng thị thì cũng sẽ có người khác cướp đi.” Tần Hàm Dịch nói rành mạch dường như chẳng hề để ý tới sự việc này.

“Tổng tài, rõ ràng là Phùng thị đã dùng giá thành thấp hơn để đấu với chúng ta, rõ ràng là đang nhắm vào chúng ta.” Trợ lý thực sự là nhìn không vừa mắt lắm rồi nên mới to gan đưa ra ý kiến như thế.

Khi hai năm đầu, Phùng thị bắt đầu khởi nghiệp ở thị trường trong nước, khi thực lực yếu thì còn tốt một chút, hai năm gần đây thì dường như có thù với Tần thị, nhằm vào Tần thị ở mọi lĩnh vực, luôn ép giá để giành khách hàng.

Các cổ đông tỏ ra rất bất mãn trước sự dung túng của Tần Hàm Dịch đối với hành vi của Phùng thị.

“ĐI ra ngoài, tôi nói là không cần quản thì không cần quản.” Tần Hàm Dịch sầm mặt xuống, lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng.” Trợ lý bất lực chỉ có thể lui ra.

Đợi tới khi căn phòng làm việc chỉ còn lại một mình anh, anh mới vò đầu bứt tai, đem cơ thể mệt mỏi đã hơn 40 tiếng đồng hồ không nghỉ ngơi dựa lưng vào ghế.

Đương nhiên anh biết Cao Thiên Du nhằm vào anh, nhưng, không tới trường hợp bất đắc dĩ thì anh sẽ không đụng tới cô, bởi vì cô là người bạn duy nhất của Diệp Dĩ Muội.....

Anh nhắm mắt lại, chưa nghỉ ngơi được ba phút thì chuông điện thoại liền vang lên.

Anh nhìn hai chữ “Hạ Lam” hiện lên trên màn hình, do dự một lát, khi Hạ Lam gọi tới lần thứ hai anh mới bắt máy.

“Hàm Dịch, em nghe nói Vệ Ngấn tới rồi, bây giờ anh có thời gian không? Em hẹn cô ấy tới Tần thị.” Giọng nói vui vẻ của Hạ Lam vang lên ở đầu dây bên kia, nhưng lại cũng có chút rụt rè.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Nói Với Anh

Tần Hàm Dịch nheo mày lại, những nếp nhăn trên trán nhô lên, không giống với Hạ Lam, trong nét mặt anh không hề thể hiện một chút gì gọi là vui mừng.

“Không cần đâu, em đưa số đo của anh cho cô ấy, để cô ấy làm là được rồi.” Tần Hàm Dịch không chút do dự liền từ chối, còn về phần Vệ Ngấn là ai anh không để tâm như Hạ Lam, vì vậy anh không hề muốn biết.

“Thế nhưng...” Hạ Lam có chút thất vọng: “Em đã nhờ rất nhiều người mới tìm được Vệ Ngấn đấy

“Lam Lam, anh thực sự rất bận.” Giọng nói của Tần Hàm Dịch bắt đầu có phần bực dọc.

“Em biết anh rất bận vì thế mới hẹn cô ấy đến Tần thị, anh chỉ cần dành ra mười phút thôi là được rồi.” Hạ Lam gần như nói với giọng van nài.

Hạ Lam cũng không biết bản thân làm sao, trong lòng lúc nào cũng có sự bất an không hiểu nổi, nhưng càng bất ân thì cô ta lại càng hi vọng mọi thứ hoàn mỹ tới mức không tì vết.

Diệp Dĩ Muội đã rời đi năm năm rồi, trong lòng cô ta tràn ngập hi vọng, cho tới bây giờ nơm nớp lo sợ, thực ra cô ta biết, Tần Hàm Dịch không hề yêu cô ta.

Thế nhưng, cô ta lại yêu Tần Hàm Dịch nhiều đến thế nào? Sợ rằng chính bản thân cô ta cũng không nói rõ được.

Cô ta chẳng qua là sau khi trải qua quá nhiều sự việc, muốn tìm một người để dựa vào, còn Tần Hàm Dịch cũng ly hôn rồi, cũng cần một sự bắt đầu mới, chẳng phải sao?

Đến đến đi đi, ở đây chỉ còn lại có bọn họ, đó chẳng phải đã chứng minh duyên phận của bọn họ à?

“Được, vậy hai người đến đi!” Tần Hàm Dịch không muốn tiếp tục bị quấy rầy nữa, anh chỉ có thể đồng ý và sau đó nói: “Vậy cứ thế nhé.”

Hạ Lam vốn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ở đầu dây bên kia đã truyền tới tiếng tí tí rồi.

Tại sân bay quốc tế của thành phố H.

Vệ Ngấn vừa nhanh chân bước vào trong sân bay, vừa nhận cuộc điện thoại đang không ngừng đổ chuông.

“Vệ tiểu thư, tôi đã tới Tần thị rồi, khi nào cô tới?” giọng nói Hạ Lam vang lên ở đầu dây bên kia nghe có vẻ sốt sắng.

Lúc này cô ta đã ngồi trong phòng làm việc của Tần Hàm Dịch, anh đã nói rõ với cô ta, đợi thêm năm phút nữa, nếu Vệ Ngấn không tới thì anh cũng không cần Vệ Ngấn thiết kế lễ phục cho nữa.

Từ trước tới giờ anh không hề thích những người không chuẩn giờ lại còn kiêu ngạo.

“Xin lỗi, Hạ tiểu thư, tôi bất ngờ có việc, không đến được nữa rồi.” Vệ Ngấn trả lời rất bình tĩnh.

“Cái gì? Cô đã hẹn với tôi rồi, sao có thể nói như vậy, vị hôn phu của tôi rất bận.”

Hạ Lam rõ ràng là đang bực dọc vì chuyện Vệ Ngấn lỡ hẹn, để cô ta mất mặt trước mặt Tần Hàm Dịch.

“Hạ tiểu thư nếu không hài lòng với tôi thì có thể mời một cao minh khác!” mặt Vệ Ngấn sầm xuống: “Như thế nhé!”

Nói xong, Vệ Ngấn quyết đoán tắt máy, không hề nể mặt Hạ Lam.

Còn ở sân bay, hai chàng trai một lớn một nhỏ đang nhìn về phía cửa.

“Ba, mẹ có tới đón chúng ta không?” cậu bé ngẩng đầu lên, đứng bên cạnh dưới chân người đàn ông chớp chớp đôi mắt ngây thơ hỏi.

Cha đứa bé nghe thấy đứa bé hỏi, liền vừa cười vừa lắc đầu, quỳ xuống, véo nhẹ vào má cậu bé: “Lạc Lạc, chẳng phải là con đã nói với ba, hôm nay mẹ nhất định sẽ tới đón chúng ta à?”

“Là tối qua khi mẹ gọi điện cho con đã nói vậy.” Hứa Lạc Lạc chu mỏ ra nói với vẻ mặt không vui vẻ, không vui vì ai đó không xuất hiện, cũng không vui vì lời nói có ý trách cậu của ba mình.

“Tối qua mẹ con gọi điện à? Sao ba lại không biết nhỉ?” Hứa An Ca nhìn khuôn mặt Hứa Lạc Lạc đang rất nghiêm túc với ánh mắt đầy yêu thương.

Vốn dĩ anh còn tưởng là Hứa Lạc Lạc nghe thấy anh và Vệ Ngấn nói chuyện điện thoại với nhau nên mới nói là mẹ sẽ tới đón chúng ta, hóa ra không phải là đứa trẻ nhớ mẹ mà có người nhớ con nên đã chủ động gọi điện thoại!

“Hức.....” Hứa Lạc Lạc chống hai tay lên hông, quay mặt sang một bên vẻ bất mãn, cái bộ dạng không khác gì người lớn.

“Lạc Lạc, sao thế?” Hứa An Ca đơ người ra, không hiểu đã xảy ra chuyện gì liền hỏi con trai.

“Mẹ không gọi điện thoại cho con, là con nhìn thấy mẹ gọi điện thoại cho ba mà cũng không để con nghe nên con đã gọi điện thoại hỏi mẹ.” mặt Hứa Lạc Lạc đỏ lên, cuối cùng cũng thừa nhận là mình làm, lúc trước vì sĩ diện nên mới lừa cha cậu.

“Hứa Lạc Lạc, con mới mấy tuổi mà đã ghen với cả ba rồi?” Hứa An Ca nhìn diễn biến cảm xúc của con trai, đúng là không biết khóc hay cười nữa.

Những năm qua, Hứa An Ca sống rất mãn nguyện, còn đối với Hứa Lạc Lạc anh còn giống một người mẹ hơn cả Vệ Ngấn.

“Là mẹ thiên vị.” Hứa Lạc Lạc lập tức sửa lại lời anh nói, kiên quyết không cho ba bóc trần mình.

“Nếu con đã thấy mẹ thiên vị thì tại sao lại còn để mẹ tới đón con?” Hứa An Ca lại véo nhẹ vào má con trai, hỏi.

Đứa trẻ này cũng không biết giống ai, lúc nào cũng thích đấu khẩu cãi lại.

“Lạc Lạc.” từ phía không xa truyền tới một giọng nói vui mừng cắt ngang cuộc đấu khẩu giữa hai cha con.

“Mẹ.” Hứa Lạc Lạc kéo tay Hứa An Ca ra chạy về phía Vệ Ngấn, ngay lập tức đã chạy tới ôm chầm lấy Vệ Ngấn khi cô quỳ người xuống đón lấy Hứa Lạc Lạc.

Rốt cuộc thì vẫn là tình mẫu tử thiêng liêng, ngày thường, Hứa Lạc Lạc tuy là cũng sợ Vệ Ngấn, nhưng mấy ngày nay không gặp, ngay đến cả lúc ngủ cũng đều thấy thấp thỏm.

“Có nhớ mẹ không?” Vệ Ngấn véo mũi Hứa Lạc Lạc, nhìn với ánh mắt yêu thương chứ không giống với ngày thường, lúc nào cũng nghiêm khắc.

“Nhớ mẹ chết đi được.” cậu bé dùng khuôn mặt trắng hồng mềm mại của mình áp vào má cậu nói rồi cười.

“Đi thôi, đi về rồi nói tiếp!” Vệ Ngấn bế con trai, nhìn Hứa An Ca cười cười, đi ra khỏi sân bay.

Một nhà ba người mau chóng ra khỏi sân may, Vệ Ngấn đưa chìa khóa xe cho Hứa An Ca.

“Anh lái xe.” Cô nói một câu rồi ngồi vào trong xe.

Hứa An Ca nhìn chiếc chìa khóa xe rồi cũng mới ngồi vào trong, khởi động xe rồi anh mới hỏi: “Xe của ai vậy em?”

“Em mượn trong khách sạn đấy!” Vệ Ngấn trả lời chẳng để ý gì.

Hứa An Ca liếc nhìn cô vài giây rồi mới thu ánh mắt về, chăm chú nhìn về phía trước, không tiếp tục hỏi nữa.

Ba người lái xe hơn một tiếng đồng hồ, bọn họ không đi tới khách sạn Vĩnh Dạ Yên Hòa mà đi về căn biệt thự của Hứa An Ca.

Môi trường ở đây rất tốt, thoáng đãng, yên tĩnh, rất thích hợp cho người thiết kế và trẻ nhỏ ở.

“Anh chơi với con, em đi chuẩn bị chút đồ ăn.” Vệ Ngấn đặt con trai xuống ghế sofa, thơm lên má cậu chụt một cái rồi mới quay người bước vào bếp.

Chỉ một lát sau, bốn món ăn đã được bê lên bàn.

“Ăn cơm thôi.” Vệ Ngấn đi vào phòng khách, kêu hai cha con đang chơi đùa rất vui vẻ đi ăn cơm.

“Không đâu, con muốn chơi với ba một lát nữa.” Hứa Lạc Lạc làm nũng trả lời, sớm đã quên Vệ Ngấn rồi.

Cậu hay chơi đùa với Hứa An Ca vì thế thường thích Hứa An Ca hơn....

“Lạc Lạc, ngoan nào, ba con vừa mới xuống khỏi máy bay, nhất định là đói rồi, để cho ba đi ăn cơm trước đã rồi lại chơi với con có được không?” Vệ Ngấn bất lực chỉ biết quỳ xuống bên cạnh con trai, nói nhẹ nhàng dỗ dành.

“Vậy cũng được ạ! Lát nữa ba lại chơi với con nhé!” Hứa Lạc Lạc vừa nghe thấy bảo ba đói rồi lập tức nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý luôn.

Vệ Ngấn nhìn cậu con trai nghe lời như vậy đột nhiên liền cảm thấy vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tỵ vị trí của Hứa An Ca trong lòng Hứa Lạc Lạc.

Trên bàn ăn, Hứa Lạc Lạc cũng giống như một người lớn, tự ngồi trên một chiếc ghế, cơ thể nhỏ bé của cậu ngồi lắc lư.

“Lạc Lạc, nào, ăn cơm thôi.” Vệ Ngấn đưa thìa cơm tới miệng cậu bé, vốn muốn làm một người mẹ biết chăm con.

Chỉ là, rõ ràng là bốn cơm không kỹ thuật, Hứa Lạc Lạc không nuốt miếng nào.

“Con không ăn đâu!” Hứa Lạc Lạc quay đầu sang một bên, mặc kệ mẹ mình.

Vốn dĩ làm gì có người mẹ nào không biết cho con ăn chứ!

Có điều, cũng không thể trách Vệ Ngấn, Hứa Lạc Lạc từ nhỏ đều do bảo mẫu và Hứa An Ca chăm.

“Lạc Lạc, nghe lời nào, không nghe lời thì không thể cao lớn được đâu.” Vệ Ngấn kiên nhẫn dỗ dành người thân duy nhất trên đời này – đó chính là cậu con trai yêu quý của cô. (Cập nhật nhanh nhất tại website: www.rosrnovel.com).

“Con không ăn, mẹ xấu tính.” Hứa Lạc Lạc nhăn mặt lại, từ chối tới cùng.

Hứa An Ca nhìn hai mẹ con chỉ biết lắc đầu bất lực, không nói gì.

Anh không quản không phải vì anh không thương Hứa Lạc Lạc, chỉ là vì anh biết Vệ Ngấn không thích Hứa Lạc Lạc dựa dẫm vào anh quá.

“Lạc Lạc, con mau ăn đi, mẹ sẽ kể chuyện cho con nghe có được không?” Vệ Ngấn hiếm có mới đưa ra lời dỗ dành là kể chuyện để mê hoặc con trai.

Cô nhớ, trước đây Hứa Lạc Lạc đã từng quấy lấy cô đòi kể chuyện.

Thế nhưng, Vệ Ngấn quên rồi, ngày đó cô một mực từ chối...

Cho dù, một năm gần đây, cô dần dần thay đổi phương thức tiếp xúc với Hứa Lạc Lạc, thế nhưng tuy hai mẹ con là có thân thiết hơn nhưng cũng không thân thiết bằng cậu bé và Hứa An Ca.

“Không!” Hứa Lạc Lạc dứt khoát từ chối, ba cậu kể chuyện hay hơn cả mẹ thì tội gì mà cậu phải cần mẹ kể?

Hơn nữa, lần nào mẹ cậu kể chuyện cũng không tập trung, kể rất nhanh, lần nào cậu cũng nghe không hiểu lắm về câu chuyện mẹ kể.

Ba kể thì không giống thế, lần nào cũng rất hay, rất hấp dẫn.

Vệ Ngấn thấy con trai đỏ mãi cũng không được, đột nhiên liền phẫn nộ, cô đặt mạnh bát cơm xuống bàn, giọng nói phẫn nộ như thể không khống chế được: “Rốt cuộc con muốn quấy tới khi nào hả?”

Hứa Lạc Lạc bị tiếng động chiếc bát đặt xuống bàn và tiếng gầm bất ngờ của mẹ dọa làm cho co rúm người lại, đôi mắt to tròn ngây thơ chớp chớp về oan ức lắm rồi “òà” một tiếng, cậu bé khóc âm lên.

Hơn nữa còn vừa khóc vừa dùng ánh mắt để buộc tội hành động của mẹ.

“Mẹ xấu tính, mẹ xấu tính, mẹ xấu tính....”

Vệ Ngấn nhìn cậu con trai khóc đỏ mặt lên hai mắt cô cũng lập tức nhòe đi, cô quay mặt sang một bên, khịt khịt mũi, nỗ lực ép nước mắt của mình chảy vào trong, xong rồi mới quay đầu lại dỗ con trai.

“Lạc Lạc, mẹ sai rồi, mẹ không nên lớn tiếng quát Lạc Lạc, Lạc Lạc không sợ, Lạc Lạc không sợ nhé!” Vệ Ngấn bế con trai từ dưới ghế lên, ôm vào lòng, khuôn mặt áy náy dỗ dành.

Chỉ là, rất rõ ràng, Hứa Lạc Lạc rõ ràng là không thích cái kiểu vừa dỗ vừa xoa thế này.

Vậy là cậu bé không ngừng vùng vẫy trong lòng cô.

“Mẹ xấu tính, mẹ xấu tính, con muốn ba cơ.....”

Trẻ con thường thế này, một khi biết bên cạnh có người có thể bảo vệ mình thì bèn có dũng khí mà chẳng sợ hãi ai nữa.

Nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ lên, miệng khàn đi vì khóc, nước mắt của Vệ Ngấn không nhịn được nữa mà rơi xuống.

Cô sống chết ôm con vào lòng, những giọt nước mắt như những giọt pha lê lăn xuống.

Từ trước tới giờ Hứa Lạc Lạc đều rất nghe lời cô chứ chưa từng quấy thế này.

Thế nhưng, cô biết đứa trẻ này một khi mà quấy thì rất khó dỗ, cái tính cách bướng bỉnh, cứng đầu dường như càng ngày càng giống người đó.

“Đưa con cho anh nào!” thực sự không chịu được cảnh nhìn Hứa Lạc Lạc khóc nữa, Hứa An Ca đi tới bên cạnh Vệ Ngấn, đưa tay ra nói nhẹ nhàng.

Vệ Ngấn từ từ ngẩng mặt với hai hàng nước mắt lên, đờ người ra, không lập tức đưa Hứa Lạc Lạc đang khóc lóc cho anh.

Thế nhưng, Hứa Lạc Lạc đang ở trong lòng cô nhìn thấy ba đi tới bên cạnh liền vùng vẫy mạnh hơn, muốn rời khỏi bàn tay Vệ Ngấn.

Cô không có cách nào khác, chỉ biết đứng lên, đưa con trai cho Hứa An Ca.

Hứa Lạc Lạc trốn trong lòng Hứa An Ca, thút thít, cái miệng không quên mách xấu mẹ và ánh mắt vẫn hướng về phía Vệ Ngấn: “Ba, mẹ xấu tính, mẹ xấu tính...”

“Lạc Lạc, mẹ không xấu tính, là do con không ngoan, không chịu ăn cơm, mới làm cho mẹ tức giận chứ!” Hứa An Ca nhìn cậu bé đang ngả hoàn toàn vào lòng mình, kiên nhẫn dạy bảo.

“Mẹ xấu tính chứ không phải lỗi của Lạc Lạc.” Hứa Lạc Lạc khẳng định khẳng buộc tội.

Vệ Ngấn nghe thấy vậy, chỉ cười đau khổ, đứa trẻ này sinh ra dường như là để đối đầu với cô vậy.

“Lạc Lạc, nếu còn con nói mẹ xấu tính thì ba cũng sẽ giận đấy!” Hứa An Ca nhìn và mắt Tiểu An An, tuy là vẫn nhẹ nhàng nhưng miệng nói đã nghiêm khắc hơn, đang cố để thể hiện là một người cha nghiêm khắc.

Hứa Lạc Lạc vừa nghe thấy ba bảo sẽ giận liền nhướng người lên, dang hai tay ra ôm vào cổ Hứa An Ca, ngả mặt mình áp sát vào cổ anh, nũng nịu với ba.

Chỉ là, hành động này của cậu đúng là làm cho Hứa An Ca khóc cười không xong, bởi vì Hứa Lạc Lạc đã chà khuôn mặt với đầy nước mắt nước mũi đó vào cổ và cổ áo anh.

Vệ Ngấn trên mặt vẫn là hai hàng nước mắt, cô nhìn Hứa An Ca cười cười, tất cả những sự cảm kích trong lòng lúc này lại trào dâng lên.

Hứa An Ca một tay bế lấy Hứa Lạc Lạc, một tay đưa lên lau đi những giọt nước mắt trên má Vệ Ngấn.

“Kiên nhẫn một chút, tất cả sẽ ổn thôi.” Hứa An Ca nhìn cô với ánh mắt yêu thương.

Vệ Ngấn lúng túng khẽ cười, hơi cúi đầu xuống, né đi bàn tay anh, tự mình dùng tay lau đi nước mắt.

Bàn tay Hứa An Ca đưa ra lúc này đang lơ lửng trong không trung, anh ngập ngừng rồi thu tay về, vỗ nhẹ lên lưng đang run lên của Hứa Lạc Lạc.

“Em đi dọn dẹp một chút!” Vệ Ngấn vội vàng nói rồi nhanh chân đi vào bếp. Nhìn bước chân vừa vội vàng vừa luống cuống của cô, Hứa An Ca

không thể không cười cay đắng, bao nhiêu năm như thế rồi vậy mà cô vẫn không muốn đón nhận anh sao?

Vệ Ngấn sau khi đem mọi thứ dọn dẹp xong, Hứa Lạc Lạc lúc này cũng đã mệt mà ngủ thiếp đi rồi.

“Em vẫn phải khách sạn. Lạc Lạc hôm nay lại phải nhờ tới anh rồi.” Vệ Ngấn vừa cười vừa nói áy náy.

Thực ra, cô cảm thấy bản thân là một người mẹ không làm tròn trách nhiệm, tình yêu cô dành cho Hứa Lạc Lạc kém xa so với tình yêu của Hứa An Ca dành cho cậu bé.

Hứa An Ca nắm lấy cổ tay cô, trong ánh mắt ánh lên sự đau khổ: “Tiểu Ngấn, đừng nhận công việc đó nữa, vào cơ sở của anh, anh và em cùng phấn đấu, dành tình yêu cho Lạc Lạc nhiều hơn một chút nữa, có được không?”

“An Ca, anh biết mà, có những việc, mãi mãi không thể buông được, anh không ngăn được em đâu!” Vệ Ngấn không vùng vẫy, chỉ lặng lẽ nhìn Hứa An Ca, trả lời kiên quyết.

Hứa An Ca cười cay đắng, cuối cùng đã bỏ tay cô ra.

Thời gian năm năm, cô thực sự đã thay đổi rất nhiều rất nhiều, không còn là cô của ngày xưa nữa rồi.

“Anh cho bộ phận công quan nói rõ với bên ngoài rằng bắt đầu từ ngày mai, em sẽ chính thức gia nhập vào cơ sở làm việc của anh.” cô lạnh nhạt nói với anh một câu, khi trong mắt Hứa An Ca ánh lên sự vui mừng thì cô đã quay người rời đi rồi.

Cô đã nợ Hứa An Ca quá nhiều mà điều có thể làm cho anh thì quá ít.

Vì thế, cô bằng lòng gia nhập vào cơ sở làm việc của anh, làm một nhân công có thể cống hiến cho anh cũng tốt.

Bởi vì tiền thân của Vĩnh Dạ Yên Hòa là một làng chài nhỏ, vì thế ở đây được thiết kế với rất nhiều bãi tắm ven biển sang trọng, hàng năm thu hút rất nhiều khách du lịch tới nghỉ dưỡng, rồi cả rất nhiều những minh tinh tới đây để chụp ngoại cảnh.

Con tim Vệ Ngấn rất hỗn loạn, cô không quay trở về phòng ngay mà là thả mình đi bộ ở bên bờ biển.

Không phải cô không muốn yêu Lạc Lạc nhiều hơn một chút, nếu không phải thực sự yêu cậu bé thì cô đã không sinh cậu ra rồi.

Thế nhưng, có những việc mắc kẹt ở trong tim, và khó khăn để buông tay hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng.

Cô nhìn cảnh tượng bên bờ biển, có những đôi yêu nhau, những gia đình, bọn họ vui vẻ chơi đùa trên bãi biển, trong lòng cô cảm thấy thật chua xót.

Năm xưa khi quyết định sinh Lạc Lạc ra, liệu có phải thực sự cô đã làm sai rồi không?

Ánh tà chiếu lên người cô, chút ánh sáng còn lại này có thể nào cũng không làm ấm được trái tim cô, cô chỉ cảm thấy xung quanh vô cùng lạnh lẽo, bởi vì sự lạnh lẽo đó phát ra từ trong tim cô.

Cô đột nhiên dừng bước lại, nhìn về phía đám đông trước mặt.

Cô cách đám đông đó không quá xa, lờ mờ có thể nghe thấy tiếng một người đàn ông truyền ra trong đám đông đó.

“Trần tiểu thư, cô đừng giận, cô ấy biết sai rồi, phí điều trị và tổn thân của cô, chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.”

Sau khi tiếng nói đó dứt, lại một tiếng nói the thé vang lên: “Bồi thường tổn thất của tôi? Các người định bồi thường thế nào? Bây giờ cánh tay tôi dị ứng thành ra thế này, làm sao mà chụp ảnh được? bây giờ tôi sẽ gọi điện cho tổng tài các anh, nói với anh ấy, các người làm việc kiểu gì thế?”

“Vậy thì Trần tiểu thư, cô xem sự việc đã thành ra thế này rồi, cô muốn thế nào mới xả được cơn tức giận?” tiếng nói người đàn ông đó lại một lần nữa vang lên, nghe có vẻ rất cung kính, thậm chí còn có phần nơm nớp lo sợ.

Vệ Ngấn vốn đã muốn quay người rời đi, thế nhưng vừa nghe thấy lời của cô gái đó nhắc tới Tần Hàm Dịch, cô lại dừng chân lại.

Miệng cô khẽ cười lạnh lùng, sau đó liền trở lại với nét mặt bình tĩnh, đi về phía đám đông đó. (Cập nhật nhanh nhất tại website: www.rosrnovel.com)

Cô len lỏi qua đám đông, đi tới phía trước, liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc chiếc váy trắng cát ngời dưới chiếc ô che nắng trên bãi biển, dùng lực quạt mạnh cái quạt trên tay, ngũ quan hài hòa của cô ta đều nheo chặt lại, dường như đang rất tức giận.

Còn bên cạnh người phụ nữ là một người đàn ông trung niên đang đứng đối diện với cô ta cúi đầu xuống.

Vệ Ngấn nhìn kĩ cô gái được gọi là Trần tiểu thư đang tức giận trước mặt, cánh tay trái của cô ta đỏ lên một mảng, giống như thể vừa bị bỏng, nhưng nhìn kĩ thì cũng không phải bị bỏng dẫn tới bị thương, bởi vì vị trí da đỏ lên đó nhìn có vẻ như vẫn còn nguyên vẹn.

Lại nhìn xuống chiếc váy trắng của cô ta, trên váy dính một khoảng màu vàng, trong lòng Vệ Ngấn đã hiểu, chắc là dị ứng với đồ uống hoa quả.

Còn nhân viên đứng phía sau cô ta thì khuôn mặt cũng khá là bức tức.

Cô đoán, người phụ nữ này chắc là một tiểu minh tinh hạng hai.

Thứ nhất, người phụ nữ này cô chưa từng thấy bao giờ, nếu là minh tinh thì kể cả cô không nhận ra thì cũng phải thấy quen quen.

Thứ hai, nhìn tư thế hùng hổ, cái bộ dạng như đang hỏi tội người khác như thế thì cũng không phải một nhân vật lớn nào, một nhân vật có tiếng kể cả là tức giận đến thế nào thì cũng sẽ không vào những lúc thế này đem sự chú ý dồn hết vào bản thân mình và đánh mất hình tượng như thế!

Còn người đàn ông đang cúi đầu trước cô ta kia, trước ngực viết rất rõ: “Giám đốc bộ phận phục vụ Lưu Cương.”

Phía sau Lưu Cương còn có một nữ nhân viên phục vụ cũng đang cúi rạp đầu xuống, trên mặt vẫn còn in hình năm vết ngón tay đỏ ửng.

Vệ Ngấn nheo mày lại, thời đại nào rồi mà còn có người dám coi thường nhân quyền của con người như vậy chứ?

Lẽ nào, vì cô ta là người phụ nữ của Tần Hàm Dịch mà lên mặt?

Lưu Cương lau mồ hôi trên trán, cũng không biết là do nóng quá hay do sợ nữa.

“Sa thải cô ta.” Trần tiểu thư với bộ dạng như một hoàng hậu ra lệnh, hoàn toàn không có ý hòa giải.

“Cái này....” Lưu Cương rõ ràng là rất khó xử.

Ai cũng nhìn ra, vị Trần tiểu thư này đang cố ý bối lung tìm vết, thế nhưng bọn họ cũng không thể đắc tội với con người này được!

Vệ Ngấn đột nhiên trong lòng thấy phần nộ, chẳng qua là thói quen đã được rèn luyện nhiều năm vì vậy mà cô vẫn không thể hiện ra ngoài.

“Sự việc này e rằng anh ta không làm chủ được!” đột nhiên có người cắt ngang “sự đàm phán” của hai người.

Lưu Cương nhìn theo phía tiếng nói phát ra, nụ cười giả tạo ban này đột nhiên cứng đờ lại, khác khí chào hỏi: “Lam tổng.”

“Xảy ra chuyện gì đấy?” Lam Dư Khê với khuôn mặt lạnh lùng hỏi.

“Là thế này, nhân viên phục vụ của chúng ta đã làm đổ nước chanh lên người Trần tiểu thư, dẫn tới việc da cô ấy bị dị ứng.” Lưu Cương ngắn gọn nói lại sự việc.

“Vậy mặt cô ấy là thế nào?” Lam Dư Khê chỉ tay về phía nữ nhân viên phục vụ khóc đỏ cả mắt phía sau kia.

Thực ra, khi Vệ Ngấn đến, anh cũng đến rồi.

Có thể nói, anh đi theo cô tới đây.

Anh luôn giữ im lặng, anh cũng đứng bên cạnh quan sát, hơn nữa, anh cũng muốn xem xem phản ứng của Vệ Ngấn, xem cô có ý thù địch gì với người phụ nữ này không.

Tuy nhiên, Vệ Ngấn đã nguy trang rất giỏi, cô không để lộ một sơ hở gì trên khuôn mặt, nhưng Lam Dư Khê vẫn chú ý thấy, sự tức giận trong ánh mắt cô.

“Cái này...cái này là do Trần tiểu thư không cẩn thận nên thành ra như thế....” Lưu Cương có phần muốn bảo vệ Trần tiểu thư.

Cũng đúng, ai mà không sợ sóng gió ập đến với mình chứ?

“Nếu như anh bị ăn một cái tát cũng sẽ nói là không cần thận nên thành ra như thế à?” Lam Dư Khê cười lạnh lùng, vừa nhìn đã nhìn thấu được Lưu Cương.

Lưu Cương liếc nhìn cấp trên của mình, rõ ràng là không hài lòng với sự hồ đồ của mình, chỉ có thể nói rụt rè: “Lam tổng nói đúng ạ, vậy anh xem sự việc này bây giờ phải giải quyết thế nào?”

“Báo cảnh sát.” Lam Dư Khê chỉ nói ngắn gọn có ba chữ, nhưng lại làm cho tất cả mọi người có mặt ở đó đều há hốc mồm ra.

Vệ Ngấn càng ngạc nhiên hơn nhìn anh, không ngờ anh lại chịu làm như vậy.

“Cái này....không hay lắm....” Lưu Cương muốn khuyên bảo nhưng anh ta biết tính khí của Lam Dư Khê, vì thế nơm nớp lo sợ một lát cũng không phản ứng lại.

“Báo cảnh sát, anh nghe không hiểu à?” Lam Dư Khê lại một lần nữa lên tiếng nhắc.

Lưu Cương vừa nhìn thấy không có biến chuyển gì được, chỉ có thể cầm điện thoại lên phục tùng mệnh lệnh là báo cảnh sát.

Nhưng, anh ta mới ấn số thì người phụ nữ kiêu ngạo ban nãy với tên gọi là Trần tiểu thư kia đột nhiên đứng lên, lập tức đập tay làm rơi điện thoại của Lưu Cương, nói đầy tức giận vào mặt anh ta cảnh cáo: “Anh dám báo cảnh sát, không muốn làm nữa có đúng không hả?”

Cô ta biết Lam Dư Khê là ai, có điều Lưu Cương sợ, cô ta thì không.

Rõ ràng, Lưu Cường nghe thấy lời này xong thì có chút lo lắng, lập tức hướng ánh nhìn khó xử về phía Lam Dư Khê.

“Lam tổng, anh không biết tôi là ai à?” Trần tiểu thư tức giận, không chịu tỏ ra là kẻ yếu thế liền chất vấn.

“Tôi biết chứ, cô là khách hàng của chúng tôi, nhân viên phục vụ của chúng tôi đã làm bị thương tới da của cô, vì thế chúng tôi không thể che giấu, phải báo cảnh sát tới để bảo vệ quyền lợi của cô.” Lam Dư Khê nói đường đường chính chính nhưng ai cũng có thể nhìn ra, anh làm vậy là đang bảo vệ nhân viên phục vụ bị đánh của công ty mình.

“Anh....” Trần tiểu thư bị chọc cho càng tức giận hơn, cô ta nói: “Thôi bỏ đi, tôi không truy cứu nữa.”

Miệng cô ta nói là không truy cứu nữa nhưng trong lòng thì lại chột dạ vô cùng, cô ta sợ Lam Dư Khê sẽ báo cảnh sát thật.

Dù gì thì cũng là cô ta ra tay đánh người, đương nhiên cô ta biết ai là người sai nhiều hơn.

“Nếu Trần tiểu thư đã không truy cứu việc nhân viên của chúng tôi làm đổ nước hoa quả lên người cô, vậy thì Trần tiểu thư có phải là cũng nên nói một lời xin lỗi với người bị đánh không?” Lam Dư Khê không vừa mắt nhất với hạng người cậy quyền cậy thế để bắt nạt người khác, càng tuyệt đối không để cho nhân viên của mình bị người ta ức hiếp như nô lệ.

“Anh không nhầm đấy chứ? cô ta cố ý đổ nước hoa quả lên người tôi, hại tôi bị dị ứng, tôi đã không truy cứu thì thôi lại còn phải xin lỗi cô ta?” Trần tiểu thư nói với vẻ khinh bỉ.

“Cố ý? Sao cô biết cô ấy cố ý? Sau khi cô ấy bị cô đánh, khóc tới nỗi hai mắt đỏ ngầu lên, cũng không dám đứng ra kêu oan cho bản thân, tôi không cho rằng cô ấy có gan cố ý làm cho cô bị dị ứng.” Lam Dư Khê vốn

nghĩ, người phụ nữ này nếu như biết nhận lỗi thì thôi cũng bỏ đi, nhưng nhìn cô ta nói thì đúng là vừa ăn cắp vừa la làng.

Không dạy bảo cho cô ta một chút thì cô ta vẫn còn ảo tưởng rằng mình là nữ chủ nhân của Vĩnh Dạ Yên Hòa.

Thực ra, cái cô Trần tiểu thư này thật ngu ngốc, Lam Dư Khê là người anh em chí cốt với Tần Hàm Dịch, là anh em, nếu anh không tiếp đãi cô ta thì có nghĩa là gì?

Không có ai lại làm thế này với người mà bạn mình quan tâm cả, trừ khi, người đó chẳng phải là người bạn mình quan tâm gì.

“Cô ta cố ý, bình thường thì liếc mắt đưa với Tần tổng, nhìn thấy tôi và Tần tổng ở bên nhau cô ta đương nhiên ghen tỵ rồi.” Trần tiểu thư bị chất vấn cứng họng nên mới tìm bừa một lí do.

“Xin lỗi, nếu cô không xin lỗi thì tôi chỉ có thể báo cảnh sát nói rằng cô đã làm bị thương người khác.” Lam Dư Khê sầm mặt xuống, nói cảnh cáo.

“Tôi không làm đấy!” Trần tiểu thư cũng tức giận tới mức phẫn nộ, giật lấy chiếc điện thoại trong tay người trợ lý của mình, trong danh bạ kéo một lượt rồi ấn nút gọi.

Một lát sau, khi đầu dây bên kia bắt máy Trần tiểu thư liền khóc nức nở.

“Hàm Dịch, nhân viên của Vĩnh Dạ Yên Hòa khăng khăng làm khó em, anh có thể tới giúp em không?” giọng Trần tiểu thư run lên, nếu chỉ nghe giọng nói này thì sẽ thực sự tưởng rằng cô ta đã bị người khác bắt nạt.

“Được, anh biết rồi.” Tần Hàm Dịch ở đầu dây bên kia trả lời một câu lạnh nhạt, không hề có một chút tình cảm nào trong đó, rồi cúp máy luôn.

Và không tới một phút sau, điện thoại của Lam Dư Khê liền đổ chuông.

Lam Dư Khê nheo mày, bắt máy.

“Có người ở khách sạn làm khó Trần Lộ, cậu đi giúp cô ấy một chút.”
Tần Hàm Dịch nói.

“Hàm Dịch, cô ta không phải Dĩ Muội, chẳng qua là nhìn cô ta có một chút chút giống với Dĩ Muội mà thôi.” Giọng nói Lam Dư Khê không cao không thấp, vừa đủ để cho người bên cạnh anh nghe thấy, và Vệ Ngấn và Trần Lộ đều thay đổi sắc mặt.

“Đi đi!” Tần Hàm Dịch kiên quyết, sau đó cúp máy.

Mọi người có mặt ở đó coi như đã hiểu rồi, ông chủ gọi điện tới.

Trần Lộ dương dương tự đắc vênh mặt lên, tuy là lời nói của Lam Dư Khê làm cô ta khó chịu, nhưng cô ta vẫn là người thắng, chẳng phải vậy sao?

Nữ nhân viên phục vụ lúc nào cũng cúi đầu, thút thít, lúc này mới khẽ ngẩng đầu lên nhìn Lam Dư Khê, hai mắt vẫn đỏ ngầu.

“Lam tổng, tôi không sao, không cần Trần tiểu thư xin lỗi đâu.” Cô biết Lam Dư Khê khó xử, vừa nãy vì cô mà nói nhiều như vậy cô đã rất cảm kích rồi.

Vệ Ngấn nhìn dương sự đều đi rồi, cô cũng quay người bèn muốn rời đi.

Lam Dư Khê liếc mắt nhìn Trần Lộ, đi theo Vệ Ngấn, anh cũng rời đi.

“Người phụ nữ vừa nãy....” Lam Dư Khê đang định thay Tần Hàm Dịch giải thích một tiếng thì Vệ Ngấn liền tiếp lời.

“Tình nhân của tổng tài các anh nông cuồng thật đấy!” Vệ Ngấn cười chế giễu.

“Quan hệ giữa Hàm Dịch và cô ta không phải như cô nghĩ đâu....” Lam Dư Khê định giải thích thế nhưng lại cảm thấy giải thích để làm cái gì?

Bất luận Tần Hàm Dịch có quan hệ gì với người phụ nữ khác thì chắc chắn cũng không thể ở bên cạnh Diệp Dĩ Muội.

“Anh ấy có quan hệ gì với ai đều không liên quan tới tôi, nếu Lam tổng thích giải thích như vậy thì nên đi tìm Hạ tiểu thư để giải thích mới phải.” Vệ Ngấn dừng bước, tiếp tục nói: “Phiền Lam tổng thông báo với Hạ tiểu thư một tiếng, tối này tôi còn có thời gian một đêm, có thể thiết kế lễ phục cho vị hôn phu của cô ấy, nếu qua đêm nay thì vụ làm ăn này tôi sẽ không nhận nữa.”

Dứt lời, Vệ Ngấn không chút do dự, nhanh chân bước về phía khách sạn.

Lam Dư Khê nhìn theo bóng dáng cô rời đi, anh thở dài một tiếng, tất cả đều đang rất hỗn loạn.

Năm năm nay, anh luôn mong được gặp lại cô, thế nhưng đợi tới khi thực sự gặp lại rồi, mới hiểu muốn chỉ gặp mặt đơn giản với nhau thôi hóa ra chỉ là niềm mong ước xa vời của riêng anh.

Sau khi gặp được cô, anh luôn do dự, có phải gọi điện cho Tần Hàm Dịch một tiếng, nói với anh rằng Diệp Dĩ Muội đã quay trở về rồi không....

Nếu nói cho Tần Hàm Dịch, Lam Dư Khê sẽ không dám tưởng tượng, cảnh tượng khi bọn họ gặp nhau sẽ thế nào....

Chỉ là, không nói giấy không bọc được lửa, chỉ nói nếu Diệp Dĩ Muội đã trở về chỉ vì muốn thiết kế lễ phục cho Tần Hàm Dịch thì điều đó cũng đủ chứng minh Diệp Dĩ Muội chắc chắn muốn gặp lại Tần Hàm Dịch.

Nghĩ như vậy, Lam Dư Khê liền gọi điện cho Tần Hàm Dịch.

Nếu đã như vậy thì sớm muộn sẽ đều gặp lại, chẳng bằng bây giờ một người bạn như anh nói cho Tần Hàm Dịch biết để anh có một chút chuẩn bị tâm lý vẫn hơn!

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Cả Nhà Ba Người Đi Chơi

Lam Dư Khê cầm lấy điện thoại, còn chưa kịp ấn số gọi thì điện thoại liền đổ chuông.

Anh vừa nhìn thấy là số máy của Hạ Lam, liền cảm thấy đau đầu, lúc này Hạ Lam chưa gặp được Vệ Ngấn, vẫn còn ở đó mà vui vẻ, tưởng rằng mình được nể mặt lắm.

Anh thực sự khó mà tưởng tượng được, đợi tới khi Hạ Lam gặp Vệ Ngấn thì sẽ phản ứng thế nào.

Anh thở dài một tiếng, nghe máy: “A lô.”

“Dư Khê, em đã tới Vĩnh Dạ Yên Hòa, Vệ Ngấn ở đâu? Em muốn gặp cô ấy.” giọng nói Hạ Lam có chút vội vàng và bất lực.

“Anh cũng không rõ lắm, để anh hỏi giúp em xem nhé!” Lam Dư Khê cố ý nói như vậy nhằm muốn kéo dài thời gian không cho Hạ Lam gặp được Vệ Ngấn.

Anh cảm thấy, để cho Tần Hàm Dịch gặp Vệ Ngấn trước sẽ tốt hơn một chút.

“Không cần đâu, em đã ở khu nghỉ dưỡng rồi, để em tự đi lên là được rồi, thế nhé!”

Hạ Lam liền cúp máy, dựa người vào ghế, nhắm mắt lại vẻ mệt mỏi, rồi mới tháo dây thắt an toàn ra và xuống xe.

Người ta đính hôn thì đều vui vẻ hạnh phúc, thế nhưng, Hạ Lam phát hiện, cô đã tự đẩy mình vào một hoàn cảnh rất lúng túng.

Tần Hàm Dịch không phối hợp, không chịu bỏ thời gian ra, còn Vệ Ngấn thì như đang thử thách sự kiên nhẫn của cô ta vậy.

Đúng thế! Bọn họ đều có tư cách để làm theo ý mình, còn cô ta thì sao?

Hạ Lam đột nhiên có cảm giác hối hận, cứ thế này gả cho Tần Hàm Dịch thì sẽ thật sự hạnh phúc không?

Tần Hàm Dịch đối với cô ta thích thì quan tâm không thích thì thôi, chẳng phải là cô ta không nhìn ra, cô ta cho rằng đó chẳng qua vì nhất thời anh chưa thích ứng được, đợi tới khi bọn họ ở bên nhau rồi, tiếp xúc với nhau nhiều thì tất cả sẽ khác.

Cũng may, những năm nay, Tần Hàm Dịch đã có thay đổi, anh không đi ra ngoài hái hoa bắt bướm nữa, cùng lắm là thỉnh thoảng đi ăn, đi uống trà cùng với một hai người phụ nữ, buổi tối đều về nhà đúng giờ.

Vì thế, đây cũng là nguyên nhân chính là Hạ Lam kiên quyết theo đến cùng.

Cô ta thậm chí cảm thấy, Tần Hàm Dịch là vì cô ta nên mới như thế, chỉ là anh không biết cách thể hiện mà thôi.

Giống như năm xưa khi cô ta rời đi, anh đã vì cô mà rượu chè sớm tối, mượn rượu giải sầu.

Cô ta vẫn luôn tin rằng, trong lòng anh có mình.

Hạ Lam cầm chiếc túi hàng hiệu của mình nhanh chân đi ra khỏi bãi đỗ xe của khu nghỉ dưỡng, hướng về phía đại sảnh của khách sạn.

“Ba.”

Đột nhiên, tiếng nói của một đứa trẻ non nớt lọt vào tai Hạ Lam.

Cô ta không thể không nhìn về phía phát ra tiếng nói đó, rồi đột nhiên cô ta dừng bước vì nhìn thấy người đàn ông đang bế đứa bé đó.

Còn người đàn ông không hề nhìn thấy Hạ Lam, anh đang cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng mình, khẽ nói: “Lạc Lạc sao thế?”

“Ba, chúng ta về đi!” Lạc Lạc cúi đầu, hai hàng mi dài cong vút sụp xuống che đi ánh mắt cô đơn, đây vốn dĩ không phải là nét biểu cảm nên xuất hiện trên khuôn mặt của một đứa trẻ bốn tuổi.

“Lạc Lạc, chẳng phải con nói là muốn gặp mẹ à?” Hứa An Ca nhìn vào ánh mắt Hứa Lạc Lạc với đầy sự yêu thương.

Vệ Ngấn sau khi rời đi, Hứa Lạc Lạc ngủ không an giấc, luôn miệng gọi mẹ trong mơ.

Hạ Lam vô cùng yêu thương hai mẹ con cô, trong lòng lấp đầy hình bóng của hai người, hai người rõ ràng là đều yêu đối phương nhưng thể hiện ra nét mặt lại là sự bài trừ nhau.

Hứa Lạc Lạc bài trừ Vệ Ngấn, bởi vì khi nhỏ, Vệ Ngấn rất ít khi cười với cậu.

Trẻ con tuy là còn nhỏ nhưng không có nghĩa là nó không hiểu được sự bài trừ của mẹ dành cho nó.

Còn Vệ Ngấn bài trừ Hứa Lạc Lạc thì là vì không buông bỏ được sự thù hận đó.

Chỉ là, một giọt máu đào hơn ao nước lã, nhưng cùng với việc thời gian cứ dần dần trôi đi, Vệ Ngấn hoặc là vô tình, hoặc là cố ý cũng đều đã

rất quan tâm tới Hứa Lạc Lạc.

Nhưng, cục diện từ đầu đã được tạo ra và tồn tại trong thời gian dài, làm gì dễ dàng thay đổi được trong ngày một ngày hai.

Hứa Lạc Lạc sau khi tỉnh lại sau giấc mơ, không nhìn thấy Vệ Ngấn bèn mếu máo gọi mẹ.

Hứa An Ca suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định đưa Hứa Lạc Lạc tới Vĩnh Dạ Yên Hòa.

Anh nghĩ, rất nhiều sự việc chắc chắn là sẽ không giấu được, nếu sớm muộn đều bị công khai vậy thì chẳng bằng sớm một chút, anh hi vọng Vệ Ngấn có thể vì Hứa Lạc Lạc mà buông bỏ được thù hận.

Dù gì thì người chết rồi cũng không sống lại được....

“Mẹ làm việc bận.” Sự thất vọng trong ánh mắt Hứa Lạc Lạc càng sâu hơn.

“Không sao, mẹ mà nhìn thấy Lạc Lạc thì sẽ không bận nữa.” Hứa Lạc Lạc xoa xoa đầu con trai, cười hiền từ với cậu bé, sau đó mới ngẩng đầu lên, đang định nhắc chân thì liền bắt gặp ánh mắt Hạ Lam đang nhìn thẳng về phía anh.

“Lâu quá không gặp.” Hạ Lam lên tiếng trước phá tan đi sự im lặng, nhìn nét mặt thì có vẻ không sao nhưng trong lòng vì vẫn cảm thấy không can tâm.

Vậy mà anh đã kết hôn rồi, lại còn có con rồi.

“Đúng thế! Lâu quá không gặp!” Hứa An Ca cũng lên tiếng chào hỏi Hạ Lam, rồi lại nói với Hứa Lạc Lạc: “Lạc Lạc chào cô đi con!”

“Con chào cô ạ!” Hứa Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nói rất lễ phép.

Mẹ cậu đã dạy, bất kể khi nào đều phải lễ phép với người lớn, bằng không mẹ cậu sẽ không vui.

“Con trai anh?” Hạ Lam biết rồi nhưng vẫn cố hỏi lại.

“Ừm.” Hứa An Ca khẽ gật đầu, nói.

“Sao chưa từng nghe nói anh kết hôn?” Hạ Lam nói với ngữ khí có phần chua xót, người đàn ông cô ta đã yêu bao nhiêu năm giờ kết hôn rồi, vậy mà cô ta lại không hề hay biết.

“Kết hôn chỉ là hạnh phúc của hai người.” Hứa An Ca cười, rất bình tĩnh trả lời Hạ Lam.

Sắc mặt Hạ Lam đột nhiên liền thấy lúng túng, nhưng lại vẫn nói về dứt khoát: “Vậy có phải em cũng nên hỏi thái thái của anh là ai đúng không?”

“Có cơ hội sẽ giới thiệu cho em biết.” Hứa An Ca vẫn giữ thái độ không thờ ơ mà cũng chẳng nhiệt tình.

“Được!” Hạ Lam khẽ mím môi lại rồi trả lời một tiếng, sau đó lại hỏi: “Anh ở đây à?”

“Không, anh tới tìm một người bạn.” Hứa An Ca không muốn do miệng mình nói ra quan hệ giữa anh và Vệ Ngấn, bởi vì anh tôn trọng cô, vì thế anh không muốn can dự vào những sự việc trong kế hoạch của cô.

“Vậy em không phiền anh nữa.” Hạ Lam cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, cô ta sợ nếu nói chuyện tiếp thì bản thân mình sẽ không kiểm soát được cảm xúc, vì thế bèn cáo từ.

“Ừm.” Hứa An Ca nhìn theo cô ta rời đi, mới rút điện thoại ra gọi cho Vệ Ngấn.

Vừa có người bắt máy, Hứa An Ca liền nói: “Tiểu Ngấn, anh và Lạc Lạc tới thăm em, bây giờ đang ở chỗ đài phun nước trước cửa khách sạn, em xuống đây đi!”

“Sao anh lại đưa Lạc Lạc tới?” Vệ Ngấn vừa ngạc nhiên vừa tức giận, cô không hề hi vọng con trai cô bị lộ thân thế ra ngoài.

Tuy là giấy không bọc được lửa, nhưng, ít nhất cũng đừng nhanh như vậy.

“Lạc Lạc muốn gặp mẹ rồi, lý do này đã đủ chưa vậy?” trong giọng nói của Hứa An Ca là sự bất lực, thậm chí còn như muốn nổi cáu với Vệ Ngấn.

Tuy đứa trẻ này không phải là niềm mong chờ của cô nhưng ít nhất cũng là ruột thịt của cô!

Hứa Lạc Lạc tuy không nghe thấy trong điện thoại nói gì nhưng nghe thấy lời Hứa An Ca dường như cũng hiểu ra điều gì đó, cậu bé cúi đầu xuống, trong ánh mắt tràn ngập sự tủi thân.

Cậu bé biết, mẹ cậu không thích cậu.

Giọng nói gằn xuống của Hứa An Ca làm cho Vệ Ngấn tìm trở lại được lí trí, cô trả lời: “Được, hai bố con ở dưới tầng đợi em.”

Không phải là cô ghét Hứa Lạc Lạc, mới không thích để hai người đến, cô chỉ là sợ Lam Dư Khê sẽ nhìn thấy Hứa Lạc Lạc.

“Ừm.” Hứa An Ca cúp máy, cúi đầu nhìn Hứa Lạc Lạc trong lòng mình, anh thấy áy náy, lời nói vừa nãy của anh chắc là lần sau phải chú ý hơn.

“Lạc Lạc, mẹ xuống ngay bây giờ đây, mẹ con nói là rất nhớ con, lát nữa sẽ cùng con đi ra bờ biển chơi, có được không?” Hứa An Ca giống một người cha thực thụ, anh cười nhìn Hứa Lạc Lạc, giọng nói dễ dàng vang lên ấm áp.

“Thật ạ?” Hứa Lạc Lạc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt ngập tràn niềm vui, dù gì thì cậu bé cũng chỉ là một đứa trẻ.

“Thật, có khi nào ba lừa con chưa?” Hứa An Ca cười cười hỏi lại.

“Ba chưa lừa Lạc Lạc bao giờ cả.” Hứa Lạc Lạc lập tức trả lời.

Hai cha con cứ mỗi người một câu như vậy nói chuyện làm cho bầu không khí trở nên ấm áp, làm cho những người đi qua đều phải ngoái đầu lại nhìn hai cha con vô cùng đẹp trai này.

Tầm khoảng ba phút qua đi, Vệ Ngấn đi ra từ khách sạn, và khi cô xuống tầng, may là cô đi một thang máy xuống còn Hạ Lam đi một thang máy lên.

Vừa ra khỏi cổng khách sạn, Vệ Ngấn lập tức nở nụ cười trên môi, nhanh chân đi đến bên cạnh hai cha con, hỏi với giọng nhẹ nhàng: “Lạc Lạc, nhớ mẹ rồi à?”

Cô biết bản thân trước đây là một người mẹ không đạt tiêu chuẩn, cô đã thử để thay đổi, nhưng có những lúc, đột nhiên tâm trạng bị kích động mà cô không khống chế nổi bản thân. “Vâng!” Hứa Lạc Lạc gật đầu.

“Lại đây mẹ bé!” Vệ Ngấn đón Hứa Lạc Lạc từ trong lòng Hứa An Ca, lại nói: “Đi thôi! Chúng ta ra bờ biển đi dạo.”

Nếu đã tới rồi cô cũng chẳng cần phải ngại gì mà giấu bọn họ đi.

“Được.” Hứa An Ca nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt có phần lo lắng, anh có thể nhìn ra, nụ cười của cô là miễn cưỡng.

Anh hiểu được sự lo lắng thấp thỏm của cô lúc này, anh cảm thấy, bản thân đưa Lạc Lạc tới đây thế này có phải là đã ép cô quá không.

Vì có Hứa Lạc Lạc nên hai người đưa cậu bé tới khu vực trò chơi của trẻ em trước.

Hứa Lạc Lạc trong khu vực trò chơi chơi rất vui vẻ, miệng với nụ cười toe toét lúc nào cũng thường trực trên môi.

Thế giới của trẻ con rất đơn giản, rất đơn thuần, hi vọng của bọn chúng rất đơn giản, chỉ là mong có được sự yêu thương nhiều hơn một chút mà thôi.

Hứa An Ca đứng ở một bên, nhìn hai mẹ con ngồi trên con ngựa đu quay, miệng anh nở nụ cười trong vô thức.

Mấy năm trước, chẳng phải là Lạc Lạc bé quá mà là do Vệ Ngấn quá bận.

Có thể nói, Vệ Ngấn trong vòng vài năm gần gũi, có thể có được thành tựu như hôm nay là hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực của cô.

Vì thế bọn họ số lần đi đến khu vui chơi chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà mỗi lần đi đều là Hứa An Ca chơi với Hứa Lạc Lạc.

Cũng chẳng trách hôm nay Hứa Lạc Lạc lại vui như vậy, Vệ Ngấn coi như là đã phá lệ rồi, từng chút một có những thay đổi, tiến lại gần hơn người con trai mà cô đã từng bài trừ này.

Cục diện như thế này không thể không làm cho Hứa An Ca cảm thấy thật hạnh phúc.

Bởi vì, hạnh phúc của anh đều dồn hết vào hai mẹ con cô.

Sau khi làm cho Hứa Lạc Lạc vui vẻ, cả nhà ba người mới đi ra bờ biển.

Hứa Lạc Lạc ngả vào lòng Vệ Ngấn, cũng quên mất cái gì mà mẹ xấu xa rồi, chỉ một lượt chơi ở khu vui chơi giải trí đã làm cho khoảng cách giữa hai mẹ con kéo lại gần nhau hơn.

“Mệt rồi đúng không? Để anh bế con cho!” Hứa An Ca nhìn Vệ Ngấn đã toát mồ hôi ra liền lên tiếng.

Còn chưa đợi Vệ Ngấn lên tiếng Hứa Lạc Lạc lập tức ôm chặt lấy cổ Vệ Ngấn.

Trong lòng Vệ Ngấn đột nhiên cảm thấy chua xót, cô lắc đầu, đáp lại: “Không cần đâu, để em bế, cũng không còn bao xa nữa.”

“Được.” Hứa An Ca cũng không nói thêm, anh cảm thấy lúc này mệt một chút nhưng có thể kéo gần khoảng cách giữa hai mẹ con thì cũng tốt.

“Lạc Lạc, con xem, ở đây có phải là rất đẹp không?” Vệ Ngấn chỉ về hướng biển phía trước, nói với con trai.

Hứa Lạc Lạc chớp chớp mắt, đột nhiên nói bật ra: “Mẹ đẹp.”

Vệ Ngấn đơ người ra, ngay sau đó bật cười trước lời nói của con trai, cô quay đầu sang nhìn Hứa An Ca.

“Trước đây khi mà nơi này chưa được khai phá, anh đã từng tới đây tìm cảm hứng.” Hứa An Ca cười nói.

“Đúng là đáng tiếc, tại sao một nơi đẹp thế này mà lại phải thương nghiệp hóa.” Vệ Ngấn khẽ thở dài một tiếng.

“Thực ra cũng không có gì là không tốt, ở đây được khai phá, mọi người sẽ biết được nơi đây, giống như em mọi người sẽ có cơ hội nhìn thấy cảnh đẹp ở đây và người nhìn thấy ngày sẽ càng nhiều hơn!” Hứa An Ca nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt yêu thương nói.

Tuy anh ghét xã hội này quá là thực tế, nhưng anh cũng không hề cho rằng thương nghiệp hóa là một chuyện xấu.

Chuyện gì cũng có hai mặt của nó, rất nhiều sự việc cũng sẽ đều thay đổi theo thời đại, con người lý tưởng hóa quá cũng sẽ không vui vẻ.

Ví dụ, sự nhiệt huyết của anh đối với thiết kế tuyệt đối không ít hơn Vệ Ngấn nhưng Vệ Ngấn lại luôn cảm thấy đem thiết kế của cô đi so sánh và đọ giá với thiết kế của người khác là làm nhục ước mơ của cô, cô luôn muốn làm cho ước mơ của cô trở thành một màu trắng tinh khiết.

Hoặc là, trong lòng cô, còn có một nguyên nhân gì khác mà anh không biết!

Thế nhưng, suy nghĩ của anh lại hoàn toàn khác. Trong mắt anh, bất luận thiết kế của bạn dùng để bán hay cất giữ, chỉ cần bạn làm việc nghiêm túc, chỉ cần có thể làm cho người khác thấy thích vậy thì đó cũng là một niềm vui, một sự mãn nguyện.

Nếu con người đã sống trên thế giới này thì phải biết chấp nhận và đón nhận hiện thực xã hội, trên thế giới này có được mấy người có thể lúc nào cũng sống thoải mái trong khi bần hàn.

Cho dù Vệ Ngấn có thanh cao hơn nữa cô chẳng phải cũng phải vì Hứa Lạc Lạc mà bận rộn mà kiếm tiền sao....

“Ừm, cũng đúng.” Vệ Ngấn gật đầu, trả lời.

Hứa An Ca đã dạy cho Vệ Ngấn rất nhiều thứ, rất nhiều đạo lý, cô thực sự cảm thấy, bao nhiêu năm nay, nếu không có Hứa An Ca, cuộc sống của cô sẽ trở nên rất mơ hồ.

Năm xưa, cô cố chấp muốn bỏ Hứa Lạc Lạc đi, là chính Hứa An Ca đã kéo cô ra khỏi bệnh viện, không cho cô làm như vậy.

Cô nghĩ, chắc là anh cũng hiểu cô!

Con tim cô thực ra không được kiên quyết như những gì miệng cô nói, cô chẳng qua là đang ép bản thân mình lí trí.

Đứa trẻ trong bụng cô lúc đó đã là người thân duy nhất của cô rồi, sao cô lại nỡ bỏ nó đi chứ!

“Để anh chụp ảnh cho em và Lạc Lạc.” Hứa An Ca lấy điện thoại ra, hướng về phía hai mẹ con chụp.

“Mẹ, chúng ta cùng chụp ảnh với ba đi!” Hứa Lạc Lạc ôm tay vào cổ Vệ Ngấn, nũng nịu nói, sau khi dứt lời, còn không quên thơm lên má mẹ.

Hứa An Ca và Vệ Ngấn đều đơ người ra, mấy năm nay, bọn họ đều chụp ảnh với Hứa Lạc Lạc nhưng ảnh của hai người thì lại không có lấy bức nào.

“Tiểu tử, mẹ cảnh cáo con, không được mê hoặc mẹ!” Vệ Ngấn giả vờ làm mặt nghiêm khắc, không đón nhận sự mê hoặc của con trai.

Thực ra, chụp ảnh thì cũng chẳng có gì, vì với tính cách của Hứa An Ca, anh chắc chắn sẽ chúc phúc cho cô khi cô hạnh phúc, sẽ giúp đỡ và bảo vệ cô khi cô gặp khó khăn.

Vì thế, cho dù là anh tự miệng mình nói ra anh thích cô, và khi ở cùng cô nhưng cô cũng không có bất kì áp lực gì.

Chỉ là, khi đã yên tĩnh trở lại, Vệ Ngấn mới nghĩ, có lẽ cô đã nợ Hứa An Ca thực sự rất nhiều. Nếu cứ nợ anh tiếp cô sợ cả đời này cô sẽ không trả hết được cho anh.

“Mẹ, con xin mẹ đấy.” Hứa Lạc Lạc dụi má mình vào má mẹ, nín nọt.

“Này, Hứa Lạc Lạc, đừng có dui nữa, má mẹ rát cả đi rồi đấy!” Vệ Ngấn vội quay mặt đi, thực sự sợ đứa trẻ này rồi.

Ngày nóng thế này, đi bộ lại bế cậu như thế, mặc cô đầy mồ hôi, vậy mà cậu con trai của cô lại còn dùng mặt mình chà lên mặt cô như thế.....

Hứa Lạc Lạc làm gì biết được suy nghĩ thực sự của mẹ mình. Vừa thấy mẹ không cho mình làm thế nữa, không đón nhận ý tốt của mình, còn gầm lên với mình, đương nhiên là cậu thấy tủi thân rồi.

Vậy là Hứa Lạc Lạc chu mỏ ra, gục đầu xuống với bộ dạng buồn và thất vọng.

“Thôi được rồi, mẹ sợ con rồi đấy!” Vệ Ngấn thấy con trai như vậy, con tim lại thấy nhói đau, lập tức liền đầu hàng.

Hứa Lạc Lạc chớp chớp mắt, cái miệng chu ra của cậu bé lập tức trở về trạng thái ban đầu, còn không quên biết ơn mà thơm vào má mẹ mình một cái.

Hứa An Ca đứng bên cạnh đã dùng điện thoại ghi lại cảnh vừa rồi của hai mẹ con, anh nhìn Hứa Lạc Lạc cười cười với ánh mắt cảm kích, trong lòng còn không quên tự nhủ: “Tên tiểu tử này đúng là thương nó không vô ích.”

Hứa Lạc Lạc gần như là sự liên hệ lớn nhất giữa anh và Vệ Ngấn.

Vẫn nhớ lúc xưa khi ở trong bệnh viện, cảnh tượng Vệ Ngấn không muốn sinh ra Hứa Lạc Lạc.

Cô nói: “Hứa An Ca, anh có hiểu không, em không hi vọng đứa trẻ này sẽ giống như em, là một đứa trẻ đáng thương không có cha.”

Anh nghĩ cũng không nghĩ, bèn đáp lại cô: “Ai nói nó không có ba chứ? Sau này, nó sẽ họ Hứa.”

Khi đó, mặt cô ướt đẫm nước mắt, cô thút thít: “Có một ngày anh sẽ phải yên bề gia thất, tới khi đó chẳng phải Lạc Lạc lại càng thất vọng à?”

Lúc đó, anh cảm thấy càng thương cô hơn, anh ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai hứa với cô: “Cả đời này, ngoài em ra anh sẽ không cưới ai cả, cho dù người đó ở trong lòng em cả đời này đều không phải anh, anh cũng sẽ mãi mãi bảo vệ cho hai mẹ con em.”

Cơ thể cô run lên cầm cập, cô nói: “An Ca, thế này không được, anh xứng đáng được người phụ nữ tốt hơn trân trọng, em không có tư cách....”

Anh lập tức cắt ngang lời cô: “Thế nhưng, người anh muốn trân trọng chỉ có em mà thôi.”

Năm năm trước là như vậy, bây giờ cũng vẫn là như vậy.

Tuy con tim cô chưa từng mở ra với anh. Nhưng, chỉ cần để cho anh bảo vệ cô, nhìn thấy hai mẹ con cô hạnh phúc thì anh cũng thấy mãn nguyện rồi.

Ánh mắt Hứa An Ca nhìn quanh đó một lượt, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc một bộ vest từ phía sau lưng.

Hứa An Ca nhanh chân chạy lại gần, ở phía sau lưng anh nói: “Tiên sinh, có thể giúp chúng tôi chụp một bức ảnh không?”

Chỉ là, khi mà Hứa An Ca đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc và chờ đợi, người đàn ông đó đã quay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều đờ người ra.

“Ba...” tiếng gọi của Hứa Lạc Lạc vang lên gọi Hứa An Ca, không những là kéo anh ra khỏi sự bất ngờ đó mà còn kéo theo cả ánh nhìn của Vệ Ngấn khi mà trước đó cô không để ý....

Còn Hứa An Ca và người đàn ông khi nghe thấy tiếng gọi đều hướng ánh mắt về phía hai mẹ con....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Thù Hận

Ánh mắt mấy người bắt gặp nhau, người đàn ông đột nhiên nhếch méo cười, hướng ánh mắt về phía Hứa Lạc Lạc đang ở trong lòng Vệ Ngấn.

Hứa An Ca là người phản ứng đầu tiên, anh nói với người đàn ông: “Lục tiên sinh, có thể giúp chúng tôi chụp một bức gia đình không?”

Đối với người đàn ông trước mắt, thực ra anh cũng không gọi là biết nhiều lắm, chỉ có thể nói là trong các buổi gặp mặt, yến tiệc thì có duyên gặp qua vài lần.

Mọi người đều là người của xã hội thượng lưu, vì thế, quen biết nhưng cũng không được coi là thân thiết, đó cũng là điều bình thường.

Chỉ là, trước đây bởi vì tạp chí của anh ta đã đả kích Diệp Dĩ Muội vì thế Hứa An Ca có ấn tượng cực kì không tốt về anh ta.

Nhưng, nếu lúc này đã gặp nhau rồi, mọi người cũng không thể giả vờ không quen biết.

“Hai vị đây là con trai và vợ của Hứa công tử?” Lục Danh Dương cảm thấy rất thú vị, Hứa An Ca và Diệp Dĩ Muội biến mất năm năm, vừa mới xuất hiện liền đưa theo con, xuất hiện trong khu nghỉ dưỡng của Tần Hàm Dịch.

“Không sai, tôi giới thiệu cho Lục tiên sinh một chút.” Hứa An Ca cười rất tươi, nhìn về phía Vệ Ngấn nói giới thiệu: “Đây là thái thái của tôi Vệ Ngấn, còn đó là con trai tôi Hứa Lạc Lạc.”

“Vệ Ngấn?” Lục Danh Dương nhìn Vệ Ngấn một lượt, ngạc nhiên và vui mừng nói: “Hóa ra vị tiểu thư đây chính là nhà thiết kế nổi tiếng bí ẩn Vệ Ngấn sao?”

“Chào anh!” Vệ Ngấn rất bình tĩnh và thanh lịch nói một tiếng chào hỏi.

“Xin chào, tôi là tổng tài của tạp chí Phong, khu vực Trung Quốc, tên Lục Danh Dương, không biết tạp chí Phong có vinh dự được làm một bài phỏng vấn với Vệ tiểu thư không?” Lục Danh Dương nói như thể đang nói với một người hoàn toàn xa lạ.

“Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này.” Vệ Ngấn nhìn Lục Danh Dương với ánh mắt rất hứng thú về việc phỏng vấn.

Nhiều năm trước, tạp chí Phong từng để cô nếm mùi nhục nhã tới tận cùng, làm cho những người lớn bé của Tần gia đều muốn đuổi cô đi.

Bây giờ, cô quay trở lại rồi, dùng cách lên mặt báo để công cáo với thiên hạ, chẳng phải là sẽ rất thú vị sao?

“Được, không biết làm thế nào để liên hệ với Vệ tiểu thư đây?” Lục Danh Dương là người thế nào chứ? anh ta đã ở trên thương trường cả chục năm, gặp gỡ không ít hạng người, tuy không thể nói là hoàn toàn nhìn thấu tâm tư của Vệ Ngấn nhưng cũng tin chắc rằng lần này Vệ Ngấn trở về nhất định là sẽ phải làm gì đó.

“Gọi điện tới phòng làm việc của An Ca là được rồi, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ chính thức gia nhập vào đơn vị của An Ca để làm việc.” Vệ Ngấn lịch sự nhưng trả lời khá thờ ơ, dường như thực sự không hề quen biết với Lục Danh Dương.

“Được.” Lục Danh Dương khẽ gật đầu: “Vậy thì tôi không làm phiền cả nhà ba người nữa.”

Nói xong anh ta đang định nhắc chân bước đi, nhưng dường như lại nhớ ra điều gì đó, đột nhiên dừng bước lại, nói với Hứa An Ca: “Quên mất giúp cả nhà chụp một bức ảnh gia đình.”

“Cảm ơn Lục tiên sinh.” Hứa An Ca đưa điện thoại đã mở sẵn phần chụp ảnh cho Lục Danh Dương, sau đó nhanh chân chạy lại bên cạnh Vệ Ngấn.

“Ba.” Hứa Lạc Lạc không hề biết sự việc giữa những người lớn với nhau, cậu bé vui mừng đưa tay ra hướng về phía Hứa An Ca.

Hứa An Ca chỉ có thể đỡ lấy con trai, Vệ Ngấn đang định bỏ tay ra thì cậu nhóc liền lập tức thu tay về, ôm chặt lấy cổ cô, quay mặt nói với Hứa An Ca: “Ba và mẹ cùng ôm con cơ.”

Lời nói của cậu làm cho Hứa An Ca bật cười, lúc này anh mới hiểu ý của cậu nhóc.

Anh nhìn Vệ Ngấn cười cười, giơ hai cánh tay lên, ôm lấy bờ vai của Vệ Ngấn, lúc này Hứa Lạc Lạc mới hài lòng.

Lục Danh Dương nhìn cả nhà ba người họ trong màn hình điện thoại, môi anh ta khẽ nhếch cười lạnh lùng, ấn nút chụp.

“Chụp xong rồi, xem xem có được không?” Lục Danh Dương đưa điện thoại cho Hứa An Ca.

Hứa An Ca nhìn rồi trả lời: “Được rồi, cảm ơn Lục tiên sinh nhé!”

“Không có gì, không làm phiền cả nhà nữa.” Lục Danh Dương lại nhìn Vệ Ngấn cười cười sau đó mới quay người rời đi.

Ánh mắt nhìn theo anh ta rời đi đã xa, Hứa An Ca mới quay đầu sang nhìn Vệ Ngấn, anh nhắc nhở thận trọng: “Tiểu Ngấn, đừng có giao thiệp

gần gũi quá với Lục Danh Dương, con người này vì lợi ích mà điều gì cũng dám làm.”

“Em biết rồi.” Vệ Ngấn trả lời chắc chắn một câu, Lục Danh Dương là người thế nào sao cô không biết chứ! cô đương nhiên sẽ không có mối quan hệ gì thân thiết với con người này, thậm chí làm bạn càng không.

Hứa An Ca vẫn còn muốn nói rất nhiều nữa nhưng nhìn nét mặt vui mừng của Hứa Lạc Lạc anh liền cố gắng kìm lại.

Anh không muốn trước mặt trẻ con nói nhiều quá, hơn nữa, anh biết rõ, anh căn bản không ngăn cản được quyết định của cô.

“Chúng ta đi đi! Tối này em không muốn ở lại đây.” Vệ Ngấn đột nhiên nói.

Nếu đã có một quyết định mới rồi vậy thì hãy dành cho bọn họ một điều bất ngờ.

“Được, vậy thì chúng ta về nhà.” Hứa An Ca nhìn cô lo lắng, đương nhiên anh hiểu ý nghĩ của cô.

Nhưng, anh có thể nói gì nữa?

Hạ Lam đi tìm Vệ Ngấn nhưng căn phòng trống trơn không có người, chỉ có thể lại quay người đi xuống, ngồi ở đại sảnh tầng một đợi Vệ Ngấn.

Chỉ là, đợi đông đợi tây, đợi mãi cũng không thấy cô quay về, cô ta còn có việc khác cần làm, chỉ có thể đứng lên rời đi.

Cô ta vừa ra khỏi cửa khách sạn, một chiếc xe lái với tốc độ không phải rất nhanh đi lướt qua mắt cô ta.

Và người ngồi trên ghế lái lại chính là người mà cô ta gặp vừa nãy – Hứa An Ca.

Hạ Lam nhanh chóng liếc mắt nhìn nhưng không phải nhìn Hứa An Ca mà là nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh ghế lái.

Người phụ nữ lúc này xúi đầu, đang chơi đùa với đứa trẻ ở trong lòng, cho dù là Hạ Lam đã nhìn rất cẩn thận, nhưng chiếc xe chỉ lướt qua vì vậy cô ta chỉ có thể nhìn thấy đối phương là một phụ nữ mà không nhìn rõ hình dáng, bộ dạng.

Cô ta thực sự cảm thấy rất tò mò, rốt cuộc là người phụ nữ thế nào, có thể làm cho Hứa An Ca có thể kết hôn với người đó, lại còn sinh con nữa!

Cô ta đang đờ người ra ở đó thì đột nhiên một tiếng cười vang lên lọt vào tai cô ta.

“Hạ tiểu thư đang nhìn cái gì mà nhìn chăm chú thế?”

Hạ Lam quay đầu lại, nhìn thấy Lục Danh Dương đang đứng cách xa mình mấy bước, cô ta liền cười cho có lệ: “Lục tổng hôm nay không bận? Sao lại tới Vĩnh Dạ Yên Hòa thế này?”

“Tôi tới thăm một người bạn.” Lục Danh Dương nói thực.

“Đúng lúc, tôi cũng đang muốn hỏi Lục tổng, việc đăng bài về lễ đính hôn của tôi và Hàm Dịch.” Hạ Lam cũng không nghĩ nhiều, liền hỏi.

Không thể không nói, Lục Danh Dương trong lĩnh vực lãnh đạo và làm ăn, anh ta thực sự là người tài hoa.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi năm năm đã đưa tạp chí Phong trở thành tạp chí nhận được sự yêu mến của bạn đọc nhiều nhất trên đất nước Trung Quốc.

“Hạ tiểu thư yên tâm, mọi thứ tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Lục Danh Dương trả lời không nhanh không chậm.

“Vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi sẽ thương lượng với Hàm Dịch về thời gian để tiến hành phỏng vấn.” Hạ Lam nhìn anh ta gật đầu, biểu thị cảm ơn.

“Được, vậy khi nào hai người bàn bạc xong thì thông báo với thư ký tôi một tiếng là được.” Lục Danh Dương trả lời.

“Vậy cứ như thế đã nhé!” Hạ Lam sau khi chào Lục Danh Dương liền đi về phía nhà đỗ xe.

Lục Danh Dương nhìn theo bóng dáng cô ta rời đi, từ từ cười khẽnh một tiếng, nếu anh ta có thể đăng bài phỏng vấn về lễ đính hôn của Hạ Lam cùng với Tần Hàm Dịch và bài phỏng vấn Vệ Ngấn trong cùng một kì thì có phải là sẽ rất thú vị không?

Thực ra, Lục Danh Dương cảm thấy nể phục Hạ Lam, nhìn thì có vẻ là một cô gái yếu đuối, nhưng thủ đoạn thì không hề đơn giản chút nào.

Còn Diệp Dĩ Muội trước đây, so sánh thủ đoạn với Hạ Lam thì còn kém xa.

Bây giờ, nước cờ đang tương đương nhau rồi, như vậy thì trò chơi này mới thú vị và hấp dẫn chứ.

Vệ Ngấn và Hứa An Ca sau khi về nhà, Hứa Lạc Lạc đã buồn ngủ rũ ra nhưng cũng không ngủ, một tay cậu lôi Vệ Ngấn, một tay lôi Hạ Lam bắt hai người cùng nằm lên chiếc giường nhỏ để kể chuyện cho cậu.

Hai người bất lực, bốn mắt nhìn nhau rồi cũng đổ cậu nhóc.

Vừa kể chuyện, thỉnh thoảng lại ghé bên này, ghé bên kia thơm một cái, cuối cùng cậu nhóc cũng mới chịu ngủ.

Hai người đứng lên, Vệ Ngấn đứng ở một bên, nhìn Hứa An Ca đắp chăn vào cho Hứa Lạc Lạc, cô nói áy náy: “Em là một người mẹ rất thất

bại, em luôn nghĩ, năm xưa có lẽ em không nên sinh nó ra.”

Hứa An Ca đứng thẳng người lên, sắc mặt có chút khó coi nói: “Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

“Vâng.” Vệ Ngấn và Hứa An Ca cùng nhau đi ra khỏi phòng của Hứa Lạc Lạc, đi ra phòng khách ngồi trên ghế sofa.

“Tiểu Ngấn, đừng nói lời nên hay không nên sinh Lạc Lạc ra, nếu em nói như vậy chứng minh trong lòng em đang bài trừ sự tồn tại của Lạc Lạc, con tim trẻ rất mẫn cảm, nó mà nghe thấy sẽ không vui đâu.” Hứa An Ca thở dài một tiếng khuyên bảo cô.

“Em biết, thế nhưng trên thực tế, em đúng là đã sinh nó ra mà lại là một người mẹ làm không tròn trách nhiệm.” Vệ Ngấn tự cười chế giễu.

“Tiểu Ngấn, rốt cuộc em giấu anh điều gì?” Hứa An Ca luôn cảm thấy, Vệ Ngấn có thái độ bài trừ như vậy đối với Hứa Lạc Lạc chắc chắn không chỉ đơn giản là vì sự phản bội của Tần Hàm Dịch.

Bởi vì, anh không cho rằng Vệ Ngấn là người có thể vì một việc như vậy mà thù hận những năm năm, ngay đến cả con trai mình cũng không yêu.

Chắc chắn, trong việc này có một nguyên nhân mà anh không hề hay biết.

Vệ Ngấn hơi cúi mặt xuống, im lặng hồi lâu mới từ từ nói: “Tai nạn xe của mẹ em năm đó không phải là tai nạn ngoài ý muốn, mà là mẹ Tần Hàm Dịch đã thuê người đâm chết mẹ em.”

Cô nghĩ, đợi cô bắt đầu hành động, sớm muộn Hứa An Ca sẽ biết, vậy thì chẳng bằng bây giờ để cô nói cho anh!

“Em nói cái gì?” Hứa An Ca hết sức ngạc nhiên, anh nắm lấy tay cô: “Tại sao khi xưa em không nói?”

“Thế lực Tần gia lớn như vậy, nếu năm xưa em nói cho anh, anh nhất định sẽ vì em mà ra mặt, em không muốn anh vì em mà lấy Hứa gia ra để đối đầu với Tần gia.”

Vệ Ngấn đem nỗi khổ trong lòng mình nói ra.

Hứa An Ca cười đau khổ, anh còn có thể nói gì? Trách cô đã quá nghĩ cho anh? đây là cô, anh yêu con người cô....

“Vậy bây giờ thì sao? Em định làm thế nào? Thời gian đã trôi đi năm năm, rất nhiều bằng chứng không còn nữa, hơn nữa cái tên tài xế đó cũng đã ngồi tù, em rất khó để lật lại vụ án.” Hứa An Ca nhìn cô lo lắng, sự việc này có là ai đi nữa thì chắc chắn cũng không chịu để yên.

“Em biết, từ trước tới này em chưa hề mong ước xa xỉ có thể lật lại được vụ án.” Vệ Ngấn trả lời rất bình tĩnh.

Năm xưa khi cô tìm Cao Thiên Du nhờ giúp đỡ, cô hoặc là đã nghĩ, thông qua con đường pháp luật để đòi lại công bằng cho mẹ cô.

Thế nhưng, những lời của bà ngoại Cao Thiên Du đã làm cho cô hiểu, đối mặt với thế lực mạnh mẽ như vậy, cô muốn lật lại vụ án đúng là khó hơn lên trời.

Đừng nói trước đây bản thân cô đơn thương độc mã, kể cả bây giờ có thêm Hứa An Ca cũng e rằng không có cách nào mà thay đổi được kết quả đó.

“Vậy em muốn làm thế nào?” Hứa An Ca càng nghe càng thấy giật mình, anh sợ Vệ Ngấn sẽ vì thù hận mà cuối cùng không có cách nào để quay đầu.

“Nếu Tần gia đã cậy quyền cậy thế để ăn hiếp người khác, vậy thì em sẽ làm cho Tần gia mất hết không còn gì.” Ánh mắt Vệ Ngấn đầy căm phẫn nhưng cô nói với ngữ khí bình tĩnh tới mức làm người khác hết hoảng.

Hứa An Ca cuối cùng thở phào một tiếng, anh thực sự sợ Vệ Ngấn muốn mạng đền mạng, cô lại thuê người để giết Tần phu nhân.

Nếu như cô làm như vậy thì cô mãi mãi sẽ không có cách nào để quay đầu được.

“Nếu làm như vậy khiến trong lòng em thấy thoải mái một chút thì anh sẽ giúp em.” Hứa An Ca nắm lấy tay cô, nói nhẹ nhàng.

Anh biết, mối thù giết mẹ, muốn khuyển cô buông tay thì đó là điều không thể nào.

Nếu, làm cho Tần thị sụp đổ là điều cô muốn làm vậy thì mối thù hận này anh sẽ giúp cô.

“Cảm ơn anh, An Ca.” Diệp Dĩ Muội cảm thấy rất xúc động, rồi cô nói: “An Ca, hãy làm những việc mà anh muốn làm đi! Em không muốn lôi anh vào chuyện này, anh đã vì em và Lạc Lạc quá nhiều rồi.”

“Em và Lạc Lạc là trách nhiệm ngọt ngào nhất của anh trong cuộc đời này, anh sẽ mãi mãi không bao giờ nhìn em một mình đơn thương độc mã.” Hứa An Ca đưa tay lên ôm cô vào lòng, hôn lên mái tóc cô: “Tiểu Ngấn, đợi tới khi hoàn thành tâm nguyện của em, thì em hãy cùng anh và Lạc Lạc ra nước ngoài đi! Chúng ta rời khỏi nơi đây, bắt đầu lại từ đầu, sống một cuộc sống thực sự vui vẻ.”

“.....” Vệ Ngấn do dự vài giây rồi nói: “Được.”

Anh đối với cô quá tốt, cô có thể báo đáp anh có lẽ chỉ là đáp lại tình yêu của anh.....

Ngày hôm sau.

Vệ Ngấn không cùng với Hứa An Ca về phòng làm việc mà đi tới Phùng thị.

Trên thế giới này cô chỉ có một người bạn là Cao Thiên Du, cô muốn trước khi chấp nhận cuộc phỏng vấn của tạp chí Phong, cô sẽ đi gặp cô bạn mình.

Bởi vì, cô không muốn làm cho bạn mình thất vọng.

Đứng dưới tòa nhà Phùng thị, cô gọi cho Cao Thiên Du.

Tầm khoảng 30 giây sau, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói khô cứng của Cao Thiên Du: “A lô.”

“Thiên Du, tớ trở về rồi, tớ đang ở phía dưới công ty cậu.” Trong giọng nói Vệ Ngấn ngập tràn niềm vui, nếu nói điều khiến cô lưu luyến nhất ở thành phố này thì đó chính là Cao Thiên Du.

“.....” đầu dây bên kia sau một hồi im lặng, liền truyền tới tiếng kêu của Cao Thiên Du: “A.....”

“Này, cậu kêu cái gì đấy?” Vệ Ngấn bị tiếng kêu của Cao Thiên Du làm cho chói tai, cô phải đem điện thoại để ra xa hơn.

“Cậu ở dưới đấy đợi tớ, không được di chuyển.” Cao Thiên Du vội vàng nói như ra lệnh với Vệ Ngấn, rồi cúp điện thoại và đứng lên, chạy nhanh ra ngoài.

Còn những lãnh đạo cấp cao trong phòng họp thì tất cả đều há hốc mồm lên nhìn lão đại của mình, cứ thế chạy ra khỏi phòng họp.

Cao Thiên Du chạy ra khỏi phòng họp liền chạy tới thang máy chuyên dùng cho lãnh đạo.

Thang máy dừng lại, bước chân cô như được tiếp thêm sinh khí mà chạy nhanh ra phía đại sảnh.

Đợi tới khi vóc dáng thân thuộc đó lọt vào trong tầm mắt cô, Cao Thiên Du đột nhiên dừng bước lại.

Vệ Ngấn thấy cô dừng bước lại, bèn tiến lại gần, đang muốn nói gì đó liền bị Cao Thiên Du nắm lấy cổ tay, kéo cô đi vào thang máy.

“Đi cùng tới.”

“Được.” Vệ Ngấn cùng với Cao Thiên Du đi vào thang máy.

Chỉ là, sắc mặt Cao Thiên Du trầm xuống, không nói gì, cô nhìn Vệ Ngấn vẻ sợ sợ.

Thực ra, bao nhiêu năm nay, thỉnh thoảng Vệ Ngấn cũng gửi email cho Cao Thiên Du nói rằng bản thân mình rất tốt.

Cô không muốn Cao Thiên Du vì cô mà đắc tội với Tần gia, còn Cao Thiên Du thì trước sau đều cảm thấy, năm xưa tạp chí Phong đả kích Diệp Dĩ Muội thì Cao Thiên Du cô cũng có một phần trách nhiệm và muốn bù đắp cho Diệp Dĩ Muội.

Kéo Vệ Ngấn mãi cho tới khi vào phòng làm việc, cánh cửa đóng rầm lại, Cao Thiên Du mới tức giận lên tiếng hỏi: “Diệp Dĩ Muội. năm năm nay cậu đã chạy đi đâu hả? cậu vẫn còn biết đường mà quay về?”

“Thiên Du, đừng tức giận, tớ sẽ từ từ nói cho cậu nghe, có được không hả?” Vệ Ngấn cười cười, kéo tay Cao Thiên Du ngồi xuống ghế sofa.

“Nói, nếu cậu còn dám lừa tớ thì sau này đừng có bạn bè gì nữa. Cao Thiên Du nhìn cô rất nghiêm khắc rồi nói cảnh cáo.

Tuy năm năm nay, Diệp Dĩ Muội viết trong email nói rằng bản thân mình vẫn rất tốt.

Thế nhưng, Cao Thiên Du sao lại tin được chứ, cô thực sự sống rất tốt sao?

Diệp Dĩ Muội là người trọng tình cảm, lại bị Tần Hàm Dịch phụ bạc như thế, bị tổn thương là điều đương nhiên.”

“Thiên Du....” Vệ Ngấn nhìn Cao Thiên Du, nói ngắn gọn những việc xảy ra trong năm năm qua với Cao Thiên Du, nhưng cũng không hề nhắc tới Hứa Lạc Lạc.

“Cậu chính là Vệ Ngấn? Trời ơi! Dĩ Muội, cậu giỏi quá đấy!” Cao Thiên Du kêu lên vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, thôi thì cũng mừng cho bạn.

“Thiên Du, còn có một việc nữa tớ muốn nói cho cậu biết.” Vệ Ngấn nuốt nước bọt, rồi do dự nói: “Tớ quyết định ở bên cạnh An Ca rồi, vì Lạc Lạc, cùng là vì tình cảm của An Ca.”

“Lạc Lạc?” Cao Thiên Du nhìn Vệ Ngấn không hiểu.

“Ừm, con trai tớ, bốn tuổi rồi, nó tên là Lạc Lạc.” Vệ Ngấn không biết nên biểu đạt thế nào, nguyên nhân lớn nhất đó là cô không muốn nói Hứa Lạc Lạc là con trai của Tần Hàm Dịch.

“Lạc Lạc là con của Tần Hàm Dịch?” Cao Thiên Du hỏi rất thận trọng.

“Nó mãi mãi chỉ là con của tớ và An Ca, Tần Hàm Dịch không xứng để làm cha thằng bé.” Vệ Ngấn không có cách nào để không hận Tần Hàm Dịch, nếu năm xưa không phải vì ân oán của người đi trước mà chia lìa, có thể cô sẽ không hận anh, sẽ chỉ báo thù Tần phu nhân.

Nhưng, khi cô cần anh, khi cô muốn nói với anh, cô có con, anh lại để cho cô nhìn thấy gì chứ?

Sự tổn thương như vậy, cô không có cách nào không hận.

Nếu anh chưa từng ở bên cô, anh làm gì cô cũng sẽ không hận anh.

Thế nhưng, anh và cô đã ở bên nhau, điều sau đó anh đã làm với cô chính là phản bội.

“Dĩ Muội, lần này cậu trở về là muốn tìm Tần Hàm Dịch báo thù sao?” Cao Thiên Du đột nhiên ý thức được sự thù hận của Diệp Dĩ Muội đối với Tần Hàm Dịch, dường như sự thù hận đó rất sâu.

“Tớ muốn Tần thị phải biến mất.” Vệ Ngấn không hề giấu cô bạn, liền nói thẳng mục đích của mình.

“Dĩ Muội, cậu xem có nên vì Lạc Lạc mà suy nghĩ lại không?” Cao Thiên Du lo lắng khuyên bảo.

“Thiên Du, nếu cậu là bạn tớ thì cậu không cần khuyên tớ đâu.” Vệ Ngấn nhìn thẳng vào mắt Cao Thiên Du, cô nói với ngữ khí kiên quyết.

“Được.” Cao Thiên Du gật đầu, nét mặt thì không thể hiện ra nhưng trong lòng thì cô đang cảm thấy rất thương cho Diệp Dĩ Muội.

Nếu cô không thể buông tay thì người đau khổ sẽ là cô....

Sự hận thù, mãi mãi không thể nào thay thế được cho tình yêu, đó chẳng qua chỉ là yêu theo một cách khác....

Những ngày sau đó, tại tập đoàn quốc tế Tần thị.

“Cốc cốc cốc...” cửa phòng làm việc tổng tài có người gõ.

“Mời vào.” Tần Hàm Dịch không ngẩng đầu lên, lạnh lùng lên tiếng.

Sau đó, cánh cửa được đẩy vào, thư ký của Tần Hàm Dịch đi vào, cô đặt tài liệu trên tay xuống, sau đó mới đặt cuốn tạp chí Phong kì mới nhất lên bàn: “Tổng tài, tin bài về lễ đính hôn của anh và Hạ tiểu thư đã được in rồi.”

Tần Hàm Dịch liếc mắt nhìn cuốn tạp chí rồi nói: “Ừm, cứ để đó.”

“Vậy tôi ra ngoài làm việc đây.” Thư ký đặt cuốn tạp chí xuống, sau đó lui ra ngoài.

Tần Hàm Dịch cầm lấy một tập tài liệu, đang định lật ra, đột nhiên anh ý thức được, dường như vừa nãy anh nhìn thấy cái gì đó.

Động tác của anh dừng lại, quay đầu sang nhìn cuốn tạp chí đang để bên cạnh, bất thành linh anh nhìn thấy trên trang bìa của cuốn tạp chí, ngoài bức ảnh của anh và Hạ Lam ra thì còn có ảnh của một người phụ nữ khác....

Năm năm rồi, khuôn mặt làm cho anh nhớ ngày nhớ đêm này, từ trong giấc mơ lại đi ra ngoài hiện thực, anh chưa từng nghĩ, lại theo một cách thức như thế này....

Vệ Ngấn, hóa ra cô ấy chính là Vệ Ngấn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Đứa Con

Đôi mắt sáng long lanh và hàm răng trắng, nụ cười tươi tắn, thuần khiết làm rung động lòng người, cô trên bức ảnh so với năm năm trước vẫn thanh tú như vậy, nhưng thêm vào đó là nét mặn mà, đằm thắm của sự trưởng thành.

Bàn tay với những ngón tay dài của Tần Hàm Dịch khẽ lướt qua trang tạp chí, ánh mắt của người phụ nữ chưa đựng tâm tư sâu kín, ánh mắt sâu thẳm đó dường như làm mê hoặc người khác.

Chỉ là, một giây sau anh đột nhiên giật mình bừng tỉnh, anh thu nhanh tay về như thể vừa chạm vào điện.

Anh đang làm cái gì đấy? người phụ nữ này là em gái anh, sao anh còn có thể có tâm tư khác chứ!

Cố ép bản thân mình lấy lại lí trí, cầm lấy tài liệu bên cạnh, nhưng làm thế nào anh xem cũng không vào.

Bực dọc hồi lâu, cuối cùng anh vẫn cầm lấy cuốn tạp chí đã để gọn vào một bên và lật tới trang viết về cô.

Bài viết về cô bắt đầu từ những thông tin các nhân, vì thế, lướt vào tầm mắt anh những thông tin mới nhất đó là nhà thiết kế nổi tiếng Vệ Ngấn, đã kết hôn, chồng là Hứa An Ca, đã có một con tên là Hứa Lạc Lạc.

Hơi thở của Tần Hàm Dịch dần như ngưng lại, anh vẫn cảm thấy không có cách nào để hít thở, lồng ngực anh như bị thổi phồng lên, làm cho anh chỉ muốn bóp nát, xé tan mọi thứ ngay trước mắt.

Anh đã dùng thời gian năm năm để thử quên đi, thử buông tay, thế nhưng hóa ra tất cả đều chỉ là vô ích, khi nhìn thấy bức ảnh trên tạp chí, tất cả lý trí của anh dường như đã hoàn toàn sụp đổ.

Đã có một đứa con, tên là Hứa Lạc Lạc.

Nếu, nếu không phải trò đùa của thượng đế thì con của bọn họ năm nay chắc cũng bốn tuổi rồi!

Thế nhưng, sẽ chẳng có đứa con nào của bọn họ, nếu có chỉ là Hứa Lạc Lạc, là con của cô là Hứa An Ca.

Bây giờ lồng ngực anh không còn căng lên nữa, thay vào đó là nỗi đau, anh nhìn vào ánh mắt cô, cũng dần dần trở nên mơ hồ.

“Dĩ Muội, em hạnh phúc không?” anh khẽ lên tiếng thì thầm, đem cơ thể nặng nề của mình dựa vào ghế, lấy tay che đi đôi mắt, dùng tay thấm đi những giọt nước ướt nhòe không để cho chúng rơi xuống.

Đột nhiên, cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, Tần Hàm Dịch giật mình đơ người ra, anh nhanh chóng đưa tay xuống mà nhìn ra phía cửa.

Hạ Lam hai mắt đỏ ngầu, bước chân đi nhanh tới trước bàn làm việc của anh, cuốn tạp chí trong tay được cô ta đập bốp xuống bàn.

“Cô ta là Diệp Dĩ Muội có đúng không?” Hạ Lam lớn tiếng chất vấn.

“Cô ấy chẳng phải là người em mời đến à? sao lại hỏi anh?” Tần Hàm Dịch ngồi thẳng dậy, lại khôi phục về thái độ lạnh lùng.

“Chẳng trách cô ta lại đồng ý, cuối cùng em cũng hiểu rồi.” Hạ Lam cười khẽnh, ngồi xuống ghế: “Cô ta còn trở về làm gì? Rốt cuộc cô ta muốn làm cái gì?”

Con tim Hạ Lam lúc này rất hoảng loạn, cô ta muốn túm lấy thứ gì đó, nhưng lại phát hiện làm thế nào cũng không nắm bắt được, dường như trong chớp mắt cô ta sẽ mất đi tất cả.

“Lam Lam, rốt cuộc em kích động cái gì?” Tần Hàm Dịch nhìn Hạ Lam với ánh mắt bình tĩnh, anh thực sự không hiểu, tại sao cô ta lại hoảng hốt như vậy.

Bắt đầu từ năm năm trước, Hạ Lam liền thay đổi rồi, không còn giống trước đây lúc nào cũng tự tin, mà thay vào đó là lúc nào cũng e dè cẩn thận với anh.

Anh thương cô ta, thực sự thương cho cô ta, cô ta không nên như thế này, chẳng phải sao?

Thế nhưng, bao nhiêu năm rồi, cô ta luôn kìm chế cảm xúc của bản thân rất tốt, rất ít khi giống với bây giờ, hoàn toàn đem sự bất lực của bản thân mình bày ra trước mặt anh.

“Cô ta chịu chấp nhận lời mời của em, nhất định cô ta có mục đích.” Hạ Lam kiên quyết, nếu Diệp Dĩ Muội thực sự hạnh phúc như trên mặt báo viết thì cô sẽ không quay lại để đối mặt với tất cả như thế này.

Hơn nữa, trên này không có hình ảnh của Hứa Lạc Lạc, người khác thì chưa gặp, nhưng cô ta thì đã từng gặp rồi, đứa bé đó vừa nhìn đã thấy tầm bốn năm tuổi, sao có thể là con của Hứa An Ca chứ?

Cô ta cũng là phụ nữ, cùng từng yêu, vì vậy cô ta hiểu tình cảm của Diệp Dĩ Muội đối với Tần Hàm Dịch. Nếu đứa trẻ đó chỉ mới một hai tuổi, cô ta tin, thế nhưng tuổi của đứa bé đó quá là gần với thời gian cô đã rời đi.

“Lam Lam, rốt cuộc em muốn nói gì?” Tần Hàm Dịch nheo mày lại nhìn Hạ Lam, anh cảm thấy đau đầu, anh cũng không hiểu Hạ Lam tại sao lại bất an như thế, Diệp Dĩ Muội chẳng phải là đã ở bên Hứa An Ca đó sao?

Đột nhiên, anh dường như nhớ ra điều gì đó, anh nắm lấy điếm này liền hỏi: “Em không phải là vì Hứa An Ca đấy chứ?”

Hạ Lam đờ người ra, giật mình nhìn Tần Hàm Dịch, vấn đề này cô ta chưa từng nghĩ tới, cô ta chỉ là cảm thấy bản thân mình sợ hãi, hốt hoảng, nỗi sợ hãi đó không gọi được thành tên,

Tần Hàm Dịch nhìn vào ánh mắt không chắc chắn đó của cô ta, đột nhiên anh nói: “Lam Lam, chúng ta kết hôn đi.”

Vì Diệp Dĩ Muội, để mọi người đều được an tâm, kết quả như vậy có lẽ là tốt nhất.

Tuy là con tim anh đang vô cùng đau khổ nhưng, cùng với nỗi đau anh lại có thể buông tay, bởi vì, cô hạnh phúc, đó đã đủ rồi.

“Anh nói gì?” Hạ Lam nhìn Tần Hàm Dịch như không tin vào tai mình, bỗng nhiên cô ta bật cười: “Đúng là mịa mai, năm năm trước, anh vì em mà giữ cô ta lại, hôm nay, đã năm năm qua đi, anh lại chuẩn bị vì hạnh phúc của cô ta mà giữ lấy em?”

“Lam Lam, anh chỉ là muốn mọi chuyện yên ổn thôi.” Tần Hàm Dịch nhìn Hạ Lam với ánh mắt thản nhiên, không hề có sự né tránh.

Nếu, đây không phải là kết quả mà Hạ Lam mong muốn vậy thì anh có thể buông tay cô ta ra.

Anh không còn là anh của năm năm về trước nữa rồi, mối tình của anh với Diệp Dĩ Muội tuy không thể kéo dài nhưng lại làm cho anh hiểu ra rất nhiều chuyện, học được cách làm thế nào để yêu.

“Tần Hàm Dịch, anh đánh giá em cao quá rồi, trong mắt Hứa An Ca thì không có một ai có thể thay thế cho Diệp Dĩ Muội, bởi vì anh ấy yêu

người phụ nữ đó, dường như anh ấy đã dùng cả đời để yêu cô ta.” Hạ Lam nói nhưng không biết từ khi nào nước mắt đã lăn dài trên hai má.

“Lam Lam, nếu em không muốn anh cũng sẽ không miễn cưỡng em.” Tần Hàm Dịch lặng lẽ nhìn Hạ Lam, anh bình tĩnh tới mức làm cho người khác cảm thấy đáng sợ, dường như đối với anh, bàn chuyện hôn sự chẳng khác nào chỉ là chuyện làm ăn, là một cuộc giao dịch mà cả hai thuận mua vừa bán.

Hạ Lam đau khổ nhìn Tần Hàm Dịch, cô ta không ngừng lắc đầu, không, đây không phải là kết quả mà cô ta muốn.

Cô ta đột nhiên đứng lên, bèn chạy ra khỏi phòng làm việc của Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch nhìn cánh cửa được đóng lại, lúc này anh mới đem cơ thể mình dựa vào ghế, nhìn lên trần nhà, anh cười cay đắng....

Lam Dư Khê đặt cuốn tạp chí trên tay xuống, im lặng hồi lâu rồi mới cầm lấy điện thoại trong phòng làm việc, gọi cho Vệ Ngấn.

“Anh nhìn thấy rồi?” Vệ Ngấn lên tiếng hỏi trước.

“Dĩ Muội, đây là lần cuối cùng anh giúp em, sau này....” Lam Dư Khê không nói hết câu nhưng ngữ khí rất kiên định.

Người khác không nhìn thấy nỗi đau của Tần Hàm Dịch, có thể cảm thấy hả lòng hả dạ, cuối cùng có thể báo thù được kẻ đã phụ bạc.

Thế nhưng Lam Dư Khê là người đã nhìn thấy Tần Hàm Dịch từng bước từng bước đi ra khỏi nỗi đau, anh không có cách nào để công nhận và đồng tình với cách mà Diệp Dĩ Muội dùng để báo thù Tần Hàm Dịch.

Ngày hôm đó, vốn anh đã định nói với Tần Hàm Dịch rằng Diệp Dĩ Muội trở về rồi.

Nhưng Diệp Dĩ Muội đột nhiên gọi điện thoại cho anh, hi vọng anh tạm thời đừng nói với Tần Hàm Dịch, nói rằng cô sẽ tìm một cơ hội để tự mình nói với anh.

Anh tưởng rằng sự việc đã qua, cô cũng có thể buông tay trước quá khứ, muốn bắt đầu lại từ đầu, tìm lại mối tình thân này.

Thế nhưng hóa ra, cô ngăn cản anh, chỉ là vì muốn báo thù Tần Hàm Dịch.

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy bài viết trên tạp chí, anh còn mãi mãi cho rằng Diệp Dĩ Muội vẫn là Diệp Dĩ Muội đơn thuần của ngày xưa.

“Xin lỗi, Lam Dư Khê.” Vệ Ngấn trả lời áy náy, khi cô làm như vậy cô cũng đã nghĩ tới Lam Dư Khê sẽ không tha thứ cho cô.

Là lỗi của cô, cô đã phản bội lại tình bạn giữa hai bọn họ.

“Dĩ Muội, nếu em đã có gia đình của mình, có hạnh phúc của mình, tại sao lại không thể thử buông bỏ thù hận?” Lam Dư Khê hỏi đầy đau khổ.

“Xin lỗi, tôi không thể cao thượng như thế, tôi chắc chắn là sẽ không buông bỏ đâu.” Vệ Ngấn không muốn tranh luận với anh, người chết đó không phải người thân của họ thì làm sao họ có thể hiểu được nỗi đau đớn của cô.

Ai cũng nói được người chết rồi cũng không thể sống lại, thế nhưng điều đó không có nghĩa là có thể không hận nữa.

“Dĩ Muội, em có từng nghĩ, em tưởng rằng bản thân mình đang báo thù Hàm Dịch, nhưng có thể cuối cùng điều em mất đi chính là hạnh phúc

của em. Nếu em đã có An Ca rồi, thì hãy buông tay đi!” Lam Dư Khê cảm thấy cả thế giới thật hỗn loạn, bình lặng được bắn năm, chẳng qua đó chỉ là sự bình lặng trước cơn sóng gió mà thôi.

Và cơn sóng gió này được ấp ủ lâu như vậy, sức tàn phá của nó chắc là mang tính hủy diệt mất.

“Xin lỗi, tôi không làm được.” giọng nói của Vệ Ngấn rất nhẹ nhàng nhưng lại hơi run lên, đó là vì cô đang kìm nén nỗi hận trong lòng.

“Được, anh không khuyên em nữa, sự việc sau này anh sẽ không hỏi nữa.” Lam Dư Khê dứt lời liền cúp máy.

Không phải anh tuyệt tình, mà là anh sợ, anh sợ chỉ cần cô nói một câu anh sẽ lại động lòng.

Việc của cô và Tần Hàm Dịch, một người ngoài như anh không có tư cách để phán xét ai đúng ai sai, nói cho cùng, bọn họ đều là người bị hại, chẳng phải thế sao?

Tại căn biệt thự Tần gia.

Tần lão phu nhân đặt cuốn tạp chí trên tay xuống, thần sắc trên khuôn mặt vẫn luôn rất bình tĩnh, như thể nội dung trong cuốn tạp chí không hề có liên quan gì tới bà vậy.

“Thực sự không ngờ được rằng thiếu phu nhân lại chính là Vệ Ngấn.” Vú Trần thở dài một tiếng nói.

“Vú Trần, Dĩ Muội và Hàm Dịch đã ly hôn rồi, đừng gọi là thiếu phu nhân nữa, Lam Lam nghe thấy sẽ không vui đâu.” Tần lão phu nhân dặn dò với nét mặt nghiêm khắc.

“Vâng, con biết rồi ạ!” Vú Trần trong lòng thở dài một tiếng, bình lặng được mấy năm nay, chỉ sợ lại có chuyện gì xảy ra.

“Vú Trần, tôi nhớ vú từng nói, trước đêm Dĩ Muội rời đi con bé đã nôn ọe rất nhiều?” Tần lão phu nhân lại liếc mắt nhìn cuốn tạp chí, ánh mắt hướng về dòng chữ: “Đa có một đứa con tên là Hứa Lạc Lạc” bà suy nghĩ một lát rồi đột nhiên hỏi.

“Vâng, nghe Lam thiếu gia nói, đó là do dạ dày có vấn đề.” Vú Trần nhớ lại mà thấy lo lắng, trong lòng cảm thấy thật khó chịu.

Năm xưa, sau khi Diệp Dĩ Muội đột nhiên biến mất, vú Trần đã buồn rớt nước mắt, bà thương cho sự khó khăn trắc trở của Diệp Dĩ Muội.

Tần lão phu nhân gật đầu, cầm lấy điện thoại bên cạnh, nhanh chóng ấn gọi một số máy, sau khi đầu dây bên kia bắt máy, bà dặn dò: “Giúp tôi điều tra về đứa con của Vệ Ngấn và Hứa An Ca.”

Sau khi đầu dây bên kia đáp lại lời, Tần lão phu nhân liền cúp máy.

“Lão phu nhân, không phải là người cảm thấy con trai của thiếu.....Vệ tiểu thư là của thiếu gia đấy chứ ạ?” vú Trần ngạc nhiên hỏi.

“Không phải là không có khả năng.” Tần lão phu nhân trả lời bình tĩnh, không hề có gì ngạc nhiên như vú Trần.

Vú Trần nhớ lại phản ứng năm xưa của Diệp Dĩ Muội, đúng là càng nghĩ càng thấy giống.

“Lão phu nhân, nếu đứa trẻ đó thực sự là của thiếu gia, vậy người chẳng phải sẽ đòi đứa bé về đúng không?” Vú Trần hỏi có chút tò mò.

“Nếu đứa trẻ đó là của Hàm Dịch thì bắt buộc phải trả nó lại cho Tần gia, cốt nhục của Tần gia sao có thể mang họ Hứa được?” Tần lão phu nhân

nói tức giận như thế đó là điều đương nhiên.

“Lão phu nhân, thiếu gia và Hạ tiểu thư sau khi kết hôn, cũng sẽ có con của bọn họ, tội gì...” vú Trần không dám nói tiếp trước ánh mắt của Tần lão phu nhân.

Vú Trần biết bà là một người dưới, không có tư cách để quản việc của chủ nhân, nhưng thực sự không cần thiết để tạo nên sự bất hạnh của nhiều người như vậy!

“Vú Trần, sự việc này, không được nhắc tới với bất kì người nào.” Tần lão phu nhân bỏ qua lời của vú Trần mà chỉ nhắc nhở.

“Vâng ạ!”

Vú Trần thở dài trong lòng một tiếng, việc lão phu nhân muốn làm thì từ trước tới nay không một ai là có thể ngăn cản lại được.

Tại Hứa gia.

Hứa An Ca đỗ xe trong nhà xe của Hứa gia, quay đầu sang nhìn Vệ Ngấn đang ngồi bên cạnh ghế lái, anh nói nhẹ nhàng: “Em đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chưa?”

“An Ca, em căng thẳng quá!” Vệ Ngấn quay đầu sang nhìn anh, trong ánh mắt là sự không chắc chắn.

“Tiểu Ngấn, em tự hỏi mình xem, em căng thẳng là vì cha anh hay là vì em căn bản vẫn chưa sẵn sàng tâm lý để đến với anh?” Hứa An Ca nhìn cô với ánh mắt thương yêu, anh không muốn ép cô, anh chỉ hi vọng cô có thể nhìn rõ thấy trái tim bản thân cô.

Có thể nào anh cũng có thể chấp nhận nhưng anh hi vọng cô được vui vẻ.

“Em....” Vệ Ngấn có chút ghen ngào.

“Tiểu Ngấn, có đáng không? Để trút một cơn giận mà em ép bản thân mình tới nước này.” Hứa An Ca nhìn cô cười cay đắng, anh rút điện thoại ra, gọi vào số máy nhà mình.

Vệ Ngấn nhìn anh không hiểu, ngay sau đó liền nghe thấy anh nói: “Mẹ, đúng, con đã tới rồi, con đột nhiên nhận được điện thoại, phòng làm việc có việc cần giải quyết, đợi con giải quyết xong, vài ngày nữa con lại quay về nhé.”

Hứa An Ca nói ngập ngừng một hồi, sau đó anh cúp máy, rồi anh khởi động xe, lái xe ra khỏi nhà xe của Hứa gia.

“An Ca, em có thể.” Vệ Ngấn nhìn anh với ánh mắt áy náy, cô không hi vọng anh vì bản thân mình mà hi sinh như vậy.

“Tiểu Ngấn, đừng tự lừa dối bản thân mình nữa.” Anh trả lời cô rồi cũng không hỏi thêm gì nữa.

Vệ Ngấn cũng không nói thêm gì, nếu nói thêm nữa chỉ là sự giả dối mà thôi.

Hứa An Ca hiểu cô hơn bất kì ai hết, thậm chí còn hiểu hơn cả cô hiểu bản thân mình.

Trước khi tới cô tưởng rằng cô đã chuẩn bị được tâm lý sẵn sàng, thế nhưng khi tiến vào cửa Hứa gia cô liền thấy hối hận.

Cô không biết cô phải đối mặt thế nào với cha của Hứa An Ca, không biết phải giải thích thế nào với bọn họ về thân phận của bản thân, cô càng sợ hơn khi nhìn vào ánh mắt dò xét của bọn họ.

Cô cảm thấy bản thân mình không xứng với Hứa An Ca, từ trong ra ngoài đều không xứng.

Chiếc xe của Hứa An Ca lái ra khỏi căn biệt thự Hứa gia, sau con ngõ rẽ liền dừng lại.

Anh quay người sang, nắm lấy tay cô, nói: “Dĩ Muội, anh chỉ muốn yêu em, những thứ khác đều không quan trọng, cho dù cả đời này em sẽ không yêu anh.”

“.....” Vệ Ngấn mấp má môi, nhưng lại không nói ra được một câu nào, chỉ có thể mặc kệ cho hai mắt ướt đi.

“Đừng khóc, anh nói những điều là chỉ là muốn em an tâm, vui vẻ, không phải là muốn để em khóc.” Hứa An Ca đưa tay lên, lau đi những giọt nước mắt trên má cô: “Đợi tới khi em cảm thấy sẵn sàng rồi, hãy nói với anh một tiếng, tới lúc đó anh sẽ đưa em và Lạc Lạc rời khỏi đây, bắt đầu lại từ đầu.”

“An Ca...” Vệ Ngấn muốn nói thêm là “cảm ơn anh,” càng muốn nói một câu “xin lỗi,” nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được.

Trước mặt Hứa An Ca, bất kì lời nói nào dường như đều trở nên không cần thiết vì anh đã quá hiểu cô rồi.

“Em không cần cảm ơn anh, cũng không cần xin lỗi anh, anh nguyện làm như vậy, không phải vì em, chỉ là vì bản thân anh, vì tình yêu của anh, anh không phải là một người đàn ông vị ta và tốt bụng đâu.” Hứa An Ca nhìn cô khẽ cười, anh không muốn cô phải chịu bất kì gánh nặng nào.

Yêu cô, từ trước tới giờ anh đều coi đó là việc của riêng bản thân mình.

Anh biết bây giờ cô hận Tần Hàm Dịch bao nhiêu thì yêu Tần Hàm Dịch nhiều bấy nhiêu, một ngày cô chưa buông bỏ được hận thù thì anh sẽ mãi mãi không bước được vào trái tim cô.

“Gặp anh là ân huệ duy nhất mà ông trời ban tặng cho em.....” Vệ Ngấn nghẹn ngào nói ra một câu.

“Không, Lạc Lạc mới là ân huệ ông trời dành cho em, trên thế giới này dòng máu của em chỉ có tương liên với nó, cả đời này sẽ không bao giờ tách ra được.” Hứa An Ca khẽ lắc đầu rồi nói.

Vệ Ngấn nghe thấy vậy thì chỉ biết im lặng.

Hứa An Ca thở dài một tiếng, mỗi lần trước mặt Vệ Ngấn mà anh nhắc tới Lạc Lạc là cô lại đều im lặng.

Anh biết, trong lòng cô vẫn yêu Lạc Lạc, có nhiều khi cô lại bài trừ cậu bé trong tiềm thức.

Anh nghĩ, Vệ Ngấn vẫn cần có thời gian!

Quay trở về cũng tốt, dù là yêu hay là hận thì cũng đều nên kết thúc.

Cho dù sẽ phải mang một sự tổn thương nặng nề để rời đi, nhưng còn hơn rất nhiều mà mãi mãi không gặp để rồi cả đời đều không buông bỏ được.

Vệ Ngấn không ngờ rằng, sau khi cô được đăng lên tạp chí, người đầu tiên tìm tới cô lại là Tần lão phu nhân.

Tuy là năm ngoài dự liệu nhưng cô vẫn không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Tần lão phu nhân là người đa mưu nhiều kế, bà luôn có thể đi sớm hơn tất cả mọi người một bước để giải quyết tất cả mọi sự việc.

Vệ Ngấn không hề vì sự tinh anh của Tần lão phu nhân mà từ chối gặp bà.

Cô đã không còn là Diệp Dĩ Muội của ngày xưa, cô sẽ không ngốc nghếch nữa.

Nơi mà Tần lão phu nhân hẹn gặp cô là một quán trà nhỏ ở gần phòng làm việc của Hứa An Ca, rất tĩnh lặng và yên ắng.

Vệ Ngấn đã đến sớm hơn so với giờ hẹn nhưng khi cô tới nơi thì Tần lão phu nhân đã ngồi ở trong một phòng nhỏ đợi cô.

“Tần lão phu nhân, chào bà!” Vệ Ngấn đi tới gần, dùng ngữ khí lịch sự như hai người xa lạ để chào hỏi.

“Vệ tiểu thư, ngồi đi!” Tần lão phu nhân tỏ ra rất bình tĩnh, giọng nói trả lời cô dường như cũng rất xa lạ.

Vệ Ngấn ngồi xuống, nhìn người phụ nữ lớn tuổi năm năm trước đã kéo tay cô, cười hiền từ, thực sự cô cảm thấy tình cảnh lúc này thật mỉa mai.

“Lão phu nhân tìm tôi tới đây không biết là vì điều gì?” Vệ Ngấn không muốn vòng vo, cô lập tức nói thẳng.

Tần lão phu nhân long lanh sáng ngời, thậm chí còn mang theo dấu hiệu của sự ép buộc để nhìn Vệ Ngấn, sau đó, bà cầm hai tập tài liệu ở trên bàn lên, đưa một tập cho Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn nhận lấy từ từ mở tập tài liệu ra, một bản báo cáo ADN liền lọt vào tầm mắt cô.

Và người được kiểm tra là Hứa Lạc Lạc và Tần Hàm Dịch, được xác nhận là cha con.

Tần lão phu nhân điều tra ra sự việc này nhanh như thế Vệ Ngấn cũng không hề ngạc nhiên. Tuy cô đã cố ý giấu đi tuổi thật của Hứa Lạc Lạc, cô nói cậu nhỏ hơn thực tế một tuổi.

Nhưng, không phải ai ai cũng tin mặc dù những bằng chứng cô nói dường như thật.

Còn Lạc Lạc bây giờ đã đi học mẫu giáo, Tần lão phu nhân muốn có được ADN của Hứa Lạc Lạc căn bản rất dễ dàng.

“Lão phu nhân muốn nói gì với tôi?” cô không hết hoảng đống tập tài liệu lại, cô bình tĩnh hỏi.

“Vệ tiểu thư, tôi hi vọng cô có thể rời đi.” Tần lão phu nhân nói thẳng ra yêu cầu không khách khí.

“Dựa vào cái gì?” Vệ Ngấn cảm thấy yêu cầu này rất nực cười, cô dựa vào cái gì mà không thể ở lại đây?

“Nếu cô cứ khăng khăng không chịu vậy thì tôi chỉ có thể đề nghị xin quyền nuôi dưỡng Lạc Lạc.” Tần lão phu nhân nói uy hiếp.

“Kể cả tôi chịu rời đi, lão phu nhân sẽ không giành lấy quyền nuôi Lạc Lạc sao?”

từ trước tới giờ Vệ Ngấn chưa có lúc nào lại hiểu Tần lão phu nhân như bây giờ.

Tất cả những gì bà ta làm đều đặt lợi ích của Tần gia lên hàng đầu, bà ta không thể nào để cho cốt nhục của Tần gia lưu lạc khắp nơi được.

“Vệ tiểu thư không tin tôi?” Tần lão phu nhân hỏi lại với nét mặt vẫn như bình thường.

“Tần lão phu nhân hi vọng tôi rời khỏi nơi đây sau đó mới tranh giành quyền nuôi dưỡng Lạc Lạc với tôi đúng không? Bởi vì lão phu nhân sợ, sự việc này sẽ bị làm âm lên khắp thành phố đều biết, ảnh hưởng tới việc cháu bà cưới thiên kim tiểu thư của Hạ gia.” Vệ Ngấn không khách khí mà vạch trần ý đồ của lão phu nhân.

“Dĩ Muội, thời gian năm năm đã làm cháu thông minh và bình tĩnh hơn rất nhiều.” Tần lão phu nhân cười cười khen ngợi, lại cầm một tập tài liệu khác lên đưa cho cô.

Diệp Dĩ Muội đỡ lấy tập tài liệu, còn chưa kịp mở ra, không biết tại sao cô lại cảm thấy lồng ngực mình căng lên khó chịu.

Kể từ lúc Tần lão phu nhân đưa tài liệu cho cô, cô đã hiểu, bà ta đến và đã có sự chuẩn bị trước, nhất định phải làm cho cô rời đi thì bà ta mới can tâm.

Chỉ là, cô không có cách nào để đoán biết được nội dung bên trong của tập tài liệu này.

Cô cố gắng hít thở một hơi thật sâu nhưng không để bà ta biết, khuôn mặt vẫn bình tĩnh mở tập tài liệu ra, trang đầu tiên cũng vẫn là báo cáo ADN.

Thế nhưng tên viết trong đó lại là tên của cô và Tần Hàm Dịch.

ở cột quan hệ, cô bất ngờ nhìn thấy hai chữ “anh em.”

“Không thể nào!” Vệ Ngấn hai tay run run, cô lập tức đóng tập tài liệu lại.

“Mẹ cháu là tình nhân của Giáo Lễ.” Tần lão phu nhân nói lạnh lùng và bình tĩnh như đó là một chuyện bình thường.

“Nếu mẹ tôi là tình nhân của Tần tiên sinh, tôi là con gái của Tần tiên sinh, vậy thì lão phu nhân tại sao lại để cho tôi kết hôn với Tần Hàm Dịch?” Vệ Ngấn hỏi lại một câu sau đó nói tiếp: “Lão phu nhân không cần nói bởi vì bà biết mẹ tôi, hoặc là cho rằng tôi không phải con gái của Tần tiên sinh, Lạc Lạc chỉ có tên xuất hiện trên tạp chí vậy mà lão phu nhân còn có thể không tha cho mà đi kiểm tra ADN, lão phu nhân không có lẽ nào lại không biết con trai mình có tình nhân ở bên ngoài, thậm chí còn đã sinh con.”

“Dĩ Muội, bà nội rất nể phục, lúc này rồi mà cháu còn có thể bình tĩnh như thế này, còn Hàm Dịch, tuy là bình thường nó rất thông minh nhưng trong sự việc này nó bình tĩnh không bằng một nửa cháu.” Tần lão phu nhân cầm cốc trà phía trước lên, uống một ngụm chậm rãi.

“Ý bà là, bản báo cáo này năm xưa bà đã đưa cho Tần Hàm Dịch xem qua rồi?” Vệ Ngấn không dám nhìn vào Tần lão phu nhân, lần đầu tiên cô cảm thấy, người phụ nữ nhìn có vẻ hiền từ này hóa ra lại đáng sợ đến như thế.

“Đúng.” Tần lão phu nhân không giải thích, chỉ lạnh nhạt nói một tiếng.

“Đây là lý do mà năm xưa anh ấy khăng khăng đòi chia tay với tôi có đúng không?” Vệ Ngấn có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng sự thật lại là như vậy.

Năm năm rồi, nếu Tần Hàm Dịch vì sự việc này mà chia tay với cô vậy thì anh đã phải chịu đựng sự đau khổ lớn đến nhường nào?

Nhưng, cô còn có thể hiểu được thủ đoạn của Tần lão phu nhân, Tần Hàm Dịch sao lại không hiểu một chút nào chứ?

“Không sai.” Tần lão phu nhân đối mặt với sự chất vấn của Vệ Ngấn, không hề có một chút gì gọi là chột dạ.

“Không, không đúng, Tần Hàm Dịch không thể nào không có một chút hoài nghi về sự việc này.” Vệ Ngấn khẽ lắc đầu, cô không tin chỉ vì một tờ giấy mà có thể làm cho Tần Hàm Dịch ngốc nghếch những năm năm.

“Vậy Vệ tiểu thư cảm thấy sao?” Tần lão phu nhân với ánh nhìn thành tâm như thể đang muốn thử độ thông minh của Vệ Ngấn.

“Tần Hàm Dịch biết chân tướng tai nạn xe của mẹ tôi có đúng không?” Vệ Ngấn hỏi nhưng dường như cô đã chắc chắn câu trả lời.

Nếu như không phải Tần Hàm Dịch biết hết chân tướng vậy thì anh sẽ không dễ dàng tin vào tất cả, dễ dàng buông tay.

Anh sợ nếu bọn họ không phải anh em, anh không buông tay cô ra, nhưng giữa bọn họ lại có mỗi thù giết mẹ, như vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ không hạnh phúc, vì thế anh đã bằng lòng tin rằng bọn họ là anh em, và đây là lý do để bọn họ mãi mãi không thể ở bên nhau, anh đã dùng lý do này để ép bản thân mình buông tay.

Tần lão phu nhân lại cười, rồi mới nói: “Xem ra, Vệ tiểu thư vẫn thật hiểu về Hàm Dịch.”

“Thế nhưng, tôi không hiểu Tần lão phu nhân.” Vệ Ngấn nhìn chăm chăm vào bà ta để tìm kiếm sự sơ hở, nhưng lại không nhìn ra điều gì, người phụ nữ này, cùng với tuổi tác, bà ta đã thực sự đem tất cả những cảm xúc của mình che giấu tới mức không ai có thể đoán biết được.

“Nếu Tần lão phu nhân đã đoán ra được tôi biết về chân tướng tai nạn xe của mẹ tôi rồi thì chắc cũng đã đoán ra được lần này tôi trở về là vì sao.”

“Báo thù, đúng không?” Tần lão phu nhân trả lời.

“Tần lão phu nhân quá tự tin hay là cảm thấy tôi không có khả năng đó?” Vệ Ngấn cười khẽnh, cố gắng giữ thái độ bình tĩnh, lúc này nếu cô nóng vội thì cô là kẻ thua cuộc.

“Trước khi tới đây tôi không chắc chắn lắm, nhưng bây giờ tôi chắc chắn là cô có cái khả năng đó.” Tần lão phu nhân thành thực trả lời.

“Vậy tại sao còn nói với tôi? Lão phu nhân không sợ tôi sẽ nói với Tần Hàm Dịch rằng người bà nội mà anh ta một lòng tôn kính đã lừa anh ta sao? Tôi tin, nếu anh ta biết được chân tướng thì nhất định sẽ không tha thứ cho lão phu nhân đâu.” Vệ Ngấn tin, Tần lão phu nhân làm những việc này còn có mục đích phía sau nữa, tuyệt đối sẽ không kết thúc ở đây.

“Hôm nay tôi tới đây, tổng cộng đã chuẩn bị ba tập tài liệu, vốn dĩ hi vọng hai tập phía sau sẽ không phải dùng đến, đặc biệt là tập sau cùng.” Tần lão phu nhân cầm túi tài liệu đặt ở dưới ghế lên, rút trong đó ra một tập tài liệu khác đưa cho Vệ Ngấn, khẽ thở dài một tiếng rồi nói: “Có lúc, thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt.”

Bàn tay Vệ Ngấn đặt trên đùi không thể không run lên, sau đó mới đưa tay lên nhận lấy tập tài liệu, cô đặt ở trước mặt mình, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào nó nhưng lại do dự không mở nó ra.

Trong lòng cô đột nhiên lại có cảm giác tuyệt vọng, lời của Tần lão phu nhân chắc chắn như vậy, dường như tập tài liệu thứ ba này, nhất định sẽ làm cho cô rời đi vậy.

Tần lão phu nhân cũng không vội, ngồi trước mặt cô, yên lặng chờ đợi sự phản ứng của cô.

Khoảng độ một phút sau qua đi, bàn tay của Vệ Ngấn cuối cùng cũng đã động đậy, cô lật tập tài liệu ra.

Khuôn mặt cô vốn đã trắng bệch ra rồi, khi nhìn rõ nội dung trong tập tài liệu khuôn mặt đó liền trắng cắt không còn giọt máu.

“Tôi không tin.” Vệ Ngấn không còn kìm nén được cảm xúc của bản thân nữa, cô nhìn Tần lão phu nhân với hai mắt tràn ngập sự sợ hãi: “Đây không thể nào là sự thật....”

“Cô không tin thì có thể đi kiểm tra lại, với năng lực hiện nay của cô, điều tra chút việc như thế này chắc là chẳng có gì khó khăn.” Tần lão phu nhân không hề tranh luận với Diệp Dĩ Muội, sự việc này, ai gặp khái cũng khó lòng mà chấp nhận được chứ đừng nói dễ dàng tin.

“Sao bà có thể tàn nhẫn như vậy chứ?”

Nếu như không tự mình trải qua, cô chắc là mãi mãi đều không có cách nào tin rằng, một người phụ nữ đã lớn tuổi rồi hóa ra lại có thể đáng sợ như thế này.

“Ông nội của Hàm Dịch khi trao Tần thị vào tay tôi tôi đã đồng ý với ông ấy, tôi nhất định sẽ làm cho Tần thị càng ngày càng phát triển.” Trong ánh mắt của Tần lão phu nhân không hề có niềm vui của sự chiến thắng mà ngược lại, đó toàn là sự lạc lõng, cô đơn.

Cả đời này, bà ta đã tiễn đưa người đàn ông bà ta yêu, tiễn đưa con trai mình rời khỏi thế giới, một mình bà ta cô độc trên cõi đời, Tần thị, Tần Hàm Dịch đã trở thành hi vọng duy nhất trong cuộc đời này của bà ta.

Thế nhưng, bà ta vui vẻ không? Bà ta dường như sớm đã quên đi mùi vị của vui vẻ rồi....

“Vì thế, bà sẽ trả bất cứ giá nào để ngăn không cho tôi báo thù có đúng không?”

Vệ Ngấn tự cười chế giễu, là cô không tự biết lượng sức mình, cô không nên quay về, thực sự không nên quay về.....

“Tôi không thể đánh cược, Hứa gia và Phùng gia liên hợp này với nhau thì sẽ uy hiếp thế nào tới Tần thị.” Lão phu nhân thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn Vệ Ngấn cuối cùng cũng có một chút đáng tiếc: “Dĩ Muoij, nếu như cháu chịu rời đi, ta có thể đảm bảo, Hàm Dịch cả đời này sẽ không biết được chân tướng.”

“Bà tưởng rằng, tất cả mọi người trên thế giới này sẽ đều chịu sự sắp đặt của bà sao?”

Nếu như tôi không đi thì sao?” Vệ Ngấn hận, chỉ hận người phụ nữ trước mắt cô lúc này, là bà ta đã sắp đặt mọi thứ, sắp đặt mọi người, một tay bà ta đã tạo ra cục diện như ngày hôm nay.

“Dĩ Muội, nếu như cháu còn yêu Hàm Dịch thì hãy rời khỏi đây đi! Bằng không, ta sẽ không đảm bảo rằng mọi thứ sẽ không bị lộ ra ngoài.” Tần lão phu nhân dừng lại một lát, sau đó bình tĩnh nhìn vào đôi mắt đầy thù hận của Diệp Dĩ Muội: “Cháu đã có hạnh phúc của riêng mình, Hàm Dịch cũng sắp có được hạnh phúc thuộc về nó rồi, tội gì cứ phải ngọc nát đá tan? Tới lúc đó người bị tổn hại không chỉ là Tần gia mà cả những người cháu quan tâm cũng đều trở nên bất hạnh.”

“Tần lão phu nhân có từng quan tâm tới người bên cạnh mình có hạnh phúc hay không chưa?”

Thật mỉa mai, một người đã hủy hoại hạnh phúc của người khác lại có thể lên tiếng yêu cầu người đó không được hủy hoại hạnh phúc.

“Ta nghĩ, nếu ta chết đi, sẽ phải xuống địa ngục! nhưng ta cũng không hối hận.” Tần lão phu nhân nói rồi đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Bà ta đã làm tất cả những việc bà ta có thể làm rồi, bà ta tin, cuối cùng Diệp Dĩ Muội nhất định sẽ rời đi.

Cô là người trọng tình cảm, nhất định cô sẽ thua.

Vệ Ngấn nhìn ba tập tài liệu trên bàn, cô vừa rơi nước mắt, vừa tự cười chế giễu.

Cô đã chuẩn bị năm năm, ấp ủ năm năm, vốn nghĩ rằng bản thân mình sẽ có thể đòi lại cả vốn lẫn lãi, cô không muốn thua cuộc nhanh như vậy.

Cơ thể cô dường như cứng đờ ra trên ghế, cô không có cách nào để động đậy.

Điện thoại trong túi xách không ngừng đổ chuông, nhưng cô lại như thể không nghe thấy....

Hứa An Ca gọi điện thoại hết lần này tới lần khác nhưng đều không tìm được Vệ Ngấn.

Khi Vệ Ngấn đi ra ngoài, cô không hề nói với anh là đi đâu và đi gặp ai.

Anh gọi điện thoại cho cô vốn là muốn hỏi việc về bản thiết kế nhưng anh gọi mấy lần mà cô đều không nhắc máy, làm cho anh hết sức lo lắng.

Sự hận thù của cô đối với Tần gia thâm sâu như vậy, anh sợ cô sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì.

Suy nghĩ một lát, anh không ngồi yên được, liền đứng dậy, chạy ra khỏi phòng làm việc.

Dĩ Muội, không được có chuyện gì đâu đấy....

Đèn đã được thắp lên, cốc trà trên bàn sớm đã lạnh ngắt đi rồi, ngoài cửa, tiếng gõ cửa của nhân viên phục vụ vang lên.

“Tiểu thư, có cần tôi giúp cô đổi cốc trà nóng không?”

“Không cần đâu.” Vệ Ngấn trả lời một câu khô cứng, cô đứng lên, cầm ba tập tài liệu trên bàn, cho vào trong túi xách, đi ra khỏi quán trà.

Nhìn những chiếc xe đi đi lại lại trên đường, cô lại không biết bản thân mình có thể đi đâu.

Cô nhắc chân đi dọc con đường lớn, bước đi không có mục đích, không có điểm đến cuối cùng....

Tại tập đoàn quốc tế Tần thị.

Lam Dư Khê không yên tâm nên đã đến Tần thị. Kể từ sau khi kì mới của tạp chí Phong được xuất bản, bây giờ dư luận xã hội đều hướng sự đồng cảm về phía Diệp Dĩ Muội.

Rất nhiều lời dự đoán được đưa ra, nói rằng cô bị tổn thương trong chuyện tình cảm quá sâu nên mới thay tên đổi họ và trở về, còn Tần Hàm Dịch đương nhiên trở thành kẻ muốn leo cao mà từ bỏ cô.

Hai người đàn ông dựa lưng vào ghế, rít điếu thuốc trên tay, sau một hồi im lặng, Lam Dư Khê dập điếu thuốc trong tay, đột nhiên nói: “Hàm Dịch, cậu có cảm thấy năm xưa chúng ta có thể đã đoán sai một số sự việc không?”

Nếu, Diệp Dĩ Muội không trở về báo thù anh vẫn không nghĩ như thế này.

Thế nhưng, bây giờ cô đã quay trở về để báo thù rồi.

Nếu như cô biết được bọn họ là anh em, cô sao có thể hận Tần Hàm Dịch? lại làm sao mà không thể đoán ra lý do Tần Hàm Dịch thay đổi.

“Hình như thực sự sai rồi!” Tần Hàm Dịch cười cay đắng, lại hít một hơi dài điều thuốc trên tay, anh mệt mỏi nhắm mắt lại.

Sau sự việc bài đăng trên tạp chí, anh bình tĩnh lại, có những sự việc sao anh lại không nhìn ra chứ?

Anh hiểu Diệp Dĩ Muội mà, với tính cách của cô, nếu như cô thực sự hạnh phúc cô sẽ không dùng cách thức đó để xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Vì thế, anh khẳng định, cô không hạnh phúc, lần này cô xuất hiện đã làm cho cả thành phố náo động, chẳng qua chỉ là vì hận anh.

Nếu năm xưa khi cô rời đi cô biết bọn họ là anh em thì cô sẽ không hận anh.

Anh không tin bọn họ đã từng yêu thương nhau như thế mà cô không hề hiểu anh một chút nào.

Nếu, không phải vì bọn họ là anh em, chỉ vì nhìn thấy cảnh anh ân ái với Châu Lan Na ngày hôm đó trong phòng làm việc cô mới tuyệt vọng rời đi, vậy thì cô nhất định sẽ không trở lại báo thù.

Cái tính cách đó của Diệp Dĩ Muội sao anh lại không biết chứ, cho dù anh có làm tổn thương cô hơn nữa cô cũng sẽ không báo thù bởi vì tình yêu của cô từ trước tới giờ đều rất thuần khiết.

Nếu những hai khả năng này đều không phải vậy thì chỉ còn một khả năng.

Hóa ra, việc mà anh muốn giấu đi thì cuối cùng vẫn không giấu được....

“Cậu đoán ra nguyên nhân rồi có đúng không?” Lam Dư Khê hỏi không hề ngạc nhiên.

“Nguyên nhân là gì có quan trọng không?” Tần Hàm Dịch mở mắt ra, lại rít một hơi thuốc thật dài rồi mới lại nói: “Hai người là anh em cùng cha khác mẹ thì chắc chắn là không thể ở bên nhau, còn có nguyên nhân gì có sức thuyết phục hơn nguyên nhân này?”

Lam Dư Khê nhìn chăm chăm Tần Hàm Dịch, đột nhiên anh cảm thấy không đúng, liền chất vấn: “Hàm Dịch, cậu thực sự không hề nghi ngờ lời của bà nội à?”

“Bà nội sẽ không lừa tôi đâu.” Sắc mặt Tần Hàm Dịch đột nhiên thay đổi, nhưng miệng thì vẫn nói kiên quyết.

“Cậu thực sự cảm thấy như vậy sao?” Lam Dư Khê khẽ cười, ánh mắt liền trở nên sắc lạnh vài phần: “Năm năm trước, khi cậu nói chân tướng cho tôi, tôi đã từng khuyên cậu, bảo cậu hãy tự mình đi kiểm tra ADN một lần, thế nhưng cậu lại kiên quyết nói rằng bà nội sẽ không lừa cậu.”

“Đúng, bây giờ tôi vẫn kiên quyết như vậy, bà nội tuyệt đối không lừa tôi.” Tần Hàm Dịch bực dọc dập đi điếu thuốc trong tay, nhìn Lam Dư Khê, ánh mắt anh nguy hiểm như thể đang nói, đừng có nói tiếp nữa.

“Không phải bà nội sẽ không lừa cậu mà là bà nội hiểu tính cách cậu đúng không?”

Lam Dư Khê không khách khí nói thẳng.

“Lam Dư Khê đủ rồi đấy, không cho phép cậu bôi nhọ bà nội tôi như thế!”

“Hàm Dịch, còn còn tự lừa dối bản thân mình bao lâu? Bây giờ Diệp Dĩ Muội quay lại rồi, cô ấy quay lại là để tìm cậu báo thù, cậu thực sự sẽ liều mạng kể sống người chết với cô ấy sao?” Lam Dư Khê phẫn nộ gằn giọng nói.

Lam Dư Khê không thể không tự trách mình, nếu năm xưa anh có thể thúc giục Tần Hàm Dịch hơn thì sự việc này sẽ không bị kéo dài tới tận ngày hôm nay.

Năm năm trước, anh cảm thấy, Tần Hàm Dịch kính trọng Tần lão phu nhân như vậy, nhất thờ không muốn hoài nghi Tần lão phu nhân cũng là thường tình, vì thế, anh không ép Tần Hàm Dịch, cứ tưởng cứ đợi thêm một thời gian thì anh có thể nghĩ thông.

Thế nhưng, sau đó chẳng bao lâu thì Diệp Dĩ Muội liền rời đi.

Một trong hai người đã đi rồi, muốn làm xét nghiệm ADN thì rõ ràng là không thể nào.

Vì thế, Lam Dư Khê đã không nhắc lại chuyện này thêm một lần nào nữa.

Tuy thời gian năm năm đã trôi qua, nhưng anh vẫn cảm thấy, Tần Hàm Dịch dù là năm năm trước hay là bây giờ thái độ đều rất kì lạ.

“Nợ cô ấy thì cuối cùng cũng phải trả cho cô ấy.” Tần Hàm Dịch bình tĩnh trả lời, nếu có thể trả cho cô ấy những gì đã nợ cô thì cũng tốt....

“Cậu có việc gì đó giấu tôi có đúng không?” Lam Dư Khê hỏi như thể đã biết chắc.

“Tôi muốn được một mình yên lặng.” Tần Hàm Dịch không muốn nói thêm nữa, anh còn có thể nói gì đây?

Cho dù anh có hận hơn nữa thì người đó cũng là mẹ anh.

Nếu nhất định phải dùng mạng đền mạng, vậy thì dùng mạng của anh đi!

“Được!” Lam Dư Khê đứng lên, liếc nhìn anh với ánh mắt lo lắng nhưng cuối cùng vẫn nhấc chân rời đi.

Tần Hàm Dịch ngồi trên ghế sofa, lại dựa mình vào ghế vào một lúc rồi mới đứng lên, đi ra phía kết sắt.

Anh ấn dòng mật mã quen thuộc, kết sắt tách một tiếng rồi anh kéo cửa kết ra, ở ngăn trên cùng của kết sắt anh lấy ra một chiếc túi giấy được niêm phong.

Trong này có bí mật đã được cất giữ năm năm, anh từng cho rằng cả đời này anh sẽ không rút nó ra....

Do dự một lát, anh mới bóc tờ giấy niêm phong và mở chiếc túi ra, rút từ bên trong đó ra một tờ giấy.

Trên tờ giấy đó viết rõ, Diệp Dĩ Muội, Tần Hàm Dịch không có quan hệ huyết thống.

Anh khẽ cười mỉa mai, đúng như Lam Dư Khê nói, anh không phải mù quáng tin vào lời của bà nội, mà là bà nội hiểu tính cách của anh, bà ta tin anh vì mẹ anh là hung thủ mà sẽ không đi điều tra anh và Diệp Dĩ Muội có phải là anh em hay không.

Chỉ là, Tần lão phu nhân chắc là sẽ mãi mãi không đoán được, bà ta tưởng bà ta đã che giấu bí mật năm năm trời thực ra năm năm trước Tần Hàm Dịch đã kiểm tra lại rồi.

Tần Hàm Dịch sau khi có được mẫu tóc của mình và Diệp Dĩ Muội, để tránh bà nội sẽ biết, sợ bà ta làm giả, anh đã đem mẫu tóc đó gửi bưu điện tới một bệnh viện rất có thẩm quyền ở nước ngoài yêu cầu kiểm tra.

Chỉ là, bản báo cáo này sau khi được gửi về thì Diệp Dĩ Muội đã rời đi rồi, anh cũng chưa từng bóc ra mà cất giữ trong két sắt....

Giữa bọn họ có một mạng người ngăn cách, nếu anh không thể trả lại cho cô công đạo, cho dù anh không phải là anh trai cô thì anh làm gì có tư cách gì để có được cô?

Vậy thì chẳng bằng, dùng việc cho rằng mình là anh trai cô để làm cho bản thân mình bỏ cuộc, buông tay cô hoàn toàn.

Nếu như cô không quay về có thể anh sẽ cất giữ bí mật này cả đời, tự lừa dối bản thân mình, tự nói với mình, cho dù không có mạng người đó thì bọn họ là anh em, vì thế không thể ở bên nhau....

Đem chiếc túi đặt về vị trí cũ, bây giờ anh đã biết chân tướng nhưng thế thì sao chứ? còn có thể làm được gì? Bọn họ vẫn không thể ở bên nhau....

Trong căn phòng tổng tài rộng rãi nhưng lại gần như làm cho anh nghẹt thở, anh chạy ra khỏi phòng làm việc, lái xe rời khỏi Tần thị, anh lái chậm rãi đi trên đường như không biết đi đâu....

Chiếc xe đi qua hết đường lớn phố nhỏ, qua những con phố phồn hoa, đi mãi cho tới khi tới vùng dân cư thưa thớt, anh không ý thức được nơi mình muốn đi.

Mãi cho tới khi nhìn thấy khu biệt thự lưu giữ lại hạnh phúc của anh và Diệp Dĩ Muội anh mới giật mình, đột nhiên đạp chân phanh.

Dưới ánh đèn xe, anh lơ mơ nhìn thấy bóng dáng một người.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Tim Đã Ngừng Đập

Có những người, bạn cứ ngỡ rằng đã quên rồi, hình ảnh cô ấy đã mờ nhạt trong đầu rồi.

Nhưng vì sao, chỉ vừa nhìn đã liền có thể khẳng định rõ ràng rằng, hình bóng đó chính là cô ấy.

Cô đứng ở đầu đường của khu biệt thự, lặng lẽ nhìn về hướng đó, bất động giống như một tác phẩm điêu khắc.

Anh ngồi trong xe, hai mắt nhìn chăm chăm về phía cô, khát vọng cô có thể quay đầu lại nhưng lại sợ khi cô quay đầu.

Anh muốn nói với cô một câu: “Dĩ Muội, anh nhớ em lắm.”

Anh cũng muốn hỏi cô một câu: “Dĩ Muội, em hạnh phúc không?”

Thế nhưng, anh đột nhiên phát hiện, không kể nào câu nói nào anh đều không có tư cách để nói ra.

Bàn tay anh nắm chặt lấy vô lăng, từ từ gồng lên, lại nắm chặt hơn nữa, bàn chân anh muốn đạp chân ga, nhưng cứ nhìn thấy cô đang quay lưng về phía mình từ từ quay người lại.

Những hành động của anh liền cứng đờ ra khi cô quay người lại.

Khoảng cách khoảng 100 mét, rõ ràng là anh không nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng anh lại có cảm giác như anh và cô đang nhìn thẳng vào mắt nhau.

Cô hình như cũng cảm nhận được rồi, người ngồi trong xe là anh, cô cũng hướng ánh mắt mình về phía anh, nhưng lại giống như vừa rồi, cô bất động.

Thế nhưng, anh lại như bị ma nhập, anh đột nhiên đẩy cửa xe ra, xuống xe, chạy về phía cô.

Vệ Ngấn nhìn người đàn ông đang chạy về phía mình, sống mũi cô cay sè, những giọt nước mắt trong đôi mắt đầy nỗi lòng kia đột nhiên lăn ra, khi cô chỉ còn cách cô có vài bước cô liền quay người muốn chạy trốn....

Anh thấy cô muốn chạy liền tiến lại nhanh hơn, nắm lấy cổ tay cô.

“Nếu đã tới rồi thì tại sao còn muốn chốn?” giọng anh hỏi cô run lên, vừa mới nói dứt lời anh liền phát hiện hơi thở mình như nghẹn lại.

“Anh nói gì, tôi nghe không hiểu.” Vệ Ngấn không chịu quay người lại, cố làm ra vẻ bình tĩnh và lạnh lùng trả lời anh.

“Nghe không hiểu?” Tần Hàm Dịch cười cay đắng, anh bỏ tay Vệ Ngấn ra: “Vậy bây giờ anh nên gọi em và Vệ tiểu thư hay là Hứa thái thái?”

Vệ Ngấn cố lấy lại bình tĩnh, tâm trạng ổn định hơn cô mới quay người lại, cố ý chẳng thèm quan tâm mà trả lời: “Tùy anh.”

“Anh vẫn muốn gọi em là Dĩ Muội, làm thế nào bây giờ?” Tần Hàm Dịch nói cố chấp.

Cho dù không thể ở bên nhau, cho dù tất cả đều không thể quay ngược trở lại như trước đây nhưng anh vẫn muốn gọi cô là “Dĩ Muội.”

Trên thế giới này, đã có quá nhiều sự việc làm cho con người không biết làm thế nào, tại sao lại phải mang chiếc mặt nạ giả tạo trên mặt nữa?

Anh muốn thử hạnh phúc, giống như Lam Dư Khê, lặng lẽ làm một kẻ giám hộ.

“Tần tiên sinh, tôi còn có việc, tôi đi trước đây.” Vệ Ngấn đang định nhấc chân bước đi Tần Hàm Dịch đột nhiên dang hai cánh tay ra ôm chặt lấy cô, nhốt cô chặt trong lòng mình.

“Dĩ Muội.” anh thì thầm bên tai cô, giọng nói anh mang theo sự đau khổ và hối tiếc.

Con tim Vệ Ngấn vô cùng đau đớn nhưng cô vẫn nhẫn tâm nói: “Tần tiên sinh, anh hãy bỏ tay ra.”

Cuối cùng anh cũng đã bỏ tay ra trước lời cảnh cáo lạnh lùng của cô, anh lùi về phía sau một bước, cho cô một khoảng cách an toàn.

“Em nên hận anh.” Tần Hàm Dịch tự cười chế nhạo, anh hít thở thật sâu, kìm nén cảm xúc phức tạp trong lòng, anh cố ý nói vẻ thoải mái: “Muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, tự tôi bắt xe đi là được rồi.” Vệ Ngấn quyết đoán từ chối, bất luận trước ngày hôm nay hay sau ngày hôm nay, bọn họ đã là hai người không nên ở bên nhau rồi.

“Em biết là vào lúc này ở đây sẽ không có taxi.” Tần Hàm Dịch cho hai tay vào túi quần, nhìn cô vẻ bình tĩnh, như thể vừa nãy anh chưa từng mất kiểm soát.

Vệ Ngấn nheo mày lại, cô tưởng rằng cô hiểu anh nhưng lại đột nhiên phát hiện, người đàn ông trước mắt chỉ giống như một đám sương mù, cố ý che giấu đi cảm xúc thật sự của mình.

Tần Hàm Dịch dứt lời một lúc lâu mà không nghe thấy cô đáp lại anh lại nói: “Nếu không muốn để anh đưa đi thì hãy vào biệt thự ở đi, mặt khẩu

vẫn chưa đổi, anh cũng sẽ không tới làm phiền em.”

“Được.” Vệ Ngấn gật đầu rồi quay người đi.

Không phải cô muốn vào ở trong biệt thự của anh, cô chỉ là muốn né tránh anh.

Không ai có thể hiểu, lúc này cô đối diện với anh trong lòng cô đau đớn thế nào.

Khi cô quay người đi, anh đột nhiên hỏi: “Dĩ Muội, em biết rồi có đúng không?”

Bước chân Vệ Ngấn dừng lại, lưng cô đột nhiên đứng thẳng lên.

Tần Hàm Dịch chỉ nhìn phản ứng của cô anh đã hiểu ra tất cả.

“Dĩ Muội, bất kể em có chấp nhận hay không nhưng anh đều muốn thay mẹ anh nói với em một câu xin lỗi.” anh cảm thấy câu nói này của mình thật đáng chết, rõ ràng biết là cô sẽ không chấp nhận mà anh vẫn cứ nói.

“.....” nước mắt Vệ Ngấn lại rơi ra, cơ thể cô run lên.

“Dĩ Muội, xin lỗi.” Tần Hàm Dịch đau lòng nhìn tấm lưng đang run lên bần bật của cô, cuối cùng không kìm nén được, anh tiến về phía trước một bước, ôm cô vào lòng.

“Dĩ Muội, anh biết em hận, anh biết Tần gia có lỗi với em.....” bàn tay anh ôm chặt lấy eo cô, càng ôm càng chặt, như thể muốn đem cơ thể cô hòa lẫn vào cơ thể mình.

Vệ Ngấn mím chặt môi, cô không muốn để mình òa ra tiếng khóc nghẹn ngào.

“Dĩ Muội, không kể em hận thế nào cũng đừng làm tổn thương bản thân mình, những gì mẹ anh nợ em anh sẽ trả lại cho em.” anh hôn nhẹ nhàng lên tai cô, đột nhiên bỏ cô ra sau đó quay người bước đi.

Vệ Ngấn đứng đờ người ra ở đó, một lúc sau mới có phản ứng, cô cảm giác thấy có gì đó không đúng.

Thế nhưng, lúc này đã muộn, Tần Hàm Dịch đã quay đầu xe và lái đi thẳng.

Cô nghĩ cũng không nghĩ, bèn chạy về phía trước đuổi theo chiếc xe.

Tần Hàm Dịch nhìn qua gương chiếu hậu tấm thân nhỏ bé của cô đang cố gắng hết sức đuổi theo, anh cười cay đắng rồi thì thầm: “Dĩ Muội, tạm biệt.”

Dứt lời, chân anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe đi như bay về phía trước.

Đã năm năm trôi qua, tất cả đều nằm ngoài dự đoán, tất cả sớm đã được an bài, tới cuối cùng cũng không trốn tránh được.

Nếu đã như vậy, tất cả những lỗi lầm này đều do anh mà đến vậy thì cũng nên được kết thúc bởi anh!

Rất nhanh, chiếc xe của Tần Hàm Dịch đã biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Dĩ Muội, chân cô trọ đi, cô ngã xuống đất một nhìn thật đáng thương.

Cô quên mất đứng lên, cô đau đớn gào lên về phía chiếc xe đã biến mất: “Tần Hàm Dịch, anh dừng xe lại cho em....”

“Anh không được có chuyện gì đâu đấy, không phải lỗi của anh, không phải lỗi của anh.....”

“Tần Hàm Dịch.....”

Cô đột nhiên như bưng tỉnh, hốt hoảng đứng lên, bàn tay run run, cô tìm chiếc điện thoại trong túi xách, cô càng muốn bình tĩnh thì hai tay cô càng run lên không kiểm soát được.

Cầm máy một lúc cô mới tìm thấy số máy của Lam Dư Khê và gọi cho anh.

“A lô.” Giọng nói có phần lạnh nhạt của Lam Dư Khê vang lên ở đầu dây bên kia, Vệ Ngấn chẳng còn để ý tới ngữ khí trong lời nói của anh mà vội vàng lên tiếng: “Lam Dư Khê, anh hãy cứu lấy Tần Hàm Dịch, hãy cứu anh ấy.....”

“Hàm Dịch làm sao? Dĩ Muội, em đừng khóc, từ từ nói.” Lam Dư Khê giật mình liên hồi.

“Anh ấy nói anh ấy sẽ trả hết những gì đã nợ tôi, anh ấy muốn trả thế nào?” Vệ Ngấn đã hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc, đó là vì sao cô không dám nói, không dám nghĩ, bởi vì cô không muốn anh xảy ra chuyện.

“Cậu ấy nợ em cái gì?” giọng nói Lam Dư Khê cũng trở nên hốt hoảng.

“Mẹ tôi bị Tần phu nhân thuê người đâm chết, thế nhưng....” Vệ Ngấn khóc nước mắt, nói không thành tiếng, cô không nói tiếp được nữa.

“Cái gì?” Lam Dư Khê có thể nào cũng không ngờ rằng, câu trả lời lại là như vậy.

Vậy thì Tần Hàm Dịch muốn làm gì, lẽ nào...? mạng đền mạng?

“Lam Dư Khê, anh nhất định phải tìm thấy anh ấy, tôi không muốn anh ấy xảy ra chuyện....” Vệ Ngấn chưa bao giờ hận bản thân mình như lúc này.

Cô không nên trở về, cô sai rồi, cô thực sự biết sai rồi....

“Dĩ Muội, em gặp Hàm Dịch ở đâu?” Lam Dư Khê cố gắng giữ bình tĩnh và hỏi.

“Chúng tôi gặp nhau trên đường đi vào căn biệt thự ở cùng ngoại ô, anh ấy vừa mới lái xe rời đi.” Vệ Ngấn vừa nấc lên vừa nói.

“Được, em hãy ở yên đấy, không được đi đâu, anh qua đó đón em, còn về phần Hàm Dịch, anh sẽ cho người đi tìm.” Lam Dư Khê suy nghĩ và nói một hồi sau đó liền cúp máy.

Bàn tay cầm điện thoại của Vệ Ngấn như tự động rơi xuống, cơ thể cô giống như người bị hút đi hoàn toàn sinh lực.

Cô chống tay xuống đất, cố gắng lắm mới có thể đứng lên, đi vào bên lề đường ngồi xuống.

Cô úp mặt vào hai đầu gối, không ngừng cầu khẩn trong lòng: “Tần Hàm Dịch, anh không được xảy ra chuyện gì đâu.”

Chiếc điện thoại trong tay đột nhiên vang lên trong màn đêm tĩnh lặng.

Cô giật mình, cô không nhìn xem ai gọi, hoảng loạn bắt máy.

“Tiểu Ngấn, em đang ở đâu? Lúc trước sao không bắt máy thế?” giọng nói lo lắng của Hứa An Ca vang lên ở đầu dây bên kia.

“An Ca, em hận bản thân mình lắm, em không nên quay về.....” Vệ Ngấn vừa khóc vừa nói đau khổ, cô đã kiên trì năm năm trời, vào giây phút này mọi thứ lại hoàn toàn sụp đổ.

Trong vòng có một ngày, những sự thật cô biết cũng đủ để lật đổ mọi thứ.

“Tiểu Ngấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?” Hứa An Ca hỏi.

“Em không thể nói....” Vệ Ngấn đem tất cả sự đau đớn của mình dồn nén trong lòng.

Có rất nhiều lỗi lầm chỉ có thể trở thành bí mật, nếu một khi bị để lộ ra thì sẽ chỉ tạo thành sự tổn thương lớn hơn mà thôi.

“Được, vậy thì em nói cho anh biết, em đang ở đâu, anh tới đón em.” Hứa An Ca lúc này chỉ quan tâm tới sự an nguy của cô, những điều khác đều không quan trọng.

Nghe được câu hỏi này của anh cô mới như bừng tỉnh, cô đang làm cái gì đây?

Cô đưa tay lên lau nước mắt đi, cố gắng lấy lại bình tĩnh và trả lời: “Không cần đâu, em không sao, lát nữa em tự mình về được.”

“Vệ Ngấn.” Hứa An Ca có chút tức giận: “Lập tức nói cho anh biết, em đang ở đâu?”

“An Ca, em đồng ý với anh, em nhất định sẽ không có chuyện gì cả, để em một mình yên lặng một lát có được không?” anh không muốn đem nỗi đau của mình trút lên người anh, anh đã không hề hối tiếc mà ở bên cô năm năm trời, cô đã nợ anh quá nhiều rồi.

“Tiểu Ngấn....” Hứa An Ca không yên tâm cô, nhưng cũng lại hiểu sự bướng bỉnh của cô, cuối cùng anh chỉ biết nói: “Được, anh đợi em về nhà.”

Một chữ “nhà” như mũi kim đâm vào trái tim cô, rốt cuộc cô đã làm cái gì?

Trong tim cô chỉ toàn là hận thù, cô cứ tưởng cả cái thế giới này đã phụ lòng cô nhưng hóa ra là cô đã làm tổn thương tất cả mọi người.

“Được.” cô khẽ trả lời, trong lòng nói với anh: “An Ca, đợi Tần Hàm Dịch không sao rồi em sẽ cùng với anh rời đi và mãi mãi không bao giờ trở lại nơi đây, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu....”

Tắt máy đi, ngồi yên lặng trên đường, lại một lần nữa chỉ còn lại mình cô cô độc.

Cô quay đầu nhìn về phía khu căn biệt thự, kí ức lại được đưa trở về với năm năm trước.

Một tình yêu, một giấc mơ, hóa ra thế giới này những việc bạn cho rằng là lỗi của người khác, cuối cùng bạn mới phát hiện ra, chẳng qua đó chỉ là trò đùa của ông trời mà thôi....

Ánh đèn màu rực rỡ rọi xuống những ly rượu, cảnh tượng xa hoa đồi trụy, trên sàn nhảy, những cặp nam nữ đang nhảy múa điên loạn.

Còn dưới sàn nhảy, trong một góc nhỏ, có một người phụ nữ với tâm trạng khác hẳn với bầu không khí nơi đây.

Hạ Lam nâng ly rượu lên, uống hết trong một ngụm rồi mới nhìn về phía Lục Danh Dương ở phía đối diện với mình.

“Nói đi! Anh tìm tôi tới đây làm gì?” Hạ Lam hỏi với giọng điệu bức dộc.

“Tôi muốn có được quyền cổ phần khổng lồ trong tạp chí Phong khu vực Trung Quốc.” Lục Danh Dương không vòng vo mà nói thẳng ra yêu cầu của mình.

“Lục tiên sinh đúng là sư tử muốn cắn miếng mồi to.” Hạ Lam cười lạnh lùng, cô dùng ánh mắt khinh thường nhìn người đàn ông trước mặt.

“Hạ tiểu thư nếu như cảm thấy không đáng thì có thể không đồng ý.” Lục Danh Dương không hề quan tâm tới ánh mắt của cô ta, anh ta có thể trèo lên vị trí như ngày hôm nay thì đã phải chịu đựng không ít những ánh nhìn như thế.

Và tất cả những gì đau đớn nhất chính là Cao Thiên Du đã dành cho anh ta.

Thế nhưng, vậy thì có thể sao chứ? anh ta vẫn sống tốt như thường, vẫn sống nở mày nở mặt.

Nếu anh ta để ý tới cái nhìn và suy nghĩ của người khác thì liệu anh ta có được như ngày hôm nay không?

“Một số tiền lớn như thế, nhất thời tôi không thu xếp được, tôi phải suy nghĩ đã.”

Một sự việc lớn như thế, cô ta đương nhiên sẽ không dễ dàng đồng ý.

“Hạ tiểu thư, thực ra càng sớm thoát ra khỏi tạp chí Phong thì càng là chuyện tốt với cô.” Lục Danh Dương cười rất tự tin, bởi vì anh ta tin Hạ Lam nhất định sẽ đồng ý.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì?” sắc mặt Hạ Lam liền thay đổi, cố giữ ngữ khí bình tĩnh trả lời anh ta.

“Không, Hạ tiểu thư hiểu đấy chứ.” Lục Danh Dương đặt cánh tay lên bàn, cơ thể anh ta ghé về phía trước, cố ý ghé sát vào Hạ Lam, mới nói: “Thực sự không ngờ được rằng, Hạ tiểu thư làm việc lại có thể kín kẽ không một chút sơ hở như vậy.”

Hạ Lam nhìn anh ta với ánh mắt đều phòng, cũng không tiếp lời.

“Có điều, trên thế giới này làm gì có bức tường nào ngăn được gió mãi, nếu tôi có thể biết thì Tần Hàm Dịch sớm muộn cũng có một ngày sẽ biết.” Lục Danh Dương quay trở về trạng thái ngồi thẳng lưng trên ghế, tiếp tục nói: “Vì thế, tôi cũng vì muốn tốt cho Hạ tiểu thư, nên muốn sớm đem củ khoai nóng đó ném ra khỏi tay.”

Hạ Lam cười lạnh lùng, trả lời: “Trước đây tôi có thể giấu anh ấy, vậy thì sau này tôi cũng có thể giấu anh ấy giống như vậy. Còn anh, anh tưởng rằng dựa vào nội dung của tạp chí Phong ngày hôm nay mà tôi sẽ tha cho anh à?”

“Trước đây anh ta không biết là bởi vì Diệp Dĩ Muội rời đi rồi, anh ta không muốn biết việc của cô, nhưng, bây giờ Diệp Dĩ Muội trở về rồi, tất cả đương nhiên là sẽ khác.” Lục Danh Dương nhìn người phụ nữ trông có vẻ yếu đuối trước mặt này, trong lòng không thể không chế giễu, phụ nữ đúng là đều thật đáng sợ.

“Đó là việc của tôi, không tới lượt anh quản, tốt nhất là anh hãy nghĩ xe, rời khỏi tạp chí Phong thì anh định đi đâu tìm việc đi!”

“Hạ tiểu thư, tốt nhất là đừng có nói lời tức giận, cô thực sự dám đá tôi ra khỏi tạp chí Phong sao?” Lục Danh Dương dường như không chút e sợ, chỉ dựa vào bằng chứng trong tay anh ta thì Hạ Lam sẽ không dám, trừ khi cô ta không quan tâm tới việc mất đi Tần Hàm Dịch.

“Anh uy hiếp tôi?” Hạ Lam lúc này thực sự muốn hất ly rượu vào mặt người đàn ông trước mặt.

Nhưng, đúng như Lục Danh Dương nghĩ, cô ta sợ rồi, cô ta sợ Lục Danh Dương sẽ đem sự thực nói hết ra ngoài.

So với tạp chí Phong mà nói cô ta càng không muốn mất đi Tần Hàm Dịch, cô ta chỉ là tức trước sự uy hiếp của Lục Danh Dương mà thôi.

“Hạ tiểu thư, không nên nói lời khó nghe như thế, kể cả quyền cổ phần khổng lồ tạp chí Phong khu vực Trung Quốc được giao cho tôi, tôi vẫn sẽ hợp tác cùng với Hạ tiểu thư như thế.” Lục Danh Dương nói với vẻ mặt nghiêm túc không còn nụ cười bí hiểm trên môi nữa.

“Tôi vẫn còn là chủ của anh mà anh còn dám phản bội tôi, đem tôi và Diệp Dĩ Muội cùng đăng lên một kì tạp chí uy hiếp tôi, nếu tôi đem quyền cổ phần khổng lồ tạp chí Phong giao cho anh anh vẫn còn hợp tác với tôi?” Hạ Lam nói giọng mỉa mai.

“Đương nhiên rồi, bởi vì mục đích cuối cùng của tôi không phải là tạp chí Phong, sau này còn phải dựa vào dự đầu dặt của Hạ thị.” Lục Danh Dương hết sức thẳng thắn nói ra dã tâm của bản thân.

“Mục đích cuối cùng của anh là Phùng thị?” Hạ Lam hỏi lại một câu rồi đột nhiên bật cười: “Anh đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Kể cả Hạ thị cũng chỉ có thể nói là mạnh hơn một chút so với Phùng thị ở đất Trung Quốc này, còn gốc rễ của Phùng thị thì không phải ở trong nước mà là ở Mỹ.

Lại nói, trong năm năm trở lại đây, Phùng thị đối đầu với Tân thị trong mọi lĩnh vực, Tần Hàm Dịch rõ ràng là đang nhường Cao Thiên Du.

Trước đây Diệp Dĩ Muội chưa trở về anh đã như vậy bây giờ Diệp Dĩ Muội trở về rồi, nếu như Cao Thiên Du có gặp khó khăn thì chắc anh cũng không khoan tay đứng nhìn.

Hạ thị là xương máu cả đời của cha Hạ Lam, cô ta sao lại có thể ích kỉ vì bản thân mình mà để cho Hạ thị rơi vào tình trạng khó khăn.

Sắc mặt Lục Danh Dương có chút thay đổi, nhưng khi Hạ Lam chưa phát hiện ra anh ta đã khôi phục trở về nét mặt như bình thường.

“Hạ tiểu thư, có thể có được Phùng thị hay không đó là việc của riêng tôi, bây giờ tôi và Hạ tiểu thư chỉ đang nói tới tạp chí Phong.”

“Tôi phải suy nghĩ, đưa ra được quyết định tôi sẽ gọi điện cho anh.” Hạ Lam đứng lên, cũng không đợi Lục Danh Dương nói gì cô ta đã nhắc chân rời đi.

Và khi cô ta đi chưa được bao xa, đã có một người khác bước tới đối diện với Lục Danh Dương ngồi xuống.

Lục Danh Dương nhìn thấy người ở đối diện, cánh tay anh ta cầm lấy ly rượu liền đơ ra.

“Lục Danh Dương, đừng có giúp người phụ nữ đó hại Dĩ Muội, bằng không tôi sẽ không tha cho anh đâu.” Cao Thiên Du lạnh lùng cảnh cáo.

Lục Danh Dương bị giọng nói lạnh như băng của cô làm cho bưng tỉnh, anh ta đưa ly rượu lên miệng uống một ngụm, sau đó không trả lời mà hỏi lại: “Đến bắt Cảnh công tử?”

“Lục Danh Dương, sao anh lại trở nên đáng sợ như vậy?” Cao Thiên Du hơi nheo mày lại, cô cảm thấy thời gian thật đáng sợ, có thể đem một người biến thành như thế này.

“Tôi có được ngày hôm nay còn không phải là nhờ vào diễm phúc của Cao tiểu thư sao?!” Lục Danh Dương cũng không giả vờ không để ý nữa mà hỏi lại với giọng phẫn nộ.

“Nhờ vào tôi?” Lục Danh Dương cảm thấy anh ta nói thật nực cười: “Vậy thì xin hỏi Lục tiên sinh, tôi nợ anh cái gì?”

“Cao Thiên Du, cô tưởng có tiền thì ghê gớm lắm à? có thể đùa giỡn với tình yêu của người khác, muốn thì muốn không muốn thì giơ chân đá đi là xong à?” Lục Danh Dương tức giận chỉ trích.

Cao Thiên Du rời xa anh ta, đó là vết thương mãi mãi trong lòng anh ta.

Nếu nói bọn họ chia tay hòa bình thì anh ta không có gì để nói.

Thế nhưng rõ ràng là giữa bọn họ có hiểu lầm nên mới chia tay, còn cô vừa mới quay người đi đã đến bên Cảnh Hạo.

Điều này chỉ có thể chứng minh cô chưa từng yêu anh ta.

Hơn nữa, Lục Danh Dương luôn cho rằng, trước khi cô chia tay với anh ta cô đã ở bên Cảnh Hạo rồi.

“Lục Danh Dương, anh đúng là hoàn toàn vô lý, sao anh có thể đẩy lỗi lên người người khác chứ?” nếu không phải Cao Thiên Du tận tai nghe thấy thì cô nhất định sẽ không tin lời như vậy lại được nói ra từ miệng của Lục Danh Dương.

“Cao Thiên Du, cô từng thực sự yêu tôi không?” Lục Danh Dương nhìn chăm chăm nét biểu cảm trên mặt Cao Thiên Du, câu hỏi này anh ta đã muốn hỏi năm năm nay rồi.

Đã năm năm, bọn họ ở cùng một thành phố nhưng Cao Thiên Du tránh mặt anh ta mọi lúc mọi nơi, sao anh ta lại không biết chứ!

Lục Danh Dương cũng có sự tự trọng của mình, cô tránh anh ta thì anh ta cũng giả vờ không quen biết cô.

Nếu như cô không phải là người kế nhiệm của Phùng thị, nếu như cô không thành đôi với Cảnh Hạo thì nhất định anh ta sẽ đi cầu xin cô tha

thứ. Thế nhưng, trên thế giới này không có nếu, anh ta không muốn đấu với Cảnh Hạo, anh ta không muốn người khác cho rằng anh ta là kẻ hám của, vì thế anh ta đã đem tất cả tâm trí dùng hết vào công việc.

Anh ta muốn đợi tới khi thành công sẽ lại bước tới trước mặt cô.

Dù không muốn nhưng đêm nay cô lại bước tới trước mặt anh trước.

“Lục Danh Dương, lẽ nào anh quên rồi, tôi vì ai mới về nước?” Cao Thiên Du khẽ cười tự chế giễu, cô cảm thấy con người đúng là rất nhanh quên, họ thường nhớ những điều không tốt và lại cố tình quên đi những điều đẹp đẽ.

Hai mắt Lục Danh Dương lại sáng lên, thoáng qua chút vui mừng và hi vọng.

“Thiên Du, trong lòng em vẫn có anh đúng không?”

Cao Thiên Du thở dài một tiếng, quay mặt đi, không muốn nhìn thẳng vào mắt anh ta, không muốn nhưng lại nhìn thấy ở một nơi không xa, Cảnh Hạo đang nhảy nhót ghé sát người vào một cô gái ăn mặc gợi cảm.

Đôi mắt cô nheo lại, cô thu ánh mắt về, quay đầu nhìn vào Lục Danh Dương đang đợi câu trả lời từ cô.

“Danh Dương, chúng ta đã không thể quay về từ năm năm trước rồi. Có thể, đứng trên lập trường của anh mà nói, anh làm thế là vì công việc, anh không sai. Nhưng, đối với Cao Thiên Du tôi mà nói, phản bội lại bạn bè đó mãi mãi là một sự việc không thể nào tha thứ được.”

Dứt lời, Cao Thiên Du đứng lên, trước khi bước đi, cô nhìn vào ánh mắt với sự tự ti và bị tổn thương của Lục Danh Dương, cuối cùng không kìm nén được, cô lên tiếng khuyên: “Danh Dương, anh đã rất thành công rồi, anh đã làm được những việc với thành tích mà rất nhiều người không

làm được, đừng tiếp tục sai lầm nữa, đừng làm cho bản thân tới khi mất hết không còn gì.”

Cao Thiên Du không lưu luyến gì nữa, cô nhanh chân bước đi về phía sàn nhảy.

Đối với Lục Danh Dương, điều gì có thể nói, có thể làm cô đều làm hết sức rồi, nếu anh ta vẫn cố chấp hận cô, muốn báo thù cô, chứng minh thực lực của bản thân, vậy thì cô cũng chỉ có thể坦然 nhiên đón nhận.

Khi Cao Thiên Du cách Cảnh Hạo khoảng độ một mét, Cảnh Hạo vừa ghé vào tai nói xong gì đó với cô gái gọi cảm, anh ta vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của Cao Thiên Du.

Anh ta đơ người ra, ngay sau đó đẩy cô gái trước mặt ra, cười cười cợt nhả bước gần tới trước mặt Cao Thiên Du, nói trêu chọc: “Nương tử, có chỉ thị gì vậy?”

“Bà ngoại em ngày mai về nước, em gọi điện thoại cho anh nhưng anh không nhận, em đã tìm tới đây để thông báo với anh một tiếng, tự biết điều một chút, tự mình giúp mình chứ không ai giúp được anh đâu.” Cao Thiên Du nói như thế đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Không phải chứ? tháng trước chẳng phải là vừa về một lần à? sao lại về nữa rồi?” Cảnh Hạo với khuôn mặt đau khổ dường như sắp tới ngày tận thế vậy.

Nói a kể cũng lạ, Cảnh Hạo trời không sợ, đất không sợ mà lại rất sợ Phùng lão phu nhân.

“Thôi được rồi, em đi trước đây, anh chơi vui vẻ đi, tất cả coi như sự buông thả cuối cùng đi.” Cao Thiên Du nói châm biếm anh ta một câu rồi quay người bước đi, nụ cười còn chưa tắt hẳn thì trong mắt cô liền lóe lên sự thất vọng.

“Cảnh Hạo, cô ta là ai?” cô gái vừa nhảy với Tần Hàm Dịch bước lại gần, hỏi vẻ chẳng mấy vui vẻ gì.

“Cảnh thái thái.”

Cảnh Hạo nói ra ba từ rất tự nhiên, cũng mặc kệ cô gái đó có tức giận hay không, anh liền nhắc chân đuổi theo Cao Thiên Du, cô gái bị vớt lại như thể chỉ là người tiếp viên đó đứng tại chỗ chết lạng người ra.

Sau một tiếng đồng hồ Lam Dư Khê đã cuất hiện trước mặt Vệ Ngấn. Trong khoảng thời gian không dài không ngắn đó, con tim Vệ Ngấn như bị đốt trên đồng lửa, cô vô cùng nóng ruột.

Vừa nghe thấy tiếng xe, cô đột nhiên quay đầu ra nhìn, sau đó vội vàng đứng lên, chạy lại gần.

“Lam Dư Khê, Tần Hàm Dịch đâu? Anh tìm thấy anh ấy chưa?” cô túm lấy tay Lam Dư Khê khi anh vừa bước xuống xe, vội vàng hỏi.

“Dĩ Muội, em bình tĩnh lại một chút, nghe anh nói.” Lam Dư Khê đỡ lấy cô, những lời tiếp theo anh không nữa nói tiếp.

“Anh ấy xảy ra chuyện rồi có đúng không?” cơ thể Vệ Ngấn loạng choạng, đứng không vững.

“Cậu ấy rời khỏi đây khoảng năm kilomet đã đâm vào đầu của một chiếc xe chở hàng.....” Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội với ánh mắt buồn vô tận, anh dùng lực đỡ lấy cơ thể đang mềm nhũn ra của cô.

Nước mắt Vệ Ngấn vừa khô đi chưa được bao lâu thì lúc này lại rơi xuống.

“Bây giờ anh ấy ở đâu? Anh ấy thế nào rồi?” cô ghen ngào hỏi, nhưng lại sợ nghe thấy câu trả lời mà cô không muốn nghe, lòng cô nơm

nớp lo sợ.

“Cậu ấy vẫn đang được cấp cứu.” Lam Dư Khê an ủi cô: “Dĩ Muội, chúng ta phải tin vào cậu ấy, cậu ấy sẽ không sao cả.”

“Đưa tôi đi gặp anh ấy.” Vệ Ngấn như sắp muốn ngã xuống, cô thì thào như đang cầu khẩn.

“Dĩ Muội, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi trước đã! Tình hình của Hàm Dịch anh sẽ thông báo cho em biết.” Lam Dư Khê khuyên cô.

Khi anh rời khỏi bệnh viện thì người của Tần gia cũng đã tới.

Lúc này, chỉ sợ người của Hạ gia cũng đã tới nơi.

Nếu như bây giờ Diệp Dĩ Muội qua đó bọn họ khó lòng không đem tội lỗi đổ lên người cô.

“Không, tôi bắt buộc phải đi, nếu tôi không đi, anh ấy ngay cả ý niệm sống tiếp cũng không còn.” Vệ Ngấn kiên quyết, ngẩng đầu lên với khuôn mặt đầm nước mắt cầu xin: “Tôi cầu xin anh đẩy Lam Dư Khê, đưa tôi đi có được không?”

“Được.” Lam Dư Khê có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn đồng ý với cô.

Bế cô lên, đặt cô ngồi vào ghế cạnh ghế lái.

Nhìn cô van nài dường như đã tuyệt vọng anh không có cách nào để từ chối. Hơn nữa, cho dù anh từ chối thì cô nhất định cũng sẽ đi.

Chiếc xe đua của Lam Dư Khê chạy như bay trên con đường bằng phẳng, chạy với tốc độ 200km/h. Vệ Ngấn ngồi trên ghế chỉ cảm thấy tay chân lạnh toát đi, mỗi một giây phút trôi qua đều thật khó khăn với cô.

Trước cổng bệnh viện, chiếc xe còn chưa đỗ ổn định, Vệ Ngấn đã không chờ được nữa mà đẩy cửa xe ra bước xuống, chạy vào trong.

Vừa vào tới cửa cô liền phát hiện bản thân mình căn bản không biết Tần Hàm Dịch ở đâu, chỉ biết luống cuống.

“Ở phía này, đi theo anh.” Lam Dư Khê đuổi theo cô, kéo tay cô chạy về phía hành lang.

Tới ngã rẽ, bước chân anh đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Vệ Ngấn lập tức hiểu ý anh, cô rút tay mình từ tay anh ra, cô kiên quyết bước qua lối rẽ.

Hành lang rất yên tĩnh, cho dù bước chân của cô rất nhẹ nhàng nhưng vẫn kinh động tới một đoàn người đứng phía không xa.

Lúc này tất cả mọi ánh nhìn đều hướng thẳng về phía cô, còn ánh mắt của cô thì chỉ hướng về phía cửa căn phòng phẫu thuật.

Khi mà mọi người còn chưa phản ứng kịp thì Hạ Lam đang chạy tới trước mặt cô, ánh mắt tức giận trợn lên nhìn Vệ Ngấn, chất vấn: “Cô tới đây làm gì?”

“Tôi tới thăm anh ấy.” Vệ Ngấn bình tĩnh trả lời.

Cô không thể để cho người khác nhìn ra cảm xúc của mình lúc này, có những bí mật cô nhất định phải che giấu mãi mãi, không phải vì bản thân cô mà là vì anh.

“Thăm anh ấy?” Hạ Lam cười lạnh lùng, nói châm biếm: “Hứa thái thái, đừng quên thân phận của cô lúc này.”

“Chỉ cần anh ấy không sao tôi sẽ lập tức rời đi.” Vệ Ngấn hai mắt đỏ ngầy, khi đối diện với Hạ Lam, cô đã che giấu hết mọi cảm xúc và trở nên

vô cùng bình tĩnh.

Nhìn thấy Vệ Ngấn, Tần phu nhân kinh ngạc hồi lâu rồi mới có phản ứng, bà ta đi về phía Vệ Ngấn.

Trong những người ở đây chỉ có một mình là Tần phu nhân là chưa đọc tạp chí Phong.

Vì thế, khi bà ta nhìn thấy Vệ Ngấn, khó mà tránh khỏi sự kinh ngạc.

Nhưng, sau sự kinh ngạc, bà ta xông tới trước mặt Vệ Ngấn, giơ tay lên tát xuống mặt cô.

“Bốp...”

Tiếng cái tát vang lên trong màn đêm nghe thật chói tai.

“Bác gái.” Lam Dư Khê nhanh chân tiến lên phía trước, muốn kéo Vệ Ngấn về phía sau lưng mình nhưng lại bị Vệ Ngấn né đi.

Vệ Ngấn nhìn thẳng vào ánh mắt phẫn nộ của Tần phu nhân, cảm xúc trong ánh mắt đó phức tạp một cách khác thường.

“Nếu cô muốn báo thù thì tìm tôi, đừng có đụng tới con trai tôi.” Tần phu nhân đỏ hai mắt lên, nói cảnh cáo.

Phía cảnh sát đã thông báo với bọn họ, dựa theo lời khai của tài xế lái chiếc xe tải, cùng với tình hình hiện trường có thể cho thấy, Tần Hàm Dịch cố tình đâm vào chiếc xe đó chứ không phải sự cố ngoài ý muốn.

Khi đó, bà ta vẫn chưa hiểu, con trai bà ta tại sao lại làm như vậy.

Khi nhìn thấy Diệp Dĩ Muội bà ta liền hiểu ra tất cả.

Vì sự việc năm xưa mà anh đã hận bà ta năm năm, không chịu liếc nhìn bà ta một cái, cũng không chịu gọi cho bà ta một cuộc điện thoại.

Lúc đó bà ta bèn hiểu ra, Tần Hàm Dịch vì sao mà hận người mẹ đã sinh ra anh như vậy, tất cả đều là vì anh yêu Diệp Dĩ Muội.

Còn Diệp Dĩ Muội vừa trở về anh đã gặp chuyện, không phải lỗi của Diệp Dĩ Muội thì là lỗi của ai?

“Đủ rồi! yên lặng!” Tần lão phu nhân đột nhiên lên tiếng.

“Mẹ, cô ta trở lại để đòi mạng.” Tần phu nhân quay đầu lại nhìn Tần lão phu nhân, hai mắt ngấn nước, nhưng vẻ mặt đang vô cùng tức giận.

Tần phu nhân lại đột nhiên quay người về phía cô rồi xông lên, nắm lấy hai cánh tay của Vệ Ngấn, gầm lên: “Nếu, nhất định phải một mạng đền một mạng thì tôi giao mạng mình cho cô là được, thế nhưng, Hàm Dịch nó yêu cô như thế, nó có lỗi gì chứ?”

Vệ Ngấn quay mặt sang một bên, không muốn để nước mắt rơi ra nhưng cuối cùng thì má cô vẫn lăn dài hai hàng nước.

“Sao cô lại độc ác, xấu xa như thế hả?” Tần phu nhân giơ tay lên, lại một cái tát nữa được giáng xuống.

“Vú Trần, kéo phu nhân ra.” Tần lão phu nhân lúc này cũng tiến lại gần, rồi ra lệnh cho Vú Trần.

Vú Trần không dám chậm trễ, vội vàng tiến lên phía trước, ra sức kéo Tần phu nhân ra.

“Cô đi ra đây với tôi.” Tần lão phu nhân lạnh lùng nhìn Vệ Ngấn, yêu cầu.

“Vâng.” Vệ Ngấn bước theo bước chân của Tần lão phu nhân, đi khuất khỏi tầm mắt của mọi người.

Trong hành lang, Tần lão phu nhân không hề lên tiếng, bởi vì có những việc Diệp Dĩ Muội có thể biết nhưng người khác không thể biết.

Đi mãi ra khỏi tòa nhà cấp cứu, lại đi về phía một nơi yên tĩnh, Tần lão phu nhân mới dừng bước lại.

Vệ Ngấn cũng vừa dừng chân lại, Tần lão phu nhân đột nhiên quay người, bèn giáng cho cô một cái tát.

“Cô hài lòng chưa?” giọng nói Tần lão phu nhân lạnh lùng vang lên nga sau tiếng cái tát.

Vệ Ngấn khẽ xoa lên bên má bị đánh, đột nhiên cô cười khẽnh lạnh lùng nhìn Tần lão phu nhân: “Bà có tư cách gì mà đánh tôi?”

“Vì cô muốn hại chết cháu trai tôi, kể cả tôi có giết chết cô cũng đáng.” Tần lão phu nhân không còn giữ được nét bình tĩnh như thường ngày, ánh mắt bà ta tràn đầy sự tức giận và thù hận.

“Tôi muốn hại chết anh ấy?” Vệ Ngấn cảm thấy thật nực cười nhìn người phụ nữ trước mặt dường như đã già đi rất nhiều sau có một đêm, cô trả lời không khách khí: “Nếu hôm nay anh ấy có xảy ra chuyện gì thì cũng là do lão phu nhân hại, là bà đã tự mình hại cháu trai của mình.”

“Cô im miệng lại cho tôi!” sắc mặt Tần lão phu nhân đã thay đổi: “Cô giống với mẹ cô, đều là hạng phụ nữ độc ác, năm xưa tôi không nên động lòng để cho cô và Hàm Dịch ở bên nhau.”

“Chúng tôi độc ác? Vậy lão phu nhân thì sao?” Vệ Ngấn hỏi lại hết sức châm biếm.

Bất kì ai cũng có thể trách cô đã hại Tần Hàm Dịch nhưng duy chỉ có người phụ nữ trước mặt này là không thể.

Bởi vì tất cả những lỗi lầm đều là do bà ta tự tay tạo nên, bà ta không có tư cách để trách bất kì người nào.

“Tất cả những gì tôi làm đều là vì muốn tốt cho Tần gia, muốn tốt cho Hàm Dịch.” Tần lão phu nhân vẫn kiên quyết, câu nói này bà ta nói để cho Diệp Dĩ Muội nghe nhưng càng thể hiện ý niệm kiên định của bản thân mình.

“Ha ha, một lý do thật nực cười.” Vệ Ngấn cười khinh bỉ: “Lão phu nhân không sợ Tần Hàm Dịch biết được chân tướng, cả đời sẽ không tha thứ cho bà?”

“Cô sẽ nói cho nó? Cô dám nói cho nó không?” Tần lão phu nhân không hề sợ một chút nào, bà ta đã dám nói cho Diệp Dĩ Muội thì bà ta đã liệu trước được rằng cô sẽ không nói ra.

“Vậy lão phu nhân có tin là có báo ứng không?” trong ánh mắt của Vệ Ngấn đột nhiên xuất hiện sự thương xót.

Cô bỗng cảm thấy, người phụ nữ trước mắt dường như điên khùng này đã sống cả một đời mà vẫn cô độc, chẳng có gì trong tay.

Tần lão phu nhân sắc mặt sầm xuống, trong ánh mắt là sự sắc lạnh, bà ta hỏi: “Cô định khi nào rời đi?”

“Trước tối ngày hôm nay tôi vốn định rời đi.” Vệ Ngấn nói rồi dừng lại vài giây, cô nhoèn cười rồi nói tiếp: “Nhưng bây giờ tôi quyết định không đi nữa rồi. tôi tuyệt đối sẽ không để cho bà thao túng vận mệnh của chúng tôi nữa.”

“Cô tướng Hàm Dịch khi biết chân tướng, người nó hận sẽ chỉ có một mình tôi?” Tàn lão phu nhân cố gắng giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh và hỏi.

“Chân tướng, tôi sẽ không nói, bà sẽ nói không? Nếu, lão phu nhân cũng không nói thì còn có chân tướng từ đâu tới nữa?” Vệ Ngấn cười tự tin, trong ánh mắt là sự kiên quyết.

Lần này, cô tuyệt đối sẽ không lùi bước, sẽ không nhường người phụ nữ tự cho rằng có thể thao túng tất cả này, không cho bà ta có thể nắm giữ vận mệnh của bọn họ.

Bất luận là lỗi của ai nhưng cô và Tàn Hàm Dịch đều không có lỗi, bọn họ không thể chấp nhận sự bất công của vận mệnh.

Trước đêm ngày hôm nay, có lẽ cô vẫn chưa hiểu thấu đạo lý này, nhưng sự ép buộc của Tàn lão phu nhân cô bắt buộc phải phản kháng.

Sắc mặt Tàn lão phu nhân càng ngày càng khó coi, bà ta tưởng tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của bà ta, nhưng không ngờ Vệ Ngấn lại đột nhiên phản kháng, không chịu rời đi.

“Nếu đêm nay anh ấy xảy ra chuyện, tôi không chỉ không tha thứ cho bản thân mình mà tôi cũng sẽ làm cho Tàn thị phải biến mất cùng anh ấy.” Vệ Ngấn tức giận nói một câu sau đó quay người bước về phía tòa nhà cấp cứu.

ở cửa tòa nhà cấp cứu cô dừng chân lại, nhìn thấy Lam Dư Khê đang đợi ở cửa cô nói: “Anh vào trong đi, anh ấy có tin tức gì thì lập tức báo với tôi, tôi đứng đợi ngoài cửa.”

Cô không muốn vào lúc này có xung đột gì với Tàn phu nhân hay người của Hạ gia, cô chỉ muốn yên tĩnh đợi tin của Tàn Hàm Dịch.

“Được.” Lam Dư Khê gật đầu, nhìn Tần lão phu nhân cũng đi trở về, anh bèn cùng bà ta đi vào bên trong tòa nhà cấp cứu.

Tần lão phu nhân đi qua Vệ Ngấn, bà ta liếc nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt đầy sát khí đáng sợ.

Vệ Ngấn nhìn thấy rồi nhưng cô cũng làm ngơ.

Tần lão phu nhân hận cô, cô biết.

Vậy thì có liên quan gì chứ? dù sao thì cô cũng hận bà ta.

Tần lão phu nhân cùng với Lam Dư Khê sau khi bước vào trong, Vệ Ngấn rút điện thoại ra gọi cho Hứa An Ca.

“An Ca, tối nay e rằng em không về nhà được rồi.”

“Em đang ở đâu?”

“Tần Hàm Dịch gặp tai nạn xe, em đang ở bệnh viện.”

Hứa An Ca ngạc nhiên, do dự một lúc anh mới nói: “Anh ấy thế nào rồi?”

“Đang trong phòng cấp cứu anh ạ!” Vệ Ngấn hít thở một hơi thật sâu rồi mới nói: “Có điều, em tin anh ấy sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Đúng, anh ấy sẽ không sao đâu.” Tâm trạng lúc này của Hứa An Ca rất phức tạp, anh thậm chí muốn hỏi cô, nếu như anh mà bị tai nạn xe thì tâm trạng cô sẽ thế nào?

Thế nhưng, sao anh có thể mở miệng ra mà hỏi như thế chứ? anh mãi mãi không muốn trở thành gánh nặng của cô.

“Có việc gì thì gọi điện cho anh bất cứ lúc nào.” Hứa An Ca dặn cô.

“An Ca, cảm ơn anh.” Vệ Ngấn cảm kích nói, rồi cô cúp máy, cô ngồi xuống bậc thang, ngẩng đầu lên trời nhìn bầu trời đầy những vì sao lấp lánh, trong lòng cô đang cầu nguyện: “Tần Hàm Dịch, anh nhất định không được xảy ra chuyện.”

Một giờ đồng hồ sau, cửa phòng phẫu thuật đột nhiên được đẩy ra, một y tá đi ra từ phía trong.

“Y tá, cháu trai tôi thế nào rồi?” Tần lão phu nhân giọng nói run run lên hỏi.

“Người bệnh rất yếu, nhịp tim không còn đập được như người bình thường, bác sĩ phẫu thuật chính hi vọng một người nhà của bệnh nhân vào trong để trò chuyện cùng anh ấy trong lúc cứu chữa cho người bệnh.”

“Tôi vào!”

“Tôi vào!”

Tần phu nhân và Hạ Lam đồng thanh lên tiếng, hai người sau khi nhìn nhau thì không ai chịu nhường ai.

“Hai người không cần vào đâu.” Tần lão phu nhân đột nhiên lên tiếng, dập tắt đi hi vọng của cả hai, bà ta nói với Lam Dư Khê: “Đi gọi Diệp Dĩ Muội vào đây, để cô ta đi vào.”

“Vâng!” Lam Dư Khê đáp lời, nhanh chân đi ra ngoài.

“Mẹ, sao mẹ có thể để cô ta vào trong, cô ta sẽ hại chết Hàm Dịch mất.” Tần phu nhân không can tâm nói.

“Hàm Dịch tại sao lại xảy ra tai nạn xe, tại sao không còn ý chí để sống nữa, cô là người rõ hơn ai hết, không để Diệp Dĩ Muội vào lễ nào để

cho cô vào trong để kích động nó à?” Tần lão phu nhân trả lời không chút khách khí.

Tần phu nhân bị nói cứng họng lại.

“Bà nội!” Hạ Lam nhìn Tần lão phu nhân không hiểu: “Bà nội đừng quên, bây giờ cháu mới là con dâu của Tần gia.”

“Cô còn chưa được gả vào Tần gia chúng tôi.” Tần lão phu nhân nhắc nhở cô ta một tiếng, rồi lại nói: “Nếu Hàm Dịch có làm sao thì cô mãi mãi sẽ không có cơ hội trở thành con dâu của Tần gia đâu.”

Sắc mặt Hạ Lam trắng bệch ra, đang định mở miệng liền bị Hạ phu nhân kéo lại, bà ta nhìn con gái lắc lắc đầu.

Tuy bà ta cũng không đồng ý với cách làm của Tần lão phu nhân, nhưng bà ta tin, người phụ nữ già này làm như vậy nhất định là có lý do của bà ta.

Hạ Lam vùng tay mẹ mình ra, nhìn chăm chăm Diệp Dĩ Muội đang chạy vào, đem tất cả sự tức giận dồn hết lên người cô.

Cô ta không hiểu, tại sao chỉ cần nơi nào có sự xuất hiện của Diệp Dĩ Muội thì hạnh phúc của cô ta đều bị phá hỏng.

Cô ta hận Diệp Dĩ Muội, từ trước tới giờ chưa bao giờ hận như lúc này.

Diệp Dĩ Muội mặc kệ mọi ánh nhìn, cô nhanh chân cùng với y tá bước vào phòng phẫu thuật.

Ở ngoài cửa, y tá giúp cô mặc đồ cách ly sau đó mới đưa cô vào trong.

Cô nhìn anh, nằm trên giường phẫu thuật lạnh lẽo, bị một đoàn bác sĩ vây quanh, khuôn mặt cắt không còn giọt máu, dường như không còn chút

sinh khí nào.

Còn lúc này máy điện tim đang chạy yếu ớt, rồi ngay sau đó liền là một âm thành kéo dài, hình đường cong chạy trên màn hình máy điện tim đã biến thành một đường thẳng.

“Bác sĩ Thâm, bệnh nhân tim ngừng đập rồi.” một y tá sợ hãi lên tiếng.

Hai chân Vệ Ngấn mềm nhũn ra, nhưng lại tự nói với bản thân phải kiên cường lên và cô đi về phía anh....

Đứng bên giường phẫu thuật, cô nắm lấy tay anh, hít thở một hơi thật sâu, cố gắng để nói rõ từng chữ: “Tần Hàm Dịch, em không hận anh nữa, em không hận ai nữa, anh đừng có chuyện gì nhé, anh mau tỉnh lại đi, có được không hả?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Mông Lung

Vệ Ngấn lau đi những giọt nước mắt trên má, cho dù lúc này anh không nhìn thấy nhưng cô vẫn cố để cười.

“Tần Hàm Dịch, anh có còn nhớ không, cái năm mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, mẹ em xảy ra chuyện phải nằm viện, anh đã từng nói với em, chỉ cần em tin thì tất cả những khó khăn thậm chí tai họa đều sẽ qua đi.”

“Ngày hôm đó, em bị cha dượng đánh, khi em trách tất cả mọi người đều không yêu em, chính anh đã nói với em, chỉ cần em nắm chặt lấy anh, không bỏ ra, anh sẽ làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này.”

Lại một lần nữa nhắc lại những chuyện khắc cốt ghi tâm đó cô mới hiểu thế nào là đau đớn tột cùng.

Có những việc năm xưa cô không hiểu, sau đó quên đi để hiểu, nhưng giờ khắc này, nhìn anh không chút sinh khí năm đó cô mới đột nhiên hiểu ra.

Anh khát vọng yêu thương hơn bất kì ai, nhưng ai cũng đều không bằng lòng yêu thương anh thật lòng.

Vậy là, anh đã dùng cái cách ăn chơi trụy lạc để che giấu đi sự khát vọng trong lòng.

Cô từng cho rằng, người đàn ông thay người yêu như thay áo như anh mãi mãi sẽ không hiểu thế nào là yêu, và sẽ càng không hiểu được cách để

yêu người khác.

Nhưng hóa ra, vào cái năm đầu mà cô gặp anh đó, anh đã gợi ý cho cô thấy, chỉ là cô đã không hiểu, cô luôn cho rằng, chẳng qua là vì con người anh tốt nên anh cho phép cô dựa dẫm vào anh.

“Em sai rồi, Tần Hàm Dịch, em xin lỗi...” Vệ Ngấn vừa lau đi những giọt nước mắt thì chúng lại tiếp tục lăn ra, có một giọt nước mắt vô tình đã rơi lên mí mắt Tần Hàm Dịch, rồi theo đó mà trượt xuống khóe mắt anh.

“Người bệnh có phản ứng rồi.” cô y tá quan sát thiết bị y tế khẽ kêu lên một tiếng vui mừng.

Vệ Ngấn lịch động vừa khóc vừa cười, giọng cô run lên hứa với anh: “Tần Hàm Dịch, chỉ cần anh không bỏ cuộc, em đồng ý với anh, em sẽ ở bên anh cùng anh vượt qua khó khăn lần này...”

Cầu xin anh, Tần Hàm Dịch, đừng để em lại nợ anh một mạng người.

Sau sự chờ đợi dài đằng dặc, đèn của phòng phẫu thuật cuối cùng cũng được tắt đi, cánh cửa đóng chặt hồi lâu đã được người từ phía trong đẩy ra.

“Bác sĩ, cháu trai tôi thế nào rồi?” Tần lão phu nhân lo lắng hỏi.

“Người bệnh đã qua khỏi cơn nguy kịch, nhưng tình hình không được tốt cho lắm, lát nữa sẽ đưa tới phòng chăm sóc đặc biệt, người nhà có thể vào thăm.” Bác sĩ phẫu thuật chính trả lời.

“Dĩ Muội, em ổn chứ!” Lam Dư Khê tiến lên phía trước một bước, đỡ lấy Diệp Dĩ Muội thay cho một y tá.

“Em không sao.” Giọng nói Vệ Ngấn rất yếu ớt, cơ thể dường như bị hút hết hoàn toàn sinh khí vậy.

“Vị tiểu thư đây rất dũng cảm!” bác sĩ phẫu thuật chính quay đầu nhìn Diệp Dĩ Muội, thật tâm khen ngợi.

Bên trong đó khung cảnh máu me be bét, hơn nữa người nằm trên giường bệnh bị bọn họ dùng dao mổ xẻ lại là người đàn ông mà cô yêu, nhưng cô vẫn không bị ngất đi, mà còn luôn nói chuyện với anh, như vậy không phải là dũng cảm thì là gì?

“Cảm ơn bác sĩ.” Vệ Ngấn thật tâm cảm kích, cảm kích không phải vì lời khen ngợi của ông ấy mà là ông ấy đã cứu Tần Hàm Dịch.

“Không cần cảm ơn tôi, nếu hôm nay không có cô, có thể tôi đã không cứu được cậu ấy.” bác sĩ phẫu thuật nhìn cô gật đầu, rồi liền rời đi.

“Anh dìu em đi nghỉ.” Lam Dư Khê khẽ nói với cô.

“Vâng.” Vệ Ngấn gật đầu, đang định cùng anh rời đi thì liền bị Hạ Lam chặn đường lại.

Vệ Ngấn hơi nheo mày lại, không nói gì, đợi cô ta mở miệng.

Lam Dư Khê nhìn chăm chăm vào Hạ Lam, để phòng cô ta đột nhiên ra tay.

“Tôi sẽ không cảm ơn cô đâu, bởi vì cô là một ngôi sao chổi, Hàm Dịch nằm trong đó tất cả đều là vì cô.” Hạ Lam nghiêng răng lại chỉ trích Vệ Ngấn, muốn giơ tay lên để đánh tan đi sự bình tĩnh trên khuôn mặt Vệ Ngấn.

Rốt cuộc dựa vào cái gì mà khi cô ta tức giận, sợ hãi, buồn đau, lo lắng thì cô lại có thể bình tĩnh như vậy.

“Tôi không cần sự cảm ơn của cô, bởi vì tôi vào đó với anh ấy không phải vì cô.” Vệ Ngấn trả lời với thái độ rất bình tĩnh.

Năm năm rồi, cô cảm thấy thời gian thật đáng sợ, nó đã làm cho một cô đại tiểu thư yếu ớt trở thành một người phụ nữ điên cuồng, không từ thủ đoạn giống như Châu Lan Na.

Hạ Lam ngậm miệng không nói được gì trước câu nói của cô, rồi cô ta vội vàng nhắc nhở một câu: “Đừng quên, tôi mới là Tần thái thái.”

“Ha ha...” Vệ Ngấn khẽ cười, trong ánh mắt toàn là sự đáng thương.

Cô không biết cô còn có thể nói gì với Hạ Lam, nói cho cùng, chẳng qua đến ngay cả bản thân cô ta cũng đều không tin, tin rằng bản thân cô ta có thể trở thành Tần thái thái vì vậy nên mới nhắc đi nhắc lại với người khác, cũng là nhắc chính mình.

“Cô cười cái gì?” Hạ Lam cảm thấy chột dạ trước nụ cười bất ngờ của Vệ Ngấn.

“Hạ tiểu thư, cô không cảm thấy lúc này cô nên đi thăm xem anh ấy có ổn hay không chứ không phải là tranh cãi với tôi à?” Vệ Ngấn với khuôn mặt lạnh lùng lên tiếng.

Hạ Lam thần sắc đơ ra, cô ta trả lời bực dọc: “Không cần cô dạy bảo.”

“Lam Lam, còn không đi?” cha Hạ Lam kéo tay con gái, không để cô ta càng nói càng sai, càng nói càng mất mặt nữa.

May mà lúc này Tần lão phu nhân và Tần phu nhân đã rời đi rồi, nếu không bị bọn họ nghe thấy lời của Diệp Dĩ Muội bọn họ sẽ đánh giá con gái ông ta thế nào đây.

Ông ta thực sự không ngờ rằng, thời gian năm năm lại có thể làm cho cô gái yếu đuối dễ bắt nạt như Diệp Dĩ Muội biến thành một người bình tĩnh như hôm nay.

Hạ Lam bị Vệ Ngấn chỉ ra điểm yếu, đương nhiên sẽ không tiếp tục phạm sai lầm nữa, cô ta trợn trừng mắt lên nhìn Vệ Ngấn sau đó cùng cha rời đi.

Mẹ Hạ Lam ra hiệu bằng mắt cho cha cô ta ý là hãy đưa con gái đi trước, sau đó bà ta tiến lại gần Vệ Ngấn, cười lạnh lùng, nói như trút hận: “Nếu như ai dám phá hoại hạnh phúc của con gái tôi, tôi nhất định sẽ không để yên cho kẻ đó. ”

“Bác Hạ!” Lam Dư Khê thực lòng không chịu được nữa bèn định mở miệng nhưng đã bị Vệ Ngấn kéo lại.

“Hạ phu nhân, hạnh phúc có cướp đoạt cũng không được, nếu bà thực sự hi vọng Hạ tiểu thư hạnh phúc thì trước tiên hãy để cô ấy học cách yêu.” Con tim Vệ Ngấn đột nhiên lại đau nhói.

Cô vốn cho rằng, thời gian năm năm đã đủ để cho tình cả đã chết của Hạ Lam và Tần Hàm Dịch được hâm nóng, Hạ Lam chắc chắn là yêu Tần Hàm Dịch.

Thế nhưng hôm nay vừa nhìn, cô không thể không cảm thấy thương cho Tần Hàm Dịch, bên cạnh anh rốt cuộc còn có ai có thể yêu anh không chút tính toán.

Dường như không có....

“Cô...” Hạ phu nhân mặt hầm hầm phẫn nộ, giơ tay lên định tát cô nhưng đã bị Vệ Ngấn túm lấy và hất ra.

“Hạ phu nhân, hành động lỗ mãng chỉ chứng minh tôi đã nói đúng tim đen của bà.” Vệ Ngấn lạnh lùng nói một câu rồi cô quay sang nói với Lam Dư Khê đang đứng bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

“Được!” Lam Dư Khê đỡ lấy cô, đi lướt qua Hạ phu nhân.

Còn trong ánh mắt Hạ phu nhân lúc này ngoài sự hận thù thì không có gì khác.

Bà ta tuyệt đối sẽ không cho bất kì kẻ nào làm hại tới hạnh phúc của con gái bà ta, bà ta nói được là sẽ làm được.

Lam Dư Khê đỡ Vệ Ngấn đi tới một hành lang rộng, ngồi xuống ghế ở ngoài hành lòng, cô nói vội với anh “đợi một chút” rồi quay người bước đi.

Khi anh quay về, trên tay cầm một cốc trà sữa nóng, đưa cho cô.

“Uống chút gì đi đã, nghỉ ngơi một lát rồi anh đưa em về nhà.” Lam Dư Khê ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em muốn đợi anh ấy tỉnh lại rồi đi.” Vệ Ngấn nói rất nhẹ nhàng nhưng ngữ khí kiên quyết.

“Thế nhưng.....” Lam Dư Khê do dự, không nói lời phía sau, anh nghĩ là cô hiểu.

“Em hiểu ý anh, nhưng kể cả lúc này bị bọn họ ghét tôi cũng sẽ không rời đi đâu.” Vệ Ngấn cầm cốc trà sữa lên uống một ngụm rồi mới nói tiếp: “Em đã đồng ý với anh ấy, nhất định sẽ đợi anh ấy tỉnh lại.”

“Em không hận cậu ấy nữa?” Lam Dư Khê hỏi chắc chắn, tuy là có chút thất vọng nhưng anh vẫn là thật tâm mừng cho bọn họ.

“Em hận anh ấy là vì anh ấy đã phản bội lại tình cảm của chúng tôi chứ không phải vì Tần phu nhân.” Vệ Ngấn nói thẳng thắn.

“Vậy sau này em định thế nào?” Lam Dư Khê dựa lưng vào ghế, quay đầu sang nhìn cô.

“Không dự định gì cả.” Vệ Ngấn lắc đầu, cũng dựa người vào ghế, ngẩng đầu lên, cô hít thở một hơi thật sâu, làm dịu đi những phiền muộn

tích tụ trong lòng: “Rất nhiều việc, không phải nói buông bỏ là có thể buông bỏ được, đi một bước tính một bước vậy!”

“Cũng tốt.” Lam Dư Khê không khuyên thêm gì nữa, nhìn cô đứng lên anh cũng đứng lên: “Anh đi vào cùng em.”

“Anh định bảo vệ em?” Vệ Ngấn cười cười, cùng với Lam Dư Khê đi về phía phòng bệnh.

“Bây giờ em còn cần anh bảo vệ không?” Lam Dư Khê quay đầu sang trêu chọc cô.

“Lam Dư Khê, anh tha thứ cho em rồi?” cô quay đầu sang, cuối cùng cũng nở một nụ cười thật tâm.

“Anh nghĩ đã.” Lam Dư Khê cố tình dùng ngữ khí nghiêm túc để trả lời cô.

“Thôi được, vậy thì anh cứ nghĩ đi, nhưng, không được nghĩ lâu quá đâu! Em sẽ đau lòng đấy.” Vệ Ngấn cầm lấy cánh tay anh lắc lắc, quay đầu sang nhìn anh vẻ năn nỉ.

Lam Dư Khê sau khi gọi cho cô cuộc điện thoại đó, cô thật sự đã đau lòng rồi.

Cô không hề trách Lam Dư Khê, sự việc đó là do cô sai trước, là cô đã lợi dụng lòng tin của bạn bè.

Lam Dư Khê giơ tay lên muốn vỗ nhẹ vào đầu cô, cuối cùng thì anh chỉ nở xoa xoa, rồi sau đó cùng cô đi về phía phòng bệnh.

Đúng như trong tưởng tượng, Vệ Ngấn vừa mới đến cửa đã bị chặn lại.

Chỉ là Hạ phu nhân ngăn cô lại chưa kịp nói gì thì Tần lão phu nhân đã đột nhiên lên tiếng: “Về hết cả đi! Nếu Hàm Dịch nó đã không sao rồi thì đều về nghỉ hết đi!”

Vệ Ngấn không tiếp lời bà ta, bất luận thế nào thì cô cũng sẽ không về.

Trong lòng Hạ phu nhân tuy là có phần bất mãn trước câu nói của Tần lão phu nhân nhưng miệng thì vẫn nói: “Vâng.”

Người của hai nhà chẳng còn bao lâu nữa sẽ trở thành thông gia, Tần lão phu nhân là bậc bề trên, trong lòng bà ta có bất mãn hơn nữa thì cũng phải tôn kính Tần lão phu nhân.

Cha mẹ Hạ Lam nhắc chân lên bước đi nhưng Hạ phu nhân vẫn không quên nói một câu vì con gái: “Để Lam Lam ở lại đi ạ!”

“Được.” Tần lão phu nhân gật đầu, nhìn sự do dự trong ánh mắt của Hạ phu nhân, bà ta nói: “Yên tâm đi, có tôi ở đây thì không ai dám bắt nạt Lam Lam.”

Vệ Ngấn nghe thấy câu nói này chỉ cảm thấy nực cười, năm xưa khi Tần lão phu nhân muốn cô bước chân vào cửa của Tần gia cũng như thế này, đã nói là sẽ bảo vệ cô.

Khi đó, Tần lão phu nhân kéo tay cô, cười hiền từ nói: “Chỉ cần một ngày bà còn ở đây thì cháu vẫn là thiếu phu nhân của Tần gia.”

Thế nhưng, hóa ra người vẫn còn đấy nhưng lời nói gió bay rồi. Có điều vì cô đã dễ dàng tin nên cô đã thua rồi.

Hạ phu nhân có được lời nói đảm bảo của Tần lão phu nhân thì mới yên tâm cùng chồng rời đi.

Tần lão phu nhân sau khi nhìn bọn họ rời đi mới quay sang nhìn Vệ Ngấn.

“Vệ tiểu thư, cô đã cứu cháu tôi, tôi rất cảm ơn cô.”

Vệ Ngấn không tiếp lời, bởi vì cô biết lời Tần lão phu nhân muốn nói không đơn giản chỉ là hai từ “cảm ơn.”

“Cô cũng đã mệt mỏi cả đêm rồi, tôi cũng đã cho người gọi điện cho chồng cô để cậu ấy tới đón cô.” Tần lão phu nhân nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt nhẹ nhàng như thể bà ta vẫn là người bà nội hiền từ và bao dung của Vệ Ngấn.

“Vậy thì cảm ơn lão phu nhân.” Vệ Ngấn nhoèn cười đáp lời, không hề có chút phần nộ nào.

Tần lão phu nhân dường như còn muốn nói gì đó, nhưng, ánh mắt bà ta cuối cùng lại hướng về phía Lam Dư Khê.

“Tôi đi mua cốc cà phê.” Lam Dư Khê biết ý rời đi.

“Vệ tiểu thư, nói thẳng nhé!rốt cuộc là cô muốn gì?” tối qua sau cuộc nói chuyện với Diệp Dĩ Muội bà ta cũng coi như là đã biết không thể áp dụng biện pháp cứng rắn với cô được.

“Tôi muốn anh ấy hạnh phúc.” Vệ Ngấn nhìn chăm chăm vào Tần lão phu nhân: “Lão phu nhân không cảm thấy, chúng ta đều nợ anh ấy một niềm hạnh phúc không?”

“Tất cả những gì tốt nhất tôi đã đều trao cho nó, với tư cách là bà nội tôi tự hỏi lòng mình và không thấy có gì áy náy.” Tần lão phu nhân khẽ nheo mày lại, nói không hề chột dạ.

“Những điều lão phu dành cho anh ấy chỉ là tự bà cảm thấy đó là tốt, thế nhưng bà đã quên mất cho anh ấy được hưởng hạnh phúc.” Vệ Ngấn không muốn tranh cãi với người phụ nữ căn bản không hiểu thế nào là hạnh phúc này: “Lão phu nhân, tôi thấy giữa chúng ta không có gì để nói cả. Cách nghĩ của bà tôi biết, đó chính là không hi vọng tôi nói ra cái bí mật đó đúng không? Vậy thì bà có thể yên tâm, vì anh ấy, tôi sẽ không nói ra, nhưng tôi nhất định sẽ ở lại để tận mắt nhìn thấy anh ấy hạnh phúc.”

“Được, nếu cô đã quyết định rồi vậy thì tùy cô.” Tàn lão phu nhân nét mặt thì không thể hiện gì nhưng trong lòng thì đang thấy hận, bà ta không thích bất kì sự việc nào vượt qua quyền kiểm soát của bà ta.

Lần này, là bà ta đã sơ ý rồi.

Cao Thiên Du đang ngủ mơ mơ màng màng liền đột nhiên cảm thấy trên mặt ngứa ngứa.

“Ừm....” cô cảm thấy hơi khó chịu mà khẽ rên lên một tiếng, bàn tay sờ vào chỗ bị ngứa.

Thế nhưng bàn tay cô vừa mới rời đi thì dường như lại có cái gì đó chạm vào làm cô thấy ngứa.

Cô động đậy rồi từ từ mở đôi mắt mơ màng ra, giật mình cô suýt kêu lên.

“Sao anh lại ở trên giường của tôi?” Cao Thiên Du ôm lấy chăn ngồi dậy, nhìn Cảnh Hạo đang nằm bên cạnh mình, anh mặc trên người bộ quần áo ở nhà.

Và vừa nãy mặt cô cảm thấy ngứa là bởi vì Cảnh Hạo đã dùng tóc của cô để chà lên mặt cô.

“Gọi vợ anh dậy chứ sao!” Cảnh Hạo nói như điều đương nhiên, lại còn ghé sát mặt lại gần: “Vợ à, có nụ hôn buổi sáng chưa?”

“Lập tức cút ra ngoài cho tôi.” Cao Thiên Du sầm mặt lại, chỉ tay ra phía cửa.

“Cút thế nào? Nương tử làm mẫu cho chồng xem nào.” Cảnh Hạo cười híp mắt lại, đưa tay định nâng cằm Cao Thiên Du lên.

“Cút.” Cao Thiên Du trườn người về phía sau một chút né đi rồi giơ chân lên đá vào Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo dường như sớm đã biết được cô sẽ dùng chiêu này, bàn tay anh ta túm lấy chân cô, động tác nhanh vô cùng hôn lên chân cô một cái.

“Cảnh Hạo, vừa mới sáng ra anh lên cơn gì đấy hả?” Cao Thiên Du rút chân về, đi xuống giường, cũng chẳng thèm để ý tới việc đã bị anh ta nhìn thấy nội y gợi cảm.

Cảnh Hạo cũng theo cô xuống giường, từ phía sau ôm chầm lấy cô, khẽ thổi thổi hơi vào bên tai cô: “Vợ à, em đang quyến rũ anh đấy à?”

“Bỏ tay ra!” Cao Thiên Du cũng không vùng vẫy, chỉ lạnh lùng nói cảnh cáo.

Cảnh Hạo nghe thấy vậy, cũng thu tay lại rồi quay về giường ngồi xuống, bất mãn lắm lắm: “Cao Thiên Du, em đúng là chẳng biết làm tình gì cả.”

“Vậy thì ly hôn.” Cao Thiên Du chậm rãi nói ra một câu rồi liền đi vào phòng tắm.

Cảnh Hạo bĩu môi, trong năm năm rồi anh cũng không nhớ rõ rốt cuộc anh ta đã thất bại bao nhiêu lần rồi.

Hai người đã bắt đầu với nhau như thế nào? Cái này Cảnh Hạo luôn nói, Diệp Dĩ Muội chính là bà mối của bọn họ.

Bởi vì, Diệp Dĩ Muội đi rồi, Cao Thiên Du rất buồn, từ đầu tới cuối cô vẫn nghĩ là do Lục Danh Dương đã hại Diệp Dĩ Muội, cô khó lòng mà không tự trách mình.

Vậy là, cô tìm Cảnh Hạo uống rượu, hai người cứ vui vẻ uống, tới lúc uống nhiều rồi, cô nam quả nữ vậy là đưa nhau lên giường.

Việc này vốn dĩ cũng không có gì, vì cả hai đều là người trưởng thành rồi, không phải sao?

Thế nhưng, sự việc lại bị bà ngoại của Cao Thiên Du bắt tại trận.

Cảnh Hạo nghĩ, chắc là từ lúc đó anh bắt đầu thấy sợ Phùng lão phu nhân.

Khi đó bà ấy nhìn anh với ánh mắt như thể anh đã làm ra tội ác tà trời, như thể anh đã cường hiếp Cao Thiên Du không bằng.

Vậy là Phùng lão phu nhân chỉ nói có một câu: “Hai đứa kết hôn đi!”

Hai người này kể ra thì cũng lại, vậy mà ai cũng không có thái độ phản đối, ngày hôm đó cả hai đã đi ra phòng ký vào giấy kết hôn.

Vốn tưởng rằng Phùng lão phu nhân sẽ ép hai người tổ chức hôn lễ thế nhưng không phải vậy, Phùng lão phu nhân không nói thì thêm, thậm chí còn không hỏi gì về mối quan hệ của cả hai.

Cảnh Hạo cũng không cho rằng bà ngoại của Cao Thiên Du dễ tính nên mới như vậy, một người không ngoan như thế nói không chừng đang tính toán gì bọn họ cũng nên.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, Cảnh Hạo không thể không cảm thấy khó chịu.

Anh thực sự hoài nghi, có phải Cao Thiên Du đã quyết định muốn tu thành Phật rồi không, ngoài cái lần vui vẻ sau khi uống rượu cách đây năm năm thì cô không cho anh đụng vào người thêm một lần nào nữa.

Cách gì anh cũng dùng rồi, mềm mỏng có, cứng rắn có.

Thế nhưng khi anh mềm mỏng thì cô chẳng thèm để ý tới anh, khi anh dùng biện pháp cứng rắn thì Cao Thiên Du còn cứng đầu hơn anh nghĩ.

Dần dần, anh lại bắt đầu trở về với cuộc sống buông thả trước đây, Cao Thiên Du thấy thế cũng mặc kệ chẳng quan tâm chẳng hỏi câu nào.

Cảnh Hạo không biết bản thân có phải là đã phạm phải cái bệnh mà tất cả những người đàn ông đều phạm phải không, càng không đạt được anh càng thấy khó chịu khi nhìn thấy Cao Thiên Du....

Tần lão phu nhân cuối cùng vẫn không được như mong ước, Hứa An Ca không hề đến đón Vệ Ngấn đi.

Thực ra, Vệ Ngấn đoán ra, Hứa An Ca sẽ không tới.

Người đàn ông giống như người anh trai đó mãi mãi sẽ không làm chuyện gì làm khiến cô phải khó xử.

Còn Tần Hàm Dịch thì đã tỉnh vào chiều ngày hôm đó, khi anh tỉnh lại, Hạ Lam đang ở bên cạnh anh.

Về phần Tần phu nhân, còn chưa đợi được tới trưa thì đã ngất đi.

Năm năm nay, Tần phu nhân vì để mong có được sự quan tâm của con trai mà đã giày vò bản thân mình không ra gì.

Còn Tần lão phu nhân sau khi biết cháu mình đã thoát khỏi cơn nguy kịch thì rất lí trí mà quay về nhà nghỉ ngơi.

Còn lại ba con người trẻ tuổi ở lại, Hạ Lam với thân phận là vị hôn thê mà đương nhiên là ngồi ở bên trong trong anh, còn Lam Dư Khê và Vệ Ngấn thì ngồi ở phía ngoài hành lang đợi.

Hạ Lam vốn đã buồn ngủ tới nỗi mắt díp lại rồi, nhưng lờ mờ dường như nhìn thấy Tần Hàm Dịch mở mắt ra, cô ta còn tưởng mình bị ảo giác.

“Lam Lam, nếu mệt rồi thì về nhà nghỉ đi.” Giọng nói yếu ớt của Tần Hàm Dịch vang lên.

Hạ Lam đờ người ra, ngay sau đó hai mắt mở to tròn xoe, lại vừa vui mừng vừa ngạc nhiên nhìn Tần Hàm Dịch.

“Hàm Dịch, cuối cùng thì anh cũng tỉnh lại rồi, làm em lo chết đi mất.” Hạ Lam nói rồi hai mắt liền đỏ lên.

“Được rồi, đừng khóc nữa, anh không sao.” Tần Hàm Dịch miệng thì nói dỗ dành nhưng ánh mắt anh lại nhìn qua Hạ Lam hướng về phía cửa.

“Anh đợi một lát, em đi gọi bác sĩ.” Hạ Lam đứng lên, đi ra ngoài, không hề phát hiện ra sự bất thường của Tần Hàm Dịch.

Căn phòng ở phía ngoài có y tá đang ngồi ở đó.

“Y tá, bệnh nhân đã tỉnh lại rồi.”

“Được, tôi lập tức đi tìm bác sĩ.”

Y tá lập tức đứng lên, đi ra phía ngoài.

Vệ Ngấn nhìn thấy y tá đi ra, cô cũng đứng ngay lên, hỏi: “Cô y tá, bệnh nhân thế nào rồi?”

“Bệnh nhân đã tỉnh lại rồi.” cô y tá trả lời cô rất nhanh sau đó liền rời đi.

Vệ Ngấn và Lam Dư Khê nhìn nhau mỉm cười, cô nhấc chân lên, nhưng chuột rút làm chân cô chẹo đẹo, suýt nữa thì ngã xuống.

“Dĩ Muội, cẩn thận!” Lam Dư Khê vội vàng đỡ lấy cô.

“Em không sao.” Vệ Ngấn vội vã lắc đầu, tỏ ý không cần Lam Dư Khê đỡ, cô bước về phía trước hai bước rồi đột nhiên cô dừng lại.

Lam Dư Khê khẽ thở dài, đi tới bên cạnh cô: “Vào trong đi, cậu ấy đang đợi em đấy.”

Vệ Ngấn quay đầu sang nhìn Lam Dư Khê, cô không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng lúc này của bản thân.

Lam Dư Khê nhìn phản ứng của cô lúc này, không biết nên khóc hay nên cười nữa!

Hóa ra biến thành Vệ Ngấn rồi mà cũng có lúc không dũng cảm được!

Nắm lấy cổ tay cô, cũng không khuyên cô thêm nữa, anh bèn kéo tay cô vào trong phòng bệnh của Tần Hàm Dịch.

Chỉ là, lúc hai người bước vào dường như không được đúng lúc lắm.

Hạ Lam lúc này đang nắm lấy tay Tần Hàm Dịch đặt lên má mình, cô ta nhỏ nhẹ nói: “Hàm Dịch, anh làm em sợ chết khiếp.”

Vệ Ngấn tự cười chế giễu, đang định quay người bước đi, Tần Hàm Dịch nằm trên giường bệnh cất tiếng nói yếu ớt: “Dĩ Muội, đừng đi.”

Sự lo lắng trong ánh mắt của Hạ Lam đột nhiên biến mất, cô ta bỏ tay Tần Hàm Dịch ra, từ từ quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng mình.

“Cô vào đây làm cái gì?”

Vệ Ngấn không đáp lại lời cô ta, ánh nhìn hướng thẳng về phía Tần Hàm Dịch đang nằm trên giường bệnh, dường như trong ánh mắt đó chứa đựng trăm ngàn lời mà cô muốn nói cùng anh.

Rất nhanh, bác sĩ đã chạy vào, rồi làm kiểm tra một lượt cho Tần Hàm Dịch, sau khi xác nhận rằng không sao, bảo anh chịu khó nghỉ ngơi rồi mới rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi bác sĩ rời đi, Tần Hàm Dịch lên tiếng phá tan sự im ắng trong căn phòng: “Lam Lam, em ra ngoài trước đi.”

Ánh mắt Hạ Lam lúc này bỗng như thể bị đá kích, làm cho tổn thương ghê gớm, cô ta nhìn Tần Hàm Dịch như không tin vào mắt mình.

Lẽ nào, anh không biết anh làm thế này sẽ khiến cô ta đau lòng thế nào và mất mặt ra sao à?

Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng, nói đảm bảo: “Lam Lam, những gì anh hứa với em sẽ không thay đổi.”

Ánh mắt Hạ Lam càng trở nên phức tạp.

Sau khi được biết Diệp Dĩ Muội trở về, điều cô ta sợ nhất chính là Tần Hàm Dịch sẽ không giữ lời hứa, khiến cô ta giống như năm năm trước, bị Hứa An Ca bỏ rơi, lại đau khổ như thế.

Còn lời hứa lúc này của Tần Hàm Dịch rõ ràng đã trở thành một sự đảm bảo.

Anh đã nói tới nước đó rồi, cô ta đương nhiên cũng không còn cách nào để ngăn lại, chỉ có thể đứng lên.

Khi đi lướt qua người Vệ Ngấn, cô ta vênh mặt lên, kiêu ngạo như thể cô ta mới chính là kẻ thắng cuộc.

Lam Dư Khê nhìn vào Tần Hàm Dịch rồi cũng biết ý quay người bước ra ngoài.

Trong căn phòng chỉ còn lại hai người, Vệ Ngấn bước tới bên cạnh giường bệnh, ngồi xuống.

“Lúc anh hôn mê, anh đã nghe thấy giọng nói của em.” Tần Hàm Dịch chủ động phá tan sự im lặng.

“Hóa ra anh thực sự đã nghe thấy.” Vệ Ngấn cảm thấy sống mũi mình cay cay, cô thực sự không dám nhớ lại cảnh tượng ở trong phòng phẫu thuật.

“Cảm ơn em, Dĩ Muội.” Tần Hàm Dịch nói áy náy.

“Sao anh lại ngốc như thế?” Vệ Ngấn cắn chặt môi hỏi anh.

“Hả?” Tần Hàm Dịch nhìn cô không hiểu.

“Bên cục giao thông nói, dựa theo khẩu cung của người tài xế lái chiếc xe tải và chứng cứ hiện trường cho thấy, là anh đã đâm thẳng vào chiếc xe đó.”

Lúc này Tần Hàm Dịch mới hiểu ra ý cô muốn nói là gì.

“Không phải em tưởng anh tự sát đấy chứ?” Tần Hàm Dịch với khuôn mặt nhợt nhạt nhưng ánh mắt sáng ngời nhìn cô.

“Lẽ nào không phải?” Vệ Ngấn nhìn ánh mắt anh có chút hoài nghi: “Trước khi anh lái xe đi anh rõ ràng đã nói....”

“Anh nói sẽ một mạng đền một mạng có đúng không?” Tần Hàm Dịch thay cô nói ra lời cô chưa nói.

“Em tưởng....”

“Tần thị lúc này đang loạn lên như thế, sao anh có thể bỏ lại bà nội và....” Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng lại, chữ “mẹ” cuối cùng anh cũng không nói ra trước mặt Diệp Dĩ Muội mà anh chữa lại thành: “Sao anh bỏ thể bỏ lại bọn họ chứ! bà nội đã tiễn đi hai người thân nhất của bà, nếu như anh dùng cách này để kết liễu đời mình, vậy thì khác gì anh lấy đi mạng của bà nội, như thế thì thật là bất hiếu.”

“Vậy anh?” Vệ Ngấn nghe anh nói như vậy nhớ nhớ tới rằng anh là một người rất hiếu thuận với Tần lão phu nhân.

Đúng thế! Anh không phải vì bản thân mình thì cũng phải vì Tần lão phu nhân, anh sẽ không tự sát.

Là tối ngày hôm qua trong lúc đầu óc rối bời cô đã nghĩ quá đi, nên mới tưởng là như vậy.

“Lúc đó anh chỉ là cúi đầu xuống nhặt đồ nên mới không chú ý, không kịp tránh chiếc xe chở hàng đó.” Tần Hàm Dịch giải thích ngắn gọn.

Thực ra, anh đã không nói ra, kể từ sau khi cô trở thành người phụ nữ của anh, anh đã mua một chiếc nhẫn kim cương để tặng cho cô, nhưng chưa kịp tặng.

Và anh đâm thẳng vào chiếc xe chở hàng đó nguyên nhân chính là xe của anh đột nhiên bị mất phanh.

Bất luận là vì lí do gì thì anh cũng đều không muốn nói với cô, anh không muốn tranh thủ để có được sự đồng cảm, thương hại của cô, anh càng không muốn cô phải lo lắng.

Nếu cô đã có được hạnh phúc của riêng mình, vậy thì anh bằng lòng học cách chúc phúc cho cô.

Đợi thu xếp ổn thỏa bà nội và mẹ mình, anh sẽ đi đầu thú, anh sẽ nhận tội thuê người hại mẹ cô, trả lại công bằng cho mẹ cô.

“Hóa ra là như vậy.” Vệ Ngấn trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chỉ cần anh quý trọng sinh mạng mình thì không có gì quan trọng bằng.

“Có điều, con người thì luôn có những lúc yếu đuối, nếu trong phòng phẫu thuật mà không có em, có thể anh thực sự sẽ không tỉnh lại được.” Tần Hàm Dịch nghỉ vài giây, kìm nén cơn đau của vết mổ, anh nói tiếp: “Khi đó anh nghĩ, có thể là ông trời đã sắp đặt, muốn anh đem mạng sống của mình trả lại cho em, vì thế, anh đã từng nghĩ muốn từ bỏ....”

“Nhưng, sau đó, anh nghe thấy giọng nói của em, em nói với anh, không được từ bỏ, anh mới nhớ tới trách nhiệm của bản thân mình....”

Nếu không phải là vết thương đang cho anh cảm giác rất đau, Tần Hàm Dịch nhất định sẽ tưởng rằng mình đang nằm mơ, không ngờ lại có thể nói chuyện bình tĩnh và hòa hợp với cô như thế này.

“Anh không sao là tốt rồi.” Vệ Ngấn nói với ngữ khí có vẻ xa lạ, đó là cô đang trốn tránh tâm trạng do dự trong lòng.

Nhưng, Tần Hàm Dịch không có cách nào để hiểu được ý nghĩ thực sự trong lòng cô.

Anh nghĩ, cô cuối cùng vẫn không có cách nào để tha thứ được cho anh!

“Dĩ Muội, cố gắng để bản thân mình được hạnh phúc nhé, đợi tới khi anh thu xếp ổn thỏa việc của Tần thị, anh đồng ý với em, nhất định sẽ trả

lại sự công bằng cho em.”

Đây là lời hứa của anh với cô, anh nhất định làm được.

Đồng tử mắt Vệ Ngấn đột nhiên co lại, cô hơi cúi mặt xuống, che đi tâm tư trong ánh mắt, cô thầm hít thở một hơi thật sâu rồi mới nói: “Đó không phải lỗi của anh, em không cần anh phải làm gì cả.”

“Dĩ Muội...” Tần Hàm Dịch thử đưa tay ra nắm lấy tay cô đang đặt trên đùi: “Anh cầu xin em, chỉ cầu xin em một lần này thôi, nếu mẹ anh bị phán quyết thì chẳng khác nào lấy đi mạng của bà ấy...”

Bàn tay Vệ Ngấn được anh nắm lấy từ từ nắm chặt lại, ánh mắt cô hướng về phía dưới, nhìn vào bàn tay anh đang nắm lấy tay cô, im lặng hồi lâu cô mới lên tiếng: “Em sẽ không tố cáo Tần phu nhân đâu, sự việc đó em sẽ thử buông bỏ....”

“Thật à?” Tần Hàm Dịch vui mừng, bàn tay anh dùng lực càng nắm chặt tay cô hơn, làm cho vết thương trên người bị ảnh hưởng mà nhói đau.

“Ừm.” Vệ Ngấn gật đầu.

“Sao đột nhiên em lại thay đổi chủ ý như thế? Em trở về chẳng phải là vì để báo thù sao?” Tần Hàm Dịch nhìn chằm chằm Diệp Dĩ Muội với ánh mắt hoài nghi, anh muốn nhìn thấu nét biểu cảm trên mặt cô nhưng cô luôn cúi đầu nên anh đã nhìn không rõ.

Vệ Ngấn lại im lặng một lúc rồi mới bình tĩnh trả lời: “Chúng ta đã bất hạnh quá lâu rồi, em muốn buông tay rồi....”

“Thật không?” Tần Hàm Dịch có thể nào cũng cảm thấy không bình thường.

“Vâng!” Vệ Ngấn hít thở thật sâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn anh: “Tần Hàm Dịch, anh cũng phải đồng ý với em, nhất định phải hạnh phúc, đợi tới lúc em nhìn thấy anh hạnh phúc, em sẽ rời đi...”

Tần Hàm Dịch đơ người ra, môi anh mấp máy mấy lần rồi mới nói được một từ: “Được.”

“Đợi tới khi em rời đi rồi, bọn họ sẽ quên đi, quên hết quá khứ...” Vệ Ngấn chỉ cảm thấy mỗi câu cô nói ra đều giống như những mũi kim đang đâm vào trái tim cô.

“Được.” Tần Hàm Dịch cố gắng đáp lại cô bằng một nụ cười, trong lòng vào giờ khắc đó anh đang do dự, anh muốn hỏi cô, trong phòng phẫu thuật, những lời cô nói có còn được tính?

Thế nhưng, cuối cùng anh vẫn không thốt ra được, bởi vì sự lựa chọn của cô lúc này đã là kết cục tốt nhất cho bọn họ rồi.

Ngăn cách giữa bọn họ chính là mạng sống của mẹ cô, kể cả cô có bằng lòng từ bỏ hận thù thì điều đó cũng không có nghĩa là cô đã tha thứ...

Vệ Ngấn cũng cố gắng mỉm cười, cô rút bàn tay bị anh nắm ra và đứng lên.

Cô tưởng cô có thể kiên cường tới khi bước ra khỏi phòng bệnh, nhưng lại vào giờ phút cô quay người đi đó, nước mắt đã rơi ra.

“Dĩ Muội...” anh ở phía sau gọi tên cô.

Cô hơi dừng bước nhưng vẫn không quay người lại.

“Cảm ơn em, Dĩ Muội, cảm ơn sự khoan dung và lương thiện của em...” Tần Hàm Dịch cảm thấy câu nói đó của mình nghe rất đạo đức giả nhưng ngoài việc cảm ơn anh còn có thể nói gì với cô?

Diệp Dĩ Muội đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài ra hai bên khóe mắt, cô có rất nhiều lời muốn nói nhưng tất cả lại nghẹn ứ trong cổ họng, không thốt ra được.

Khi cô mở mắt ra, trong ánh mắt chỉ còn lại nỗi đau đã hóa thành gổ.

Cuối cùng cô vẫn không mở miệng, nhấc chân đi ra ngoài, để lại cho anh thấy một bóng dáng tuyệt tình.

Lam Dư Khê nhìn Diệp Dĩ Muội đi ra khỏi phòng bệnh liền đứng dậy.

“Anh đưa em về.”

“Vâng.” Vệ Ngấn gật đầu, nhưng ánh mắt cô lại đang hướng về phía Hạ Lam: “Hạ tiểu thư, tôi đã đồng ý với cô về việc thiết kế bộ lễ phục đính hôn cho Tần Hàm Dịch tôi sẽ không nuốt lời.”

“Không cần đâu.” Hạ Lam phản ứng lại rất nhanh, lập tức từ chối.

Việc cô ta hối hận nhất đó chính là mời Vệ Ngấn trở về, nên cô ta mới đẩy bản thân mình vào tình huống phiền phức thế này.

“Hạ tiểu thư, tôi thực tâm muốn chúc phúc cho hai người, tôi và Tần Hàm Dịch đã không thể nào rồi.” Vệ Ngấn biết bất luận cô nói thế nào thì cô ta cũng sẽ không tin nhưng cô vẫn nói, vẫn hi vọng.

“Ha ha...” Hạ Lam khẽ cười, rồi nhấc chân đi vào phòng bệnh.

“Dĩ Muội, việc gì phải miễn cưỡng bản thân chứ?” Lam Dư Khê hiểu, làm như vậy Diệp Dĩ Muội là người đau khổ nhất.

Thế nhưng, anh không hiểu, tại sao Diệp Dĩ Muội lại nhất quyết làm như vậy.

Anh không thể không sinh nghi trong lòng, cảm thấy thái độ Diệp Dĩ Muội dường như có chút kì lạ.

“Chúng ta đi thôi.” Cô khẽ nói, không đợi anh đồng ý, cô liền rời đi.

Câu hỏi của anh cô không có cách nào để trả lời, vì thế cô chỉ có thể lựa chọn né tránh.

Lam Dư Khê nhìn theo bóng dáng cô vẻ thắc mắc rồi mới sải bước đuổi theo.

Hai người lên xe, anh quay đầu sang nhìn vẻ mệt mỏi của cô: “Đưa em đi đâu?”

“Đưa em tới phòng làm việc đi!” Vệ Ngấn nguy nghĩ vài giây rồi trả lời.

Cô muốn trở về để nói rõ với Hứa An Ca.

“Được.” Lam Dư Khê khởi động xe, lái ra khỏi bệnh viện.

“Nếu em mệt thì ngủ một lát đi!”

“Vâng.” Vệ Ngấn nhắm mắt lại, dựa đầu vào ghế.

Thực ra, cô không hề muốn ngủ một chút nào! Chỉ là, cô sợ Lam Dư Khê nhìn thấu cô, lại hỏi cô gì đó, vì thế cô lựa chọn né tránh.

Khi sắp tới phòng làm việc của Hứa An Ca, điện thoại của Vệ Ngấn đột nhiên đổ chuông.

Vệ Ngấn không thể không mở mắt ra, cầm lấy điện thoại trong túi xách, bắt máy.

“A lô.”

“Vệ tiểu thư, bác là mẹ của Hứa An Ca, bác muốn gặp cháu.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng ấm áp.

“Vâng.” Vệ Ngấn có chút do dự, rồi cô trả lời.

“Bây giờ bác đang ở quán trà đối diện với phòng làm việc của An Ca.”

Vệ Ngấn lại một lần nữa đờ người ra, cô đúng là có duyên với quán trà đó, hôm qua vừa ở đó gặp Tần lão phu nhân, hôm nay mẹ Hứa An Ca lại hẹn gặp cô ở đó.

“Vâng.”

Vệ Ngấn cúp máy, dùng lực hít thở một hơi thật sâu, thế nhưng lồng ngực cô như có thứ gì đó đang đè nặng.

“Em không sao chứ?” Lam Dư Khê nhìn cô không yên tâm liền hỏi.

“Em không sao.” Vệ Ngấn lắc đầu, cố trả lời vẻ thoải mái.

Lam Dư Khê cũng không tiện để hỏi sâu vào chuyện riêng của cô, chỉ có thể tiếp tục lái xe.

Vệ Ngấn bảo anh đưa thẳng cô tới phòng làm việc, không nhắc gì tới việc ở quán trà phía đối diện.

Lam Dư Khê nhìn xô xuống xe, cuối cùng anh không yên tâm đã dặn cô một tiếng: “Có việc gì thì gọi điện cho anh.”

“Vâng.” Vệ Ngấn gật đầu, nhìn anh lái xe rời đi, cô mới đi về phía quán trà ở đối diện.

Quán trà được xây dựng với vẻ cổ kính và thanh lịch.

Vệ Ngấn vừa bước vào cửa, lập tức liền có một nữ nhân viên phục vụ mặc áo sườn xám tiến lên phía trước hỏi, rồi chỉ cô đi về phòng mà mẹ Hứa An Ca đang ngồi đợi.

Trước khi bước vào trong, tâm trạng cô rất căng thẳng, trước lúc này, cô chỉ nhìn thấy mẹ Hứa An Ca qua ảnh, đây là lần đầu tiên gặp người thật, hơn nữa, tự trong lòng cô thấy, bản thân cô đã nợ Hứa An Ca quá nhiều, nên không tránh được trong lòng có phần cảm thấy chột dạ.

Cô lấy lại bình tĩnh rồi mới đẩy cửa bước vào trong.

Mẹ Hứa An Ca nghe thấy tiếng cửa liền nhìn ra, liền nói nhẹ nhàng, lịch sự: “Vệ tiểu thư tới rồi à, ngồi đi!”

“Cảm ơn bác gái.” Vệ Ngấn đi lại gần, ngồi xuống.

“Sao vẫn còn gọi là bác gái?” mẹ Hứa An Ca cười cười hỏi cô.

“Dạ?” Vệ Ngấn có chút lúng túng trước câu nói đó, không phải cô không hiểu ý của bà ấy, chỉ là cô cảm thấy bản thân mình không đủ tư cách để xưng hô thân mật hơn với người phụ nữ cao quý đang ngồi trước mặt đây.

Trước đây trong lòng cô chỉ có thù hận, rõ ràng biết là không nên nhưng cuối cùng vẫn lồi Hứa An Ca vào.

“Không sao, ngày tháng còn dài.”

Vệ Ngấn thấy mẹ Hứa An Ca đưa tay ra định rót trà, cô lập tức nói: “Bác gái, để cháu ạ!”

“Không sao, đều là người nhà cả, cháu không cần khách khí như thế.”

Vệ Ngấn thu tay về, cô cảm thấy mẹ Hứa An Ca thật kì lạ, mồm thì bảo là coi cô như người một nhà nhưng cứ một câu “Vệ tiểu thư” hai câu

“Vệ tiểu thư” để gọi cô.

Mẹ Hứa An Ca rót trà xong liền đưa cho cô.

“Chắc là cháu thấy rất kì lạ, vì sao ta lại gọi cháu là Vệ tiểu thư, rồi lại nói chúng ta là người một nhà đúng không?” mẹ Hứa An Ca nhìn thấu ý nghĩ của cô, liền hỏi.

“Vâng!” Vệ Ngấn gật đầu, thẳng thắn thừa nhận suy nghĩ của mình.

“Nói thực lòng, nếu để bác chọn con dâu, nhất định bác sẽ không chọn cháu.” Mẹ Hứa An Ca nói không khách khí.

“Cháu biết, cháu không xứng với một người tốt như anh An Ca.” Vệ Ngấn cười cay đắng.

“Cháu sai rồi, điều ta quan tâm không phải là thân phận của cháu.” Mẹ Hứa An Ca lắc đầu: “Mà là người cháu yêu không phải là con trai ta.”

“Bác gái!”

“Nhưng, con trai bác đã yêu cháu mười mấy năm, làm mẹ nhưng còn có cách nào khác chứ?” mẹ Hứa An Ca thở dài một tiếng: “Vì thế, vì con trai, bác bằng lòng coi cháu như là người trong nhà. Nhưng, vì tôn trọng cháu nên mới gọi cháu là Vệ tiểu thư.”

“Cháu xin lỗi, bác gái.”

Lời của bà đã làm cho Vệ Ngấn cảm thấy thật xấu hổ.

“Cháu không cần nói xin lỗi với ta, cháu tự hỏi bản thân mình xem, cháu và An Ca ở bên nhau liệu có vui vẻ không?”

“Cháu....”

“Con của bác tự bác còn không quản được vì thế bác cũng không muốn yêu cầu con người khác phải làm gì, nhưng lần này bác tới gặp cháu, chỉ hi vọng cháu có thể đồng ý với bác, nếu không quyết định cả đời ở bên cạnh An Ca thì hãy sớm rời xa nó, đừng cho nó có thêm hi vọng.” Mẹ Hứa An Ca nói rất chậm rãi, nhấn mạnh, những lời nói đó như những hòn đá đè nặng lên trái tim cô.

Bà nghĩ, Vệ Ngấn chắc là không biết, cô đã lại lên trang đầu của tạp chí Phong.

Nội dung trên đó, có thể người khác xem thì sẽ thấy cảm động, hoặc là thấy như một trò cười, nhưng đối với Hứa gia mà nói thì đó là một sự nhục nhã từ đầu tới cuối.

Cha Hứa An Ca đã hết sức phần nộ, suýt nữa thì xông tới phòng làm việc của Hứa An Ca để cho anh một trận, nhưng chính bà đã ngăn lại mới làm cho sự việc không bị đẩy vào tình trạng xấu hơn.

Tính cách con trai thế nào bà biết rõ, nếu bọn họ ép anh quá thì Hứa An Ca có thể sẽ dứt áo ra đi và không bao giờ trở lại nữa.

Còn về phần Vệ Ngấn, tuy bà không thích nhưng bà nghĩ nể mặt con trai nên cũng có phần bao dung.

“Bác gái, bác nên mắng cháu.” Vệ Ngấn áy náy nhìn bà, nếu lúc này bà mắng cô trong lòng cô còn cảm thấy dễ chịu một chút.

Thế nhưng, người Hứa gia, dường như ai ai cũng đều hòa nhã, lương thiện như vậy.

“Mắng cháu cái gì? Nếu như bác sỉ nhục cháu thì chẳng khác gì đang sỉ nhục chính con trai mình có mắt như mù à?” bà cười cười: “Vệ tiểu thư, tuy bác không hề thích cháu nhưng bác vẫn hi vọng cháu có thể suy nghĩ về việc đón nhận tình cảm của An Ca, người phụ nữ cả đời sẽ rất khó để gặp

được một người thật lòng với mình, toàn tâm toàn ý vì mình, huống hồ, An Ca nó đã đợi cháu mười mấy năm trời.”

“Bác gái....”

“Cứ từ từ suy nghĩ, không cần vội vàng trả lời bác đâu.” Trong ánh mắt của bà thể hiện rõ tình yêu của một người mẹ: “Nếu quyết định rồi thì hãy đưa Lạc Lạc về thăm ông nội bà nội.”

“Lạc Lạc nó....” Vệ Ngấn còn chưa dứt lời liền thị mẹ Hứa An Ca cắt ngang: “Về thân thể của Lạc Lạc, bác rất rõ, chỉ cần cháu bằng lòng thì cả đời này nó có thể mang họ Hứa, Hứa gia sẽ không có ai ngược đãi nó đâu.”

Vệ Ngấn không biết bản thân còn có thể nói gì, mẹ Hứa An Ca càng rộng lượng thì cô càng cảm thấy áy náy.

“Được rồi, bác cũng phải về rồi.” bà đứng lên, trước khi bước ra khỏi cửa bà còn dừng chân lại nói: “Sớm đưa ra quyết định, vì bản thân cháu cũng là vì Lạc Lạc.”

“Vâng.” Vệ Ngấn tiễn mẹ Hứa An Ca ra khỏi quán trà, bà lên xe rời đi, Vệ Ngấn đứng đó không biết bản thân mình còn có thể đi đâu....

Sự thông cảm và khoan dung của mẹ Hứa An Ca làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô không còn mặt mũi nào để đi gặp Hứa An Ca nữa,

Trước ngày hôm qua, cô vì thù hận mà đã bỏ qua rất nhiều rất nhiều việc....

Đúng như mẹ anh đã nói, bất luận là vì người khác hay là vì bản thân mình thì cô cũng nên đưa ra sự lựa chọn.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Không Buông Bỏ Được

Diệp Dĩ Muội đứng thờ thẩn trên phố, không biết bản thân mình còn có thể đi đâu.

Lời của mẹ Hứa An Ca làm cho cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, bởi vì người Hứa gia quá tốt cô lại nhìn lại bản thân mình và tự cảm thấy bản thân mình không xứng với Hứa An Ca.

Tối hôm qua cô cũng với tâm trạng thế này và cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới căn biệt thự đó.

Vậy hôm nay, cô còn có thể đi đâu?

“Nhanh lên, bọn trẻ tan học rồi.”

Bên tai, đột nhiên truyền tới tiếng nói gấp gáp.

Cô nhìn theo tiếng nói đó, bèn thấy một cặp vợ chồng nhanh chân đi về phía trước.

Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh của Lạc Lạc, Diệp Dĩ Muội không thể không khẽ mỉm cười.

Cô lập tức giơ tay lên, bắt một chiếc taxi, đi tới trường mầm non của Lạc Lạc.

Khi chiếc xe taxi dừng lại ở cổng trường mầm non, các bạn nhỏ đã đang được các bậc phụ huynh dắt tay đi ra ngoài.

Cô đứng bên đường, đợi tầm ba phút, mới nhìn thấy Hứa Lạc Lạc xuất hiện ở cổng, cô nhắc chân lên bước về phía con trai mà trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Hứa An Ca nói đúng, Hứa Lạc Lạc là món quà lớn nhất mà ông trời đã ban tặng cho cô, điều cô không nên làm nhất đó chính là vì những việc khác mà quên đi người thân thiết nhất của mình.

Hứa Lạc Lạc vốn đang cười nói với các bạn nhỏ khác, ánh mắt chợt đột nhiên sáng lên, liền chạy ra khỏi trường.

Diệp Dĩ Muội cứ tưởng là con trai nhìn thấy mình nên cô đã cố ý bước nhanh hơn một chút muốn chạy lại ôm lấy con trai.

Nhưng ai mà biết được, con trai vừa ra khỏi cửa liền kích động kêu lên: “Ba...”

Cô đột nhiên dừng bước lại, quay đầu lại nhìn, bên thấy xe của Hứa An Ca đang đỗ bên lề đường, dường như anh vừa bước từ xe xuống.

Khoảng cách như vậy nhưng con trai cô lại nhìn thấy người ở phía sau lưng cô trước.

Có thể thấy người mẹ như cô đã thất bại như thế nào.

Hứa An Ca nhìn cô cười, tiến lên phía trước vài bước, đặt tay lên vai cô anh khẽ nói: “Đừng vội, cứ từ từ em ạ!”

“Vâng!” Diệp Dĩ Muội gật đầu, con trai lúc này đã chạy tới, cô không muốn thể hiện nỗi buồn trước mặt con trai.

Hứa An Ca bỏ tay trên vai cô xuống, cúi người bế Lạc Lạc lên: “Nào, để ba xem Lạc Lạc nào, Lạc Lạc hôm nay có nhớ ba không?”

“Nhớ ạ!” Hứa Lạc Lạc nói lớn, hai tay quàng vào cổ Hứa An Ca: “Ba, cô giáo nói thứ hai tuần sau sẽ có buổi họp phụ huynh, yêu cầu phụ huynh phải tới.”

“Được, ba biết rồi.” Hứa An Ca xoa xoa đầu cậu bé, lúc này anh phát hiện ánh mắt cậu đang liếc nhìn trộm Diệp Dĩ Muội.

Thái độ của Hứa Lạc Lạc đối với Diệp Dĩ Muội đó là, rõ ràng muốn lại gần nhưng lại sợ Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội trong lòng cảm thấy chua xót nhưng cô vẫn cố cười, nói: “Thứ hai tuần sau mẹ có thời gian, hôm đó mẹ đi họp phụ huynh cho con được không?”

Hai mắt Hứa Lạc Lạc ánh lên sự vui mừng, cậu chớp chớp mắt nhìn cô như thể không dám tin vào lời cô nói.

“Đi thôi, hôm nay không làm cơm, cả nhà chúng ta đi ăn đồ ăn ngon.” Hứa An Ca lập tức đưa ra đề nghị, anh muốn tạo cho hai mẹ con một cơ hội gần gũi nhau hơn.

“Vâng ạ!” Hứa Lạc Lạc kêu lên: “Ba tuyệt nhất.”

“Đồ khéo mồm!” Hứa An Ca ghé sát mình vào mặt cậu, rồi đưa cậu cho Diệp Dĩ Muội: “Em bế con, anh đi lái xe.”

Diệp Dĩ Muội đỡ lấy Hứa Lạc Lạc, cô thử đưa má mình áp sát vào mặt Hứa Lạc Lạc.

Hứa Lạc Lạc do dự rồi hai tay cậu cũng ôm vào cổ cô, miệng cậu khẽ gọi: “Mẹ!”

Chỉ một câu gọi cũng đủ để làm cho hai mắt Diệp Dĩ Muội nhòe đi.

“Lạc Lạc, mẹ xin lỗi!”

Hứa Lạc Lạc nhìn Diệp Dĩ Muội không hiểu, mẹ không làm sai điều gì, tại sao phải nói xin lỗi?

“Lên xe đi!” Hứa An Ca mở cửa xe ra, rồi lên tiếng.

Nếu như để thể hiện tình cảm thì nơi này rõ ràng là không phù hợp.

“Vâng!” Diệp Dĩ Muội sục sục rồi bế con trai ngồi lên xe.

Hứa An Ca sau đó cũng lên xe, anh chỉ liếc nhìn Diệp Dĩ Muội chứ không hỏi gì nhiều.

Trước mặt con trai, anh không thể nói nhiều, hỏi nhiều, Lạc Lạc tuy nhỏ, nhìn có vẻ như không hiểu nhưng anh cảm thấy điều đó có sự ảnh hưởng lớn tới sự trưởng thành của con.

Hứa An Ca đưa hai mẹ con tới một nhà hàng dành cho trẻ em, sau khi dỗ cho Lạc Lạc ăn chút đồ ăn, Hứa Lạc Lạc chạy ra khu vực vui chơi, chơi cùng các bạn nhỏ khác.

“Anh hỏi đi!” Diệp Dĩ Muội nhìn vào ánh mắt tò mò của Hứa An Ca, cô chủ động lên tiếng.

“Mẹ anh đã tìm em đúng không?” Hứa An Ca hỏi.

“Sao anh biết?” Diệp Dĩ Muội giật mình, không hi vọng hai mẹ con anh vì cô mà có hiểu lầm gì.

“Một nhân viên của phòng làm việc nói rằng đã nhìn thấy mẹ anh ở quán trà phía đối diện.” Hứa An Ca hơi nheo mày lại hỏi: “Mẹ anh đã nói gì với em?”

“An Ca, bác gái không hề làm khó gì em cả.” Diệp Dĩ Muội lập tức giải thích.

“Anh biết, mẹ anh nhất định sẽ không làm thế.” Hứa An Ca nhìn cô cười cười, nói khẳng định.

Diệp Dĩ Muội đơ người ra sau đó cô cười gượng gạo, xem ra bản thân mình lo thừa rồi.

“Bác gái đúng là một người mẹ thật tốt!” Diệp Dĩ Muội nói cảm thán một câu, rồi cô nhìn lại mình, cô đúng là một người mẹ không làm tròn trách nhiệm.

“Dĩ Muội, nếu em muốn, em cũng có thể làm một người mẹ tốt.” Hứa An Ca nhìn ánh mắt thất thần của cô, liền đoán ra trong lòng cô đang nghĩ gì.

“Em có thể không?” Diệp Dĩ Muội tự cười chế giễu, cô đã sai ngay từ đầu.

“Dĩ Muội, cho anh một cơ hội, để anh cùng với em nỗ lực, có được không?” Hứa An Ca nắm lấy tay cô.

“An Ca...em...anh biết em...” đột nhiên cô cảm thấy không biết nên dùng từ gì để nói về tâm trạng của mình lúc này nhưng cô tin, Hứa An Ca sẽ hiểu cho cô.

“Không sao, đợi bao lâu anh đều bằng lòng đợi em.” Hứa An Ca dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Đợi trái tim em....”

“An Ca....” Diệp Dĩ Muội nhìn Hứa An Ca khó xử, có thể nói, những lời nói của mẹ Hứa An Ca đã làm cho Diệp Dĩ Muội nghĩ tới từ bỏ.

Hứa An Ca quá tốt, người của Hứa gia cũng quá lương thiện, nếu như cô không thể toàn tâm toàn ý với bọn họ thì dựa vào cái gì mà trở thành một thành viên của Hứa gia.

Hoặc là, cô nên tranh thủ lúc bản thân chưa phạm phải sai lầm gì ghê gớm mà kịp thời rút lui.

“Dĩ Muội, anh biết em muốn nói gì, nhưng bây giờ, em không cần nói gì cả, chúng ta đều cần thời gian.” Hứa An Ca ngăn lại những lời cô định nói tiếp theo, bởi vì anh hiểu cô, anh biết những lời tiếp theo cô muốn nói không phải là lời mà anh muốn nghe.

Anh đã đợi bao nhiêu năm như thế, anh thực sự không muốn đó là cái kết không như anh mong đợi....

Anh tuyệt đối không muốn cô buông tay như vậy, anh thực sự nguyện đợi thêm vài năm nữa.

“An Ca, anh đã vì em và Lạc Lạc mà hi sinh nhiều như vậy rồi, trước đây là em sai, em đã không quan tâm tới anh và Lạc Lạc, thế nhưng em không muốn mình tiếp tục sai nữa.” Lần này Diệp Dĩ Muội rất kiên quyết, cho dù cô và Hứa An Ca sẽ có ngày mai nhưng bây giờ cô cũng không thể chiếm lấy Hứa An Ca, cô muốn cho anh có sự lựa chọn.

“Thì sao? Anh định tuyên bố với bên ngoài rằng thực ra chúng ta không phải là vợ chồng à? thế nhưng, em có nghĩ tới cảm giác của Lạc Lạc không? Anh phải đối mặt với nó thế nào? Cha nó đột nhiên lại không còn là cha nó nữa?” Hứa An Ca nói thấp giọng xuống nhưng đầy sức nặng.

Anh không thể buông tay, anh sợ một khi anh buông tay thì anh sẽ mất cô hoàn toàn.

Anh tình nguyện ở bên cạnh bảo vệ cô cả đời, làm cho cô vui vẻ dù cô không yêu anh.

Và anh đã kiên trì quá lâu, chính vì vậy mà anh càng không can tâm từ bỏ, anh luôn cảm thấy cố gắng thêm một chút nữa có thể sẽ chiến thắng.

Thế nhưng, đã bao nhiêu năm trôi qua, kết quả dường như vẫn không hề có một chút thay đổi....

“Em sẽ đưa Lạc Lạc rời khỏi nơi đây, tất cả mọi lỗi lầm đều là một tay em tạo ra, thế nhưng, chúng ta không thể vì đã làm sai mà vẫn tiếp tục phạm sai lầm, có đúng không?” Diệp Dĩ Muội nói.

Hứa An Ca tốt với cô, sự thông cảm của mẹ anh là nguyên nhân khiến cho cô kiên quyết thế này.

Cho dù, cô muốn cho bản thân mình, cho Hứa An Ca một cơ hội, nhưng nếu bọn họ bắt đầu lại từ đầu cô cũng nên cho Hứa An Ca một sự khởi đầu công bằng chứ không phải giống như bây giờ, chiếm hữu lấy anh, làm cho anh giống như cô, không bước được ra khỏi cái vòng luẩn quẩn.

Hứa An Ca đờ người ra, anh từ từ thu bàn tay đang nắm lấy tay cô về, cười lạnh lùng anh hỏi: “Em định quay về với Tần Hàm Dịch?”

Diệp Dĩ Muội lắc đầu, khẽ cười rồi đáp lại: “Em và Tần Hàm Dịch mãi mãi không thể nào quay về bên nhau nữa.”

“Dĩ Muội, anh xin lỗi.” Hứa An Ca đau khổ đưa tay lên che mặt: “Anh không nên nghĩ em như vậy.”

“Không phải lỗi của anh, là tự em đã không giải quyết tốt mọi chuyện mới để cho sự việc càng lúc càng trở nên phức tạp.” Diệp Dĩ Muội lắc đầu, nói áy náy.

“Chúng ta cứ suy nghĩ thêm đi, gần đây xảy ra quá nhiều việc, đừng vội vàng đưa ra quyết định, có được không?” Hứa An Ca khẽ thì thầm như thể van nài: “Dĩ Muội, coi như là vì Lạc Lạc.”

“An Ca....” Diệp Dĩ Muội đang định nói thì Hứa Lạc Lạc liền chạy về, cậu bé lớn tiếng gọi vui mừng: “Ba...”

Tất cả những lời Diệp Dĩ Muội định nói ra đều vì Hứa Lạc Lạc mà lại nuốt ngược vào trong.

Hứa An Ca lập tức đứng lên, bế Hứa Lạc Lạc, trên môi cố nở một nụ cười đau khổ.

Tuy những năm này Diệp Dĩ Muội đối với Hứa Lạc Lạc khá là lạnh nhạt nhưng anh vẫn biết rõ, người mà Diệp Dĩ Muội yêu nhất chính là Hứa Lạc Lạc, đó là giọt máu của Tần Hàm Dịch mà chính Tần Hàm Dịch cũng không thể so sánh được.

Cô không yêu anh là vì Tần Hàm Dịch đã chiếm trọn lấy trái tim cô.

Nhưng, chỉ cần Hứa Lạc Lạc yêu anh anh cũng có thể mãi mãi đứng ở bên cạnh cô và như thế cô cũng sẽ không rời xa anh.

Anh đột nhiên cảm thấy bản thân mình có chút đê tiện, ngay đến cả ý nghĩ như vậy anh cũng nghĩ được.

Nhưng tình yêu anh dành cho Hứa Lạc Lạc là chân thành.

Diệp Dĩ Muội quay đầu sang, nhìn bầu không khí thân thiện ngọt ngào giữa Hứa An Ca và Hứa Lạc Lạc, trong lòng lại thấy nhói đau.

Rốt cuộc cô đã làm gì, sau này cô phải giải quyết mọi việc thế nào đây!

Hạ Lam ở trong viện thức trọn một đêm, lúc trước không chịu rời đi chẳng qua là lo Diệp Dĩ Muội sẽ tiếp cận Tần Hàm Dịch, lúc này Diệp Dĩ Muội đi rồi, cô ta cũng không cố được nữa, bèn về nhà nghỉ ngơi.

Đợi tới khi tất cả mọi người đã rời đi rồi thì Tần lão phu nhân mới xuất hiện trong phòng bệnh của Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch quay đầu ra nhìn bà nội đang đi vào, trong ánh mắt là sự thờ ơ.

Từ nhỏ tới lớn, anh luôn cảm thấy, Tần lão phu nhân là người duy nhất quan tâm anh, yêu thương và luôn bảo vệ anh.

Thế nhưng chính người bà nội này đã lừa dối anh năm năm, mà lại còn là một lời nói dối hoang đường như thế bà ta cũng có thể nói ra được.

Tần lão phu nhân đi tới bên cạnh giường ngồi xuống, thở dài một tiếng: “Hàm Dịch, Diệp Dĩ Muội đều nói cho cháu biết rồi có đúng không?”

“Bà nội, cô ấy chẳng phải là người cháu dâu mà bà yêu thương nhất đã chọn à? bây giờ sao bà nội lại nhìn cô ấy với ánh mắt như vậy?” Tần Hàm Dịch khẽ cười mỉa mai, anh thực sự muốn hỏi người thân nhất trước mặt anh đây, rốt cuộc là bà ta đã thay đổi rồi hay là bà ta vẫn luôn như vậy, chẳng qua là anh không nhìn thấu, không hiểu được bà ta mà thôi.

“Hàm Dịch!” Tần lão phu nhân có chút phần nộ gọi tên anh như quát mắng.

“Bà nội, con muốn ngủ một lát.” Tần Hàm Dịch không muốn tranh cãi với Tần lão phu nhân, cho dù bà ta có sai đi chẳng nữa thì bà ta cũng là người thân của anh.

Giống như lúc đầu anh hận mẹ anh nhưng tới cuối cùng anh vẫn bao dung bà ta.

“Hàm Dịch, bà nội có một số lời muốn nói với con.” Tần lão phu nhân nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cháu trai, bà ta không có ý đứng lên.

“Bà nội, thực ra bà không cần phải lo lắng, cho dù cháu có muốn quay lại với Dĩ Muội thì cô ấy cũng không đồng ý đâu.” Tần Hàm Dịch tự cười

chế giấu, anh cảm thấy những người bên cạnh anh đều rất nực cười, ai ai cũng đều lo lắng rằng anh sẽ lại đi tìm Diệp Dĩ Muội.

Thế nhưng, có ai từng nghĩ, cho dù anh có đồng ý thì Diệp Dĩ Muội cũng không bằng lòng tha thứ cho anh?

ở bên nhau là chuyện của hai người, tâm ý anh thế nào không thể quyết định được kết quả cuối cùng.

“Con đã biết cô ta không phải là em gái con rồi đúng không?” Tần lão phu nhân với sắc mặt lạnh lùng, u ám hỏi anh.

“Thực ra, ta con sớm đã biết điều này từ năm năm trước rồi.” Tần Hàm Dịch không hi vọng đổ tất cả mọi sai lầm tội lỗi nên người Diệp Dĩ Muội, anh bèn nói ra việc năm xưa anh đã làm kiểm tra ADN ở nước ngoài.

“Ha ha....” Tần lão phu nhân cười có chút lạnh lùng, hóa ra ngay đến cả cháu trai của bà ta mà bà ta cũng không kiểm soát được.

Bà ta tự cho rằng che giấu được năm năm rồi thực ra chẳng qua là vì cháu của bà ta không muốn biết sự thật mà thôi.

“Thực ra, bà nội, không cần phải thất vọng, chẳng phải bà đã tính toán chuẩn hết rồi, con sẽ không đi tìm chân tướng mà lựa chọn trốn tránh à?” Tần Hàm Dịch thực sự không muốn có bất kì sự tranh chấp nào với bà nội nữa, sự việc đã diễn biến tới mức này rồi, có trách ai thì cũng không cứu vãn được nữa.

Vậy thì coi như anh không biết gì cả, tất cả hãy để nó tiếp tục theo quỹ đạo vốn có của nó đi!

Diệp Dĩ Muội đã có hạnh phúc của cô, anh cũng sẽ không đi làm phiền cô thêm nữa, sẽ không để cho cả hai tiếp tục vướng vào cái vòng luẩn quẩn này.

“Hàm Dịch, bà nội và mẹ con đều là vì muốn tốt cho con.” Tần lão phu nhân nhìn Tần Hàm Dịch với sắc mặt nghiêm khắc: “Bà nội chỉ là không hi vọng con vì một người phụ nữ mà tự mình đưa mẹ mình vào tù thôi.”

“Ồ? Nói như vậy thì bà nội đang thương cho mẹ con à?” Tần Hàm Dịch vốn không muốn nói thêm nhưng lời của bà nội anh lại làm cho anh cảm thấy lạnh sống lưng.

“Bà vì muốn tốt cho hai mẹ con con, một giọt máu đào hơn ao nước lã, trên thế giới này hai người mới là người thân thiết nhất.” Tần lão phu nhân ngồi thẳng lưng nói với vẻ mặt nghiêm khắc và kiên quyết.

“Bà ơi! Đủ rồi!” Tần Hàm Dịch vừa kích động đã kéo theo vết thương thấy đau đớn, nhưng nỗi đau do vết thương đem lại không thể nào đau bằng nỗi đau trong lòng anh: “Bà nội, rốt cuộc là bà vì danh tiếng của Tần gia hay là vì con mà mẹ con, điều này trong lòng bà là người rõ nhất, sao lại cứ phải để con nói ra như vậy.”

“Đây là lời mà con nên nói với bà nội của mình à?” Tần lão phu nhân gằn giọng xuống nói tức giận.

Tần Hàm Dịch lập tức không nói gì thêm, trước đây anh luôn cảm thấy bà nội là người thấu tình đạt lý nhất, thế nhưng bây giờ anh lại có cảm giác bất lực, cảm giác bản thân mình có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

Tần lão phu nhân cũng là người giỏi về việc tác động người khác thông qua tâm lý, thấy cháu trai phản kháng lại bằng cách im lặng, sắc mặt bà ta trở nên hòa nhã hơn một chút, thở dài một tiếng, bộ dạng bất lực bà ta khuyên: “Hàm Dịch, sự việc trước đây là do bà nội nhất thời hồ đồ, bà cảm thấy giữa hai đứa ngăn cách bởi một mạng người, bà sợ con bị kẹp ở giữa

thì sẽ đau khổ, không có cách nào để lựa chọn nên mới dùng cách nói hai đứa là anh em để tách hai đứa ra.”

Tần Hàm Dịch cười mỉa mai, đúng thế, năm xưa là tự anh nói bọn họ là anh em trước mà, dựa vào cái gì mà trách người khác.

Tần lão phu nhân thấy cháu trai không thềm để ý tới mình, bà ta vẫn tiếp tục nói: “Nếu, con cảm thấy bà nội đã phá hoại hạnh phúc của con, con vẫn còn muốn ở bên Diệp Dĩ Muội, vậy thì bà nội sẽ giúp con đi cầu xin cô ấy, cầu xin cô ấy quay lại cho con.”

Tần Hàm Dịch khẽ nheo mày lại, anh nhìn Tần lão phu nhân vẻ không hiểu.

“Hàm Dịch, điều bà nội hi vọng nhìn thấy nhất đó là thấy con được hạnh phúc.” Tần lão phu nhân nhìn Tần Hàm Dịch với vẻ mặt hiền từ: “bà nội cả đời này đã tiễn đưa hai người đàn ông mà bà yêu thương nhất, bà nội không hi vọng con sẽ xảy ra chuyện gì, bà vi vọng con có thể hạnh phúc.”

Tần Hàm Dịch càng nghe anh càng nheo mày chặt hơn, nhưng trong lòng đã có một chút động lòng.

Dù gì thì đây là người mà yêu thương anh nhất, lúc này bà ta đã hạ mình mà nói thế với anh, nếu anh không có một chút động lòng thì đúng là kẻ lòng dạ sắt đá.

“Nếu, con vẫn không buông bỏ được Diệp Dĩ Muội, vậy thì bà sẽ đi nói chuyện hủy hôn với Hạ gia, kể cả Tần thị có bị làm sao?” Tần lão phu nhân thở dài một tiếng, lại tiếp tục nói: “Ngày trước bà đã không nghĩ thông, thế nhưng bác sĩ đã nói với bà, khi con không còn ý chí để tiếp tục sống nữa, bà đột nhiên cảm thấy mình đã sai rồi, còn có gì quan trọng hơn sinh mạng của cháu mình chứ.”

“Bà nội, con xin lỗi!” Tần Hàm Dịch cảm thấy áy náy, vừa nãy sao anh lại có thái độ như thế với bà chứ.

“Không trách con, là lỗi của bà.” Tần lão phu nhân nhìn Tần Hàm Dịch cười cười: “Bà già rồi, chỉ muốn nhìn cả nhà hòa hợp vui vẻ bên nhau, nếu đã không buông tay được thì phải nỗ lực cố gắng, hướng hồ, Dĩ Muội còn có cả con của con...”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Cô Ta Rất Hận

Tần Hàm Dịch mới đầu đờ người ra, sau đó hết sức ngạc nhiên, nét biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi liên tục, cuối cùng trong ánh mắt anh chỉ còn lại ánh cười mỉa mai.

Tần Hàm Dịch còn tưởng rằng bà nội thực sự vì sự sống chết của anh mà nghĩ thông rồi, hóa ra chẳng qua là đang dùng cách vòng vo để muốn đòi lấy Lạc Lạc.

Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy rất phức tạp, được biết có được người thân, còn chưa kịp vui mừng vậy mà lại nhìn thấy sự giả dối của người mà anh kính trọng nhất.

“Hàm Dịch.” Tần lão phu nhân nheo mày lại gọi tên anh.

“Bà nội muốn con làm gì?” Tần Hàm Dịch che giấu đi mọi cảm xúc, anh bình tĩnh trả lời.

“Bà đương nhiên là muốn con và Dĩ Muội ở bên nhau rồi.” Tần lão phu nhân thở dài một tiếng, dường như rất khó xử nhìn Tần Hàm Dịch, rồi lại nói: “Nếu không thế thì Lạc Lạc cũng có quyền được biết về sự thật.”

“Cuối cùng bà cũng đã nói ra ý muốn trong lòng rồi.” vết thương trên người Tần Hàm Dịch có đau hơn nữa cũng vẫn không đau bằng nỗi đau trong lòng anh.

Cho dù, sau năm năm anh mới được biết chân tướng, nhưng anh vẫn bỏ qua dụng tâm của Tần lão phu nhân, bởi vì người đó không phải ai khác mà là bà nội, là người thân của anh.

Thế nhưng, anh bỏ qua rồi không có nghĩa là anh ngốc, có thể để cho người khác muốn dắt mũi anh thế nào thì dắt.

Hơn nữa, người dắt mũi anh không phải ai khác mà lại chính là bà nội anh.

“Bà nội, bà có từng nghĩ tới cảm nhận của Dĩ Muội không? Năm xưa người chọn cô ấy làm cháu dâu là bà, sau đó ép cô ấy rời khỏi nơi đây cũng vẫn là bà, nbaay giờ bà còn định cướp đi người thân duy nhất của cô ấy à?” Tần Hàm Dịch càng nói trong lòng anh càng thấy giá lạnh.

Sắc mặt Tần lão phu nhân rất khó coi, nhưng bà ta vẫn cố nói: “Bà có làm gì đi chẳng nữa cũng là vì muốn tốt cho con, lẽ nào con hi vọng con trai của con cả đời gọi Hứa An Ca là cha?”

“Nếu con không thể cho hai mẹ con cô ấy một gia đình hoàn chỉnh thì con còn xứng làm cha của Lạc Lạc không?” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí rất kiên quyết, không hề có một chút do dự nào.

Nhưng, cũng chỉ có tự anh là rõ nhất, anh khát vọng đứa trẻ đó đến thế nào. Anh cũng hi vọng đứa trẻ đó có thể gọi mình một tiếng “ba.”

Thế nhưng, đúng như bản thân anh nói, nếu như anh chẳng thể đem lại gì cho hai mẹ con cô vậy thì anh cũng không xứng để đi giành lấy Lạc Lạc.

“Hứa An Ca có thể cho Lạc Lạc một gia đình hoàn chỉnh?” Tần lão phu nhân cười lạnh lùng: “Dĩ Muội sau khi gả cho cậu ta, hai người bọn họ nhất định sẽ phải có con của hai người, tới lúc đó Hứa An Ca sẽ đối xử thế nào với Lạc Lạc? có dành tình yêu cho Lạc Lạc như tình yêu cho con cậu ấy không?”

Tần Hàm Dịch chỉ cần nghĩ tới đó trong lòng anh cũng cảm thấy đau nhói nhưng anh vẫn kiên quyết: “Con tin vào Dĩ Muội.”

Chỉ là, cho dù anh có che giấu tốt hơn nữa nhưng vẫn bị Tần lão phu nhân nhìn thấu tâm tư.

“Hàm Dịch, con cứ nghĩ đi!” Tần lão phu nhân đứng lên: “Nếu con thấy khó xử thì để bà nội ra mặt!”

“Bà nội!” Tần Hàm Dịch giật mình, sau đó anh cười mỉa mai, bà ta nói với anh không phải là muốn hỏi ý kiến anh, chẳng qua là thông báo với anh một tiếng mà thôi.

“Bà nội đi trước đây, con nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, Tần lão phu nhân liền đứng lên đi ra phía ngoài, không chút do dự.

Tần Hàm Dịch mệt mỏi nhắm mắt lại, che giấu đi sự đau khổ trong lòng.

Nhìn bà nội của anh xem, đã tính toán đến thế nào, rõ ràng biết rằng giữa anh và Diệp Dĩ Muội ngăn cách bởi một mạng người, không có cách nào để ở bên nhau, vậy mà vẫn tiếp tục mở màn bằng trò nhân nghĩa, thiếu chút nữa anh đã tưởng rằng bà ta thực sự muốn tác thành cho bọn họ.

Hóa ra, chẳng qua đó chỉ là vì Lạc Lạc – vì huyết thống của Tần gia.

Cao Thiên Du vừa mới vào tới công ty cô liền phát hiện hôm nay mọi người nhìn cô với ánh mắt không bình thường. Phía ngoài bàn làm việc, thư ký Lý Đình còn đứng lên để chào đón cô.

“Chào buổi sáng, Cao tổng.” Lý Đình nhìn cô cười rất tươi.

“Chào buổi sáng.” Cao Thiên Du gật đầu một cái: “Hình như hôm nay tâm trạng mọi người đều rất khá.”

“Vâng, mọi người đang mừng cho Cao tổng. Buổi sáng có hoa của cô, tôi đã giúp cô đưa vào phòng làm việc rồi.” Lý Đình tiếp tục duy trì nụ cười đó, trong ánh mắt còn là sự ngưỡng mộ.

“Được, cảm ơn cô.” Cao Thiên Du gật đầu, cô đẩy cửa bước vào phòng làm việc.

Nhận được hoa không phải lần đầu tiên, cô thực lòng không hiểu những người này có cái gì vui mà cứ làm thế. Lẽ nào còn sợ cô không có ai cần, sợ cô biến thành quả nữ sẽ đuổi theo để hại bọn họ?

Thế nhưng, cô vừa bước vào cửa thì giật mình trước số hoa trong phòng.

Trên bàn làm việc cô có ba bó hoa, một trong số đó là bó hoa hồng màu đỏ, có tới cả trăm bông.

Một bó là hoa hướng dương, và một bó cắm tú cầu.

Cao Thiên Du nheo mày lại, đi tới trước bàn làm việc, cầm bó hoa cắm tú cầu lên, rút tấm thiệp bên trong ra, cô nhìn rồi cười cười, cảm thấy rất bất lực.

Đặt bó hoa cắm tú cầu xuống, lại nhìn hai tấm thiệp trong hai bó hoa còn lại, cuối cùng cô cũng hiểu những bó hoa này tới từ đâu.

Bó hoa hồng màu đỏ là do Lục Danh Dương tặng, trong tấm thiệp chỉ ghi một câu ngắn gọn: “Anh hi vọng chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Cao Thiên Du có chút bất lực, cô cảm thấy đây không phải là tính cách của Lục Danh Dương.

Năm năm rồi, cô nghĩ, không phải là anh ta không buông tay được, chỉ là không can tâm mà thôi.

Hoa hướng dương cô không cần nhìn, cô cũng có thể đoán ra đó là do Cảnh Hạo tặng.

Những thứ đặc biệt thì thường có liên quan tới anh, nhìn những bông hoa hướng dương rực rỡ đó cô dường như nhớ tới nụ cười rạng rỡ người nhưng có phần cợt nhả, muốn trêu chọc người khác của anh.

Còn trên tấm thiệp lại viết rằng: “Anh sẽ giống như hoa hướng dương lặng lẽ yêu mặt trời, anh cũng sẽ lặng lẽ yêu em.”

Nhìn vào tấm thiệp đó, Cao Thiên Du không thể không cảm thấy chế giễu, đã nói rõ ra như thế rồi lại còn lặng lẽ yêu, vậy rốt cuộc hành động thế nào mới được tính là chủ động yêu?

Huống hồ, lời như thế chắc là anh đã nói với rất nhiều người phụ nữ rồi!

Còn về phần bó hoa cẩm tú cầu, lại là do Diệp Dĩ Muội tặng.

Trên thiệp viết “tú cầu, cậu hiểu mà!”

Giống như Cao Thiên Du, năm xưa vì sự việc của tạp chí Phong đã đã kích Diệp Dĩ Muội làm cho cô rất áy náy, Diệp Dĩ Muội cũng rất áy náy, Cao Thiên Du đã vì việc của cô mà từ bỏ tình yêu.

Vì thế, cô hơn ai hết đều hi vọng Cao Thiên Du sẽ có thể lại gặp được một mối lương duyên.

Cao Thiên Du lấy hết những tấm thiệp ra sau đó gọi Lý Đình vào.

“Lý Đình, cô giúp tôi cầm hai bó hoa này ra chia sẻ với các đồng nghiệp, sau đó tìm giúp tôi một lọ hoa, cắm bó hoa cẩm tú cầu này vào rồi đặt trong phòng làm việc của tôi.” Cao Thiên Du chỉ tay vào hai bó hoa, lại nhìn bó cẩm tú cầu rồi cười cười.

“Vâng, Cao tổng.” Lý Đình ôm hai bó hoa vừa mới rời đi thì điện thoại của Cao Thiên Du liên đố chuông, cô nhìn màn hình điện thoại, khẽ cười, rồi cô bắt máy.

“Em yêu, đã nhận được hoa của anh chưa?” giọng nói du côn của Cảnh Hạo vang lên ở đầu dây bên kia.

“Ừm, nhận được rồi, em còn thay anh tặng cho người khác nữa ấy!” Cao Thiên Du cố ý đẩy cao giọng lên, giống như đang chọc tức Cảnh Hạo ở đầu dây bên kia.

“Cái gì? Cao Thiên Du, hoa anh tặng em vậy mà em lại không quý trọng.” Cảnh Hạo cố ý giả vờ đau lòng, thực ra kết quả anh đã sớm đoán ra rồi, đây cũng không phải lần đầu tiên.

“Ha ha, làm gì thế? Tức giận à?” Cao Thiên Du làm ra vẻ quan tâm hỏi, còn chưa đợi Cảnh Hạo trả lời, cô liền nói thêm: “Vậy thì cứ tức thêm một lúc nữa đi!”

“Cao Thiên Du!” Cảnh Hạo bắt đầu nghiến răng, đang định nói gì đó cho thỏa cơn tức giận thì Cao Thiên Du liền cúp máy.

“Cốc cốc cốc.” tiếng gõ cửa vang lên, Lý Đình cầm bình hoa đã được cắm cắm tú cầu bước vào, nói: “Cao tổng, đặt ở đâu được ạ?”

“Đặt trên bàn làm việc của tôi đi!” Cao Thiên Du nói, cô nhìn bó hoa khẽ mỉm cười, tâm trạng hôm nay dường như tốt hơn rất nhiều.

Cô phát hiện ra rằng, dường như bản thân có chút xấu xa, mỗi lần chế giễu Cảnh Hạo, tâm trạng cô đều vô cùng vui vẻ.

Vệ Ngấn đã ở trong phòng làm việc của mình liên tiếp mấy hôm nhưng cũng không tìm được một chút cảm hứng sáng tác nào.

Tuy Hạ Lam đã từ chối việc cô sẽ thiết kế lễ phục cho Tần Hàm Dịch, nhưng cô vẫn không muốn từ bỏ.

Cô có ước mơ này hoàn toàn là vì anh, tâm nguyện của cô đó là muốn tự tay mình thiết kế cho anh một bộ quần áo khác với mọi người, một bộ quần áo độc nhất vô nhị.

Đợi tới khi cô đạt được tâm nguyện này rồi, cô sẽ coi đó là vì một quãng thời gian đã qua của bọn họ, sẽ viết lên đó một dấu chấm hết hoàn mỹ.

Thế nhưng, cô càng muốn làm thì càng không tìm được cảm hứng, trong lòng toàn là sự bức dọc.

“Cốc cốc cốc.” ngoài cửa có tiếng gõ, cô lên tiếng hậm hực: “Vào đi!”

Hứa An Ca đẩy cửa bước vào, nhìn cô vẻ lo lắng, anh hỏi: “Em không sao chứ?”

“Em không sao.” Vệ Ngấn lắc đầu: “Anh tìm em có việc gì à?”

“Anh muốn đi ra ngoài hóng gió, cùng đi đi!” Hứa An Ca dường như là vô tình mời cô thôi nhưng thực ra đó là vì cô nên anh mới cố tình làm vậy.

Tuy anh không hiểu, tại sao cô lại luôn nói rằng cô và Tần Hàm Dịch không thể nào nữa. Nhưng, chỉ cần là tâm nguyện của cô, anh đều sẽ giúp cô, kể cả là cô thiết kế lễ phục đính hôn cho cô và Tần Hàm Dịch.

“Được thôi!” Vệ Ngấn đứng lên, nhìn vào đồng hồ, lại nói: “Lạc Lạc sắp tan học rồi, chúng ta đi đón nó trước đi rồi cùng đi.”

“Được.” Hứa An Ca gật đầu, cùng Vệ Ngấn đi ra khỏi phòng làm việc.

Hai người tới trường mầm non của Hứa Lạc Lạc, sau khi đón con, Hứa An Ca bèn lái xe đưa bọn họ tới một viện điều dưỡng.

Và viện điều dưỡng đó không phải là nơi khác nào, chính là nơi bờ biển mà cô và Hứa An Ca đã gặp nhau lần đầu tiên.

Sao cô lại không hiểu anh muốn gì chứ, anh hi vọng, cô có thể nhớ lại một số kí ức giữa bọn họ.

“An Ca....” Vệ Ngấn vừa lên tiếng Hứa An Ca liền cắt ngang lời cô: “Chẳng phải đã nói phải suy nghĩ cho thật kĩ à? vậy thì đừng có trả lời anh nhanh như thế, anh không vội!”

“Ha ha....” Vệ Ngấn giả vờ cười rất thoải mái, cũng không nói thêm gì, cô kéo tay Hứa Lạc Lạc đi theo bước chân của Hứa An Ca.

Vệ Ngấn đoán không sai, Hứa An Ca đưa cô tới đây là muốn cô nhớ lại những hồi ức đã qua giữa bọn họ.

Anh thường nghĩ, nếu năm đó không phải vì vụ tai nạn xe làm cho anh quên đi cô, không có cách nào quay lại để tìm cô, vậy thì người bây giờ cô yêu liệu có phải là anh không hay cứ nhất thiết phải là Tần Hàm Dịch.

Bọn họ năm xưa có thể gặp được nhau tức là đã có duyên với nhau rồi.

Chỉ là, số mệnh vô tình, đã để cho bọn họ cách biệt bao nhiêu năm như thế.

Ngày hôm nay, bọn họ trở về nơi đây – nơi mà cả hai bắt đầu biết về nhau, anh hi vọng tất cả có thể bắt đầu lại từ đầu.

Tâm tư của Vệ Ngấn anh đều hiểu, bởi vì anh đã quá tốt với cô, vì thế cô không muốn mình trở thành gánh nặng của anh nữa, cô muốn chạy trốn.

Nhưng, bất luận thế nào, anh sẽ không để cho cô chạy trốn một lần nữa.

Trước khi Hứa An Ca tới, anh đã sớm sắp xếp hành trình rồi, Vệ Ngấn lại hiếm khi mới có thể thoải mái ở bên con trai thế này vì thế mọi người đều chơi đùa rất vui vẻ.

Ba người đi tới nhà kính để trông rau hữu cơ, bọn họ đã ngắt không ít rau, chuẩn bị đi tới căn biệt thự mà Hứa An Ca đã thuê ở gần viện điều dưỡng đó để nấu nướng.

Ba người đi với nhau vừa nói vừa cười, khi sắp tới gần căn biệt thự, Vệ Ngấn đột nhiên dừng chân lại.

Hứa An Ca nhìn theo hướng ánh mắt cô đang nhìn, bèn thấy Tần Hàm Dịch đang ngồi trên chiếc ghế dài, sắc mặt vẫn có chút nhợt nhạt.

Tần Hàm Dịch nghe thấy có tiếng nói, cùng quay đầu sang nhìn, bỗng nhiên những ánh mắt chạm vào nhau trong không trung, nhưng chắc chắn rằng sẽ có người bị lãng quên.

Hứa An Ca phản ứng rất nhanh, lập tức nói với Vệ Ngấn: “Em qua đó đi, anh cùng với Lạc Lạc chơi bên này!”

“Được.” Vệ Ngấn gật đầu, đi lại gần Tần Hàm Dịch.

“Em tới nghỉ lễ à?” Tần Hàm Dịch ngồi xê sang một bên, biểu thị cô cũng ngồi xuống đi.

“Ừm. còn anh? tới dưỡng thương à?” Vệ Ngấn còn nhớ, anh rất ghét vào bệnh viện.

“Ừm.” Tần Hàm Dịch gật đầu, liếc nhìn cô nhưng ánh mắt lại bắt gặp Lạc Lạc đang chơi đùa cách đó không xa.

Đó chính là con trai của anh sao? Anh luôn muốn đi thăm nó nhưng cũng lại luôn kiềm chế, ép bản thân mình không được phép nhớ tới nó.

Vệ Ngấn cũng nhìn theo ánh mắt anh, bèn thấy Hứa Lạc Lạc đang chạy về phía bọn họ.

Khi mà cả hai cùng thất thần nhìn Hứa Lạc Lạc chạy lại thì cơ thể Hứa Lạc Lạc đột nhiên va vào một người phụ nữ mà trên tay đang cầm một cốc nước giải khát.

Người phụ nữ đó cũng không kịp né đi, cốc nước trên tay liền văng ra, cả cốc nước bắn vào người Hứa Lạc Lạc, chiếc áo đồng phục màu trắng của cậu bé ướt hết và bị dính màu.

“Lạc Lạc!” Vệ Ngấn chẳng để ý gì tới Tần Hàm Dịch đang ngồi bên cạnh nữa, cô vội vàng chạy lại.

Và khi còn chưa kịp chạy lại thì Hứa An Ca đã nhanh hơn cô vài bước và bế Lạc Lạc lên.

Tất cả những điều vừa rồi xảy tới quá bất ngờ, và Lạc Lạc bị ngã phịch mông xuống đất cũng quên mất khóc.

Lúc này được ba ôm trong lòng dỗ dành, như thể cậu còn muốn được yêu thương hơn nữa, đột nhiên cậu khóc òa lên.

“Lạc Lạc, nói cho ba biết, đau ở đâu, va vào chỗ nào rồi?” Hứa An Ca vội vàng kiểm tra khắp cơ thể Hứa Lạc Lạc, chỉ sợ cậu bé bị thương ở đâu.

Còn người phụ nữ va vào Hứa Lạc Lạc cũng vội vàng cúi người xuống, dỗ dành với vẻ áy náy: “Em bé, không sao chứ? nói cho cô biết va vào đâu rồi, có đau không?”

Sau khi Hứa An Ca và người phụ nữ đó đều hỏi hết một lượt rồi, Vệ Ngấn và Tần Hàm Dịch mới chạy tới gần phía trước. Tần Hàm Dịch do vận động quá sức nên vết thương lại truyền ra một cơn đau chạy khắp cơ thể.

Vệ Ngấn vừa lại gần con trai, cũng chẳng kịp để ý tới người phụ nữ đã va phải Hứa Lạc Lạc, cô chỉ lo lắng kiểm tra cơ thể con trai mình một lượt xem có bị thương ở đâu không.

“Không sao, anh vừa kiểm tra một lượt rồi, chắc là không bị thương đâu cả, chỉ là bên trong cốc nước có nhiều đá, sợ là phải nhanh quay về thay quần áo, nếu không sẽ dễ bị cúm mất.” Hứa An Ca kiểm tra một lượt, rồi lại ấn tay vào người Hứa Lạc Lạc, hỏi cậu bé: “Con có thấy đau không?” sau khi chắc chắn rằng không sao, ngừ khí mới trở về bình tĩnh như ban đầu.

“Ba, mẹ....” Hứa Lạc Lạc vừa nhìn thấy mẹ mình cũng tới rồi, cậu liền mếu máo, như thể tủi thân lắm.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy trong lòng bàn tay của Hứa Lạc Lạc có vài vết sước, nhưng cũng may là không nghiêm trọng lắm.

Nhưng chỉ cần là vết thương, kể cả là không nghiêm trọng thì người làm cha làm mẹ đều thấy thương cho con mình.

“Mẹ ơi, hu hu....” tiếng khóc của Hứa Lạc Lạc lúc này không òa lên như ban nãy nữa mà chỉ thút thít như thể tủi thân lắm.

Thế nhưng, Hứa Lạc Lạc không biết rằng chính tiếng khóc thút thít đó còn làm cho Vệ Ngấn thấy thương con trai hơn cả lúc cậu khóc gào lên.

“Được rồi, mẹ thương, Lạc Lạc đừng khóc nữa.” Vệ Ngấn đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt trên má con trai, rồi lại cầm tay cậu lên thối thối vào chỗ vết thương.

Còn lúc này cả người Hứa Lạc Lạc đang dựa vào lòng Hứa An Ca, cảm nhận cái ôm ấm áp của ba và sự quan tâm của mẹ, tiếng khóc cũng ngày một nhỏ đi.

Tần Hàm Dịch đứng bên cạnh, đã mấy lần định tiến lên phía trước nhưng cuối cùng chỉ có thể đứng đơ ra ở đó.

Cuối cùng thì anh đã trở thành người bên ngoài thế giới của cô, không cần cô phải bài trừ thì anh cũng đã không bước chân được vào thế giới của cô rồi.

Tần Hàm Dịch lần này tự mình nhắc đi nhắc lại bản thân không còn là ai, là gì với Vệ Ngấn nữa rồi, mỗi lần tự nhắc như thế anh lại cảm thấy đau nhói con tim.

Chỉ biết đứng nhìn mà không làm gì khác, Tần Hàm Dịch chỉ biết nắm chặt hai tay lại, nhìn cả nhà ba người bọn họ với ánh mắt, thần sắc vô cùng phức tạp.

“Hàm Dịch!” cùng với tiếng khóc của Hứa Lạc Lạc, một người phụ nữ đã bị quên đi – đó là người phụ nữ đã va phải Hứa Lạc Lạc, lúc này cô ta lên tiếng rồi đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang nắm chặt và nổi gân lên của Tần Hàm Dịch.

Trần Nhã lúc này đã không biết phải dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của cô ta, cô ta vốn nghĩ rằng cô ta chỉ có một tình địch là Hạ Lam thôi, nhưng lại không ngờ rằng giữa đường lại gặp phải một kẻ địch khác là vợ cũ.

Cô ta không sợ Hạ Lam, bởi vì cô ta cảm thấy Tần Hàm Dịch căn bản không yêu gì Hạ Lam.

Nhưng, cái người phụ nữ tên Vệ Ngấn này....

Nhìn đứa trẻ đang được Vệ Ngấn dỗ dành kia chắc cũng phải tầm ba tuổi rồi chứ!

Nói thế có nghĩa là, Tần Hàm Dịch của cô ta đã vùi đầu vào công việc để làm cho bản thân bận rộn hơn thì Vệ Ngấn đã sinh con với một người đàn ông khác rồi?

Cô ta rất hận, rất hận, tại sao Tần Hàm Dịch lại yêu một người phụ nữ dễ thay đổi như thế chứ.

Vệ Ngấn liếc mắt lên nhìn, khi thấy hai người nắm tay nhau, cô không thể không nheo mày lại, Ánh mắt cô di chuyển, cô nhìn vào người phụ nữ đó, mới phát hiện đây chẳng phải là người phụ nữ mà hôm trước cô đã nhìn thấy ở Vĩnh Dạ Yên Hỏa sao – người phụ nữ vô lý, mất lịch sự đó?

Tần Hàm Dịch chú ý thấy ánh mắt của cô khi Trần Nhã nắm tay mình, anh nheo mày lại, rút tay mình ra.

“Chúng tôi phải quay về để thay quần áo cho Lạc Lạc rồi, có cơ hội gặp lại sau.” Vệ Ngấn đứng lên, khách sáo và lạnh nhạt nói với Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch hắng giọng, anh muốn cố họng mình không nghẹn lại để tránh phát ra thứ tiếng khàn khàn, bất thường.

Nhưng, anh đã rất cố gắng mà anh không nói ra được một câu quan tâm hai mẹ con cô, bởi vì anh không biết bản thân nên nói lời quan tâm ở vị thế nào.

Anh lại khắc chế bản thân, anh mấp máy môi nhưng cuối cùng chỉ khẽ mỉm cười – một nụ cười gượng gạo.

Lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra bản thân mình cũng không giỏi đóng kịch, không giỏi giả vờ.

Cuối cùng, lời duy nhất anh có thể đáp lại cô đó là một tiếng “ừm”, anh chỉ biết tròn mắt nhìn cả nhà ba người bọn họ dần dần biến mất khỏi tầm mắt anh.

Trần Nhã chú ý thấy, khi cô ta nắm lấy tay Tần Hàm Dịch, ánh mắt Vệ Ngấn liền thay đổi.

Nếu Vệ Ngấn thật sự có thể buông bỏ được rồi, vậy thì tại sao khi nhìn thấy cảnh tượng đó lại có phản ứng như vậy?

Còn nữa, cô ta nhìn rõ trước khi Vệ Ngấn rời đi, ánh mắt Vệ Ngấn nhìn Tần Hàm Dịch chừa đọng bên trong đó là cảm xúc rất phức tạp, không giống với sự lạnh nhạt như cô thể hiện trên nét mặt.

Chỉ là, cho dù vẫn còn tình cảm thì sao chứ? dù sao thì cô cũng đã có con, có chồng, nếu đã như vậy thì bọn họ chắc chắn không thể đến với nhau nữa.

Đây là cơ hội tốt để cô ta có thể bước chân vào xã hội thượng lưu, cô ta nhất định sẽ không buông tay.

Vệ Ngấn luôn là tấm gương sáng của cô ta, tuy cuối cùng cô đã bị đá ra khỏi hào môn nhưng nếu không phải là được gả cho Tần Hàm Dịch thì cô sao có thể đi đâu mà quen Hứa An Ca được?

Còn cô ta, đối với việc được gả vào Tần gia, cô ta cũng không ảo tưởng gì nhiều, cô ta chỉ muốn mượn Tần Hàm Dịch để trèo lên cao hơn mà thôi.

Trần Nhã nheo mắt lại, cô ta nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt thăm dò, rồi ánh mắt đó lại hướng về phía căn biệt thự phía trước ba người bọn họ, lẽ nào, hôm nay bọn họ cũng sẽ ở lại đây? Vậy thì chẳng phải là sẽ còn có cơ hội để gặp lại Tần Hàm Dịch hay sao?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Nhớ Nhung

Mãi cho tới khi bóng dáng ba người biến mất, lúc này Tần Hàm Dịch mới chú ý tới Trần Nhã ở bên cạnh.

“Trời tối rồi, em về đi!” Tần Hàm Dịch lạnh nhạt lên tiếng, trong giọng nói không có chút gì của phần nộ hay vui mừng.

“Để em ở lại chăm sóc cho anh đi!” Trần Nhã vừa cười vừa nói.

“Không cần đâu, về đi! ở đây có nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc anh rồi.” Tần Hàm Dịch kiên nhẫn đáp lời cô ta.

Anh tới viện điều dưỡng dưỡng thương, vốn chỉ có mấy người thân thiết biết, anh cũng không biết Trần Nhã có được tin tức từ đâu mà chạy tới đây.

Khi mới gặp Trần Nhã, cô ta vẫn chỉ là một người chạy việc linh tinh trong truyền hình.

Thấy cô bị người khác bắt nạt mà vẫn kiên trì không khuất phục, cái bộ dạng đó làm cho anh không thể không nhớ tới một người phụ nữ - đó là Diệp Dĩ Muội.

Nâng đỡ cô ta, giúp đỡ cô ta, chẳng qua cũng chỉ là để bù đắp sự áy náy trong lòng anh đối với Diệp Dĩ Muội.

Nhưng, khi bạn thực sự yêu một người, bất kì người nào cũng không thể thay thế được cô ấy.

Vì thế, anh đối với Trần Nhã chẳng qua cũng chỉ là giúp đỡ mà thôi.

Về sau, Trần Nhã từng bước từng bước lên cao, bản tính vốn dĩ của con người cô ta liền bộc lộ ra ngoài.

Điều đó Tần Hàm Dịch cũng không nói gì nhiều, càng chẳng cảm thấy thất vọng, bởi vì anh biết rõ, cô ta không phải là Diệp Dĩ Muội, vì thế anh không có bất kì mong chờ gì ở cô ta.

Nhưng, thời gian năm năm, việc mẹ anh ra tay với một mạng người đã làm cho anh dần dần học được cách bao dung, không cực đoan giống như năm năm trước đó nữa.

Cho dù, Trần Nhã không phải là người anh thích, nhưng anh vẫn bằng lòng bao dung mà đối đãi với cô ta, anh đối xử với cô ta lịch sự, khách khí giống như đối xử với một người xa lạ.

“Được, lát nữa em sẽ quay về.” Trần Nhã ngoan ngoãn gật đầu, đưa tay ra đỡ anh: “Em đỡ anh quay về.”

“Không cần đâu, anh tự về được.” Tần Hàm Dịch rút tay mình ra, nhắc chân tự mình đi về phía nơi ở.

Trần Nhã nheo mắt lại, cố nhịn sự tức giận trong lòng, nhanh chân bước đuổi theo.

“Là em đã bảo y tá về trước đi, ít nhất anh cũng phải để em nhìn thấy anh quay về an toàn, như thế em mới yên tâm, không nếu anh xảy ra chuyện gì thì em biết ăn nói thế nào với người của Tân gia?”

Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng bước, anh nhìn Trần Nhã, cuối cùng cũng không từ chối lời đề nghị của cô ta nữa.

Dù sao thì cũng chỉ còn mấy bước chân nữa, tranh cãi với cô ta chẳng bằng để cô ta cùng đi một đoạn.

Trần Nhã đạt được mục đích, trong lòng cảm thấy đắc ý, thực ra hai năm nay cô ta đã nắm bắt được tính cách của Tần Hàm Dịch rồi.

Bên ngoài nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng lại rất dễ động lòng.

Trần Nhã tưởng rằng đó là điều đặc biệt của Tần Hàm Dịch đối với cô ta mà không biết được rằng đó chẳng qua đó là vì sự rời đi của một người phụ nữ khác đã làm cho Tần Hàm Dịch học được cách đối đãi với người ở bên cạnh mình.

Vì Tần Hàm Dịch đang bị thương nên hai người đi rất chậm, khi đi vào căn biệt thự của viện an dưỡng, Trần Nhã đột nhiên kêu lên: “Hàm Dịch, anh chảy máu rồi!”

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, không hề ngạc nhiên, anh trả lời với thần sắc rất bình tĩnh: “Không sao đâu.”

Vừa nãy khi nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc bị ngã, lúc anh chạy lại anh đã biết vết thương bị kéo căng ra mà chảy máu rồi.

“Rốt cuộc là bị thương ở đâu rồi?” Trần Nhã vội vàng muốn kiểm tra xem, cô ta đưa tay ra muốn cởi áo của Tần Hàm Dịch ra.

“Anh thực sự không sao.” Tần Hàm Dịch cảm thấy có chút bực mình, anh quay đầu sang, muốn né đi ánh nhìn nhìn thì có vẻ thật lòng nhưng thực ra là giả tạo của Trần Nhã.

Anh vô tình quay đầu làm ánh mắt anh dừng lại, nơi mà ánh mắt anh hướng về đó, một bóng dáng lướt qua cửa sổ đã làm anh thất thần.

Chỉ vừa liếc nhìn anh bèn nhận ra đó là cô.

Trần Nhã thấy anh không đáp lời, cô ta liền tò mò nhìn theo ánh mắt anh, nhưng lại không nhìn thấy gì cả.

“Hàm Dịch, anh đang nhìn cái gì đấy?” Trần Nhã không hiểu liền hỏi.

“Không sao.” Tần Hàm Dịch thu ánh mắt về, dường như không nhìn thấy gì từ căn biệt thự đó, anh tiến lên về bước vào căn biệt thự của mình.

Còn Vệ Ngấn vừa nãy chỉ đi lướt qua cửa sổ chỉ liếc mắt cũng đã nhìn thấy hai người.

“Tiểu Ngấn, sao thế?” Hứa An Ca thấy sắc mặt cô hơi khó coi anh liền hỏi.

“Không sao.” Vệ Ngấn lắc đầu, chỉ tay vào nhà vệ sinh: “Em vào đi tắm hco Lạc Lạc.”

“Được, em đi đi!” Hứa An Ca khẽ gật đầu, ánh mắt anh nhìn theo cô đi vào nhà tắm, rồi mới nhìn ra ngoài cửa sổ, anh nhìn xuống phía dưới một lát nhưng lại cahwngr nhìn thấy gì cả.

Anh đang định quay người bước đi thì liền nhìn thấy Trần Nhã đi ra, anh đột nhiên hiểu vừa nãy Vệ Ngấn đã nhìn thấy gì.

Nét mặt anh có vẻ khó chịu, cuối cùng anh chỉ có thể cười chua xót.

Thứ gì mà không buông tay được thì cuối cùng vẫn không buông tay được, anh đột nhiên cảm thấy bản thân mình giống như một vật cản vậy, ngăn cản giữa hai bọn họ.

Tuy anh hiểu vấn đề giữa bọn họ từ trước tới nay đều không phải anh, nhưng bọn họ chẳng phải là đều vẫn yêu đối phương à?

Trần Nhã bước qua dưới ánh nhìn của Hứa An Ca, cô ta đi tới bãi đỗ xe của viện an dưỡng.

Trước một chiếc xe màu đỏ, Trần Nhã dừng bước lại, cô ta kéo cửa bước lên xe, quay người lại hỏi người ngồi phía sau: “Sự việc làm thế nào

rồi?”

Sau khi tiếng nói của cô ta vang lên, phía sau xe một người đàn ông ngồi dậy, trả lời ton hót: “Yên tâm đi! Toàn chụp được những hình Trần Tiểu thư xinh đẹp nhất, đảm đang nhất thôi.”

“Tốt.” Trần Nhã lạnh lùng trả lời một tiếng, ra lệnh: “Năm xuống, bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Viện an dưỡng này quản lý rất chặt chẽ, quản lí đối với khách ra vào thăm nom cũng rất nghiêm khắc.

Trần Nhã có thể vào được đây là vì cô ta đã gọi điện trước cho Tần Hàm Dịch, cô ta đã nói rằng nếu không để cô ta vào thì cô ta sẽ đứng đợi ở cửa tới khi gặp được Tần Hàm Dịch mới thôi.

Tần Hàm Dịch không muốn sự việc âm ỉ lên vì vậy đã nói với bảo vệ rằng đó là bạn anh.

Nhưng, Trần Nhã có thể vào thì không có nghĩa là người khác cũng có thể vào.

Vì thế, Trần Nhã liền để cho người này chôn ở phía sau xe, lén vào trong.

Ánh mắt Trần Nhã đầy thù hận cô ta nhấn chân ga, chiếc xe được lái ra khỏi bãi đỗ xe.

Vệ Ngấn tắm xong cho Tiểu Lạc Lạc, thay quần áo cho cậu bé xong, Lạc Lạc đã chơi cả một ngày, cũng mệt rồi, sau khi tắm xong bèn địu mắt lại. Vệ Ngấn chỉ mới đỡ có một chút cậu bé đã ngủ say rồi.

Còn Hứa An Ca thì về phòng lấy tài liệu và laptop ra rồi bước tới phòng khách, ngồi xuống cạnh Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn thấy anh đang sắp xếp tài liệu, bèn lập tức tắt tivi đi, lật cuốn tạp chí bên cạnh ra xem.

Hứa An Ca không nghe thấy tiếng ti vi nữa liền ngẩng đầu dậy, ánh mắt mang theo nụ cười và sự yêu thương nói với cô: “Tiểu Ngấn, em xem đi, không sao cả.”

“An Ca, anh về phòng mình làm việc đi, không cần ngồi cùng em đâu.” Vệ Ngấn góp ý có phần ngại ngùng, cô luôn cảm thấy sau khi trở về, Hứa An Ca đã thay đổi rất nhiều, dường như không còn tự nhiên như trước kia được nữa.

“Có em ở bên cạnh anh anh mới yên tâm hơn được.” Hứa An Ca không hề để ý tới lời nói khách khí của Vệ Ngấn, anh vẫn cười tươi nhìn cô đáp lại.

Vệ Ngấn nhìn nụ cười của anh, cô thần người ra, không phải bởi sự đẹp trai của anh mà bởi vì nụ cười mạnh mẽ và cố gắng trên môi đó của anh.

“Sao thế? Trên mặt anh dính cái gì à?” Hứa An Ca thấy cô thất thần anh liền hỏi.

“Nếu đã không vui vẻ thì việc gì phải gượng ép bản thân mình?” Vệ Ngấn thở dài một tiếng: “An Ca, anh thực sự chắc chắn rằng em là hạnh phúc mà anh muốn có à?”

Hứa An Ca yêu trái tim cô, từ trước tới giờ cô chưa từng hoài nghi, thế nhưng, nếu cứ tiếp diễn thế này, mà mọi người thì đều không vui vẻ, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Hứa An Ca không vui, trái tim cô giống như bị con gòi đốt, làm cho cô đầu tiên là cảm kích trước tình yêu của anh, sau đó cô lại cảm thấy mình như là một kẻ có tội.

Cô không biết cô phải làm thế nào thì mới có thể tiếp tục kiên trì được, cô không muốn Hứa An Ca nhìn sắc mặt cô để sống, anh xứng đáng có được tình yêu của một người phụ nữ tốt hơn.

Hứa An Ca đơ người ra, nhưng vẫn cười hòa nhã, anh bỏ qua lời nói của Vệ Ngấn, anh nói: “Là anh muốn em ở cạnh anh một lúc, một mình anh ở trong phòng bí lắm.”

“An Ca, làm cho bản thân phải chịu thiệt thòi thế này, thực sự không đáng đâu.

Anh đã đợi em năm năm rồi, anh thực sự có vui vẻ không?” Vệ Ngấn trùng nét mặt xuống, cô nói với anh rất nghiêm túc.

Nếu cô có thể ích kỉ hơn một chút nữa, cô bèn có thể chiếm hữu được Hứa An Ca, không cần Tiểu Lạc Lạc phải buồn nữa. Nhưng đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn không giả vờ như câm như điếc, không nhìn thấy sự đau đớn của Hứa An Ca.

Cô biết, tất cả đều là lỗi của cô, cô cũng đã từng nghĩ cho cả hai một cơ hội bắt đầu lại từ đầu, thế nhưng, cô nhìn bộ dạng rụt rè cứ phải để ý sắc mặt cô của Hứa An Ca lúc này trong lòng cô lại thấy nhói đau.

“Nếu nhưng không đáng thì anh sớm đã đi rồi, lại còn cần em phải đuổi à?” Hứa An Ca cười nhưng là nụ cười cay đắng, ngữ khí thì thật sự là đang tự chế giễu mình.

“Em xin lỗi, An Ca, em không có được nữa rồi, em nhìn anh buồn em còn buồn hơn cả anh.” Vệ Ngấn nói đầy vẻ ăn năn, áy náy.

“Không, không phải lỗi của em, em hiểu anh mới phải, việc anh không muốn làm không ai có thể ép anh được.” Hứa An Ca thu về nụ cười cay đắng trên môi, anh nói với nét mặt rất nghiêm túc.

“Đúng, không ai có thể ép được anh, thế nhưng, anh đang tự ép bản thân mình đấy.” Vệ Ngấn hơi nheo mày lại, cảm xúc trong ánh mắt cô lúc này rất phức tạp, trong lòng thì buồn vui đau đớn lẫn lộn đều có.

Bởi vì cô và Hứa An Ca đều quá hiểu về đối phương vì vậy mà Hứa An Ca biết rõ, cô không buông được Tần Hàm Dịch, còn cô thì hiểu rõ Hứa An Ca không vui vẻ, anh đang cố thôi, bởi vì hiểu cho nên bọn họ đều không vui.

Cô nghĩ, có lẽ, đây chính là lí do mà tại sao đã năm năm trời bọn họ không có cách nào để ở bên nhau được.

Hứa An Ca đờ người ra vài giây, anh không ngờ cô lại nói như vậy, là như vậy sao? Là tự anh đang ép bản thân mình sao?

Không, không phải vậy, anh thực sự yêu cô, cũng thực sự muốn hi sinh vì cô. Anh không phải là không mong muốn không hi vọng, chỉ là anh sợ nếu anh thể hiện những điều đó ra thì lại tạo cho cô gánh nặng mà thôi.

Nếu có thể, anh nguyện cư sống cuộc sống thế này với cô và Lạc Lạc.

Anh thực sự càng ngày càng thích nghe Tiểu Lạc Lạc gọi anh là “ba”.

Cho dù dòng máu chảy trên người thằng bé không phải là của anh, nhưng khi mỗi lần Lạc Lạc gọi anh là ba, con tim anh lại cảm thấy rất kích động.

Đã chờ đợi năm năm mà không có kết quả, điều này đã làm cho anh hiểu, cứ tiếp tục thế này, cơ hội để bọn họ ở bên nhau sẽ càng ngày càng mỏng manh.

Vì thế, anh đưa cô tới đây. Thực ra, sớm anh đã biết Tần Hàm Dịch đang ở đây rồi.

Anh hi vọng cô có thể thực sự đối diện với Tần Hàm Dịch, có thể thực sự bước ra khỏi tình cảm với Tần Hàm Dịch, như vậy thì anh mới có thể có cơ hội.

Nếu để cho cô luôn trốn tránh, vậy thì anh sẽ mãi mãi không bao giờ bước vào được trái tim cô.

Chỉ là, anh cũng hiểu, đây là một nước cờ nguy hiểm. Có thể, gương vỡ rồi vẫn có thể lành được, cách làm của anh sẽ tác thành cho cô và Tần Hàm Dịch.

Có điều, cho dù có một ngày như vậy, anh cũng sẽ không hối hận vì những gì đã làm ngày hôm nay. Kể cả sau cùng anh không thể ở bên cô, nhưng anh vẫn hi vọng cô có thể vui vẻ....

Kể cả anh không thể đạt được điều mình mong muốn, vậy thì để anh nhìn thấy cô hạnh phúc cũng đủ rồi.

Nhưng, anh không biết, chính vì sự không ích kỉ của anh mới làm cho Vệ Ngấn cảm thấy không chịu đựng được, cô muốn từ bỏ.

“Tiểu Ngấn, anh thực sự không sao.” Hứa An Ca dừng lại vài giây, nhìn vào ánh mắt đau khổ của cô, con tim anh cũng cảm thấy không dễ chịu chút nào, nhưng anh vẫn nói kiên quyết: “Em hiểu anh mà, anh và em giống nhau, đều là người ngoan cố thực hiện những gì trong lòng mình muốn.”

Vệ Ngấn đờ người ra rồi cười gượng. Đúng thế, bọn họ thật sự rất giống nhau, có sự nhiệt huyết, tình yêu đối với việc thiết kế, cái tính cách ngoan cố, cố chấp thì càng giống nhau.

Còn trong lúc Hứa An Ca đang ép bản thân mình thì cô có lúc nào không ép bản thân cô đâu?

Năm năm rồi, nếu cô muốn bắt đầu lại từ đầu, người đó cho dù không phải là Hứa An Ca thì cũng sớm đã có một người ở bên cạnh cô rồi.

Thế nhưng, bây giờ thì sao đây?.cô vẫn là người mẹ đơn thân, lấy danh nghĩa là thù hận mà khóa chặt con tim mình lại. kết quả thế này không phải tự bản thân ép bản thân mình thì là gì?

Hứa An Ca thấy Vệ Ngấn cười, anh mới thở phào một tiếng, anh cũng đáp lại cô bằng một nụ cười.

Đây là phương thức mà họ đã ở bên nhau trong vòng năm năm, cho dù là nói tới vấn đề nhạy cảm là tình cảm thì sao khi nói xong vẫn có thể tự nhiên hòa hợp với nhau, không hề có chút khó xử gượng gạo nào.

Có những lúc cô đã nghĩ, bọn họ sắp vượt qua sự khác biệt về giới tính khi ở cạnh nhau rồi. mà tình cảm như vậy rồi thì sao có thể trở thành tình yêu được chứ?

“Anh đọc tài liệu đi! Em đi dạo một chút.” Vệ Ngấn đứng lên, đi ra phía cửa.

Hứa An Ca nhìn theo bóng dáng cô, anh hơi nheo mày lại, đôi môi anh mím lại thành một đường thẳng, trái tim là một cảm giác khó diễn tả.

Hóa ra, có rất nhiều suy nghĩ khi nghĩ ở trong lòng thì đều cảm thấy không ra làm sao. Thế nhưng, đợi thời khi nó thực sự hiện ra trước mặt, xảy ra thì anh mới biết rằng hóa ra con tim lại đau tới như vậy...

Thế nhưng, cho dù là đau, với tính cách của anh, anh cũng sẽ nhịn, chứ không phải để cho cô cảm thấy có bất kì sự áp lực hay gánh nặng nào.

Chỉ tới khi tiếng đóng cửa vang lên, anh mới thu ánh mắt của mình về, đứng lên, đi đến bên ban công, nhìn cô đi ra khỏi cổng với vẻ man mác buồn....

Vệ Ngấn đi một vòng trong viện an dưỡng, không có hứng thú gì, đột nhiên cô liền muốn đi xem xem bờ biển của quê hương mình.

Vậy là, cô đi ra khỏi viện an dưỡng, đi dọc đường lớn hướng về phía bờ biển.

Lúc này trời đã tối rồi, bờ biển vô cùng yên tĩnh.

Cô ngồi xuống đất, nhìn ra phía biển lớn, thất thần.

Cô tưởng rằng, cô và Hứa An Ca có thể thử, thế nhưng với sự xuất hiện của Tần Hàm Dịch, sự bất an của Hứa An Ca, vô hình chung đã trở thành một sự chỉ trích, làm cho cô không có cách nào an tâm để tiếp tục mối quan hệ tình cảm không công bằng này.

Có thể là, cô thực sự nên đưa ra quyết định rồi.

Cô đã đồng ý với mẹ Hứa An Ca, nếu thực sự không thể thì cô và Hứa An Ca sẽ kết thúc hoàn toàn, để cho anh có thể dễ dàng bắt đầu lại từ đầu.

Xem ra là lúc để đưa ra quyết định rồi, không thể lần nữa thêm nữa.

Cô đang nghĩ rất tập trung, đột nhiên bên mình cùng với làn gió thổi qua là mùi rượu nhẹ nhàng bay tới, tiếp theo đó là tiếng cười trêu chọc lọt vào tai cô: “Em gái, anh mời em uống rượu, thế nào hả?”

Vệ Ngấn nheo mày lại, cô đứng lên, muốn rời đi.

Gặp phải một tên nát rượu, không mau rời đi thì còn ở đây làm cái gì?

Thế nhưng, người đàn ông dường như đã không có ý định buông tha cho Vệ Ngấn, hắn ta kéo tay cô lại.

Người đàn ông nghiêng người về phía trước, ghé sát vào cô hít hít, rồi hãnh cười giả của một kẻ hạ lưu: “Em gái, em đúng là thơm thật đấy....”

Vệ Ngấn nghiêng chặt răng lại, cô cố gắng nhẫn nhịn không nóng nảy, cô chỉ giăng tay mình ra nhưng sức nào thắng được với sức của người đàn ông.

“Anh bỏ tay tôi ra, bằng không tôi sẽ kêu lên đấy!” Vệ Ngấn nói sợ hãi, cô dùng hết sức để đẩy người đàn ông ra, người đàn ông lại chỉ cười ha ha, càng ghé sát lại gần hơn.

“Kêu đi! Kêu to một chút!” người đàn ông nói rồi lại lớn tiếng cười đắc chí.

Vệ Ngấn đang không biết làm thế nào, đột nhiên trong màn đêm yên tĩnh, một giọng nói sắc lạnh và tức giận vang lên: “Bỏ cô ấy ra!”

Vệ Ngấn vừa thấy như được cứu sống, cô lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

“Tần Hàm Dịch!”

“Đừng sợ, Dĩ Muội!”

Trong lúc nói, Tần Hàm Dịch đã xông lên, anh giơ tay dấm vào mặt người đàn ông kia một quả.

Một tên nát rượu, đương nhiên không phải là đối thủ của Tần Hàm Dịch, chỉ một cú dấm hấn ta đã ngã xuống đất.

Tần Hàm Dịch phẫn nộ, còn giơ chân lên định đạp cho hấn vài nhát thì bị Vệ Ngấn ngăn lại: “Thôi bỏ đi! Hấn ta uống nhiều rồi, để cho hấn ta đi đi!”

Nếu như xảy ra chuyện gì, Tần Hàm Dịch lại phải chịu thiệt thòi vì áp lực của dư luận.

“Cút, bằng không tao cho mày tàn phế luôn đấy!” Tần Hàm Dịch tức giận lồng ngực anh không ngừng phập phồng, anh chỉ muốn chặt đứt bàn tay của người đàn ông trước mặt vì đã đụng vào tay Vệ Ngấn.

Tên nát rượu đó sợ hãi bỏ chạy rồi loạng choạng chạy đi.

“Em không sao chứ?” Tần Hàm Dịch hỏi vẻ không yên tâm.

“Em không sao.” Vệ Ngấn lắc đầu, cô giật mình từ từ nâng cánh tay lúc này dùng để kéo Tần Hàm Dịch lại, một vết máu đỏ tươi lọt vào tầm mắt cô.

“Enh bị thương rồi?” Tần Hàm Dịch kéo lấy tay cô: “Để anh xem nào, em đau ở chỗ nào?”

“Không phải máu của em!” Vệ Ngấn lập tức lắc đầu, ánh mắt cô hướng về phía người anh: “Có phải vết thương của anh bị bật máu ra rồi không?”

“Anh không sao!” Tần Hàm Dịch thở phào một tiếng, may mà cô không bị thương.

Còn về phần vết thương trên người anh thì không có gì.

Ban ngày lúc anh chạy vết thương đã bị bật máu ra rồi, y tá đã giúp anh băng bó lại, cũng đã dặn anh nhất định phải cẩn thận, nhưng mới mấy giờ đồng hồ anh lại làm cho vết thương thành ra thế này.

“Sao lại không sao, chảy bao nhiêu máu ra rồi, chúng ta mau quay về thôi, tìm bác sĩ điều trị cho anh.” Vệ Ngấn hoàn toàn hoảng loạn, cô không hề để ý lúc này những sự quan tâm thực sự từ tận đáy lòng cô đối với anh đều được thể hiện hết ra ngoài.

“Thật tốt biết bao!” Tần Hàm Dịch đột nhiên nói một câu cảm thán, nhìn cô không rời mắt.

“Hả?” Vệ Ngấn nhìn anh không hiểu, có chút không hiểu lời anh nói gì gì.

Bị thương chảy cả máu ra rồi mà còn bảo là tốt?

“Anh nói là em vẫn quan tâm tới anh, thật tốt!” Tần Hàm Dịch khẽ mỉm cười – một nụ cười hạnh phúc trả lời cô.

Vệ Ngấn đơ người ra, cô lại giấu đi sự quan tâm của mình, cô cố ý nói lạnh lùng: “Nếu anh không sao rồi thì em về trước đây!”

“Dĩ Muội!” Tần Hàm Dịch nắm lấy bàn tay cô khi cô đã quay người đi: “Đừng đi, ở lại đây cùng anh.”

“Tần Hàm Dịch, chúng ta chẳng phải đã nói với nhau rồi sao, không níu kéo đối phương?” Vệ Ngấn quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt anh, trong ánh mắt đều là sự đau khổ.

Cô sợ bản thân một khi mềm lòng thì sẽ không có cách nào cứu vãn được, sẽ không nỡ buông tay anh ra.

“Dĩ Muội, anh nhớ em, anh đã nhớ em năm năm nay rồi!” Tần Hàm Dịch đưa tay lên, sờ lên má cô, anh khẽ nói thì thầm van nài: “Chỉ một đêm nay thôi, ở bên anh có được không?”

Sự đau đớn trong ánh mắt anh dường như có ma lực, làm cho cô không có cách nào để từ chối, cô liền gật đầu trong vô thức.

Vào giây phút cô gật đầu thì nụ hôn của anh cũng đặt lên môi cô, mềm mại, kéo dài, mang theo những tình cảm sâu sắc...

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đấu Tranh

Hai đôi môi quấn lấy nhau, hơi thở của anh, sự hoảng loạn của anh đều làm cho con tim của Vệ Ngấn cảm thấy chua xót, nước mắt liền chảy ra, chạy xuống môi hai người, lưỡi anh cảm nhận được vị mặn trong nước mắt của cô.

Anh bỏ cô ra, đặt tay lên má cô nhẹ nhàng, lòng bàn tay anh ướt đi.

“Dĩ Muội, em sao vậy?”

“Tần Hàm Dịch, tại sao? Rốt cuộc chúng ta đã làm sai điều gì?” nước mắt cô chảy ra càng nhiều hơn, cô thực sự muốn biết một nguyên nhân, tại sao bọn họ chỉ có thể bỏ qua nhau.

Bọn họ đều không sai, vậy thì lỗi thuộc về ai?

Nếu, đã chắc chắn rằng bọn họ không thể ở bên nhau vậy thì tại sao còn để bọn họ yêu thương nhau?

“Dĩ Muội, anh xin lỗi...” Tần Hàm Dịch khó khăn lên tiếng nghẹn ngào, hai mắt anh cũng đỏ lên, nhòe đi.

Nếu anh đồng ý trả lại cho mẹ cô một sự công bằng, vậy thì giữa bọn họ có phải là còn có cơ hội không?

Thế nhưng, anh không thể, nếu anh đẩy mẹ anh vào tù thì chẳng khác nào tiễn bà ta đi chết, anh làm con, kể cả có bị mắng là ích kỷ anh cũng không thể làm thế được.

“Không phải lỗi của anh...” Vệ Ngấn lắc đầu.

“Tuy anh không phải là hung thủ nhưng anh đã che giấu cho hưng thủ, em có tư cách để hận anh.”

“Em không hận anh.....” Vệ Ngấn nghẹn ngào, trái tim cô dường như đang bị đè nặng, vừa đau vừa khó chịu.

“Dĩ Muội, em càng nói thế này anh càng cảm thấy bản thân mình....”

“Không, anh không cần nói nữa....” Vệ Ngấn vì để ngăn lại không cho anh nói tiếp cô đột nhiên nhướn người lên, hôn vào môi anh.

Mỗi lời anh nói đều như một con dao đâm vào trái tim cô, tất cả những điều này đều không phải lỗi của anh, vì thế không nên để anh phải gánh vác.

Tần Hàm Dịch đơ người ra, nhưng vẫn đang ôm lấy cô, rồi anh đáp lại nụ hôn cô nhiệt tình.

Đôi môi hai người quấn lấy nhau, anh cũng ôm cô để cơ thể cô áp sát vào cơ thể anh, dường như muốn cô có thể hòa vào trong cơ thể anh, sẽ mãi mãi không bao giờ chia lìa nữa.

Bọn họ yêu thương nhau, vốn dĩ bọn họ đã không có lỗi vậy tại sao bọn họ không thể ở bên nhau?

Trong lúc đang chìm vào sự ngọt ngào hạnh phúc, cơ thể cô ép lên vết thương của anh, anh bất giác kêu lên một tiếng: “U....”

Cô giật mình, lập tức dừng nụ hôn lại, lùi về phía sau một bước, cô hỏi lo lắng: “Có phải là em chạm vào vết thương của anh rồi không? Để em xem nào....bây giờ chúng ta quay về thôi....”

“Dĩ Muội, đừng lo lắng, anh không sao cả.” Tần Hàm Dịch cắt ngang lời nói trước sự lo lắng của cô, khi cô đang nheo mày lại anh liền ghé lại

gần, một tay để lên gáy cô tay kia kéo cô lại gần hôn lên môi cô để làm cô an tâm hơn: “Dĩ Muội, em thực sự không sao, em đừng lo.”

“Tần Hàm Dịch. chúng ta quay về đi!” đôi mắt cô long lanh nước mắt, cô tiếp tục nói vẻ không yên tâm.

“Đừng khóc, chúng ta quay về, có được không?” Tần Hàm Dịch nhìn bộ dạng của cô anh liền mềm lòng.

Thực ra, anh không muốn về, anh muốn ngồi ở đây, lặng lẽ ở bên cô, kể cả có chảy hết máu đi, có thể chết ở trong lòng cô anh cũng cảm thấy hạnh phúc, còn hơn rất nhiều là ngồi trong căn phòng rộng lớn đó, biết cô ở ngay bên cạnh mình nhưng lại không thể đi thăm cô.

“Vâng.” Vệ Ngấn lúc này mới thút thít, nhịn không khóc nữa, đỡ anh đi dọc bờ biển hướng về phía viện an dưỡng.

“Dĩ Muội, còn nhớ cái năm mà chúng ta vừa mới biết nhau không, chúng ta cũng đã từng như thế này, cùng nhau đi chậm chậm bên bờ biển.” Hồi ức của Tần Hàm Dịch đột nhiên trở về thời gian đẹp đẽ khi mà bọn họ mới quen nhau.

Chỉ là, lúc này anh mới phát hiện, bọn họ dường như không thể quay về những ngày tháng đó được rồi....

Năm tháng đẹp đẽ nhất đó đã biến mất trong chính bàn tay của bọn họ.

Nếu nhưng, anh sớm biết trân trọng, sớm hiểu được trái tim cô, thì bắt đầu từ năm đó ở cái làng chài nhỏ, bọn họ đã có thể lặng lẽ yêu thương nhau, tình yêu của bọn họ có phải cũng có thể kiên cố không gì phá vỡ nổi.

Biệt ly đã năm năm trời, cô ở ngay trước mặt anh nhưng dường như lại xa tận chân trời....

“Lần đầu tiên, khi chúng ta đi ở đây, anh đã nói, nếu như cả đời đều có thể yên bình như thế này thì thật tốt biết bao....” Vệ Ngấn đi bên cạnh anh, đồng thời cùng anh nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa.

“Nhưng, em nói, những người thuộc về cuộc sống phồn hoa cuối cùng đều phải trở về, bọn họ không thích ứng được với cuộc sống chẳng có gì ở đây....” năm đó Tần Hàm Dịch đã muốn nói với cô, thực ra anh chỉ muốn cùng với người phụ nữ mình yêu, được nắm tay đi bộ trên vùng bờ biển này, cho dù là nơi đây chẳng có gì cả....

“Tần Hàm Dịch, chúng ta đều không quay về được những ngày tháng đó rồi, có đúng không?” giọng nói của Vệ Ngấn lại một lần nữa vang lên, nếu có thể quay về được, có phải mọi chuyện sẽ khác?

Nếu, năm đó anh đột nhiên thay đổi mà cô kiên trì thêm một chút nữa, đi tìm câu trả lời, có phải tất cả mọi chuyện sẽ khác?

Chính bọn họ đã tạo ra sự hiểu lầm, bọn họ đã bỏ qua mất những năm tháng yêu thương đẹp đẽ nhất.

Tần Hàm Dịch dừng bước lại, anh đưa tay đặt lên má cô, không trả lời câu hỏi của cô mà anh hỏi lại: “Dĩ Muội, bây giờ em hạnh phúc không?”

“Em nên hạnh phúc mới phải, An Ca đối xử với em tốt như thế, Hứa phu nhân cũng rất rộng lượng đón nhận em....” Vệ Ngấn mím chặt môi lại, không để cho tiếng nói ghen ngào của mình phát ra, thế nhưng nước mắt lại không kìm được mà rơi xuống, chảy dài trên hai má.

“Thật tốt, nếu vậy thì anh yên tâm rồi.” Tần Hàm Dịch cố gắng nở một nụ cười gượng gạo trên môi mừng cho hạnh phúc của cô.

Từ trước tới giờ, điều anh không yên tâm nhất đó là Hứa gia không chấp nhận cô, bây giờ cô đã nói vậy thì thật tốt.

Có được sự công nhận của Hứa gia, cô liền có thể an tâm để làm thiếu phu nhân của Hứa gia rồi.

Thế nhưng, rõ ràng đây là tâm nguyện của anh, tại sao con tim anh lại đau như thế này?

“.....” Vệ Ngấn không biết bản thân mình còn có thể nói gì, cô giờ nắm đấm lên, đấm nhẹ vào ngực anh, sao anh có thể nói là tốt được chứ, sao anh có thể.....

“Đừng khóc nữa, nếu em còn khóc nữa thì không thể làm một cô dâu xinh đẹp đâu.” Tần Hàm Dịch nắm lấy bàn tay cô, cố cười nói chọc cười cô, nhưng con tim anh thì đang như thắt lại, cũng chỉ có bản thân anh là rõ nhất.

“Anh thực sự hi vọng em gả đi?” Vệ Ngấn hai mắt ươn nhòe, bướng bỉnh hỏi anh.

“.....” Tần Hàm Dịch mấp máy môi mãi rồi mới nói ra được: “Em gả đi! Trước sau đều phải gả, không thể cả đời cứ sống một mình được.”

“Thế còn anh?” giọng nói của Vệ Ngấn run lên, cô muốn được bật khóc òa lên trong lòng anh, khóc để xả hết những sự tủi thân oan ức trong lòng.

Thế nhưng, cô biết, người tủi thân không chỉ có một mình cô, cô không có tư cách để khóc.

“Chẳng phải anh đã định ngày đính hôn rồi à? tất cả đều được tiến hành theo đúng kế hoạch.” Tần Hàm Dịch tưởng rằng, cả đời anh sẽ không có cách nào để đứng trước mặt cô mà nói những lời như thế này, thế nhưng hóa ra sau khi nói ra, con tim anh đã đau tới mức không còn cảm giác nữa, rất cả cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Tần Hàm Dịch, anh còn nhớ không? Năm đó em đã đồng ý với anh, nhất định sẽ tự tay thiết kế cho anh một bộ quần áo độc nhất vô nhị....” bí mật đã cất giấu bao nhiêu lâu nay, cuối cùng cũng được tiết lộ trước mặt anh, nhưng lại không phải vì hạnh phúc, điều còn lại chỉ có là nỗi đau vô tận.

“Hóa ra, thực sự lại lại vì câu nói vu vơ đó!” hai mắt Tần Hàm Dịch càng lúc càng ướt đi, anh hơi ngẩng đầu lên, anh muốn để cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Nếu nhưng trước mặt cô mà anh tỏ ra quá yếu mềm vào đau đớn, anh sợ cô sẽ không thể kiên trì thêm được nữa.

Cửa ải khó khăn này, kể cả có khó khăn hơn nữa, bọn họ đều phải nghiên rãng mà vượt qua.

“Anh còn nhớ, anh thật sự vẫn còn nhớ....” Vệ Ngấn đưa tay lên che miệng lại, câu nói đau khổ nghẹn ngào vẫn được cô cố nói ra.

“Vốn dĩ anh định đợi em dành cho anh một sự bất ngờ, thế nhưng....” anh nói được nửa câu liền dừng lại, những chuyện sau đó, những nỗi đau của bọn họ, là sự đau đớn mà bọn họ đều không muốn nhắc tới nữa.

Ngày hôm đó khi nhìn thấy cô đang xem tạp chí rồi dùng bút viết viết vẽ vẽ, niềm vui trong lòng anh chỉ có bản thân anh biết rõ, thế nhưng chưa kịp đợi được niềm bất ngờ mà cô dành cho anh, vận mệnh đã giáng cho anh một đòn chí mạng làm anh không có cách nào mà phản kích được.

Vệ Ngấn quay mặt sang một bên, không để cho nước mắt lại chảy ra thêm nữa, rồi cô mới nói: “Những điều em đồng ý với anh em đều nhớ, tuyệt đối sẽ không thất hứa.”

“Định thiết kế trang phục trong lễ đính hôn cho anh à?” Tần Hàm Dịch nhìn thấu tâm tư của cô, trong lòng tuy đau nhưng anh lại cảm thấy

cũng tốt, như vậy thì anh có thể mang hạnh phúc của cô đi theo suốt cả một đời.

“Ừm.” Vệ Ngấn gật đầu, chỉ có thể nói được một tiếng như thế.

“Được.” Tần Hàm Dịch nắm lấy tay cô, vừa bước về phía trước anh vừa nói: “Nếu như không đợi được lễ phục của em thì anh sẽ không bước vào lễ đường đâu.”

Câu nói này nghe thì như vẻ anh đang nói đùa nhưng chỉ có bản thân anh mới biết, đây là cơ hội cuối cùng của anh dành cho hai người.

Nếu, cô thực sự bằng lòng tha thứ cho anh một lần, vậy thì anh nguyện dùng cả một đời để bù đắp cho lỗi lầm của bản thân, lỗi lầm của mẹ anh. Nếu như cô thực sự cô không thể vượt qua được ngưỡng cửa đó, vậy thì anh cũng nguyện buông tay cô ra, chúc cô cả đời hạnh phúc.

Không phải anh không muốn bước thêm một bước, mà là, anh hiểu sự quan trọng của Diệp Dung trong lòng của Diệp Dĩ Muội, nếu như cô không thể mở nút thắt trong lòng ra, vậy thì khi ở bên anh, chắc chắn cả đời cô sẽ chẳng thể an yên, cả đời sẽ đau khổ.

Anh không muốn nỗi đau như vậy sẽ giày vò cô cả đời, vì thế, anh chỉ có thể buông tay cô ra.

Cho dù, anh biết rõ, người cô yêu là anh.

Nhưng, anh tin, Hứa An Ca có thể cho cô hạnh phúc, có những việc có thể buông tay và cũng bắt buộc phải buông tay.

“Vậy nếu cả đời này em cũng không thiết kế ra được bộ lễ phục đó thì có phải anh sẽ sống cô độc đến già không?” Vệ Ngấn quay đầu sang, cười buồn rầu nói, nước mắt cứ thế mà lãng lãng chảy ra.

“Nếu, cả đời này em không thiết kế ra được vậy thì anh sẽ coi như em để cho anh đợi em.” Tần Hàm Dịch trả lời cô không một chút do dự.

Lời nói của Tần Hàm Dịch giống như một liều thuốc độc ngọt ngào, nuốt trọn lấy trái tim cô, nhưng cô vẫn không kìm được mà hỏi anh: “Vậy nếu em gả đi rồi thì sao?”

“Bất kể em ở đâu, thân phận của em là gì, chỉ cần em không cho phép thì anh cũng sẽ không cưới.” anh nói với ngữ khí như thể đang đùa thôi, dường như đó là lời nói đùa giữa những cặp tình nhân, nhưng chỉ có mình bản thân anh mới rõ, ngữ khí như vậy chẳng qua là anh không muốn tạo áp lực cho cô, thực ra, anh coi đó như là một lời hứa, anh hứa với cô và cũng là hứa với chính bản thân mình.

Điều có thể làm cho cô không nhiều, nếu như anh cưới một người khác mà làm cho cô không vui, vậy thì anh không cưới nữa, mãi mãi chỉ nhìn cô hạnh phúc, đây cũng là một sự hạnh phúc rồi.

“Bà nội sẽ không đồng ý đâu.” Vệ Ngấn cười cay đắng, Tần lão phu nhân đã làm nhiều việc nchie thế tất cả đều là vì dòng máu Tần gia, cô sao có thể lại đồng ý với Tần Hàm Dịch rằng cả đời anh không cưới ai chứ!

“Bà nội chẳng qua chỉ là vì dòng máu của Tần gia, chúng ta chẳng phải là đã có Lạc Lạc rồi à?” Tần Hàm Dịch liền trả lời.

Vệ Ngấn nghe thấy vậy cô liền đơ người ra, cô dừng chân lại, nhìn Tần Hàm Dịch vẻ đầy căng thẳng.

Tần Hàm Dịch lúc này mới ý thức được dường như bản thân đã nói gì đó làm cho cô lo lắng.

Anh quay người lại, nhìn cô vẻ nghiêm túc: “Dĩ Muội, em không cần lo lắng, anh sẽ không tranh quyền nuôi dưỡng Lạc Lạc với em đâu.”

“Thế nhưng, bà nội....” Vệ Ngấn do dự nhắc nhở anh.

Cô không lo anh sẽ tranh với cô nhưng bà nội thì sao? Sao bà ta lại có thể để cho dòng máu của Tần gia lưu lạc ở ngoài chứ?

“Chỉ cần anh không đồng ý, bà nội cũng sẽ không thể làm gì Lạc Lạc đâu.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí chắc chắn như thể một lời hứa.

Anh đã không thể tự mình cho cô hạnh phúc, đương nhiên anh sẽ không lại cầm dao đâm vào tim cô được.

“Có thật không?”

Không phải là không tin anh mà cô quá rõ về tính cách cũng như thủ đoạn của Tần lão phu nhân.

“Thật.” Tần Hàm Dịch gật đầu, nhìn thẳng vào mắt cô anh nói.

“.....” Vệ Ngấn do dự hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể nói ra một câu đi ngược với trái tim mình: “Tần Hàm Dịch, cảm ơn anh....”

“Nếu như thực sự muốn cảm ơn anh vậy thì hãy cố gắng làm cho bản thân mình thật hạnh phúc, em và Lạc Lạc hạnh phúc thì đó mới là sự báo đáp lớn nhất đối với anh.” Tần Hàm Dịch dừng lại vài giây rồi anh mới nói tiếp vẻ đầy tự chế giễu: “Tuy cả đời này có thể anh sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nghe Lạc Lạc gọi anh một tiếng ba, nhưng chỉ cần nó có thể lớn lên trong sự vui vẻ.....”

“Tần Hàm Dịch....không cần nói nữa....” Vệ Ngấn ngay lập tức nghẹn ngào nói, cơ thể cô mềm nhũn ra.

Tất cả mọi chuyện đều không phải lỗi của anh, sao cô có thể ích kỷ vậy chứ.

Thế nhưng, nếu cô nói thật ra thì anh sẽ không đau nữa à?

“Dĩ Muội!” Tần Hàm Dịch ôm lấy cơ thể đang mềm nhũn ra của cô, anh áo sát mặt mình vào cổ cô, nghẹn ngào thì thầm: “Anh xin lỗi, anh không nên nói những lời như thế, không nên làm cho em buồn, anh chỉ là muốn em yên tâm hơn, sẽ không ai tranh Lạc Lạc với em cả....”

“Tần Hàm Dịch!” Diệp Dĩ Muội ôm lấy cổ anh, nước mắt cô chảy cả xuống cổ anh, cô có quá nhiều lời muốn nói nhưng tất cả đều nghẹn ở cổ họng mà cô không bật ra được.

“Dĩ Muội, chúng ta ích kỷ một chút, bắt đầu lại từ đầu có được không?” Tần Hàm Dịch ôm chặt lấy cô, đột nhiên vội vàng nói.

Anh không biết bản thân đã lấy dũng khí từ đâu ra mới có thể nói ra những lời như thế, rõ ràng là biết không thể nào rồi nhưng anh vẫn nói một lần.

Quả đúng, cơ thể cô run lên trong lòng anh, cô đưa tay mình lên, đặt vào ngực anh rồi từ từ đẩy anh ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cho dù là trong màn đêm tối thế này, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy rõ những giọt nước mắt như đã kết tủa lại trong mắt cô.

Sau khi hai người nhìn nhau một lúc lâu, Vệ Ngấn mới chua xót hỏi anh: “Nếu, người bị hung thủ được mua chuộc đâm chết là mẹ anh, tới nay tên hung thủ đó vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật thì anh có thể không hận không?”

“.....” Tần Hàm Dịch đột nhiên thần người ra, anh im lặng hồi lâu, rồi cười tự chế giễu mình: “Đúng thế! Việc anh không làm được thì sao lại miễn cưỡng em chứ!”

Một cơn đau nhói trong tim, cô quay mặt đi, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

“Chúng ta quay về đi!” anh đỡ cô, cúi đầu xuống, nói nhỏ.

“Được!” Tần Hàm Dịch cũng đáp lại một từ, không nói thêm câu nào, anh cùng cô đi về phía trước.

Bầu không khí giữa hai người bỗng nhiên trở nên trầm lặng, mang theo sức nặng đè nén con tim cả hai, làm cho bọn họ ngay đến cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn, chỉ có thể cẩn thận, rụt rè, đi dọc theo con đường mà lúc tới đã đi để quay trở về.

Chỉ là, khi tới thì chỉ có một người, tuy lúc về là hai người nhưng giữa hai người lại có một khoảng cách mà mãi mãi không có cách nào để vượt qua được.

Ngược lại, càng làm cho bọn họ nhận rõ được hiện thực: “Bọn họ tới cuối cùng vẫn không có cách nào để ở bên nhau được.”

Một nơi xa hoa diễm lệ, những bản nhạc chậm chậm với những điệu nhảy nhẹ nhàng, nhìn nơi đâu cũng có thể thấy những nhân vật có tiếng tăm trên thương trường ban ngày oanh oanh liệt liệt ở ngoài kia và giờ nay thì đang lượn vòng quanh nơi đây.

Nơi đây được gọi là nơi khi say rồi thì tiền cũng chỉ như giấy, nơi này không lớn, chủ là một người phụ nữ, nghe nói người này là tình nhân của một nhân vật có tiếng trong giới chính trị, thế nhưng rốt cuộc là tình nhân của ai thì không ai biết, đó vẫn luôn là một điều bí mật.

Có thể, cũng có người biết nhưng chỉ là không dám nói ra.

Lục Danh Dương ngồi trong một góc, lắc lắc ly rượu trên tay, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Cảnh Hạo đang cười đùa với những cô gái ở phía không xa.

Anh không thể không cười khẽnh một cái, đây chính là người đàn ông của Cao Thiên Du sao?

Năm năm rồi, Cảnh Hạo luôn dính tới những lời đồn đại không ngừng, thậm chí còn nhiều hơn cả trước khi đến với Cao Thiên Du.

Thế nhưng, điều này dường như không hề có một chút ảnh hưởng tới tình cảm của hai người, hai người vẫn tay trong tay nhau tham gia các buổi lễ tiệc với bộ dạng rất ân ái.

Đây chính là lý do làm cho Lục Danh Dương càng không can tâm, anh ta không hiểu, tại sao Cảnh Hạo như vậy mà cũng có thể được Cao Thiên Du chấp nhận còn anh ta chỉ phạm có một lần lỗi lầm thì lại không được cô tha thứ.

Hay là cô căn bản chưa từng yêu anh, vì thế mới không thể có một chút rộng lượng, khoan hồng, mới không cho anh một cơ hội.

“Sao thế, bây giờ anh lại có hứng thú với đàn ông rồi à?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Lục Danh Dương.

Anh từ từ thu ánh nhìn về rồi quay sang nhìn người đó, anh nhướn mày hỏi: “Hạ tiểu thư có quyết định rồi?”

Hạ Lam không trả lời ngay, mà cô ta ngồi xuống bên cạnh Lục Danh Dương, dựa người vào ghế.

“Để tôi đồng ý với yêu cầu của anh không khó, Tạt chí Phong đối với Hạ thị mà nói thì chẳng là cái gì cả. Có điều, phải xem anh có thành ý nhiều hay ít thôi.”

Bây giờ cô ta đang cần gấp một người giúp cô ta, nhưng cô ta lại không thể để lộ ra ý nghĩ trong lòng mình quá sớm.

Lục Danh Dương là người thế nào, cô ta kể cả không hiểu thì cũng có thể nhìn rõ anh ta phần nào hoặc ở một số khía cạnh nào đó. Vì thế, cô ta không thể vội, nếu vội thì sẽ bị anh ta ăn chắc rồi.

Cô ta không còn là Hạ Lam của năm năm về trước nữa, sau khi không thể làm người mẫu, cô ta đã vào Hạ thị, trên thương trường chiến đấu, vật lộn năm năm, cô ta đã hiểu nhiều hơn về đời, về người rồi.

“Thành ý à!” Lục Danh Dương nhắc lại một câu, đột nhiên nhướn mày cười: “vị hôn phu của Hạ tiểu thư sáng sớm ngày mai sẽ cùng lên mặt báo với tình nhân của anh ta, tôi báo trước với Hạ tiểu thư một tiếng thế này đã được coi là thành ý chưa?”

“Anh nói cái gì?” Hạ Lam đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Tình nhân của anh ấy? Diệp Dĩ Muội?”

“Hạ tiểu thư đúng là dí dỏm thật đấy, Diệp Dĩ Muội dù gì thì cũng được coi là vợ cũ của anh ta chứ nhỉ?” Lục Danh Dương bật cười, trả lời.

“Anh đang chế giễu tôi?” Hạ Lam hỏi với khuôn mặt lạnh lùng.

Lục Danh Dương lắc đầu nói: “Không, sao tôi lại chế giễu cô chứ, chẳng qua là tôi cảm thấy, tiểu thư và tôi giống nhau, đều bị người mình yêu đá.”

“Nhìn không ra, Lục tiên sinh cũng si tình như vậy, năm năm rồi, vậy mà vẫn chưa quên được Cao Thiên Du.” Hạ Lam cảm thấy có chút nực cười, đàn ông đều thế này à? bên cạnh mình rõ ràng là đã có ai đó rồi vậy mà vẫn muốn có thêm một người nữa.

Cô ra biết rất rõ, mối quan hệ giữa Lục Danh Dương và Triệu Oanh.

Rốt cuộc vẫn còn yêu hay chỉ là không can tâm?

Vấn đề này, cũng là vấn đề cô ta đang kiểm chứng Tần Hàm Dịch, cô ta thực sự rất muốn biết Tần Hàm Dịch rốt cuộc là vẫn còn yêu Diệp Dĩ Muội hay đó chẳng qua chỉ là vì mất đi mà không can tâm?

“Vậy Hạ tiểu thư thì sao? Bây giờ người cô yêu là Tần Hàm Dịch hay là Hứa An Ca? Hay là phụ nữ thay đổi rất nhanh?” Lục Danh Dương không khách khí mà chế giễu lại, giống như Hạ Lam, rõ ràng đang hỏi người phía trước mặt mình, nhưng thực ra lại không hi vọng phải hỏi cái người trong lòng mình nhất.

Lục Danh Dương anh ta mãi mãi không thể nào chấp nhận được việc Cao Thiên Du lại chọn một người như Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo ngoài việc xuất thân hơn anh ta thì chẳng có gì tốt hơn anh ta cả!

“Xem ra Lục tiên sinh không hề có thành ý để nói chuyện với tôi về việc cổ phần khống chế của tạp chí Phong.” Hạ Lam sầm mặt xuống, cô ta hận nhất đó chính là người khác hỏi cô ta câu hỏi như Lục Danh Dương vừa hỏi.

Rõ ràng là Hứa An Ca bỏ cô ta trước, cô ta có gì sai chứ? dựa vào cái gì mà bị người khác chỉ trích là cô ta thay đổi?

Chẳng qua là cô ta muốn yên ổn, còn Tần Hàm Dịch là ứng cử viên phù hợp nhất để chọn.

Hơn nữa, nếu Tần Hàm Dịch không bằng lòng cũng không có ai có thể ép được anh ấy, chẳng phải thế à? vậy thì cô ta có gì sai chứ?

Lục Danh Dương nhìn Hạ Lam đứng lên, đang định rời đi, anh ta nói chậm rãi: “Hạ tiểu thư không muốn biết, tình nhân của Tần Hàm Dịch là ai à?”

Hạ Lam nghe thấy vậy, quả đúng là dừng chân lại, quay đầu sang hỏi: “Là ai?”

“Trần Nhã.” Lục Danh Dương nói đồng dục từng từ một.

“Ha ha....cái đồ tiểu minh tinh hạng hai đấy hả?” Hạ Lam bật cười lạnh lùng, người phụ nữ đó cô ta biết.

Hơn nữa, cô ta không chỉ biết tới sự tồn tại của con người đó, cô ta càng biết rõ, Tần Hàm Dịch không hề yêu người phụ nữ đó, còn về nguyên nhân tại sao mà khiến Tần Hàm Dịch lòng giúp đỡ cô ta thì Hạ Lam lại không hề biết.

“Xem ra điều Hạ tiểu thư biết cũng không hề nhiều. Ví dụ, cô ta rốt cuộc là ai thì Hạ tiểu thư chắc là không biết đâu!” Lục Danh Dương cười rất bình tĩnh, anh ta tin, việc anh ta biết nhất định Hạ Lam rất có hứng thú.

Quả đúng như dự đoán, Hạ Lam sau một hồi do dự cô ta lại ngồi xuống.

Hứa An Ca không biết đã đứng trước cửa sổ bao lâu, cơ thể anh dường như tê dại cả đi rồi.

Anh muốn đi xuống tìm cô, ngay từ lúc anh rời đi đó anh đã muốn đi xuống tìm cô rồi.

Thế nhưng, anh đã nhìn thấy Tần Hàm Dịch bước qua cửa ra ngoài, vì thế anh đã kìm bước chân mình lại không đi tìm cô nữa.

Trước mặt bọn họ, anh cảm thấy bản thân mình mãi mãi giống như một người ngoài, không có cách nào can thiệp vào được, chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn và chờ đợi....

Cuối cùng, điều anh đợi được đó là, cô đang đỡ Tần Hàm Dịch, đi qua trước mặt anh, cô ngẩng đầu lên liếc nhìn về căn biệt thự mà anh đang ở trong đó.

Chỉ là, Hứa An Ca không hề bật điện, nên cô không thể nhìn thấy anh đang đứng ở cửa sổ.

“Em về đi, tự anh vào là được rồi.” Tần Hàm Dịch quay đầu sang nhìn cô, nói với ngữ khí nhẹ nhàng.

Vệ Ngấn cúi đầu xuống nhìn chiếc áo sơ mi thấm một vệt máu của anh, cô do dự vài giây rồi nói: “Em đưa anh về, băng lại vết thương rồi em sẽ về.”

Cô không yên tâm để anh một mình, cô sợ anh sẽ bỏ mặc bản thân không băng bó vết thương lại.

Cô hiểu anh, nếu nhưng cô cứ để một mình anh về, có lẽ anh sẽ thực sự bỏ mặc bản thân, bỏ mặc vết thương.

“.....” Tần Hàm Dịch nhìn cô không chớp mắt, do dự trong giây lát rồi anh cũng gật đầu, không nỡ từ biệt cô.

Có thể, sau này muốn được ở cạnh cô sẽ càng khó khăn hơn.

Anh nói với bản thân mình, chỉ một đêm nay thôi, anh sẽ dung túng cho bản thân chỉ một đêm nay thôi.

“Đi nào!” Vệ Ngấn thu ánh mắt về, đỡ anh, cả hai đi qua cửa căn biệt thự của Hứa An Ca mà bước vào căn biệt thự phía bên cạnh.

Hứa An Ca nhìn toàn bộ cảnh này, đột nhiên anh không nhìn được mà tự chế giễu mình, bản thân đang làm cái gì thế này, anh đã nhìn thấy hết rồi, anh đã mãi nguyện chưa?

Thế nhưng, mãi nguyện rồi đấy mà sao anh vẫn không nhấc chân lên bước đi được?

Anh còn đang đợi điều gì? Đợi cô trở về? Thế nhưng, đêm nay cô sẽ trở về không?

Sự đấu tranh của cô, nỗi đau của cô anh đều hiểu. Thế nhưng, anh vẫn không muốn buông tay cô ra, anh luông cho rằng, anh đã nỗ lực lâu như thế, thôi thì nỗ lực cố gắng thêm một lần nữa.

Có lẽ, anh thực sự sai rồi, anh nên tác thành cho cô và Tần Hàm Dịch mới phải, để cho bọn họ cả nhà được đoàn viên.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Dự Cảm Chẳng Lành

Khi Vệ Ngấn dìu Tần Hàm Dịch về, y tá phụ trách chăm sóc Tần Hàm Dịch đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng khách, vừa nhìn thấy anh quay về, lập tức chạy ra với sắc mặt vui mừng.

“Tần tiên sinh, anh đã đi đâu đấy?...” y tá vui mừng lên tiếng hỏi, đợi tới khi nhìn thấy Vệ Ngấn đi bên cạnh Tần Hàm Dịch giọng nói của cô mới đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt thất vọng rõ ràng đó làm cho Vệ Ngấn đột nhiên nhớ tới bản thân mình nhiều năm trước. Khi cô bắt đầu yêu Tần Hàm Dịch, cô cũng đã có tâm trạng thế này, tuy là rất muốn lại gần anh nhưng lại không dám thể hiện ra.

“Vết thương của anh ấy bị bong ra rồi.” Vệ Ngấn lên tiếng nhẹ nhàng nói với cô y tá không có chút thù hằn gì.

Nếu như, cô không thể ở bên cạnh anh, bọn họ chắc chắn sẽ không ở bên nhau, cô nguyện nhìn thấy có người đối xử tốt với anh.

Bởi vì, cô không muốn nhìn thấy Tần Hàm Dịch lại che giấu, đánh mất bản thân mình mà không đi yêu người khác, cũng không cho người khác yêu anh.

“Vậy để tôi đi lấy hòm thuốc.” cô y tá chớp chớp mắt, nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt rụt rè, quay người đi về phía phòng mình lấy hòm thuốc.

“Ha ha!” Vệ Ngấn bật cười khi nhìn bộ dạng đó.

“Sao thế?” Tần Hàm Dịch nhìn cô không hiểu.

“Đột nhiên em cảm thấy bản thân mình giống như một người phụ nữ độc ác, đã dọa tiểu cô nương kia sợ chết khiếp.” Vệ Ngấn nói đùa trả lời anh, cô đỡ anh đi tới ghế sofa ngồi xuống.

Tần Hàm Dịch hơi nheo mày lại, đúng lúc cô y tá cầm hòm thuốc từ trong phòng đi ra.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô rồi đột nhiên lên tiếng lạnh lùng: “Cô quay về đi! ở đây không cần cô nữa.”

Cô y tá giật mình, lập tức hỏi vụng về: “Tần tiên sinh, tôi đã làm sai điều gì sao?”

Vệ Ngấn đơ người ra, cô không ngờ anh đột nhiên lại nói như vậy.

“Quay về đi, ngày mai tôi sẽ nói với viện trưởng của các cô bảo ông ấy sắp xếp cho cô một công việc tốt một chút.” Sắc mặt Tần Hàm Dịch không hề có một chút thay đổi, anh nói vẻ kiên quyết.

“Thế nhưng....” cô y tá gần như sắp khóc đi, đôi mắt to tròn của cô nhìn chăm chăm vào vết thương của Tần Hàm Dịch: “Vết thương của Tần tiên sinh....”

“Tôi sẽ cho xe đưa cô rời đi.” Tần Hàm Dịch chẳng thèm quan tâm tới lời của cô y tá, anh cầm lấy điện thoại, đang định gọi cho ai đó.

Cô y tá lập tức nhìn Vệ Ngấn cầu cứu, cô không muốn rời đi như thế này.

Vệ Ngấn vừa nãy không hiểu tại sao Tần Hàm Dịch lại có phản ứng như vậy, lúc này thì cô hiểu rồi.

Trong lòng cô thở dài một tiếng, kéo tay Tần Hàm Dịch xuống: “Tần Hàm Dịch, bây giờ muộn thế này rồi, đừng làm phiền người khác tới xử lý vết thương cho anh nữa.”

“Viện anh dưỡng có bác sĩ.” Tần Hàm Dịch quay mặt sang nhìn cô, nói với ngữ khí kiên quyết.

“Thế nhưng anh nửa đêm nửa hôm bảo cô ấy rời đi thế này sẽ có người dị nghị, có việc gì thì để ngày mai nói có được không?”

Không phải Vệ Ngấn không muốn làm người tốt tới cùng, thực lòng cô biết rõ, bất luận cô nói thế nào đều không thay đổi được quyết định của Tần Hàm Dịch, nếu như nói nhiều ngược lại lại khiến cho anh có tâm lý nổi loạn, bắt cô y tá đó lập tức rời đi.

Nhìn cô gái còn trẻ với nét mặt thanh tú, thực ra Vệ Ngấn ít nhiều cũng hiểu được phần nào lí do.

Cô y tá này chắc là có người đã cố tình sắp xếp ở đây rồi!

Quả đúng như vậy, Tần Hàm Dịch nghe thấy thế, liền cười lạnh lùng, hỏi lại: “Em không lo lắng à?”

“Lo lắng cái gì?” Vệ Ngấn bật cười, nhìn anh nheo mày lại càng lúc càng chặt, cô mới nói thỏa hiệp: “Tin tưởng nhau một chút không tốt à?”

Thực ra, cô càng muốn nói, người nên phải lo lắng không phải là cô mà là Hạ Lam.

Nhưng, những lời như vậy, cô không muốn nói trước mặt người khác. Hơn nữa, cô nói thế cũng chỉ làm Tần Hàm Dịch tức giận thôi, như thế anh càng muốn đuổi cô y tá này đi.

Lúc này, không có gì quan trọng hơn vết thương trên người anh.

“Thực sự tin anh?” Tần Hàm Dịch giống như một đứa trẻ, đột nhiên đang tức giận liền bật cười, nắm lấy tay Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn nhìn cô y tá vẫn còn đang đứng trước mặt, cô lúng túng đỏ mặt lên, chỉ có thể nhanh chóng đổi chủ đề câu chuyện: “Xử lý vết thương trước đi đã.”

“Được.” Tần Hàm Dịch hiếm có mới có lúc gật đầu ngoan ngoãn thế này, anh nhìn cô y tá: “Cô lại đây đi.”

“Vâng.” Cô y tá che giấu đi sự tổn thương trong ánh mắt, đi tới trước mặt Tần Hàm Dịch, đặt hòm thuốc xuống rồi bèn tới cởi áo Tần Hàm Dịch ra.

“Không cần đâu, tự tôi làm được.” Tần Hàm Dịch lạnh lùng lên tiếng ngăn cô ta lại, rồi một tay tự mình cởi ra.

Vệ Ngấn vốn muốn rút tay ra để cho anh dùng hai tay để cởi cúc áo hơn, không muốn Tần Hàm Dịch cứ nắm chặt lấy tay cô không chịu buông, Vệ Ngấn trong lòng bất lực, nhưng cũng không muốn nói gì trước mặt y tá vì thế chỉ có thể mặc anh

Có điều cho dù là dùng một tay nhưng anh cũng cởi được cúc áo với tốc độ khá nhanh.

Vệ Ngấn không thể không suy nghĩ linh tinh, cô nghĩ vẫn còn có thể giữ được tốc độ như vậy, chắc là bao nhiêu năm nay luyện tập như thế này nhiều rồi.

“Em đang suy nghĩ linh tinh cái gì thế?” Tần Hàm Dịch nheo mày nhìn cô, đột nhiên anh nhìn thấy tâm tư của cô.

Vệ Ngấn liền lúng túng, vội vàng phủ nhận: “Làm gì có gì đâu.”

“Không có?” Tần Hàm Dịch nhìn cô chăm chăm, anh lại nắm tay cô chặt hơn nữa: “Đang nghĩ linh tinh về anh, xem anh sẽ xử lý em thế nào.”

Lời nói đó, ngữ khí đó quá là ám muội, làm cho Vệ Ngấn đỏ mặt lên, cô ngược mắt nhìn cô y tá có chút ngượng ngùng.

Cô y tá lúc này đang cúi đầu, vừa mới lấy nước sát trùng ra, dùng bông thấm vào và lau đi vết máu trên vết thương cho anh.

Sự chú ý của Tần Hàm Dịch dồn hết về phía Vệ Ngấn, nhưng sự chú ý của Vệ Ngấn lại hướng về chỗ vết thương của anh.

Nhìn cô y tá nhỏ rượng y tế lên bông rồi chấm vào vết thương của anh, Vệ Ngấn nheo mày lại, trong lòng cảm thấy đau thay cho anh.

Tần Hàm Dịch lại cười nhìn và hỏi lại cô: “Đau không?”

“.....” Vệ Ngấn đúng là cạn lời, sao con người này lại có thể như vậy chứ?

Trước đây sao cô không phát hiện ra anh lại có thiên tài về cái khoản làm cho người khác bất lực thế cơ chứ.

“Không đau.” Vệ Ngấn tức giận quay mặt sang một bên, không nhìn anh nữa.

Nếu chỉ có hai người bọn họ, anh nói thì có thể cô sẽ đều kệ anh, nhưng lúc này anh lại trêu chọc cô như vậy trước mặt cô y tá cũng có lòng với anh, như thế chẳng phải là hơi tàn nhẫn à!

“Không đau em nheo mày nhăn mặt làm cái gì?” Tần Hàm Dịch giả vờ như không nhìn thấy sự lúng túng trên khuôn mặt cô, anh tiếp tục nói.

Tới lúc này mà Vệ Ngấn vẫn còn chưa biết anh đang cố ý trêu cô thì đúng là đồ ngốc.

Cô quay sang nhìn anh bất lực, cô không mở miệng nói thêm gì nữa, anh cũng không có cách nào mà trêu cô thêm.

Cô y tá làm với những động tác rất chuyên nghiệp, nhanh chóng giúp Tần Hàm Dịch băng bó lại vết thương, thu dọn đồ đạc xong, do dự một lát cuối cùng vẫn nói: “Tần tiên sinh, vết thương của anh không thể bị bong ra lần nữa nếu không sẽ rất khó để hồi phục.”

“Ừm, tôi biết rồi, cô đi nghỉ ngơi đi.” Tần Hàm Dịch nhìn cũng không nhìn cô ta, bèn nói.

“Vâng.” Cô y tá trả lời với giọng có phần yếu ớt, rụt rè nhìn Tần Hàm Dịch rồi lại quay sang nhìn Vệ Ngấn, trong ánh mắt là sự ngưỡng mộ.

Cô ta đã xem báo, cô ta biết nhà thiết kế nổi tiếng Vệ Ngấn này chính là vợ cũ của Tần Hàm Dịch.

Cô ta không biết bọn họ tại sao ly hôn, nhưng cô ta thực sự rất ngưỡng mộ sự biến thân hoa lệ của Vệ Ngấn, cô ta cũng muốn giống như Vệ Ngấn.

Cầm hòm thuốc lên, cô ta thu ánh mắt về rồi quay trở về phòng của mình ở tầng một.

“Đi theo anh.” Tần Hàm Dịch kéo tay Vệ Ngấn, đi lên tầng hai, anh sợ tầng một có người ở cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Em không lên nữa đâu, em phải về rồi.” Vệ Ngấn đứng yên tại chỗ bất động.

Tần Hàm Dịch vừa nãy còn với khuôn mặt vui vẻ, giờ đã trùng xuống, anh im lặng một lúc đột nhiên nói ra một câu: “Anh muốn đi tắm.”

Vệ Ngấn đơ người ra, nhìn lên vết thương trên người anh.

“Người anh còn đang bị thương, sao mà tắm được?” Vệ Ngấn vừa hỏi rồi liền thấy hối hận.

Cô cảm thấy cứ gặp phải Tần Hàm Dịch là cô lại như kẻ ngốc, hoặc có thể là anh quá hiểu cô.

Quả đúng như thật, Tần Hàm Dịch không khách khí mà yêu cầu: “Em tắm giúp anh.”

“Em thực sự phải về rồi.” Vệ Ngấn không thể không sầm mặt xuống, bọn họ làm thế này là thế nào?

Anh đã có vị hôn thê rồi, cô cũng đã quyết định sẽ không có bất kì liên quan gì tới anh rồi, nếu như vẫn tiếp tục thế này chỉ có thể làm cho mọi người đều khó xử, sao lại phải làm thành ra như thế chứ!

Tần Hàm Dịch không ngờ cô lại từ chối kiên quyết như thế này, ánh mắt anh thoáng qua sự tổn thương, anh cười lạnh lùng hỏi cô: “Vội về với Hứa An Ca à?”

Con tim Vệ Ngấn đột nhiên đau nhói trước câu hỏi đó của anh, cô tưởng anh đã hoàn toàn thay đổi rồi, không ngờ anh nói lời vẫn làm người khác tổn thương như vậy, giống như một chiếc gai, lúc nào cũng có thể đâm vào người khác.

Cô che giấu đi cảm xúc trong ánh mắt, kìm nén nỗi đau trong lòng, cô khẽ nói ra một từ: “Đúng!”

“Anh không cho phép!” Tần Hàm Dịch đột nhiên phẫn nộ gầm lên, kích động tới mức lồng ngực anh không ngừng phập phồng, anh kéo tay của cô, không ngừng dùng lực làm cô cảm thấy đau.

Chỉ là, nỗi đau này không đau bằng nỗi đau trong lòng cô.

Nhưng, đau rồi thì có thể sao chứ? bọn họ đêm nay có thể trốn ở đây, không đối mặt với hiện thực, vậy còn ngày mai thì sao? Bọn họ chẳng phải vẫn chỉ được nhìn đối phương từ xa à?

“Tần Hàm Dịch, anh ấy là chồng em.” cô lên tiếng nhắc nhở anh, dùng lời nói có thể khiến anh đau đớn nhất để làm anh thức tỉnh.

Dù là thứ buông tay được hay không buông tay được thì cuối cùng cũng phải buông, vì anh, cô không muốn giày vò thêm nữa.

“Anh ta không phải, anh mới là chồng em, anh mới là cha của Lạc Lạc.” Tần Hàm Dịch không chút do dự, anh nói phản bác ngay lập tức.

“Tần Hàm Dịch!” Vệ Ngấn giật mình, quay đầu nhìn sang phía phòng của cô y tá, cô không thể để bất kì người nào biết về sự việc này, ít nhất là ở thời điểm hiện tại.

Cô không muốn để cho đám phóng viên kia làm phiền tới cuộc sống yên bình của hai mẹ con cô, cô không muốn để thân thể Lạc Lạc bị lộ ra rồi để cho thiên hạ bàn tán, suy đoán xem đó là con của ai.

Tần Hàm Dịch đột nhiên hiểu được suy nghĩ của cô, anh đem đầu mình áp sát vào trán cô, khẽ nói thì thầm: “Anh xin lỗi, vừa nãy anh đã quá kích động.”

“Tần Hàm Dịch, anh phải sống thật tốt, đừng để em phải lo lắng cho anh.” Vệ Ngấn khẽ nói một câu rồi cô lùi về phía sau, muốn quay người bước đi.

“Dĩ Muội, em đã đồng ý với anh hôm nay sẽ ở cùng anh.” Tần Hàm Dịch vẫn không chịu bỏ cuộc, anh giống như một đứa trẻ luôn ghi nhớ lời hứa của người khác, anh không muốn quá cưỡng ép nhưng cũng lại không muốn buông tay.

“Tần Hàm Dịch, chúng ta làm thế này là không đúng.” Vệ Ngấn muốn từ chối, có thể ngữ khí của anh làm cho con tim cô rất đau, nhưng cô không nói ra được lời cứng rắn.

“Kể cả là sai, chúng ta cũng chỉ sai một đêm nay thôi có được không?” Tần Hàm Dịch nắm chặt lấy tay cô, chỉ sợ anh nói tay ra thì cô sẽ vùng ra mà chạy mất.

“Thế nhưng...” Vệ Ngấn đang định nói nhưng Tần Hàm Dịch đột nhiên cúi đầu xuống, hôn lên môi cô, ngăn lại hết những lời cô muốn nói.

“Ừ.....” Vệ Ngấn đột nhiên hai mắt tròn xoe, cô vừa mới vùng vẫy muốn thoát ra thì anh bèn hức một tiếng, cô tưởng là chạm vào vết thương của anh nên cô lập tức không dám động đậy nữa.

Ngay sau đó anh bèn bế cô lên, nhanh chóng đi hướng về phía cầu thang.

Vệ Ngấn lúc này phát hiện mình bị lừa rồi nhưng cũng đã muộn.

Cô mà vùng vẫy thêm nữa sẽ làm vết thương của anh bị đau cũng không nói làm gì những rõ ràng là đang tỏ ra nũng nịu.

Cách biệt năm năm, Tần Hàm Dịch dường như vẫn có thể dễ như bàn tay để nhìn ra được điểm yếu của Vệ Ngấn.

Nói cho cùng, chẳng qua là cô thương anh, cô không nhẫn tâm với anh mà thôi.

Anh bế cô nhanh chân đi lên tầng, môi anh vẫn quấn lấy môi cô, anh chỉ sợ lúc anh bỏ ra cô sẽ nói “không.”

Bất luận thế nào, đêm nay anh nhất định phải giữ cô lại, anh sợ một khi bỏ cô ra thì anh sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.

Động tác nguy hiểm cao độ thế này, cô sợ sẽ ngã bèn chỉ có thể vòng tay lên cổ anh để giữ lấy sự thăng bằng.

Khi mà tiếng bước chân của Tần Hàm Dịch biến mất khỏi cầu thang, cô y tá lúc này đang dựa người vào cửa phòng ngủ mới từ từ nhấc chân đi về phía giường mình.

Cô ta tưởng rằng cô ta sẽ có cơ hội, trước khi tới đây viện trưởng đã nhắc khéo cô ta rằng chỉ cần cô ta “phục vụ” tốt cho Tần tiên sinh thì sau này cô ta muốn có thứ gì liền có thứ đó.

Ai mà không muốn làm cô bé Lộ Lem chứ, cô ta cũng không phải ngoại lệ.

Cô ta nghĩ rằng, cô nam quả nữ cùng ở trong một căn nhà, Tần Hàm Dịch ít nhất cũng sẽ động lòng trước cô ta, dù sao thì Tần Hàm Dịch cũng có tiếng là phong lưu, sớm đã được lan truyền ở ngoài rồi.

Thế nhưng, bọn họ đã tới đây hai ngày, hôm qua thì Tần Hàm Dịch đóng chặt cửa ở trong phòng làm việc, hôm nay thì đi ra ngoài với cái cô minh tinh đó một lúc, quay về thì vết thương bị bong ra. Sau nữa thì trời đã tối, anh ra ngoài đi dạo. Cô ta đã khuyên bảo rằng trời tối muộn rồi nhưng anh vẫn chẳng thèm quan tâm tới lời cô ta nói, đi thẳng ra ngoài.

Cô ta vốn không hiểu, bản thân rất cuộc không tốt ở đâu, tại sao Tần Hàm Dịch ngay đến cả nhìn cô ta cũng chẳng thèm.

Bây giờ cô ta hiểu rồi, bởi vì trong mắt anh, chỉ có thể nhìn thấy một người phụ nữ, vì thế, thực ra những người phụ nữ khác bất luận là tốt xấu thế nào, cho dù đứng trước mặt anh cởi sạch đồ ra anh cũng có thể coi như nhìn mà không thấy.

Tần Hàm Dịch lấy chân đạp cửa đóng vào, anh đặt Vệ Ngấn lên ghế sofa. Lúc này anh mới nở rời môi cô ra, anh ghé sát vào tai cô thì thầm:

“Vợ anh, giúp anh tắm đi! Em xem người anh này, hôi lắm rồi.”

Một tiếng “vợ ơi” của anh làm cho con tim cô vừa đau vừa mềm nhũn ra, nhưng cô không dám thể hiện ra nét mặt, sợ anh đau lòng.

Cô nghĩ, nếu đã không tránh đi được vậy thì hãy tùy hứng một lần, coi như đêm nay là một giấc mơ.

“Đã mấy ngày anh không tắm rồi?” cô giả vờ hít hà trên cơ thể anh rồi nói: “Hôi quá!”

Thực ra trên người anh chẳng có mùi gì cả! chẳng qua là cô nói theo lời anh để làm cho giấc mơ này được kết thúc.

Tần Hàm Dịch cúi đầu xuống ngủi ngủi, rồi cũng gật đầu: “Vợ à! vậy thì chúng ta đi tắm cho thơm nhé!”

Anh chưa nói dứt lời đã bế cô lên, nhanh chân đi vào phòng tắm.

“Anh thả em xuống, em tự mình đi được!” cô nói dứt lời thì anh cũng đã bế cô vào tới phòng tắm, anh đặt cô xuống trước chiếc gương lớn, anh ôm lấy cô từ phía sau, anh thì thầm bên tai cô: “Vợ à, đây là mơ đúng không?”

“Đúng, đây là mơ.” Vệ Ngấn nhìn vào ánh mắt anh trong gương, hình ảnh anh nhòe đi qua đôi mắt ọng nước của cô.

“Đừng khóc.” Anh hôn lên tai cô, dường như chìm vào trong hồi ức, anh lại nói khẽ: “Vợ à, đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy em cười, mỗi lần nhắm mắt lại, muốn nhìn thấy em, lại sợ nhìn thấy em. Bởi vì mỗi lần em xuất hiện ở trong giấc mơ của anh, đều là hình ảnh mặt em đắm nước mắt tố cáo anh, em nói em hận anh, cả đời này sẽ không tha thứ cho anh. Mới đầu anh rất sợ, sợ em sẽ hận anh cả đời, sau đó, ngày tháng lâu rồi, anh

ngũ như vậy cũng tốt, ít nhất em sẽ không quên anh, hận còn hơn là quên mất anh....”

“Tần Hàm Dịch....” tiếng nói cô ghen ngào cùng với tiếng khóc.

“Trong mơ, lúc nào em cũng như bây giờ, gọi anh cả họ cả tên....” anh lại hôn lên tai cô, hôn vào cổ cô: “Nhưng, đây là lần đầu tiên anh có thể hôn em.”

Vệ Ngấn không nghe thêm được nữa, cô đột nhiên quay người lại, kiễng chân lên hôn vào môi anh, cô như thể muốn đem những lời anh nói nuốt trọn vào trong miệng mình.

Tần Hàm Dịch sau khi đờ người ra một chút, anh ôm lấy eo cô, rồi đưa tay lên gáy cô, ghì chặt nụ hôn hơn nữa như thể muốn hít hết những hơi thở mà cô thở ra....

Cùng với nụ hôn say đắm kéo dài, bàn tay anh ôm lấy eo cô lại từ từ trượt xuống, luồn qua chiếc áo cô tiến vào bên trong, chạm vào làn da mềm mại của cô, khẽ khàng vuốt nhẹ nhàng.

Cô dường như vẫn còn chút lí trí, muốn bỏ anh ra nhưng anh lại dùng lực áp sát cơ thể mình vào cơ thể cô, không chịu bỏ ra.

Mơ thôi cũng được mà hiện thực cũng xong, anh chỉ cần biết, giây phút này, anh không muốn bỏ cô ra, nới lỏng tay ra thôi anh cũng không muốn.

Cô càng có ý đẩy anh ra thì anh càng hôn cô nồng nhiệt hơn tới mức cô gần như nghẹt thở, anh hôn cô tới mức cô không biết phản ứng lại thế nào nữa mà cơ thể mềm nhũn ra ngã vào lòng anh.

Bàn tay anh vẫn không ngừng chạy khắp da thịt cô, làm cho cơ thể đã bao lâu không được trải qua chuyện thế này của cô run lên không ngừng.

Những ngón tay dài của anh đặt lên khuy áo trước ngực cô, động tác nhanh nhẹn, ngay sau đó chiếc áo ngực đã được lộ ra ngoài, lồng ngực cô thở hổn hển rồi thì chiếc áo ngực cũng được người đàn ông tháo ra.

Lúc này anh đã bỏ qua đôi môi cô, cho cô cơ hội để hít thở khi mà suýt nữa bị nghẹt thở bởi nụ hôn của anh, lúc này miệng anh ghé sát vào vành tai cô, anh cố ý thì thầm trêu chọc cô: “Năm năm rồi, em vẫn không thay đổi loại áo ngực, vẫn là cái loại mà anh dễ dàng tháo ra được như ngày xưa!”

Khuôn mặt Vệ Ngấn đột nhiên ửng đỏ lên, rồi nét đỏ hồng hào đó chạy cả xuống ngực, sang cả hai bên tai.

Tần Hàm Dịch ngậm lấy tai cô, anh dùng lưỡi liếm nhẹ lên đó, anh thì thầm giọng nói mơ màng: “Vợ à, anh nhớ em lắm.....”

“Tần Hàm Dịch....” Vệ Ngấn hơi nghẽn cổ lên, dường như chỉ có thể này cô mới có thể dễ dàng hít thở.

“Vợ gọi anh làm Hàm Dịch đi!” Tần Hàm Dịch khẽ cắn lấy tai cô, nói.

“Hàm Dịch....” Vệ Ngấn ôm chặt lấy cơ thể anh mới không để cho cơ thể mình mềm nhũn ra mà trượt xuống.

“Dĩ Muội....” anh nắm lấy một bàn tay cô, kéo xuống, đặt vào phần dưới cơ thể đang nóng lên của mình: “Dĩ Muội, nó cũng rất nhớ em....”

Vệ Ngấn giật mình, cô đang định rút tay về nhưng lại bị anh ấn xuống.

“Dĩ Muội, em đừng bỏ mặc nó, đã năm năm rồi nó mới lại thế này, em thương nó một chút đi mà!” anh thấp giọng nói như cầu khẩn bên tai cô, nghe thì có vẻ phù phiếm nhưng từ miệng anh thì có vẻ như lại rất chân thực.

Bàn tay Vệ Ngấn vừa chạm vào liền dừng lại, nhất thời cô chưa kịp phản ứng lại.

“Anh muốn nói.....” cô vừa lên tiếng thì thềm anh liền lập tức khẳng định: “Nó chỉ nhận một người chủ nhân là em thôi, em đi bao lâu rồi thì nó đã cô đơn bấy nhiêu lâu....”

Nụ hôn của anh cùng với những câu anh vừa nói làm cho cô cứng đờ người lại.

Bọn họ đã chia ly năm năm rồi, cô chưa từng nghĩ Tần Hàm Dịch liệu có vì cô mà giữ mình.

Năm năm trước khi còn hận, cô tưởng rằng anh sớm đã hoàn toàn quên cô rồi.

Cho dù, bây giờ cô không còn hận nữa, thế nhưng anh cũng đã có vị hôn thê ở bên cạnh, anh là một người đàn ông bình thường, những việc như thế sao anh có thể làm được.....

Nhưng hóa ra.....

Phụ nữ là một loài động vật cảm tính, dễ dàng bị cảm động, huống hồ, anh đã vì cô mà giữ mình những năm năm như thế.

Dù có những lời yêu thương ngọt ngào đến đâu cũng không bằng những lời nói vừa rồi của anh.

Anh đã dùng hành động để chứng minh tình yêu của anh, chứ không vì thời gian lâu rồi mà sẽ thay đổi....

Trong lúc cô đang đờ người ra, bàn tay anh đã vòng qua phía trước, đặt lên một bên má cô, rồi lại vòng qua cổ cô, còn một bàn tay kia thì lần xuống dưới cởi nốt những chiếc cúc áo còn lại....

Động tác anh nhanh chóng đem những chiếc cúc cởi ra, anh kéo chiếc áo ra, chiếc áo trượt qua hai bờ vai cô và trượt xuống.

Cơ thể cô với làn da trắng hồng ngay tức thời như được “phơi” ra trước mặt anh, anh không thể không nhìn cô từ trên xuống dưới và thở hổn hển, anh từ từ cúi người xuống, hôn lên đôi gò bồng đào mềm mại đó của cô....

“Hàm Dịch....” đôi bàn tay của Vệ Ngấn duỗi thẳng ra luồn vào mái tóc ngắn của anh, cô hơi ngẩng đầu lên, hít thở càng lúc càng nặng nề, lồng ngực cô phập phồng cùng với sự tiếp xúc của đôi môi anh....

Tần Hàm Dịch nắm lấy tay cô đặt vào cơ thể mình qua chiếc áo sơ mi.

Cô như hiểu ý anh, cô kéo chiếc áo của anh xuống trượt qua hai vai, cơ thể cuồn cuộn và nóng hổi đó của anh lập tức tiếp xúc với da thịt cô.

“Tần Hàm Dịch, vết thương của anh....” cô đã bị anh hôn làm cho trở nên mơ màng, nhưng vẫn không quên đi vết thương trên người anh.

Anh ngẩng đầu lên, cắn vào mũi cô, giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm trả lời cô: “Không sao, kể cả có phải chết trên người em anh cũng bằng lòng.”

Lúc này Vệ Ngấn chỉ cảm thấy đầu óc mình đang căng ra và trống rỗng, cô không còn nghĩ được điều gì khác.

Hai người nhìn nhau với ánh mắt ngọt ngào và nồng nhiệt, nhưng không được bao lâu tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên phá tan sự im lặng trong căn phòng.

Cơ thể Vệ Ngấn run lên, cô đưa tay vào túi quần, muốn tìm chiếc điện thoại đang không ngừng đổ chuông đó.

Chỉ là, bàn tay cô còn chưa kịp cho vào túi quần thì liền bị Tần Hàm Dịch nắm lấy.

“Đừng bắt máy!”

Không biết tại sao, anh có một dự cảm, chỉ cần cô nhận cuộc điện thoại này thì giấc mơ khó khăn lắm mới có được này của bọn họ sẽ biến mất.

Vệ Ngấn đang có chút do dự thì điện thoại lại ngừng đổ chuông, Tần Hàm Dịch lập tức muốn lại hôn cô để xóa tan đi bầu không khí lạnh lẽo vừa bị cắt ngang đó.

Thế nhưng, chuông điện thoại vừa dứt chưa được mấy giây thì lại một lần nữa vang lên.

Còn Tần Hàm Dịch thì vẫn một mực khăng khăng nắm chặt lấy tay cô, không để cho cô nhận cuộc điện thoại này.

“Tần Hàm Dịch, anh bỏ em ra, có thể là Lạc Lạc có chuyện gì.” Vệ Ngấn nói nhẹ nhàng nhắc nhở anh.

Tần Hàm Dịch sau khi nghe cô nói hai tiếng Lạc Lạc thì cuối cùng cũng có chút do dự và bỏ cô ra.

Điện thoại của bất kì ai anh đều có thể ngăn lại, nhưng Lạc Lạc không phải ai khác mà nó là con trai anh.

Vệ Ngấn liếc nhìn anh rồi quay mặt sang một bên, sờ lấy điện thoại, ấn nút nghe.

“Tiểu Ngấn, khi nào em về? Lạc Lạc tỉnh rồi, cứ khóc đòi tìm em thôi.” Giọng nói của Hứa An Ca lập tức vang lên ở đầu dây bên kia.

“Vâng, em biết rồi, em về ngay đây.” Giọng nói Vệ Ngấn hơi khàn khàn trả lời anh một câu rồi liền cúp máy.

Tần Hàm Dịch cúi người xuống nhặt chiếc áo dưới đất lên đưa cho cô, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Lạc Lạc khóc tìm em.” Vệ Ngấn bình tĩnh nhận lấy chiếc áo trên tay anh rồi mặc lên người. Cô biết, Hứa An Ca đang nói dối, Lạc Lạc rất hiểu chuyện, từ trước tới nay rất ít khi tỉnh dậy lúc nửa đêm, mà có tỉnh dậy, kể cả là khóc thì người đầu tiên thẳng bé tìm là Hứa An Ca chứ không phải người làm mẹ là cô.

Thế nhưng, cô có thể nói gì? Vạch trần rằng Hứa An Ca đang nói dối à? cô có tư cách gì chứ?

Thực ra, cô nên cảm ơn Hứa An Ca, nếu không phải anh gọi điện thói thì đêm nay cô thực sự sẽ phạm sai lầm.

Cô và Tần Hàm Dịch ở bên nhau thế này thì có khác gì là lén lút, là ngoại tình?

Anh đã có vị hôn thê, cô có một người chồng trên danh nghĩa, cho dù cô không quan trọng thế diện của mình nhưng Hứa gia không nên bị cô làm cho liên lụy.

Con người khi đã bình tĩnh lại thì sẽ nghĩ được rất nhiều. Thế nhưng, vừa nãy nhất thời nóng vội, cô thiếu chút nữa mà bỏ qua tất cả để ở bên anh.

Tần Hàm Dịch đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn cô, hóa ra không cần trời phải sáng mà giấc mơ đã tỉnh rồi.

Cho tới cuối cùng thì cô đã không còn là của anh nữa....

Vệ Ngăn cúi đầu xuống đơm cúc áo, cô biết anh đang nhìn cô, cô lại không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, sự đau lòng trong ánh mắt anh nếu cô nhìn vào thì sẽ mềm lòng và càng bị lún sâu hơn vào lỗi lầm.

Cô ngay cả tới hơi thở cũng kìm nén lại, dưỡi như cô muốn làm cho bản thân mình yên lặng giống như đã biến mất rồi.

“Rầm....”

Đột nhiên, tiếng cửa ra rồi đóng rầm lại vang lên, làm cho hai người giật mình trở về thực tại, hai người ngược mắt nhìn nhau, Tần Hàm Dịch nhanh hơn Vệ Ngăn một bước, anh chạy ra ngoài, liền nhìn thấy Hạ Lam đang xông vào.

“Sao em lại tới đây?” Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, nói với ngữ khí gằn giọng xuống.

“Sao em lại tới đây à?” Hạ Lam khẽ cười: “Nghe xem anh đang hỏi cái gì, em tới thăm vị hôn phu của em không được à?”

“Cùng anh ra ngoài.” Tần Hàm Dịch nắm lấy tay cô ta định kéo cô ta ra ngoài.

Hạ Lam liếc nhìn nửa người trên đang “trần trụi” của Tần Hàm Dịch, rồi ánh mắt lại hướng về phía cửa phòng tắm, cô ta muốn vùng tay thoát khỏi sự khống chế của Tần Hàm Dịch nhưng không được.

Không vùng ra được, cô ta cũng chẳng thèm cố nữa làm gì, chỉ hướng về phía cửa phòng tắm nói giọng đầy chế giễu: “Diệp Dĩ Muội, cô còn không định đi ra à?”

“Hạ Lam, điên đã đủ chưa hả?” Tần Hàm Dịch đỏ mặt lên, Hạ Lam lúc này đã hoàn toàn mất kiểm soát, anh lo lắng cô ta sẽ làm điều gì tổn thương tới Diệp Dĩ Muội.

Ngàn vạn lần sai đều là lỗi của anh chứ không được đổ lên người Diệp Dĩ Muội, bất kể ai cũng không được.

Bị Hạ Lam gọi tên lên như thế, Vệ Ngấn đương nhiên không thể ở trong nhà tắm mãi được.

Cô chỉnh lại quần áo rồi từ trong phòng tắm bước ra.

Hạ Lam chỉ liếc mắt cũng đã nhìn thấy vết hôn đỏ lên trên cổ Vệ Ngấn, ánh mắt cô ta sắc như dao, nói mỉa mai: “Hứa phu nhân, xin hỏi, sao cô muộn thế này lại xuất hiện trong phòng tắm của vị hôn phu của tôi?”

“Tôi đi trước đây.” Vệ Ngấn không muốn tranh cãi, bởi vì cô không biết đứng ở góc độ nào để tranh cãi, cô không thể lấy tình yêu ra làm cái cớ để làm tổn thương người khác.

Vệ Ngấn và Tần Hàm Dịch với khuôn mặt đầy sự phẫn nộ nhìn nhau một cái, cô dùng ánh mắt để cầu khẩn anh, xin anh đừng nói gì cả.

Bọn họ có tư cách gì để trì trích Hạ Lam? Bất luận người Tần Hàm Dịch yêu là ai nhưng Hạ Lam mới là vị hôn thê của anh.

Lỗi là ở bọn họ, nhất thời mất kiểm soát mà quên đi thân phận của bản thân.

Vệ Ngấn cố ý lờ đi ánh mắt đau khổ của anh, cô nhắc chân với bước chân khó khăn đi về phía cửa với sự kiên quyết.

Lúc Vệ Ngấn đi ngang qua hai người, Hạ Lam tưởng rằng đã bình tĩnh hơn đột nhiên khùng lên.

Sự chú ý của Tần Hàm Dịch dồn hết về phía Vệ Ngấn nhất thời không đề phòng Hạ Lam, nên đã bị Hạ Lam vùng tay ra.

Hạ Lam vừa có được tự do, lập tức xông tới trước Vệ Ngấn, giơ tay lên giáng xuống một cái tát.

“Bốp!”

“Diệp Dĩ Muội, đây chính là hậu quả của việc cô đi quyến rũ chồng người khác.”

Tiếng cái tát vang lên lạnh lạnh, sau khi một nửa câu nói của Hạ Lam vang lên.

“Hạ Lam!” Tần Hàm Dịch phần nộ gầm lên, xông lại gần, kéo Hạ Lam ra, giơ tay lên, nhắm thẳng vào mặt Hạ Lam.

“Đánh đi! Sau đó đi ra ngoài nói với người khác, anh và người phụ nữ phóng đảng này rốt cuộc đã làm cái gì?” Hạ Lam bật cười dữ tợn, không hề có một chút sợ hãi.

Bàn tay giơ lên của Tần Hàm Dịch cuối cùng cũng đã không giáng xuống.

Tuy anh tức Hạ Lam đã nói lời làm tổn thương tới Diệp Dĩ Muội, nhưng cục diện thế này là do một tay anh tạo thành, anh có thể trách ai được?

Nếu là năm năm về trước anh nhất định sẽ không chút do dự mà tát Hạ Lam.

Nhưng, thời gian năm năm, anh đã học được cách đứng trên vị trí của người khác để suy xét sự việc.

Chỉ là những lời của Hạ Lam đã hoàn toàn làm cho anh vô cùng phần nộ.

Vệ Ngấn nhìn ánh mắt của Tần Hàm Dịch với sự tức giận trong đó, cô giữ lấy cổ tay anh kéo xuống rồi nhìn thẳng đối mặt với Hạ Lam.

Cái tát đó của Hạ Lam cô đã nhận lấy và hoàn toàn không còn thấy áy náy gì nữa.

“Hạ tiểu thư, hôm nay là lỗi của tôi, vì thế tôi can tâm tình nguyện nhận lấy cái tát đó. Nhưng, Hạ tiểu thư có từng nghĩ, năm năm trước, người đàn ông mà Hạ tiểu thư thương nhớ ngày đêm và nghĩ mọi cách để tranh giành lấy lại chính là chồng tôi? Nếu như tôi không chịu thì Hạ tiểu thư năm đó được coi là gì?”

Lúc trước cô không lên tiếng không có nghĩa là cô yếu đuối dễ bắt nạt, không có nghĩa là cô sẽ nhận tất cả lỗi lầm.

Hạ Lam đột nhiên mặt trắng bệch ra trước những lời nói của Vệ Ngấn, cô ra nghiêng răng nhấn mạnh: “Bây giờ anh ấy là vị hôn phu của tôi.”

Vệ Ngấn nhìn chăm chăm Hạ Lam, không muốn tranh luận thêm với cô ta nữa, cô nhấc chân đi ra ngoài, khi đi tới cửa, cô liền nghe thấy tiếng nói gằn xuống của Tần Hàm Dịch: “Hạ Lam, lễ đính hôn của chúng ta bị hủy bỏ.”

Không phải là đang hỏi ý kiến của Hạ Lam mà chỉ là một tiếng thông báo thôi.

Trước đêm ngày hôm nay Tần Hàm Dịch cho rằng, nếu người đó không phải là Diệp Dĩ Muội thì ai cũng thế cả, anh làm thế là làm tròn trách nhiệm với bà nội, với Tần gia.

Nhưng, anh đột nhiên phát hiện, người phụ nữ đó là ai cũng đều không được, nếu không phải là Diệp Dĩ Muội thì anh nguyện cả đời cô đơn, nguyện có lỗi với Tần gia....

Vệ Ngấn nghe thấy vậy, đột nhiên dừng chân lại, khi tiếng nói của Hạ Lam vang lên cô lại nhấc chân đi ra ngoài.

Cô không muốn nghe, cô không dám nghe tiếp, rõ ràng là cô đã quyết định rồi nhưng cuối cùng đã làm mọi chuyện loạn hết cả lên.

“Anh nói cái gì?” Hạ Lam không dám tin vào tai mình cô ta nhìn Tần Hàm Dịch: “Bởi vì em đã tát người phụ nữ đó một cái?”

“Hạ Lam, không có liên quan gì tới cô ấy, là do anh. em nên hiểu rõ hơn ai hết, anh không đón nhận được người phụ nữ khác.” Tần Hàm Dịch cố gắng giải thích, nhưng lại phát hiện bất kì lời giải thích nào lúc này cũng đều không có tác dụng.

“Vậy thì tại sao anh còn đồng ý đính hôn? Nếu, cô ta không quay trở về liệu anh có đột nhiên thay đổi không?” Hạ Lam lùi về phía sau một bước, phẫn nộ nhìn Tần Hàm Dịch.

“Anh nói lại một lần nữa, không có liên quan gì tới cô ấy, cho dù chúng ta hủy lễ đính hôn rồi anh và cô ấy cũng sẽ không ở bên nhau.” Tần Hàm Dịch đặt tay lên trán nói về bực dọc.

Hạ Lam gật đầu, đột nhiên quay người chạy ra ngoài.

Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, nhìn cô ta chạy đi rồi mới ý thức được có gì đó không đúng, liền vội vàng đuổi theo.

Chỉ là, vừa mới ra khỏi cửa, anh liền nhìn thấy Hạ Lam và cô y tá đang đứng ở cửa cầu thang, còn Hạ Lam thì không ngừng lùi về phía sau, dường như phía dưới cầu thang có gì đó làm cho cô ta vô cùng sợ hãi....

Con tim Tần Hàm Dịch đột nhiên đập dồn dập, sau khi dừng bước lại vài giây anh nhanh chóng sải bước về phía trước, khi ánh mắt anh nhìn xuống dưới cầu thang, cơ thể cao lớn của anh đột nhiên run lên.

“Tần tiên sinh....Hạ tiểu thư đã đẩy Vệ tiểu thư....đẩy Vệ tiểu thư xuống....” cô y tá lắp ba lắp bắp, nói dè dặt.

“Không phải...không phải em....” Hạ Lam hốt hoảng lắc đầu lia lịa.

“Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì tôi sẽ làm cho cô và Hạ gia biến mất khỏi nơi đây.” Tần Hàm Dịch với khuôn mặt đầy sự thù hận, anh lạnh lùng nói ra một câu rồi chạy xuống dưới.

“Dĩ Muội....” anh đau lòng gọi tên cô, ánh mắt anh đã bị nhuộm đỏ bởi vết máu chảy ra từ trên trán cô.

Anh đang định đưa tay ra bế cô lên, liền nghe thấy tiếng y tá kêu lên: “Tần tiên sinh, anh đừng động vào Vệ tiểu thư vội, tránh làm cô ấy bị thương nặng hơn, viện an dưỡng có bác sĩ, lập tức tìm bác sĩ tới đây.”

Tần Hàm Dịch ngay lập tức thu tay về, không dám động vào Diệp Dĩ Muội, chạy tới bên cạnh điện thoại, gọi vào số máy của bộ phận phục vụ trong viện an dưỡng.

“A lô, tôi là Tần Hàm Dịch, lập tức cho tất cả bác sĩ của viện an dưỡng đều tới đây.” Tần Hàm Dịch dường như gầm lên, thông báo cho viện an dưỡng xong, anh lại chạy trở về, ở bên cạnh Diệp Dĩ Muội.

Anh nhìn cô không có động tĩnh gì, nằm yên lặng dưới đất, con tim anh giống như bị một vật nặng đè lên, đau thắt lại....

Anh muốn đưa tay ra ôm lấy cô nhưng lại sợ làm cô bị thương, bàn tay anh lúc thì nắm chặt vào, lúc lại thả lỏng ra, không biết làm thế nào.

Tại tập đoàn Phùng thị.

Cao Thiên Du vốn đã bận tới mức quên mất cả thời gian, đang bận rộn với đồng tài liệu thì chuông tin nhắn điện thoại đột nhiên vang lên trong

màn đêm tĩnh mịch.

Cô với tay ra cầm lấy điện thoại, nhìn lên màn hình rồi nheo mày lại.

Đối phương gửi tới một tin nhắn ảnh, nội dung của tin nhắn đó là cảnh Cảnh Hạo đang chơi đùa với một người phụ nữ.

Điều nực cười là ở chỗ, người gửi tin nhắn tới không phải ai khác mà chính là Lục Danh Dương.

Từ trước tới giờ cô không hề biết bắt đầu từ khi nào mà Lục Danh Dương lại trở nên vô vị như thế này.

Cô cười khẽnh mĩa mai, đang định vứt điện thoại sang một bên để tiếp tục làm việc thì điện thoại lại đổ chuông.

Cô nhìn vào màn hình điện thoại, không chút ngạc nhiên, đó chính là Lục Danh Dương.

Cô hít thở một hơi thật sâu, kìm nén sự bức dọc trong lòng rồi mới bắt máy.

“Sao hả? muốn gọi tôi ra ngoài để bắt gian phu tại hiện trường à?” Cao Thiên Du hỏi lại vẻ thiếu kiên nhẫn.

Sau khi đầu dây bên kia im lặng hồi lâu mới truyền tới giọng nói không can tâm của Lục Danh Dương: “Em không hề quan tâm dù chỉ một chút à?”

“Tôi nên quan tâm cái gì chứ? Đàn ông đều là những kẻ chỉ giỏi diễn kịch, có thể nghiêm túc được à?” Cao Thiên Du dựa lưng vào ghế, quay quay chiếc ghế, ánh mắt cô hướng ra cảnh sắc ban đêm ở phía ngoài cửa sổ, hóa ra trời đã tối rồi, cô bận tới mức quên mất cả thời gian.

Thực ra, không quên thì có làm sao chứ, về tới nhà cũng có khác gì, cũng lại một mình ở trong thư phòng làm việc.

Vì thế, ở đây thì có khác gì nhau đâu.

“Cao Thiên Du, sao em có thể thay đổi tới mức không có chút nguyên tắc nào như vậy? năm xưa, anh chỉ là làm sai có một việc, khi đó em đã đối xử với anh thế nào, em quên rồi à?” Lục Danh Dương dường như mất đi lí trí, anh ta thật sự không can tâm.

“Nguyên tắc của tôi đó là không cần giẫm vào mức chịu đựng cuối cùng của tôi thì tôi cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của đối phương. Lục Danh Dương, chúng ta ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy nhưng hóa ra anh chẳng hiểu tôi chút nào cả.” Cao Thiên Du không thể không cảm thấy có chút thất vọng, người đàn ông đã ở bên cô bao nhiêu năm mà lại không hiểu cô thì còn có ai có thể hiểu cô?

“Sự chịu đựng cuối cùng của em là gì? Là Diệp Dĩ Muội à?” Lục Danh Dương cảm thấy lời này có chút nực cười, anh ta cảm thấy nói cho cùng thì Cao Thiên Du vẫn là không đủ yêu anh ta, nếu không thì sao có thể vì Diệp Dĩ Muội mà chia tay với anh ta?

“Người thân của tôi và người mà tôi quan tâm.” Cao Thiên Du không chút do dự trả lời anh ta.

“Vậy nếu những năm xưa là Diệp Dĩ Muội làm tổn thương đến anh thì sao?” giọng nói của Lục Danh Dương kèm theo chút mỉa mai, bởi vì anh ta cảm thấy, đây chỉ là cái cố nghe có vẻ hay ho mà Cao Thiên Du tìm ra cho anh ta, cô chẳng qua là vì muốn ở bên cạnh Cảnh Hạo nên mới đá anh ta như đá một hòn sỏi.

Anh ta thừa nhận, Cảnh Hạo là người có duyên với phụ nữ, rất được phụ nữ ưa thích, thế nhưng Cảnh Hạo không thể một lòng một dạ yêu cô, không thể cho cô hạnh phúc, chẳng phải như vậy à?

Nhưng, anh ta thì khác, anh ta cảm thấy cả đời này, anh ta chưa từng yêu một người phụ nữ nào giống như yêu Cao Thiên Du.

Thế nhưng, tình yêu của anh ta trước mặt cô lại rẻ mạt đến vậy à, cô không chút trân trọng mà chà đạp lên nó.

“Nếu, năm xưa Diệp Dĩ Muội cũng dùng cách cách đê tiện như thế để làm hại anh tôi cũng sẽ không tha thứ cho cô ấy, Cao Thiên Du tôi có thể hồ đồ những cái khác nhưng trong chuyện tình cảm thì nhất định phải trong sạch.” Cao Thiên Du không muốn dài dòng với anh ta nữa, cô liền nói rõ quan điểm.

“Anh chỉ vì công việc mà thôi!” Lục Danh Dương lập tức phản bác lại.

Cao Thiên Du coi như hiểu rồi, có một số người kể cả bạn có nói nhiều tới mấy thì anh ta cũng không nhận thấy vấn đề của bản thân mình, anh ta mãi mãi cảm thấy lỗi là của người khác chứ không phải của bản thân mình.

“Nếu anh đã không có lỗi vậy thì giữa chúng ta còn có gì để nói nữa đúng không?”

Cao Thiên Du nói với giọng lạnh lùng, thờ ơ như thể đang nói với một kẻ đang làm phiền cô.

“Thiên Du...” Lục Danh Dương nói đầy vẻ bất lực, anh ta biết bản thân mình lại làm cho cô tức thêm rồi, anh ta gọi cuộc điện thoại này tới vốn không phải là chọc tức cô, anh ta nhớ cô, không muốn tranh cãi ai đúng ai sai, anh ta chỉ muốn làm lành với cô.

Thế nhưng cứ nói cứ nói giữa hai người lại nảy sinh mâu thuẫn.

“Thiên Du, coi như anh sai rồi.” anh ta không thể không bại trận, thấp giọng nói với ngữ khí mềm mỏng.

Cao Thiên Du cười khểnh, bực dọc hỏi lại anh ta: “Sao có thể coi như là anh sai chứ? sai là sai, không sai thì là không sai, đây không phải là Lục Danh Dương mà tôi quen biết, anh ấy trước đây rất kiên trì giữ vững nguyên tắc của bản thân, bất luận ý kiến người khác thế nào, anh ấy đều kiên quyết tới cùng. Danh Dương, đừng có thay đổi vì tôi, giữa chúng ta thực sự đã không thể nữa rồi, bây giờ tôi là Cảnh thái thái, bà ngoại tôi sẽ không đồng ý cho tôi ly hôn đâu, Cảnh gia cũng không, Lam thị trưởng cũng càng không đồng ý.”

“Thiên Du, chỉ cần em vùng lên thì không ai có thể ngăn cản em cả, chẳng phải thế sao?” Lục Danh Dương rút cuộc thì vẫn là người hiểu cô.

“.....” Cao Thiên Du sau một hồi im lặng khẽ trả lời anh ta: “Thế này cũng rất tốt rồi, tôi không muốn thay đổi.”

“Em đã yêu Cảnh Hạo rồi đúng không?” Lục Danh Dương đột nhiên hỏi. Chỉ là, tuy là hỏi nhưng anh ta đã nói với ngữ khí khẳng định.

“Đúng thế.” Lần này Cao Thiên Du đã không chút do dự nói ra câu trả lời, cô nói ra như vậy thực ra cũng chỉ là vì muốn Lục Danh Dương không còn hi vọng nữa.

Còn cô có yêu Cảnh Hạo không? Cô nghĩ, chắc là cô không yêu anh ta đâu!

Đã từ rất lâu cô không biết cảm giác yêu một người là thế nào rồi.

Cô còn yêu Lục Danh Dương không? Cô nghĩ, cũng không còn yêu nữa!

Có thể, cô chỉ là đã từng bị anh ta thu hút, chứ chưa từng yêu sâu sắc, nếu không phải vậy thì sao có thể nói bỏ là bỏ, sau đó còn kết hôn với Cảnh Hạo!

Cô nghĩ, yêu ít nhất cũng phải như Diệp Dĩ Muội đối với Tần Hàm Dịch, năm năm rồi mà vẫn không có cách nào quên được, hận cũng tốt, yêu cũng được, luôn có tình cảm, đó là làm cho bản thân vẫn nhớ tới người đó.

Thế nhưng, cô đối với Lục Danh Dương rõ ràng là không có tình cảm đó.

Điện thoại ở đầu dây bên kia bỗng chỉ còn lại có tiếng thở của Lục Danh Dương, hơi thở đó không ngừng thay đổi, cuối cùng cô chỉ nghe thấy một tiếng bộp vang lên.

Cô nghĩ, chắc là anh đánh rơi điện thoại rồi!

Lúc này, anh ta đã hết hi vọng thật rồi!

Cô đặt điện thoại xuống, đứng lên, đi tới bên cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, thất thần nhìn cảnh đêm yên tĩnh phía ngoài.

Thực ra, cô cũng muốn tìm một người có thể cùng cô đi hết cuộc đời, không rời xa không bỏ cô lại, thế nhưng tình cảm như thế cô có thể chứng kiến thấy nhưng không gặp được....

Đúng như Cao Thiên Du nghĩ, Lục Danh Dương đã đánh rơi chiếc điện thoại trên tay xuống, cùng với đó là cơn say mèm.

Giây phút đó, hai mắt anh ta đã đỏ lên, trước lúc này, anh ta còn cố chấp cho rằng Cao Thiên Du yêu anh ta, và sẽ có một ngày cô sẽ tha thứ cho anh ta.

Thế nhưng, chỉ vừa nãy thôi, chính miệng Cao Thiên Du đã dập tắt hi vọng của anh ta, cô nói cô đã yêu Cảnh Hạo.

Anh ta biết, là cô đã phản bội mình trước, Diệp Dĩ Muội chẳng qua chỉ là một cái cố đường đường chính chính của cô mà thôi.

Nếu cô đã yêu Cảnh Hạo như vậy, đã quan tâm tới Diệp Dĩ Muội như thế, vậy thì anh ta sẽ hủy hoại người cô quan tâm nhất, để cô cả đời phải nhớ tới anh ta.

Lục Danh Dương thực sự có thể nào cũng không ngờ được rằng, năm xưa người đàn ông lạnh lùng, bình tĩnh ngủ trên một chiếc giường bây giờ lại bị tình cảm làm cho mê muội đi như thế.

Anh ta hít thở một hơi thật sâu, sau khi lấy lại bình tĩnh, anh ta lại rơi vào cơn say mê muội, cũng không ngồi ngoài phòng khách nữa mà đi thẳng vào phía trong khu làm việc.

Khi mà sắp tiến lại gần bàn làm việc của tổng giám đốc, một người bảo an đã chặn đường Lục Danh Dương lại.

“Tiên sinh, anh không thể vào trong.”

“Nói với chủ của các người, tôi là tổng tài của tạp chí Phong khu vực Trung Quốc, tôi có việc liên quan tới Lam gia muốn nói với cô ấy.” Lục Danh Dương sầm mặt xuống lên tiếng, dường như người vừa nãy mất kiểm soát, căn bản không phải anh ta, anh ta vẫn là một người đàn ông minh mẫn sáng suốt.

“Lục tổng đợi một lát.” Bảo an lập tức trả lời lại một câu rất lịch sự, đi tới trước cửa phòng làm việc, khẽ gõ cửa, phía trong truyền ra một giọng nói uể oải.

Bảo an đẩy cửa đi vào trong, ngay sau đó liền đi ra, rồi tới trước mặt Lục Danh Dương nói cung kính: “Mời Lục tổng vào trong.”

“Ừm.” Lục Danh Dương khẽ gật đầu, chỉnh lại chiếc áo vest, đi về phía phòng làm việc.

“Cốc cốc cốc!” anh ta gõ cửa vài tiếng, phía trong truyền ra hai tiếng: “Mời vào.” Anh ta đẩy cửa bước vào trong.

Lục Danh Dương vừa mới vào tới cửa, nhìn đối diện với cánh cửa là bàn làm việc nhưng không có một ai.

Anh ta di chuyển ánh nhìn, cuối cùng ánh mắt anh ta hướng về phía chiếc ghế sofa màu trắng bằng da thật, ngồi trên chiếc ghế đó là một cô gái rất gợi cảm.

Người phụ nữ với mái tóc dài tới ngang vai làm xoăn lộn to, trang điểm rất đậm, cô ta mặc trên người một chiếc váy trễ ngực màu đỏ rực bó sát vào cơ thể để lộ ra những đường cong hoàn hảo.

Lúc này, trong tay cô ta đang cầm một ly rượu vang, đang nheo mày nhìn Lục Danh Dương ở ngoài cửa với ánh mắt mơ màng.

Lục Danh Dương nhìn vào mắt cô ta rồi bước lại gần, sau đó ngồi xuống phía đối diện với cô ta.

Người phụ nữ cười khênh một cái vẻ rất điệu đà.

“Lục tổng đúng là thần thông quảng đại.” người phụ nữ đặt chiếc ly trên tay xuống, đứng lên, đi tới bên cạnh tủ rượu lại rút ra một chiếc cốc rồi mới quay lại bên ghế sofa, rót một ly đưa cho Lục Danh Dương.

“Nói đi! Lục tổng có việc tốt lành gì muốn tìm tôi.”

Lục Danh Dương đỡ lấy ly rượu, anh ta lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía người phụ nữ.

“Chẳng phải cô cũng hận người Lam gia sao? Đúng lúc, tôi cũng hận.” Lục Danh Dương cười lạnh lùng, nói ra một câu rồi cầm ly rượu uống hết trong một ngụm.

“Ha ha ha! Đúng là lãng phí quá! Rượu vang thì phải thưởng thức từ từ chứ, mới có thể cảm nhận hết được mùi vị của nó, Lục tổn uống như vậy chỉ sợ uống tới say rồi cũng không cảm nhận được hương vị thực sự của rượu.”

Người phụ nữ vừa nói vừa rót cho Lục Danh Dương một ly nữa.

“Ha ha! Rượu có ngon hơn nữa thì hạng người như chúng ta cũng đừng dùng nó để giải sầu mà thôi, chẳng phải thế à?” Lục Danh Dương nhìn chăm chăm vào cô ta không chớp mắt, bọn họ đều là một hạng người, ai cũng không nên cười nhạo ai.

Người phụ nữ nhún vai như thể chẳng quan tâm tới lời anh ta nói: “Những ngày tháng giải sầu như thế này không phải là bất kì người nào cũng có số để hưởng đâu.”

“Thế nhưng, cô can tâm không?” Lục Danh Dương cười rồi nói: “Người đàn ông mà cô yêu đó, bây giờ đã yêu người phụ nữ khác rồi, cho dù người phụ nữ đó không yêu anh ta thì anh cũng tình nguyện hi sinh cho cô ta. Thế nhưng, anh ta đối với cô thì sao? Nói quên là quên, anh ta thực sự đã từng yêu cô không?”

Nụ cười trên môi người phụ nữ dần dần cứng lại, trở nên gượng gạo, cuối cùng ngay cả cảm xúc trong ánh mắt cũng dường như bị ngưng đọng lại.

Cô ta đã sống bao nhiêu năm những ngày tháng tăm tối mù mịt, cô ta cố muốn quên đi con người đó, cô ta tưởng rằng mình đã quên rồi.

Thế nhưng, lúc này nghe thấy Lục Danh Dương nhắc tới người đó, toàn bộ những kí ức như lại ùa về.

Nhưng, rất nhanh sau đó cô ta đã trở về trạng thái bình thường, lạnh lùng nhìn Lục Danh Dương: “Dựa vào cái gì mà tôi phải để cho anh lợi dụng? Nếu tôi muốn báo thù cũng đã không đợi tới ngày hôm nay rồi.”

“Cô không muốn thoát ly người đàn ông đó, lại quay trở về với người mà cô yêu?”

Lục Danh Dương nhắm thẳng vào điểm yếu của cô ta, không hề có một chút vội vàng nào, bởi vì anh ta tin chắc, cô ta nhất định sẽ hợp tác với mình.

Anh ta vẫn luôn giữ lấy tin tức mới mà không đăng, ngoài việc e dè trước thế lực của Lam gia ra thì anh ta càng muốn để đó dùng khi cần thiết.

“Chẳng phải anh đã nói rồi à? anh ấy đã yêu người phụ nữ khác rồi, vậy thì tôi làm thế nào để quay trở về bên cạnh anh ấy nữa?” người phụ nữ rút một điều thuốc ra, châm lửa, thần sắc cô ta được che lấp một phần bởi khói thuốc.

“Chỉ cần cô chịu hợp tác với tôi, tôi đảm bảo cô nhất định sẽ đạt được điều mình mong ước.” ánh mắt Lục Danh Dương trở nên đầy thù hận.

“Ha ha, anh đảm bảo? Anh dựa vào cái gì để đảm bảo?” người phụ nữ lại thối ra khói thuốc rồi nói về mĩa mai.

“Thử thì biết, nói chung là sẽ có cơ hội, lẽ nào cô lại muốn cả đời cứ sống trong cái cảnh tối tăm mù mịt thế này?” Lục Danh Dương tiếp tục nói.

“Anh đi đi, tôi nghĩ kĩ rồi sẽ trả lời anh.” người phụ nữ xua xua tay với anh ta.

Lục Danh Dương vui vẻ đứng lên, đi ra ngoài cửa, không nói thêm gì nữa, cô ta có thể gặp anh ta đã chứng minh rằng cô ta động lòng rồi, vì vậy cũng không cần vội vàng làm gì.

Còn người phụ nữ thì nhìn đám khói thuốc trước mặt mình, cô ta bị chìm vào những hồi ức tưởng rằng đã quên....

Hứa An Ca dỗ Hứa Lạc Lạc ngủ say, lại một mình đi ra phía trước cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm tĩnh mịch phía bên ngoài, anh liền tự cười chế giễu.

Để làm cho cô trở về, anh đã không tiếc mà lợi dụng đứa trẻ, làm cho nó đang ngủ say cũng đánh thức nó dậy.

Anh biết Lạc Lạc lúc này tinh dậy nhất định sẽ khóc, trên thế gian này người có thể tranh giành vị trí cao thấp với Tần Hàm Dịch trong lòng Diệp Dĩ Muội chỉ có một người là Tiểu Lạc Lạc mà thôi.

Thế nhưng, cuối cùng anh cũng không nhẫn tâm, chưa đợi được Vệ Ngấn quay về nhưng anh cũng đã cúp máy và lập tức đi dỗ Tiểu Lạc Lạc.

Chỉ là, Tiểu Lạc Lạc đã ngủ rồi mà Vệ Ngấn vẫn chưa quay về....

Anh khẽ thở dài một tiếng, sự tuyệt vọng trong lòng kéo dài thêm ra, trong khi vẫn đang thất thần nhìn ra phía ngoài, đột nhiên anh nhìn thấy phía trước căn biệt thự có mấy bác sĩ và y tá chạy qua, rồi sau đó đi vào căn biệt thự của Tần Hàm Dịch.

Anh bỗng giật mình, đột nhiên một sự cảm chằng lạnh dâng lên trong lòng....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Mười Năm Thù Hận

Hứa An Ca dường như lập tức nhấc chân lên chạy ra ngoài.

Trên người anh vẫn còn mặc quần áo ở nhà, dưới chân là một đôi dép đi trong nhà, liền chạy ra khỏi biệt thự mình đang ở, bám sát theo bước chân của những bác sĩ và y tá kia, tiến vào phòng khách căn biệt thự mà Tần Hàm Dịch ở.

Khi anh nhìn thấy người nằm dưới đất, máu vẫn đang chảy ra từ trán, khuôn mặt không chút tức giận kia là Vệ Ngấn, anh chỉ cảm thấy tim mình như ngừng đập.

“Tiểu Ngấn!” Hứa An Ca đẩy bác sĩ ra, lập tức chạy lại gần, muốn đưa tay ra ôm lấy cô, nhưng sau đó đã bị bác sĩ ở phía sau kêu lên ngăn lại: “Đừng động vào cô ấy, tránh làm cô ấy bị thương.”

Hứa An Ca giật mình cố nhịn, thù tay về, ánh mắt đột nhiên hướng về phía Tần Hàm Dịch.

“Tại sao cô ấy lại thành ra thế này?”

Tần Hàm Dịch im lặng hồi lâu, không giải thích, cũng không lên tiếng nói gì.

Còn Tần Hàm Dịch lúc này đã hướng sự chú ý lên phía tầng trên, Hạ Lam đang sợ hãi, đột nhiên anh nheo mày lại rồi như hiểu ra tất cả.

“Là cô ta làm có đúng không?” Hứa An Ca cười lạnh lùng, từ từ đứng lên, lấy điện thoại trong túi quần ra: “Bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh

sát, để cảnh sát đến bắt cô ta.”

“Không cần báo cảnh sát.” Tần Hàm Dịch giật mình, nắm lấy cổ tay anh, ngăn lại hành động của Hứa An Ca.

“Rốt cuộc anh vẫn bảo vệ cô ta? Vậy Tiểu Ngấn bao nhiêu năm nay vì anh mà khổ sở thì là cái gì?” Hứa An Ca liền giơ tay lên, một cú đâm hướng thẳng về phía Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch hai chân loạng choạng lùi về phía sau vài bước sau đó miễn cưỡng đứng vững lại nhưng cũng không mở miệng nói một câu nào.

Hứa An Ca nhìn anh chăm chăm đầy thù hận, muốn tiếp tục gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc này, Hạ Lam trong cơn sợ hãi cũng đã lấy lại tinh thần, nhanh chân chạy xuống dưới tầng, nói với Hứa An Ca: “Nếu anh dám báo cảnh sát, tôi sẽ để cho tất cả mọi người trên thế giới này để biết, nhà thiết kế nổi tiếng tại sao lại lăn xuống cầu thang! Cô ta là một kẻ thứ ba rẻ mạt, người mà cô ta quyến rũ là người đàn ông của Hạ Lam tôi.

Hạ Lam cũng sợ Hứa An Ca sẽ báo cảnh sát, cô ta không muốn mất mặt giống như năm năm trước.”

Quả đúng như thật, lời của Hạ Lam đã có một tác dụng đáng kể với Hứa An Ca.

“Nếu cô ấy có chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu.” Hứa An Ca nhìn chăm chăm vào Hạ Lam, đột nhiên lại quay sang nhìn Tần Hàm Dịch: “Trông chừng người phụ nữ của anh đấy, đừng để cô ta chạy ra ngoài cản bừa người khác nữa.”

“Anh....” Hạ Lam bị lời mắng của Hứa An Ca nhắm chính vào cô ta liền tức giận không hề nhẹ, nhưng trước mắt mọi chuyện đang trong tình

cảnh này, tự bản thân mình sai, cô ta đương nhiên không dám nhiều lời, chỉ có thể im miệng.

Tần Hàm Dịch chẳng muốn nhìn phản ứng giữa hai người mà anh vội vàng hỏi bác sĩ đang kiểm tra cho Vệ Ngấn: “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

“Cô ấy chỉ là ngất đi thôi, trước mắt kiểm tra thì không có đáng ngại gì lớn, cũng không giống với việc bị gãy xương, nhưng kết quả cụ thể phải đợi kết quả kiểm tra mới có thể định luận được.” bác sĩ không bị ảnh hưởng bởi sự tranh cãi của mấy người trong phòng mà trả lời rất chuyên nghiệp.

“Vâng.” Tần Hàm Dịch gật đầu, nhìn y tá đỡ Vệ Ngấn lên cáng.

“Tần tiên sinh, chúng tôi phải đưa vị tiểu thư đây về làm kiểm tra chi tiết.”

“Vâng, tôi đi cùng các anh.” Tần Hàm Dịch lên tiếng, đang định đi lên lầu lấy quần áo thì liền nghe thấy Hứa An Ca nói: “Tôi cũng đi.”

Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng bước lại, đột nhiên ý thức được có điều bất thường, liền lập tức hỏi Hứa An Ca: “Anh ra ngoài thế này còn Lạc Lạc thì sao?”

Hứa An Ca giật mình, anh trả lời với ngữ khí khô cứng: “Lạc Lạc vẫn đang ngủ.”

Tần Hàm Dịch mím chặt môi lại, có cảm giác rất bức dọc trong người nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Anh còn có thể nói gì, đó là con trai anh, lẽ nào anh lại trách Hứa An Ca không trông nom nó cẩn thận?

“Tần tiên sinh, tôi đi đón Lạc Lạc tới đây chăm sóc cho!” lúc này cô y tá chạy tới, chủ động nói.

“Không cần đâu.” Hứa An Ca lập tức từ chối lời đề nghị của cô y tá, anh quay đầu sang nói với Tần Hàm Dịch: “Tự tôi sẽ quay về chăm sóc Lạc Lạc, Tiểu Ngấn có tin gì anh hãy thông báo cho tôi biết.”

Vừa nãy bác sĩ nói tình hình của Vệ Ngấn như vậy anh cũng đã yên tâm một phần, hơn nữa anh cũng không an tâm trao Lạc Lạc vào tay người khác chăm sóc.

Lạc Lạc có chút miễn cảm, vì thế, khi cậu mà giận hờn gì thì ngoài anh và Vệ Ngấn ra cũng không ai dỗ được.

Giữa đêm giữa hôm thế này, giao cậu cho một người ngoài, chắc chắn là không được.

“Được.” Tần Hàm Dịch gật đầu, sau đó nhanh chân chạy lên tầng đi thay đồ, Hứa An Ca thì đi ra khỏi căn biệt thự của Tần Hàm Dịch, quay trở về căn biệt thự mình ở ngay bên cạnh.

Chỉ là, khi anh lên đến tầng hai, đi vào phòng ngủ của Tiểu Lạc Lạc, đột nhiên anh ngớ người ra, trên giường làm gì thấy bóng dáng Tiểu Lạc Lạc đâu.

“Lạc Lạc!” Hứa An Ca giật mình, không ngừng tự nói với bản thân, sẽ không có chuyện gì đâu, Lạc Lạc nhất định là tự tỉnh và tự đi ra khỏi giường thôi.

Đột nhiên, anh lại cảm thấy bất bình thường, khi anh đi vào, cửa phòng vẫn đóng, tuy là không khóa nhưng Tiểu Lạc Lạc sao có thể ra ngoài được?

“Lạc Lạc, con ở đâu?” Hứa An Ca run lên tìm một lượt khắp căn biệt thự, nhưng cũng tìm thấy bóng dáng nhỏ bé đó, anh không muốn tin là xảy ra chuyện cũng không được.

Anh bèn cầm điện thoại của mình gọi tới trung tâm phục vụ của viện an dưỡng, rồi nhanh chân chạy ra ngoài.

“A lô, có thể phục vụ gì cho quý khách ạ?” ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào của nhân viên phục vụ, Hứa An Ca bèn gầm lên: “Con trai tôi mất tích rồi, các người lập tức cho người kiểm soát cổng lớn, nếu như tôi không tìm thấy con trai tôi sẽ làm cho viện an dưỡng của các người phải đóng cửa.”

Trong khi Hứa An Ca đang cuống cuồng tìm Tiểu Lạc Lạc thì ở trung tâm y tế của viện an dưỡng, bác sĩ sau khi làm một loạt các kiểm tra cho Vệ Ngấn cuối cùng cũng đã đưa ra kết quả chính thức.

“Tần tiên sinh, Vệ tiểu thư chỉ bị xây xước cục bộ và xương bị rạn nhẹ, không có đáng ngại gì lớn cả, tôi băng bó lại vết thương rồi muện một chút cô ấy sẽ tỉnh lại.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Tần Hàm Dịch thở phào một tiếng, nhưng không biết làm sao, con tim anh vẫn như co thắt lại, dường như sự việc này vẫn chưa kết thúc.

“Không cần khách sáo.” Bác sĩ gật đầu rồi quay người rời đi.

Tần Hàm Dịch ngồi xuống trước giường bệnh của Vệ Ngấn, cầm lấy tay cô, đặt lên môi khẽ hôn nhẹ, khuôn mặt đầy sự thương cảm.

“Tại sao mà anh luôn làm liên lụy tới em để em bị thương?” anh nhìn cô trong cơn hôn mê, khẽ thì thầm tự hỏi.

Cô là người mà anh muốn đặt trong lòng bàn tay để bảo vệ, thế nhưng mỗi lần đều không bảo vệ được, anh thật vô dụng....

Cho dù Hứa An Ca đã thông báo với bộ phận trực cổng của viện an dưỡng, các xe ra vào đều được kiểm tra kỹ nhưng vẫn không thể tìm thấy

Tiểu Lạc Lạc.

Hứa An Ca ngồi trong phòng camera của viện an dưỡng, anh chỉ cảm thấy sức lực toàn cơ thể dường như đã bị hút sạch rồi.

Anh phải nói thế nào với Vệ Ngấn đây? Lạc Lạc gắn liền với mạng sống của cô, cô cả đời sẽ không tha thứ cho anh mất!

“Hứa tiên sinh, anh nghĩ kĩ lại xem, tiểu thiếu gia liệu có phải bị người nhà đưa đi không.” Giám đốc phụ trách bảo an của viện an dưỡng lúc này trán toát mồ hôi hột, nếu Hứa Lạc Lạc thực sự xảy ra chuyện gì ở viện an dưỡng vậy thì trách nhiệm của bọn họ là rất lớn.

“Không thể nào.” Hứa An Ca phủ định ngay khả năng này, người nhà Vệ Ngấn đã không còn ai rồi, còn người của Hứa gia càng không thể nào không nói một tiếng mà đưa Hứa Lạc Lạc đi.

Lại nói, nơi đây được quản lý kín mít như thế, người ngoài có muốn vào đều phải đăng ký.

Thế nhưng, vừa nãy bọn họ đã kiểm tra rồi, khách vào thăm, thậm chí là khách vào ở, đều không có một chút quan hệ gì với bọn họ cả.

Ở đây đang rối tung rối mù lên mà vẫn chưa có chút manh mối gì thì Tần Hàm Dịch liền gọi điện tới.

“A lô!” Hứa An Ca lên tiếng vẻ bức dọc, anh cũng chẳng thèm để ý xem đầu dây bên kia là ai.

Tần Hàm Dịch nghe giọng nói tức giận của Hứa An Ca thì liền đứng người ra, rồi mới nói: “Hứa An Ca, Dĩ Muội đã không sao rồi, nhưng bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, Lạc Lạc nhờ anh chăm sóc vậy.”

“Tần Hàm Dịch....” Hứa An Ca do dự một lát rồi tiếp tục nói: “Không thấy Lạc Lạc đâu rồi.”

Lúc này, đối với anh không việc gì quan trọng bằng việc tìm thấy Lạc Lạc vì vậy anh chẳng để ý tới sự mâu thuẫn giữa mình và Tần Hàm Dịch nữa.

Hơn nữa, Tần Hàm Dịch gọi điện tới làm cho anh đột nhiên nhớ ra, Lạc Lạc thực ra còn có người nhà khác nữa.

Ví dụ như người của Tần gia.

“Anh nói cái gì?” Tần Hàm Dịch lập tức phản nộ gầm lên, Vệ Ngấn vừa mới không sao thì con trai anh lại biến mất rồi?

“Vừa nãy tôi quay về nhà thì phát hiện Lạc Lạc biến mất rồi, liệu có khi nào người nhà anh đưa nó đi không?” Hứa An Ca hỏi ý nhắc nhở.

Anh nhớ rất rõ, lúc trước Tần lão phu nhân đã muốn tranh quyền nuôi dưỡng Hứa Lạc Lạc với Vệ Ngấn.

“Tìm ở nơi khác chưa? Đã thông báo cho bộ phận bảo an của viện an dưỡng kiểm tra chặt chẽ các xe ra vào?” Tần Hàm Dịch không hề lo lắng nếu Lạc Lạc bị Tần lão phu nhân đưa đi, bất luận mục đích của Tần lão phu nhân là gì nhưng có một điểm anh chắc chắn rằng bà ta sẽ không làm hại tới Lạc Lạc.

Thế nhưng nếu Lạc Lạc rơi vào tay kẻ khác thì tính chất sự việc đã khác rồi.

Hứa Lạc Lạc, cháu đích tôn của Hứa gia, là con trai của hai nhà thiết kế nổi tiếng Vệ Ngấn và Hứa An Ca, nếu như giật tít thế này thì sự việc liền nghiêm trọng rồi.

“Đều tìm qua rồi nhưng không tìm thấy. Nếu không phải là người Tần gia đưa Lạc Lạc đi vậy thì chỉ có thể báo cảnh sát thôi.” Hứa An Ca bất lực trả lời.

Anh cứ nghĩ rằng nơi đây kín mít sẽ rất an toàn, vì vậy mà không cảnh giác, ai mà nghĩ rằng lại xảy ra những việc thế này chứ!

“Được, tôi lập tức gọi điện.” Tần Hàm Dịch tắt máy của Hứa An Ca sau đó gọi điện về căn biệt thự Tần gia.

Điện thoại sau khi đổ chuông một lúc lâu mới được Tần lão phu nhân nhắc máy, và giọng nói của Tần lão phu nhân rõ ràng là đang ngủ và bị đánh thức.

“A lô!”

Không cần hỏi, con tim Tần Hàm Dịch đã lạnh đi vài phần.

“Bà nội, bà có gặp Lạc Lạc không?” anh hỏi nhưng không mong chờ còn chút hi vọng gì.

“Lạc Lạc?” Tần lão phu nhân không hiểu hỏi lại, rồi mới tiếp tục nói: “Sao hỏi Lạc Lạc lại hỏi bà? Bây giờ chẳng phải là nó nên ở cùng với Vệ Ngấn à?”

“Bà nội, Lạc Lạc biến mất rồi, nếu không phải là người nhà đưa đi thì chỉ có thể báo cảnh sát thôi.” Tần Hàm Dịch cuối cùng vẫn không yên tâm mà nói một câu.

“Cái gì?” giọng nói ngái ngủ của Tần lão phu nhân đột nhiên như tỉnh táo hơn: “con nói lại một lần nữa xem nào, Lạc Lạc sao lại không thấy nữa?”

“Tôi cũng không biết, thế này đi, có tin tức gì con sẽ thông báo với bà.” Tần Hàm Dịch cúp máy, lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Sau khi báo cảnh sát, anh lập tức đi tới phòng bác sĩ trực ban.

“Tần tiên sinh, có việc gì không?” vị bác sĩ vừa nãy đã điều trị cho Vệ Ngấn liền hỏi khách sáo.

Viện an dưỡng này chuyên phục vụ cho người giàu, vì thế, bác sĩ ở đây đương nhiên đều biết những nhân vật nổi tiếng trong thành phố thế này.

“Vệ tiểu thư khi nào sẽ tỉnh?” Tần Hàm Dịch nheo mày lại, sắc mặt trầm xuống nói.

“Lúc trước tôi sợ Vệ tiểu thư tỉnh lại sẽ đau đớn nên đã tiêm cho cô ấy một mũi thuốc mê, chắc là tầm ba tiếng nữa cô ấy sẽ tỉnh lại.” bác sĩ nhìn sắc mặt khó coi của anh, trả lời rụt rè.

“Tìm hai người y tá, trông ở cửa phòng cô ấy, không cho bất kì người nào gặp cô ấy, bây giờ tôi đi ra ngoài làm việc, nếu nhưng tôi quay lại, cô ấy có làm sao thì anh biết hậu quả rồi đấy.” Tần Hàm Dịch nói dạn dò nhanh chóng.

Cùng với việc Lạc Lạc mất tích, anh đã không dám chậm trễ thêm một phút nào nữa, anh sợ anh vừa quay người thì Lạc Lạc vẫn chưa tìm thấy còn Vệ Ngấn cũng không thấy đâu nữa.

Nếu, không phải người trong nhà anh đưa Lạc Lạc đi, cái khả năng đó anh càng không dám tưởng tượng.

“Vâng, Tần tiên sinh yên tâm ạ!” bác sĩ lập tức gật đầu, tuy không biết đã xảy ra việc gì, chỉ nhìn nét mặt của Tần Hàm Dịch, anh ta cũng biết sự việc rất nghiêm trọng.

Tần Hàm Dịch dặn dò xong, mới nhanh chân đi ra khỏi phòng trực ban, khi đi qua cửa phòng bệnh của Vệ Ngấn, anh dừng chân lại, quay đầu nhìn vào phía trong, con tim anh đau nhói...

Nếu nhưng đợi cô tỉnh lại, bọn họ vẫn chưa tìm thấy Lạc Lạc thì phải ăn nói thế nào với cô đây?

Anh không những không bảo vệ được cho cô mà ngay cả đến con trai của bọn họ anh cũng không bảo vệ được.

Nhớ tới những vết trầy xước trên người cô, con tim anh lại như bị kim đâm, đều là lỗi của anh, nếu như anh không có những ý nghĩ sai lầm, muốn đáp ứng tâm nguyện của bà nội là đính hôn với Hạ Lam thì cũng đã không xảy ra tất cả sự việc tối ngày hôm nay.

Đột nhiên, hai chữ Hạ Lam liền làm anh liên tưởng tới Tiểu Lạc Lạc.

Từ trước tới giờ các thiết bị bảo an của viện an dưỡng này đều làm rất tốt, một đứa trẻ có thể biến mất hoàn toàn như vậy cũng chẳng trách Hứa An Ca lại nghi ngờ là người quen đã làm.

Vậy liệu có phải là Hạ Lam làm không? Để báo thù anh và Diệp Dĩ Muội mà cô ta đã đưa Lạc Lạc đi?

Nghĩ tới đây, Tần Hàm Dịch lập tức nhắc chân lên, đi ra khỏi tòa nhà của viện an dưỡng, ở gần đó lấy một chiếc xe máy điện, lái thẳng về phía khu biệt thự.

Trong viện an dưỡng, để đảm bảo vấn đề môi trường, các loại xe chạy bằng xăng dầu đều không được tiến vào trong.

Vì thế, xe của bất kì người nào, đều chỉ có thể đỗ xe ở bãi đỗ xe lớn phía gần cổng của viện an dưỡng.

Hạ Lam phần nộ trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào cô y tá đang cúi gằm mặt xuống, sau một hồi im lặng cô ta liền đưa tay lên giáng xuống một cái tá.

Cô y tá cũng không né người đi, cho dù bị đánh cũng vẫn cúi đầu, bất động với bộ dạng của một kẻ yếu thế, không phản kháng, để mặc cho người khác hành hạ.

Hạ Lam nhìn bộ dạng này của cô ta, cơn tức giận trong lòng không những không được xả ra mà ngược lại còn càng phần nộ hơn.

Cô ta tiến lên phía trước, nắm lấy tóc cô y tá, giật mạnh về phía sau khiến cô y tá phải ngẩng đầu lên nhìn cô ta rồi mới chắt vấn: “Tại sao vô lại vu oan cho tôi?”

“Tôi không có!” cô y tá lắc đầu, đôi mắt to tròn ọng nước dường như rất oan ức.

“Cô không có?” Hạ Lam tức đến nổi dây thần kinh trên đầu giật lên ùng ùng: “lẽ nào, ngay đến cả việc tôi đẩy hay không đẩy cô ta mà tôi lại không rõ à?”

Cô ta nhớ rất rõ, lúc trước cô ta chỉ là đuổi theo Diệp Dĩ Muội, đưa tay ra để kéo Diệp Dĩ Muội lại.

Chỉ là, cô ta vừa mới đưa tay ra chạm vào phía sau lưng của Diệp Dĩ Muội, căn bản khôn ghè dùng lực thì Diệp Dĩ Muội liền ngã xuống, sao lại là cô ta đẩy được chứ?

Cô ta nghĩ không thông, cái cô y tá này muốn làm gì mà lại đổ oan cho cô ta như thế.

“Rõ ràng là tôi nhìn thấy Hạ tiểu thư đưa tay ra đẩy Vệ tiểu thư từ phía sau lưng, Vệ tiểu thư mới bị ngã xuống như thế.” Cô y tá lã chã nước mắt

nhìn Hạ Lam, dường như rất sợ hãi, nhưng cũng kiên quyết khẳng định sự thật mà mình đã nhìn thấy.

“Cô....” Hạ Lam có đánh thêm nữa cũng thấy không có tác dụng gì, lập tức đẩy cô y tá ra, nói uy hiếp: “Nếu như cô dám nói linh tinh trước mặt người khác thì tôi sẽ lấy mạng cả nhà cô.”

Hạ Lam tuy khẳng định rằng bản thân mình không hề đẩy Vệ Ngấn nhưng cô y tá nói lời cũng là sự thật, lúc đó đúng là cô ta đã đưa tay ra, sau đó Vệ Ngấn liền ngã xuống dưới.

Bây giờ không biết Vệ Ngấn bị thương thế nào, trước khi sự việc này được xử lý thì cô ta nhất định phải bịt miệng được nhân chứng trước đã.

“Hạ tiểu thư, vậy thì cô muốn tôi nói thế nào?” cô y tá nơm nớp lo sợ nhìn Hạ Lam, nói lí nhí.

Hạ Lam tức giận rằng lại trước cái bộ dạng ngu si của cô y tá, nhưng vẫn dạy từng câu từng chữ một: “Bất kể người nào hỏi cô cô cũng phải nói rằng cô nhìn rất rõ, tôi không hề đẩy Vệ Ngấn xuống dưới.”

“Thế nhưng, vừa nãy tôi đã nói cho Tần tiên sinh là nhìn thấy cô đẩy Vệ tiểu thư rồi, nếu bây giờ đột nhiên tôi nói không nhìn thấy thì anh ấy nhất định sẽ không tin.” Cô y tá vẫn thút thít nhắc nhở Hạ Lam.

“Vậy thì cô hãy nói lại với anh ấy rằng vừa nãy cô nhất thời sợ hãi nên nhìn nhầm.” Hạ Lam sắp hết kiên nhẫn với người phụ nữ ngu si này, cô ta trả lời lại với giọng nói sự phẫn nộ được đè nén xuống.

“Nếu như Tần tiên sinh phát hiện ra tôi nói dối, không tin thì sao?” cô y tá lúc này nước mắt vẫn lăn dài trên má, hỏi sợ hãi.

“Cô chỉ cần nói như vậy thôi, anh ấy tin hay không tin cũng mặc kệ.” Hạ Lam tức tới nỗi chỉ muốn xông lên bóp chết người phụ nữ này, nhưng

cô y tá lại đang khóc lóc rất đáng thương, rõ ràng là cô ta bị vu oan vạ mà bây giờ lại còn phải đi dạy người ta nói thế nào.

“Được, tôi nghe theo Hạ tiểu thư hết, chỉ cần Hạ tiểu thư đừng làm hại tới người nhà của tôi.” Cô y tá lập tức gật đầu, rồi lại cúi gằm mặt xuống không dám nhìn lên.

Hạ Lam phần nộ trừng mắt lên nhìn cô ta rồi quay người nhắc chân rời đi, nhưng ngay sau đó khi cô ta nhìn thấy người đàn ông ở ngoài cửa thì giật mình tới nỗi toàn thân cứng đờ lại.

“Ha ha!” Tần Hàm Dịch cười lạnh lùng đầy mỉa mai, từng bước từng bước tiến sát lại Hạ Lam: “Tôi tin hay không tin không quan trọng, chỉ cần cảnh sát tin là được rồi, đúng không nào?”

“Không phải vậy, em chỉ là....” Hạ Lam muốn giải thích nhưng cô ta liền phát hiện bây giờ có giải thích gì cũng không tác dụng, ánh mắt phần nộ của anh đang nhìn cô ta chăm chăm đã nói rõ cho cô ta biết rằng anh sẽ chẳng nghe gì nữa.

Hạ Lam tức giận quay đầu lại, hai mắt trừng trừng nhìn cô y tá vẫn đang cúi gằm mặt sùi sùi kia, gằn giọng xuống chất vấn: “Cô cố ý có đúng không?”

“Không phải, tôi không biết Tần tiên sinh đã quay về.” Cô y tá lắc đầu lia lịa, nước mắt chảy ra như mưa.

Tần Hàm Dịch nắm lấy hai vai của Hạ Lam, ép cô ta nhìn thẳng vào mình chú không phải là nhìn chăm chăm vào cô y tá.

“Hàm Dịch, em thực sự không đẩy Diệp Dĩ Muội, em không làm vậy.” Hạ Lam hoảng loạn giải thích.

“Nếu như cô không đẩy Dĩ Muội thì tại sao phải ép cô ta nói dối?” Tần Hàm Dịch nhìn Hạ Lam với ánh mắt chế giễu, đúng là anh đã xem nhẹ cô ta rồi.

“Là cô ta vu oan cho em.” Hạ Lam biết rõ rằng anh sẽ không tin nhưng vẫn giải thích.

“Hạ Lam, sao cô lại có thể trở nên đáng sợ như thế này?” Tần Hàm Dịch nhìn người phụ nữ trước mặt với ánh mắt thất vọng: “Trước đêm nay, tôi vẫn còn cảm thấy có lỗi vì đã để cô dính vào chuyện tình cảm của tôi và Dĩ Muội vô tội như thế, làm cho cô đau khổ. Thế nhưng, bắt đầu từ đêm ngày hôm nay trở đi, chúng tôi không còn nợ cô nữa, hạng phụ nữ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn như cô thì cả đời này cũng sẽ không có ai yêu đâu.

“Em không có.” Hạ Lam gào lên mất kiểm soát, đột nhiên đẩy Tần Hàm Dịch ra, lùi về phía sau vài bước, đứng vững lại, cô ta trừng mắt lên nhìn Tần Hàm Dịch, lại dùng ánh mắt đó nhìn cô y tá: “Các người âm mưu hại tôi có đúng không?”

“.....” Tần Hàm Dịch nheo chặt mày lại, nhìn Hạ Lam không đáp lại cô ta.

Ánh mắt của cô y tá đảo đảo nhìn hai người một lượt vô cùng nhanh chóng rồi lại với bộ dạng oan ức tố cáo: “Hạ tiểu thư, sao cô có thể nói như vậy chứ, rõ ràng là cô đã đẩy Vệ tiểu thư xuống mà.”

Hạ Lam bị lời buộc tội bất ngờ của cô ta làm cho choáng váng, Hạ Lam đột nhiên quay đầu lại, nghĩ cũng không nghĩ liền gầm lên: “Có phải cô chán sống rồi không?”

Cô y tá co rúm người lại trước câu nói đó của Hạ Lam, ngay sau đó liền nhìn về phía Tần Hàm Dịch với ánh mắt cầu cứu rồi nói cầu xin: “Tần tiên sinh, xin anh hãy cứu người nhà tôi.”

Chỉ là, lúc này Tần Hàm Dịch làm gì còn tâm trí đâu mà quan tâm tới cô ta, anh nhanh chóng tiến lên phía trước hai bước, nắm lấy cổ tay Hạ Lam, dùng lực rất mạnh.

“Hạ Lam, làm loạn thế đủ chưa hả? nếu đủ rồi thì hãy nói cho tôi biết, Lạc Lạc ở đâu?” Tần Hàm Dịch không có thời gian để tranh luận thêm với cô ta nữa, rốt cuộc cô ta có đẩy Diệp Dĩ Muội không bây giờ anh chưa quan tâm vội, anh chỉ muốn tìm thấy Lạc Lạc nhanh nhất có thể.

“Lạc Lạc?” Hạ Lam đờ người ra mất vài giây sau đó hỏi lại về tức giận: “Con trai của Diệp Dĩ Muội ở đâu anh hỏi tôi làm cái gì?”

“Hạ Lam, tôi cảnh cáo cô, nếu Lạc Lạc ở trong tay cô thì hãy lập tức giao nó ra đây. Nếu nhưng nó mất đi một sợi tóc thì tôi sẽ lấy mạng tất cả người Hạ gia nhà cô.”

Tần Hàm Dịch thực sự sinh lòng hận thù, người đó không phải là ai khác mà là con trai anh.

Hạ Lam bị lời uy hiếp của Tần Hàm Dịch làm cho đau nhói con tim, lúc này cũng bắt đầu không tiếc lời mà nói: “Tần Hàm Dịch, lời nói vong ơn bội nghĩa như thế mà anh cũng nói ra được, năm xưa nếu không có Hạ gia thì anh đã sớm thành kẻ ăn mày rồi.”

“Kể cả là Hạ gia các người đã từng có ơn với tôi, cũng không đồng nghĩa với việc cô có thể không chút kiêng nể mà bắt nạt hai mẹ con họ.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí không hề nhẹ nhàng đi: “Hơn nữa, năm xưa số tiền Hạ gia các người đầu tư vào Tần thị, tôi cũng đã làm cho Hạ gia thu được số lợi nhuận gấp mấy trăm lần rồi. Vì thế, Hạ Lam, đừng có lại dùng ơn nghĩa của Hạ gia đối với tôi để mà làm lá chắn, sự việc này không phải có thể cứu cô hết lần này tới lần khác. Kể cả Tần Hàm Dịch tôi có bị mắng là kẻ vong ơn bội nghĩa thì tôi cũng sẽ không để cho bất kì ai chạm vào con trai tôi.”

Hạ Lam nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của Tần Hàm Dịch, cuối cùng cũng biết sợ rồi.

“Em không hề đụng vào Lạc Lạc, anh đừng có vu oan cho em.” Hạ Lam hoảng loạn giải thích.

Tần Hàm Dịch nhìn cô ta chăm chăm rồi gật đầu.

“Hàm Dịch, anh tin em có đúng không?” Hạ Lam thử hỏi thăm dò.

Tần Hàm Dịch nhìn bộ dạng cô ta lúc này, anh biết có hỏi cũng không hỏi ra được gì nữa, lập tức vung tay cô ta ra, cảnh cáo: “Muốn tôi tin cô vậy thì cô cứ ở đây, trước khi tìm thấy Lạc Lạc cô không được rời đi.”

“Tại sao em không thể rời đi?” Hạ Lam cảm thấy yêu cầu của anh thật nực cười, vừa phản bác lại một câu liền thấy ánh mắt Tần Hàm Dịch sắc lạnh như dao, cô ta lập tức không nói thêm về chủ đề đó nữa, đột nhiên quay đầu chỉ tay vào cô y tá đang đứng bên cạnh: “Có thể là cô ta! Nếu cô ta đx vu khống cho em đẩy Diệp Dĩ Muội, chắc chắn cũng có thể cùng người khác hợp mưu bắt cóc Lạc Lạc.”

Hạ Lam vì muốn để bản thân thoát khỏi sự nghi ngờ liền nghĩ được gì nói nấy, chứ không phải cô ta thực sự nghi ngờ cho cô y tá.

Trong lòng cô ta thậm chí còn không cảm thấy cô y tá cố ý hãm hại mình.

Bởi vì khi đó đúng là cô ta đã đưa tay ra, dùng lực hay không dùng lực thì chỉ có cô ta biết.

“Hạ tiểu thư, sao cô có thể vu oan cho tôi?” cô y tá gật mình sợ hãi, ngay sau đó hướng ánh nhìn về phía Tần Hàm Dịch: “Tần tiên sinh, anh phải tin tôi, tiểu thiếu gia ngay cả ở đâu tôi cũng không biết, sao có thể bắt cóc cậu ấy được chứ!”

Tần Hàm Dịch nhìn vào ánh mắt đáng thương của cô y tá, ánh mắt anh vẫn cô cùng lạnh lùng, nói lời cảnh cáo với cả hai người phụ nữ: “Đêm nay ai cũng không thể rời khỏi nơi đây, đã nghe rõ chưa hả?”

“Tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ không rời đi đâu cả.” cô y tá lập tức gạt đầu, dường như đang vội vàng để chứng minh sự trong sạch của bản thân mình.

“Không đi thì không đi, cây ngay không sợ chết đứng.” Hạ Lam tuy không can tâm nhưng cô ta biết rõ, Tần Hàm Dịch nói không để cho cô ta đi thì kể cả cô ta có đòi đi cũng không đi được.

Hơn nữa, Tần Hàm Dịch của bây giờ không còn là Tần Hàm Dịch của ngày xưa nữa.

Diệp Dĩ Muội rời đi đã năm năm, anh đã đem toàn bộ tâm trí dồn hết vào việc phát triển Tân thị, thế lực bây giờ của Tân thị không phải Hạ thị muốn làm gì thì làm!

Tần Hàm Dịch lạnh lùng liếc nhìn hai người phụ nữ rồi quay người bước đi, anh lên chiếc xe điện, sau khi lái đi một đoạn rồi, anh mới gọi điện cho Lam Dư Khê.

“Người anh em, lần sau cậu có thể đừng gọi tới muộn thế này được không?” giọng nói khàn khàn chưa tỉnh ngủ của Lam Dư Khê vang lên ở đầu dây bên kia.

“Lam Dư Khê, không thấy Lạc Lạc đâu rồi.” Tần Hàm Dịch không có tâm trạng đâu mà nói dài dòng, anh nói thẳng vào vấn đề chính.

“Cái gì?” Lam Dư Khê đột nhiên tỉnh hẳn, từ trên giường ngồi bật dậy.

“Cậu có thể tìm Lam thị trưởng giúp đỡ không?” Tần Hàm Dịch biết lời nói của mình sẽ mang tính chất ép người chỉ làm cho sự việc khó khăn

hơn, anh thực sự không muốn đợi thêm một giây phút nào nữa, đợi thêm một phút thì có thể Lạc Lạc sẽ lại thêm một phần nguy hiểm.

“Được.” Lam Dư Khê không chút do dự, trả lời anh chắc chắn.

“Người anh em, lời cảm kích chắc tôi không nói nhiều nữa làm gì, có tin gì thì lập tức gọi điện cho tôi.” Tần Hàm Dịch nói ngắn gọn rồi liền cúp máy.

Lam Dư Khê làm việc thì anh yên tâm rồi.

Nếu như Lam thị trưởng thật sự bằng lòng giúp đỡ thì mọi người cũng không thể không nể mặt ông ấy!

Thực ra, sự việc này cũng chưa nghiêm trọng tới mức phải tìm thị trưởng xuất đầu lộ diện, nhưng, trong lúc rối bời thế này, có thể nhờ tới người có ảnh hưởng nhất thì anh sẽ nhờ.

Lam Dư Khê đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, nhìn chiếc điện thoại trong tay, do dự hồi lâu mới gọi vào số của cha mình.

“Có việc gì không thể đợi tới ngày mai mà cứ phải gọi muộn thế này à?” vừa có người bắt máy, đầu dây bên kia liền vang lên tiếng trách mắng có phần tức giận của Lam thị trưởng.

“Ba, con trai của Tần Hàm Dịch đột nhiên biến mất, ba có thể tìm thuộc hạ của ba tìm giúp không?” Lam Dư Khê bỏ qua lời trách mắng của cha mình mà nói thẳng vào vấn đề.

“Từ khi nào mà Tần Hàm Dịch lại có một đứa con thế?” Lam thị trưởng đương nhiên là biết Tần Hàm Dịch.

“Sự việc này nói ra thì rất dài, Ba, đứa trẻ đó mới có bốn tuổi, bây giờ không thấy đâu cả, nếu không nhanh chóng tìm nó thì e rằng rất nguy

hiếm.” Lam Dư Khê nhắc lại tính nghiêm trọng của sự việc, hi vọng có thể được cha mình coi trọng.

“Sự việc này tìm anh con là được rồi.” Lam thị trưởng tiện miệng liền nói.

Lam Dư Khê nghe thấy vậy đột nhiên bèn im lặng.

Lam thị trưởng thở dài một tiếng rồi nói: “Ba sẽ tìm nó giải quyết, con yên tâm đi!”

“Cảm ơn ba!” Lam Dư Khê cuối cùng cũng khôi phục về giọng nói lúc bình thường, nói cảm ơn.

“Có thời gian thì hãy về nhà nhé!” giọng nói Lam thị trưởng không còn nghiêm khắc như thường ngày khi nói với thuộc hạ nữa, trong màn đêm tĩnh lặng thế này, giọng nói đó càng giống với giọng nói của một người cô đơn đã có tuổi.

“Con biết rồi.” Lam Dư Khê trả lời nặng nề.

“Anh con nó....” Lam thị trưởng vừa nói tới đó liền im lặng không nói tiếp nữa.

“Con không làm phiền ba nghỉ ngơi nữa.” Lam Dư Khê biết cha anh định nói điều gì, thế nhưng anh không hề muốn nghe, có những nút thắt trong lòng mà cả đời đều không tháo ra được.

Cúp máy xong, Lam Dư Khê ngồi dựa lưng vào ghế sofa, điều hòa cảm xúc trong lòng rồi lại cầm điện thoại lên, lại gọi vào một số máy khác.

Ngay sau đó, giọng nói của Cảnh Hạo liền vang lên cùng với cả sự ồn ào.

“Anh, sao muộn thế này gọi điện cho em thế? Cô đơn rồi à?”

Năm năm nay, tình cảm của Lam Dư Khê và Cảnh Hạo đã tốt hơn rất nhiều, nói như lời Cảnh Hạo thì có thể là do bọn họ đều cô đơn, lại là anh em ruột nên thỉnh thoảng gặp gỡ hoặc liên lạc với nhau để vun đắp tình cảm.

Chắc là những người quen biết Cảnh Hạo đều không có cách nào tưởng tượng được, những lời như vậy mà anh ta cũng có thể nói ra.

Anh ta không có ngày nào là chịu ngồi yên ở nhà, bên cạnh bạn bè đủ hạng người thì nhiều vô số, anh ta thay phụ nữ như thay áo, làm gì có ai tin là người như vậy thì sẽ cô đơn.

“Cảnh Hạo, con trai của Tần Hàm Dịch đột nhiên biến mất ở trong viện an dưỡng, chẳng phải chú quen biết một số người của xã hội đen à? giúp tôi tìm xe thế nào.” Lúc này Lam Dư Khê nói lời với ngữ khí thoải mái hơn khá nhiều so với khi cầu xin cha anh.

“Hứa Lạc Lạc?” Cảnh Hạo giật mình, anh ta biết người này, nếu mà Cao Thiên Du biết điều này chắc sẽ lo muốn chết mất.

Cảnh Hạo cảm thấy bản thân mình thật kì lạ, lúc này người anh nghĩ đến lại là Cao Thiên Du.

“Đúng, chúng tôi lo lắng là bị bắt cóc, chú tìm một số người quen biết điều tra xem, cố gắng kín đáo một chút.” Lam Dư Khê không yên tâm mà dặn dò thêm.

“Anh yên tâm đi!” Cảnh Hạo lúc này trả lời lại rất nghiêm túc, sự việc lớn thế này anh cũng không dám làm ồn ào làm gì.

“Ừm, tôi đợi tin của chú.” Lam Dư Khê vẫn khá tin tưởng vào Cảnh Hạo, chỉ có anh mới biết, Cảnh Hạo bề ngoài nhìn thì có vẻ là kẻ ăn chơi chác táng, nhưng đó chẳng là cách mà anh chống đối lại Lam gia.

Cảnh Hạo luôn đem thân thế của mình coi như một điều sỉ nhục, cho dù người cha đẻ của anh là người có quyền lực lớn nhất ở cái thành phố này.

Dưới ánh đèn mờ, hơi thở dồn dập, trên một chiếc giường tròn lớn, cơ thể của một nam một nữ trần như nhộng đang quấn lấy nhau, âm thanh rên rỉ không ngừng vang lên, tiếp sau đó là tiếng chuông điện thoại chói tai.

Người phụ nữ nằm dưới cơ thể người đàn ông, anh ta không vội mà vẫn tiếp tục cuộc vui dang dở sau đó mới ngẩng đầu lên, lần mò chiếc điện thoại ở dưới gối, nhìn màn hình điện thoại, anh ta đờ ra, sau đó nghiêng người sang một bên, vừa vớ chăn đắp lên người vừa nhận điện thoại.

“Ba.”

“Dư Trạch, con trai của Hứa An Ca là Hứa Lạc Lạc biến mất rồi, con giúp cậu ta tìm xem thế nào.” Lam thị trưởng cố ý không nhắc gì tới Tần Hàm Dịch, là vì không muốn con trai cả liên tưởng tới Lam Dư Khê.

“Con biết rồi, ba!” Lam Dư Trạch lập tức trả lời rồi cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Ừm. có tin gì thì báo cho ba biết, mấy giờ đều được.” Lam thị trưởng lại dặn dò một câu rồi cúp máy.

“Ba anh à?” người phụ nữ ôm lấy chiếc chăn rồi ngồi dậy, hỏi về vụ vợ.

“Ừm.” Lam Dư Trạch rút ra một điếu thuốc, không hề vội đi làm việc mà cha anh ta đã giao.

Người phụ nữ cầm lấy chiếc bật lửa châm lửa cho anh ta, anh ta thổi mái thờ ra một hơi đầy khói thuốc rồi mới nói mỉa mai: “Dư Khê đúng là sĩ

diện, con trai riêng của bạn mất tích mà cũng có thể nhờ thị trường ra mặt giúp đỡ.”

Ánh mắt người phụ nữ hơi nheo lại rồi rũ mày xuống mà không biết rằng Lam Dư Trạch đang quay đầu sang nhìn cô ta chăm chăm.

Lam Dư Trạch nắm lấy cằm cô ta, kéo sang phía mình, khuôn mặt u ám anh ta nói mỉa mai: “Sao thế? Vừa mới nhắc tới Dư Khê em đã không thấy thoải mái trong lòng à?”

“Anh biết em không thoải mái thì việc gì còn nói nữa?” ánh mắt người phụ nữ liền trở nên lạnh lùng, muốn quay mặt đi, nhưng Lam Dư Trạch không để cho cô ta được làm như ý muốn.

“Anh nói cho em biết, kể cả là em không thoải mái thì cũng phải nghe.” Lam Dư Trạch nheo mắt, nghiêng răng lại: “Chẳng phải các người đều thích Dư Khê à? Vậy thì tôi sẽ không để được như mong ước.”

“Anh muốn làm gì?” người phụ nữ nheo mày lại, hỏi.

“Vũ Thái Ninh, em là của anh, cả đời này em đều là của anh, kể cả tới lúc anh không cần em nữa thì Tần Hàm Dịch cũng đừng hòng mà đụng được vào em.” Lam Dư Trạch đột nhiên vùng lên, đè lên người Vũ Thái Ninh.

“Lam Dư Trạch, rốt cuộc anh đang lo lắng điều gì? Kể cả là anh ấy biết em còn sống anh tưởng anh ấy còn cần tới một đôi giày rách như em à? bây giờ người anh ấy thích là nhà thiết kế nổi tiếng Vệ Ngấn.”

“Em có nhớ tới cậu ta cùng không được.” Lam Dư Trạch tức giận bóp mặt Vũ Thái Ninh lại.

Vũ Thái Ninh bỏ qua lời nói của Lam Dư Trạch, mà hỏi: “Đứa trẻ mà cha anh muốn tìm là Hứa Lạc Lạc?”

“Sao hả? muốn giúp Dư Khê?” ánh mắt Lam Dư Trạch càng lúc càng nguy hiểm, dường như sắp nổi cơn thịnh nộ.

“Đúng, em muốn giúp anh ấy, giúp anh ấy và Vệ Ngấn ở bên nhau, như vậy thì em sẽ không cần phải canh cánh trong lòng nữa, em có thể làm con búp bê hình nhân của anh rồi.” Vũ Thái Ninh trả lời mà không có một chút nào cho thấy sợ Lam Dư Trạch.

Thực ra, cô ta không sợ không phải là Lam Dư Trạch mà là cô ta không sợ chết.

Đối với một người mà mấy năm trước đã chết qua một lần thì sống và chết không có sự khác nhau lớn lắm.

Tới nay, có hai lý do mà khiến cô ta cố gắng sống tới bây giờ, một là Lam Dư Khê vẫn chưa được hạnh phúc, hai là Lam Dư Trạch vẫn chưa chết.

Cô ta hận người đàn ông này, ngày nào cũng đều mong chờ anh ta sẽ chết không được yên thân.

Anh ta đã từng ở trên giường hỏi cô ta: “Nếu đã hận anh như thế tại sao lại không giết anh đi?”

Cô ta đáp lại: “Người mà ác độc như anh, chết quá dễ dàng chẳng phải là lời cho anh quá à?”

Sau đó, anh ta liền nhìn cô ta cười lạnh lùng, tiếp tục giày vò cô ta trên giường, nói nhắc đi nhắc lại: “Vũ Thái Ninh, kể cả là anh có chết đi thì anh cũng sẽ đưa theo em. cả đời này, cả đời sau em đều chỉ có thể là của anh thôi.”

Cô ta chưa bao giờ giống như bây giờ, nói rằng muốn làm con búp bê hình nhân của anh ta.

Anh ta không thể không tự cười chế giễu trong lòng, anh ta chiều chuộng cô ta mười năm vậy mà cô ta còn chẳng bằng lòng vì anh mà bước ra ánh sáng, lại đi vì tác thành cho Lam Dư Khê và Vệ Ngấn mà can tâm tình nguyện làm con búp bê hình nhân.

Lời nói như vậy anh ta tin không? Anh ta tin! Bởi vì Vũ Thái Ninh từ trước tới nay đều không lừa người khác, Vũ Thái Ninh cũng từng hứa rằng sẽ mãi mãi không bao giờ lừa anh Lam.

Thế nhưng người đàn ông được gọi là “anh Lam” đó lại lừa cô ta, vào mùa hè năm đó đã cưỡng bức cô ta.

Năm đó cô chuẩn bị gả cho Lam Dư Khê, anh ta liền cuống lên.

Đúng lúc cha của Lam Dư Khê phản đối cho hai người họ ở bên nhau làm cho người anh cả lớn hơn Lam Dư Khê mười tuổi này lộ diện, để cho Vũ Thái Ninh biết khó mà lùi.

Năm đó, cha Lam Dư Khê đang tranh cử chức thị trưởng, còn cha của Vũ Thái Ninh là tên tội phạm tham quan lớn nhất của thành phố, cha Lam Dư Khê không thể chịu đựng được vết nhơ như vậy dính lên người ông ta trước khi ông ta tranh cử.

Vậy là, sự việc tiếp theo đã diễn ra.

Lam Dư Trạch thích Vũ Thái Ninh, vào một buổi chiều mưa trước khi Lam Dư Khê giới thiệu Vũ Thái Ninh với anh ta thì anh ta đã yêu cô ta từ cái nhìn đầu tiên trước đó.

Nhưng khi gặp lại nhau thì cô đúng là bạn gái của em trai mình.

Anh ta vẫn luôn nhịn, kìm nén tình cảm của mình, bởi vì vợ em thì không thể đụng vào.

Thế nhưng, sự phản đối của cha, mệnh lệnh của cha làm cho anh ta tìm được một lý do đường đường chính chính để tiếp cận Vũ Thái Ninh.

Điều duy nhất không ngờ tới đó là vào cái đêm sau khi uống rượu say anh ta đã cưỡng bức Vũ Thái Ninh, và lí do được đưa ra chính là đây là cách tốt nhất để ngăn cản cô ta và Lam Dư Khê ở bên nhau.

Kết quả đúng như vậy, anh ta đã đạt được mục đích, nhưng không ngờ cô ta lại bướng bỉnh như vậy, không tiền của anh ta mà tự sát trong căn biệt thự mà ông ngoại cô đã dành cho cô....

Ngày hôm đó, nếu như chỉ muộn một phút không được đưa đi bệnh viện thì cô đã mất mạng rồi.

Khi đó, máu trong bệnh viện không đủ, anh ta đã như phát điên lên yêu cầu bác sĩ lấy máu của anh ta để cứu lấy cô.

Khi đó anh ta nghĩ, chỉ cần cô có thể sống lại, cô có thể nào thì anh ta cũng đều bằng lòng.

Nhìn máu của bản thân từng giọt từng giọt hòa vào cơ thể cô, trong lòng anh ta cảm thấy chua xót và đau khổ. Bởi vì anh ta biết, cô chắc là rất ghét khi mà máu của anh ta hòa vào cơ thể mình.

Còn khi Vũ Thái Ninh tự sát thì chỉ cách cha Lam Dư Khê tranh cử có ba ngày.

Cha Lam Dư Khê sau khi biết chuyện giữa Lam Dư Trạch và Vũ Thái Ninh, vì ông quá hiểu về tính cách của Lam Dư Khê, nết để anh biết được thì anh nhất định sẽ làm âm ỉ lên, sẽ đánh chết anh trai mình mất.

Vậy là ông ta lập tức đưa ra quyết định, bảo bác sĩ tuyên bố rằng Vũ Thái Ninh đã chết.

Còn điều được lấy ra để uy hiếp Vũ Thái Ninh đó là, nếu mà cô ta dám nói ra chân tướng cho Lam Dư Khê biết thì người cha vẫn còn đang ở trong ngục của cô ta sẽ không ai đảm bảo được sự an toàn cho ông ấy.

Vũ Thái Ninh nghĩ, dù sao bản thân mình cũng dơ bẩn rồi, không còn xứng với Lam Dư Khê nữa, ở cùng với ai thì có khác gì nhau đâu!

Vậy là, cô ta liền trở thành người tình dưới địa ngục của Lam Dư Trạch đã được mười năm.

Điều cô cảm thấy may mắn nhất đó là sau khi cô tự sát thì Lam Dư Khê liền ra nước ngoài, rời khỏi cái nơi bẩn thỉu này.

Cô tưởng rằng, cả đời này anh sẽ không bao giờ trở lại nữa nhưng anh đã quay về rồi.

Đã rất nhiều lần cô đã lén lút đi thăm anh nhưng chỉ dám đứng từ xa, đứng trong bóng tối mà không dám lộ diện ra.

Anh vẫn giống như năm xưa, vẫn hoàn mỹ ở trong lòng cô, nhưng cô càng cảm thấy anh tốt thì cô càng cảm thấy bản thân mình không xứng.

Cô và Lam Dư Trạch đã dùng khoảng thời gian mười năm để giày vò lẫn nhau, làm tổn thương lẫn nhau, cô chưa bao giờ chịu khuất phục.

Nhưng, khi cô muốn tác thành cho Lam Dư Khê cô đã quyết định khuất phục anh ta.

Cô mệt rồi, thực sự mệt rồi.

Thực ra, có những lúc, cô rất không hiểu Lam Dư Trạch, trong khoảng thời gian mười năm, những người phụ nữ bên cạnh anh ta đến đến đi đi đều rất nhiều nhưng cuối cùng thì anh ta không cưới một ai hết, thậm chí chưa từng cùng bọn họ qua đêm.

Vì thế, thời gian mười năm, Lam Dư Trạch không dính phải lời đồn đại nào mà luôn được ca ngợi với đời sống trong sạch lành mạnh.

“Nhớ lời em nói đấy.” Lam Dư Trạch cúi người xuống nhìn vào người phụ nữ, lên tiếng nhắc nhở cô ta, rồi mới từ từ ngồi dậy, cầm lấy điện thoại vừa này vút sang một bên rồi ấn gọi vào số máy trợ thủ đặc lực của anh ta.

“Thủ trưởng!”

“Giúp tôi điều tra xem là kẻ nào ở viện an dưỡng Khang Duy đã đưa Hứa Lạc Lạc đi.” Lam Dư Trạch sau khi nghe thấy một tiếng “vâng” ở đầu dây bên kia vang lên thì liền cúp máy, anh ta đưa một cánh tay ra kéo Vũ Thái Ninh từ dưới giường lên, cúi người ghé vào tai cô ta, thấp giọng nói nguy hiểm: “Để cho anh thấy thành ý của em!”

Vũ Thái Ninh bỏ tay ra, chiếc chăn lụa trượt xuống khỏi cơ thể cô ta.

Cô ta từ từ nâng hai cánh tay lên, quàng vào cổ Lam Dư Trạch, rồi trao cho anh ta một nụ hôn nồng nàn....

Lam Dư Trạch nheo mắt lại nhìn cô ta, đưa tay vòng ra sau lưng vuốt ve tấm lưng mịn màng của người phụ nữ, sau một hồi vuốt ve nhẹ nhàng anh ta liền đột nhiên dùng lực, lật người cô ta lên nằm lên trên cơ thể mình. Bầu ngực căng tròn và mềm mại của người phụ nữ ép lên cơ thể cường tráng của anh ta.

Lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh mẽ, cơ thể hai con người dính chặt lấy nhau....

Cô đã dùng khoảng thời gian mười năm để hận, hận tất cả những người của Lam gia trừ Lam Dư Khê.

Còn anh ta thì đã dùng khoảng thời gian mười năm để yêu chiều cô ta, bất luận cô ta đối xử với mình thế nào, mười năm trời anh ta chỉ có một

người phụ nữ là cô ta....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Dừng Mạng Đổi Mạng

Màn đêm lạnh lẽo và tĩnh lặng, hai con người quấn lấy nhau cả nửa đêm lúc này một người đã ngủ còn một người thì đứng bên cạnh cửa sổ, hai ngón tay đang kẹp lấy một điếu thuốc, hít liên tục, ánh mắt mơ màng qua lớp khói thuốc, lần đầu tiên trong mười năm qua, tâm trí lại chìm vào trong kí ức xưa cũ....

Càng nhớ về những chuyện cũ người phụ nữ càng hít thuốc nhiều hơn.

Cuối cùng, khói thuốc tràn cả vào trong cổ họng, người phụ nữ không ngừng ho lên.

Cô ta không dám để phát ra âm thanh quá lớn, sợ sẽ đánh thức người đàn ông ở trên giường, một tay giữ lấy chiếc áo ngủ, rồi đi ra phía ngoài ban công.

Qua đi khoảng một phút cô mới khó khăn lắm dừng cơn ho lại.

Gió đêm có chút lạnh, tạt vào quần áo cô, cô dường như không hề cảm thấy chút lạnh nào, hít thở một hơi thật sâu, mặc kệ cơn gió tạt vào người, luồn vào lồng ngực và thổi bay đi những buồn chán, sầu não trong lòng.

Vút nửa điếu thuốc vẫn chưa hút hết trên tay đi, sau khi học hút thuốc, cô luông có một thói quen, đó là khi khói làm cô bị sặc, cho dù chỉ mới hít có một hơi thì cô cũng sẽ vút đi.

Giống như người từng làm tổn thương cô, cho dù có đối xử với cô tốt hơn nữa cô cũng sẽ không bằng lòng để tha thứ.

Lam Dư Trạch tuy bá đạo nhưng bao nhiêu năm nay anh ta đối với cô thế nào không phải là cô không biết. Chỉ là, trong mắt cô, anh ta vẫn là kẻ hủy hoại đi hạnh phúc của cô, cô sẽ không tha thứ cho anh ta.

Đang muốn quay người vào lấy một điều thuốc khác, thì liền có người ôm cô từ phía sau, đặt cằm mình lên vai cô, giọng nói vẫn còn mơ màng hỏi: “Không ngủ được à?”

“Ừm.” cô trả lời một tiếng cho xong rồi định thoát khỏi lòng anh ta.

Anh ta ôm cô càng chặt hơn không cho cô có cơ hội thoát ra, sau đó nói tiếp: “Thái Ninh, chúng ta kết hôn đi!”

Động tác đang cố thoát ra của cô đột nhiên dừng lại, im lặng hồi lâu rồi cô mới nhếch môi cười mỉa mai trả lời anh ta: “Anh không sợ cha anh sẽ giết anh à?”

Cô vẫn nhớ rất rõ, năm xưa anh ta đã khuyên cô rời xa Lam Dư Khê và nói thế nào, một người với thân phận như cô thì Lam gia sẽ mãi mãi không thể nào công nhận.

Bây giờ anh ta lại nói muốn kết hôn với cô, thật là nực cười.

“Coi như anh chưa từng nói gì.” Lam Dư Trạch lạnh lùng nói ra một câu, bỏ cô ra rồi đi vào phòng và vào thẳng phòng tắm.

Vũ Thái Ninh không quay người lại, nhưng không biết tại sao, con tim cô lại đau nhói.

Về phần tại sao đau thì cô không biết cô cũng không muốn biết....

Bởi vì thân phận của Tần Hàm Dịch, Hứa An Ca, thêm với việc Lam Dư Trạch cũng lên tiếng, vì vậy mà Hứa Lạc Lạc biến mất đã trở thành một

sự việc trọng đại của thành phố này trong đêm nay, không ai dám chậm trễ một giây phút nào.

Thông qua hàng loạt sự kiểm tra, mọi người chắc chắn một việc rằng, bất luận tại sao Hứa Lạc Lạc biến mất thì chắc vẫn ở trong khu nghỉ dưỡng này.

Từ lúc Hứa An Ca rời căn biệt thự của mình ở và tới căn biệt thự của Tần Hàm Dịch cũng chỉ có mười mấy phút đồng hồ, lại tới khi Hứa An Ca quay về tìm Hứa Lạc Lạc, chắc chắn không quá 30 phút, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nếu muốn đưa Hứa Lạc Lạc ngồi trên xe điện đi thì cũng có khả năng.

Nhưng, camera ghi lại thì chỉ có cửa căn biệt thự của Hứa An Ca bị phá hỏng, camera quay những con đường khác cũng như bãi đỗ xe thì đều không phát hiện ra điều gì bất thường, cửa vẫn khóa.

Vì thế, nếu kẻ bắt cóc mà lái xe máy điện rời đi thì camera đương nhiên sẽ quay lại được.

Nếu camera không ghi lại được hình ảnh người nào lái xe máy điện rời đi vậy thì chứng tỏ người này đã quen với đường đi lối lại trong viện an dưỡng, né được camera và đi bộ đưa Hứa Lạc Lạc đi. Hơn nữa, vẫn còn trốn trong viện an dưỡng.

Thế nhưng, cho dù, phạm vi đã được xác định rồi nhưng viện an dưỡng lớn thế này, muốn tìm ra một người cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Hơn nữa, trong tay kẻ đó là một đứa trẻ.

Nếu bọn họ làm ầm ĩ lên thì kẻ đó sẽ biết không còn đường nào để chạy, tới lúc đó thì cá chết lưới rách.

Vì thế, tất cả mọi người đều không dám hành động bừa bãi, chỉ có thể trốn trong phòng camera, vừa xem thật kỹ những camera có khả năng ghi lại Hứa Lạc Lạc bị mất tích, vừa đợi kẻ bắt cóc đó tự mình gọi điện tới nói ra mục đích.

Tất cả mọi người lòng đều nóng như lửa đốt, nhưng Tần Hàm Dịch vẫn không quên, bây giờ trong phòng bệnh của viện an dưỡng vẫn còn có một người đang nằm đó.

Hứa An Ca thấy anh rời đi bèn đuổi theo.

Khi đi ngang Tần Hàm Dịch, Hứa An Ca hỏi: “Anh đi tìm Tiểu Ngấn?”

Tần Hàm Dịch ừm một tiếng rồi lên chiếc xe máy điện.

“Để cô ấy ngủ thêm một lát đi! Nếu cô ấy tỉnh lại sẽ thêm lo lắng ra.” Hứa An Ca giữ lấy chiếc xe, nói góp ý.

“Nếu Lạc Lạc có việc gì, cô ấy lại trong giấc ngủ không biết gì thì cô ấy sẽ hận bản thân mất.” Tần Hàm Dịch trả lời với giọng trầm lắng.

Lúc này, anh và Hứa An Ca không còn nhìn nhau với ánh mắt thù địch nữa, bởi vì bọn họ đều là những người quan tâm tới Vệ Ngấn và Lạc Lạc.

Nhưng, Tần Hàm Dịch có một sự việc chưa nói với bất kì ai, anh muốn để Vệ Ngấn nhanh chóng tỉnh lại là còn có một nguyên nhân khác.

Để tránh đánh rần động cỏ, nguyên nhân này là gì tạm thời anh chưa tiện để nói ra.

Nếu kẻ bắt cóc đó đã có thể trốn kỹ như vậy trong viện an dưỡng, nói không chừng, trong viện an dưỡng kẻ đó có nội ứng.

Vì thế, Tần Hàm Dịch không dám hành động bừa bãi.

“Thế nhưng, anh để cô ấy tỉnh lại cô ấy cũng không giúp được gì, chỉ làm cho cô ấy lo lắng hơn thôi.” Hứa An Ca nói vẻ không đồng tình.

“Đúng, anh nói những điều này đều không sai, nhưng nếu để cho cô ấy chọn cô ấy sẽ chọn thế nào? Chúng ta nên tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy, chẳng phải thế à?” Tần Hàm Dịch quay đầu sang nhìn Hứa An Ca, hỏi lại.

Hứa An Ca nhất thời bị Tần Hàm Dịch hỏi liền không biết nói gì, ngay sau đó anh liền bỏ tay đang giữ xe của Tần Hàm Dịch ra, không ngăn Tần Hàm Dịch nữa.

Bởi vì, Tần Hàm Dịch nói không sai, nếu Tiểu Lạc Lạc có việc gì, nếu Vệ Ngấn vẫn đang chìm trong giấc ngủ, vậy thì cô cả đời sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

Bọn họ đương nhiên là không hi vọng Tiểu Lạc Lạc sẽ có chuyện nhưng tương lai thế nào không sai có thể nói trước được.

Anh nhìn chiếc xe của Tần Hàm Dịch rời đi, trong lòng đang tự trách mình.

Anh không nên đưa mẹ con bọn họ tới đây, nếu không đưa tới đây thì đã không xảy ra sự việc tối này.

Tại bệnh viện.

Khi Tần Hàm Dịch đi tới phòng bệnh của Vệ Ngấn, Vệ Ngấn vẫn chưa tỉnh.

Sau khi anh hỏi lại bác sĩ về tình hình của cô, bèn ngồi xuống bên cạnh giường bệnh đợi cô tỉnh lại.

Trong phòng bệnh, không gian rất yên tĩnh, ánh sáng của đèn điện rất sáng nhưng lại không có cách nào để làm cho người ta có cảm giác là còn hi vọng, chỉ cảm thấy không khí căn phòng ngột ngạt như đang đè nén lên trái tim con người, giống như một nhà tù vậy.

Tần Hàm Dịch ngậy người ra nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh, anh không kìm được đưa tay lên sờ lên vầng trán đang được quấn đầy băng gạc của cô.

Đột nhiên anh cảm thấy, bản thân mình chính là tai họa của cô, bất luận là khi yêu cô hay không yêu cô, chỉ cần anh vừa lại gần cô thì người cô liền bị thương.

Anh đang trầm nghĩ muốn hỏi cô: “Dĩ Muội, nếu anh rời xa em thì em có hạnh phúc không?”

Vệ Ngấn dường như cảm nhận được sự đau đớn của anh, hai hàng lông mi của cô khẽ rung lên, cô từ từ mở mắt ra, nhận thức vẫn còn mơ màng nhìn anh.

“Dĩ Muội, em tỉnh lại rồi.” Tần Hàm Dịch nhìn cô, muốn cười ấm áp một chút nhưng trên môi anh vẫn chỉ là nụ cười cay đắng.

Vốn đã nghĩ kĩ rồi, sẽ nói với cô tất cả, thế nhưng khi thực sự nhìn thấy cô tỉnh rồi thì anh lại không biết mở miệng thế nào.

“Vâng.” Vệ Ngấn lên tiếng với giọng nói khàn khàn, cô muốn ngồi dậy.

Chỉ là, cô vừa mới động dậy thì cơ thể cô cả da thịt và xương đều như tê đặc đi và đau đớn.

Cô nheo mày lại, lập tức dừng lại mọi động tác, không dám động dậy nữa.

“Anh xin lỗi!” Tần Hàm Dịch áy náy lên tiếng.

“Em không trách anh.” Vệ Ngấn hít thở một hơi thật sâu, sau khi nhìn thẳng vào mắt anh vài giây cô mới lên tiếng: “Tần Hàm Dịch, sau này chúng ta không nên gặp nhau nữa, là lỗi của chúng ta, không trách Hạ Lam được.”

Bất luận năm xưa có phải Hạ Lam quyến rũ Tần Hàm Dịch hay không, thế nhưng dù gì thì bây giờ cô ta mới là vị hôn thê của Tần Hàm Dịch, còn thân phận bọn họ đã thành ra như vậy rồi, sao có thể ở bên nhau được!

“Hạ Lam đẩy em xuống mà em không hề trách cô ta sao?” Tần Hàm Dịch bỏ qua lời cô nói mà hỏi thẳng.

“Đây?” Vệ Ngấn đơ người ra, lại nghĩ kỹ lại một chút rồi mới trả lời anh: “Là do em bị trượt chân nên mới ngã xuống.”

Nghi ngờ Hạ Lam là cũng đúng.

Dù sao thì cô y tá đó không thù không oán gì với cô, trước khi cô ngã xuống cô ta vẫn còn cười chào hỏi cô.

Vệ Ngấn thấy hai đồng tử mắt Tần Hàm Dịch co lại, sâu hoắm, cô chỉ cảm thấy bất thường, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Dĩ Muội, anh có một việc muốn nói với em, em phải đồng ý với anh là không được kích động.” Tần Hàm Dịch nét mặt có vẻ trầm trọng anh nói.

“Được.” Vệ Ngấn vẫn với nét mặt bình thường nhưng trong lòng tim cô đang đập thình thịch.

“Lạc Lạc....” Tần Hàm Dịch ngập ngừng rồi mới nói: “Không thấy Lạc Lạc đâu cả....”

“Anh nói cái gì?” Vệ Ngấn đột nhiên ngồi dậy, không còn để ý tới sự đau đớn xác thịt của bản thân, cô tóm lấy hai vai Tần Hàm Dịch, hỏi kích động: “Anh nói cái gì? Anh nói lại một lần nữa xem nào.”

“Dĩ Muội, em đừng kích động, em nghe anh từ từ nói với em.” Tần Hàm Dịch nắm lấy tay cô khuyên bảo.

“Vậy thì anh nói đi!” Vệ Ngấn cố gắng kìm nén cảm xúc của bản thân, cô đợi Tần Hàm Dịch nói.

“Lạc Lạc bị người ta đưa đi rồi, nhưng kẻ bắt cóc chắc là vẫn ở trong viện an dưỡng, anh đồng ý với em, bất luận thế nào anh cũng sẽ không để Lạc Lạc gặp phải chuyện gì.” Tần Hàm Dịch không dám nói tình hình quá phức tạp với cô.

“Tại sao lại đưa Lạc Lạc đi?” lúc này Vệ Ngấn căn bản không nghe được những lời an ủi của anh, cô hết hoảng hốt.

Đột nhiên, cô nhớ ra điều gì đó, cô nắm lấy tay Tần Hàm Dịch: “Là Hạ Lam, nhất định là cô ta hận em, cho nên đã tìm người bắt Lạc Lạc đi, có đúng không?”

“Không phải là Hạ Lam.” Tần Hàm Dịch trả lời cô với sự khẳng định.

“Tại sao đến lúc này rồi anh vẫn còn bảo vệ cho Hạ Lam?” Vệ Ngấn đẩy anh ra, gầm lên với anh: “Năm năm trước anh thế này, năm năm sau anh vẫn như vậy, nếu anh đã yêu cô ta như vậy thì tại sao còn tới giày vò em?”

“Dĩ Muội, em đừng kích động, anh đồng ý với em, nhất định sẽ không để Lạc Lạc có chuyện gì, chúng ta đợi tìm thấy Lạc Lạc rồi nói tiếp có được không?” anh muốn tiến lại gần cô, ánh mắt cô nhìn anh không có một chút nào cho thấy cô hiểu cho anh, cô xuống giường từ phía bên kia.

“Dĩ Muội, em muốn đi đâu?” Tần Hàm Dịch không yên tâm liền hỏi.

“An Ca đâu? Em đi tìm anh ấy.” Vệ Ngấn không muốn nói nhiều với anh nữa, bởi vì cô cảm thấy anh sẽ bênh vực cho Hạ Lam, lúc này, cũng chỉ có Hứa An Ca có thể giúp cô điều tra Hạ Lam thôi.

“Dĩ Muội, em nghe anh nói, Hạ Lam vẫn còn ở trong biệt thự của anh, anh không cho cô ta rời đi, nếu thực sự là cô ta thì anh cũng sẽ không bao che cho cô ta đâu.”

Tần Hàm Dịch thử dùng một cách khác để giải thích cho cô nghe nhưng về việc ai là người liên quan tới vụ bắt cóc lần này, trong lòng anh đã có sự lựa chọn.

Nhưng tình hình lúc này anh không thể nói nhiều hơn với cô, ngoài việc tai vách mạch rừng ra thì anh cũng sợ Vệ Ngấn lo lắng quá, tâm trạng bất ổn mà sẽ lỡ lời để lộ ra.

“Thật không?” Vệ Ngấn sụt sịt, lúc này nước mắt cô đã giàn giụa.

“Ừm.” Tần Hàm Dịch gật đầu chắc chắn: “Anh đồng ý với em, nếu Hạ Lam là kẻ chủ mưu bắt cóc Lạc Lạc thì anh sẽ không bỏ qua cho bất kì một người nào của Hạ gia.”

Con tim Vệ Ngấn cảm thấy đau thắt lại, nước mắt cô chảy ra càng nhiều hơn.

“Dĩ Muội, đừng khóc nữa.” Tần Hàm Dịch tiến lại gần, ôm cô vào lòng, nói an ủi.

“Tần Hàm Dịch, nhất định là lỗi của người lớn chúng ta nên mới làm liên lụy tới Lạc Lạc, em không nên quay về, không nên nghĩ cách để báo thù, bây giờ ông trời muốn trừng phạt em rồi. Thế nhưng, tại sao lại phải

làm hại Lạc Lạc, nó mới bé như thế!” Vệ Ngấn cảm thấy vô cùng áy náy, đem tất cả những lỗi lầm vợ hết về mình.

“Không phải lỗi của em, sao có thể là lỗi của em được chứ!” Tần Hàm Dịch đỡ lấy cô đi tới bên giường, để cô ngồi xuống: “Dĩ Muội, đồng ý với anh, chịu khó nghỉ ngơi, chịu khó dưỡng thương, đừng để anh phải lo lắng, đợi tới khi trời sáng rồi Lạc Lạc sẽ quay trở về bên cạnh em.”

“Thật không?” Vệ Ngấn không tin lắm.

“Thật.” Tần Hàm Dịch hôn lên trán cô động viên: “Anh nhất định sẽ để cho con trai chúng ta gặp chuyện đâu.”

“Thế nhưng...” Vệ Ngấn trong lòng hoảng loạn, có thể nào cũng không thấy yên lòng được, đó là một dự cảm vô cùng xấu.

“Không có thế nhưng, người bắt cóc Lạc Lạc, khả năng cao là vì tiền, nếu như muốn hại con thì cũng đã không tội gì mà đưa con đi như thế, cùng lắm thì ra tay luôn trong căn biệt thự, có đúng không nào?” trong lòng Tần Hàm Dịch cũng rất lo lắng, rất hỗn loạn, nhưng trước mặt Vệ Ngấn anh cố gắng giữ bình tĩnh, muốn an ủi cô.

“Vâng.” Vệ Ngấn gật đầu, coi như là đồng ý với anh.

“Bất luận là bọn họ cần bao nhiêu tiền anh cũng đều đưa hết, nếu bọn họ đã cần tiền thì chắc chắn sẽ không để xảy ra án mạng.” Tần Hàm Dịch cúi người xuống, đỡ chân cô lên giường: “Em nghỉ ngơi trước đi, chúng ta cùng đợi tin tức, sẽ không sao cả.”

“Vâng.” Vệ Ngấn miệng tuy là trả lời vậy nhưng trong lòng cô không có cách nào để bớt lo lắng.

Đứa trẻ bị bắt cóc đó là con trai cô, bất luận là Tần Hàm Dịch đã phân tích có lý thế nào cô cũng đều không có cách nào mà không lo lắng.

Tần Hàm Dịch ngồi xuống bên giường, cùng cô chờ đợi mỗi một giây dài đằng đặc qua đi.

Hạ Lam với khuôn mặt vừa tức giận vừa thù hận nhìn chăm chăm vào cô y tá đang ngồi trước mặt mình kia, tất cả đều là người phụ nữ này, nếu như không phải cô ta thì Tần Hàm Dịch đã không hiểu lầm mình – Hạ Lam tự nghĩ.

“Cô cố ý có đúng không?” Hạ Lam nói với ngữ khí khẳng định chắc chắn.

“Hạ tiểu thư, không phải thế.” Cô y tá vội vàng lắc đầu, vẫn với cái bộ dạng đáng thương như ban nãy.

“Bây giờ Tần Hàm Dịch đã không ở đây nữa rồi, cô còn đóng kịch cho ai xem hả?” Hạ Lam cười lạnh lùng: “Bây giờ ở đây chỉ có hai người là cô và tôi, cô nói đi! Rốt cuộc mục đích của cô là gì?”

“Tôi không có mục đích gì.” Cô y tá nhìn vào đôi mắt to tròn của Hạ Lam với ánh mắt vô tội, như thể mình đang bị vu oan giáo họa vậy.

“Là cô đã làm cho Vệ Ngấn ngã xuống có đúng không?” Hạ Lam không hề tin cô ta vô tội, cho dù cô ta nhìn có vẻ như ai đó đang vu oan cho cô ta.

Tần Hàm Dịch sau khi rời đi, Hạ Lam đã tức giận, phẫn nộ nhưng không hề đau lòng quá nhiều.

Sau khi bình tĩnh lại, cô ta nhớ kỹ lại mọi chuyện lúc đó, Hạ Lam liền cảm thấy bất bình thường.

Vệ Ngấn khi đó là đi về phía trước, đầu cũng không quay lại, đương nhiên không nhìn thấy cô ta đưa tay ra, vì thế căn bản sẽ không đổ oan cho cô ta mà tự mình ngã xuống.

Hơn nữa, cú ngã đó lại rất thật và đúng lúc như vậy, Vệ Ngấn ngã xuống liền hôn mê bất tỉnh, nhìn thế nào thì cũng không giống như đang giả vờ.

Khi đó chỉ có ba người họ ở hiện trường, bản thân Hạ Lam không làm gì cả, lại cảm thấy cũng không phải là Vệ Ngấn giả vờ, vậy thì cô ta chỉ có thể nghi ngờ cô y tá mà thôi.

Có điều, Hạ Lam cũng không dám chắc, hoặc là còn có một khả năng khác, đó là khi đó Vệ Ngấn không chú ý mà tự mình trượt chân ngã xuống.

“Không phải tôi.” Cô y tá vẫn không chịu thừa nhận, vẫn lắc đầu lia lịa.

“Cô không biết nói cái gì khác à?” Hạ Lam tức giận nghiêng răng lại, nhìn cô ta chăm chăm với hai mắt trừng lên, lấy điện thoại từ trong túi xách của mình ra, vừa giả vờ ấn số máy vừa nói uy hiếp: “Không thừa nhận có đúng không? Vậy được, bây giờ tôi sẽ cho người bắt người nhà cô lại xem cô còn dám chối cãi không.”

“Hạ tiểu thư, đừng!” ánh mắt cô y tá rõ ràng là hết hoảng, vội vàng đứng lên từ ghế sofa, rồi lập tức quỳ xuống: “Hạ tiểu thư, tôi cầu xin cô, đừng làm gì người nhà của tôi. Tôi thừa nhận, tôi sẽ nói với Tần tiên sinh là do tôi làm có được không?”

Hạ Lam nghe tiếng khóc của cô ta mà thấy rất bức dọc, không phải là Hạ Lam muốn vu oan cho cô ta mà chỉ là muốn thăm dò cô ta.

“Ý cô là gì hả? Tôi vu oan cho cô à?” Hạ Lam phẫn nộ ấn nút gọi, nhưng không hề có ý tìm người để bắt người nhà cô ta, dù sao thì Hạ Lam cũng không phải là người hành động như một kẻ xã hội đen.

Cô ta chỉ là định cho người đi điều tra lai lịch của người y tá này, trực giác của phụ nữ nói cho cô ta biết, người phụ nữ này có ý đồ khác.

Vệ Ngấn không phải do cô ta đẩy xuống thì thôi cũng cho qua, nếu là cô ta đẩy xuống thì đúng là thật đáng sợ, nói không chừng Tiểu Lạc Lạc mất tích cũng có liên quan tới cô ta.

Tuy Hạ Lam hận Vệ Ngấn nhưng Hạ Lam cũng không hi vọng Tiểu Lạc Lạc xảy ra chuyện gì, ngoài việc sợ Tần Hàm Dịch hiểu lầm ra thì cô ta cũng thật sự cảm thấy, một đứa trẻ còn nhỏ như thế, làm gì có tội tình gì.

Sự việc uy hiếp người khác như thế này, năm năm trước Hạ Lam tuyệt đối không bao giờ làm ra được.

Năm năm trước, Hạ Lam giống như một công chúa vô lo vô nghĩ, chỉ cần sống trong giấc mơ của bản thân mình.

Sau đó, giấc mơ tan vỡ rồi, cô ta vào Hạ thị làm việc, những cạm bẫy trên thương trường cô ta đã gặp nhiều rồi, đương nhiên cũng đã thay đổi.

“Không được gọi!” người y tá đỏ mắt mắt, đột nhiên đứng dậy từ dưới đất, xông lại, cướp lấy chiếc điện thoại trong tay Hạ Lam.

Hạ Lam không ngờ rằng, con cừu non yếu ớt ban nãy bỗng dưng hóa thành một con sói hung dữ, vì đã coi nhẹ đối phương và không đề phòng mà Hạ Lam đã bị cô ta cướp mất chiếc điện thoại.

Hạ Lam tự nói với bản thân, nhất định phải thật bình tĩnh, cô hít thở một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào người y tá, hỏi: “Cô muốn làm cái gì?”

Người y tá hai mắt vẫn ọng nước nhưng thêm vào đó là cả sự hận thù, nhìn thẳng vào Hạ Lam cô ta nói: “Không được động vào người nhà của tôi.”

“Sao cô không giả vờ đáng thương nữa đi?” Hạ Lam hỏi giọng đầy mỉa mai.

“Hạ tiểu thư, cô đừng có ăn hiếp người quá đáng.” Giọng nói của người y tá cũng trở nên lạnh lùng.

“Thực ra, tôi rất tò mò, cô hận tôi hơn hay là hận Vệ Ngấn hơn?” Hạ Lam cố gắng bình tĩnh vừa cười vừa hỏi.

“Tại sao tôi lại phải hận các người?” người y tá vẫn với ánh mắt thù hận, cô ta cũng chẳng giả vờ đáng thương làm gì nữa mà gằn giọng xuống hỏi.

“Bởi vì cô thích Tần Hàm Dịch.” Hạ Lam kết luận ngắn gọn.

“Ha ha.” Người y tá cười khinh khỉnh: “Thứ mà các người quý như vàng ngọc tưởng rằng ai cũng thèm chắc?”

Hạ Lam nhún vai như thể chẳng có vấn đề gì, ngồi xuống ghế sofa: “Cô nhầm rồi, tôi cũng không thích anh ấy.”

“Cô không thích anh ấy?” người y tá nhìn chăm chăm Hạ Lam vẻ không tin.

“Không sai, tôi tin chắc là cô cũng biết, người tôi thích là Hứa An Ca.” Hạ Lam không chút do dự liền trả lời.

Rõ ràng là sự nghi ngờ trong ánh mắt của người y tá cũng đã tan đi phần nào.

Hạ Lam nhìn thăm dò nét biểu cảm trên mặt cô ta, trong lòng trùng xuống.

Cô ta và Hứa An Ca đã năm năm không có liên lạc hay liên quan gì tới nhau, người biết về việc này không hề nhiều.

Hơn nữa, nhìn tuổi của người y tá thì chắc cũng chưa tới 25, vậy thì năm năm trước cô ta vẫn chỉ là một sinh viên.

Hạ Lam và Hứa An Ca tuy đều là những người có tiếng trong giới kinh doanh nhưng dù gì cũng không phải là nhân vật trong làng giải trí, theo lý mà nói thì người biết bọn họ cũng không nhiều.

Thế nhưng, nhìn thần sắc của người y tá có sự thay đổi, rõ ràng là cô ta biết về quá khứ của Hứa An Ca và Hạ Lam.

Nếu đã như vậy thì chỉ có thể có hai khả năng, một là trùng hợp, người y tá này biết về những lời đồn đại, scaldan của năm năm trước, khả năng thứ hai đó là cô ta căn bản luôn quan tâm chú ý tới bọn họ, cô ta tới đây là có mục đích.

Sự việc xảy ra trong tối hôm nay quá là kì lạ, vì thế Hạ Lam cho rằng khả năng thứ hai là phù hợp hơn cả.

“Tôi đi ra ngoài đi bộ một lát.” Hạ Lam đứng lên, muốn đi tìm Tần Hàm Dịch để nói cho anh biết sự hoài nghi của mình.

“Hạ tiểu thư, Tần tiên sinh không cho chúng ta rời khỏi nơi đây.” Người y tá nhắc nhở.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ không ra khỏi viện an dưỡng tôi chỉ ra ngoài hóng gió thôi.” Hạ Lam không quay đầu lại, nhanh chóng đi hướng về phía cửa.

Người y tá nhìn theo bóng dáng của cô ta, đột nhiên cảm thấy bất an, hai mắt cô ta nheo lại, lập tức đuổi theo.

Hạ Lam nghe thấy tiếng bước chân liền chạy về phía trước, khi mà Hạ Lam vừa mới chạm tay vào nắm đấm cánh cửa, vừa kéo cánh cửa ra thì liền bị người y tá dùng lực ấn lại.

“Cô làm cái gì đấy hả?” Hạ Lam quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô ta, trong lòng đang rất hoảng hốt rồi, nhưng trên nét mặt vẫn giả vờ vô cùng bình tĩnh.

“Tôi làm cái gì?” người y tá cười lạnh lùng, giơ tay lên giáng xuống một cái tát.

“Bốp!”

Tiếng cái tát vang lên lạnh lạnh ngay sau đó, mặt Hạ Lam bị đánh vẹo sang một bên.

“Cô đánh tôi?” Hạ Lam lấy tay ôm mặt, trợn mắt tức giận như muốn giết chết người y tá.

“Cái tát này tôi trả cô, đừng tưởng rằng có tiền thì ghê ghớm, có tiền là có thể tùy tiện chà đạp lên người khác.”

Người y tá yếu ớt đáng thương không lâu lúc trước lúc này dường như đã biến thành con người khác.

“Vậy cô trả lại rồi thì có thể để cho tôi đi chưa?” Hạ Lam kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, liền hỏi.

“Không được! Đêm nay cô đừng mơ rời khỏi nơi đây.” Người y tá nheo mắt lại nhìn Hạ Lam đầy vẻ thù hận.

“Rốt cuộc cô là ai?” Hạ Lam biết, bản thân cũng không cần giả vờ không biết gì nữa.

“Cô cảm thấy tôi sẽ nói cho cô biết à?” người y tá cười lạnh lùng, dùng ánh mắt chế giễu nhìn Hạ Lam như thể đang cười chê Hạ Lam chẳng biết gì.

“Tiểu Lạc Lạc mất tích có liên quan tới cô có đúng không?” Hạ Lam biết rõ ràng cô ta sẽ không nói nhưng vẫn tiếp tục chất vấn, chỉ là muốn tìm ra chút sơ hở gì đó trong ánh mắt của cô ta từ đó khẳng định sự hoài nghi trong lòng mình.

“Cô hỏi nhiều quá rồi đấy.” người y tá đột nhiên phát điên lên, kéo cánh tay Hạ Lam đi vào, cánh tay cô ta dùng lực cho thấy cô ta không phải là một kẻ yếu đuối.

Hạ Lam bị cô ta lôi đi xềnh xệch tới nỗi chân bước không vững nữa liền ngã xuống đất, nhìn cô ta vẻ căng thẳng.

Người y tá đã không còn tâm trạng đầu mà quan tâm tới Hạ Lam nữa, mà cô ta dùng điện thoại, nhanh chóng gọi tới một số máy, nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi Hạ Lam một giây nào, cô ta sợ Hạ Lam có hành động bất thường phản kháng.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia có người bắt máy, người y tá nói lạnh lùng: “Sao rồi hả?”

“Tất cả đều ổn thỏa rồi, khi nào cô tới?” người ở đầu dây bên kia trả lời rất bình tĩnh không hề có một chút gì cho thấy sợ hãi.

“Lát nữa tôi sẽ tới.” người y tá trả lời có một câu rồi liền cúp máy, từng bước từng bước tiến sát lại tới gần Hạ Lam.

Hạ Lam vừa mới đứng lên, sợ hãi lùi về phía sau.

“Cô muốn làm cái gì?”

“Hạ tiểu thư, chỉ cần cô phối hợp, tôi đảm bảo sẽ không làm hại cô, mục tiêu của tôi chỉ có một người là Vệ Ngấn mà thôi.” Người y tá cười nheo mắt lại trả lời.

“Cô muốn tôi phối hợp kiểu gì?” Hạ Lam coi như là cũng biết được sức lực của người y tá này, cô ta biết bản thân mình đánh không nổi con người bí hiểm này.

“Ngoan ngoan ở trong căn phòng này một đêm không đi đâu cả, tôi đảm bảo tôi sẽ không đụng tới một sợi lông của cô.” Người y tá sỏi bước dài hơn, đứng sát vào Hạ Lam với tư thế chèn ép.

“Được, tôi đồng ý với cô.” Hạ Lam bước chân lùi về phía sau cũng nhanh hơn, rồi đột nhiên cô ta quay người muốn chạy đi, cô ta tin vào người phụ nữ này mới lạ.

“Không biết thời thế.” Người y tá lên tiếng, rồi đuổi theo, từ phía sau cô ta túm lấy tóc Hạ Lam giật ngược lại rồi kéo cô ta vào trong.

“Bỏ tôi ra.” Hạ Lam vẫn muốn đấu tranh, vừa mở miệng kêu lên thì người y tá liền dùng một chiếc khăn tay bịt miệng và mũi Hạ Lam lại.

Đồng tử mắt Hạ Lam đột nhiên mở rộng ra, sau đó cơ thể dần mềm đi, dựa vào cánh tay của người y tá.

Người y tá đã cố gắng để đưa Hạ Lam lên tầng hai, lấy chân đá cửa phòng Tần Hàm Dịch ra, vớt Hạ Lam lên giường, đắp chăn vào, cô ta không hề vội vàng rời đi, mà chôn trong nhà vệ sinh, mở vòi hoa sen ra, cùng với tiếng nước chảy, cô ta gọi tới số điện thoại trung tâm phục vụ của viện an dưỡng.

Đợi tới khi đầu dây bên kia lên tiếng “A lô.”

Người y tá lập tức vội vàng nói: “A lô, tôi ở căn biệt thự số 105, ở đây có một người bị ngã ngất đi.”

“Tiểu thư, không cần hết hoảng, chúng tôi lập tức cho bác sĩ tới.” đầu dây bên kia liền vang lên tiếng an ủi.

“Được.” người y tá đáp lại một câu rồi cúp máy, ánh mắt cô ta chứa đựng nụ cười tàn nhẫn.

Tần Hàm Dịch, là anh vô tình với tôi trước, vậy thì đừng có trách tôi vô nghĩa với anh.

Tất cả mọi người đều cho rằng, bọn họ đã dùng lượng nhân lực và vật lực lớn như thế thì sẽ có thể tìm ra Tiểu Lạc Lạc rất nhanh.

Cùng lắm là dùng tiền để giải quyết mọi chuyện, dù sao thì cả hai nhà này đều là những nhà có tiền.

Thế nhưng, sự việc lại khác xa so với sự tưởng tượng của bọn họ.

Kẻ bắt cóc và Tiểu Lạc Lạc cứ như thế biến mất, tất cả mọi người đều không biết mục đích của kẻ bắt cóc rốt cuộc là gì.

Có thể, chỉ là tạm thời trốn đi, hoặc là tên bắt cóc đó căn bản không phải vì tiền.

Không chỉ là bọn họ không có manh mối gì mà ngay cả về phía Lam Dư Khê cũng không có một chút manh mối gì.

Sau một lượt phân tích, Lam Dư Khê cảm thấy, kẻ bắt cóc Tiểu Lạc Lạc căn bản không phải là người trong giới xã hội đen, nếu không thì phía xã hội đen đã có một chút tin tức.

Hơn nữa, vì kẻ bắt cóc còn ở trong viện an dưỡng nên Lam gì đương nhiên cũng không giúp được gì.

Vệ Ngấn nói với bản thân, bất luận thế nào, đều phải tin Tần Hàm Dịch một lần, dù gì thì anh cũng là cha đẻ của Tiểu Lạc Lạc, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Thế nhưng, sự việc này, rõ ràng không phải cố gắng hết sức là có thể giải quyết.

Bầu trời dần dần chuyển sang màu trắng bạc, Tiểu Lạc Lạc vẫn không có một chút tin tức gì. Vệ Ngấn sắp không chịu đựng được nữa rồi, cô đứng ngồi không yên.

“Không được, em phải đi tìm Lạc Lạc.” Vệ Ngấn đưa tay đẩy Tần Hàm Dịch đang ôm lấy mình ra, rõ ràng là biết không tìm thấy nhưng cô vẫn không có cách nào để bình tĩnh tiếp tục ngồi chờ đợi.

“Dĩ Muội, em đừng quá lo lắng.....” Tần Hàm Dịch còn chưa nói hết câu thì đã bị Vệ Ngấn phẫn nộ gầm lên cắt ngang lời: “Đủ rồi, Tần Hàm Dịch, anh không quan tâm tới Lạc Lạc nhưng em không thể không quan tâm, nó là người thân duy nhất của em anh có hiểu không hả?”

Tiếng gầm của cô làm cho Tần Hàm Dịch đơ người ra, anh nhẫn nhịn dỗ dành cô: “Dĩ Muội, để anh gọi điện xem thế nào, em đợi thêm một lát đi.”

Vệ Ngấn quay mặt sang một bên, không chịu để ý tới Tần Hàm Dịch nữa, nhưng Tần Hàm Dịch thấy cô bất động thì cũng biết là cô đồng ý rồi, lúc này mới yên tâm gọi điện đi.

“Thế nào rồi? có gì bất thường không?”

“Cô ta làm hôn mê Hạ tiểu thư sau đó thì liền quay về phòng ngủ rồi.” đầu dây bên kia trả lời.

“Cả một đêm không ra ngoài?” Tần Hàm Dịch lập tức cảm thấy bất thường.

“Không hề.” phía bên kia trả lời chắc chắn, lại tiếp tục phân tích: “Cũng có thể là cô ta sợ bị lộ hành tung của tiểu thiếu gia, mới cố ý không làm gì cả.”

Tần Hàm Dịch nghe hết phân tích của thuộc hạ lại suy nghĩ vài giây rồi nói: “Không đúng, cậu lập tức xông vào biệt thự xem thế nào.”

Cô ta không thể sau khi làm hôn mê Hạ Lam mà cả đêm chỉ ở trong biệt thự không ra ngoài.

“Vâng.” Đầu giây bên kia đáp lời rồi cúp máy.

“Tần Hàm Dịch, sao rồi?” Vệ Ngấn thấy Tần Hàm Dịch tắt máy liền lập tức chạy lại gần.

“Em có sao không?” Tần Hàm Dịch nhìn cô lo lắng, anh biết, trên người cô không có vết thương gì nặng nhưng những vết thương nhỏ đó gộp lại với nhau cũng không phải nhẹ.

“Em không sao.” Vệ Ngấn lắc đầu.

“VẬY ĐI THÔI!” Tần Hàm Dịch kéo tay cô, cùng cô nhanh chân ra khỏi phòng bệnh, thỉnh thoảng anh lại quay đầu nhìn cô với khuôn mặt lo lắng.

Chỉ là, hai người vừa ra khỏi phòng bệnh thì điện thoại của Tần Hàm Dịch liền đổ chuông.

Tần Hàm Dịch cầm lấy điện thoại vừa nhìn, lại là số điện thoại của Hạ Lam.

Anh bắt máy, chưa kịp đợi anh nói gì, đầu dây bên kia liền truyền tới tiếng nói sắc sảo đầy thù hận của người y tá: “Tần Hàm Dịch, anh hãy tận mắt nhìn thấy con trai anh đã chết thế nào?”

Tần Hàm Dịch quay lại nhìn thẳng vào mắt Vệ Ngấn, giọng nói lạnh lùng của anh vang lên: “Đừng hành động bừa bãi.”

“Sao tôi lại hành động bừa bãi chứ? Tôi đã dốc sức để lập kế hoạch đấy!”

“Rốt cuộc cô là ai?” Tần Hàm Dịch nén lại sự hoảng loạn trong lòng, anh hỏi thăm dò.

Anh tin, nếu là người không quen biết thì sẽ không có thù hận gì lớn với anh như vậy.

“Tôi đương nhiên là người yêu anh nhất rồi, yêu anh tới mức chỉ muốn giết hết những người mà anh quan tâm tới thôi, ha ha ha....”

ở đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười lạnh lùng ghê rợn, dường như muốn đem tất cả đều hủy hoại đi.

“Ha ha!” Tần Hàm Dịch cũng cười lạnh lùng, cố làm ra vẻ thoải mái: “Làm hại Lạc Lạc thì có lợi gì cho cô chứ, nếu như cô hận tôi thì hãy lấy mạng tôi đi.”

“Ồ! Tôi muốn xem xem tình yêu của cha vĩ đại thế nào?” đầu dây bên kia nói mỉa mai.

“Chắc cô biết rõ, nếu cô làm hại đến Lạc Lạc thì tôi nhất định sẽ để cho cô chết không toàn thân. Nhưng, người cô hận là tôi thì vẫn sống an lành trên thế giới này.” Tần Hàm Dịch lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở.

“Anh sống thì làm sao? Tôi muốn anh cả đời phải đau khổ.” Người y tá gần giọng xuống trả lời.

“Liệu cô có phải đã quá ngây thơ không?” trong giọng nói của Tần Hàm Dịch mang theo tiếng cười mỉa mai chế giễu: “Con không còn nữa thì có thể sinh đứa khác, kể cả tôi có buồn nhưng cô tưởng là tôi sẽ buồn cả đời à? sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của tôi sao?”

Lời của Tần Hàm Dịch vừa dứt, đầu dây bên kia liền là sự im lặng.

Một lúc sau giọng nói của người y tá mới lại vang lên.

“Tần Hàm Dịch, đừng đóng kịch nữa, cô muốn dùng kế kích động để tôi tha cho con anh đúng không?”

“Không sai, tôi hi vọng cô sẽ tha cho Lạc Lạc. Nếu có thể thì tôi có thể thế chỗ thằng bé. Nhưng cô nghĩ ai rời khỏi ai thì không thể sống à? Trên thế giới này những gia đình con chết đi còn ít sao? Lẽ nào những gia đình sau khi có con mất đi thì cha mẹ sẽ đều tự sát?”

Tần Hàm Dịch nắm lấy tay Vệ Ngấn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng Vệ Ngấn lúc này tuy là nóng ruột như đang ngồi trên đồng lửa rồi, nhưng cô vẫn cố hít thở và không lên tiếng.

Cô biết, những lời Tần Hàm Dịch nói đều chỉ là nói cho đối phương nghe thôi, anh đang đánh lạc hướng đối phương chứ không phải lời nói thật lòng của anh.

Tần Hàm Dịch nghe đầu dây bên kia lại là một sự im lặng kéo dài, anh nói tiếp: “Nếu cô hận thôi thì tôi sẽ đem mạng mình giao cho cô, nhưng chỉ có một lần cơ hội, nếu cô bỏ qua vậy thì người chết chỉ có thể là cô.”

“Vậy nếu tôi muốn mạng của Diệp Dĩ Muội thì sao?” người y tá thay đổi mục tiêu, không để mắc bẫy của Tần Hàm Dịch.

Nhưng Tần Hàm Dịch biết, cô ta có thể thay đổi mục tiêu chứng tỏ cô ta đã dao động rồi.

“Không thể nào.” Tần Hàm Dịch trả lời chắc chắn.

“Vậy thì tôi sẽ để cho cô ta tận mắt nhìn thấy con trai mình chết.” Người y tá lên tiếng lạnh lùng.

“Tôi có thể nói rõ cho cô biết, cho dù cô ấy có hận tôi cả đời thì tôi cũng sẽ không để cho cô đạt được mục đích, tôi hỏi lại cô lần cuối cùng,

dùng tôi để đổi lấy Tiểu Lạc Lạc, cô đổi hay không đổi? nếu khoogn đổi vậy thì bây giờ tôi sẽ để cho cảnh sát xông vào, lật tung cái khu này lên, đem xác cô phanh ra thành ngàn mảnh.” Tần Hàm Dịch cũng không chịu đựng được cô ta nữa rồi.

Lúc này, anh cũng không thể cho thấy mình yếu, một khi anh nhún nhường cô ta, đối phương sẽ càng được đà lấn tới, Tiểu Lạc Lạc sẽ càng nguy hiểm hơn.

“Anh đi ra tòa nhà phía ngoài bệnh viện, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.” Người y tá dứt lời rồi liền cúp máy, không nói thêm lời nào với Tần Hàm Dịch nữa.

“Tần Hàm Dịch, sao rồi?” Vệ Ngấn thấy anh cúp máy, lập tức lên tiếng hỏi, cô không thể đợi thêm một giây nào nữa.

“Cô ta tưởng anh không quan tâm tới Tiểu Lạc Lạc nên đã dao động và muốn có được một triệu nhân dân tệ để đổi lấy Tiểu Lạc Lạc.” Tần Hàm Dịch không dám nói thật với cô, anh sợ cô không chịu được sự kích động lớn như vậy.

Rõ ràng, đối phương không phải vì tiền mà là vì hận anh, vì thế muốn hại Diệp Dĩ Muội và Tiểu Lạc Lạc.

“Thật không?” Vệ Ngấn hỏi lại anh vẻ không tin lắm.

“Bằng không cô ta còn có thể thế nào nữa? Anh đã nói thế rồi, cô ta mà làm hại Tiểu Lạc Lạc thì tự cô ta cũng không sống nổi, cô ta sao có thể ngốc như vậy chứ?” Tần Hàm Dịch kéo tay Vệ Ngấn lại quay trở về phòng bệnh.

“Quay về làm gì?” Vệ Ngấn muốn vung tay anh ra, nhưng lại bị anh bế phốc lên, nhanh chân đi về phía phòng bệnh.

“Chúng ta quay về phòng bệnh trước đây, anh phải đợi gom tiền mặt để cứu Tiểu Lạc Lạc.” Tần Hàm Dịch lập tức đáp lại cô, không hề để lộ ra điểm gì cho thấy anh đang nói dối.

Vệ Ngấn nhìn anh chăm chăm như vẫn không tin, muốn tìm một dấu vết gì đó trên nét mặt anh nhưng cô đã thất bại.

Trong lúc cô vẫn đang do dự thì Tần Hàm Dịch đã bế cô vào tới phòng bệnh, đặt cô lên giường bệnh.

Lúc này, điện thoại anh lại đổ chuông, anh lập tức bắt máy.

“Tần tiên sinh, trong căn biệt thự chỉ còn lại có một người là Hạ tiểu thư thôi, bị vứt trên giường hôn mê, người y tá đó không biết đã đi đâu rồi.”

“Được, tôi biết rồi, cậu đưa người tới bệnh viện bên này, đừng có làm ồn quá, tôi đang ở phòng bệnh 307.” Nét mặt Tần Hàm Dịch không để lộ bất kì cảm xúc nào anh nói.

“Vâng, Tần tiên sinh.”

Tần Hàm Dịch cúp máy rồi lại gọi vào một số khác, nói với người ở đầu dây bên kia: “Chuẩn bị cho tôi một triệu tiền mặt.”

Đóng kịch thì phải đóng cho trọn vẹn, cảnh tượng lát nữa anh nhất định không thể để cho Diệp Dĩ Muội nhìn thấy.

Còn về phần Tiểu Lạc Lạc, anh nhất định sẽ không để cho cậu bé xảy ra chuyện gì.

Cùng lắm, trong trường hợp xấu nhất thì một mạng đổi một mạng, dùng mạng của anh để đổi lấy mạng của Tiểu Lạc Lạc.

Vệ Ngấn nghe thấy anh gọi điện yêu cầu chuẩn bị tiền, trong lòng cũng cảm thấy tin hơn một chút.

Tần Hàm Dịch đưa tay lên miệng, trong lúc anh đang chìm vào dòng suy nghĩ của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng thảo luận của hai người y tá ở ngoài cửa truyền vào.

“Cậu nói xem ai lại rồi hơi tới thế, hôm qua nửa đêm lừa chúng ta khách trong căn biệt thự 105 xảy ra chuyện chứ?”

“Ai mà biết được! bây giờ người gì cũng thiếu, chỉ không thiếu kẻ rồi hơi thôi.”

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, đột nhiên giật mình, anh ở trong căn biệt thự 106, Hứa An Ca ở trong căn 107, bác sĩ bắt luận đi tới căn biệt thự nào thì cũng đều đi một con đường đó.

Đột nhiên, anh dường như nghĩ ra điều gì, lập tức gọi điện thoại cho Hứa An Ca.

“Anh ở phía đó thế nào rồi? có tin tức gì không?” Tần Hàm Dịch hỏi.

“Không, cả đêm nay cổng lớn không hề có chiếc xe nào rời đi.” Hứa An Ca trả lời xong rồi lập tức hỏi: “Tiểu Ngấn sao rồi?”

“Cô ấy không sao.” Tần Hàm Dịch hướng ánh mắt nhìn Vệ Ngấn, anh dùng từ rất cẩn thận nói với Hứa An Ca: “Anh nghe kĩ tôi nói, kẻ bắt cóc đã gọi điện thoại cho tôi rồi, muốn có được một triệu, tôi đang cho người chuẩn bị tiền, còn nữa, người y tá chăm sóc tôi có liên quan tới kẻ bắt cóc, bọn họ bây giờ đang ở trong viện an dưỡng, phía anh hãy nhìn kĩ camera xem có bỏ sót điểm nào không.”

“Tần Hàm Dịch, lại là do anh à?” Hứa An Ca phẫn nộ nói.

“Bây giờ không phải là lúc phẫn nộ.” Tần Hàm Dịch bình tĩnh nhắc nhở Hứa An Ca một câu rồi ngay sau đó lại nói tiếp: “Đặc biệt là sau khi Dĩ Muội ngã lầu, những bác sĩ và y tá đó, cảnh khi đến và khi rời đi cùng với

cảnh cả quá trình đêm hôm qua đội cấp cứu tới tòa biệt thự 105, đều xem kĩ xem.”

Tần Hàm Dịch nói với bản thân, bất luận thế nào anh đều không được hoảng loạn.

Tiểu Lạc Lạc không thể có chuyện gì, anh cũng cố gắng nỗ lực hết sức, để cho bản thân không gặp phải chuyện gì.

Không phải là anh sợ chết, chỉ là anh sợ Diệp Dĩ Muội sẽ đau khổ cả đời.

Tối hôm qua anh đã quá sơ ý, bị đánh lạc hướng, tưởng rằng camera ở trước cửa nhà đều bị hỏng rồi, còn ở những nơi khác thì không sao và kẻ bắt cóc đã quá hiểu về viện an dưỡng này mà trốn đi từ một con đường nhỏ nào đó.

Vừa nghe thấy đoạn hội thoại của hai người y tá đó anh mới đột nhiên phát hiện một nơi dường như làm người khác giật mình, đó chính là trước và sau khi Tiểu Lạc Lạc biến mất xung quanh đó đều có sự xuất hiện của đội cấp cứu.

Hơn nữa, tối qua Hạ Lam luôn khẳng định rằng không phải cô ta đã đẩy Diệp Dĩ Muội, Diệp Dĩ Muội cũng nói là do cô bị vướng chân và tẹo nên mới bị ngã xuống.

Từ đó có thể thấy, tất cả đều là âm mưu đã được sắp đặt trước.

Rất nhanh, người mà Tần Hàm Dịch dặn dò lúc này đã đưa hai người tới.

Tần Hàm Dịch đi ra cửa, Vệ Ngấn đang định đi theo liền nghe thấy Tần Hàm Dịch nói với người đó: “Trông chừng Vệ tiêu thư, trước khi tôi trở về, cô ấy không được phép rời khỏi căn phòng này.”

“Vâng, Tần tiên sinh.”

“Tần Hàm Dịch, anh muốn làm gì?” Vệ Ngấn giật mình, muốn xông ra ngoài nhưng lại bị hai người mặc đồ vest đen ngăn lại.

“Dĩ Muội, nếu em tin anh thì hãy đợi anh quay về, anh đảm bảo Lạc Lạc sẽ không sao cả.” Tần Hàm Dịch nhìn cô đăm đũa như không nỡ rời xa, anh nói rồi quay người sải bước rời đi, anh hướng về phía ngoài bệnh viện, anh đã nghĩ kỹ rồi, nếu như không có cách nào để cứu Tiểu Lạc Lạc thì anh sẽ dùng mạng đổi mạng, dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Tiểu Lạc Lạc....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Nguy Cơ Của Tiểu Lạc Lạc

Vệ Ngấn lập tức nhấc chân lên chạy đuổi theo nhưng đã bị hai người đứng ở cửa ngăn lại.

“Vệ tiểu thư, tạm thời cô không thể rời đi.”

“Tránh ra cho tôi.” Vệ Ngấn tức giận, không phải cô không muốn tin Tần Hàm Dịch, chỉ là cô cảm thấy không bình thường, cô luôn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện.

“Vệ tiểu thư xin thứ lỗi, chúng tôi không thể để cho cô đi.” Bọn họ nhận tiền để làm việc, đương nhiên là chấp hành mệnh lệnh của người trả tiền tuyệt đối.

“Tránh ra.” Vệ Ngấn hai mắt đỏ lên, lúc này cô ngoài việc lo lắng cho Tiểu Lạc Lạc trong lòng cô còn lo lắng nhất cho Tần Hàm Dịch.

Cô tin anh, nếu anh đã đồng ý cô, không để cho Tiểu Lạc Lạc có chuyện gì thì là anh nói được sẽ làm được.

Thế nhưng, còn bản thân anh thì sao? Cô luôn có một dự cảm chẳng lành, Tần Hàm Dịch đã quyết định điều gì đó.

“Xin lỗi, Vệ tiểu thư.” Hai người đứng ở cửa nhìn nhau rồi một người dùng cánh tay ngăn Vệ Ngấn, một người thì nhanh chóng đóng cửa lại.

Vệ Ngấn phản nộ đứng ở cửa dùng lực đập mạnh chân, cô biết bản thân mình hôm nay không thể ra ngoài được, chỉ có thể bình tĩnh trở lại và nghĩ cách.

Cô đi tới bên cạnh giường bệnh, cũng chẳng còn quan tâm tới vết thương trên đầu vẫn còn đau, con tim cô lúc này chỉ hướng về hai cha con.

Nhưng trong lúc chưa biết phải làm gì, ánh mắt cô đột nhiên liếc qua chiếc điện thoại trên giường, may mà Tần Hàm Dịch không thu điện thoại của cô, cô lập tức gọi cho Hứa An Ca.

“An Ca! Anh giúp em với.” Vệ Ngấn kích động lên tiếng.

“Tiểu Ngấn, sao thế? Chẳng phải là em đang ở cùng Tần Hàm Dịch sao?” Hứa An Ca nghe giọng cô như thể đang khóc liền nhất thời cũng hoảng lên.

“Tần Hàm Dịch đi rồi, nhưng anh ấy không cho em đi theo, lại còn cho người cấm em ra ngoài, An Ca, anh đến đưa em đi gặp Tần Hàm Dịch có được không?” Vệ Ngấn kích động tới mức sắp không nói thành lời rồi.

Hứa An Ca im lặng vài giây rồi đột nhiên hỏi: “Tần Hàm Dịch đi đâu rồi?”

“Em cũng không biết, có điều em đoán chắc là đi gặp kẻ bắt cóc đó rồi.”

“Tiểu Ngấn, em nghe anh nói, em ở yên trong phòng bệnh, không được đi đâu cả, bây giờ anh đem theo người đi tìm Tần Hàm Dịch, anh đảm bảo anh ấy sẽ không có chuyện gì cả.”

“An Ca!” Vệ Ngấn giật mình, ở đầu dây bên kia Hứa An Ca đã tắt máy rồi.

Hứa An Ca trong những chuyện khác lập trường, quan điểm có thể không có cách nào để thống nhất với Tần Hàm Dịch, nhưng về vấn đề an toàn của Vệ Ngấn thì bọn họ giống nhau, đều không hi vọng cô gặp phải bất kì sự tổn thương nào.

Tuy anh không biết Tần Hàm Dịch muốn làm gì nhưng Tần Hàm Dịch giam lỏng Vệ Ngấn lại thì chắc là muốn tốt cho cô.

Sau khi cúp máy, Hứa An Ca không lập tức rời khỏi phòng theo dõi camera, mà hỏi người phụ trách về việc kiểm tra những đoạn video: “Sao rồi?”

Nhân viên phụ trách đang định trả lời là “không phát hiện ra điều gì”, thì đột nhiên giật mình, chỉ tay lên màn hình: “Đợi một chút, tôi muốn xem đoạn này.”

Cùng với tiếng kêu của anh ta, Hứa An Ca hướng ánh mắt về phía tay anh ta chỉ.

“Có phải y tá đã nhiều hơn một người khi đi ra không?” Hứa An Ca giật mình, cũng nhìn ra điều bất thường.

Vốn dĩ, con đường dẫn vào căn biệt thự của Tần Hàm Dịch camera đã bị hỏng vì thế căn bản không nhìn thấy đoạn băng mà bác sĩ tiến vào căn biệt thự của Tần Hàm Dịch.

Con trong khu biệt thự, cấm bất kì loại xe nào tiến vào, vì thế xe cấp cứu khi đó đã đỗ ở ngoài đầu đường.

Nói là đầu đường nhưng thực ra dãy đó cũng chỉ có năm tòa biệt thự, vì thế xe cấp cứu đỗ cách đó cũng không xa.

Hình ảnh được cố định mà zoom lên, mọi người thông qua một đoạn video được ghi hình ở máy khác và kiểm tra ở vị trí đó, bởi vì khoảng cách hơi xa, lại thêm với việc cấp cứu thường xảy ra này, vì thế không ai chú ý tới chiếc xe cấp cứu.

Lại một khoảng cách mơ hồ như thế, càng không dễ dàng để chú ý thấy y tá nhiều hơn một người hay ít hơn một người.

Nhân viên bảo an lập tức cho hình ảnh trở về với cảnh lúc chiếc xe cấp cứu tiến vào, cuối cùng so sánh số lượng người, quả đúng là lúc rời đi đã nhiều hơn một người so với lúc tới.

“Lập tức liên hệ với phía bệnh viện, hỏi xem người y tá này là thế nào.” Đội trưởng phụ trách việc lần này lập tức ra lệnh.

“Vâng, đội trưởng.” Người cấp dưới nhận mệnh lệnh và ngay tức khắc liên hệ với phía bệnh viện.

Đội trưởng Lưu lại tiếp tục kiểm tra video, cuối cùng vừa liên tưởng đột nhiên nói: “Lẽ nào, kẻ bắt cóc đưa Tiểu Lạc Lạc đi cũng bằng cách thế này?”

“Rất có khả năng.” Hứa An Ca đồng tình và gật đầu nói.

“Lập tức đi kiểm tra danh sách bác sĩ chẩn đoán cho Tần thiếu gia lần đó, còn cả video ghi lại cảnh lên xuống xe cứu thương nữa.” Đội trưởng Lưu nói.

“Vâng.” Cấp dưới lập tức nhận lệnh, có manh mối rồi làm việc đương nhiên cũng có động lực hơn.

“Đội trưởng Lưu, các anh ở đây cứ điều tra, có việc gì thì liên hệ với tôi ngay lập tức, tôi phải ra ngoài một lát.” Hứa An Ca nói với đội trưởng Lưu một tiếng rồi nhanh chân đi ra khỏi phòng giám sát camera.

Lúc này anh bắt buộc phải đi xem xem Tần Hàm Dịch thế nào, sự việc là nhằm vào Tần Hàm Dịch, anh lo lắng Tần Hàm Dịch sẽ làm việc gì nóng vội.

Khi Tần Hàm Dịch nhanh chân đi ra khỏi tòa nhà bệnh viện, trên quảng trường rộng lớn, ngoài mấy người bác sĩ thỉnh thoảng đi qua đi lại thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Tần Hàm Dịch căng thẳng, lo lắng hướng ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh, dường như anh coi tất cả mọi người anh nhìn thấy đều là kẻ địch trong giả tưởng để đoán xem bọn họ có liên quan gì tới việc Tiểu Lạc Lạc mất tích hay không.

Qua đi tầm một phút, điện thoại anh đột nhiên đổ chuông.

Lần này, không còn là số điện thoại của Hạ Lam nữa, mà thay vào đó là một số máy lạ.

Con tim Tần Hàm Dịch run lên, anh lập tức bắt máy.

“Tần Hàm Dịch, anh ngẩng đầu nhìn lên phía trên.” Giọng nói lạnh lùng của người y tá truyền đến tai anh.

Con tim Tần Hàm Dịch giống như đang bị một bàn tay bóp chặt lại, không có cách nào để thở, anh từ từ ngẩng đầu nhìn lên, bèn thấy một bóng dáng nhỏ bé đang bị treo trên tầng thượng một tòa nhà, không ngừng vùng vẫy.

Vì tòa nhà quá cao, anh nhìn không rõ nét mặt của đứa trẻ, chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng gào khóc, cùng với những động tác không ngừng vùng vẫy.

“Cô lập tức kéo Tiểu Lạc Lạc lên, có điều kiện gì chúng ta từ từ nói.” Tần Hàm Dịch cố gắng giữ bình tĩnh và yêu cầu.

“Tần Hàm Dịch, giọng nói của anh run lên rồi, hóa ra anh cũng có lúc sợ hãi!” người y tá cười nhạo báng, từ điện thoại truyền ra tiếng cười dường như rất vui khi nhìn thấy Tần Hàm Dịch thế này.

Tần Hàm Dịch thềm hít thở một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại và nói cảnh cáo: “Nếu Lạc Lạc rơi xuống, cô sẽ chẳng có gì cả, tôi khuyên cô hãy liệu mà làm, biết điều một chút.”

Không đợi người y tá trả lời Tần Hàm Dịch, đầu dây bên kia lại vang lên tiếng của một người đàn ông: “Thanh, kéo thẳng bé lên! Ngộ nhỡ dây thừng tuột ra là xảy ra án mạng đấy.”

“Chết thì chết có gì mà ghê gớm chứ, chỉ là một tên tạp chủng.” Giọng nói lạnh lùng lạnh lạnh của người y tá vang lên, sau giọng nói đó là một sự im lặng.

Tần Hàm Dịch tranh thủ lúc hai người đang nói chuyện anh nhấc chân muốn chạy vào tòa nhà thì liền nghe thấy giọng nói người y tá: “Không được động đây Tần Hàm Dịch, tôi muốn anh tận mắt nhìn thấy đứa con nghiệt chủng này chết thế nào.”

Tần Hàm Dịch chỉ biết dừng chân lại, kìm nén không chạy lên trên mà xé xác phanh thây cô ta ra.

Bây giờ anh chỉ có thể bất lực nhìn, bất kể người nào cũng có thể động đây chỉ có anh là không, anh sợ sẽ làm người y tá đó tức giận.

Anh không thể làm gì nhưng lúc này mọi người vây quanh đó càng lúc càng đông, đã có người ấn số gọi cho cảnh sát.

“Hàm Dịch!” giọng nói của người y tá đột nhiên nhẹ nhàng: “Anh không phải sợ, kẻ nghiệt chủng này không còn nữa, anh muốn sinh bao nhiêu em đều giúp anh sinh.”

“Rốt cuộc cô là ai?” Tần Hàm Dịch cảm thấy bất thường, nếu là người vừa mới quen biết thì không thể có thù oán sâu đậm với anh như vậy được.

“Ha ha! Em thực sự rất đau lòng, anh đến em là ai mà cũng không nhận ra được.” người y tá nói với giọng đúng là đau lòng thật nhưng cũng mang theo cả sự hận thù, dường như nếu cô ta chết đi thì cô ta cũng phải hủy hoại tất mọi thứ.

“Vậy cô nói cho tôi biết cô là ai?” Tần Hàm Dịch dừng lại vài giây, cố gắng để cho giọng nói của bản thân mình nhẹ nhàng hơn: “Chắc cô biết, tôi và Diệp Dĩ Muội không thể nào rồi, nếu nhưng cô nói cho tôi biết, cô là ai, nói không chừng chúng ta có cơ hội để ở bên nhau, nhìn tôi đối với Diệp Dĩ Muội thế nào chắc cô biết, tôi là người rất trọng tình nghĩa.”

“Tần Hàm Dịch, anh muốn lừa em?” giọng nói người y tá không chắc chắn lắm nhưng rõ ràng là rung động rồi.

“Sao có thể chứ!” Tần Hàm Dịch lập tức phủ định.

“Vậy ngoài Diệp Dĩ Muội ra anh còn có người nào để nhớ không?” người y tá liền hỏi một câu, nhưng không biết rằng bản thân đã để lộ ra bí mật của bản thân.

Cô ta hỏi như vậy, chẳng khác nào cô ta đã chắc chắn rằng trước đây Tần Hàm Dịch đã biết đến một người bạn cũ, hoặc là có liên quan tới người đó.

Lúc trước Tần Hàm Dịch trong lòng đã cố nhớ và đoán xem ai, anh không ngần ngại, lập tức nói: “Châu Lan Na, thư ký trước đây của tôi, bao nhiêu năm nay, tôi luôn hối hận nhất là đã để cô ấy rời xa tôi, cũng không biết bây giờ cô ấy sống có tốt không, nếu cô ấy có thể trở về bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ trân trọng cô ấy.”

Anh chọn Châu Lan Na vì đúng là bao nhiêu năm nay, cô là là người phụ nữ mà anh đã ra tay đối xử tàn nhẫn nhất.

Năm năm trước tuy anh có không ít phụ nữ nhưng Tần Hàm Dịch rất độ lượng và rộng rãi với bọn họ, cho dù là chia tay anh cũng đều cho bọn họ một số tiền đáng kể được gọi là phí chia tay, cầm tiền rồi còn có ai lại hận nhiều năm như thế?

Chỉ có Châu Lan Na, năm xưa cô ta hại Diệp Dĩ Muội suýt nữa thì bị làm nhục, vì thế Tần Hàm Dịch mới trả thù cô ta đúng như thế, muốn để cho cô ta nếm mùi.

Về sau, Châu Lan Na liền biến mất, anh cũng chẳng chú ý nhiều.

Còn bây giờ, kẻ bắt cóc này rõ ràng không phải là vì tiền mà là tới báo thù, lại ra tay độc ác như thế với người phụ nữ anh thích, rõ ràng là thù tình.

Tần Hàm Dịch trong lòng có nóng vội hơn đi chăng nữa thì lúc này vẫn phải cố bình tĩnh, bởi vì phía trên kia là mạng của con trai anh, nếu như anh nói sai chỉ một câu hoặc là không bình tĩnh thì có thể con trai của anh sẽ gặp bất trắc.

“Thật không?” người y tá hỏi lại giọng hơi run lên.

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, con tim anh đột nhiên trùng xuống, quả đúng là Châu Lan Na.

Chỉ là, xác định được đối phương là ai rồi nhưng anh vẫn không hề vui lên chút nào.

Bởi vì, nếu người phía trên đó là Châu Lan Na thì không phải sự tự do và một triệu là có thể giải quyết vấn đề.

“Thật, tôi có cần lừa cô không? Cô cũng không biết cô ấy.” Tần Hàm Dịch cố gắng nói với ngữ khí thật lòng, có sức thuyết phục một chút.

Bây giờ anh phải cố gắng hết sức để kéo dài thời gian, anh nghe thấy có người gọi điện báo cảnh sát rồi, chỉ cần anh có thể cố tới lúc đội cứu hộ tới đem tẩm thảm khí trải xuống vậy thì cho dù Tiểu Lạc Lạc có rơi xuống cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm về tính mạng.

Chỉ là, đứa trẻ nếu bị rơi xuống, nó sẽ sợ thế nào, nó mới bốn tuổi, rơi xuống từ độ cao như thế, ngay cả người lớn còn sợ nữa là.

Nhưng anh không dám cầu xin, anh sợ sẽ làm cho Châu Lan Na tức giận, một khi cô ta tức giận cô ta sẽ buông tay ra.

“Nếu em nói là em quen với cô ấy thì sao?” người y tá có chút kích động trong giọng nói, hỏi với ngữ khí rụt rè không chắc chắn, rõ ràng là không còn đầy sự hận thù như lúc trước nữa mà là sự mong chờ hi vọng nhiều hơn.

“Cô quen với cô ấy?” Tần Hàm Dịch hỏi lại vẻ không tin lắm, cố ý giả vờ không biết về danh tính của cô ta.

“Ừm, em biết cô ấy!” người y tá khẳng định lại sự nghi vấn của anh.

“Vậy thì cô nói cho tôi biết cô ấy ở đâu? Chắc là cô cũng nghe thấy rồi, tôi sẽ không đính hôn với Hạ Lam, nếu cô ấy có thể quay trở về bên tôi tôi lập tức sẽ tuyên bố thông tin tôi sẽ đính hôn với cô ấy.” giọng nói của Tần Hàm Dịch vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, dường như quên đi sự nguy của Tiểu Lạc Lạc.

Chỉ là, người y tá nghe thấy lời của anh nhưng không hề vui hơn, mà đột nhiên kích động gầm lên: “Cô ấy không trở về được nữa rồi.”

Tần Hàm Dịch giật mình, ánh mắt dán chặt vào Tiểu Lạc Lạc ở phía ngoài tòa nhà, con tim anh như sắp nhảy ra ngoài, nhưng vẫn không thể không hỏi quan tâm: “Tại sao?”

“Năm năm trước anh đã làm cái gì anh quên rồi à?” giọng nói của người y tá lại đau khổ, lại đầy sự hận thù.

“Đúng, năm năm trước là tôi không đúng, tôi không nên điều cô ấy đang ở cạnh tôi sang làm ở vị trí khác.” Tần Hàm Dịch giả vờ nghe không

hiểu lời cô ta nói.

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” giọng nói của người y tá bắt đầu trở nên nghẹn ngào, trong ánh mắt là sự sợ hãi.

Ngay cả khi cô ta tàn nhẫn với người khác nhưng dù gì thì cô ta cũng vẫn làm một người phụ nữ, sau khi trải qua cảnh tượng bị kẻ khác làm nhục như thế, sao có thể đêm đêm yên giấc mà không gặp ác mộng được!

“Năm xưa, tôi cũng không có cách nào khác, cô ấy chắc cũng hiểu, khi đó Tần thị đang gặp phải nguy cơ, người của Hạ gia thì luôn không chịu buông tha cho Tần thị, tôi chỉ có thể nghe lời của Hạ gia, điều cô ấy đi. Thế nhưng, chắc là cô ấy hiểu, tôi yêu cô ấy! nếu tôi không yêu cô ấy thì sau đó đã không tiếp tục ở bên cô ấy.”

Tần Hàm Dịch cố ý đem sự việc hướng về phía Hạ gia, như vậy thì sẽ làm giảm sự hận thù của Châu Lan Na với Tiểu Lạc Lạc.

Nhưng, lời nói đó của anh rõ ràng là có chút mạo hiểm.

Sau khi điều Châu Lan Na đi, để ép Diệp Dĩ Muội rời đi anh đúng là đã ở bên Châu Lan Na một khoảng thời gian.

Nhưng, chỉ có lần đó anh và cô ta ân ái cho Diệp Dĩ Muội nhìn thấy để ép cô rời đi, sau đó không còn lần nào nữa.

Khi đó, anh nhận được điện thoại ở dưới lầu, biết được Diệp Dĩ Muội đang đi lên anh liền gọi Châu Lan Na tới, diễn vở kịch đó.

Còn khi Diệp Dĩ Muội đóng cửa lại và rời đi, anh không còn nhẹ nhàng âu yếu với Châu Lan Na như trước nữa mà đẩy cô ta ra.

Khi đó Châu Lan Na đã chất vấn anh: “Vừa nãy đột nhiên gọi em tới có phải chỉ là để diễn cho Diệp Dĩ Muội nhìn không?”

Anh không trả lời mà gầm lên: “cút ra ngoài.”

Có điều, Tần Hàm Dịch nếu đã nói như trên thì những lời tiếp theo anh cũng đã nghĩ được rồi.

Người y tá nghe thấy vậy liền nhớ lại một chút, cô ta tự làm bản thân mình mê muội đi, trên môi khẽ nở nụ cười hạnh phúc, nghĩ tới lúc Tần Hàm Dịch ôm cô ta, hôn cô ta.

Nhưng, đột nhiên, hình ảnh Diệp Dĩ Muội lại hiện lên trong đầu cô ta, cả hình ảnh Tần Hàm Dịch đẩy cô ta ra không thương tiếc, giấc mơ ngắn ngủi của cô ta đã tỉnh.

“Nếu anh yêu cô ấy tại sao khi đó còn bảo cô ấy cút đi?” người y tá hỏi.

“Tôi biết, cô ấy căn bản không yêu tôi, không hiểu tôi.” Tần Hàm Dịch không chút hoảng loạn, mà chỉ dường như đang rất buồn trả lời cô ta.

“Anh nói thế là ý gì?” người y tá nghi ngờ liền hỏi.

“Khi đó, tôi đã đồng ý sẽ đến với Hạ Lam, nhưng lại ở trong phòng làm việc ân ái với cô ấy như thế, sao tôi có thể làm thế với cô ấy? rõ ràng biết là không thể cho cô ấy danh phận, vậy mà tôi vẫn đối xử với cô ấy như thế, tôi đúng là một thằng khốn!” Tần Hàm Dịch nói càng lúc càng thương cảm, dường như anh đang rất đau khổ và hối lỗi.

“Anh lừa em.” người y tá gầm lên, nhưng rõ ràng là giọng nói đó cũng rất đau, còn hơn cả hận, rõ ràng là cô ta đang tin vào những lời Tần Hàm Dịch nói.

“Tại sao tôi phải lừa cô chứ? rốt cuộc cô là ai? Cô còn chưa nói cho tôi biết.” Tần Hàm Dịch nắm chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, rồi ngay sau đó con tim anh lại thắt vào.

Anh sợ bản thân mình chỉ nói sai một câu thì sẽ làm cho Châu Lan Na phần nộ và thả Tiểu Lạc Lạc xuống.

Anh hận người bị treo lơ lửng kia không phải bản thân mình, thế nhưng tình hình lúc này không phải chỉ đơn giản là một mạng đổi một mạng.

“Anh biết không, cô ấy đi theo anh, ở bên anh từ trước tới giờ chưa bao giờ để ý tới danh phận, nếu không cô ấy cũng đã không ở bên anh sau khi anh đã kết hôn.” Người y tá vừa khóc vừa gào lên, tự nói mà cũng không trả lời câu hỏi của Tần Hàm Dịch.

“Diệp Dĩ Muội và Hạ Lam sao có thể giống nhau được? Diệp Dĩ Muội không quyền không thể đương nhiên là không dám động vào cô ấy nhưng Hạ gia thì khác, Hạ gia có quyền có thế. Năm xưa, Hạ gia vì muốn ép toi và Diệp Dĩ Muội ly hôn đã thuê người, suýt nữa thì đâm chết Diệp Dĩ Muội. Sau đó, bọn họ biết được người tôi thích thực sự không phải là Diệp Dĩ Muội, nhưng vẫn phải tới lúc tôi ly hôn với Diệp Dĩ Muội thì bọn họ mới chịu buông tha cho cô ấy.”

Tần Hàm Dịch cố ý nói những lời cho thấy Hạ gia vô cùng ác độc, để Châu Lan Na nghĩ rằng sự việc cô ta bị làm nhục là do Hạ gia làm.

Anh tin, trong tay Châu Lan Na nhất định không có bằng chứng xác thực, nếu cô ta có bằng chứng thì năm xưa đã không lạng lẽ rời đi như thế mà không báo cảnh sát.

Bây giờ, cô ta có thể ngay tới cái chết cũng không sợ, năm xưa khi bị ép tới nông nỗi đó cũng không phải sợ là mất mặt mà không làm gì cả trừ khi cô ta căn bản không làm nổi điều gì.

“Hạ gia!” người y tá quả đúng là đã bán tín bán nghi.

“Lan Na đột nhiên biến mất, tôi đã tìm cô ấy rất lâu, thậm chí còn cãi nhau với Hạ Lam mấy lần chỉ vì sự việc này, hoài nghi người của Hạ gia đã làm hại cô ấy, đuổi cô ấy đi! Thế nhưng, sau đó tôi không tìm được bằng chứng gì, Hạ Lam lại một lần nữa đảm bảo với tôi rằng sự việc đó không liên quan tới cô ta, nên tôi mới miễn cưỡng tin người của Hạ gia.” Tần Hàm Dịch đau khổ, bất lực trả lời.

“Người của Hạ gia đã lừa anh, chính là bọn họ, là bọn họ đã đuổi em, làm hại em, bọn họ.....” những lời tiếp theo người y tá không thể nói ra được nữa, cô ta nức nở nói không thành tiếng rồi.

“Người của Hạ gia cũng đã từng làm hại cô?” Tần Hàm Dịch cố ý giả vờ không hiểu, cố ý vẫn không biết rằng cô ta chính là Châu Lan Na.

“.....” tiếng khóc của người y tá đột nhiên dừng lại, lúc này cô ta mới ý thức được bản thân mình đã nói gì, vội vàng giải thích: “Đúng thế! Người của Hạ gia cũng từng làm hại em, vì thế em không tin rằng bọn họ chưa từng làm hại Châu Lan Na.”

Tuy cô ta rất muốn để Tần Hàm Dịch báo thù cho cô ta nhưng cô ta không thể nói cho Tần Hàm Dịch cô ta là ai, nói cho anh biết bản thân mình đã xảy ra chuyện gì, bởi cô ta sợ anh sẽ chê cô đã dơ bẩn.

Có điều, không sao, bây giờ cô ta không còn là Châu Lan Na nữa rồi, cô ta đã có một thân phận mới, cô ta đã vá lại cái màng đó, phẫu thuật thẩm mỹ, đổi giọng nói, lại cố ý thay đổi tuổi cho nhỏ hơn, cô ta đã có thể bắt đầu lại từ đầu, có thể cùng anh bắt đầu lại từ đầu.

“Nếu, tôi mà có chứng cứ bọn họ đã làm hại Lan Na thì tôi nhất định sẽ bắt bọn họ máu đèn máu.” Tần Hàm Dịch cố ý tỏ ra hận thù, nhưng con tim anh thì đang lạnh ngắt đi, vì Tiểu Lạc Lạc đột nhiên không vùng vẫy nữa.

Ngay sau đó, người đàn ông đã im lặng hồi lâu kia đột nhiên lên tiếng: “Thanh, đứa trẻ kia đã ngắt đi rồi, có kéo nó lên không?”

“Không cần.” Người y tá lạnh lùng trả lời, rồi lại nói vào điện thoại giọng nhẹ nhàng với Tần Hàm Dịch: “Hàm Dịch, em giúp anh giết đi cái đồ nghiệt chủng này, là anh có thể mãi mãi ở bên Lan Na rồi.”

Con tim Tần Hàm Dịch đột nhiên đập lên thành thịch nhưng anh vẫn không dám hoảng loạn dù chỉ một chút, anh chỉ có thể bình tĩnh trở lại nói: “Tuy tôi không biết cô là ai nhưng nếu cô là bạn của Lan Na thì tôi không muốn cô làm điều gì ngốc nghếch, nếu cô làm hại đến Tiểu Lạc Lạc thì kể cả là thôi tha cho cô nhưng những cảnh sát ở trong viện an dưỡng này cũng sẽ không tha cho cô đâu.”

“Không sao, anh chẳng phải là rất thần thông quảng đại à? nếu như anh thật sự yêu Lan Na vậy thì đừng để em xảy ra chuyện gì. Tần Hàm Dịch, đây là cơ hội cuối cùng để anh chứng minh tình yêu của mình... ha ha....” người y tá cười ghê rợn trong điện thoại, cô ta căn bản không giống một người bình thường.

“Kể cả tôi có thần thông quảng đại hơn nữa, nhưng dưới này có bao nhiêu người nhìn như thế, cô tưởng tôi sẽ làm gì được?” Tần Hàm Dịch nghe ra sự bất bình thường của cô ta, chỉ có thể nói ngọt nhạt.

Và lúc này ánh mắt anh lúc này đã nhìn thấy Hứa An Ca tới rồi.

“.....” người y tá im lặng hồi lâu, bởi vì Tần Hàm Dịch nói đúng, bao nhiêu người nhìn thấy thế nào, ai muốn che đậy đi cũng không làm được, huống hồ bây giờ mạng xã hội lại phát triển như thế.

Cô ta do dự, khẽ nói: “Thế nhưng, thằng bé này là đồ nghiệt chủng! Nếu nó còn sống thì đó là một sự sỉ nhục đối với anh!”

“Cô nói cái gì? Nó chỉ là một đứa bé, nếu Lan Na không thích nó thì tôi có thể đưa nó ra nước ngoài, mãi mãi không bao giờ trở về nữa.” Tần Hàm Dịch đã nói ra những lời tuyệt tình như thế, anh không hề để ý tới ánh mắt kì lạ của những người xung quanh, chỉ cần có thể cứu được con trai anh, anh bị người ta nói thế nào đi chăng nữa cũng đáng.

“Lẽ nào, anh không biết anh và Diệp Dĩ Muội là anh em?” người y tá hỏi rụt rè.“.....” Tần Hàm Dịch do dự, không trả lời cô ta, bởi vì anh không chắc chắn năm xưa Tiêu Nhiên có phải là đã thông đồng với Châu Lan Na, nếu để cô ta nghe ra rằng anh đang lừa cô ta vậy thì những nỗ lực lúc trước đều đổ xuống sông xuống biển hết.

“Xem ra là anh biết rồi.” người y tá không nghe được câu trả lời của anh thì tự mình đã tìm được câu trả lời.

Con tim Tần Hàm Dịch như bị treo lơ lửng, anh không dám nói.

“Không sao, anh không cần buồn, em sẽ giúp anh loại bỏ những vết nhơ trong cuộc đời anh, chỉ cần anh nhớ em yêu anh là được rồi.” người y tá nói dứt khoát.

“Đừng!” Tần Hàm Dịch lập tức kêu lên, ngay lập tức làm cho người y tá phần nộ: “Anh đau lòng rồi, anh không nữa đúng không? Trong lòng anh người anh yêu vẫn là Diệp Dĩ Muội có đúng không?”

Cô ta gằm lên, đột nhiên lại nhớ tới cảnh ân ái của Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội ngày hôm qua.

“Không phải!” Tần Hàm Dịch tức khắc phủ định, anh giải thích: “Bất luận thân phận của Lạc Lạc là gì, nó cũng là một sinh mạng, nếu cô làm hại nó, cảnh sát sẽ không tha cho cô đâu, tôi không muốn cô xảy ra chuyện gì, Lan Na lớn lên trong cô nhi viện, trên thế giới này cô ấy cũng chẳng có nhiều bạn bè, người thân gì, tôi không muốn người cô ấy quan tâm lại xảy ra chuyện.”

“Hàm Dịch, có câu nói này của anh là đủ rồi. Vì anh, em có làm gì em cũng đều bằng lòng.” Người y tá nghẹn ngào nói, dường như cô ta đang nói ra lời chia tay cuối cùng.

“Đừng làm chuyện ngốc nghếch có được không?” Tần Hàm Dịch lúc này chỉ muốn ném quăng chiếc điện thoại đi nhưng anh không thể, anh bắt buộc phải nói ra những lời đi ngược lại với suy nghĩ của mình, anh phải dỗ dành người phụ nữ điên cuồng trên kia giống như đang dỗ dành tình nhân vậy.

Tần Hàm Dịch đau khổ lấy tay vuốt mặt, có thể nào anh cũng không ngờ được rằng, những lời nói thổ lộ mà anh vừa nói đó lại làm cho tình yêu của Châu Lan Na càng trở nên điên loạn.

“Em nghe anh nói, em đừng làm việc gì ngốc nghếch, em để anh lên đó, nhìn thấy em có được không?” anh thở lên tiếng thăm dò ý cô ta.

“Không, anh đừng lên đây.” Cô ta sợ cô ta vừa nhìn thấy anh thì sẽ chẳng làm nổi điều gì.

Không giống như bây giờ, cô ta nhìn anh từ phía xa thế này, đợi lát nữa cô ta vút Tiếu Lạc Lạc xuống rồi cô ta có thể nhảy xuống, giống như là đang nhảy vào lòng anh vậy.

Tần Hàm Dịch nhìn bên cạnh có một người mà anh không hề quen biết, người đó đánh mắt ra hiệu cho anh, anh liền dùng tay che chiếc điện thoại đi.

Người đó không nhìn anh, chỉ hạ thấp giọng xuống nói: “Anh không cần lên đó, ở dưới này giữ kéo dài thời gian ra để thu hút sự chú ý của cô ta, chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, nhất định sẽ nghĩ cách để cứu tiểu thiếu gia.”

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, chỉ có thể phối hợp.

“Được, anh không lên trên đó nữa.” Tần Hàm Dịch liền hướng ánh mắt nhìn lên người phụ nữ điên cuồng trên kia đảm bảo: “Nhưng, em phải đồng ý với anh, không được nóng vội, anh không muốn em làm chuyện gì ngốc nghếch cả. Hơn nữa, Lạc Lạc chỉ là một đứa trẻ mới bốn tuổi, nó vô tội, Lan Na lương thiện như thế, nếu em làm hại nó cô ấy sẽ tức giận, có đúng không?”

“Thế nhưng, em vì anh, anh không phải là người xấu.” Người y tá nói nhỏ dần, dường như cô ta rất sợ Tần Hàm Dịch nghĩ cô ta là người xấu.

“Anh biết em vì anh.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí khẳng định, cho thấy rằng bản thân mình tin cô ta, nhưng sau đó anh lại nói rằng: “Nhưng, anh không muốn em làm hại những sinh mạng bé nhỏ mà vô tội.”

“Thế nhưng, sự tồn tại của nó làm dơ bản thân phận của anh, anh hoàn mỹ như thế....” người y tá nói lí nhí vừa đủ nghe, rồi đột nhiên cô ta lại như phát điên lên: “Không được, em không thể để bất kì ai làm dơ bản thân phận của anh.”

Ngay sau khi người y tá dứt lời, truyền đến tai Tần Hàm Dịch chỉ là tiếng tút tút tút.....

Tần Hàm Dịch giật mình hết hoảng, anh đột nhiên nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc cơ thể bất động đang rơi xuống.

Anh lập tức chạy lên phía trước định đưa tay ra đỡ nhưng cơ thể đang rơi xuống đó đột nhiên được kéo lại.

Còn trên tầng thượng lúc này mọi việc không phải chỉ mình người y tá có thể quyết định.

Một người đàn ông mặc chiếc áo bác sĩ đang kéo sợi dây thừng có buộc Tiểu Lạc Lạc lên, trợn mắt nhìn chằm chằm người y tá.

“Cô có phải điên rồi không? Nếu đứa trẻ này chết đi chúng ta làm sao mà chạy trốn được.” hấn ta là vì tiền nên mới đồng ý với lời đề nghị của cô ta, chứ không phải tới đây để chơi trò chơi tình yên điên cuồng với cô ta.

Thằng nhóc này nếu chết rồi thì không những hấn ta không lấy được một đồng tiền nào mà còn phải chết cùng với nó luôn.

“Ha ha ha!” người y tá bật cười lớn, lùi về phía sau, mặc kệ cho người đàn ông kéo Tiểu Lạc Lạc đang hôn mê lên và kẹp vào lòng.

“Cô đúng là kẻ điên, sớm biết thế này lúc đầu tôi đã không đồng ý với lời đề nghị của cô.” Người đàn ông lúc này đang cảm thấy hối hận, nhưng bây giờ mới hối hận thì đã muộn rồi.

“Anh tưởng thằng bé này không chết thì anh còn có thể sống à? chắc là anh cũng biết, cha mẹ nó đều là những nhân vật thế nào, bọn họ sẽ tha cho anh sao?” cô ta cười chế giễu nhìn người đàn ông, cười sự ngốc nghếch của anh ta.

“Ngay từ khi bắt đầu cô đã chuẩn bị cho cái chết rồi có đúng không?” người đàn ông đột nhiên ý thức được vấn đề: “Người phụ nữ đáng chết như cô lại dám lừa tôi.”

Hấn ta có thể nào cũng không ngờ rằng, một cô gái tốt bụng mà ngày bình thường tỏ ra đáng thương, nói rằng muốn chuẩn bị một số tiền để chữa bệnh cho mẹ hấn ta vậy mà bây giờ lại như biến thành một kẻ ma quỷ ác độc.

Hấn ta có ngốc hơn nữa cũng hiểu rằng, người y tá này ngay từ đầu đã lừa hấn ta, hấn ta tưởng những lời cô ta nói là thật – là lấy tiền chữa bệnh cho mẹ mình thì mới ngốc tới mức đồng ý cô ta.

Đúng thế! Cha mẹ của đứa trẻ này đều là những nhân vật thế nào chứ!

Cho dù hẳn ta có tha cho đứa trẻ này thì bọn họ cũng nhất định sẽ không tha cho hẳn ta.

Không được, hẳn ta không thể chết, hẳn ta còn có mẹ già phải chăm sóc nữa.

Nếu hẳn bằng lòng thả đứa trẻ này ra thì liệu bọn họ có tha cho hẳn không?

Người đàn ông trong lòng đột nảy ra ý định khác, hẳn ta có thể lợi dụng đứa trẻ này để ra điều kiện.

“Đúng, vậy thì sao chứ?” người y tá thừa nhận không chút áy náy, cũng không sợ làm cho người đàn ông tức giận bởi vì hẳn ta có điểm ý đang nằm trên tay hẳn ta.

Cô ta cười nhìn hẳn ta, nhìn thấu được tâm tư của người đàn ông: “Anh muốn phản bội tôi có đúng không?”

“Cô bất nhân với tôi lại còn mong tôi giúp cô nữa sao?” người đàn ông ôm lấy Tiểu Lạc Lạc lùi về phía sau một bước, trong lòng đã có quyết định.

“Vậy thì được, anh bỏ đứa trẻ này ra.” Người y tá bước lên phía trước một bước, trong ánh mắt là sự thù hận.

Cô ta nói như vậy, người đàn ông không biết cô ta đang định làm gì, đột nhiên không dám động đậy nữa.

“Ý cô là gì?” người đàn ông hỏi thăm dò.

“Tôi biết anh là người con có hiếu.” Người y tá cười khẽ nhìn đầy vẻ nguy hiểm.

“Cô đã làm gì mẹ tôi rồi?” người đàn ông gầm lên, lúc này mới hiểu thế nào gọi là dẫn sói về phòng là thế nào.

“Tôi có thể làm gì bà ta chứ? bà ta có thể sẽ là mẹ chồng tương lai của tôi đấy!” trong lòng cô ta đang thầm chế giễu người đàn ông này, so với Tần Hàm Dịch thì hẳn ta là một tên ngốc, đã bị cô ta lừa dễ dàng như thế.

Thực ra, rất dễ sao?

Bọn họ ở bên nhau đã tròn ba năm, cô ta đã trao “cái lần đầu tiên” đó cho hẳn ta.

Cô ta đã chu đáo, nhẹ nhàng chăm sóc anh ta và mẹ anh ta, cái bộ dạng hiền lành lương thiện đó ai có thể ngờ rằng bộ mặt thật của cô ta lại là thế này?

Bọn họ vốn không phải là sống ở thành phố này, nhưng không sao, không ảnh hưởng gì tới kế hoạch báo thù được ấp ủ của cô ta.

Sau đó, Vệ Ngấn quay về, cô ta biết cơ hội của bản thân mình đến rồi, vậy là cô ta cũng quay về.

Nhưng, cô ta không mang theo người đàn ông này, cô ta nói cô ta muốn kiếm tiền cho hẳn ta để trị khỏi bệnh cho mẹ hẳn ta.

Thực ra, lúc nào cô ta cũng có tiền, chỉ có điều số tiền đó được cô ta dùng vào việc báo thù, cô ta sao có thể lấy số tiền đó để chữa bệnh cho mẹ của người đàn ông ngu ngốc này chứ?

Bất luận người đàn ông này bình thường đã tốt với cô ta thế nào nhưng cô ta chỉ cảm thấy người đàn ông này thật đáng ghét.

Tuy cô ta hận Tần Hàm Dịch nhưng trong lòng cô ta không một ai có thể so được với anh.

Cô ta nghĩ, cho dù là cùng chết với anh cũng là điều hạnh phúc!

Bây giờ, cô ta biết, người anh yêu là cô ta vậy thì cô ta sao có thể còn nhẫn tâm để cho anh chết chứ?

Cô ta chỉ có thể giúp anh xóa đi vết nhơ của cuộc đời, để anh tiếp tục là một Tân Hàm Dịch rạng ngời, tươi mới.

Cô ta đã dùng năm năm để hận, cuối cùng vẫn không thắng nổi mấy câu nói dỗ dành của anh. Bởi vì, cô ta yêu anh, thực sự yêu anh.....

“Vứt nó xuống, tôi đảm bảo mẹ anh không sao, còn có thể trị khỏi bệnh cũ của bà ta.” Cô ta tiếp tục uy hiếp người đàn ông, cô ta tin một người con hiếu thuận như anh ta nhất định sẽ không nhìn mẹ mình rơi vào chỗ chết.

“Đừng có nghĩ muốn lừa tôi thêm nữa.” Người đàn ông tin lùi về phía sau, người phụ nữ bạo ngược này sao hẳn ta lại có thể nhìn thấu cô ta muốn thế này cơ chứ?

“Nếu anh cho rằng tôi lừa anh thì hãy mau thả thẳng nhóc đó ra, sau đó đợi đấy mà nhìn mẹ anh chết thế nào.” Cô ta đã dần dần không còn nhẫn nại được nữa, bây giờ cô ta chỉ cảm thấy nói thêm lời nào với người đàn ông này là đang tự hạ thấp thân phận mình.

“Sao cô có thể đáng sợ thế này chứ?” người đàn ông thực lòng không có cách nào để tưởng tượng được, người phụ nữ này lại có thể là người đầu gối tay ấp với anh ta, là người mà hàng ngày anh ta quan tâm hỏi han.

“Đừng phí lời nữa, nếu không thả nó xuống thì bây giờ tôi sẽ gọi điện cho người giết chết mẹ anh.” cô ta giả vờ tư thế muốn gọi điện.

“Đừng, tôi nghe theo cô.” Người đàn ông hết hoảng, bế đứa bé lên, muốn vứt xuống dưới.

Mắt nhìn người đàn ông đang nâng đưa trẻ lên, trên tầng thượng của tòa nhà vang lên một giọng nói khác: “Dừng tay.”

Người đàn ông hốt hoảng sợ hãi hai tay run lên, Tiểu Lạc Lạc suýt nữa thì bị rơi xuống.

“Hứa An Ca, ai cho anh lên đây?” người y tá hai mắt đỏ ngầu gầm lên với Hứa An Ca, lại ra lệnh cho người đàn ông: “Còn không ra tay, không cần cái mạng của mẹ anh nữa?”

“Dừng tay, nếu anh dám vứt con trai tôi xuống, tôi sẽ bắt cả nhà anh phải đền mạng.” Ngay lập tức Hứa An Ca lên tiếng, nếu người đàn ông đã sợ điều này thì anh cũng học người y tá đó, dùng sự việc này để uy hiếp hắn ta.

“Ha ha!” người y tá cười lạnh lùng: “Anh có biết mẹ anh ta ở đâu không?”

“Không biết thì tôi có thể tìm, người Hứa An Ca tôi muốn tìm chưa ai là không tìm thấy.” Hứa An Ca cố gắng bình tĩnh đối mặt với cô ta, hi vọng dùng khí thế và sự tự tin để làm cho người đàn ông tin.

Quả đúng như thật, người đàn ông do dự rồi, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Hứa An Ca và người y tá, không biết nên nghe ai thì hơn.

Người y tá thấy anh ta do dự liền nói: “Được! anh cứ nghe anh ta đi! Có điều, tôi nhắc nhở anh một câu, anh ta có thể tìm thấy mẹ anh không còn là điều chưa biết được nhưng tôi thì có thể lập tức làm cho mẹ anh phải chết.”

Bàn tay người đàn ông bóp chặt lấy Tiểu Lạc Lạc, rõ ràng là anh ta đang phải đấu tranh dữ dội.

“Đừng nghe cô ta nói, cô ta là một người đàn bà ác độc như vậy, kể cả là hôm nay tha cho mẹ anh thì ngày mai chưa chắc đã tha cho bà ấy. Hơn nữa, anh có từng nghĩ, nếu anh xảy ra chuyện gì thì chẳng khác nào là lấy đi mạng của mẹ anh? chỉ cần anh chịu thả Lạc Lạc ra, tôi có thể đảm bảo, sẽ không có ai truy cứu sự việc này nữa.”

Hứa An Ca nhìn cơ thể của Tiểu Lạc Lạc đã một nửa người lơ lửng ngoài không trung rồi, có thể nhỏ bé đó mềm nhũn ra trong tay người đàn ông, anh đang rất lo lắng nhưng không dám tiến lên phía trước, và cũng không thể tiến lên phía trước.

“Thật không?” người đàn ông không thể không do dự.

“Thật, chỉ cần anh thả Lạc Lạc ra, tôi không chỉ đảm bảo anh và mẹ anh không sao, còn có thể bỏ tiền ra để điều trị bệnh cho mẹ anh.” Hứa An Ca nói chắc chắn đảm bảo.

Chỉ là anh đã đánh giá thấp người phụ nữ mang trong mình mối hận năm năm kia đáng sợ thế nào.

“Không cần vội vàng đưa ra quyết định, để tôi cho anh xem cái này, thế nào hả?” người y tá ấn nút trên điện thoại rồi mở ra một đoạn video, giơ về phía người đàn ông, anh ta liền nhìn thấy một người phụ nữ tầm khoảng hơn 50 tuổi, đang co ro cúm rúm ở trong góc tường, khuôn mặt đầy máu, sợ hãi kêu lên: “Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi nữa....”

“Nhìn thấy chưa?” người y tá thu điện thoại về, nói uy hiếp: “Nếu anh không nghe theo tôi thì tôi sẽ cho người cắt nát mẹ anh ra làm mồi cho chó, chết cũng không được toàn thân.”

“Đừng, tôi nghe theo cô.” Người đàn ông dường như đã mất kiểm soát cảm xúc của mình, anh ta giơ tay định ném Tiểu Lạc Lạc xuống.

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Trên tầng thượng, hai tiếng nói cùng vagn lên, một là của Hứa An Ca, một là của Tần Hàm Dịch.

“Hàm Dịch, sao anh lại lên đây?” người y tá vừa nghe thấy giọng anh liền nói vui mừng: “Anh đợi thêm một chút thôi, vết nơ của anh sẽ không còn nữa.”

“Đừng động tới Lạc Lạc, để tôi nói chuyện với cô ấy trước đã.” Tần Hàm Dịch nói với người đàn ông một câu rồi lại quay đầu sang nói với người y tá, anh hít thở một hơi thật sâu, quyết định cược một ván, anh nói chắc chắn: “Em là Lan Na có đúng không?”

“.....” người y tá đơ người ra sau đó hoảng loạn hỏi: “Sao anh biết?”

“Anh cảm nhận được, bởi vì ngoài Lan Na ra không có ai yêu anh như thế này cả?” Tần Hàm Dịch thử tiến gần lại cô ta: “Lan Na, em nghe anh nói, đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

“Anh thực sự cảm nhận được em sao?” Châu Lan Na nhanh chóng chảy nước mắt ra: “Em tưởng anh sẽ không nhận ra em nữa!”

Ở cùng Tần Hàm Dịch hai ngày trong biệt thự nhưng Tần Hàm Dịch không nhận ra cô ta, cô ta vừa mừng lại vừa vui.

Mừng vì có thể bọn họ sẽ có cơ hội bắt đầu lại từ đầu. Thế nhưng, cô ta cũng lại buồn vì Tần Hàm Dịch lạnh lùng nói với cô ta, năm năm sau, cho dù cô ta có phẫu thuật thẩm mỹ làm cho bản thân xinh đẹp và trẻ trung hơn nhưng cũng không lọt được vào mắt anh.

“Đúng, anh cảm nhận thấy em, trước đó không lâu anh đã cảm nhận được em yêu anh.” Tần Hàm Dịch giơ tay ra với cô ta: “Lan Na, cho anh

một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, tha cho tất cả những người vô tội, có được không?”

“Chúng ta có thể không?” Châu Lan Na rõ ràng là động lòng rồi.

“Chỉ cần em muốn thì chúng ta vẫn có thể.” Tần Hàm Dịch gật đầu chắc chắn, nói đảm bảo.

“Thế nhưng....” Châu Lan Na lại nhớ lại sự việc bị cưỡng bức trước đây, cô ta gầm lên với khuôn mặt sợ hãi: “Thế nhưng em đã không còn trong sạch nữa, em không xứng với anh.”

“Bất kể đã xảy ra chuyện gì, em ở trong lòng anh vẫn là người hoàn mỹ nhất.” Tần Hàm Dịch lại tiến lên phía trước hai bước: “Lan Na, quay về đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, anh đưa em ra nước ngoài, đi tới một nơi không ai quen biết chúng ta, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không?”

Châu Lan Na hai mắt ọng nước nhìn Tần Hàm Dịch, sự hi vọng trong ánh mắt là không che giấu được.

“Thật sự có thể không?”

“Em không tin anh sao?” Tần Hàm Dịch đau lòng hỏi lại.

“Em....” Châu Lan Na hét lên, càng lúc càng run rẩy.

Chỉ là, đột nhiên, ánh mắt cô ta nhìn chăm chăm về một hướng với đầy sự hận thù bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của một người đã lọt vào tầm mắt của cô ta.

Cô ta giơ tay lên, chỉ về phía người vừa xuất hiện: “Có cô ta thì chúng ta mãi mãi không thể ở bên nhau được.”

Tần Hàm Dịch nhìn theo hướng tay Châu Lan Na chỉ, vừa tức vừa bất lực nhìn Diệp Dĩ Muội đang chạy lên: “Ai cho em tới đây?”

Vệ Ngấn làm gì còn thời gian mà quan tâm tới anh, cô lại chạy về phía trước vài bước, nhìn người đàn ông đang ôm lấy Tiểu Lạc Lạc, cầu xin: “Tha cho con trai tôi, các người bảo tôi làm gì tôi cũng đều đồng ý.”

“Được, nhảy từ trên này xuống thì tôi có thể bảo anh ta tha cho con trai cô.” Châu Lan Na nhìn Diệp Dĩ Muội, trả lời một câu đầy thù hận, lại nhìn về phía Tần Hàm Dịch, nói nhẹ nhàng: “Hàm Dịch, tự cô ta nhảy xuống thì sẽ không có liên quan gì tới em có đúng không?”

“Không phải, nếu em ép cô ấy nhảy xuống thì cũng phạm tội như thế.” Tần Hàm Dịch trong lòng vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, nhưng chỉ có thể kìm nén, nhẫn nại khuyên bảo.

“VẬY SAO!” Châu Lan Na lúc này thần trí đã ngẩn ngơ ra rồi, cô ta cứ như thế nhìn về phía Vệ Ngấn, và vết thương trên mặt cô lại làm cho cô ta nhớ tới cảnh ân ái thân mật của Tần Hàm Dịch và Vệ Ngấn tối qua.

Không sai, tối qua người đẩy Diệp Dĩ Muội xuống không phải là Hạ Lam mà là cô ta đã giở trò thì Diệp Dĩ Muội mới bị ngã xuống.

“Không được, em không thể để cho cô ta tồn tại, cô ta sẽ quyến rũ anh mất. Nếu như năm năm trước không phải cô ta thì giữa chúng ta đã không có nhiều hiểu lầm như thế, bây giờ chúng ta đã có thể ở bên nhau hạnh phúc.” Châu Lan Na từ đầu tới cuối vẫn kiên trì với cách nghĩ của bản thân – là Diệp Dĩ Muội đã chia cắt bọn họ.

“Sẽ không đâu, chỉ cần có em rồi, anh sẽ không ở bên cô ta nữa.” Tần Hàm Dịch khẽ nói nhẹ nhàng đảm bảo.

Vệ Ngấn lúc này cũng đã nghe ra ý đồ của anh, cô biết bản thân mình đã gây ra chuyện gì rồi.

Hứa An Ca tiến lên phía trước một bước, kéo Vệ Ngấn lại, ôm cô vào lòng, nói với Châu Lan Na: “Dĩ Muội bây giờ là vợ tôi, chúng tôi rất nhanh

sẽ đưa Lạc Lạc ra nước ngoài, việc cô lo lắng sẽ không xảy ra đâu, cô có thể hạnh phúc ở bên Tần Hàm Dịch, cùng nhau sinh một đàn con, tha cho những người vô tội đi!”

“Con....” Châu Lan Na khẽ thì thần rồi đột nhiên cô ta lại như lên cơn, ánh mắt lại hiện lên sự thù hận.

Tần Hàm Dịch và Hứa An Ca bốn mắt nhìn nhau, đều biết là lại nói sai rồi nên đã ảnh hưởng tới Châu Lan Na.

“Sao vậy Lan Na?” Tần Hàm Dịch hỏi quan tâm.

“Hàm Dịch, em không thể sinh con cho anh rồi, em là một người phụ nữ không hoàn mỹ.” Châu Lan Na vừa khóc vừa nói.

“Không sao, cho dù em không thể sinh con, tình cảm của anh đối với em cũng sẽ không thay đổi.” Tần Hàm Dịch khẽ lắc đầu, xóa đi sự lo lắng của cô ta.

“Thế nhưng, em quan tâm, bà nội quan tâm tới dòng máu nối dõi của Tần gia như thế, bà ấy nhất định sẽ ép anh cưới người khác.” Châu Lan Na đau khổ khẽ lên tiếng, rồi đột nhiên lại gầm lên: “Là Hạ gia, người của Hạ gia đã hại em thành ra thế này, em phải báo thù, em phải báo thù!”

“Được, báo thù, chỉ cần em quay về, anh sẽ báo thù cho em.” Tần Hàm Dịch lại thử tiến lên phía trước một bước, đưa tay hướng về phía cô ta: “Quay về với anh có được không?”

“Thật không?” ánh mắt đầy thù hận của Châu Lan Na cuối cùng cũng sáng lên, thế nhưng sang đó lại trở nên ảm đạm: “Thế nhưng, kể cả em có báo thù được rồi, em vẫn không thể sinh con cho anh.”

“Không sao cả, anh không quan tâm.” Tần Hàm Dịch lắc đầu, nói rất thâm tình.

Tuy anh không phải diễn viên nhưng trên thương trường đã đứng vững cả mười năm, sớm đã có thể khống chế sự phản ứng của bản thân mình.

Trên thế giới này, ngoài Diệp Dĩ Muội, không còn ai có thể làm cho anh mất kiểm soát.

Thế nhưng, em quan tâm, em sợ người khác sẽ chia lìa hai chúng ta.” Châu Lan Na lắc đầu, không ngừng lùi về phía sau, hai mắt ọng nước của cô ta đột nhiên vui mừng: “Hàm Dịch, chúng ta cùng nhau nhảy xuống đi, có được không? Chỉ cần chúng ta chết rồi, thì không có ai có thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau nữa.”

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều giật mình trước câu nói của Châu Lan Na nhưng ngay sau đó liền nghe thấy Tần Hàm Dịch trả lời rất bình tĩnh: “Được!”

Nhưng, ngay sau đó lại nghe thấy anh nói: “Thế nhưng, chúng ta chết đi rồi cũng chưa chắc có thể ở bên nhau, có thể chúng ta đều phải đầu thai.”

“Không đâu, chúng ta có thể.” Châu Lan Na cười mê muội: “Trừ khi anh nói yêu em là giả, vậy thì em sẽ khiến cho nghiệp chướng của anh và Diệp Dĩ Muội phải chết.”

“Được, nếu đây là điều em muốn thì anh đồng ý với em.” Tần Hàm Dịch lập tức lên tiếng trả lời cô ta.

Nếu, cái chết của anh có thể đổi lấy sự sống cho Tiểu Lạc Lạc vậy thì anh cũng bằng lòng đứng từ độ cao mười mấy tầng này nhảy xuống.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Sự Tôn Nghiêm Của Tần Lão Phu Nhân

Châu Lan Na nhìn Tần Hàm Dịch đang tiến bước chân lại gần, trong lòng cô ta vẫn đang hết sức hỗn loạn, cô ta đang nghi ngờ, đoán biết xem liệu Tần Hàm Dịch có hối hận không.

“Đợi đã!” cô ta đột nhiên lên tiếng, Tần Hàm Dịch dừng lại, cô ta nhanh chân đi tới bên cạnh người đàn ông đang kẹp lấy Tiểu Lạc Lạc, nói yêu cầu: “Đưa nó cho tôi.”

“Không được, đừng đưa cho cô ta.” Vệ Ngấn lập tức lên tiếng, muốn ngăn người đàn ông lại.

Người đàn ông vẫn còn chút nhân tính nhưng lúc này Châu Lan Na rõ ràng là đã như phát điên lên rồi.

“Đưa đây cho tôi, bằng không tôi chỉ cần bấm máy một cái, mẹ anh lập tức sẽ bị giày vò cho tới chết.” Châu Lan Na gằn giọng nói uy hiếp.

“Ở đây cũng có người của cô?” người đàn ông sợ hãi hỏi.

“Anh tưởng tôi đã chuẩn bị năm năm mà lại đánh một trận không có sự nắm bắt tình hình thế à? sẽ thực sự chỉ mong chờ vào một tên ngu ngốc như anh?” Châu Lan Na cười chế giễu, nhìn vào trong ánh mắt người đàn ông với ánh mắt mỉa mai khinh bỉ.

Người đàn ông do dự vài giây và cuối cùng chỉ có thể buông tay đưa Tiểu Lạc Lạc cho Châu Lan Na.

“Cút!” Châu Lan Na tức giận gầm lên một tiếng, đẩy người đàn ông ra, người đàn ông chỉ có thể sợ hãi lui về phía Vệ Ngấn bọn họ.

Tần Hàm Dịch nhìn tình hình lúc này, con tim anh cũng trùng xuống, nghiến răng tức giận.

Vốn dĩ, anh đã nghĩ trước được rồi, lát nữa đứng về phía cô ta, anh sẽ nghĩ cách để thử bắt và khống chế Châu Lan Na, tình hình xấu nhất thì anh sẽ cùng cô ta nhảy xuống.

Chỉ cần Châu Lan Na bị khống chế thì người đàn ông tự nhiên sẽ thả Tiểu Lạc Lạc ra.

Thế nhưng, Châu Lan Na rõ ràng là không ngu như vậy, cô ta không hề cho anh cơ hội để thực hiện dự định của mình.

Châu Lan Na đem nửa cơ thể của Tiểu Lạc Lạc treo ra phía ngoài, chỉ cần cô ta buông tay thì lập tức Tiểu Lạc Lạc sẽ rơi xuống.

Con tim Vệ Ngấn như sắp nhảy ra ngoài rồi, cơ thể cô đang dần mềm nhũn đi, nếu không phải là Hứa An Ca ôm lấy cô thì cô sớm đã ngã xuống đất rồi.

“Châu Lan Na, thả con trai tôi ra, tôi trao mạng tôi cho cô có được không hả?” Vệ Ngấn gầm lên với người phụ nữ điên cuồng đó, cả người cô như sắp nổ tung ra.

“Hức!” Châu Lan Na khẽ cười lạnh lùng khinh bỉ: “Tôi lấy mạng của cô làm cái gì? Để xuống âm phủ lại chia cách tôi và Hàm Dịch à?”

“Đưa cô ấy xuống đi.” Tần Hàm Dịch quay đầu lại, nói cường chế với Hứa An Ca.

Anh không thể để cô nhìn thấy sự việc tiếp theo có thể xảy ra.

“Được.” Hứa An Ca lập tức lên tiếng rồi bèn bế Vệ Ngấn đi xuống.

“Không, em không đi đâu cả, em không đi đâu cả....” cô vùng vẫy, không chịu rời đi, cô không phải là không hiểu ý của Tần Hàm Dịch.

Nhưng, thời khắc lúc này, sao cô có thể an tâm rời đi.

Con trai cô, người đàn ông mà cô yêu đều đang phải ở đây không biết sống chết thế nào.

Hứa An Ca thấy cô vùng vẫy đấu tranh, chỉ biết ôm chặt lấy cô thôi, ép cô rời đi.

Còn người đàn ông mà lúc trước kẹp lấy Tiểu Lạc Lạc lúc này cũng cùng với bọn họ đi xuống, vừa bước xuống khỏi bậc thang, cảnh sát đang đợi sẵn ở phía dưới liền bắt luôn anh ta.

Vệ Ngấn vừa nhìn thấy cảnh sát thì lập tức xông lại, kéo lấy cánh tay của đội trưởng đội cảnh sát, vừa khóc vừa nói: “Các anh đi lên cứu con trai và chồng tôi với có được không?”

Hứa An Ca đỡ lấy cơ thể đang mềm ra như sắp ngã của cô, trái tim anh thắt lại, thêm vào đó là một cảm giác cay đắng.

Con người trong lúc kích động như thế này thường nói ra những lời đều là lời trong tận đáy lòng mình.

Chồng, hóa ra trong lòng cô, Tần Hàm Dịch từ đầu tới cuối vẫn là chồng của cô.

“Tiểu thư, cô bình tĩnh một chút, bây giờ đã có cảnh sát lên trên đó rồi, phải đợi được thời cơ mới có thể cứu người được, người phụ nữ phía trên đó kích động như vậy, nếu chúng tôi không cẩn thận thì rất có khả năng làm cho cô ta phản nộ.” Đội trưởng đội cảnh sát trả lời rất nghiêm nghị.

Những điều mà vị cảnh sát vừa nói, Vệ Ngấn đều hiểu, thế nhưng, cô không có cách nào để bình tĩnh lại được.

Cơ thể cô đang mềm ra, rồi ngã xuống cánh tay của Hứa An Ca.

Con tim của Hứa An Ca rất đau, nếu có thể, anh tình nguyện thay vị trí cho Tần Hàm Dịch, để cả gia đình bọn họ đoàn viên, thế nhưng bây giờ tình hình rõ ràng không phải anh muốn hi sinh là có thể thay đổi được.

Trên tầng thượng lúc này Tần Hàm Dịch đang cẩn thận thương lượng cùng với Châu Lan Na.

“Lan Na, thả Lạc Lạc ra, anh sẽ cùng em nhảy xuống dưới, chúng ta sẽ mãi mãi không rời xa nhau có được không?”

“Anh nhảy xuống trước đi, vậy thì em sẽ thả nó ra.” Châu Lan Na cười ngây dại, cô ta muốn chắc chắn rằng anh nhảy xuống thì cô ta mới yên tâm, cô ta đã lên kế hoạch năm năm trời, sẽ không dễ dàng để xảy ra một chút sai sót nào.

“Được!” Tần Hàm Dịch lập tức đồng ý, chỉ sợ làm cho cô ta kích động một chút thì cô ta sẽ vứt Tiểu Lạc Lạc xuống dưới.

Anh đi lại gần, đứng sát ra mép của tầng thượng.

“Lan Na, thả Lạc Lạc ra rồi lại đây.” Tần Hàm Dịch đưa tay ra phía cô ta, muốn cô ta bỏ Lạc Lạc ra trước, như vậy thì cảnh sát sẽ có cơ hội để xông tới, cứu Lạc Lạc đưa đi.

Nhưng rõ ràng, Châu Lan Na rõ ràng không muốn cho anh cơ hội như vậy.

“Hàm Dịch, anh cứ nhảy xuống trước đi, rồi em sẽ nhảy xuống cùng anh.” ánh mắt Châu Lan Na đầy mong đợi nhưng bàn tay cô ta vẫn túm

chặt lấy Tiểu Lạc Lạc, không hề có ý thả lỏng ra.

Tần Hàm Dịch nhìn cơ thể Tiểu Lạc Lạc một nửa đã treo ra phía ngoài, con tim anh thắt lại, anh gật đầu, đang định nhảy xuống thì phía sau truyền đến một tiếng nói như xuyên thủng màng nhĩ.

“Không.....”

Động tác của Tần Hàm Dịch đột nhiên dừng lại, anh quay đầu nhìn thấy Vệ Ngấn đang xông tới, anh gầm lên lạnh lùng: “Quay về!”

Thế nhưng, Vệ Ngấn lúc này làm gì còn nghe anh nữa, cô nói với Châu Lan Na giọng rất đanh thép: “Châu Lan Na, người cô nên hận là tôi chẳng phải sao?”

“Không sai, tôi hận cô. Thế nhưng, tôi muốn ở bên anh ấy, chỉ cần có thể ở bên anh ấy, tôi sẽ không quan tâm tới điều gì khác nữa.” Châu Lan Na vẫn với ánh mắt đầy mong chờ, dường như đã nhìn thấy những ngày tháng tươi đẹp khi được ở bên Tần Hàm Dịch rồi.

“Nếu cô đã yêu anh ấy thì tại sao không để cho anh ấy được tiếp tục sống, anh ấy còn có bà nội, còn có mẹ, cho dù cô ép anh ấy chết thì ai người có thể ở bên nhau nhưng anh ấy sẽ mãi mãi không bao giờ vui vẻ. Vệ Ngấn thử cảm hóa Châu Lan Na, để cô ta dừng lại sự điên cuồng này.

Thế nhưng, Châu Lan Na đã hận bao nhiêu năm như vậy, sao cô ta có thể dễ dàng buông tay!

Có rất nhiều đạo lý, nghe thì dường như không khó hiểu nhưng khi làm thì lại rất khó.

Giống như Châu Lan Na đối với Tần Hàm Dịch, cô ta không gặp được thì không muốn buông tay để sống những ngày tháng yên ổn.

Thế nhưng, trong lòng cô ta như có ma quỷ đang gây ra chướng ngại vật, làm cho cô ta không buông tay nổi.

“Nếu anh ấy tiếp tục sống, sao tôi còn có thể ở bên anh ấy chứ?” Châu Lan Na lạnh lùng nhìn chăm chăm Vệ Ngấn: “Tôi biết, cô muốn để cho anh ấy sống, như thế cô sẽ dễ dàng ở bên anh ấy có đúng không? Tôi nói cho cô biết, tôi nhất định sẽ không để cho cô đạt được mục đích đâu.” Châu Lan Na vui mừng như thế vừa mới phát hiện ra một âm mưu vô cùng lớn.

“Không đâu, tôi đồng ý với cô, chỉ cần anh ấy sống, tôi sẽ rời khỏi đây thật xa, sẽ không xuất hiện ở đây nữa.” Vệ Ngấn vội vàng đảm bảo.

“Vậy Hạ Lam thì sao? Cô sẽ giúp tôi giết cô ta?” Châu Lan Na từ trước tới nay đều biết, Diệp Dĩ Mọii không phải vấn đề duy nhất giữa cô ta và Tần Hàm Dịch.

“Kéo cô ấy quay về.” Lúc này Tần Hàm Dịch đang găm lên lạnh lùng với Hứa An Ca ở phía sau Vệ Ngấn.

“Không, em sẽ không về đâu.....” Vệ Ngấn không ngừng lắc đầu, nhưng vẫn bị Hứa An Ca ôm chặt lấy, bế xuống dưới.

“Bỏ em ra.” Cô không ngừng vùng vẫy, cô biết vò lúc này cô có nói gì cũng vô dụng, nhưng cô không thể nhìn thấy Tần Hàm Dịch xảy ra chuyện, cô tình nguyện đi chết thay anh.

Cô vùng vẫy nhưng không thoát ra được, đột nhiên cô bèn cúi đầu xuống cắn vào cánh tay Hứa An Ca.

Hứa An Ca không chút đề phòng, cánh tay vừa đau đương nhiên anh thả lỏng ra, Vệ Ngấn tranh thủ cơ hội mà vùng ra rồi lại chạy quay trở lại.

“Châu Lan Na, để tôi thế chỗ cho Tần Hàm Dịch, tôi chết thay cho anh ấy có được không?” Vệ Ngấn vừa khóc vừa nói nhưng giọng nói rất

kiên quyết.

Châu Lan Na đột nhiên run lên, hỏi lại dường như không tin lắm: “Cô nguyện chết thay cho anh ấy?”

“Ừm.” Vệ Ngấn lập tức gật đầu: “Chỉ cần cô chịu thả anh ấy và Lạc Lạc ra, tôi tình nguyện nhảy xuống dưới.”

“Quay về! Em điên rồi!” Tần Hàm Dịch gầm lên, giọng nói anh run run không còn thật rõ nữa.

Điều anh sợ nhất chính là Châu Lan Na đem mục tiêu hướng về phía Vệ Ngấn, lúc này Châu Lan Na còn chưa chú ý tới mà cô lại đem thân mình dâng lên thế này.

“Tiểu Ngấn, cùng anh quay lại đi!” Hứa An Ca vừa ôm lấy cơ thể của Vệ Ngấn liền nghe thấy Châu Lan Na nói: “Được thôi! Nếu cô nhảy xuống thì tôi sẽ thả con trai cô và Hàm Dịch ra.”

“Được, tôi nhảy.” Vệ Ngấn lập tức gật đầu, muốn thoát khỏi sự khống chế của Hứa An Ca nhưng có thể nào Hứa An Ca cũng không chịu buông cô ra.

“Lan Na, nếu cô ấy chết rồi thì cảnh sát sẽ bắt em, chúng ta vẫn không có cách nào để ở bên nhau được có đúng không?” Tần Hàm Dịch thử khuyên cô ta để cô ta thay đổi chủ ý.

“Thế nhưng, em muốn thử xe, rốt cuộc là cô ta yêu anh hay là em yêu anh!” Châu Lan Na giống như một con quỷ, nói thì thầm, ánh mắt nhìn chăm chăm rồi cười với Tần Hàm Dịch.

“Bất luận là ai yêu anh nhưng người phụ nữ anh yêu chỉ có em.” Tần Hàm Dịch muốn làm cho cô ta từ bỏ ý định, không muốn làm cho cô ta có ý nghĩ gì điên cuồng hơn nữa.

“Nếu anh đã yêu em vậy thì chúng ta cùng nhau nhìn người phụ nữ xấu xa này nhảy xuống và chết đi, có được không?”

Tần Hàm Dịch cho tay lên vuốt mặt, liếc mắt ra hiệu cho Hứa An Ca bế Vệ Ngấn đưa đi.

Lần này, Hứa An Ca đã có sự chuẩn bị, mặc kệ Vệ Ngấn vùng vẫy, có cản anh thì cũng không sao, anh vẫn ôm cô đi xuống dưới.

“Lan Na, bất luận em muốn hay không muốn, chúng ta vẫn quyết định nhảy xuống.” Tần Hàm Dịch nói với cô ta một câu rất thâm tình, không chút do dự nào, anh liền ngã mình để rơi tự do xuống dưới.

“Hàm Dịch....” Châu Lan Na giật mình, tất cả sự chú ý của cô ta lúc này dồn hết về phía Tần Hàm Dịch, những cảnh sát đang đợi gần đó tranh thủ lúc cô ta không chú ý mà xông lên, khống chế Châu Lan Na và cướp lại Tiểu Lạc Lạc.

Vệ Ngấn vừa được Hứa An Ca ôm đi chưa kịp bước xuống bậc thang đúng lúc nhìn thấy cảnh này.

“Tần Hàm Dịch.....” cô gào lên, trước mắt cô tối đen đi, cơ thể cô mềm nhũn ra không còn chút sức lực nào.

“Bỏ tôi ra, tôi phải nhảy xuống dưới cùng anh ấy.” Châu Lan Na dưới sự khống chế của cảnh sát cũng không ngừng vùng vẫy: “Tôi muốn cả đời này được ở bên anh ấy, anh ấy là của tôi....”

Ánh mắt Châu Lan Na lúc này đã mờ hết cả đi, người đàn ông cô ta quan tâm nhất cũng đã nhảy xuống dưới, bất luận là yêu hay là hận thì bây giờ cũng không còn nữa, vậy cô ta còn sống trên đời này làm cái gì?

Chỉ là, cảnh sát làm gì có chuyện dễ dàng để chôn cô ta tiếp tục ngang ngược, hai người túm lấy cánh tay cô ta vắt về phía sau lưng rồi lôi đi.

Sau khi xuống khỏi tầng thượng, người đàn ông cũng bị cảnh sát bắt bèn muốn xông tới.

Vẫn chưa được như mong muốn, anh ta bèn gầm lên chất vấn: “Mẹ tôi đâu? Cô đã đưa bà ấy đi đâu rồi?”

“Bà ta phiền phức quá, sớm đã bị tôi giết chết rồi.” Châu Lan Na cười như một kẻ điên dại, trong mắt cô ta một mạng người dường như chỉ là một ngọn cỏ.

“Cô nói cái gì?” cơ thể người đàn ông cứng đờ ra, muốn xông lại chỗ cô ta: “Tôi liều mạng với cô.”

“Nếu tự bản thân anh không tham lam, chịu khó mà chăm sóc mẹ anh thì tôi làm gì có cơ hội lấy đi mạng của bà ta.” Châu Lan Na đối diện với người đàn ông đang đau đớn tới tột cùng kia dường như không hề có một tình cảm vợ chồng nào.

Những người có mặt ở đó nhìn thấy Châu Lan Na như vậy thì đều lắc đầu, không thể hiểu nổi một người phụ nữ sao có thể điên cuồng và độc ác như vậy.

Cảnh sát ấn còng người đàn ông xuống, không cho anh ta cơ hội vùng vẫy thoát ra, áp tải hai tên tội phạm đi xuống dưới, một cảnh bi hài kịch đã kết thúc như vậy.

Cao Thiên Du ở trong phòng làm việc ngồi cả một đêm, luôn cảm thấy trong lòng không yên.

Sau đó cô vừa nghĩ, chắc là do đã cô đơn quá lâu nên mới có cái trạng thái như vậy.

Vậy là, cô miễn cưỡng bản thân mình không được nghĩ nhiều nữa, cô đem toàn bộ tâm tư tập trung vào công việc.

Số công việc trong tay đúng là quá nhiều, mới giải quyết được già một nửa thì trời đã sáng rồi.

Vươn vai một cái, cô đứng lên, đi tới bàn rượu, rót cho mình một ly rượu vang, cô bước tới trước cửa sổ, nhấp từng ngụm từng ngụm thưởng thức rượu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã quen với việc buổi sáng thức dậy và uống rượu.

Tuy không thể uống được nhiều nhưng đó đã trở thành một thói quen.

Còn cô thì không chú ý được rằng, thói quen này cô chỉ có khi Cảnh Hạo không có ở nhà.

Chỉ cần Cảnh Hạo ngủ ở nhà, sáng ngày hôm sau vừa tỉnh dậy nhất định sẽ gọi cô dậy, cô bị anh làm ồn tới mức chẳng còn nhớ được gì nữa.

Lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn rượu màu đỏ mận trong cốc lắc đi lắc lại, chỉ nhìn vậy thôi mà cô cũng có thể thần người ra được, cô không hề cảm nhận được rằng phía sau lưng có người mở cửa đi vào.

Đột nhiên, ly rượu trong tay cô bị người đó cướp lấy, tới lúc này cô mới giật mình quay ra.

“Vợ à, em xấu tính thật đấy, tự mình trốn ở đây một mình uống trộm rượu vang ngon thế này.” Cảnh Hạo vừa nói vừa cười rồi đưa ly rượu lên miệng, uống hết trong một ngụm.

“Sao anh lại tới đây?” Cao Thiên Du cũng không ngăn anh ta, cô bình tĩnh nhìn anh ta và hỏi.

“Biết vợ thức trắng cả đêm làm việc, kiếm tiền nuôi anh, trong lòng anh thấy áy náy nên đến để thăm em.” Cảnh Hạo quàng tay vào tay Cao

Thiên Du, nũng nịu nói: “Có điều, chồng cũng không phải là không có cố gắng đâu, lại đây.”

“Làm gì?” Cao Thiên Du đi theo anh với vẻ không tình nguyện lắm, bèn nhìn thấy ở trên bàn có một chiếc túi, bên ngoài viết: “Cửa hàng cháo Liêu Kí.”

Trong lòng cô bỗng cảm thấy ấm áp, quán cháo này là quán cháo mà cô vẫn thích nhất.

Thế nhưng, quán này cách nhà hay công ty đều rất xa, cô mà bận thì đương nhiên sẽ không đi xa thế chỉ để mua một bát cháo.

“Anh tiện đường à?” Cao Thiên Du nhún vai rồi hỏi.

“Đúng, tiện đường.” Cảnh Hạo trả lời, ngay sau đó lại nói không khách khí vạch trần cô: “Anh biết, nếu anh nói không thuận đường thì em nhất định sẽ nói em không đói có đúng không?”

Bên nhau bao nhiêu năm như vậy, Cảnh Hạo sao lại không hiểu Cao Thiên Du chứ!

Anh phát hiện ra rằng Cao Thiên Du bài trừ việc anh tốt với cô, có những lúc, anh thậm chí còn hoài nghi bản thân liệu có phải có độc hay không.

“Bây giờ em rất đói.” Cao Thiên Du chính là thích nói ngược với ý anh, mỗi lúc thế này cô luôn cảm thấy rất vui.

Đi lại gần, cô mở chiếc túi ra, lấy ra hai bát cháo, nhìn một lát rồi hỏi: “Anh không ăn?”

“Tại sao anh lại không ăn? Anh đói chết đi được.” Cảnh Hạo lập tức đi đến gần, đặt ly rượu trên tay xuống, ngồi xuống trước bàn làm việc, cầm

lấy một bát cháo của mình rồi ngồi ăn ngon lành.

Cao Thiên Du vừa ăn từng ngúm nhỏ cháo vừa nhìn trộm anh, trong lòng cô đang đoán, sao anh lại tới phòng làm việc sớm thế này.

Cảnh Hạo đột nhiên quay đầu sang, nhìn thẳng vào Cao Thiên Du, ngay sau đó anh nheo mắt lại rồi miệng cười như một con hồ ly tinh.

“Cao Thiên Du, em mà còn nhìn trộm anh như thế là anh không ăn được cháo đâu, anh đổi sang ăn em đấy.”

“Khụ khụ....” lời nói của anh làm cho Cao Thiên Du suýt nữa thì sặc cháo, cô ho lên liên hồi.

“Em nhìn em kìa, có ăn cháo thôi mà cũng bị sặc, đúng là ngốc mà.” Cảnh Hạo vừa quay sang nhìn cô vừa lấy tay vuốt vuốt lưng cho cô.

Cao Thiên Du khó khăn lắm mới ngừng ho được, lập tức cô đẩy ray anh ra: “Cảnh Hạo, anh có phải là uống nhầm thuốc rồi không?”

Cảnh Hạo thở dài một tiếng bất lực, nắm lấy tay cô, không cho cô vung ra.

“Không phải là uống nhầm thuốc, là tới bây giờ mới hiểu ra một số việc.” Cảnh Hạo nói với vẻ nghiêm túc hơn bao giờ hết, làm cho Cao Thiên Du nghe mà đơ người ra.

“Anh hiểu ra cái gì?” cô lập tức hỏi.

“Thiên Du, em có còn yêu Lục Danh Dương không?” Cảnh Hạo nói với ngữ khí có vẻ buồn.

Sự việc xảy ra tối quan, Cao Thiên Du không biết nhưng trước khi Cảnh Hạo tới tìm Cao Thiên Du thì đã biết hết cả.

Sự bất hạnh và sự hiểu lầm rắc rối của Tần Hàm Dịch, Vệ Ngấn và Hứa An Ca làm cho anh nhìn nhìn ra sự vướng mắc tình cảm giữa bản thân mình, Cao Thiên Du và Lục Danh Dương.

Khoảng thời gian năm năm là không hề ngắn, bọn họ đều rơi vào những ngày tháng hỗn độn, cho rằng sự hồ đồ của trước đây là tốt cho tất cả mọi người, nhưng lại không biết rằng cô hội hạnh phúc đang nằm trong chính bàn tay của bọn họ và đang từng chút rớt đi mất.

Cuộc đời con người ngắn ngủi có mấy chục năm, thực sự thì không nên dùng quá nhiều thời gian để lừa dối và phụ bạc bản thân mình.

“Vừa mới sáng ra anh lại lên cơn điên đấy à!” Cao Thiên Du nheo mày không vui, rút tay ra khỏi tay anh.

“Nếu em cảm thấy anh hỏi câu hỏi đó là điên vậy thì anh sẽ coi như em không còn yêu anh ta nữa.” Cảnh Hạo hùng hồn tuyên bố kết quả mà anh nhận định, rồi lại đưa tay ra kéo lấy tay cô: “Vợ à, nếu em đã không yêu anh ta nữa thì hãy yêu anh thật nhiều vào nhé!”

“Thần kinh.” Cao Thiên Du nghe mà đờ người ra rồi cô không thể không cất tiếng mắng.

“He he.” Cảnh Hạo cười cười, bàn tay dùng lực, kéo cô đứng lên rồi ngồi vào lòng mình.

“Anh làm cái gì thế hả? bỏ em ra, đây là đang ở trong phòng làm việc đấy.” Cao Thiên Du giật mình vùng ra trước sự phản ứng bất ngờ của Cảnh Hạo.

“Ở trong phòng làm việc thì sao chứ? chúng ta là vợ chồng hợp pháp thì sợ gì.” Cảnh Hạo nói xong một câu đó liền lập tức hôn lên môi cô.

“Ừ ừ.....” Cao Thiên Du muốn vùng vẫy để thoát ra, nhưng làm sao có thể vượt qua được sức của anh, cô bị anh ép chặt trong lòng, rồi ngậm chặt lấy đôi môi hoa anh đào hồng hồng của cô. Cô nắm đấm tay lên rồi đập vào vai anh, nhưng anh dường như không biết đau là gì vậy, không hề có một chút phản ứng nào.

Cô càng lúc càng vội, bị anh hôn tới mức hơi thở trở nên khó khăn, cuối cùng cô chỉ có thể cắn vào môi anh.

“A.....” anh đau quá mà kêu lên, mùi tanh của máu lúc này đã lan ra cả miệng của hai người.

Thế nhưng, anh vẫn không chịu bỏ cô ra, ngược lại càng hôn lên môi cô điên cuồng hơn, nuốt vào trong mùi tanh của máu, cùng với hơi thở trong miệng của cô.

Mãi cho tới khi cô không vùng vẫy nữa, cơ thể mềm ra trong lòng anh, anh mới dần dần dừng nụ hôn lại.

Sau đó, anh thở hổn hển tuyên bố hùng hồn với cô: “Vợ à, bắt đầu kể từ ngày hôm nay, anh nhất định phải bắt lấy trái tim em.”

Cao Thiên Du đờ người ra hồi lâu, cô chỉ cảm thấy, Cảnh Hạo chắc là đột nhiên gặp phải sự kích động gì rồi.

Cảnh Hạo biết, bây giờ cô không tin anh, có điều, không sao, anh sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh thành ý của bản thân mình.

“Tần Hàm Dịch....anh quay về đây, đừng bỏ lại em...Lạc Lạc....bỏ Lạc Lạc ra....”

Vệ Ngấn trong cơn hôn mê cũng vô cùng không ổn định, cô không ngừng vùng vẫy, cơ thể cô run lên từng hồi, có thể thấy trong giấc mơ cô đang rất hoảng loạn và lo lắng.

“Tiểu Ngấn.....” Hứa An Ca nắm lấy bàn tay đang run lên của cô, khẽ hôn lên bàn tay đó, ánh mắt anh tràn ngập sự thương cảm.

Anh đột nhiên cảm thấy bản thân rất bất lực, anh dường như cái gì cũng không làm được cho cô, bởi vì cô muốn có hạnh phúc, thứ hạnh phúc đó từ trước tới nay đều không liên quan gì tới anh.

Để mặc anh nỗ lực thế nào đi chăng nữa cũng không thay đổi được kết quả, cũng không bước được vào trái tim cô.

“Tần Hàm Dịch.....” Vệ Ngấn đột nhiên kêu lên, hai mắt đang nhắm chặt cũng lập tức mở ra.

“Tiểu Ngấn!” Hứa An Ca vẫn nắm lấy tay cô, nói an ủi: “Đừng sợ.”

“Tần Hàm Dịch đâu?” Vệ Ngấn đưa hai tay ra nắm lấy tay anh: “Lạc Lạc đâu?”

“Tiểu Ngấn, em nghe anh nói, bọn họ đều không sao cả, bọn họ đều ổn.” Hứa An Ca lập tức trả lời cô, đỡ cô ngồi dậy.

Cô nghe thấy thế, cơ thể đang co rúm lại bỗng nhiên mềm nhũn ra, cô thở rất hanh, đó là sự vui mừng khôn xiết của nửa phần đời còn lại.

Một lúc sau cô mới phản ứng lại, nói vui mừng: “Bây giờ bọn họ đang ở đâu? Em muốn đi thăm bọn họ.”

Không đợi anh trả lời, cô đã cử động hai chân muốn xuống khỏi giường, chỉ là vừa mới đặt chân xuống đất, hai chân cô lại mềm ra, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Hứa An Ca vội vàng đỡ lấy cô: “Được, em đừng vội, cứ đi giày vào trước đã, rồi anh sẽ dìu em đi gặp bọn họ.”

“Vâng.” Vệ Ngấn ngoan ngoãn đáp lại rồi ngồi xuống giường, Hứa An Ca đã cầm lấy giày đeo vào cho cô.

“An Ca!” hai chân Vệ Ngấn rụt lùi về phía sau: “Để em tự đeo.”

“Ừm!” Hứa An Ca không muốn làm khó cô, đưa đôi giày cho cô, sau khi nhìn cô đi xong rồi anh mới dìu cô đi ra khỏi phòng bệnh.

Hai người đi tới phòng bệnh của Tiểu Lạc Lạc trước, bác sĩ nói Tiểu Lạc Lạc bị sợ quá, lúc này đã tiêm một mũi thuốc an thần, tạm thời sẽ chưa tỉnh lại, để tránh bị sợ hãi.

Vệ Ngấn nhìn cậu con trai nằm trên giường bệnh, nước mắt cô không ngừng chảy ra, lỗi là ở người lớn bọn họ, cuối cùng lại để một đứa trẻ phải gánh vác, đêm nay không có cô ở bên cạnh mà lại còn bị treo trên tòa nhà cao như thế, chắc là cậu sợ lắm.

“Tiểu Ngấn, anh xin lỗi.” Hứa An Ca ôm lấy hai bờ vai cô, nói về áy náy.

Nếu như đêm hôm qua không phải anh sơ ý, để một mình Tiểu Lạc Lạc ở trong căn biệt thự thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Không trách anh được, là người mẹ như em làm không hết chức trách.” Vệ Ngấn khẽ lắc đầu, bất luận là trách ai nhưng trong sự việc này cô cũng không có tư cách để trách Hứa An Ca.

Cha và mẹ Tiểu Lạc Lạc ở ngay bên cạnh vậy mà còn để cho cậu xảy ra chuyện, bọn họ có tư cách gì mà trách Hứa An Ca – người không hề có chút quan hệ huyết thống gì với Tiểu Lạc Lạc!

“Tiểu Ngấn, đừng tự trách mình nữa, chẳng phải Lạc Lạc không sao và đang nằm ở đây đấy thôi?” Hứa An Ca xoay người cô lại, nói với cô hết sức nhẹ nhàng: “Hơn nữa, Châu Lan Na vì để báo thù vì thế đã lên kết

hoạch cả năm năm, kể cả không phải là tối hôm qua thì sau này vào một ngày nào đó, cô ta ở trong bóng tối, chúng ta ngoài chỗ sáng, chắc chắn có đề phòng cũng không đề phòng nổi. Bây giờ mọi chuyện đều qua đi rồi, Châu Lan Na cũng bị bắt rồi, chẳng phải là rất tốt à?”

“Vâng!” Vệ Ngấn gật đầu, khẽ nói: “Mọi chuyện qua rồi là tốt rồi.”

Thế nhưng, có những việc thì không qua đi được....

“Em muốn đi thăm Tần Hàm Dịch.” Vệ Ngấn nói với giọng thấp xuống, dường như có chút áy náy.

“Được.” Hứa An Ca không hề thể hiện cảm xúc gì đặc biệt, anh đem tất cả đều kìm nén trong lòng.

Chỉ cần cô vui là được, những điều khác anh không muốn tính toán quá nhiều, cho dù là bảo anh rút lui thì anh còn có thể làm gì nữa?

Có rất nhiều việc, trước đây anh nghĩ không thông, nhưng khi trải qua giờ phút phải lựa chọn, đấu tranh giữa sự sống và cái chết, nhìn cô và Tần Hàm Dịch đối mặt với cái chết đều không một chút do dự thì anh đã nghĩ thông rồi.

Cho dù là cái chết cũng đều không thể ngăn cách được tình yêu của bọn họ, vậy thì anh còn có thể làm gì để ngăn cản chứ?

Anh đỡ cô, đi tới trước cửa phòng bệnh của Tần Hàm Dịch, giúp cô mở cửa.

“Em vào trong đi.” Thời điểm như lúc này, anh không phù hợp để vào trong.

“Vâng.” Vệ Ngấn liếc nhìn Tần Hàm Dịch, ánh nhìn đó chứa đựng quá nhiều cảm xúc.

Cô biết, có những việc không thể lần nữa thêm nữa, cô nên nói rõ với Hứa An Ca, bởi vì cô không thể làm lỡ dở quyền được hạnh phúc của anh.

Thu ánh mắt về, cô nhắc chân tiến vào phòng bệnh của Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch vẫn đang nằm ngủ, một mình anh cô đơn nằm trên giường bệnh.

Cô tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, lặng lẽ nhìn anh hồi lâu, cô không biết nói gì.

Cuối cùng, cô chỉ thì thầm: “Anh không sao là tốt rồi.”

Đúng thế! Trên thế giới này không có gì quan trọng hơn việc anh vẫn bình yên vô sự.

Vậy là, cô bèn nhìn anh, chỉ khẽ mỉm cười, những ngón tay bé nhỏ của cô đặt lên khuôn mặt nhợt nhạt của anh, động tác rất nhẹ rất nhẹ từng chút một dường như đang chạm vào những thứ mỏng manh dễ vỡ.

“Tần Hàm Dịch, anh phải sống thật tốt đấy, ngày nào cũng phải thật vui vẻ đấy!” trong lòng cô khẽ nói.

Cô đang chìm đắm vào bầu không khí yên lặng tới hiếm cô, phía ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng tranh cãi nhưng không lớn lắm.

Cô lơ mơ có thể nghe ra, tiếng nói đó là tiếng của Tần lão phu nhân, Hứa An Ca và Hạ Lam.

Cô thò tay về, đứng lên, vừa quay người thì Tần lão phu nhân và Hứa An Ca đã bước vào tới cửa.

“Cô còn có mặt mũi tới đây à?” Hạ Lam nói một câu mỉa mai, đang định tiếp tục trách mắng Vệ Ngán thì liền nghe thấy Tần lão phu nhân nói:

“Lam Lam, cháu ở đây cùng Hàm Dịch, ta có vài lời muốn nói với Vệ tiểu thư.”

“Vâng ạ!” ánh mắt của Hạ Lam lúc này rõ ràng là đang tỏ ra đặc ý.

Cô ta biết, bây giờ Tần lão phu nhân hoàn toàn đứng về phía cô ta, chỉ cần một câu nói “Vệ tiểu thư” là cô ta đã biết Tần lão phu nhân hoàn toàn đem Diệp Dĩ Muội bài trừ ra khỏi phía ngoài của cửa Tần gia rồi.

Tần Hàm Dịch từ trước tới nay đều rất hiếu thuận với Tần lão phu nhân, dường như tất cả mọi người đều biết, Hạ Lam nghĩ, nếu cô ta không thăng được vị trí của Diệp Dĩ Muội trong lòng của Tần Hàm Dịch, vậy thì trên con đường bước chân vào Tần gia, đã có sự ủng hộ của Tần lão phu nhân!

Dù gì, bất luận thế nào, lần này, cô ta tuyệt đối không cho phép bản thân mình được thua.

Cô ta quay mặt sang hướng ánh nhìn về phía Hứa An Ca, trong lòng cảm thấy run lên, cho dù đã qua đi năm năm nhưng người đàn ông này vẫn cho cô ta cảm giác rung động.

Đáng tiếc, trong lòng anh người đó không phải là cô ta, cô ta cũng không ngốc tới mức vẫn còn tư tưởng tới anh, cô ta chỉ muốn bắt lấy Tần Hàm Dịch – người mà đáng lẽ vốn thuộc về hạnh phúc của cô ta.

Nếu mà nói ai gặp trước gặp sau thì, Diệp Dĩ Muội gặp được Hứa An Ca trước còn cô ta gặp được Tần Hàm Dịch trước.

Hứa An Ca đã là của Diệp Dĩ Muội rồi, vậy thì chẳng phải ông trời cũng nên công bằng một chút, để Tần Hàm Dịch lại cho cô ta?

Hứa An Ca và Hạ Lam hai người nhìn thẳng vào nhau rồi hơi nheo mày lại.

Anh nghĩ, thời gian năm năm, thực sự là đã thay đổi rất nhiều.

Ví dụ như Hạ Lam của bây giờ, hoàn toàn không còn sự cao ngạo của Hạ Lam năm năm về trước, mà trong ánh mắt đó chỉ có sự không can tâm.

Nhìn Vệ Ngấn và Tần lão phu nhân đi ra ngoài, Hứa An Ca mới lên tiếng với Hạ Lam: “Hạ Lam, Tần Hàm Dịch thực sự là hạnh phúc mà cô muốn có sao?”

“Sao hả? muốn giúp Diệp Dĩ Muội khuyên tôi buông tay à?” Hạ Lam mĩa mai lên tiếng, dường như cô ta rất thông minh, nhìn thấy tâm tư của Hứa An Ca.

Hứa An Ca cho hai tay vào túi quần, nhìn cô ta với ánh mắt thông cảm: “Dĩ Muội mãi mãi không cần tới tôi phải đi nói giúp cô ấy điều gì, bởi vì bất luận là năm năm trước hay là bây giờ, người Tần Hàm Dịch yêu đều là cô ấy. Tần Hàm Dịch có thể vì hai mẹ con cô ấy mà nhảy xuống từ trên tầng cao như thế, vậy mà cô còn không hiểu à?”

“Đó là vì phía dưới có thảm khí, căn bản không chết được.” Hạ Lam hoảng loạn tìm một cái cớ, nói chắc chắn khẳng định.

“Có thảm khí thì anh cũng dám nhảy xuống không chút do dự vậy sao?” Hứa An Ca bình tĩnh hỏi lại cô ta một câu.

Anh đột nhiên thấy thương cho Hạ Lam, cô ta cứ tự tìm ra những lí do để tự lừa dối mình, cô ta làm vậy thì sẽ thật sự hạnh phúc sao?

“Bọn họ yêu thương nhau như vậy anh không cho bọn họ cơ hội, lại còn chiếm mất vị trí người chồng của Diệp Dĩ Muội?” Hạ Lam trong lòng rất đau nhưng cũng không muốn để cho anh được cảm thấy thoải mái.

“Nếu cô ấy cần, tôi sẵn sàng nhường vị trí đó.” Hứa An Ca vẫn trả lời với vẻ hết sức bình tĩnh.

Trong lòng anh cảm thấy thật may mắn, Vệ Ngấn không hề giống như Hạ Lam, như bị đi lạc vào mê cung và không có cách nào tự giải thoát cho mình.

“Đúng là thật vĩ đại quá!” Hạ Lam nói chế giễu, hai tay khoanh trước ngực: “Nếu tôi nói, chỉ cần anh đến với tôi thì tôi sẽ nhường vị trí Tần thiếu phu nhân cho Diệp Dĩ Muội thì anh có bằng lòng hi sinh vì Diệp Dĩ Muội không?”

Câu nói này của Hạ Lam nghe thì như cô ta nói chơi vậ thôi nhưng chỉ có trong lòng cô ta là người rõ rất, cô ta có mang theo hi vọng.

Dù sao thì cô ta cũng đã yêu Hứa An Ca bao nhiêu năm như thế, sao có thể nói quên là quên, huống hồ cô ta lại là người với tính cách kiêu ngạo, tự phụ như thế, khi mà tình cảm chưa được đáp lại thì sao cô ta có thể can tâm chứ!

“Tôi không đồng ý.” Hứa An Ca trả lời cô ta rất chắc chắn, anh nhìn thẳng vào mắt cô ta với ánh mắt thương cảm: “Hạ Lam, tình yêu không phải là sự bố thí, không phải là cái có thể đem ra đổi chác được.”

Sắc mặt Hạ Lam đột nhiên trắng bệch ra như một tờ giấy, lời nói của Hứa An Ca giống như là lưỡi dao đâm cửa vào trái tim cô ta.

“Chẳng qua cũng thế mà thôi, nghe thì có vẻ như anh yêu Diệp Dĩ Muội lắm nhưng thực ra cũng vậy cả thôi, cũng không muốn hi sinh vì cô ấy.” Hạ Lam không can tâm mà nói đáp lại mĩa mai.

“Hạ Lam, cô thực sự cho rằng trở ngại giữa bọn họ là cô à?” Hứa An Ca bỏ qua sự mĩa mai của Hạ Lam, cũng không biện luận giải thích, bởi vì anh thực sự cảm thấy không cần cô ta phải đồng quan điểm với mình.

“Tôi là người duy nhất được Tần lão phu nhân nhận là con dâu của Tần gia.” Hạ Lam đứng thẳng người lên, muốn dùng tư thế để chứng minh

ưu thế của bản thân mình.

“Tần lão phu nhân công nhận thì thực sự có tác dụng sao?” Hứa An Ca lắc lắc đầu: “Hạ Lam, cô không phải là vật cản giữa bọn họ, bọn họ không ở bên nhau là vì bọn họ không muốn ở bên nhau, nhưng, một khi bọn họ muốn đến với nhau thì không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản nổi.”

Hứa An Ca không muốn nói thêm nhiều nữa, điều anh có thể nói anh đã đều nói hết rồi, anh cũng chỉ có thể nói đến đó mà thôi.

Hạ Lam nếu có thể hiểu thì chứng tỏ cô ta còn có khả năng cứu vớt được, còn nếu cô ta không hiểu thì người cuối cùng chịu tổn thương cũng là cô ta mà thôi, không có ai có thể chịu nỗi buồn thay cô ta được.

Anh đã nói với cô ta nhiều như vậy, chẳng qua cũng là nể tình cảm bạn bè năm xưa, không hi vọng cô ta sẽ biến thành một Châu Lan Na thứ hai.

Hạ Lam nhìn Hứa An Ca quay người bước đi, sự không can tâm trong ánh mắt càng lúc càng rõ nét hơn.

Anh nói cô ta không thể hạnh phúc, đã vậy cô ta phải càng hạnh phúc để cho anh xem.

Anh nói cô ta ngồi không vững cái vị trí Tần thiếu phu nhân, vậy thì cô ta sẽ ngồi vững, ngồi chắc cho anh xem.

Năm ngoài dự liệu của Vệ Ngấn, Tần lão phu nhân không đưa cô tới nơi nào yên tĩnh vắng người để nói chuyện mà đã đưa cô tới ngay trước cửa phòng bệnh của Tiểu Lạc Lạc.

Tần lão phu nhân đẩy cửa đi vào trước, hai người ở trong phòng bệnh, yên lặng đứng nhìn Tiểu Lạc Lạc sau đó mới ra khỏi phòng bệnh, rồi ngồi xuống ghế sofa phía ngoài.

“Vệ tiểu thư, nói đi, cô dự định sẽ thế nào?” Tần lão phu nhân nhìn chăm chăm vào Vệ Ngấn và đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi dự định thế nào hình như là không phải báo cáo với Tần lão phu nhân.” Vệ Ngấn cũng nhìn thẳng vào mắt bà ta không chút sợ hãi.

Trên thế giới này, nếu như còn có người cô hận thì đó chính là Tần lão phu nhân.

Bà ta luôn muốn đem tất cả mọi việc phải đi theo con đường mà bà ta đã định và cuối cùng là làm tổn thương tất cả mọi người.

“Tôi nghĩ, việc tôi nói với Vệ tiểu thư, chắc Vệ tiểu thư cũng đã kiểm tra tính xác thực rồi.” Tần lão phu nhân đã chinh chiến trên thương trường bao nhiêu năm như vậy, bà ta đương nhiên hiểu thế nào mới có thể chỉ một đao mà đã nhìn thấy máu.

“Đúng, tôi đã xác thực qua rồi.” Vệ Ngấn gật đầu, miệng khẽ cười khẽnh lạnh lùng: “Tần lão phu nhân muốn dùng sự việc đó để uy hiếp tôi sao?”

“Tôi chỉ hi vọng cháu của tôi được hạnh phúc.” Tần lão phu nhân ngồi thẳng lưng lên rồi nói.

“Tần lão phu nhân đã từng thực sự nghĩ tới hạnh phúc của người khác chưa?” Vệ Ngấn cảm thấy lời bà ta vừa nói ra thật nực cười, cô không thể không hỏi lại.

“Vệ tiểu thư có thể chất vấn tôi bất kì sự việc gì nhưng không thể chất vấn tình yêu của tôi đối với con cháu.” Ánh mắt Tần lão phu nhân lạnh lùng, đây là vấn đề bà ta cảm thấy bị tổn thương khi được hỏi đến.

“Yêu? Tần lão phu nhân năm xưa đã chia cách Tần tiên sinh và mẹ tôi cũng xuất phát từ tình yêu sao? Lẽ nào không phải là vì Tần thị à?” Vệ

Ngấn không khách khí vạch trần bà ta, cô cảm thấy Tần lão phu nhân đang tự lừa dối bản thân mình, nếu như không có ai vạch trần bà ta thì bà ta cả đời sẽ tưởng rằng bản thân mình làm là đúng.

“Nếu không có Tần thị, người phụ nữ đó và con trai tôi sẽ là một cặp vợ chồng bần hàn, như vậy thì có vui không?” Tần lão phu nhân lạnh lùng nhìn chăm chăm Vệ Ngấn, cũng không còn bình tĩnh như lúc trước, đồng tử mắt bà ta co lại: “Việc làm sai trái nhất trong cuộc đời tôi đó là không nên mềm lòng để cho cô bước chân và cửa của Tần gia, nếu như cô không bước chân vào Tần gia thì cũng đã không có nhiều việc xảy ra như vậy.”

“Cho tới bây giờ Tần lão phu nhân vẫn không nhìn ra lỗi lầm của mình sao? Có phải là muốn hủy hoại Tần Hàm Dịch hoàn toàn rồi thì bà mới can tâm?” hai mắt của Vệ Ngấn đỏ lên, ứa ra nước mắt của sự cay đắng, cô không thể không lại nghĩ tới bi kịch cuộc đời của thế hệ trước.

“Cô yên tâm, chỉ cần cô rời đi thì Tần Hàm Dịch nhất định sẽ yên ổn.” Tần lão phu nhân trả lời chắc chắn.

Nhưng có phải thật sẽ như vậy không? Điều này chỉ có bản thân Tần lão phu nhân biết.

Đã đi tới bước này rồi thì bà ta không thể lùi bước được nữa, bất luận là đúng hay là sai thì bà ta cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

Bởi vì, bà ta không có cách nào để thừa nhận, bản thân mình đã một tay tạo nên bi kịch cuộc đời của con trai.

Đột nhiên, có những thứ tưởng rằng như đã quên lại hiện lên trong kí ức của bà ta.

Người tóc trắng tiễn người tóc đen, vốn đã là một sự việc quá đau lòng, thế nhưng vào ngày hôm đó, con trai bà ta đã nói với bà ta một câu cuối cùng, đó là: “Mẹ, con chưa từng cầu xin mẹ điều gì, bây giờ con

không cố gắng được nữa rồi, con chỉ cầu xin mẹ hãy tha cho Hàm Dịch, cho nó một cơ hội để được hạnh phúc.....”

Chính vì câu nói này, Tần lão phu nhân ngoài chuyện công việc ra còn đâu bà ta rất bao dung cho Tần Hàm Dịch.

Anh muốn làm gì từ trước tới giờ bà ta cũng chưa bao giờ ngăn cản, anh có bao nhiêu người phụ nữ, gây ra bao nhiêu tin đồn, bà ta cũng chỉ coi như không thấy.

Tần Hàm Dịch luôn cảm thấy, trên thế giới này chỉ có một người là Tần lão phu nhân yêu anh, nhưng anh lại không biết rằng tình yêu đó được đến từ một câu nói áy náy của cha anh.

Về sau, Diệp Dĩ Muội và Diệp Dung xuất hiện, Diệp Dĩ Muội có ơn cứu mạng với bà ta, Diệp Dung lại hết lòng cầu khẩn, hi vọng bà ta có thể để cho Diệp Dĩ Muội trở về với Tần gia.

Tần lão phu nhân nghĩ, đây có thể là duyên phận!

Vậy là, bà ta cố chấp để cho Diệp Dĩ Muội gả vào Tần gia, bà ta nghĩ chỉ cần Diệp Dĩ Muội và Tần Hàm Dịch mãi mãi ở bên nhau, như vậy là cũng viên mãn rồi.

Thế nhưng, ý nghĩ đẹp đẽ đó chỉ là khi không có mâu thuẫn với lợi ích của Tần gia thì mới có thể xảy ra.

Khi sự tồn tại của Diệp Dĩ Muội uy hiếp tới sự yên ổn của Tần gia thì bà ta vẫn không chút do dự đá cô đi.

Cái gì mà ơn cứu mạng, cái gì mà lời hứa với Diệp Dung, bà ta có thể bỏ qua hết, thậm chí bà ta còn không quan tâm tới việc sau này chết đi phải xuống dưới địa ngục, bà ta chỉ biết Tần gia không thể bị hủy hoại trong tay

bà ta, đây là lời hứa với người chồng đã chết của mình, bà ta không thể thất hứa với ông.

So với việc phải xuống địa ngục thì bà ta còn sợ việc không thể thực hiện được lời hứa hơn, khi xuống đó bà ta sẽ không có cách nào để đối mặt với ông.

“Tôi rời đi rồi thì anh ấy liệu có hạnh phúc không?” Vệ Ngấn cảm thấy nực cười nhắc lại lời bà ta một lần, rồi đột nhiên cô nói: “Đáng tiếc, tôi không phải là người của Tần lão phu nhân, tôi không có nghĩa vụ phải nghe lời bà.”

“Cô không sợ tôi sẽ đem sự thực nói cho Hàm Dịch biết?” ánh nhìn của Tần lão phu nhân càng lúc càng lạnh lùng, bà ta rất ghét việc tất cả mọi thứ vượt qua tầm kiểm soát của bà ta.

“Nếu như Tần lão phu nhân dám nói với anh ấy thì đã không chạy tới đây để uy hiếp tôi.” Vệ Ngấn có phần miệt thị cái người mà cô đã từng rất tôn trọng này: “Bà đừng quên, bất luận sự thật là gì, cái lỗi đó đều không phải là lỗi của tôi và Tần Hàm Dịch.”

Tần lão phu nhân thấy Vệ Ngấn không hề có chút sợ hãi, sắc mặt bà ta sầm xuống, rồi lại trắng bệch ra, rất khó coi.

Vệ Ngấn đứng lên, đi tới cửa, mở ra: “Tần lão phu nhân, con trai tôi cần được nghỉ ngơi, mời bà đi cho!”

Tất cả sự tôn nghiêm, thể diện của Tần lão phu nhân đều mất hết trước mặt Vệ Ngấn lúc này.

Bà ta đứng lên với sắc mặt tái xanh đi, bà ta đi về phía cửa, khi đi tới trước mặt Vệ Ngấn, bà ta đột nhiên dừng bước lại, lên tiếng hận thù: “Nếu tôi không thể nói với Hàm Dịch chân tướng sự thực nhưng tôi có thể tranh quyền nuôi dưỡng Lạc Lạc với cô.”

Con tim Vệ Ngấn đột nhiên thắt lại, nhưng miệng cô vẫn không chịu khuất phục mà nói:”Chỉ cần Tần Hàm Dịch từ bỏ quyền nuôi dưỡng thì bà sẽ tranh kiểu gì?”

Về điểm này, cô tin Tần Hàm Dịch, cô tin, anh tuyệt đối sẽ không sát muối vào vết thương của cô, tranh quyền nuôi dưỡng Lạc Lạc với cô.

“Vậy Hứa gia thì sao? Cô cũng không quan tâm tới bọn họ à? cô đừng quên, bây giờ tất cả mọi người trên thế giới này đều cho rằng Lạc Lạc là con cháu của Hứa gia. Đợi tới khi thân phận của Lạc Lạc một khi được phơi bày ra thì Hứa gia sẽ rơi vào tình cảnh thế nào, cô có từng nghĩ tới không?” Tần lão phu nhân lạnh lùng cười, nhắc chân đi ra phía ngoài, Vệ Ngấn muốn đấu cùng bà ta? Vẫn còn non lắm, nếu bà ta chưa suy xét sự việc chu đáo mà tới cầu xin cô thì chẳng khác nào để cô dặt mũi đưa đi.

Quả đúng như dự đoán, Vệ Ngấn nghe mà không nói ra được một câu nào, người của Hứa gia lương thiện như vậy, sao cô có thể không chút để ý tới cảm nhận của bọn họ chứ?

Lẽ nào, ngoài việc rời đi thì cô thực sự không còn con đường nào khác có thể đi sao?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Hạ Lam Đáng Thương

Khi Tần Hàm Dịch tỉnh lại sau cơn hôn mê, Hứa An Ca vừa mới rời đi, chỉ có một mình Hạ Lam ngồi ở cạnh giường trông nom anh.

Khi anh tỉnh lại, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Hạ Lam thấy vậy, vội vàng ghé sát lại gần giúp anh lau mồ hôi, giọng nói nhẹ nhàng hỏi anh: “Hàm Dịch, anh không sao chứ?”

“Không sao!” Tần Hàm Dịch đẩy tay cô ta ra, anh muốn ngồi dậy, nhưng vết thương trên người lập tức truyền tới một cơn đau ra khắp cơ thể.

Khi anh nhảy lều, tuy là có thảm khí đỡ nhưng sự công kích lớn như vậy đã làm cho vết thương trên người bị bong ra.

Nhưng lúc này anh căn bản chẳng để ý tới sự đau đớn của cơ thể, anh chỉ muốn biết hai mẹ con bọn họ thế nào rồi.

“Dĩ Muội đâu?”

Tuy Hạ Lam thấy không phù hợp khi anh hỏi câu này nhưng dù sao anh cũng đã hỏi rồi, bởi vì anh không động đậy được nhưng vẫn lo lắng vội vàng muốn biết tin về hai mẹ con họ.

Sắc mặt Hạ Lam rõ ràng là khó coi hơn rất nhiều, cô ta vừa mới bị Hứa An Ca nói cho làm tức giận giờ lại thế này, cô ta chưa biết nói gì thì Tần lão phu nhân vừa vào cửa đã nói thay cho cô ta.

“Cô ấy và Hứa An Ca đang cùng nhau ở bên phòng bệnh của Lạc Lạc.”

Ánh mắt của Tần Hàm Dịch lập tức trở nên âm đạm.

Hạ Lam chú ý thấy sự thay đổi này, trong lòng cô ta đang thầm nghĩ: “Đúng là gừng càng già càng cay!”

Tần lão phu nhân đã đả kích Tần Hàm Dịch một cách rất tự nhiên như thế, ngữ khí không có một chút mỉa mai, chế giễu, dường như chỉ là đang nói rõ một sự thực chứ không hề có chút ý đồ nào.

“Bà đã đi thăm Lạc Lạc chưa?” Tần Hàm Dịch im lặng một lát rồi mới hỏi.

“Ừm, ta đi thăm rồi.” Tần lão phu nhân đi tới bên cạnh giường, Hạ Lam vội vàng nhường chỗ cho bà ta ngồi.

Tần lão phu nhân sau khi ngồi xuống, câu đầu tiên bà ta nói không phải là nói với Tần Hàm Dịch mà nói với Hạ Lam: “Lam Lam, cháu có bằng lòng đón nhận Lạc Lạc không?”

Hạ Lam đơ người ra, còn chưa đợi cô ta trả lời, Tần Hàm Dịch đã sầm mặt xuống nói với ngữ khí tức giận: “Bà nội.”

Tần lão phu nhân dường như không chút phản ứng trước sự tức giận của anh, bà ta vẫn tiếp tục nhìn Hạ Lam.

Hạ Lam lúc này cũng đã kịp phản ứng lại, lập tức nói: “Bà nội, cháu đồng ý.”

Hạ Lam cũng có những sự tính toán riêng của cô ta, cho dù trong lòng cô ta không đón nhận đứa trẻ này nhưng lúc này cũng sẽ không nói ra. Đứa trẻ đó có thể quay về với Tần gia hay không vẫn còn là vấn đề chưa biết, huống hồ đợi tới khi cô ta gả cho Tần Hàm Dịch rồi, sinh con ra thì cũng sẽ không lo Tần lão phu nhân không thương cháu do cô ta và Tần Hàm Dịch sinh ra mà lại đi thương đứa trẻ có xuất thân thấp kém hơn kia.

“Thiệt thòi cho cháu rồi.” Tần lão phu nhân vỗ nhẹ vào tay Hạ Lam, nói với ngữ khí như thể khen ngợi sự biết điều của cô ta.

“Bà nội, cháu đã quyết định sẽ hủy hôn ước với cô ấy.” Tần Hàm Dịch khuôn mặt lạnh lùng, nói với ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Anh không muốn tranh cãi với Tần lão phu nhân, nhưng việc anh đã quyết định cũng không ai có thể ép được anh.

“Bà nội, chỉ cần có thể ở bên Tần Hàm Dịch thì cháu không cảm thấy thiệt thòi.” Hạ Lam hơi cúi đầu xuống với một bộ dạng xấu hổ, cô ta bỏ qua sự phản đối của Tần Hàm Dịch.

Hạ Lam bây giờ như đã bị ma làm, cô ta chỉ muốm túm lấy Tần Hàm Dịch, chỉ muốn thắng Diệp Dĩ Muội một lần, dựa vào cái gì mà cô ta phải chịu mất đi hết lần này tới lần khác?

Còn về tình yêu à? thực ra cô ta cũng không biết....

“Ngoan lắm.” Tần lão phu nhân gật đầu hài lòng: “Cháu ra ngoài một lát trước đi, bà có vài lời muốn nói riêng với Hàm Dịch.”

“Vâng.” Hạ Lam ngoan ngoãn gật đầu, lui ra ngoài.

Tần Hàm Dịch im lặng không nói gì, đợi những lời tiếp theo của Tần lão phu nhân.

Có những tình cảm đã thay đổi từ lúc nào không hay.

Ví dụ như sự tin tưởng xuất phát từ tận đáy lòng của Tần Hàm Dịch đối với Tần lão phu nhân.

“Hàm Dịch, từ trước tới giờ bà chưa ép cháu điều gì, bà luôn nghĩ, chỉ cần cháu vui là được, thì bà sẽ đáp ứng hết nguyện vọng của cháu.” Tần lão phu nhân khẽ thở dài, nói với giọng khuyên bảo: “Bà vẫn là câu nói đó, nếu

cháu định ở bên Diệp Dĩ Muội, thì bà cũng sẽ không ngăn cản cháu, cũng là tốt vì có thể cho Tiểu Lạc Lạc một gia đình đúng nghĩa, thế nhưng cháu có thể không?”

“Điều này không hề có sự mâu thuẫn hay liên quan tới việc cháu có đính hôn cùng Hạ Lam hay không.” Tần Hàm Dịch hai tay bám vào thành giường, kìm nén cơn đau, anh ngồi dậy, tầm nhìn ngang nhau với Tần lão phu nhân, anh nhìn thẳng vào mắt bà ta.

“Lẽ nào cháu định vì Diệp Dĩ Muội mà cả đời không lấy ai?” Tần lão phu nhân không hề có một chút gì gọi là tức giận, đó là cháu của bà ta, bà ta hiểu tính cách của anh, vì thế bà ta có kiên nhẫn để khuyên bảo anh.

“Cháu biết bà nội rất quan tâm tới dòng máu của Tần gia, bây giờ có Lạc Lạc rồi, bà nội cũng không cần lo lắng nữa.” Tần Hàm Dịch tuy không trả lời thẳng vấn đề của Tần lão phu nhân nhưng ý của anh trong câu nói này đã quá rõ ràng rồi.

Anh không biết anh có thể kiên quyết tới cuối đời không lấy ai không nhưng ít nhất là bây giờ, anh không muốn lấy một ai cả.

Bi kịch của Châu Lan Na làm cho anh ý thức được rằng những bi kịch này vốn đều có thể không xảy ra, là chính anh đã kéo những người phụ nữ này vào.

Vì thế, anh không muốn Hạ Lam sẽ biến thành Châu Lan Na thứ hai, anh muốn sớm buông tay, như vậy thì tốt với tất cả mọi người.

“Nó được gọi là Hứa Lạc Lạc chứ không phải là Tần Lạc Lạc.” Tần lão phu nhân tàn nhẫn nhắc nhở anh.

Trong lòng Tần Hàm Dịch vô cùng đau đớn nhưng anh vẫn giữ nụ cười trên môi và đáp lại bà ta: “Vậy thì sao chứ? dòng máu chảy trong người nó là dòng máu của cháu, như vậy là đã đủ rồi.”

“Bà nội không muốn tranh cãi với cháu đâu, nhưng người thừa kế của Tần gia trong tương lai chắc chắn không thể được nuôi trong Hứa gia. Bà nội cho cháu hai con đường để lựa chọn, thứ nhất: đón Tiểu Lạc Lạc về đây, cháu không muốn kết hôn ta tuyệt đối cũng không ép. Thứ hai: kết hôn với Hạ Lam, sinh thêm một đứa nữa làm người thừa kế của Tần gia, Tiểu Lạc Lạc khi lớn lên nếu muốn quay về Tần gia thì bà hoan nghênh, còn nếu cháu bằng lòng cả đời để nó ở Hứa gia ta cũng sẽ không phản đối.” Tần lão phu nhân nói với ngữ khí cứng rắn đưa ra hai sự lựa chọn đó cho Tần Hàm Dịch, bà ta tin anh hiểu sẽ phải chọn thế nào.

“Bà nội, nếu như cháu không chọn cả hai thì sao ạ?” lần đầu tiên Tần Hàm Dịch định sẽ chống đối lại Tần lão phu nhân tới cùng, bởi vì anh không muốn vận mệnh của mình và vận mệnh của Tiểu Lạc Lạc lại bị nắm trong tay Tần lão phu nhân.

“Nếu như cháu không chọn con đường nào vậy thì để bà nội chọn thay cho cháu.” Tần lão phu nhân cũng rất kiên quyết không nhượng bộ.

“Bà nội, đừng để cháu hận bà.” Tần Hàm Dịch không thể không có chút kích động.

“Hàm Dịch, đây là thái độ cháu nói chuyện với ta đấy à?” Tần lão phu nhân sầm mặt xuống, trên nét mặt còn là sự phẫn nộ.

Từ trước tới nay Tần Hàm Dịch đều rất hiếu thuận và kính trọng bà ta, không bao giờ cãi lại bà ta nửa lời, thế nhưng từ sau khi Diệp Dĩ Muội quay trở về, anh đã làm trái ý bà ta hết lần này tới lần khác, đây cũng là một trong số những lý do làm bà ta càng ngày càng không thích Diệp Dĩ Muội.

Diệp Dĩ Muội dường như là vết nhơ, trở thành quyết định sai lầm nhất cuộc đời của bà ta, sau đó mọi chuyện dường như phát triển theo chiều hướng mà bà ta không kiểm soát được, không hề mong đợi.

Trực giác mách bảo bà ta, cái con tiểu nha đầu đó sinh ra là mang lại sự đen đui cho Tần gia bọn họ.

“Hai mẹ con bọn họ cũng giống như bà nội, đều là người mà cháu muốn yêu thương và bảo vệ, nếu như Dĩ Muội muốn làm hại tới bà thì cháu sẽ không đồng ý, nhưng đồng thời, nếu bà muốn làm hại hai mẹ con bọn họ thì cháu cũng sẽ không tha thứ cho bà.” Tần Hàm Dịch nói ra lời đã có phần nhẫn tâm.

“Hàm Dịch, bà nội hiểu tâm trạng của cháu, nhưng cháu có từng nghĩ, bà đã vì Tần gia phấn đấu cả một đời, nếu dòng máu Tần gia đến cháu mà không còn nữa vậy thì bà dù có chết cũng không nhắm mắt được.” Tần lão phu nhân lại thở dài, đứng lên: “Hàm Dịch, cháu cứ nghĩ đi, bà cũng không có cách nào nữa, nếu cháu hận thì bà cũng lấy cái chết ra để đền tội cho cháu.”

Tần Hàm Dịch nhìn và tấm lưng đã già và hơi còng xuống đó, trong lòng anh cảm thấy rất đau, anh đột nhiên liền nói: “Bà, bà cho cháu chút thời gian.”

Tần lão phu nhân dừng bước lại, khẽ gật đầu: “Được, bà nội tin cháu.”

Tần Hàm Dịch khẽ cười cay đắng với Tần lão phu nhân, ánh mắt nhìn theo bước chân bà ta rời đi, một mình anh dựa người vào giường, khẽ nhắm mắt lại, chìm vào trong những suy nghĩ của bản thân.

Rốt cuộc anh phải làm thế nào mới có thể cân bằng được mối quan hệ giữa Diệp Dĩ Muội và bà nội.

Trừ khi, để Diệp Dĩ Muội quay trở lại Tần gia, còn không thì đã không có cách nào khác nữa rồi.

Thế nhưng, giữa bọn họ bị ngăn cách bởi một mạng người. cô hận anh như thế, anh phải làm thế nào thì mới có được sự tha thứ của cô?

Hạ Lam thấy Tần lão phu nhân đi ra từ phòng bệnh, cô ta lập tức đứng lên, đi tới đỡ tay bà ta, liền vội vàng hỏi: “Bà nội, Hàm Dịch có đồng ý đính hôn không ạ?”

“Lam Lam, cháu muốn có được trái tim của một người đàn ông thì không thể cả ngày chứ chạy đuổi theo người đó, hiểu không?” Tần lão phu nhân kéo tay cô ta: “Đi, cùng với bà quay về nghỉ ngơi.”

“Thế nhưng, chúng ta đi hết rồi chẳng khác nào cho Diệp Dĩ Muội cơ hội?” Hạ Lam bước đi rất chậm, cô ta không can tâm rời đi.

Tần lão phu nhân nhìn cô ta như vậy, trong lòng không thể không thờ dài một tiếng, một cô gái khá là thông minh như vậy sao trong sự việc này lại ngốc như thế?

“Lam Lam, cháu càng ngăn cản Hàm Dịch thì nó sẽ càng phản cảm, và càng kích động tâm lý chống đối của nó, chẳng bằng chúng ta hãy hướng sự chú ý về phía Diệp Dĩ Muội, chỉ cần cô ta thực sự quyết định ở bên Hứa An Ca, vậy thì Hàm Dịch tự nhiên sẽ không còn cơ hội nữa, chắc chắn sẽ bỏ cuộc.”

Trong sự việc này Tần lão phu nhân chưa từng ép Tần Hàm Dịch, bà ta rõ hơn ai hết, một khi ép Tần Hàm Dịch tới bước đường cùng thì sẽ không có ai ngăn được anh cả.

Vì thế, Tần lão phu nhân có ép Diệp Dĩ Muội hơn nữa cũng sẽ không ép Tần Hàm Dịch, trước mặt anh, bà ta mãi mãi là một người bà tốt, luôn dốc sức tận tụy với Tần gia.

Còn về phía Diệp Dĩ Muội, tuy bà ta đã đưa ra tối hậu thư, nhưng bà ta biết, sự chính sẽ không được giải quyết dễ dàng như thế.

Nhưng, bà ta không thể làm nhiều hơn nữa vì bà ta biết chắc rằng khi Tần Hàm Dịch biết được hành động của bà ta thì sẽ không còn tin vào bà ta

nữa.

Vì thế, sự việc này chỉ có thể giả vờ buông tay, để Hạ Lam thực hiện. Cuối cùng, Tần Hàm Dịch và Hạ Lam mâu thuẫn với nhau, Tần gia có thể đổi một người con dâu khác. Tần lão phu nhân không hề sợ trong thành phố này không có những tiểu thư khuê các con nhà danh giá không muốn gả vào Tần gia, vì thế bà ta không sợ cháu mình sẽ không lấy được người tốt hơn Hạ Lam.

Hơn nữa, Hạ Lam từ trước tới nay chúng không phải là người cháu dâu mà bà ta hài lòng nhất.

Không vì điều gì khác, chính là vì Hạ Lam cứ bám lấy Tần Hàm Dịch và Tần Hàm Dịch là lựa chọn thứ hai của cô ta vì thế mà làm cho bà ta rất không hài lòng.

Nhưng, trong năm năm vừa rồi, Tần Hàm Dịch vẫn nề tình cũ, bên cạnh anh chỉ có một người phụ nữ là Hạ Lam, những cô gái khác căn bản không lại gần được anh, vì thế Tần lão phu nhân vì dòng máu nối dõi của Tần gia mà cũng không nói thêm gì.

Nhưng bây giờ, Diệp Dĩ Muội quay về rồi, vị trí của Hạ Lam rõ ràng là không còn vững chắc nữa, Tần lão phu nhân bèn muốn tận dụng Hạ Lam đến mức không còn tận dụng được nữa thì thôi.

Hạ Lam thật đáng thương, hoàn toàn không biết được tâm kế của bà già này, cô ta lập tức vui vẻ đáp lại: “Bà nội, cháu hiếu rồi ạ.”

“Còn nữa, Lam lam, ta không biết cháu làm gì Diệp Dĩ Muội nhưng tuyệt đối không được làm hại đến Tiểu Lạc Lạc.” Tần lão phu nhân nói nhấn mạnh nhắc nhở.

Sắc mặt Hạ Lam liền trùng xuống, cô ta không hề thích một chút nào việc Tần lão phu nhân vì Tiểu Lạc Lạc mà uy hiếp cô ta.

“Lam Lam, con sau này cháu sinh ra đương nhiên sẽ là người thừa kế duy nhất của Tần gia, nhưng Tiểu Lạc Lạc dù gì cũng là con cháu của Tần gia, Tần gia đã mấy đời con cháu không nhiều, bà nội chỉ hi vọng nó có thể tiếp nối và sinh sôi thêm dòng máu của Tần gia, còn về phần gia sản, bà nội tuyệt đối không hề đồ đâu.” Tần lão phu nhân biết Hạ Lam đang nghĩ gì, bà ta rất nhanh đã đánh tan đi suy nghĩ bất mãn của cô ta.

“Cảm ơn bà nội!” Hạ Lam vui mừng ôm lấy cánh tay của bà ta, tâm trạng đột nhiên lại khá lên.

Sự tin tưởng của Hạ Lam đối với Tần Hàm Dịch thực ra không phải là mới có được trong ngày một ngày hai.

Trong mắt cô ta, Tần lão phu nhân là người rất tốt, từ trước tới nay đối xử với mọi người đều rất lương thiện, cho dù trước đây Hạ Lam đã phụ Tần Hàm Dịch nhưng bà ta vẫn đối xử với người của Hạ gia hòa nhã, lương thiện, điều này làm cho người khác không muốn gần gũi cũng không được.

Nhưng chỉ có người đã từng trải qua sóng gió như Diệp Dĩ Muội mới có thể hiểu được thế nào gọi là sự giả tạo.

“Không cần cảm ơn bà, hạnh phúc của bản thân cháu vẫn phải là dựa vào bản thân cháu giành lấy.” Tần lão phu nhân vỗ nhẹ vào tay cô ta, miệng khẽ mỉm cười giống như đang cười với đứa cháu gái ruột của mình vậy.

“Bà cứ yên tâm đi ạ! Cháu nhất định sẽ không để bà phải thất vọng đâu.” Hạ Lam trả lời rất tự tin.

Cô ta cảm thấy có được sự ủng hộ của Tần lão phu nhân, đã là sự khởi đầu thắng lợi không cần bàn cãi gì, nhưng cô ta lại không biết rằng thực ra bản thân mình chẳng qua chỉ là một con cờ của bà ta mà thôi.

Trong khu nghỉ dưỡng của Vĩnh Dạ Yên Hòa, Lam Dư Khê đang cùng với giám đốc các bộ phận kiểm tra khu nghỉ dưỡng, không biết tại sao anh

luôn cảm thấy có đôi mắt nào đó đang nhìn chăm chăm về phía bản thân mình.

Anh không thể không dừng bước, quay đầu về phía sau nhìn.

“Giám đốc Lam, sao vậy?” một giám đốc bộ phận thấy Lam Dư Khê đột nhiên dừng bước, liền tò mò hỏi.

“Không sao.” Lam Dư Khê thu ánh mắt về, cười cười thân thiện với người đó, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Và đợi tới khi bóng dáng anh đã đi một quãng xa, một người mặc bộ đồ màu đỏ tươi bước ra từ trong góc khuất, đôi mắt buồn quyến rũ mang theo nước mắt đỏ vẫn hướng về phía Lam Dư Khê đã đi, trong lòng cô không ngừng hỏi: “Dư Khê, anh còn nhớ em không?”

“Chị dâu, sao chị lại ở đây?”

Đột nhiên, một giọng nói có chút mỉa mai làm cô bừng tỉnh khỏi.

Cô giật mình, quay người lại, nhìn một người đứng cách xa phía cô tầm khoảng năm mét.

“Cảnh Hạo!” cô nhanh chóng lau đi những giọt nước mắt, lạnh lùng nhìn người đứng phía trước.

“Hóa ra chị dâu cũng biết tôi à!” Cảnh Hạo gật gù cái bộ dạng đang trêu chọc người phụ nữ.

“Cảnh công tử, là một khách hàng lớn của Chi Túy Kim sao tôi lại không biết chứ?” Vũ Thái Ninh khẽ cười lạnh lùng, không hề có một chút nào cho thấy sự thân thiện.

Vốn thì cô và Cảnh Hạo không hề có một chút liên quan hay tiếp xúc nào với nhau, nhưng, một tiếng “chị dâu” của Cảnh Hạo đã là một lời cảnh

cáo của anh, làm sao cô có thể nghe mà không hiểu chứ.

“Ha ha! Sao tôi lại quên mất, chị dâu là bà chủ của Chi Túy Kim chứ!” Cảnh Hạo rút tay từ túi quần ra, tiến lên phía trước hai bước.

“Đúng là nực cười, cậu ngay đến cả cha cậu và anh cả đều không nhận mà lại đi nhận một người chẳng liên quan như tôi làm chị dâu.” Sắc mặt của Vũ Thái Ninh vô cùng khó coi.

“Tôi không nhận hai người chị vừa nói nhưng em nhận anh Hai, tôi không hi vọng, chị dâu lại xuất hiện và làm tổn thương anh ấy.” Cảnh Hạo cũng nói cảnh cáo với sắc mặt lạnh lùng.

“Các người là người của Lam gia, quả đúng đều là được đúc ra từ một khuôn, đều bá đạo như nhau.” Vũ Thái Ninh nói mỉa mai một câu rồi đột nhiên đổi chủ đề, liền nói: “Có điều, cậu không có quyền kiểm soát tôi.”

“Tôi không có quyền kiểm soát chị, vốn tôi cũng chẳng muốn kiểm soát nhưng tôi nghe nói chị dâu cách đây không lâu đã gặp Lục Danh Dương, chị dâu đang chuẩn bị hợp tác với anh ta để đối phó với Lam gia à?” Cảnh Hạo không muốn vạch trần cô ta nhưng đã nói tới nước này thì anh cũng chẳng cần phải nể nang gì nữa.

Tuy anh hận cha anh nhưng anh không hận Lam Dư Trạch, có điều chỉ là không qua lại với người anh trai cả đó mà thôi.

Sự hận thù của Lục Danh Dương đối với anh và Cao Thiên Du anh cũng biết, và lúc này anh ta tìm tới Vũ Thái Ninh, rõ ràng mục đích là muốn đối phó với Lam gia.

Vì Lam gia, cũng vì chính bản thân của Vũ Thái Ninh, anh không hề hi vọng bi kịch đó sẽ xảy ra.

Về chuyện tình cảm giữa ba người, anh cũng ít nhiều nghe nói qua.

Ai đúng ai sai đã không có cách nào mà đánh giá khi mà thời gian đã mười năm qua đi, nhưng khoảng thời gian mười năm, đối với một người đàn ông mà nói thì nó có thể hiện tình thâm nghĩa nặng đến thế nào?

Bên cạnh Lam Dư Trạch trong mười năm nay cũng đã đến đến đi đi không ít những người phụ nữ danh giá, nhưng không một ai được gả vào Lam gia, có thể thấy rằng anh ta cũng muốn thoát khỏi mối nghiệt duyên này nhưng không thoát ra nổi.

Còn Lam lão gia thì là một con người cứng nhắc thủ đoạn nhưng bao nhiêu năm nay lại không hề động vào một sợi tóc của Vũ Thái Ninh, có thể thấy trong sự việc này Lam Dư Trạch đã làm biết bao nhiêu là việc.

Nếu như trong lòng Vũ Thái Ninh chỉ có sự hận thù và muốn báo thù thì cuối cùng người bị tổn thương không chỉ có người của Lam gia mà còn là hạnh phúc của tự bản thân cô.

“Lục Danh Dương tới tìm tôi, có điều là muốn phỏng vấn tôi, Cảnh thiếu gia có phải nghĩ quá nhiều rồi không?” Vũ Thái Ninh khẽ mỉm cười, nhìn thì có vẻ là đại lượng nhưng nụ cười đó cũng không che giấu được sự thờ ơ lạnh nhạt.

“Tôi cũng hi vọng là tôi nghĩ nhiều thôi.” Cảnh Hạo nhắc chân lên bước đi, khi đi ngang qua người cô ta, anh lại đột nhiên dừng bước: “Những việc mà tôi có thể biết thì anh cả không thể nào không biết.”

Anh nói tới đây cũng là hết nước hết cái rồi, cô nghe hay không nghe không còn là việc anh có thể khống chế được.

Lại nhắc chân lên, anh không chút do dự đi về phía mà Lam Dư Khê vừa đi.

Vũ Thái Ninh đứng đơ ra ở đó, sau đó cô bật cười, cô sợ Lam Dư Trạch sẽ biết? Không, cô không sợ, cô chính là muốn để cho anh ta biết, cô

hận, cô nhất định sẽ báo thù.

Ánh mắt cô càng lúc càng trở nên lạnh lùng, con tim thì đang đau thắt lại, cô nhắc chân đi về phía bãi đỗ xe của khu nghỉ dưỡng.

Cảnh Hạo nhanh chân bước, chẳng mấy chốc mà đã đuổi kịp Lam Dư Khê.

“Anh!”

Lam Dư Khê nghe thấy tiếng gọi liền biết ngay đó là Cảnh Hạo, anh lại nói ngắn gọn vài câu với giám đốc bộ phận rồi quay người lại, đi về phía Cảnh Hạo.

“Em thấy anh làm cái chức giám đốc này làm cũng nghiêm túc đấy chứ!” Cảnh Hạo nói trêu chọc.

“Làm thuê cho người ta không làm nghiêm túc thì lấy đâu ra lương!” Lam Dư Khê nhún vai, vừa cười vừa nói.

“Không muốn quay về làm bác sĩ nữa à?”

Cảnh Hạo và Lam Dư Khê khoác vai nhau đi về phía quán cà phê của khu nghỉ dưỡng.

“Bệnh viện trong nước không được tự do như bệnh viện nước ngoài nên chắc là thôi thôi!” Lam Dư Khê nói lơ đãng một câu.

“Sao tự nhiên lại giống như một cô gái thế, nói lời cứ tập trung đi đâu ấy!” Cảnh Hạo nghe thấy ngữ khí của Lam Dư Khê suýt nữa thì tụt hứng, anh trai Cảnh Hạo mà cũng có những lúc thế này?

“Chắc là do tối qua không ngủ được.” Lam Dư Khê nhay nhay hai bên thái dương: “Làm cho đầu óc hôm nay cứ như trên mây ấy, lúc nào cũng có cảm giác như có người đi theo phía sau đang nhìn anh.”

Cảnh Hạo nghe thấy vậy, khuôn mặt hơi trùng xuống, anh đoán người mà Lam Dư Khê ảo giác chắc là Vũ Thái Ninh.

“Anh, anh định cả đời cứ sống thế này à?”

Lam Dư Khê đờ người ra sau đó khẽ gượng cười: “Lời này được nói ra từ miệng của chú thật là kì lạ đấy, chẳng phải chú là người theo chủ nghĩa độc thân à?”

“Em không phải thế đâu nhé!” Cảnh Hạo lập tức phản bác lại, cái này mà được hoàng hậu của anh nghe thấy thì chắc là lại không tin vào tấm chân tình của anh rồi, lại nghĩ anh có ý đồ gì khác.

“Chú vội vàng trả lời thế làm cái gì?” Lam Dư Khê nhìn Cảnh Hạo về thăm dò: “Cảnh Hạo, chú có gì đó không bình thường!”

“Em làm gì có gì không bình thường?” Cảnh Hạo né đi ánh nhìn tò mò của Lam Dư Khê, không tránh được việc thấy có chút chột dạ.

“Sao hả? Định sẽ sống cả đời bên Cao Thiên Du?” thực ra Lam Dư Khê sớm đã nhìn ra Cảnh Hạo đối với Cao Thiên Du rất đặc biệt, chẳng qua là lúc mới đầu Cao Thiên Du đã có sự đả kích đối với Cảnh Hạo gây ra cho anh một sự tổn thương không hề nhẹ.

Có những người bị tổn thương sẽ buồn, sẽ đau lòng, nhưng có những người thì cứ tự tìm cách trốn tránh, giả vờ như thế sự việc chưa từng xảy ra.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tiểu Lạc Lạc Gọi Ba

Từ trước tới nay, Cảnh Hạo đối với phụ nữ đều gần như không có đối thủ, anh muốn tiếp tục thì tiếp tục không muốn tiếp tục sẽ phui tay, nhưng cho tới Cao Thiên Du thì cứ nói tới là liền bị né tránh đi, có thể thấy là đã gặp đúng người, đúng đối thủ rồi.

“Cô ấy là cô con dâu mà ba đã chọn cho em, em có không thích thì cũng chẳng có cách nào khác!” Cảnh Hạo vẫn già mồm biện luận.

Lam Dư Khê bật cười, nhưng nghe trong giọng nói của Cảnh Hạo có từ ba anh liền hỏi: “Lại còn không định tha thứ cho ba à?”

“VẬY anh thì sao? Định tha thứ cho ông ấy và anh cả không?” Cảnh Hạo không trả lời mà hỏi lại, anh đang lo không có cơ hội mà chuyển sang chủ đề khác.

“Tình cảnh của tôi và chú không giống nhau.” Lam Dư Khê không còn cười nữa mà khuôn mặt bỗng trở nên lạnh lùng.

Có những vết thương, dù là qua đi cả mười năm rồi, nhưng vẫn không muốn để người khác chạm vào.

“Anh, sự việc đó đã xảy ra mười năm rồi, anh cũng đã lang bạt ở ngoài mười năm, cái thành phố này số người biết Lam thị trưởng có một người con riêng khéo còn nhiều hơn số người biết Lam thị trưởng có một người con trai thứ hai là Lam Dư Khê.” Cảnh Hạo cười có ý chế giễu, vận mệnh của bọn họ giống nhau – bản thân mình không quyết định được. Lam Dư Khê thì càng bị kiểm soát một cách vô tình.

“Không biết chẳng phải càng tốt à? đỡ có phóng viên rồi các phương tiện truyền thôn chạy theo tôi.” Lam Dư Khê trả lời dường như chẳng quan tâm.

“Nếu Vũ Thái Ninh còn sống thì anh có còn hận anh cả không?” Cảnh Hạo trầm mặc một lúc rồi đột nhiên hỏi.

“Đừng hỏi những câu hỏi giả thiết không có thực như thế.” Lam Dư Khê nheo mày lại, nói với ngữ khí không mấy hòa khí – cái ngữ khí rất ít khi anh dùng với Tần Hàm Dịch.

“Anh, trên thế gian này không có sự việc gì là không thể cả, kể cả là anh cả có sai thì cũng đã mười năm rồi...” lời của Cảnh Hạo còn chưa nói hết liền bị Lam Dư Khê lạnh lùng cắt ngang: “Đủ rồi, nếu nhưng chú tới tìm tôi để nói giúp Vũ Thái Ninh vậy thì tôi bận lắm.”

Cảnh Hạo thấy Lam Dư Khê đã bực mình rồi liền chỉ biết cho qua vấn đề này, không nói thêm gì nữa.

Thực lòng thì Cảnh Hạo không dám đường đột nói cho Lam Dư Khê biết, Vũ Thái Ninh không những vẫn còn sống, hơn nữa lại còn ở bên Lam Dư Trạch đã mười năm nay.

Chỉ là, chỉ sợ sau mười năm sóng yên biển lặng thì mọi chuyện sẽ không thể nào yên bình được như thế nữa.

Chỉ một điểm là Vũ Thái Ninh đã gặp và liên hợp với Lục Danh Dương đã cho thấy sóng gió sắp xảy tới.

Hơn nữa, dựa vào sự chiều chuộng dung túng của Lam Dư Trạch dành cho Vũ Thái Ninh, e rằng tình hình sự việc sẽ càng trở nên xấu xa....

Vũ Thái Ninh cảm thấy bản thân mình thật bất hạnh, đã lãng phí mất cả mười năm, thế nhưng thực ra thì chẳng ai là được hạnh phúc thật sự!

Cho dù năm xưa không xảy ra chuyện như thế thì cô có thể ở bên Lam Dư Khê không?

Cảnh Hạo quá hiểu về thủ đoạn của Lam lão gia, anh hận ông ta là vì năm đó ông ta vì muốn thăng chức mà không chút do dự đã ruồng bỏ anh và mẹ anh.

Năm đó mọi thứ chưa phát triển như bây giờ, tin đồn vừa được đưa ta là ông ta đã lập tức đưa hai mẹ con anh ra nước ngoài, hai năm trời cũng không thăm nom dòm ngó gì tới.

Nếu dùng lời của mẹ anh mà nói thì tình yêu hay tình nghĩa gì cũng chẳng là cái thá gì đối với người đàn ông đó, trong mắt ông ta chỉ có bản thân và danh tiếng của Lam gia.

Sau đó, mẹ anh gặp được Cảnh tiên sinh, nên đã chọn một con đường khác.

Cuộc đời con người có những lúc, bạn luôn cảm thấy không có con đường nào có thể đi, chỉ có thể đập đầu vào tường ở phía trước, đập tới khi vỡ đầu chảy máu thì thôi.

Thực ra, không phải là không còn con đường nào khác để đi, chỉ là ánh mắt bạn luôn hướng về phía con đường đã chọn đó, không muốn thay đổi, vì thế con đường ở bên cạnh có bày ngay ra trước mắt cũng không nhìn thấy mà lựa chọn.

Mẹ của Cảnh Hạo, sau khi trải qua nỗi đau cùng cực thì đã lựa chọn quay đầu sang một bên vào nhìn theo một hướng khác.

Vì thế, bà ấy đã có cơ hội để hạnh phúc, hơn nữa còn là hạnh phúc suốt cuộc đời.

Thế nhưng, có bao nhiêu người, cả đời cũng không hiểu được đạo lý đó.

Vũ Thái Ninh ngồi trong một căn phòng nhỏ trong quán cà phê, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, trong lòng cảm thấy rất bức dọc.

Lời của Cảnh Hạo cô nói là chẳng để ý, bản thân cô cũng cảm thấy thực sự là không để ý, thế nhưng cô cứ thấy bức dọc, đứng ngồi không yên.

“Vũ tiểu thư đợi lâu rồi.” Lục Danh Dương đi tới phía đối diện của Vũ Thái Ninh ngồi xuống.

“Có việc gì thì nói mau đi.” Vũ Thái Ninh dập điếu thuốc đang hút dở, nói dọng bức dọc.

“Vũ tiểu thư có việc vội phải đi à?” Lục Danh Dương không hề vội, anh ta không phải cầu xin Vũ Thái Ninh, chỉ là hợp tác với cô ta, vì thế tuyệt đối không thể để cô có được quyền chỉ đạo.

“Đúng, tôi rất bận.” Vũ Thái Ninh trả lời không khách khí.

Lần trước sau khi Lục Danh Dương tìm tới cô cô đã đi nghe ngóng về con người này, đại thể là cũng hiểu được tại sao anh ta lại tìm cô để hợp tác.

Cô cảm thấy người đàn ông này rất nhỏ nhen, bị phụ nữ đá liền nghĩ cách báo thù, vì thế cô cũng không cần coi trọng anh ta.

Nếu, tất cả mọi người đều thế này thì Cảnh Hạo có mười cái mạng cũng không đủ, từ khi anh biết chơi đùa với con gái cũng đã không ít lần chen chân vào chuyện của người khác.

Có điều, cô gần như không nghe nói tới việc Lục Danh Dương có chỗ dựa vững chắc nào mà đa phần là tự anh ta, nếu không cũng đã không dám

đụng vào người của Lam gia.

“Nếu Vũ tiểu thư bận vậy thì chúng ta hẹn lần sau vậy.” lời của Lục Danh Dương còn chưa dứt thì Vũ Thái Ninh đã đứng lên, đang định chuẩn bị rời đi thì liền nghe thấy Lục Danh Dương nói: “Nếu như tôi nói, tôi có thể làm cho Vũ tiểu thư sau một tháng nữa không cần phải tiếp Lam Dư Trạch mà có thể quay trở về trạng thái tự do thân thể, có phải như vậy thì Vũ tiểu thư sẽ có thời gian nghe tôi nói không?”

Wũ Thái Ninh dừng bước lại, do dự vài giây rồi cô lại ngồi xuống, nói với giọng chế giễu: “Dựa vào anh?”

Đừng nói tới việc sau lưng Lam Dư Trạch là Lam thị trưởng, kể cả ngay với thân phận hiện tại của anh ta thì Lục Danh Dương cũng không thể đụng vào được.

“Vậy Vũ tiểu thư cho rằng, nếu tôi không nắm bắt được tình hình thì tôi dám tìm Vũ tiểu thư để hợp tác không?”

“Vậy anh muốn làm gì?” Vũ Thái Ninh nhìn chăm chăm anh ta hỏi.

“Rất đơn giản, chỉ cần Vũ tiểu thư làm một việc nhỏ thì chúng ta đều có thể có chuyện vui rồi.” Lục Danh Dương nheo mắt lại, che giấu đi sự tính toán trong ánh mắt.

Vở kịch này, nếu như thiếu đi Vũ Thái Ninh thì nhất định diễn cũng không thành.

Anh ta hạ thấp giọng xuống, nói rất đơn giản, ngắn gọn về sự việc mà Vũ Thái Ninh sẽ phải làm, càng nói càng thấy sắc mặt của Vũ Thái Ninh khó coi.

Vệ Ngấn tưởng rằng, cửa ải sống chết như vậy đã đều đi qua rồi thì cũng chẳng còn chuyện gì mà không giải quyết được nữa.

Nhưng, bây giờ cô mới biết, tất cả những bất hạnh chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Tình hình của Tiểu Lạc Lạc rất không tốt, trên người tuy không có vết thương gì nhưng bị treo lơ lửng với độ cao như vậy, sợ quá mà ngất đi, có thể thấy trong tâm hồn trẻ thơ của cậu bé đã để lại nỗi ám ảnh sợ hãi thế nào.

Sau một hồi có thuốc an thần tiên vào người, cơ thể nhỏ bé của Tiểu Lạc Lạc bắt đầu run lên, không khóc không làm loạn, chỉ có cơ thể là không ngừng run lên.

Vệ Ngấn nhìn tình cảnh trước mắt và hết sức sợ hãi, cô ôm lấy cơ thể của Tiểu Lạc Lạc, không ngừng nói thì thầm: “Mẹ ở đây, Lạc Lạc đừng sợ....”

Trong lúc thì thầm, tự cô không ý thức được rằng cô đang khóc nước mắt chảy ra đầm đìa.

“Lạc Lạc, con đừng dọa mẹ có được không?” cô ôm chặt lấy Tiểu Lạc Lạc, trong lòng thầm tự trách mình.

Khi Hứa An Ca tìm bác sĩ tới đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này, anh cũng cảm thấy trong lòng thật đau xót, hai mắt anh cũng nhòe đi.

Bác sĩ tiến lại gần kiểm tra tình hình của Tiểu Lạc Lạc một chút, chỉ có thể nói rất đáng tiếc với Hứa An Ca và Vệ Ngấn: “Cơ thể cậu bé không có vấn đề gì, nhưng bị treo từ độ cao như vậy nên đã sợ và bị dọa khong hề nhẹ, chỉ có thể đợi cậu bé tỉnh lại rồi đi gặp bác sĩ tâm lý, để giúp cậu bé khắc phục sự sợ hãi tâm lý thôi.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Hứa An Ca lại liếc nhìn Vệ Ngấn sau đó tiễn bác sĩ ra khỏi phòng.

Đứng trước phòng bệnh, nhìn không rời mắt hai mẹ con trong phòng, mấy lần anh định đẩy cửa bước vào trong nhưng rồi lại dừng bước lại.

Những lúc như thế này, người mà cô hi vọng ở bên cạnh cô nhất chắc là Tần Hàm Dịch!

Anh cười cay đắng rồi quay người đi ra phía cầu thang bộ.

Anh đi vào lối cầu thang, nghe thấy tiếng bước chân mình trong hầm cầu thang yên ắng, trong lòng anh cảm thấy thật trống trải, một cảm giác giống như trái tim mình đang bị đào bới và đau tới mức không còn cảm giác nữa.

Thế nhưng, cho dù có đau hơn nữa, anh cũng vẫn hi vọng cô có thể hạnh phúc.

Anh không phải là thánh nhân, anh cũng từng nghĩ, sẽ giấu cô đi cả một đời, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy cô chìm vào trong những nỗi đau khổ mà không giải thoát ra được thì anh mới ý thức được, cứ cố gắng kiên trì thêm chỉ làm cho mọi người đều tổn thương mà thôi....

Đi qua một tầng lầu, vừa đang định bước ra hành lang thì liền thấy Tần Hàm Dịch đẩy cửa đi ra.

Hai người đều đơ người ra, ngay sau đó, Hứa An Ca liền phá tan sự yên lặng trước.

“Đi lên thăm Dĩ Muội à?”

“Ừm.” Tần Hàm Dịch đáp lại một tiếng, nhắc chân đi về phía cầu thang, khi anh vừa đi ngang qua Hứa An Ca.

Hứa An Ca đột nhiên lên tiếng: “Đúng lúc tôi đang định đi tìm anh.”

Tần Hàm Dịch dừng bước lại, nhìn Hứa An Ca.

“Tôi tìm anh thấy rất kì lạ à?” Hứa An Ca hỏi với sắc mặt lạnh lùng.

Khi đối diện với Tần Hàm Dịch, anh mãi mãi không thể nào có được nét mặt thân thiện, bởi vì trong mắt anh Tần Hàm Dịch có được cô mà không biết trân trọng, không biết làm cho cô hạnh phúc.

“Vì Dĩ Muội?” Tần Hàm Dịch cũng đã trở về với thái độ lạnh nhạt, giữa anh và Hứa An Ca, ngoài việc nói về Diệp Dĩ Muội thì còn có thể nói về điều gì khác nữa?

Chẳng lẽ lại là Hạ Lam? Lập trường của Hứa An Ca dường như mãi mãi đều kiên định như vậy, bất kì người phụ nữ nào cũng không thể vượt qua hay thay thế cho sự tồn tại của Diệp Dĩ Muội.

Khi đối diện với Hứa An Ca như vậy, Tần Hàm Dịch không thể không cảm thấy toát mồ hôi, sợ với Hứa An Ca thì anh cảm thấy bản thân mình mãi mãi không xứng với tình yêu của Diệp Dĩ Muội.

Chẳng qua là anh hạnh phúc hơn Hứa An Ca một chút, trong lúc Hứa An Ca mất đi trí nhớ và biến mất thì anh đã bước vào được trái tim của Diệp Dĩ Muội.

Nếu Hứa An Ca chưa từng mất trí vậy thì tình hình ngày hôm nay có thể đã khác.

“Tôi có thể hỏi, nguyên nhân gì mà khiến anh và Dĩ Muội đều không chịu ở bên nhau thêm một lần nữa không?” Hứa An Ca hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Anh luôn nghĩ không thông được sự việc này, rốt cuộc là vì điều gì, làm cho bọn họ ngay đến cái chết cũng có thể không quan tâm mà lại không đồng ý ở bên nhau.

“Đây là việc riêng của chúng tôi, không tiện nói ra.” Tần Hàm Dịch biết Diệp Dĩ Muội không nói thì đương nhiên anh cũng sẽ không nói, ở giữa bọn họ bị ngăn cách bởi một mạng người, đó chính là mẹ của anh.

“Được, vậy thì chúng ta sẽ đổi một chủ đề khác.” Hứa An Ca không hề níu kéo, anh liền nói: “Tình hình của Lạc Lạc rất không tốt.”

“Anh nói vậy là sao?” Tần Hàm Dịch giật mình, ngay sau đó liền hiểu, vấn đề anh lo lắng cuối cùng cũng vẫn xảy ra.

“Tần Hàm Dịch, hai người ngay đến cả sống chết cũng không biết sợ thì còn có gì không thể cùng nhau đối mặt?” Hứa An Ca có chút kích động: “Có phải người đạt được rồi thì đều không biết trân trọng thế này không?”

“Tôi không muốn giải thích với anh.” Tần Hàm Dịch nói một câu rồi liền nhắc chân bước đi.

“Tần Hàm Dịch, đúng, anh không cần giải thích với tôi điều gì cả, nhưng anh có từng nghĩ, sau này tới một ngày, anh sẽ giải thích thế nào với Tiểu Lạc Lạc không? Chẳng lẽ anh định để nó cả đời mang họ Hứa? Nếu anh bằng lòng thì tôi cũng không có ý kiến gì.” Hứa An Ca càng nói càng cảm thấy tức giận, nếu không phải là Tần Hàm Dịch còn đang phải nằm trên giường bệnh, lúc này còn đang đứng không vững thì nhất định anh đã đánh cho Tần Hàm Dịch một trận.

“Hứa An Ca, đứng trước mặt anh, tôi luôn có một cảm giác tự trách bản thân mình, anh luôn có thể yêu Dĩ Muội một cách đơn thuần nhất như thế!” Tần Hàm Dịch cười đau khổ rồi thở dài, anh nhắc chân bước lên tầng, phía sau truyền tới tiếng nói tự trào của Hứa An Ca: “Thế nhưng, bất luận tôi làm thế nào thì cô ấy vẫn bướng bỉnh như vậy, chỉ chịu nhớ tới một người là anh thôi.”

Tần Hàm Dịch dừng bước lại vài giây rồi lại tiếp tục bước lên tầng.

Hứa An Ca có những lời đã nói chạm tới được tận đáy lòng anh, bọn họ nếu đã có thể ngay cả sống chết cũng không màng rồi thì tạo sao không thể thử ở bên nhau?

Bọn họ đã lãng phí thời gian năm năm rồi, lẽ nào, bọn họ thực sự muốn lãng phí cả một đời sao?

Hơn nữa, đợi tới khi Tiểu Lạc Lạc hiểu chuyện rồi thì bọn họ sẽ phải giải thích thế nào với thằng bé đây?

Anh thực sự không hi vọng, Tiểu Lạc Lạc sẽ có một tuổi thơ không hề vui vẻ giống như anh.

Lên tới tầng, vừa mới bước chân tới cửa phòng bệnh của Tiểu Lạc Lạc, anh liền lơ mơ nghe thấy bên trong có tiếng khóc nức nở.

Con tim anh đau như xé, anh do dự một lát rồi đẩy cửa đi vào trong.

Lúc này Vệ Ngấn đang quay lưng về phía cửa ôm lấy Tiểu Lạc Lạc trong lòng, hoàn toàn không biết có người đang đi vào.

Tần Hàm Dịch nhìn tấm lưng đang run lên của cô, nghe tiếng cô thì thầm: “Lạc Lạc, đừng sợ, có mẹ ở đây....”

Anh nhìn cô hồi lâu rồi mới tiến lại gần, anh đi qua đuôi giường, cúi xuống ở đầu bên kia, lúc này Vệ Ngấn mới nhìn thấy anh.

Hai mắt cô vẫn ọng nước, đôi môi mím chặt, cô muốn kìm nén không cho nước mắt chảy ra nhưng ai mà biết được lúc này cô không thể kiểm soát được nữa.

Tần Hàm Dịch nắm lấy bàn tay cô đang ôm lấy Tiểu Lạc Lạc, nhìn cô với ánh mắt áy náy: “Anh xin lỗi, Dĩ Muội, anh luôn làm liên lụy tới em làm cho em bị tổn thương.”

“Vậy thì tại sao anh lại còn xuất hiện?” lúc này Vệ Ngấn chỉ muốn trút hết những nỗi khổ trong lòng của mình ra, cô chỉ có thể oán trách anh.

Thực ra, khi cô nhìn thấy anh xuất hiện, con tim cô đã đập rộn ràng, bởi vì khi cô bất lực nhất, cô cần anh nhất thì anh đã xuất hiện.

Anh nắm lấy ta cô, không để cho cô rút về: “Dĩ Muội, đã sai rồi thì anh cũng không dám biện luận giải thích thêm gì nữa, nhưng coi như là vì Lạc Lạc, chúng ta hãy cố gắng thêm một lần nữa có được không?”

“Tần Hàm Dịch...” Vệ Ngấn nói nghẹn ngào, nước mắt lại vẫn đang chảy ra, cô thút thít, cố gắng dừng lại để giọng nói nghe rõ hơn, cô hỏi lại anh: “Nếu đổi lại là em, là mẹ em đã thuê người đâm chết mẹ anh thì anh có còn muốn vì Lạc Lạc mà cố gắng thêm một lần nữa không?”

Tần Hàm Dịch đơ người ra, anh do dự một lát, rồi mới nói với ngữ khí kiên định: “Anh bằng lòng.”

Vệ Ngấn rõ ràng đã chú ý thấy sự do dự của anh nhưng khi anh nói ra ba từ “anh bằng lòng” thì nước mắt của cô lại chảy ra.

Cô cầm lấy tay anh, nắm chặt lại, sau đó, cô tự nói với bản thân mình, vì Lạc Lạc, bọn họ thân làm cha mẹ, cũng nên vì Lạc Lạc mà cố gắng thêm một lần nữa.

Nhưng đột nhiên cô nhớ lời tới cảnh cáo của Tần lão phu nhân.

“Hàm Dịch, anh rời khỏi nơi đây cùng em có được không?” cô nắm chặt lấy tay anh, vội vàng nói ra nguyện vọng của mình.

Cô đã nợ Hứa An Ca quá nhiều rồi, cô không thể để cho Hứa gia vì cô mà phải chịu thêm sự xấu hổ nào nữa.

Cho dù, cô và Tần Hàm Dịch chỉ là thử cũng không nên làm vậy trước mắt những người Hứa gia.

Nếu cô làm như vậy thì đúng là làm cho người khác phải thấy ớn lạnh.

Ánh mắt Tần Hàm Dịch dán chặt vào cô, anh suy nghĩ một lát rồi mới kiên định trả lời một câu “được.”

Thời gian anh để cô đợi anh tuy không dài nhưng trái tim anh đã đau khổ thế nào thì chỉ có bản thân anh mới biết.

“Nhưng, em phải cho anh chút thời gian, anh phải chuyển tổng bộ của Tần thị tới Mỹ sau đó mới có thể rời đi.” Đây là trách nhiệm của anh, anh không thể trong vòng một tuần không quan tâm tới điều gì nữa.

“Được!” Vệ Ngấn gật đầu, cúi đầu xuống nhìn Tiểu Lạc Lạc đang ở trong lòng cô lên tục run lên, con tim cô như đang thắt lại.

“Đừng lo lắng, có anh đây, nhất định sẽ có cách thôi.” Tần Hàm Dịch nhẹ nhàng nói an ủi cô.

Sắc mặt Vệ Ngấn nhợt nhạt đi, cô hỏi anh về quan tâm: “Vết thương của anh thế nào rồi?”

“Không sao.” Tần Hàm Dịch lắc đầu, anh bám vào thành giường rồi cố gắng đứng lên, sau đó đặt mình lên giường nằm xuống ôm Tiểu Lạc Lạc vào lòng.

Cô giơ tay lên, lau đi mồ hôi trên trán anh, toàn là mồ hôi lạnh toát.

“Có cần tìm bác sĩ không?” Vệ Ngấn không yên tâm liền hỏi.

“Không cần đâu, anh không sao.” Tần Hàm Dịch kéo tay cô xuống, giả vờ cười thoải mái cho cô yên tâm.

Vết thương của anh đã bị bong ra tới mấy lần, vốn tình hình đã không tốt rồi, lần khám trước bác sĩ đã dặn dò anh không được vận động mạnh, phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi trên giường bệnh.

Nhưng, một khi nghĩ tới hai mẹ con họ, sao anh có thể nằm yên một chỗ chứ.

Đừng nói là phải cố chịu đau mà đi lên, kể cả là phải trèo lên thì anh cũng sẽ trèo, anh sẽ không để cho cô chịu khổ một mình.

Tần lão phu nhân để thuận tiện đi thăm Tần Hàm Dịch mà không hề rời khỏi viện an dưỡng, mà sống luôn trong căn biệt thự lúc trước của Tần Hàm Dịch.

Sau khi trở về, bà ta liền gọi điện cho đội trưởng phụ trách vụ án lần này để hiểu qua về tình hình những gì xảy ra hôm qua.

Bà ta thực sự không ngờ rằng, người y tá nhìn ngây thơ đơn thuần đó lại là Châu Lan Na.

Hơn nữa, lại còn lên kế hoạch tỉ mỉ như thế để hại cháu bà ta.

Trước khi sự việc xảy ra, Châu Lan Na đã ở sẵn trong viện an dưỡng này rồi, cô ta đã làm y tá ở đây hơn một năm, cũng chính là vì rất biết người biết việc nên đây cũng là nguyên nhân để viện trưởng chọn cô ta tới chăm sóc cho Tần Hàm Dịch.

Châu Lan Na vì biết rõ về những thói quen của Tần Hàm Dịch, biết được anh sau khi bị thương, nhất định sẽ không ở trong bệnh viện quá lâu mà sẽ tới đây để dưỡng thương.

Vì thế cô ta bèn tới đây đợi cơ hội.

Điều kì lạ là, cô ta có ý nghĩ này, về lý mà nói thì tai nạn xe của Tần Hàm Dịch là do cô ta gây ra thì sẽ càng hợp lý hơn.

Nhưng, Châu Lan Na vẫn rất kiên quyết, cô ta nói rằng sự việc đó không có liên quan gì tới cô ta.

Phía cảnh sát vốn muốn mượn vụ án này để phá vụ xe của Tần Hàm Dịch bị đứt phanh, nhưng lại một lần nữa đi vào ngõ cụt, lại phải điều tra lại từ đầu....

Tần Hàm Dịch nghe thấy như vậy, trong lòng cũng thấy thất vọng, rốt cuộc thì ai có thể động vào chiếc xe của cháu bà ta? Hơn nữa lại còn muốn đẩy anh vào chỗ chết?

Con người này nếu một ngày chưa tìm ra thì tính mạng của Tần Hàm Dịch vẫn sẽ bị đe dọa....

Diệp Dĩ Muội nghĩ, bất luận thế nào, vì Tiểu Lạc Lạc, cô và Tần Hàm Dịch cũng nên thử một lần. Những năm vừa qua cô đã nợ và để Tiểu Lạc Lạc chịu quá nhiều thiệt thòi rồi, cô không muốn đợi tới khi không có cách nào bù đắp nữa mới đi hối hận.

Cho dù, chờ đợi cô và Tần Hàm Dịch ở phía trước là những chướng ngại vật và sự không thấu hiểu thì cô cũng quyết định thử một lần.

Có rất nhiều việc, có lẽ là trước đây cô nhìn không thấu, thế nhưng sau khi trải qua những việc sống chết như thế, lại đối mặt với sự đau đớn của Tiểu Lạc Lạc, sự thỏa hiệp của Tần Hàm Dịch, đột nhiên cô cảm thấy bản thân cũng không gồng mình lên được nữa rồi.

Bọn họ đã bỏ qua quãng thời gian năm năm dài đằng đằng, thanh xuân chẳng còn lại là bao, lẽ nào lại phải đợi tới khi trung niên rồi, Tiểu Lạc Lạc nói với cô đòi cha thì khi đó cô mới hối hận?

Có những ngưỡng cửa cứ ngỡ cả đời sẽ không bước qua được nhưng bỗng chốc lại nghĩ thông rồi. Cũng có thể không phải là nghĩ thông rồi, chỉ là muốn vì hạnh phúc mà tiến lên một bước, bọn họ đều khát khao hạnh phúc....

Chỉ là, cho dù đã hạ quyết tâm, tất cả chỉ mới là sự bắt đầu, tương lai thế nào bọn họ đều không có cách nào biết trước được.

Nhưng, người đầu tiên mà cô phải đối mặt đó chính là Hứa An Ca, anh là người mà đã ở bên cô lúc cô khó khăn nhất đã cho cô sự ấm áp ngọt ngào, cả đời này cô cũng không trả hết được những ân tình của anh.

Vệ Ngấn sau khi suy nghĩ mới nói với Tần Hàm Dịch: “Trước khi chúng ta rời đi, tốt nhất hãy ít qua lại thôi! Em không hi vọng người của Hứa gia sẽ phải khó chịu.”

Tần Hàm Dịch đương nhiên là hiểu được điều cô lo lắng, anh cũng giống như cô, cũng cảm thấy nợ Hứa An Ca quá nhiều.

Đồng thời, anh cũng rất cảm kích người đàn ông đó, vào lúc anh không thể chăm sóc cho hai mẹ con cô thì Hứa An Ca đã bảo vệ và yêu thương bọn họ thay anh.

Thế nhưng, những việc thế này anh không có cách nào để đền đáp Hứa An Ca, nếu như anh làm gì đó thì chẳng khác nào sỉ nhục Hứa An Ca.

Vết thương trên người lại nhói đau, anh sợ cô lo lắng, bèn đứng lên rời khỏi phòng bệnh của Tiểu Lạc Lạc, để lại không gian cho cô, đợi Hứa An Ca quay lại và nói những lời cuối cùng với Hứa An Ca.

Cô nhìn anh, thấy anh thẳng lưng đi ra khỏi phòng bệnh, con tim cô thắt lại, cô biết vết thương của anh rất đau nhưng vẫn cố không muốn để cho cô lo lắng.

Vì thế, cô cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh rời đi, không muốn anh giả vờ vô ích trước mặt cô.

Sau khi Tần Hàm Dịch rời đi không bao lâu thì Hứa An Ca liền quay về.

Hoặc, cũng có thể nói rằng, anh nhìn thấy Tần Hàm Dịch đi rồi thì mới lại bước vào.

Anh đã đoán được kết quả, đoán được cô muốn nói gì với anh nhưng anh vẫn không ngần ngại bước vào phòng bệnh của Hứa An Ca.

Hoặc là, đã giày vò bản thân bao nhiêu năm nay anh cũng mệt rồi.

Vệ Ngấn vượt vọt vằng trán của Tiểu Lạc Lạc, thấy cậu bé cũng đã ngủ yên giấc hơn lúc này rất nhiều cô mới nhìn Hứa An Ca biểu thị rằng hai người họ ra ngoài nói.

“An Ca.” Vệ Ngấn ngồi xuống phía đối diện với Hứa An Ca, nhưng cô vẫn thấp tha thấp thỏm không biết nên mở miệng thế nào.

“Thực sự quyết định rồi?”

Cô nói không ra, Hứa An Ca bèn nói thay cô, anh mãi mãi vẫn là người mà bao dung cô nhất.

“Em xin lỗi!” Vệ Ngấn cúi đầu xuống, cô không thể không tự trách bản thân, rốt cuộc cô đã làm những gì?

“Tiểu Ngấn, thực ra em không cần phải áy náy, anh vẫn phải cảm ơn em, đã cho anh năm năm cơ hội, ít nhất là anh cũng đã từng thử, biết được rằng bản thân mình và em không có cách nào ở bên nhau được, vậy là anh cũng can tâm rồi, nếu như không thử một lần anh sợ cả đời này anh sẽ không can tâm, cứ tưởng rằng chúng ta sẽ có thể.” Hứa An Ca bắt buộc

phải nói ra những lời này, là để muốn cô an tâm hơn, muốn cô cảm thấy không hối hận.

Khi chưa thử, con người luôn cảm thấy trên thế giới này không có việc gì là tuyệt đối, thế nhưng, hóa ra khi một người nhất quyết giữ mình vì một người khác thì thực sự là tuyệt đối như vậy. bất luận người kia có nỗ lực thế nào đi chăng nữa thì cũng chắc chắn là không bao giờ bước vào được trái tim cô ấy.

Bây giờ anh đã từng thử rồi, anh thực sự can tâm rồi, bước tiếp theo ngoài việc buông tay ra thì anh đã không còn có sự lựa chọn nào khác.

Những lời nói của Hứa An Ca làm cho Vệ Ngấn toát mồ hôi, trong lòng cô đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói nhưng lúc này cô mới phát hiện cô chẳng thể nào nói ra được.

Trước mặt một người đàn ông tốt như Hứa An Ca, cô chỉ cảm thấy vừa áy náy vừa xấu hổ về bản thân mình.

“Tiểu Ngấn, nếu đã quyết định rồi thì hãy cố gắng làm cho bản thân mình thật hạnh phúc.” Anh nhìn cô, cười và thật lòng chúc phúc cho cô.

“An Ca...” cô mấp máy môi, rồi mới phát hiện ra cổ họng khô cứng lại, cô không có cách nào để nói thành lời.

“Về phía nhà anh thì tự anh sẽ giải thích, anh tin, mẹ anh sẽ giống như anh, sẽ chúc phúc cho em.” Hứa An Ca đã nghĩ vụn toàn hết mọi chuyện thay cho cô.

Anh nghĩ, cha anh chắc là sẽ phần nộ, còn mẹ anh chắc là có thể hiểu cho Diệp Dĩ Muội.

Năm xưa, tình cảm giữa cha và mẹ anh cũng không ít sóng gió hơn Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội.

Bởi vì mẹ anh xuất thân trong một gia đình bình thường, vì thế bà có thể đặt mình vào vị trí của Diệp Dĩ Muội và hiểu cho cô.

Đối với cha mẹ, trong lòng anh khó tránh khỏi sự áy náy, nhưng, anh đã nghĩ ra cách để giải quyết, chắc chắn sẽ không để cho Hứa gia phải mất mặt.

“An Ca, em định cùng với Tần Hàm Dịch ra nước ngoài, thời gian ở trong nước, em sẽ không thường xuyên gặp anh ấy nữa, em không muốn Hứa gia phải khó xử.”

Đây là điều duy nhất cô có thể làm cho Hứa gia, cũng là điều cô bắt buộc phải làm được.

Bất luận Hứa An Ca có cần hay không, cô không thể vì ở bên Tần Hàm Dịch mà làm cho Hứa gia phải xấu hổ và nhục nhã.

“Ừm.” Hứa An Ca không hề từ chối, nếu như vậy có thể làm cho cô an tâm hơn thì anh cũng đồng ý.

Thế nhưng, anh cũng có con đường để tự giải quyết mọi chuyện.

“An Ca, về phía phòng làm việc của anh.....” Vệ Ngấn nói ngập ngừng, cô muốn nói cô không qua đó nữa, tránh mọi người đều khó xử, nhưng cô còn chưa nói hết lời Hứa An Ca đã tiếp lời cô.

“Tiểu Ngấn, nếu em còn coi anh là bạn của em thì hãy tiếp tục tới đó làm việc. Em dù gì cũng là nhà thiết kế nổi tiếng gia nhập làm việc ở đó, nếu như lúc này rời đi, sẽ làm liên lụy tới phòng làm việc, sẽ bị người khác thăm dò suy đoán. ”

“Cảm ơn anh, An Ca.” Vệ Ngấn nói nghẹn ngào, Hứa An Ca không muốn cô từ bỏ lí tưởng của mình, sao cô lại không hiểu chứ!

“Sau này em sẽ là cái cây hái ra tiền của phòng làm việc, nên là anh cảm ơn em mới đúng.” Hứa An Ca vẫn cười rạng rỡ, lúc này tuy con tim anh rất đau nhưng vẫn có cảm giác cuối cùng cũng đã buông tay, đã từ bỏ.

Những điều mà anh luôn không nỡ, không can tâm, cuối cùng cũng đã đặt dấu chấm hết viên mãn sau khi anh đã cố gắng, nỗ lực hết mình.

Có thể, khi người ngoài nhìn vào thì nó không hoàn mỹ.

Nhưng, trong lòng anh thì đó là sự hoàn mỹ không thể tốt hơn.

Người phụ nữ mà anh quan tâm nhất cuối cùng cũng có thể đi theo đuổi hạnh phúc mà cô ấy muốn.

Còn anh thì sao? Có lẽ, anh cũng nên tìm một đường chân trời mới.

“Cố gắng nỗ lực hết mình một lần, cho dù vẫn không đạt được những điều mà mình mong muốn cũng không được từ bỏ quyền lợi hạnh phúc của bản thân.” Đây là lời mà anh đã đồng ý với mẹ anh, anh nhất định làm được.

Vệ Ngấn không ngờ rằng Hứa An Ca lại rút lui một cách nhanh gọn đến thế.

Nhưng, nghe anh nói như vậy cô lại cảm thấy, không sai, đây chính là Hứa An Ca, khi yêu thì có thể vui vẻ nhưng khi đã buông tay thì cũng sẽ không làm người khác khó xử, hoặc là để bản thân rơi vào một vũng lầy.

Có lẽ, bọn họ đều nên học Hứa An Ca – yêu mà không oán trách không hối hận, khi buông tay cũng có thể nhẹ lòng, như thế có phải cuộc đời sẽ bớt đi những nỗi tiếc?

Sau ngày hôm đó, Hứa An Ca liền rời khỏi viện an dưỡng và quay trở về làm việc.

Còn Vệ Ngấn vì việc trị liệu của Tiểu Lạc Lạc mà lựa chọn tiếp tục ở lại viện an dưỡng, dù di thì nơi này cũng kín cổng cao tường, người ngoài không dễ dàng gì mà vào được.

Cô không muốn thân phận và tình hình bệnh tật của Tiểu Lạc Lạc lộ ra ngoài, không muốn để Tiểu Lạc Lạc trở thành trọng điểm chú ý của những tin tức của giới truyền thông.

Chỉ là, khi mà cô đang mong ngóng từng ngày để tình trạng Tiểu Lạc Lạc khá hơn thì tình trạng của Tiểu Lạc Lạc lại rất không khả quan, sau khi tỉnh lại thì rơi vào trạng thái tự kỉ, không chịu nói chuyện với người khác, ánh mắt lúc nào cũng rụt rè, không khóc cũng không nổi loạn.

Chỉ là, cứ tới ban đêm, sau khi ngủ, thỉnh thoảng cậu lại run lên, nhưng không có cách nào để thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Vệ Ngấn không đêm nào ngủ được, cô ở bên cạnh con trai, ôm cậu, dỗ dành cậu, thế nhưng cậu lại hoàn toàn không nghe thấy.

Tần Hàm Dịch cũng đã mời tới bác sĩ tâm lý tốt nhất trong nước nhưng hiệu quả cũng không khả quan.

Bác sĩ cũng nói, những tổn thương thế này, chỉ có thể hồi phục dần dần trong sự yêu thương bao bọc, muốn nhanh chóng hồi phục thì không thể nào.

Vệ Ngấn nhìn Tiểu Lạc Lạc như vậy trong lòng cô càng tự trách mình, cô đúng là một người mẹ không làm tròn bổn phận.

Nhưng, sau này sẽ không thế nữa, bất luận làm gì, cô cũng đều vì Tiểu Lạc Lạc đầu tiên, sẽ không để bản thân nhất mình trong một thế giới chật hẹp mà không chịu bước ra.

Tần Hàm Dịch vì phải ở lại trong viện an dưỡng dưỡng thương nên hầu như ngày nào cũng tới thăm Tiểu Lạc Lạc.

Chỉ là, gia đình ba người bọn họ không thể yên lành vui vẻ, ngoài việc thỉnh thoảng Hạ Lam lại xuất hiện thì Vệ Ngấn biết tai họa ngầm chính là Tần lão phu nhân.

Nhưng Tần lão phu nhân rất yên lặng, chưa từng ngăn không cho Tần Hàm Dịch đi thăm Tiểu Lạc Lạc, thậm chí ngày nào cũng quan tâm tình hình của Tiểu Lạc Lạc.

Nếu bà ta đã giao tất cả mọi việc lại cho Hạ Lam thì đương nhiên bà ta sẽ đứng từ xa quan sát, tránh sau này cháu bà ta sẽ hận bà ta.

Còn đối với việc Hạ Lam tùy tiện ra vào Tần Hàm Dịch tỏ rõ thái độ không thích, anh đã nói rất rõ với cô ta, nếu anh đã quyết định hủy bỏ hôn ước thì anh sẽ không đổi ý đâu.

Nhưng, Hạ Lam dường như biến thành con người khác vậy, chỉ nói, cho dù không thể làm vợ chồng nhưng bọn họ cũng có thể làm bạn bè.

Cô ta đã nói như vậy rồi thì Tần Hàm Dịch còn có thể nói gì nữa, chẳng lẽ lại cầm chổi quét cô ta đi?

Thực ra, Tần Hàm Dịch không phải không cảm nhận được, người mà Hạ Lam thực sự yêu không phải là anh, chẳng qua là cô ta coi anh lại sự lựa chọn tốt nhất cuối cùng.

Anh nghĩ, có thể là Hạ Lam cũng nghĩ thông rồi!

Dù gì thì bọn họ đã cùng nhau lớn lên, hơn nữa, bi kịch của Châu Lan Na làm cho anh hiểu ra, làm người thực sự nên khoan dung một chút.

Vì thế, anh nguyện cho Hạ Lam một lần cơ hội....

Chỉ là, tất cả những bình lặng đó chỉ là dấu hiệu báo trước một cơn bão tốt, tin tức vốn được Tần gia ép xuống cuối cùng cũng đột nhiên được tung ra.

Và nội dung được đăng lên lại là do tạp chí Phong.

Trần Nhã vốn muốn mượn tin đồn với Tần Hàm Dịch để được nổi lên nhưng lại không ngờ rằng chút tin tức đó của cô ta đã bị sự điên cuồng của Châu Lan Na dập tắt.

Tạp chí Phong ngay đến cả thông tin người y tá hôm đó chính là Châu Lan Na cũng đã đào bới ra, đây là điều mà tất cả mọi người đều không dự đoán được.

Còn Trần Nhã thì vất vả khổ sở tạo ra scandal nên cô ta sao có thể dễ dàng can tâm để bị dập đi như thế.

Vậy là, cô ta đột nhiên đi tới trước mặt mọi người, coi mình như một kẻ bị hại, nói là Tần Hàm Dịch đã phụ bạc tình cảm của cô ta.

Gặp phải tin đồn dính cả với Châu Lan Na và Trần Nhã bỗng chốc hình tượng của Tần Hàm Dịch như bị rơi xuống vực sâu, anh phải chịu sự tấn công trì trích từ bốn phía.

Giá cổ phiếu của Tần thị như tụt dốc không phanh, tất cả các cổ đông đều yêu cầu Tần Hàm Dịch ra mặt, cho bọn họ một lời giải thích.

Tần Hàm Dịch bị những tin tức đó giáng cho một đòn đả kích mạnh, cho dù là vết thương trên người vẫn chưa khỏi nhưng anh cũng vẫn phải quay trở lại công ty để chủ trì đại cục.

Vệ Ngấn phát hiện, sự việc này được tạp chí Phong làm rất khéo léo, đả kích Tần Hàm Dịch nhưng lại không để lộ ra thân phận của Tiểu Lạc Lạc, dường như không hề muốn kéo Hứa gia vào vòng xoáy này vậy.

Vệ Ngăn cũng không hề cảm thấy Hứa gia đã tác động gì, cô chỉ cảm thấy kết quả như vậy cũng tốt.

Người ngoài nói cô thế nào cô cũng không sợ, điều cô sợ nhất đó chính là người của Hứa gia bị cô làm cho liên lụy.

Cô biết, trải qua sự công kích lần này, Tần Hàm Dịch muốn đem công ty rời tới Mỹ, như vậy đã khó hơn còn khó hơn.

Cô không muốn tạo áp lực cho anh, vì thế cô không nói gì, chỉ lặng lẽ trông nom Tiểu Lạc Lạc, phối hợp với bác sĩ để điều trị cho con.

Cũng may, tình hình của Tiểu Lạc Lạc dần dần cũng được cải thiện, tuy vẫn còn biểu hiện tự kỷ nhưng ban đêm ít nhất cũng đã ngủ ngon hơn rất nhiều.

Đối với một người mẹ như cô mà nói, bất kì sự cải thiện nào cũng làm cho cô kích động tới rơi nước mắt.

Tần Hàm Dịch ban ngày sẽ đi giải quyết công việc của công ty, buổi tối bất luận muộn thế nào anh đều lái xe tới viện an dưỡng.

Và việc đầu tiên anh tới chính là thăm Tiểu Lạc Lạc, anh cũng giống như Vệ Ngăn, vừa cảm thấy áy náy, vừa cảm thấy thương Tiểu Lạc Lạc.

“Lạc Lạc hôm nay thế nào rồi?” đây là câu nói đầu tiên của Tần Hàm Dịch khi bước vào cửa.

“Tuy vẫn chưa chịu nói chuyện nhưng ban ngày cũng biết chơi cùng em rồi.” Vệ Ngăn trong lòng vừa cảm thấy đau vừa thấy chua xót, lại thêm cả một chút hi vọng.

“Lạc Lạc nhất định sẽ khỏe lại thôi.” Tần Hàm Dịch nhìn cô cười, đi tới bên cạnh Tiểu Lạc Lạc, quỳ xuống, xoa xoa đầu cậu, gọi cậu âu yếm:

“Lạc Lạc.”

Thế nhưng, Tiểu Lạc Lạc lại quay đầu sang một bên, không muốn anh động vào người.

Bàn tay Tần Hàm Dịch liền cứng đơ lơ lửng trong không trung, ánh mắt chứa đầy sự cay đắng.

“Anh đừng vội, từ từ sẽ khác.” Vệ Ngấn nắm lấy tay anh, nói an ủi.

“Anh biết rồi.” Tần Hàm Dịch gật đầu, cũng nắm lấy tay cô, có cô ở bên cạnh anh, bất luận làm gì anh đều cảm thấy rất có động lực.

“Ba....” lúc này Tiểu Lạc Lạc đột nhiên lên tiếng gọi không rõ lắm, Tần Hàm Dịch đột nhiên vui mừng nhìn Vệ Ngấn, cả hai cùng quay ra nhìn Tiểu Lạc Lạc.

Chỉ là, Tiểu Lạc Lạc không hề nhìn vào Tần Hàm Dịch, mà cậu nhìn Vệ Ngấn, đôi mắt to tròn của cậu với đầy vẻ mong chờ, tiếp tục lí nhí nói: “Muốn ba....”

Con tim Vệ Ngấn đau thắt lại, đột nhiên hiểu ra người “ba” mà Tiểu Lạc Lạc nói chính là Hứa An Ca.

“Muốn ba....” Tiểu Lạc Lạc lí nha lí nhí, hai mắt long lanh ọng nước.

Cơ thể Tần Hàm Dịch cứng đờ ra, anh muốn đưa tay ra ôm lấy Tiểu Lạc Lạc nhưng lại sợ cậu sẽ né đi.

Vốn dĩ Tiểu Lạc Lạc biết khóc là một chuyện tốt, nhưng tình hình lúc này khiến cả hai người không thể không cảm thấy thương xót.

Bọn họ có thể làm thế nào? Lại đi tìm Hứa An Ca về à?

Thế nhưng, Hứa An Ca có nợ gì gia đình ba người bọn họ đâu, bọn họ không thể gặp phải vấn đề gì cũng tìm anh đến giải quyết.

“Mẹ bế con.” Vệ Ngấn ôm lấy Tiểu Lạc Lạc, kìm nén sự đau xót trong lòng, cô bế Tiểu Lạc Lạc lắc đi lắc lại trong phòng khách, hi vọng có thể làm cho Tiểu Lạc Lạc cảm thấy bớt bất an.

Khuôn mặt của Tiểu Lạc Lạc dựa sát vào cổ Vệ Ngấn, nước mắt trong mắt cậu bé rớt xuống da cô, chỉ là giọt nước mắt nhưng cô cảm nhận nó như những mũi kim đang xuyên vào da thịt cô rồi chạy thẳng vào trái tim.

Tần Hàm Dịch nhìn hai mẹ con, anh miễn cưỡng đứng lên, kìm nén nỗi đau, đi ra khỏi căn biệt thự mà Vệ Ngấn ở, sau đó đi tới căn biệt thự mà chuyên gia tâm lý ở.

Gặp mặt bác sĩ tâm lý, anh nói ngắn gọn tình hình của Tiểu Lạc Lạc.

Bác sĩ tâm lý sau khi nghe xong, nói với Tần Hàm Dịch: “Tần tiên sinh, nếu anh muốn Tiểu Lạc Lạc sau này nhận anh thì anh không được đi tìm Hứa tiên sinh, lúc này, trẻ nhỏ sẽ nhớ mãi người mà cùng nó đi ra khỏi nỗi ám ảnh. Tình cảm của cậu bé với Hứa tiên sinh vốn đã sâu đậm, nếu như Hứa tiên sinh lại đến để cùng cậu bé vượt qua chuyện này vậy thì sau này Tiểu Lạc Lạc sẽ càng không có cách nào đón nhận sự thực Hứa tiên sinh không phải là cha đẻ của nó.”

“Thế nhưng, lúc này, tôi không để nó lại gần Hứa An Ca sẽ khiến cho tâm hồn trẻ thơ của nó bị tổn thương.” Anh cũng không muốn con trai mình gọi người khác là ba nhưng lỗi lầm là do bọn họ tạo ra, không nên để cho một đứa trẻ phải chịu đựng sự đau khổ.

“Có thể, bây giờ anh cảm thấy không để cho nó gặp Hứa tiên sinh là rất tàn nhẫn, nhưng, đợi tới khi tình cảm của cậu bé đối với Hứa tiên sinh quá sâu nặng, tới lúc đó anh lại nói với nó rằng anh mới là cha đẻ của nó thì điều này sẽ càng tàn nhẫn hơn, trừ khi, cả đời này anh nguyện sẽ không

vạch trần sự thực này, vậy thì cậu bé mới không bị tổn thương, hơn nữa, nếu như đợi tới khi đứa trẻ hiểu chuyện rồi mới nói ra sự thật, Tiểu Lạc Lạc sẽ sinh ra tâm lý nổi loạn.” Bác sĩ tâm lý phân tích cho anh.

“Sao có thể cả đời không nói ra sự thật chứ, Hứa An Ca sớm muộn cũng phải kết hôn sinh con.” Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng, anh không ngừng đấu tranh, không làm thế nào để thoát ra được.

“Vì thế, Tần tiên sinh, tôi khuyên anh, tốt nhất là nên quan tâm tới Tiểu Lạc Lạc nhiều hơn, cùng cậu bé vượt qua nỗi ám ảnh, mới là cách tốt nhất. Trẻ con rất dễ nhớ những gì tốt đẹp của người khác, chỉ cần anh thật tâm đối đãi với nó thì đây là cơ hội tốt thể anh lật đổ vị trí của Hứa tiên sinh trong lòng Tiểu Lạc Lạc.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh, bác sĩ Đặng.” Tần Hàm Dịch gật đầu, đứng lên: “Không làm phiền bác sĩ Đặng nữa, việc của Tiểu Lạc Lạc vẫn phải nhờ anh để tâm giúp.”

“Vâng, để tôi tiễn Tần tiên sinh.” Bác sĩ Đặng cũng đứng lên, tiễn Tần Hàm Dịch ra ngoài.

Còn Tần Hàm Dịch sau khi rời khỏi nơi ở của bác sĩ Đặng anh không lập tức về căn biệt thự của Vệ Ngấn, mà một mình đứng trong gió lạnh, không ngừng đấu tranh tư tưởng....

Bác sĩ Đặng có thể nói lí tính như vậy đó là vì Tiểu Lạc Lạc không phải con của anh ấy mà anh ấy chỉ đơn thuần là một bác sĩ điều trị cho bệnh nhân.

Nhưng, anh là cha của Tiểu Lạc Lạc, anh không thể nhắm mắt nhìn Tiểu Lạc Lạc đau khổ, vượt qua những khó khăn như vậy khi mà mới có bốn tuổi đầu.

Chỉ là, anh càng rõ hơn, nếu anh nhất thời mềm lòng thì sau này tình hình sẽ càng khó giải quyết hơn....

Rốt cuộc anh phải làm thế nào thì mới là tốt nhất cho Tiểu Lạc Lạc?

Anh hận không thể đem tất cả những gì mình có đều trao hết cho Tiểu Lạc Lạc, anh chỉ hi vọng cậu sớm hồi phục, không phải chịu đựng những đau khổ đó nữa.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Phẩm Chất Quý Ông (1)

Khi Tần Hàm Dịch quay về, Vệ Ngấn đã đỡ Tiểu Lạc Lạc ngủ rồi, cô làm hai món ăn đơn giản đặt lên bàn, thấy anh vào cửa, cô bèn đi ra đón.

“Anh ở đây ăn hay là về rồi ăn?” cô biết, ở căn biệt thự của anh có đầu bếp chuyên nghiệp phục vụ anh và Tần lão phu nhân.

Vốn anh cũng đã thuê đầu bếp cho cô nhưng đã bị cô từ chối.

Cô không thích có người đi đi lại lại trong nhà, hơn nữa, Tiểu Lạc Lạc vốn đã sợ người lạ, cô càng không thể không thận trọng.

“Dĩ Muội....” Tần Hàm Dịch kéo tay cô, thở dài một tiếng rồi mới nói: “Em có định để Tiểu Lạc Lạc gặp Hứa An Ca không?”

Vệ Ngấn đờ người ra, sau đó liền không chút do dự mà lắc đầu.

“Có thể là gặp Hứa An Ca rồi Lạc Lạc sẽ nhanh hồi phục hơn.” Anh không thể không nói ra những ưu nhược điểm của chuyện này nói ra với cô.

“Em cũng đã nghĩ thế.” Vệ Ngấn trả lời rất bình tĩnh: “Thế nhưng, chúng ta không thể cứ mãi liên lụy tới An Ca, anh ấy sau này cũng phải kết hôn, cũng còn phải có con của anh ấy, em không hi vọng người vợ sau này của anh ấy sẽ để ý tới sự tồn tại của Lạc Lạc.”

Dù sao thì Tiểu Lạc Lạc không phải là ai khác mà là con của người phụ nữ anh đã thích nhiều năm như vậy, bất kì người phụ nữ nào cũng không thể không có một chút để bụng nào.

“Thế nhưng, Lạc Lạc...” Tần Hàm Dịch rất cuộc thì vẫn thương con, thậm chí nếu cả đời nó không gọi anh là ba anh cũng vẫn hi vọng nó có thể vui vẻ mà lớn lên.

“Chỉ cần chúng ta thật tâm làm cha mẹ, luôn ở bên cạnh con vượt qua cửa ải khó khăn này, chúng ta không thể vừa có chuyện đã kéo người khác vào, bây giờ tuy là khó khăn nhưng kiểu gì cũng có ngày con sẽ khá lên.” Vệ Ngấn kiên quyết, cô muốn cô và Hứa An Ca cắt đứt hoàn toàn, như vậy thì anh mới có thể bắt đầu lại từ đầu.

Cô đã làm liên lụy anh bao nhiêu năm rồi, cô không thể ích kỉ thêm nữa.

Thực ra, cô chưa từng nói với Hứa An Ca, đúng là cô đã từng nghĩ, đợi tới khi cô báo thù xong cô sẽ ở bên anh và Tiểu Lạc Lạc.

Chỉ là, thế sự khó lường, cô không ngờ rằng, kết quả lại thành ra thế này.

Nếu lúc trước cô có thể từ bỏ hận thù, có lẽ cô đã có thể cùng anh sống một cuộc sống yên bình đến hết đời ở Vân Nam, thế nhưng nếu từ bỏ hận thù thì tình yêu trong trái tim cô lại không có cách nào xóa đi được.

Như vậy, đối với Hứa An Ca có thực sự không công bằng không?

Đến đến đi đi, bây giờ tất cả mọi chuyện đều được ấn định rồi, cô không muốn truy cứu ai đúng ai sai nữa, hoặc quyết định thế nào là đúng, quyết định thế nào là sai, cô chỉ muốn sống thật một lần với trái tim mình.

Giống như những gì Hứa An Ca đã nói, anh đã từng cố gắng, đã từng nỗ lực, cho dù tất cả không được như anh mong muốn nhưng anh vẫn không oán giận, không hối hận.

Bây giờ tâm trạng của Vệ Ngấn cũng như vậy, cô chỉ muốn nỗ lực một lần, những điều do dự khác cô không muốn nghĩ nữa.

“Ừm, so với việc để con đau thêm một lần nữa chẳng bằng để con có thể hồi phục hoàn toàn.” Tần Hàm Dịch gật đầu, anh cũng tỏ vẻ đồng ý.

“Đúng, chỉ cần chúng ta yêu thương chăm sóc con hết lòng, em tin Lạc Lạc nhất định sẽ cảm nhận được.” Vệ Ngấn nhìn anh cười, cầm lấy tay anh, trong ánh mắt sáng lên sự hi vọng.

Chẳng phải vẫn nói, sau đại họa thì thường có phúc à? Vệ Ngấn nguyện tin rằng, tương lai của Tiểu Lạc Lạc nhất định sẽ tràn ngập niềm vui.

Bất luận giữa cô và Tần Hàm Dịch sẽ thế nào, cô sẽ đều không làm tổn thương Tiểu Lạc Lạc, cô sẽ không làm một người mẹ không làm tròn chức trách nữa.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Tần Hàm Dịch kéo tay cô, đi về phía bàn ăn.

Hai người ngồi xuống, Vệ Ngấn đưa bát cơm cho anh, nhìn cầm đũa lên, cô nhìn anh hồi lâu nhưng vẫn không lên tiếng.

“Có gì muốn hỏi anh à?” Tần Hàm Dịch đặt bát đũa xuống, nhìn cô hỏi lại rất nghiêm túc.

“Chúng ta ăn cơm trước đã, nói sau.” Vệ Ngấn gắp một miếng thức ăn đặt vào bát anh.

“Có phải em muốn hỏi anh về những tin tức được đăng trên báo không?” Tần Hàm Dịch nhìn thấu tâm tư của cô.

“Vâng.”

“Giữa anh và Trần Nhã không hề có bất kì quan hệ gì, chẳng qua là khi quen biết cô ấy, sự kiên định của cô ấy làm cho anh nhớ tới em của ngày xưa, vì thế anh đã đưa tay ra giúp đỡ cô ấy. Nhưng hóa ra không phải tất cả mọi người đều giống như em, bất luận là đứng ở vị trí nào cũng đều không thay đổi.” Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng, đối với Trần Nhã anh không có bất kì mong đợi gì, việc giúp đỡ chỉ là tiện thể mà thôi, đương nhiên cũng không có bất kì sự thất vọng nào, anh nói rõ ra với Vệ Ngấn như vậy chẳng qua là không muốn cô hiểu lầm anh mà thôi.

“Thực ra, tất cả mọi người đều thay đổi rồi, sao em có thể không thay đổi chứ!” Vệ Ngấn nói một câu cảm thán.

“Em cho dù là thay đổi cũng là thay đổi để tốt hơn.” Tần Hàm Dịch nhìn thẳng vào mắt cô với ánh mắt thâm tình, đối với anh mà nói, cho dù bây giờ khó khăn gian khổ có nhiều hơn nữa, chỉ cần có cô ở bên cạnh anh thì anh đều cảm thấy không khổ.

“Đó là bởi vì chỉ có anh nhìn ra được những điều tốt đẹp của em.” Vệ Ngấn khẽ cười, cầm bát lên: “Ăn cơm đi! Để lâu nguội hết bây giờ.”

“Vâng, thưa vợ!” Tần Hàm Dịch lập tức chấp hành mệnh lệnh, cầm bát đưa lên.

Vệ Ngấn bật cười trước câu nói của anh, trong lòng cô cảm thấy thật hạnh phúc, hi vọng cảm giác này sẽ kéo dài mãi.

Cao Thiên Du muốn bản thân tập trung tinh thần làm việc nhưng làm thế nào cũng không tập trung được.

Cuối cùng, chỉ có thể gập tập tài liệu trên tay lại, đứng lên, đi tới phía đối diện ghế sofa, nhìn người đàn ông nằm dài trên ghế, nheo mày lại.

“Vợ à, em xong việc rồi à?” Cảnh Hạo lập tức đứng lên, cười cười nhìn Cao Thiên Du, anh ôm lấy eo cô: “Chúng ta đi ăn cơm đi!”

“Thôi đi, em còn rất nhiều công việc phải làm.” Cao Thiên Du muốn đẩy tay anh ra nhưng ai mà biết được con người này nhất định không chịu buông tay.

“Vợ à, có bận hơn nữa thì cũng phải ăn cơm thứ! Ăn xong anh sẽ đưa em quay về đây luôn.” Cảnh Hạo nhanh như chớp hôn lên má Cao Thiên Du một cái.

Nghe anh gọi mình cứ “vợ ơi vợ à” mà Cao Thiên Du cảm thấy sờn gai ốc lên, con người này rốt cuộc làm sao đấy?

Sao cô không biết, bắt đầu từ khi nào mà quan hệ giữa bọn họ trở nên tốt thế này.

Cô xoa xoa cái đầu đang ong lên, đột nhiên lại nhớ tới lời anh nói hai ngày hôm trước, chẳng lẽ anh thực sự định theo đuổi cô?

Không, cô không tin, tính cách Cảnh Hạo phong lưu như thế, cô tà tin rằng anh chơi ở ngoài thấy chẳng có gì thú vị nữa mới đổi phương thức để tiếp tục chơi mà thôi.

Đáng tiếc, cô không muốn trở thành người có thể chơi cùng anh.

“Cảnh Hạo, nếu anh còn tới làm phiền em thì em sẽ ly hôn với anh.” cô nhìn anh chăm chăm, nói cảnh cáo chứ không hề giống như nói đùa.

“Nếu anh không kí tên vào đó thì em có ly hôn được không?” Cảnh Hạo cũng không tức giận, ngược lại còn nói dương dương tự đắc.

“Anh....” Cao Thiên Du tức nhưng không nói được lời nào, anh liền tranh thủ kéo tay cô ra ngoài.

Cô không muốn có mâu thuẫn gì gay gắt với anh ở công ty, để người ngoài nhìn thấy sẽ cười cho, càng không muốn xuất hiện trên mặt báo, vì

thế chỉ có thể cùng anh đi ra khỏi phòng làm việc.

Cảnh Hạo thấy bản thân mình đã thành công trong việc lôi cô ra ngoài, trên miệng không thể không nở một nụ cười đắc thắng.

Chỉ là, sự chú ý của Cao Thiên Du không hề hướng về phía anh, vì thế cô cũng không chú ý thấy.

Cảnh Hạo không hề phật lòng trước sự thờ ơ của Cao Thiên Du, dù gì thì cũng là lỗi của tự bản thân anh đã làm cho cô không còn tin được anh nữa rằng lãng tử như anh mà cũng có ngày quay đầu.

Cảnh Hạo cũng không biết bản thân mình làm sao nữa, lại thích kiểu người như Cao Thiên Du, trước đây anh cứ nghĩ có đánh chết anh anh cũng sẽ không cần tới phụ nữ. Hoặc ít nhất là nếu mà có lý do thì không còn gọi là yêu nữa.

Yêu, vốn dĩ là đã bị tê liệt.

Hai người cùng nhau đi ra bãi đỗ xe, Cao Thiên Du không lái xe mà ngồi cùng với xe của Cảnh Hạo, cô dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, điều hòa sự mệt mỏi của cơ thể.

Ngày hôm qua, cô nhận được điện thoại của Diệp Dĩ Muội, biết được quyết định của cô bạn thân.

Với tư cách là bạn, cô không muốn bình luận đúng sai, cô chỉ có thể ủng hộ.

Thế nhưng, những ngày gần đây tạp chí Phong lại tiếp tục đả kích Tần Hàm Dịch, điều này làm cho Cao Thiên Du không thể không cảm thấy bức dọc trong lòng.

Cô biết, Lục Danh Dương vẫn luôn nhớ sự việc năm xưa, vì thế bây giờ anh ta mới càng ngày càng điên cuồng như vậy.

Cô luôn cảm thấy sự việc bởi vì cô mà thành, là cô không giải quyết dứt điểm được quan hệ giữa cô và Lục Danh Dương, nên anh ta mới hận như vậy.

Cảnh Hạo nhìn hai hàng lông mày của cô đang nheo lại, anh đưa tay lên xoa xoa vào trán cô rồi lên tiếng nhẹ nhàng: “Đừng tự trách mình nữa, anh cảm thấy Lục Danh Dương không phải là vì em đâu.”

Cao Thiên Du đờ người ra, cô mở mắt, dùng ánh mắt cầu xin sự giải thích để nhìn anh.

“Lục Danh Dương nhắm vào Tần Hàm Dịch như vậy, người của Tần gia không có lý gì mà không đối phó với anh ta.” Lúc này Cảnh Hạo không còn thái độ bồn chồn như bình thường nữa, anh thay cô phân tích với thái độ rất nghiêm túc và lý trí.

“Em cũng nghĩ tới vấn đề này, thế nhưng theo như em được biết thì Lục Danh Dương không có chỗ dựa nào rất vững chắc cả.” Cao Thiên Du vừa nghe đã hiểu ý anh.

“Anh ta chắc chắn có, bởi vì chủ ý của anh ta đã nhắm về phía Lam gia.” Cảnh Hạo cười lạnh lùng, anh cảm thấy Lục Danh Dương thực sự đúng là không biết sống chết, không cần nói tới Lam lão gia sẽ thế nào, chỉ cần nói tới Lam Dư Trạch, anh ta cũng sẽ không tha cho Lục Danh Dương.

“Anh ta nhắm vào Lam gia? Lẽ nào, chỗ dựa của anh ta chính là kẻ thù chính trị của Lam gia?” Cao Thiên Du giật mình, lập tức đoán ra.

“Rất có khả năng.” Cảnh Hạo gật đầu, điều Cao Thiên Du đoán cũng gần giống với suy nghĩ của anh.

“Chẳng trách anh lại đột nhiên đối xử với em tốt như vậy, đây là vì muốn kích động Lục Danh Dương, muốn báo thù anh ta à?” Cao Thiên Du ngay lập tức liên tưởng tới những hành động kì lạ gần đây của Cảnh Hạo.

“.....” Cảnh Hạo đúng là cặn lười, thế này là thế nào? Tự châm lửa đốt mình à?

Anh thực sự bị oan, chẳng qua là anh không muốn cô áy náy, cho rằng Lục Danh Dương là vì cô mới điên cuồng như vậy.

==

Thực ra, cô cũng không nghĩ xem, người đàn ông lí trí như Lục Danh Dương sao lại làm những việc không phân tốt xấu thế chứ?

“Vợ à, em có cảm thấy có vẻ như rất âm mưu không? Anh ta báo thù Lam gia thì có quen hệ gì với anh? đừng quên, anh họ Cảnh.” Cảnh Hạo liếc nhìn Cao Thiên Du rồi đạp chân ga, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

“Anh thực sự không định quản việc này?” Cao Thiên Du nhìn anh, không tin anh có thể không có chút tình thân gì như vậy.

Thế lực của Lam gia như thế, không nhất định đã cần tới sự giúp đỡ của anh, nhưng sao cô lại cảm thấy, nhìn anh không quản như vậy, đây không phải là phong cách của anh.

Nhìn bề ngoài thì anh phong lưu vô tình, nhưng thực ra anh là người trọng tình hơn ai hết.

“Chỉ cần đừng làm hại tới anh hai anh thì anh chẳng quan tâm gì.” Cảnh Hạo trả lời để thỏa mãn trí tò mò của cô.

“Lam Dư Khê bây giờ chỉ sống trong thế giới chỉ có mình anh và những người anh quan tâm, kể cả là người đứng đằng sau Lục Danh Dương

có nhằm vào người của Lam gia thì anh cũng sẽ không đối phó với anh ta.” Cao Thiên Du lên tiếng nhắc nhở anh.

“Không phải nhất định phải đối phó với anh ta thì anh ấy mới đau khổ.” Cảnh Hạo vừa nghĩ tới Vũ Thái Ninh anh liền cảm thấy đau đầu, anh lại hỏi Cao Thiên Du: “Nếu một người mà em đã nhớ thương mười năm, áy náy mười năm, đau khổ mười năm, em đã tưởng rằng người đó đã chết rồi, đột nhiên lại trở về bên cạnh em thì em sẽ cảm thấy thế nào?”

“Em cảm thấy rất đổi ngạc nhiên.” Cao Thiên Du hơi co người lại, trước sau liên tưởng cô lập tức hỏi: “Người đó, có phải là người mà anh hai thích không?”

“Ừm.” Cảnh Hạo trả lời, cũng không có ý muốn giấu cô.

Dù sao thì anh cũng đã quyết định sống với cô cả đời.

Bây giờ, ngăn Lục Danh Dương lại là điều thứ yếu, chỉ cần là Vũ Thái Ninh, nếu cô ta làm ra chuyện gì điên cuồng thì những việc này mới là thực sự khó giấu nổi.

“Em nghe Dĩ Mọii nói, Lam Dư Khê là một người rất trọng tình cảm, chắc là anh ấy sẽ rất hi vọng người đó vẫn còn sống!” Cao Thiên Du trả lời anh.

“Thế nhưng nếu người phụ nữ đó đã từng ở cùng với anh cả mười năm thì sao?” Cảnh Hạo vừa nói tới việc này lại thấy bực, lại hận Lam lão gia.

Năm xưa nếu không phải ông ta phái Lam Dư Trạch đi giải quyết việc của Vũ Thái Ninh thì tất cả cũng đã không diễn biến tới mức này rồi.

“.....” Cao Thiên Du giật mình, tròn xoe hai mắt, một lúc sau mới miễn cưỡng lên tiếng: “Vậy anh định làm thế nào?”

“Lục Danh Dương đã tìm tới người con gái đó, muốn mượn tay cô ta để làm cho Lam gia nội chiến, chỉ cần cô ta không nhúng tay vào, nếu như người cô ta yêu là anh cả thì sự việc cũng sẽ không nghiêm trọng, tính cách của anh Hai anh hiểu, anh ấy nhất định sẽ chúc phúc cho bọn họ.”

Cảnh Hạo vò đầu, rõ ràng đây là vấn đề không hề đơn giản.

“Vậy thì phải xem người cô ấy yêu là ai rồi.” Cao Thiên Du thở dài một tiếng, không cần hỏi nhiều, trong chuyện này nhất định là có một mối nghiệt duyên.

“Anh không tin, cô ta ở bên anh cả mười năm mà không có một chút tình cảm nào, con tim của phụ nữ các em, điều khác biệt nhất chính là mềm yếu, dễ bị động lòng nhất có đúng không?” Cảnh Hạo nói câu này một là dùng để nói Vũ Thái Ninh, nữa là cũng muốn biết con tim cô liệu sẽ rung động trước anh hay không.

“Nhưng nếu phụ nữ một khi đã hận thì sẽ thật sự rất hận.” Cao Thiên Du đương nhiên hiểu ý anh muốn nói, cô quay đầu nhìn anh với ánh mắt kiên định và lạnh lùng: “Giống như năm xưa em đối với Lục Danh Dương, bất luận anh ta có níu kéo thế nào em vẫn không cho anh ta bất kì cơ hội nào.”

Câu nói cuối cùng của Cao Thiên Du vốn là để đả kích Cảnh Hạo nhưng ai mà biết được Cảnh Hạo không những không hề bị đả kích, miệng anh lại còn mỉm cười, tiếp lời cô anh nói: “Đó là vì căn bản em không hề yêu anh ta. Nếu em yêu rất đơn thuần thôi thì em sẽ tức anh ta, sẽ phẫn nộ với anh ta, nhưng sau khi tức giận thì chắc là em sẽ cùng anh ta tìm cách để níu kéo, sửa sai, chứ không phải là chỉ một lần sai lầm mà đã như vậy.”

“.....” Cao Thiên Du chẳng biết nói gì nữa, nét mặt thì có vẻ bất mãn với lời nói của anh nhưng trong lòng thì chấp nhận những lời anh vừa nói.

Và những lời của anh cô sớm đã suy nghĩ tới trước đây. Chỉ là, cô không muốn thừa nhận những điều này trước mặt Cảnh Hạo mà thôi.

“Kể cả không có sự việc của Tần Hàm Dịch, thì sớm muộn em cũng sẽ chia tay với anh ta, việc của Diệp Dĩ Muội chẳng qua chỉ giống như cái ngòi châm lửa mà thôi, lại thêm với việc tình trạng quan hệ không mấy tốt đẹp của hai người.” điều cô không muốn nói thì anh đã nói thay cô.

“Anh đổi chủ đề rồi.” Cao Thiên Du nhìn anh với ánh mắt phẫn nộ.

“Được, quay về chuyện chính, em có ý tưởng gì hay không?” Cảnh Hạo thực sự sợ chọc cô tức giận, cô sẽ nhảy khỏi xe, vậy là anh không dám nói thêm nữa.

“Nếu anh đã biết vấn đề là ở Vũ Thái Ninh, vậy thì ra tay đối với cô ta là được rồi.” Cao Thiên Du suy nghĩ một lát, lại có chút tò mò rồi hỏi: “Có điều, có một việc rất kì lạ, nếu mục tiêu của Lục Danh Dương và người đứng đằng sau anh ta đều là Lam gia, vậy thì tại sao anh ta lại còn không buông tha cho Tần Hàm Dịch?”

“Cũng có thể là đang so đo với em, nói không chừng thì là như vậy, có điều, em quản anh ta làm gì! Chẳng qua cũng chỉ là một con chó điên chạy đi lung tung cắn người.” Cảnh Hạo nói tổng kết ngắn gọn.

“Cảnh tiên sinh, phiền anh đừng có phỉ báng người khác như thế!” Cao Thiên Du không vui nhắc nhở anh, cô không phải vì tức giận thay cho Lục Danh Dương mà đơn giản chỉ là không thích kiểu nói như vậy.

“Anh nói sai à?” Cảnh Hạo nhướn mày, tiếp tục nói: “Lục Danh Dương bây giờ giống như một kẻ điên, không ngừng bôi xấu danh tiếng của Tần Hàm Dịch, dường như kiếp trước anh ta có thù với Tần Hàm Dịch vậy. Có điều, lần này anh ta vẫn còn chút tính người, không kéo Diệp Dĩ Muội vào, bằng không thì cô bạn tốt đó của em sẽ gặp phải khó khăn đấy.”

“Đúng thế! Lần này tạp chí Phong không hề nhắc tới một chút nào vấn đề tình cảm nào của Diệp Dĩ Muội cũng như thân thế của Tiểu Lạc Lạc.” Cao Thiên Du cũng không nhìn thấu được, lần này Lục Danh Dương đột nhiên lại nể tình như thế liệu có phải là bên trong còn có nguyên nhân gì khác nữa không.

“Đợi rồi xem đi! Nếu có mục đích thì sớm muộn cũng sẽ lộ ra, không thể giấu cả đời được.” Cảnh Hạo không hề vội vàng đoán xem Lục Danh Dương có mục đích gì vì dù có đoán ra thì cũng chưa chắc đã là thật.

“Ừm.” Cao Thiên Du thở dài trong lòng một tiếng, ngả lưng dựa vào ghế, lúc này con tim cô còn mệt mỏi hơn cả lúc trước.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Phẩm Chất Quý Ông (2)

Bất luận Cao Thiên Du yêu Lục Danh Dương có chỉ đơn thuần là tình yêu hay không, hay còn trách anh ta về chuyện năm xưa, cô đều hi vọng anh ta có thể sớm tỉnh ngộ, đừng tiếp tục sai lầm nữa.

Những người mà bây giờ anh ta đang đối phó đều là những người rất có thể làm cho những nỗ lực của anh ta trong bao nhiêu năm nay đều bị phá hủy trong chốc lát.

Cảnh Hạo quay đầu sang nhìn cô một cái rồi lại quay đầu về, anh tập trung lái xe, không nói thêm câu nào nữa.

Anh biết trong lòng cô đang nghĩ gì, anh không muốn ngăn cản, bởi vì mỗi người đều có quá khứ của riêng mình.

Nếu như anh thực sự so đo thì anh tội của anh từ trước tới nay gộp lại không hề ít.

Cao Thiên Du luôn nhắm mắt lại, cũng không hỏi Cảnh Hạo rốt cuộc sẽ đưa cô đi đâu.

Chiếc xe đi trên đường tầm khoảng nửa tiếng đồng hồ, Cảnh Hạo mới dừng lại trước một nhà hàng ăn lẩu.

Cao Thiên Du cảm giác được xe đã dừng lại, cô mới mở mắt ra, nhìn ra phía ngoài, lúc này những chiếc đèn lồng đã được thắp lên.

Cảnh Hạo bỏ dây an toàn ra, xuống xe, anh nhanh chân đi sang phía bên cửa xe cô ngồi, mở cửa xe ra, đưa tay ra như một quý ông!

Cao Thiên Du lườm anh một cái, không nắm vào tay anh mà tự mình xuống xe, anh tưởng anh đang tham gia hội nhảy chắc?

“Vợ à, em còn nhớ nơi này không?” Cảnh Hạo hỏi hào hứng.

“Quán lẩu này cũng được.” Cao Thiên Du trả lời một câu không đúng với câu hỏi lắm, bỏ qua sự thất vọng của Cảnh Hạo, cô đi thẳng về phía cửa của quán.

Thực ra cô biết anh đang hỏi điều gì.

Chẳng phải là đang nhắc cô quán lẩu này là quán mà lần đầu tiên bọn họ cùng ăn với nhau mà cô đã chơi xỏ anh à?

Trí nhớ của cô không phải tốt lắm nhưng những việc làm lần đầu tiên cô đều có thể ghi nhớ.

Hơn nữa, về sau khi có thời gian, cô cũng đã tới đây một mình mấy lần.

Chỉ là, một mình một nồi lẩu cô luôn cảm thấy rất cô độc, rất cô đơn....

Tần Hàm Dịch ăn cơm trong căn biệt thự của Vệ Ngấn xong thì cũng ngồi lại cùng Vệ Ngấn một lúc sau đó mới trở về căn biệt thự của mình.

Thực ra bây giờ anh không muốn quay về, không muốn gặp Tần lão phu nhân.

Tần lão phu nhân không công nhận Vệ Ngấn, anh cảm nhận thấy điều đó.

Nếu nói, bà ta cứ phản đối thẳng thừng ra thì anh còn không cảm thấy có gì.

Nhưng, bà ta không nói gì cả, đem tất cả ấp ủ trong lòng, như vậy thì anh mới cảm thấy đáng sợ.

Kể từ khi anh biết Tần lão phu nhân lừa dối anh, làm cho anh tưởng rằng Diệp Dĩ Muội và mình có quan hệ huyết thống, sau lần đó anh không còn tin tưởng vào người bà nội này nữa.

Thậm chí anh còn từng nghi ngờ, năm xưa bà nội cứ một mực để cho Diệp Dĩ Muội vào Tần gia cũng là có nguyên nhân cả.

Nếu không có nguyên nhân, chỉ đơn thuần là thực lòng đối tốt với một người, vậy thì sao chưa được bao lâu sau đó là tuyệt tình như vậy chứ?

Nhưng, anh không muốn quay về thì cũng phải quay về. Bởi vì anh biết, anh càng không về, càng dính lấy Diệp Dĩ Muội như bóng với hình không rời nhau thì càng làm cho bà nội anh tức giận.

Bây giờ, anh bận bù đầu tối mắt với chuyện của Tần thị, nếu bà nội muốn làm gì đó thì anh cũng chẳng phòng được.

Vì thế, anh chỉ có thể tạm thời cân bằng mối quan hệ ở cả hai phía, đợi tới khi mọi việc của Tần thị ổn định rồi, anh có thể đưa Diệp Dĩ Muội rời đi, lật bài ngửa với Tần lão phu nhân.

Anh vừa bước chân vào phòng khách thì đã nghe thấy tiếng nói nói cười cười của hai người phụ nữ, thấy anh bước vào tiếng nói cười liền ngừng lại và cùng quay đầu ra nhìn anh.

“Hàm Dịch, anh về rồi à?” Hạ Lam lên tiếng ngọt ngào, cô ta biết, Tần Hàm Dịch đi về từ chỗ Diệp Dĩ Muội nhưng cô ta vẫn giả vờ như không biết, chỉ coi như anh vừa mới tan làm.

Lời của Tần lão phu nhân cô ta đã ghi nhớ trong lòng, quyết định sẽ không xung đột gì với Tần Hàm Dịch nữa.

Còn về những hành động của Tần Hàm Dịch thì Hạ Lam trong lòng tuy là rất tức giận nhưng lại không có cảm giác đau khổ như đối với Hứa An Ca.

Hạ Lam ý thức điều khác thường như vậy nhưng cô ta không muốn suy nghĩ lại, cô ta chỉ muốn sau khi mọi thứ kết thúc, cô ta thẳng được Diệp Dĩ Muội một lần.

“Ừm.” Tần Hàm Dịch đáp lại cô ta một tiếng rồi nhìn sang phía Tần lão phu nhân: “Bà nội.”

“Ừm, mệt rồi thì đi nghỉ sớm đi!” Tần lão phu nhân biểu hiện ra ngoài vẫn là hình ảnh của một người bà rất dai lượng.

Tần Hàm Dịch không hề nghe theo lời bà ta lên lầu mà anh nói: “Bà nội, cháu có vài lời muốn nói với bà.”

“Được.” Tần lão phu nhân nhìn Hạ Lam: “Lam Lam, cháu ở dưới này đợi bà một lát nhé!”

“Vâng ạ, thưa bà!” Hạ Lam cười tươi như không có chuyện gì, giống như một cô gái khuê các hiểu chuyện.

Nhưng, người ở trong căn phòng này, làm gì có ai không biết là cô ta đang đóng kịch!

Tần Hàm Dịch kể từ lúc bước vào phòng anh hầu như cũng chẳng nhìn Hạ Lam.

Bởi vì anh cảm thấy vấn đề bây giờ không phải là ở Hạ Lam mà là ở Tần lão phu nhân.

Nếu không phải có người cho Hạ Lam hi vọng thì cô ta sẽ không đường hoàng vào nhà hàng ngày như vậy, Hạ Lam có thay đổi hơn nữa

cũng sẽ không thay đổi tới mức mà không còn chút lòng tự trọng nào.

Hai bà cháu đi lên lầu, Tần lão phu nhân thực ra đã đoán ra Tần Hàm Dịch định nói gì với bà ta nhưng bà ta vẫn giả vờ như không biết.

Tần Hàm Dịch nhìn thẳng vào Tần lão phu nhân, nói thẳng vào vấn đề chính: “Bà nội, bà đừng cho Hạ Lam hi vọng nữa, dù là bà muốn làm chuyện tốt nhưng bà cũng biết rõ rằng, cháu không có ý gì với Lam Lam cả, cháu và cô ấy mãi mãi không thể nào đến với nhau. Cô ấy cũng không còn nhỏ nữa, để cho cô ấy đi tìm hạnh phúc của bản thân mình đi!”

Năm năm trước, tuy là anh giải quyết việc kinh doanh hay đứng trên thương trường anh làm việc đều rất quyết đoán, sáng suốt ; thế nhưng trong chuyện tình cảm thì anh lại như một người hồ đồ.

Nhưng, trải qua quá nhiều chuyện như vậy, anh đã học được cách làm thế nào để giải quyết chuyện tình cảm của mình, anh không muốn làm liên lụy tới ai cả, bất luận là ai nợ ai, nếu đã không thể ở bên nhau thì hãy để cho đối phương được tự do. Nếu cứ mập mờ không rõ ràng thì người cuối cùng đau khổ vẫn là Hạ Lam.

“Hàm Dịch, cháu không nên nói những lời này với bà.” Tần lão phu nhân ra vẻ như sự việc không hề liên quan gì tới ba ta.

“Bà nội, cháu đã nói tới nước này rồi, bà đừng để cho cháu phải hận bà.” Tần Hàm Dịch nhìn Tần lão phu nhân đau khổ: “Tâm trạng cháu, kể cả là ông nội dưới hoàng quyền có biết thì cũng không hi vọng bà nội phá hủy hạnh phúc của nhiều người như vậy đâu.”

“Hàm Dịch, bà không hiểu cháu đang nói gì, Hơn nữa, đây là cái thái độ nói chuyện của cháu với bà đấy à?” Tần lão phu nhân sầm mặt xuống, tiếp tục giả vờ như không biết gì.

“Bà à, thực ra cháu thật sự không hiểu, tại sao bà năm năm sau lại không chịu đón nhận Dĩ Muội nữa? Năm năm trước, chẳng phải bà đã ép cháu phải cưới cô ấy à?” Tần Hàm Dịch nhìn thẳng vào mắt Tần lão phu nhân với đầy vẻ hoài nghi, cố gắng để chú ý sự thay đổi của bà ta.

Tần lão phu nhân thần sắc đơ lại trong vài giây ngắn ngủi nhưng Tần Hàm Dịch đã phát hiện ra.

Anh đã có thể chắc chắn, trong chuyện này nhất định có vấn đề gì đó tồn tại mà anh không biết.

“Mẹ cháu thuê người giết chết mẹ của Diệp Dĩ Muội, cháu tưởng là cô ta còn có thể thật lòng thật dạ yêu cháu à? cô ta quay về là để báo thù thôi. Bà không hi vọng đặt một quả bom hẹn giờ bên cạnh cháu, nhưng bà vẫn nói câu đó, nếu như cháu không buông bỏ được thì cháu vẫn có thể thử với cô ta, bà nội sẽ không ngăn cản cháu đâu.” Tần lão phu nhân với sắc mặt bình tĩnh trả lời anh, cái ngữ khí không chút né tránh đó dường như đang nói rõ sự thật tâm của bà ta.

“Bà nội, cháu đang nói vấn đề của Lam Lam với bà, bất luận Dĩ Muội quay về có phải để báo thù hay không, cháu có thể ở bên cô ấy hay không, cháu đều không muốn kéo Lam Lam vào những chuyện này.” Tần Hàm Dịch không muốn thảo luận vấn đề của Diệp Dĩ Muội với Tần lão phu nhân, đó là việc của tự bản thân anh, lần này bất luận Tần lão phu nhân có đồng ý hay không thì anh sẽ đều nắm lấy tay cô, sẽ không bỏ ra một lần nào nữa.

Anh cũng chỉ hi vọng, bà nội có thể buông tha cho Hạ Lam.

“Cháu vẫn quan tâm đến Lam Lam.” Tần lão phu nhân nghe anh nói liền nhắc nhở anh.

“Bà à, cháu chỉ là không muốn cô ấy trở thành Châu Lan Na thứ hai thôi.” Tần Hàm Dịch trả lời với vẻ bất lực.

Việc của Châu Lan Na là do một tay anh tạo thành, nếu như năm năm trước sau khi anh biết những việc Châu Lan Na làm và giao cô ta cho cảnh sát thì sự việc có lẽ đã không đến mức độ như bây giờ.

Là một tay anh châm lửa cho sự hận thù, anh đã biết sai rồi.

Vì thế anh không muốn tiếp tục sai thêm nữa.

“Lam Lam sẽ không đâu, gia đình con bé giáo dục nó rất tốt.” Tần lão phu nhân trả lời anh không chút do dự.

Không phải là bà ta thực sự cảm thấy Hạ Lam sẽ không làm những chuyện như Châu Lan Na mà là bà ta sẽ không để xảy ra những chuyện như vậy thêm một lần nữa.

“Bà! Cái đó thì có liên quan gì tới giáo dục gia đình chứ?” Tần Hàm Dịch tức giận bật cười, anh đột nhiên phát hiện, anh có nói nhiều hơn nữa với Tần lão phu nhân thì cũng vô ích.

“Hàm Dịch, bà già rồi, thường cảm thấy cô đơn, chỉ là tìm một người để nói chuyện thôi.” Tần lão phu nhân thấy sắc mặt cháu trai mình không tốt liền nói với giọng mềm mỏng.

“Bà! Nếu bà thích Hạ Lam đến nói chuyện với bà thì cháu sẽ không nói gì thêm nữa, có điều, cháu sẽ dọn ra ngoài.” Tần Hàm Dịch đã quyết định, sẽ không cái gì cũng làm thuận theo ý của Tần lão phu nhân nữa.

Bởi vì, anh không muốn cho tình hình càng trở nên xấu đi.

Dứt lời, anh liền nhanh chân đi ra khỏi thư phòng, không muốn nhiều lời thêm nữa.

Tần lão phu nhân sau khi nhìn Tần Hàm Dịch rời đi, tấm lưng thẳng của bà ta đột nhiên cúi rạp xuống như không còn sức lực nữa vậy.

Điều ba ta lo lắng nhất đó chính là mối quan hệ trở nên căng thẳng với cháu trai, vì thế bà ta muốn nhường bước, không làm gì cả, thế nhưng sự việc vẫn không được như mong muốn mà lại phát triển tới bước như ngày hôm nay.

Xem ra, đã tới lúc bà ta phải làm gì đó rồi, con cờ Hạ Lam nhất định phải được loại bỏ đi đúng lúc, bà ta tuyệt đối sẽ không để cô ta trở thành nguồn gốc của việc dẫn tới mối quan hệ bất hòa giữa bà ta và cháu trai.

Bà ta hít thở một hơi thật sâu, không tiếp tục suy nghĩ nữa mà đi ra khỏi thư phòng, bước chân xuống lầu.

Hạ Lam nghe thấy tiếng bước chân, lập tức đứng lên đi lại gần và đỡ lấy cánh tay của Tần lão phu nhân, gọi thân mật: “Bà nội.”

“Lam Lam, để bà nội bảo tài xế đưa cháu về.” Tần lão phu nhân thở dài một tiếng, vỗ nhẹ vào tay cô ta nói với ngữ khí như thể bất lực lắm rồi.

Biểu hiện rõ ràng này Hạ Lam làm sao có thể không nghe ra được tình hình có vẻ không tốt!

“Bà nội, có phải Hàm Dịch muốn cháu rời đi không?” Hạ Lam kìm nén sự tức giận trong lòng, hỏi về túi thân.

“Lam Lam, cháu cũng biết, tình hình của Lạc Lạc bây giờ không được tốt lắm, tất cả những người làm cha làm mẹ trong thiên hạ này làm gì có ai mà không lo cho con cái mình, lúc này, tâm tư của Hàm Dịch đang dồn hết về phía hai mẹ con chúng nó, còn cháu thì lại lúc nào cũng xuất hiện ở đây, Dĩ Muội nhìn thấy trong lòng nhất định sẽ không thoải mái....” Tần lão phu nhân nói ý tứ cho cô ta biết.

“Cháu biết rồi ạ, nhất định là vì Diệp Dĩ Muội đã nói gì đó nên Hàm Dịch mới muốn đuổi cháu đi vội như vậy.” Hạ Lam lập tức hiểu ý của Tần lão phu nhân rồi đáp lại.

“Lam Lam, cháu yên tâm, chỉ cần tình hình của Lạc Lạc khá lên, ta nhất định lập tức sắp xếp cho hai đứa đính hôn. Bà nội chỉ nhận một mình cháu làm cháu dâu thôi. Chỉ là...” Tần lão phu nhân dừng lại vài giây rồi nhìn Hạ Lam với vẻ khó xử: “Cháu cũng biết, tình hình của Lạc Lạc rất không tốt, e rằng cháu sẽ phải đợi tới năm sau rồi, nếu cháu không đồng ý đợi thì bà nội cũng có thể hiểu cho cháu.”

“Bà nội, sao cháu lại không đồng ý để đợi Hàm Dịch chứ? cháu chỉ là không can tâm, tại sao Diệp Dĩ Muội luôn giữ thủ đoạn để giữ lấy Hàm Dịch.” sự thù hận hiện rõ trong ánh mắt Hạ Lam khi cô ta nói tới câu này.

“Chỉ cần giữ được con tim của người đàn ông thì thủ đoạn cũng có là gì? Huống hồ, Hàm Dịch không phải là người đàn ông bình thường mà là cha của con cô ta, cô ta đương nhiên sẽ bắt lấy không chịu buông tha rồi.” Tần lão phu nhân cười lạnh lùng, sự khinh thường đối với Diệp Dĩ Muội được tỏ ra rất rõ ràng.

“Biết giữ thủ đoạn không phải chỉ một mình cô ta.” Hạ Lam nghiêng rặng lại, tất cả sự phản ứng của cô ta đều nằm trong dự liệu trước của Tần lão phu nhân.

“Thôi được rồi, cũng không còn sớm nữa, để bà bảo tài xế đưa cháu về.” Tần lão phu nhân kéo tay cô ta đi ra phía cửa, dường như rất hài lòng với sự phản ứng của cô ta.

“Không cần đâu bà ạ, cháu có xe.” Hạ Lam rút tay mình ra khỏi tay Tần lão phu nhân, vừa cười vừa nói với bà ta: “Bà cũng đi nghỉ sớm đi ạ, Lam Lam biết nên phải làm gì rồi!”

“Ừm, bà đợi cháu tới làm cháu dâu của Tần gia.” Tần lão phu nhân gật đầu, nhìn Hạ Lam rời đi, khi nhìn thấy cánh cổng của căn biệt thự được đóng vào, bà ta nhếch mép cười lạnh lùng khinh bỉ, người phụ nữ gốc thế này không xứng để làm con dâu của Tần gia.

Hạ Lam vừa lên tới xe của mình, việc đầu tiên của cô ta đó chính là gọi điện cho Lục Danh Dương.

“Tôi muốn gặp anh.”

Lục Danh Dương nghe thấy ngữ khí như ra lệnh của Hạ Lam, anh ta sầm mặt xuống nhưng vẫn trả lời: “Được, gặp nhau chỗ cũ.”

“Có thể đổi địa điểm khác được không? Chỉ Túy Kim người đến người đi nhiều, anh không sợ bị người khác nhìn thấy nhưng tôi không muốn để Hàm Dịch biết tôi và anh có qua lại với nhau.” Hạ Lam nói với vẻ không vui.

“Được, vậy thì cô tới nhà tôi, ở đây thì không có ai phát hiện ra rồi.” Lục Danh Dương trả lời cô ta với vẻ rất hoan nghênh.

“Nói cho tôi địa chỉ.” Hạ Lam tuy không thích đi tới nhà của Lục Danh Dương, nhưng còn hơn là tới cái nơi mà người qua lại đông đúc như Chỉ Túy Kim.

Lục Danh Dương nói địa chỉ cho Hạ Lam, cô ta nghe xong cũng không đáp lại gì mà cúp máy luôn.

Lục Danh Dương nhìn chiếc điện thoại với ánh mắt lạnh lùng, phía sau liền có người ôm lấy anh ta từ phía sau: “Sao thế? Hạ đại tiểu thư lại làm cho anh tức giận rồi à?”

“Người phụ nữ đó là một con cóc không hơn không kém.” Lục Danh Dương hất tay người phụ nữ ra.

“Vậy sao?” Triệu Oanh nhún vai: “Cẩn thận không cô ta đang giả vờ là heo để ăn thịt hổ đấy!”

“Em thấy cô ta giống một người phụ nữ thông minh như thế à?” Lục Danh Dương đi tới trước quầy rượu, cầm một chai rượu vang, rót cho mình một ly.

“Điều này rất khó nói, việc gì cũng không thể chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài, chẳng phải là anh cũng không nhìn ra được Cao Thiên Du chính là người thừa kế của Mã thị à?” Triệu Oanh cười cợt nhả trả lời anh ta.

Cô ta biết, anh ta không thích nghe những lời này nhưng cô ta cứ muốn nói đấy.

Đừng tưởng cô ta không biết, trong lòng Lục Danh Dương vẫn nhớ tới Cao Thiên Du.

Thế nhưng, Triệu Oanh cô ta cũng không phải là đồ ngốc, chỉ có chuyện cô ta không đùa với người khác thôi chứ người khác đừng hòng đùa được với cô ta.

Quả đúng như thật, Lục Danh Dương nghe thấy cô ta nói sắc mặt liền trở nên lạnh lùng, không khách khí mà nói: “Em nên về được rồi đấy.”

“Được.” Triệu Oanh cũng không lần lữa, cô ta đi tới bên cạnh ghế sofa, cầm lấy túi xách của mình, đi thẳng ra phía cửa.

Chỉ làm trước khi mở cửa cô ta đột nhiên dừng bước lại quay đầu nhìn về phía Lục Danh Dương.

Cô ta nheo mắt vào, nhìn Lục Danh Dương đang đứng quay lưng vào cô ta mà chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, ánh mắt cô ta không thể không trở nên lạnh lùng.

“Đúng rồi, quên nói với anh, Cảnh Hạo bây giờ đã trở thành chàng lãng tử biết quay đầu về bờ của Cao Thiên Du rồi.” Triệu Oanh nhìn thấy

tấm lưng của Lục Danh Dương run lên, lúc này cô ta mới cười hành lòng rồi kéo cửa ra và rời đi.

ở bên Lục Danh Dương tuy lúc nào cũng là cô ta chủ động thế nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta sẽ nghe lời và phục tùng anh ta và làm một người tình phải chịu ảm ức, anh ta đã làm cho con tim cô ta cảm thấy không thoải mái thì cô ta cũng sẽ không để cho anh ta được sống yên ổn.

Điều mà Triệu Oanh cô ta có thể làm giỏi nhất đó là có thù nhất định phải báo.

Hạ Lam lái thẳng xe tới phía dưới nhà của Lục Danh Dương, cô ta ngồi trong xe rít một điếu thuốc sau đó mới đẩy cửa ra đi lên nhà Lục Danh Dương.

“Tinh Tinh!”

Cô ta ấn chuông cửa một phút rồi mà người phía trong vẫn chưa ra mở cửa, điều này làm cho cô ta cảm thấy rất bực dọc.

Đợi tới khi Lục Danh Dương ra mở cửa, cô ta đã chất vấn với khuôn mặt đầy bất mãn: “Sao chậm thế hả?”

“Hạ tiểu thư nếu hôm nay không có tâm trạng bàn công chuyện với tôi thì mời về.” Lục Danh Dương sầm mặt xuống, trả lời không khách khí.

“Anh đừng quên mất, tạp chí Phong chưa tới tay anh đâu.” Hạ Lam lập tức ném cho anh ta một cái nhìn sắc lạnh và nói nhắc nhở.

“Chẳng lẽ Hạ tiểu thư đang định sa thải tôi? Hạ tiểu thư dám không?” Lục Danh Dương nhìn cô ta có chút khinh thường và hỏi lại.

“Có gì mà tôi không dám chứ? tạp chí Phong là của tôi, tôi đưa ai lên, kéo ai xuống là việc của tôi.” Hạ Lam quay mặt sang phản bác lại với giọng

tức giận.

“Ồ!” Lục Danh Dương gật đầu: “Xem ra Hạ tiểu thư không quan tâm tới việc tôi sẽ nói với Tần Hàm Dịch, năm năm trước là cô đã ép tôi đăng bài về việc Diệp Dĩ Muội suýt nữa thì bị cưỡng bức.”

Thái độ của Lục Danh Dương đối với Hạ Lam không thiện cảm như vậy nói cho cùng cũng là hận cô ta năm xưa đã hại anh ta đánh mất đi Cao Thiên Du.

Nếu không có việc đó, có thể anh ta và Cao Thiên Du đã kết hôn rồi.

“Anh....” sắc mặt Hạ Lam trắng bệch ra, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp: “Cho tôi vào trong rồi chúng ta nói chuyện.”

Từ trước tới nay cô ta làm việc rất cẩn thận, không ngờ cuối cùng vẫn bị Lục Danh Dương điều tra là cô ta là người chủ đứng phía sau của tạp chí Phong ở khu vực Trung Quốc. cô ta thực sự hối hận, năm xưa khi làm sự việc đó đã có sơ hở và để Lục Danh Dương phát hiện ra.

“Được, mời Hạ tiểu thư vào trong.” Lục Danh Dương nhường đường để cho cô ta bước vào.

Hạ Lam bước đôi giày cao gót cao 20 phân đi thẳng vào trong mà không cời ra, cuối cùng giẫm lên tấm thảm trắng trước ghế sofa.

Ánh mắt Lục Danh Dương phát ra ánh nhìn lạnh lùng, tấm thảm mà Hạ Lam đang giẫm vào đó là tấm thảm mà Cao Thiên Du năm xưa đã mua.

Cho dù đã năm năm qua đi nhưng tấm thảm trắng đó vẫn còn như mới.

Lục Danh Dương để giữ gìn những thứ mà Cao Thiên Du đã mua anh ta đã phí không ít công sức, anh ta luôn muốn cho tất cả mọi thứ đều không bị thay đổi, có thể có một ngày cô sẽ quay về.

Cho tới hôm nay anh ta vẫn không muốn tin rằng bọn họ đã hoàn toàn không còn cơ hội nữa rồi, anh ta tự lừa dối mình rằng cô chỉ là đang tức giận thôi, nhất thời bỏ nhà ra đi mà thôi.

Đợi tới khi anh ta công thành danh toại rồi, làm cho Lam gia không còn gì nữa, làm cho Cảnh gia phá sản, Cảnh Hạo không còn chỗ dựa nào nữa thì Cao Thiên Du sẽ nhìn thấy, ai mới là kẻ mạnh thực sự.

Anh ta không muốn tin, cũng sẽ không tin, Cao Thiên Du với tính cách độc lập như vậy lại thực sự yêu một kẻ công tử bột chẳng biết gì như Cảnh Hạo.

Anh đi tới trước mặt Hạ Lam, đứng đó lạnh lùng mệnh lệnh: “Đứng lên.”

“Cái gì?” Hạ Lam nheo mày lại, có chút không tin lắm lời mình vừa nghe thấy.

“Đứng lên cho tôi.” Giọng của Lục Danh Dương lại được đẩy lên cao hơn một chút.

“Cái gì mà kì lạ thế!” sắc mặt Hạ Lam vô cùng khó coi, tuy không can tâm nhưng cô ta vẫn đứng lên, và đứng yên tại chỗ bất động.

“Cút ra.” Lục Danh Dương túm lấy cánh tay cô ta giật cô ta ra.

Hạ Lam vì đeo giày cao gót lại bị kéo ra như vậy lên đứng không vững, một tiếng “khặc” vang lên, cô ta liền ngã rụp xuống đất.

Chỉ là, Lục Danh Dương chẳng thèm quan tâm tới cô ra, nhanh chân đi tới phòng để đồ và lấy ra một chổi lông gà ra.

Hạ Lam nhìn thấy tay anh ta cầm một chiếc chổi lông gà, cô ta sợ hãi vẫn ngồi dưới đất nhưng lùi về phía sau, tưởng rằng Lục Danh Dương lên

cơ điên gì, sẽ đánh cô ta.

Lục Danh Dương nhìn thấy phản ứng của cô ta cũng mặc kệ, mà đi thẳng tới chỗ tắm tắm, quỳ xuống, dùng chổi lông gà cẩn thận chuốt chuốt vị trí mà đã bị Hạ Lam giẫm lên.

Hạ Lam vốn con tim đang run rẩy lên, lúc này cũng thấy nhẹ nhõm hơn, cô ta liền hỏi: “Tắm tắm này của anh là do Cao Thiên Du tặng?”

Cô ta cũng đã từng yêu sâu nặng, chỉ nhìn thấy anh ta nhìn tắm tắm với vẻ căng thẳng như vậy với ánh mắt đau lòng là cô ta đã đoán ra người tặng tắm tắm này.

Động tác của Lục Danh Dương đột nhiên dừng lại, nhưng không đáp lại lời cô ta mà tiếp tục phủi tắm tắm.

Chỉ là chỗ đã bị làm bẩn sao có thể hoàn toàn trở về sạch như lúc đầu được.

Anh ta không thể không phản nộ, đứng lên, nhìn chăm chăm Hạ Lam vẫn đang ngồi dưới đất: “Hạ tiểu thư, nếu lần sau cô còn muốn bàn chuyện với tôi thì xin hãy tuân theo quy tắc của tôi.”

“Tôi xin lỗi.” Hạ Lam do dự một lát rồi nói ra ba từ.

Lục Danh Dương vốn dĩ hôm nay không muốn bàn chuyện, muốn tiễn khách nhưng nghe thấy lời nói xin lỗi của Hạ Lam thần sắc anh ta cũng trở nên dịu đi một chút.

Dù gì thì bọn họ sau này vẫn còn phải hợp tác, anh ta không muốn làm cho sự việc trở nên nghiêm trọng quá.

Anh ta đi tới tủ giày, cầm ra một đôi dép đi trong nhà, vứt xuống bên cạnh cô ta.

“Đi đôi này vào!”

“Ừm.” Hạ Lam cởi giày mình ra, thay đôi dép đi trong nhà vào.

Chân trái của cô ta bị trọ đi, chỉ có thể dùng chân phải dùng lực, khập khểnh cầm đôi dép cao của mình đặt ngoài cửa rồi lại khập khểnh đi tới bên cạnh ghế sofa ngồi xuống.

“Anh đúng là không có chút phẩm chất đàn ông nào cả.” Hạ Lam nhìn anh ta với khuôn mặt lạnh lùng, ngời thẳng lưng lên nói chế nhạo.

“Nói đi! Tìm tôi có việc gì?” Lục Danh Dương đi thẳng vào vấn đề, không hề có hứng thú để đấu khẩu với cô ta.

“Tôi muốn anh đăng bài về thân thế của Lạc Lạc, làm cho tất cả mọi người đều biết con dâu của Hứa gia đã an phận thế nào, rốt cuộc đã cầm một đôi sừng to thế nào lên đầu của Hứa An Ca.” Giọng nói của Hạ Lam đầy vẻ thù hận, nhắc tới Diệp Dĩ Muội trong lòng cô ta không có gì khác ngoài hận.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Cả Hai Cùng Chịu Tồn Thương

Lục Danh Dương khẽ cười khinh thị, anh ta đặt cơ thể nặng nề của mình ngồi xuống ghế sofa, anh ta trả lời Hạ Lam rất thẳng thắn.

“Xin lỗi, yêu cầu này tôi không thể đồng ý với cô.”

Hạ Lam lập tức nheo mày lại không vui: “Anh không muốn có tạp chí Phong nữa?”

“Tạp chí Phong tôi muốn, nhưng sự việc này tôi không thể đồng ý với cô, Hạ tiểu thư có thể đổi một yêu cầu khác.”

“Tại sao?” Hạ Lam cảm thấy có gì đó bất thường, Lục Danh Dương không phải là người đột nhiên lại trở nên lương thiện, anh ta kiên quyết không đụng tới Diệp Dĩ Muội thế này chắc chắn là có nguyên nhân?

Lẽ nào là vì Cao Thiên Du?

“Không có tại sao, lí do cá nhân, tôi nghĩ tôi không cần thiết phải báo cáo nó với Hạ tiểu thư.” Lục Danh Dương thẳng thắn từ chối trả lời vấn đề này.

“Lục Danh Dương, tôi tới đây nói chuyện với anh đầy thành ý nhưng xem ra anh không hề có bao nhiêu thành ý cả.” Hạ Lam cũng lật mặt, tưởng rằng Hạ Lam cô ta ai là bắt nạt được à?

“Hạ tiểu thư có phải là thích làm một số việc ép người khác vào chỗ khó khăn, muốn đề cao thân phận của bản thân à?” Lục Danh Dương thấy cô ta tức giận rồi nhưng anh ta cũng chẳng chút lo lắng.

“Ý anh là gì?” Hạ Lam cũng muốn đứng lên, bước đi và kết thúc, chỉ là rất đáng tiếc, bây giờ chân cô ta đang bị thương rồi, cú ngã vừa nãy làm cho cô ta đau vào tới tận xương.

“Hạ tiểu thư, việc mua bán phải dựa vào sự thỏa thuận bàn bạc, chứ không phải cô làm rần thì có thể đạt được mục đích.” Lục Danh Dương quyết định sẽ đấu với cô ta cả về mặt tinh thần, không thể lúc nào cũng để cho cô ta dắt mũi mình đi.

“Được, vậy thì anh nói đi, nếu tôi đem tạp chí Phong cho anh thì anh có thể báo đáp tôi cái gì?” Hạ Lam hay tay khoanh trước ngực, sự tức giận trên khuôn mặt cũng không giảm đi phần nào, nhưng rõ ràng là ngữ khí đã không còn hùng hổ như lúc trước nữa.

“Tôi báo đáp cô đó là làm cho Tần Hàm Dịch thân bại danh liệt, sao hả?” Lục Danh Dương trả lời cô ta rất chậm rãi.

“Anh điên rồi à? anh ấy là chồng tương lai của tôi, nếu anh ấy thân bại danh liệt vậy thì sau này tôi phải làm thế nào?” Hạ Lam cảm thấy anh ta đúng là đồ điên, một ý kiến như vậy mà cũng có thể đưa ra được.

“Hạ tiểu thư chẳng phải là không hề thích anh ta, chỉ là không nuốt nổi cục tức thôi à?” Lục Danh Dương nói trúng tim đen, vạch trần tâm tư của cô ta.

“Tôi thích hay không thích anh ấy, giả hay không giả cho anh ấy thì có liên quan gì?” Hạ Lam với sắc mặt khó coi hỏi lại anh ta.

“Hạ tiểu thư, cô không yêu Tần Hàm Dịch, Tần Hàm Dịch cũng không yêu cô, nhưng cô lại cứ muốn chấp vá cùng với anh ta, như vậy liệu có hạnh phúc không?” Lục Danh Dương khẽ cười: “Tôi khuyên Hạ tiểu thư, hãy trừng phạt người đã phụ lòng cô một chút, làm cho anh ta biết được rằng không có cô đó là một sự tổn thất lớn thế nào, như vậy là đủ rồi!”

“Ha ha!” Hạ Lam đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, cô ta bật cười rồi hỏi lại Lục Danh Dương: “Vậy thì tại sao anh không trừng phạt Cao Thiên Du một chút? Hay là nói, anh định làm cho Mã thị và Lam thị cùng đen đui?”

Lục Danh Dương nhìn cô ta rất bình tĩnh, thần sắc không có một chút dao động nào.

Nếu anh ta để cho một người ngoài nói kích bác một câu mà thể hiện hết cảm xúc trên nét mặt vậy thì bao nhiêu năm nay của anh ta đã sống thừa rồi.

Chủ yếu là do Hạ Lam vốn cũng không phải một người thông minh, vì thế có rất nhiều việc, Lục Danh Dương không muốn để cho cô ta biết và tham gia vào.

“Tôi đoán đúng rồi?” Hạ Lam không nhìn ra điều gì trên nét mặt anh ta, liền tiếp tục chất vấn.

“Hạ tiểu thư, so với việc cô ngồi đây và đoán tôi muốn gì thì chẳng bằng cô hãy nghĩ kỹ xem bản thân mình muốn cái gì. Có điều, tôi khuyên cô một câu, bất luận cô muốn gả cho Tần Hàm Dịch thế nào thì cũng phải để cho anh ta chịu cưới cô mới được.” Lục Danh Dương sớm đã nhìn thấu mối quan hệ của mấy người, Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội đã cùng nhau trải qua bao nhiêu việc, ngay đến cả cái chết cũng không ngăn cách được bọn họ, vậy thì Hạ Lam cũng không thể làm được gì.

Sắc mặt Hạ Lam liền trắng bệch ra, qua đi một lúc mới nói để tôi nghĩ xem đã.

Nếu Lục Danh Dương đã nhìn thấu tâm tư của cô ta, cô ra đường nhiên cũng không muốn đóng kịch thêm nữa, như thế chẳng thú vị chút nào.

Ý kiến của anh ta cũng có thể suy nghĩ.

Có điều, chưa tới mức vạn bất đắc dĩ thì cô ta vẫn không muốn đối xử với Tần Hàm Dịch tuyệt tình quá.

“Hạ tiểu thư cứ suy nghĩ đi! Ngày mai tôi còn phải đi làm, tôi không tiếp Hạ tiểu thư nữa.” Lục Danh Dương đứng lên.

Hạ Lam tức giận trừng mắt nhìn anh ta, đang định lên tiếng lại thấy anh ta dừng bước lại.

“Hạ tiểu thư có thể gọi bác sĩ gia đình của mình tới hoặc cũng có thể ngủ trong phòng khách dưới tầng một một đêm.” Lục Danh Dương chỉ tay về phía căn phòng ở dưới tầng, sau đó hay tay cho vào túi quần bước thong dong đi lên tầng.

Hạ Lam nhìn bóng dáng nhẹ nhàng vui vẻ của anh ta rời đi, cô ta tức giận nghiến răng lại, trên thế giới này lẽ nào không có người đàn ông tốt nữa à? sao lại không kẻ nào có chút phong độ thế chứ!

Cô ta vốn dĩ sợ người khác biết cô ta tới tìm Vệ Ngấn, vậy thì sao có thể để cho bác sĩ gia đình tới được chứ!

Thôi bỏ đi, xem ra cô ta chỉ có thể ngủ lại đây một đêm.

Sáng tinh mơ, Vệ Ngấn vừa mới thức dậy, giúp Tiểu Lạc Lạc vệ sinh cá nhân xong, điện thoại liền đổ chuông.

Cô đi lại gần, nhìn vào màn hình điện thoại, là Hứa An Ca gọi tới.

Cô hít thở một hơi thật sâu, rồi mới bắt máy: “An Ca.”

“Tiểu Ngấn.” Anh gọi cô một tiếng rồi im lặng một lúc sau đó nói: “Là việc của công ty.”

Con tim Vệ Ngấn nhói đau cô hỏi: “An Ca, em có thể ích kỷ yêu cầu được làm bạn với anh không?”

“Tiểu Ngấn, chúng ta vẫn luôn là bạn, vừa nãy anh nói thế chỉ là vì không muốn em cảm thấy có gánh nặng.” Hứa An Ca cười đau khổ, sao anh có thể nhẫn tâm đem cô vứt bỏ ra ngoài cuộc đời mình chứ.

Cho dù anh đã quyết định buông bỏ hoàn toàn nhưng anh vẫn chưa nhìn thấy cô hạnh phúc, sao anh lại có thể thực sự can tâm chứ.

“An Ca, anh chưa bao giờ là gánh nặng của em cả.” Vệ Ngấn cười cay đắng, đối mặt với anh cô luôn cảm thấy xấu hổ.

“Vậy thì tốt!” Hứa An Ca mãn nguyện đáp lại, hít thở một hơi thật sâu, anh nói về chuyện chính: “Được rồi, chúng ta nói một chút về công việc nhé, anh biết tình hình của Lạc Lạc bây giờ, anh không nên để em tiếp nhận công việc, có điều, Tiểu Ngấn, anh thấy em cứ làm việc là cùng Tiểu Lạc Lạc nỗ lực cố gắng, như vậy mới là một người mẹ kiên cường.”

“An Ca, cảm ơn anh.”

Thực ra, cô cũng nghĩ như vậy, có điều cô đang nghĩ phải nói thế nào với Hứa An Ca về việc cô quay lại làm việc, vậy mà cô và anh thì lại có sự thân giao cách cảm thế này, anh đã nhìn thấy tâm tư của cô.

“Xem ra, đúng là em không làm cho anh thất vọng.” Hứa An Ca cười cười, anh thích một Vệ Ngấn thế này, đứng trước bất kì khó khăn gì đều có thể sống rất kiên cường.

“Có điều, có thể em sẽ không quay về phòng làm việc, em chỉ có thể ở nhà vẽ tranh thôi.”

“Anh biết, Lạc Lạc bây giờ không thể rời xa được, sao anh lại làm khó em được chứ!”

“Vậy thì phí thiết kế em sẽ nhận ít đi một chút, phòng làm việc nhận bảy em nhận ba là được rồi.” Vệ Ngấn vừa cười vừa nói, dường như cô tiện

miệng nói ra nhưng thực ra đó là suy nghĩ nghiêm túc của cô.

Tuy cô biết Hứa An Ca không hề để ý đến những điều này, nhưng nếu cô đã làm việc cho anh thì không thể làm trái quy tắc của phòng làm việc mà nhận lấy đặc quyền.

“Được.” Hứa An Ca không hề từ chối lời đề nghị của cô, cũng không muốn trong lòng cô có thêm áp lực tâm lý nào.

“Ông chủ, vậy thì anh có thể nói là việc gì rồi.” Vệ Ngấn cười nói về trêu chọc.

“Nhà máy may của ba anh đang cho ra một mùa đồ nam mới, muốn giao cho phòng làm việc của anh thiết kế, anh muốn mời em làm trưởng nhóm thiết kế.”

“Là anh trước mặt bác trai đã tiến cử em à?” Vệ Ngấn lại không hiểu tại sao, cô tuy là khá nổi tiếng trong giới thiết kế nhưng với mối quan hệ hiện tại của cô và Hứa An Ca, Hứa gia chắc chắn là không hi vọng anh có bất kì mối liên hệ gì với cô, Hứa thị cũng chẳng phải là công ty nhỏ mà cần tới danh tiếng của cô.

“Là anh tiến cử em hay là mời đều không quan trọng, điều quan trọng là em đừng làm cho anh thất vọng, hãy làm thật tốt.” Hứa An Ca rất cởi mở và thoải mái, người đàn ông thế này không có ai là không thương.

Vệ Ngấn thường nghĩ, nếu như cô gặp và lựa chọn Hứa An Ca sớm hơn vậy thì có phải sẽ không có những sự việc đáng tiếc xảy ra hay không?

Thế nhưng, cô lại cảm thấy câu hỏi như vậy thật buồn cười. Không yêu thì là không yêu, gả làm vợ anh mà không thể trao cho anh con tim chân thật vậy thì đối với cô lại chẳng phải là một sự nhục nhã à?

“Được, em nhất định sẽ làm tốt công việc này.” Giọng nói tự tin đảm bảo của Vệ Ngấn vang lên.

“Ừm, lát nữa anh sẽ chuyển cho em phong cách thiết kế của Hứa thị trong những năm gần đây, em xem xem có giúp ích hay có ý tưởng gì không.”

“Vâng!”

Nói xong chuyện chính, Hứa An Ca do dự một lát lại hỏi: “Lạc Lạc vẫn tốt chứ?”

“Mỗi ngày nó lại ổn hơn một chút, em tin, có một ngày Lạc Lạc sẽ hoàn toàn hồi phục.” Vệ Ngấn không hề nói cho anh biết việc Tiểu Lạc Lạc thường xuyên đòi anh, cô không muốn anh vì hai mẹ con cô mà bất an.

“Vậy thì tốt.” Hứa An Ca biết, sự việc chắc chắn không nhẹ nhàng như Vệ Ngấn nói.

Nhưng, anh vẫn không tiếp tục hỏi, anh không muốn cô có bất kì áp lực tâm lý nào.

Trong cuộc đời mỗi con người đều sẽ gặp phải những nghịch cảnh khác nhau, đa số những lúc như vậy đều phải dựa vào bản thân mà đứng lên.

“Nếu có việc gì cần anh giúp đỡ thì gọi anh bất cứ lúc nào, chúng ta mãi mãi là bạn.” Hứa An Ca cuối cùng vẫn không yên tâm mà dặn dò cô một câu.

“An Ca...” “Đừng nói cảm ơn, giữa chúng ta thực sự không cần.”

“Được, em không nói nữa.” Vệ Ngấn dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “An Ca, em biết, anh hi vọng em được hạnh phúc, em cũng giống như anh,

cũng hi vọng anh có thể hạnh phúc.”

“Được, vậy thì chúng ta cố gắng nỗ lực để làm cho bản thân mình được hạnh phúc.”

So với việc cùng nhau chìm đắm trong bi thương thì chẳng bằng cùng nhau nỗ lực để làm cho bản thân mình hạnh phúc.

Cuộc đời con người, chẳng có gì quan trọng hơn hạnh phúc.

Vũ Thái Ninh gần đây chỉ biết có việc lén lút đi theo Lam Dư Khê, nhìn anh làm việc với tinh thần tập trung cao độ, nghiêm túc, thận trọng; rồi lại nhìn anh vui vẻ, thoải mái sau khi tan làm.

Cô đột nhiên phát hiện, dường như giữa cô và Lam Dư Khê đã bỏ qua rất nhiều thứ.

Anh không còn phải là Lam Dư Khê của hai mươi tuổi khi cô quen biết nữa rồi, trên người anh không còn dấu vết gì của sự bông bột trẻ con của tuổi trẻ nữa mà thay vào đó là sự trưởng thành và chững chạc.

Tuy anh như vậy càng thể hiện rõ sự hấp dẫn đàn ông nhưng cô vẫn cảm thấy không thích ứng được.

Trong lòng cô, anh vẫn là chàng Lam Dư Khê của năm 20 tuổi, còn cô vẫn là Vũ Thái Ninh của thừa 19.

Năm đó, cô còn chưa tốt nghiệp đại học, anh là hoàng tử, cô là nàng Lọ Lem bị thế sự vô tình vùi lấp trong cát bụi.

Cô tưởng rằng, ông trời đối xử tệ bạc với cô, anh từng hứa với cô, đợi tới khi cô 20 tuổi thì anh sẽ cưới cô.

Thế nhưng, cô cuối cùng không đợi được tới khi 20 tuổi, thì đã bị ép trở thành người phụ nữ của Lam Dư Trạch.

Mỗi khi cô nhớ tới những điều này cô đều cảm thấy hận.

Khoảng thời gian vốn dĩ là tươi đẹp nhất của cuộc đời cô lại phải sống trong bóng tối, cô vốn có thể là tân nương của Lam Dư Khê.

Thế nhưng, cô cũng hiểu, muốn trở về bên cạnh anh một lần nữa đã là điều không thể.

Cô chỉ có thể giống như bây giờ, nấp trong bóng tối nhìn trộm anh, lặng lẽ nhìn anh.

Nhìn anh đi vào căn hộ mà anh ở cô mới kéo cửa xe lên, đạp chân ga và lái xe rời đi.

Cô không quay trở về Chi Túy Kim, là về thẳng nhà, hôm nay cô muốn ngủ một giấc thật ngon lành, muốn quay trở về mười năm trước trong giấc mơ.

Cô nghĩ, ma lực của Lam Dư Khê đúng là lớn thật, cô đã hận mười năm vậy mà dường như đêm nào cũng gặp ác mộng.

Nhưng, khi anh lại xuất hiện trong cuộc đời cô, dần dần cô lại cảm nhận được mùi vị của những giấc mơ đẹp.

Chỉ là, cô không ngờ vừa vào vừa liền nhìn thấy người đàn ông mà bản thân mình không muốn nhìn thấy.

Nụ cười mỉm vốn dĩ trên môi cô đột nhiên chỉ còn là một đường thẳng.

“Em rất không muốn nhìn thấy anh?” hai chân Lam Dư Trạch vắt chéo lên nhau trên ghế sofa, nhìn Vũ Thái Ninh với khuôn mặt lạnh lùng.

“Không phải.” Vũ Thái Ninh nói dối: “Sao anh lại tới vào giờ này?”

“Ngồi xuống, anh có chuyện muốn nói với em.” Lam Dư Trạch dường như đang ra lệnh cho cô.

Vũ Thái Ninh tuy trong lòng không can tâm nhưng cô vẫn bước lại gần và ngồi xuống.

“Anh đã đồng ý với cha anh, nội trong vòng ba tháng sẽ kết hôn.” Lúc mà Lam Dư Trạch nói ra câu này, hai mắt anh ta không chớp nhìn chăm chăm vào Vũ Thái Ninh, anh ta muốn thấy nét biểu cảm được thể hiện trên khuôn mặt cô.

Chỉ là, cuối cùng anh ta đã phải thất vọng, thần sắc cô vẫn rất bình tĩnh, không có một dấu vết nào như muốn cầm dao đâm thẳng vào trái tim anh ta.

“Sau này anh sẽ không tới đây nữa, nếu như em muốn gặp Lam Dư Khê thì có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt chú ấy, sau này không phải lén la lén lút nữa.” Lam Dư Trạch cười lạnh lùng, anh ta đứng lên chuẩn bị rời đi.

Vũ Thái Ninh nhìn bóng dáng chuẩn bị rời đi của anh ta, đột nhiên nói phần nộ: “Lam Dư Trạch, anh không cảm thấy lời này nói ra hơi muộn à?”

Rốt cuộc dựa vào cái gì mà lúc bắt đầu thì là anh ta cưỡng ép bản thân cô, cuối cùng thì lại bị anh ta ruồng bỏ không chút thương tiếc.

Lam Dư Trạch từ từ quay người lại, ánh mắt đầy sự lạnh lùng.

“Vũ Thái Ninh, mặc dù lúc đầu tôi đã dùng phương pháp kích động, cưỡng ép cô, nhưng tôi đã dùng khoảng thời gian mười năm để dỗ dành, chiều chuộng cô, cho dù là một hòn đá thì cũng nên có chút rung động chứ, thế nhưng, cô báo đáp lại tôi là cái gì? Nếu cô đã không buông bỏ được Dư Khê vậy thì hãy đi tìm chú ấy đi!” Lam Dư Trạch cảm thấy bản thân mình

như một trò cười, anh ta dùng khoảng thời gian mười năm mà cuối cùng cũng không vượt qua được một năm cô ở bên Lam Dư Khê.

Có thể mãi mãi cô sẽ không biết, khi mà cô cùng với Lam Dư Khê tung tăng bay nhảy khắp nơi thì anh ta cũng đã đi theo phía sau cô.

Vì chuyện tình cảm riêng mà công việc của anh ta liên tục phạm phải sai lầm, anh ta không muốn tiếp tục như vậy, nếu như cô coi tình yêu của anh ta là một nhà tù vậy thì anh ta nguyện buông tay, để cho cô được tự do.

Tuy đúng như cô nói, dường như là muộn một chút nhưng còn tốt hơn rất nhiều việc tiếp tục sai lầm.

“Được, đây là anh nói đấy.” con tim của Vũ Thái Ninh đau thắt lên từng cơn, nhưng trên miệng cô vẫn nở nụ cười thật tươi: “Thật tốt, cuối cùng tôi cũng được tự do rồi.”

“Đúng, cô tự do rồi.” Lam Dư Trạch gật đầu thất vọng, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Tình cảm mười năm một nhát dao đã cắt đứt, đó là tình cảm gắn liền với xương máu, da thịt, còn anh ta chỉ có thể nuốt thứ tình cảm đó và chôn sâu trong lòng.

Những ngày này đã làm những gì anh ta là người rõ hơn ai hết.

Nếu sự sai lầm năm xưa của anh ta là gốc rễ dẫn tới sự hận thù của cô với Lam gia, là lý do làm cho cô kết hợp với Lục Danh Dương để báo thù Lam gia, vậy thì anh nguyện lùi bước, để cho Lam Dư Khê đến và hóa giải nỗi hận thù của cô.

Anh ta nguyện lùi bước như vậy không phải vì sợ làm hại tới Lam gia, anh ta chỉ là không hi vọng cô tự làm tổn thương bản thân cô mà thôi.

Nếu như, cô dám làm việc gì làm hại tới Lam gia thì Lam lão gia nhất định sẽ không tha cho cô.

Nếu nhưng ép Lam lão gia ra tay kể cả anh ta có không tiếc thân mình để bảo vệ cô thì cũng khó lòng mà bảo vệ được.

ở bên nhau mười năm, cô đã hận anh ta mười năm, điều đó cũng làm cho anh ta thấy mệt rồi.

Bây giờ, anh ta muốn để cho tình yêu có một lối thoát....

Khi Lam Dư Trạch lái xe về Lam gia, Lam lão gia đang ngồi ở trong phòng khách đợi anh ta.

“Quyết định rồi?” Lam lão gia hỏi một câu.

“Ba, con chấp nhận sự sắp đặt của ba.” Lam Dư Trạch biết ông ta đang hỏi cái gì, cho dù ông ta không hỏi thì anh ta cũng sẽ tự nói.

“Vậy thì tốt.” Lam lão gia gật đầu hài lòng.

“Ba, sau khi con kết hôn, con hi vọng ba có thể cho Dư Khê và Thái Ninh một cơ hội.” Lam Dư Trạch nhìn thẳng vào mắt Lam lão gia, từ xưa tới nay anh ta đều rất biết chừng mực, hiểu cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, anh ta chưa bao giờ giống như lúc này – nói những lời không nên nói.

“Đi lên nghỉ ngơi đi!” Lam thị trưởng sầm mặt xuống nói.

“Ba, bọn họ đã ngăn cách mười năm rồi, chúng ta đã tạo nghiệt mười năm rồi, thực sự không thể tác thành cho bọn họ một lần sao?”

“Đủ rồi, lúc con ở bên cô ta sao không nghĩ cô ta là người phụ nữ mà em trai con thích?” sắc mặt Lam thị trưởng tái xanh đi: “Hơn nữa, con tưởng qua đi mười năm rồi mà Dư Khê vẫn thích cô ta à?”

“Nếu như Dư Khê không để bụng vậy thì chú ấy đã về nhà lâu rồi. Nếu chú ấy đã không buông được thì rõ ràng là chú ấy còn yêu.”

Lam thị trưởng nhìn anh ta chăm chăm rồi đứng lên đi thẳng lên lầu.

Mười năm trước ông ta không đồng ý cho Vũ Thái Ninh bước vào cửa của Lam gia, bây giờ cũng không thể để cho trong nhà xuất hiện mối quan hệ loạn luân như vậy.

Lam Dư Trạch đau khổ vuốt mặt một cái, trong lòng thầm thề: “Thái Ninh, anh nhất định làm cho em hạnh phúc.”

Tuy anh ta oán hận cô nhẫn tâm nhưng, trên thế giới này không có ai hi vọng cô hạnh phúc hơn anh.

Tần Hàm Dịch giải quyết xong công việc, anh đứng lên đi ra cạnh cửa sổ, anh thất thần nhìn ra phía ngoài một lát rồi cầm lấy điện thoại, ấn gọi một số máy.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy anh nói: “Giúp tôi điều tra về thân thế của Diệp Dĩ Muội.”

“Vâng, Tần tiên sinh.” Phía bên kia trả lời cứng nhắc một câu.

Càng ngày anh càng cảm thấy bà nội không bình thường, đang có ý nhắm vào Diệp Dĩ Muội. anh bắt buộc phải biết nguyên nhân của việc này mới có thể hóa giải được mâu thuẫn giữa hai người.

Người đó có sai hơn nữa nhưng dù gì bà ta cũng là bà nội anh, anh thực sự không muốn tới cuối cùng cả hai bên đều chịu tổn thương....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tin Anh Một Lần

Hạ Lam ở lại chỗ Lục Danh Dương một tối, nhưng vì không quen nên đã dậy từ sáng sớm.

Nghỉ một đêm, vết thương ở chân tuy vẫn chưa hoàn toàn hết đau, nhưng cũng tốt hơn tối qua khá nhiều, cô ta đoán chắc là cũng có thể lái xe rời đi, vậy là bèn ngắm nghía lại dung nhan một lát rồi ra ngoài.

Chỉ là, cô ta vừa mới bước ra khỏi cửa, không ngờ lại gặp Triệu Oanh đẩy cửa đi vào.

“Sao cô lại ở đây?” Triệu Oanh nheo chặt mày lại hỏi vẻ rất không vui.

Một người phụ nữ vừa mới sáng ra đã xuất hiện trong nhà người đàn ông, cô ta không muốn nghĩ nhiều cũng không được.

“Cô đừng có nghĩ linh tinh, tôi chỉ là tối qua bị tẹo chân, nên đã ở lại đây một tối, người đàn ông của cô ở trên tầng, cô có thể lên đó tìm anh ta.” Hạ Lam giải thích với chút khinh bỉ, cô sẽ thích Lục Danh Dương sao?

Triệu Oanh nghe ra ngữ khí của cô ta, cũng tin rằng giữa cô ta và Lục Danh Dương chắc chắn không có chuyện gì.

Thế nhưng, ngữ khí của Hạ Lam thực sự làm cô ta không vui.

Lục Danh Dương là người đàn ông mà cô ta thích, cô ta luôn cảm thấy anh ta rất có năng lực, là người đàn ông mà cô ta ngưỡng mộ, thế nhưng đối với Hạ Lam thì dường như chỉ là đồ rác rưởi mà thôi.

“Hạ tiểu thư đúng là không có gia giáo thì cả, thù tiện đi ngủ lại trong nhà một người đàn ông như thế!” Triệu Oanh không kìm được mà nói chế giễu một câu, trong ánh mắt đầy sự khinh bỉ.

Hạ Lam sầm mặt xuống, nhưng không hề thể hiện sự phẫn nộ ra bên ngoài mà cười rồi nói: “Đúng rồi, có một việc không biết cô có biết hay không, người đàn ông của cô yêu chim yêu lấy cả lông, ngay cả Diệp Dĩ Muội mà cũng không chịu động vào.”

Triệu Oanh hơi nheo mắt lại, sau đó lại cười lạnh lùng: “Cô chắc chắn anh ấy yêu chim yêu lấy cả lông? Hạ Lam, việc gây chia rẽ thế này cô làm không hề cao minh chút nào.”

“Vậy sao? Lời nói của tôi không ảnh hưởng tới cô chút nào?” Hạ Lam không tin nói một câu mỉa mai, đi qua Triệu Oanh hướng thẳng ra phía cửa.

Rầm một tiếng, khi cánh cửa được đóng lại, sắc mặt Triệu Oanh dần trở nên khó coi, thần sắc cô ta cũng theo đó mà kém tươi.

Lục Danh Dương, anh yêu Cao Thiên Du thế cơ à? muốn mượn Diệp Dĩ Muội để khiến Cao Thiên Du tha thứ cho anh?

Được! vậy thì em sẽ không để cho anh đạt được ước nguyện.

Hạ Lam đi ra khỏi nhà của Lục Danh Dương, môi cô ta không thể không nhếch lên cười nụ cười lạnh lùng.

Cô ta không tin, Triệu Oanh lại không hề tin lời cô ta nói một chút nào, hơn nữa, những lời cô ta nói cũng không phải lừa Triệu Oanh, chẳng qua là có thể nào nói thế ấy mà thôi.

Cô ta đang nghĩ vui vẻ thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Vừa nhìn vào màn hình điện thoại, lại là số điện thoại phòng làm việc của Hứa An Ca, đây đúng là kì lạ, Hứa An Ca vậy mà lại chủ động tìm cô ta, chẳng phải anh luôn muốn cách xa cô ta một chút à?

Cô ta có chút oán hận nhắc điện thoại lên, cố ý nói về xa lạ: “Xin chào!”

“Hạ Lam, lần trước hiểu lầm em, anh rất xin lỗi.” Hứa An Ca có vẻ khó khăn để lên tiếng.

“Lần trước?” Hạ Lam cố tình giả vờ không hiểu.

“Thôi bỏ đi, em không nhớ cũng tốt.” Hứa An Ca cảm thấy bản thân mình biết lỗi là được rồi, không cần thiết phải giải thích đi giải thích lại.

“...” Hạ Lam có chút phẫn nộ, con người này xin lỗi mà không có chút thành ý nào!

“Con có việc gì không?” Hạ Lam nói vào điện thoại với ngữ khí không vui vẻ lắm.

“Anh muốn tìm em đảm nhiệm vị trí người mẫu chính trong lễ công bố phục trang mới của anh.” Hứa An Ca nói ra mục đích của cuộc điện thoại anh gọi tới.

Nói cho cùng, Hạ Lam năm xưa bất luận đã làm gì thì cô ta cũng là một người bị hại, bị Châu Lan Na hại cho sự nghiệp làm người mẫu cũng bị hủy hoại.

Nếu có thể, Hứa An Ca cũng bằng lòng giúp cô ta, tìm lại giấc mơ, hoặc là như vậy thì sự hận thù trong lòng cô ta sẽ giảm đi phần nào.

“Tại sao lại à em? điều kiện là gì?” Hạ Lam không những không hề cảm động với lời đề nghị này mà ngược lại còn cảm thấy rất nực cười.

Sau khi xảy ra quá nhiều việc như vậy rồi, cô ta đã không còn tin còn có người chịu giúp cô ta nữa.

Người mà bọn họ thích giúp đỡ chẳng phải đều là Diệp Dĩ Muội sao?

“Không có điều kiện gì, anh chỉ là cảm thấy sân khấu đó phù hợp với em.” Hứa An Ca nói rất thân nhiên.

“Anh muốn em sau khi trở về sân khấu đó thì sẽ nhường Tần Hàm Dịch?” Hạ Lam nói với giọng mỉa mai, cô ta tự nghĩ rằng mình đã nhìn thấu Hứa An Ca.

“Ở hay không ở bên Tần Hàm Dịch đó là sự tự do của em, sao anh lại quản làm gì?” Hứa An Ca đã nghĩ trước được cô ta sẽ hỏi lại anh như vậy, vì thế, anh trả lời rất bình tĩnh.

“Anh tưởng anh nói như vậy em sẽ tin anh à?” Hạ Lam vẫn giữ thái độ hoài nghi.

“Tin hay không tùy em! hi vọng em sẽ cho anh câu trả lời trong vòng ba ngày nữa, nếu em không muốn đảm nhận vị trí chính lần này thì anh sẽ chọn người khác.”

Hứa An Ca vốn cũng không hi vọng có thể mượn sự việc này để làm Hạ Lam thay đổi, anh chẳng qua là cảm thấy đều là người đau lòng, trước đây dù gì thì cũng là bạn bè, anh nguyện kéo cô ra khỏi vũng bùn.

Nếu như cô cố chấp không muốn vậy thì không ai có thể ngăn được cô ta.

“Được, em sẽ suy nghĩ.” Hạ Lam do dự một lát, vẫn quyết định sẽ suy nghĩ, dù gì thì đó cũng là nghề nghiệp và cô rất yêu thích.

“Ừm, anh đợi tin tức của em.” Hứa An Ca trả lời cô ta bình lặng: “Cứ như vậy nhé!”

“Được!” Hạ Lam tắt máy, trong lòng có trăm ngàn loại cảm xúc xen lẫn vào nhau, người từng tưởng rằng cả đời sẽ không liên lạc, vậy mà lại có mối liên quan với nhau.

Cô ta nằm mơ cũng đều nghĩ được trở về sân khấu đó, cô ta thực ra không hề thích sự đấu đá, đối trá, lừa bịp trên thương trường, thế nhưng sớm cô ta đã bỏ cuộc rồi, tưởng rằng bản thân mình cả đời này sẽ không bao giờ quay lại được sân khấu đó.

Lời mời của Hứa An Ca đối với cô ta mà nói thì có sức mê hoặc vô cùng lớn.

Nếu không phải là đã xảy ra nhiều sự việc như vậy thì chắc là cô ta sẽ đồng ý anh không chút do dự.

Hạ Lam sau khi tắt máy đi, liền gọi một chiếc xe taxi, lên xe, trở về công ty, cô ta ngồi trong cô ty cả một ngày, không có tâm trạng để làm gì cả, chỉ là trong lòng không ngừng do dự, không biết có nên đồng ý lời đề nghị của Hứa An Ca không.

Cuối cùng, cô ta đã quyết định đi gặp Tần Hàm Dịch trước rồi sẽ đưa ra quyết định.

Có thể, Tần Hàm Dịch đối với cô ta vẫn vô tình thì cô ta liền có thể thực sự nhẫn tâm rời xa anh mà đứng trên sân khấu đó.

Đứng trên sân khấu đó rồi cô ta sẽ buộc phải thường xuyên trôi dạt khắp nơi, cô ta có muốn cũng không thể quán lấy Tần Hàm Dịch được nữa.

Nhanh chóng ấn gọi vào số máy của Tần Hàm Dịch, chuông đổ hồi lâu đầu dây bên kia mới có người bắt máy, hơn nữa vừa lên tiếng đã có chút

bực dọc: “Lam Lam, anh rất bận, đang họp.”

“Hàm Dịch, chúng ta nói chuyện một lát! Hứa An Ca muốn mời em làm mẫu chính trong buổi công bố trang phục mới của anh ấy, nếu em quay lại sân khấu có thể là sẽ để cho anh được tự do.” Hạ Lam bỏ qua ngữ khí khó chịu của anh, dùng sự tự do để đánh lừa anh.

“Được, vậy gặp nhau ở đâu?” Tần Hàm Dịch quả đúng là đã đồng ý.

Trong lòng Hạ Lam không tránh khỏi sự thất vọng, cô ta im lặng vài giây rồi trả lời anh: “Anh tới Hạ thị đón em!”

“Ừm! sau khi tan làm anh đón em.” Tần Hàm Dịch không hề vội vàng để đi gặp cô ta, đối với anh mà nói, bất luận Hạ Lam có thái độ thế nào, anh cũng sẽ đều không đến với cô ta.

Nhưng, dù gì bọn họ đã có mối quan hệ bao nhiêu năm như vậy, anh không muốn hành xử khó coi quá, có thể ngồi lại với nhau nói chuyện, thương lượng là điều tốt nhất.

Sau khi tan làm, Tần Hàm Dịch gọi điện thoại cho Vệ Ngấn, nói rằng anh sẽ về muộn một chút, anh đi gặp Hạ Lam có chút việc.

Lái xe tới phía dưới Hạ thị, Tần Hàm Dịch gọi cho Hạ Lam một cuộc điện thoại, cô ta nhanh chóng đi xuống, bước chân vẫn khấp khiễng lên xe.

“Chân làm sao đấy?” Tần Hàm Dịch chú ý thấy điều bất thường của cô ta liền hỏi.

“Không sao, em không cẩn thận nên bị tẹo chân thôi.” Hạ Lam nói, đột nhiên phát hiện, dường như cuộc đời có nhiều hơn một sự lựa chọn thì đối với Tần Hàm Dịch dường như cô ta liền bớt đi sự cố chấp điên cuồng.

“Đã đi khám bác sĩ chưa?” Tần Hàm Dịch vẫn giống như người anh hỏi thăm quan tâm cô ta.

“Em khám qua rồi.” Hạ Lam gật đầu, đột nhiên phát hiện giữa hai người dường như đã rất lâu rồi không nói chuyện hòa khí với nhau thế này.

Tần Hàm Dịch lúc này mới yên tâm hỏi: “Em muốn đi đâu đây?”

“Chỗ cũ!” Hạ Lam nói tiếp cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

“Được!” Tần Hàm Dịch đáp lại một tiếng, lái xe rời khỏi Hạ thị.

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên tốt hơn, dường như cũng có thể trở thành một sự lúng túng vì chưa kịp thích ứng.

Trên đường đi, hầu như chẳng có lời gì để nói với nhau, đi thẳng tới nơi Hạ Lam muốn tới.

Khi sắp tới nơi đó, điện thoại của Tần Hàm Dịch đột nhiên đổ chuông.

Đeo chiếc tai nghe lên tai rồi anh nói “a lô” một tiếng, đầu dây bên kia liền lên tiếng.

Chỉ là, cùng với tiếng nói ở đầu dây bên kia, sắc mặt Tần Hàm Dịch càng lúc càng khó coi, ánh mắt rõ ràng là nhìn về phía trước nhưng hai tay của anh thì lại vịn chiếc vô lăng về một bên, ánh mắt cũng trở nên mơ màng.

“Cẩn thận...” Hạ Lam đột nhiên giật mình sợ hãi kêu lên một tiếng, lúc này Tần Hàm Dịch mới như bừng tỉnh, chỉ thấy chiếc xe của mình đang đâm hướng về phía chiếc xe bên đường.

Anh vì để tránh chiếc xe phía trước, lập tức lại né về phía bên phải.

“A...” Hạ Lam kêu lên một tiếng thất thanh, chiếc xe của Tần Hàm Dịch đã đâm vào một chiếc xe chở hàng bên cạnh, do chiếc xe chở hàng cũng đang chạy trên đường, do va đập mạnh mà xe của Tần Hàm Dịch lại bị hất sang ngang và lại bị một chiếc xe khác va vào, vì là đường cao tốc nên sức va đập đều rất mạnh và chiếc xe của anh lật ngược lên....

Vệ Ngấn đang cho Tiểu Lạc Lạc ăn cơm, con tim đột nhiên đau nhói. Sau đó, không biết tại sao, cô luông cảm thấy tâm thần có chút bất an.

Khó khăn lắm mới dỗ dành Tiểu Lạc Lạc ăn được nửa bát cơm, cô bên khay đựng cơm lên đi vào nhà bếp, muốn đặt khay cơm xuống bàn nhưng không biết tại sao, tâm trí không tập trung, chưa tới bàn mà cô đã thả tay ra làm cho khay cơm rơi xuống đất, chiếc bát sứ liền vỡ choang.

Cô giật mình run bắn người lên, Tiểu Lạc Lạc ở trong phòng khách lúc này liền khóc òa, cô để mặc đồng lõa xôn trong bếp vội vàng chạy ra xem Tiểu Lạc Lạc thế nào.

“Lạc Lạc, mẹ ở đây, đừng sợ.” Cô ôm lấy con trai, khẽ dỗ dành, thế nhưng Tiểu Lạc Lạc lại không phối hợp, cậu bé không ngừng khóc, dường như có chuyện gì đau lòng lắm.

Vệ Ngấn chỉ biết ôm cậu vào lòng, đi đi lại lại khắp căn phòng khách, nhẹ nhàng dỗ dành cậu.

Cuối cùng, sau khi Tiểu Lạc Lạc khóc nửa tiếng đồng hồ đến nỗi mệt cả đi rồi thì cậu cũng mới nín, vẫn thút thít rồi ngủ thiếp đi trong lòng cô lúc nào không biết.

Lúc này cô mới thở phào một tiếng, đem Tiểu Lạc Lạc bế vào phòng, đặt cậu lên chiếc giường nhỏ.

Chỉ là, cô không dám đi xa, chỉ sợ lát nữa ngủ không yên giấc cậu lại tỉnh, vì thế cô chỉ có thể ở bên cạnh con trai.

Nhìn cậu bé ngủ rồi mà khuôn mặt vẫn có chút lo lắng, con tim Vệ Ngấn lại đau lên từng cơn....

Cứ ngồi như vậy, cả một đêm cô trông Tiểu Lạc Lạc ở bên cạnh giường, không hề ngủ chút nào, còn người đàn ông nói sẽ cố gắng về sớm thì mãi tới lúc này cũng không có chút tin tức gì.

Cô không thể không thấp thỏm trong lòng, khi trời tờ mờ sáng, thử gọi điện thoại cho anh, thế đầu dây bên kia thông báo rằng người dùng đã tắt máy.

Cô chỉ biết kìm nén sự lo lắng sốt sắng trong lòng, cô nghĩ chắc là anh có việc, đợi tới khi trời sáng thì tính tiếp.

Thế nhưng, trời cũng đã sáng rồi, anh vẫn chưa xuất hiện, dường như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Cô cũng không muốn tới căn biệt thự bên cạnh tìm anh, sợ Tần lão phu nhân lại làm khó, chỉ có thể ngồi đợi tới sau chín giờ sáng thì gọi điện thoại tới phòng làm việc của anh.

Người nhận điện thoại là thư ký của anh, chỉ đáp lại cô: “Tần tổng vẫn chưa tới công ty.

Vệ Ngấn cảm giác càng lúc càng bất an, nhưng, lúc này tìm không thấy anh, cô ngoài việc chờ đợi thì dường như cô cũng chẳng biết làm gì khác nữa.”

Cuối cùng, vào ngày chờ đợi thứ ba, cô không kìm nén được nữa mà đi tới căn biệt thự bên cạnh, muốn tìm Tần lão phu nhân để hỏi, nhưng lại được thông báo rằng Tần lão phu nhân đã chuyển đi rồi.

Cô không biết thế nào mới là tốt, cô lại bắt đầu gọi vào số máy riêng của Tần Hàm Dịch.

Cuối cùng, lần này thì lại có người bắt máy rồi.

Nhưng, người đó lại không phải là người mà cô muốn gặp.

“Vệ tiểu thư, đừng gọi tới nữa, Hàm Dịch đã ra nước ngoài rồi.” Tàn lão phu nhân ở đầu dây bên kia nói thản nhiên.

“Ra nước ngoài rồi?” khi nghe thấy Vệ Ngấn có chút không tin, Tàn Hàm Dịch đột nhiên ra nước ngoài, sao lại không nói với cô một tiếng chứ.

“Không sai, nó ra nước ngoài rồi, cùng đi với Hạ Lam.” Tàn lão phu nhân tiếp tục nói không nhanh không chậm.

“Tôi không tin.” Cô lập tức phủ nhận câu trả lời của bà ta.

“Cho dù cô không tin nhưng đây cũng là sự thật, hai đứa nó ở nước ngoài kết hôn xong sẽ lại quay về.” Tàn lão phu nhân không chút nề tình dập tắt hoàn toàn hi vọng của cô.

“Sao anh ấy có thể đột nhiên đồng ý kết hôn với Hạ Lam được?” Vệ Ngấn cảm thấy thật nực cười, đột nhiên biến mất cùng Hạ Lam để đi kết hôn?

Cô không tin, Tàn Hàm Dịch sẽ không nói một lời nào mà bỏ đi như thế.

“Bởi vì nó biết được chân tướng rồi.” Tàn lão phu nhân cười lạnh lùng trả lời cô.

“Bà nói cho anh ấy biết?” giọng nói của Vệ Ngấn đang run lên.

“Nếu tôi muốn nói cho nó thì sớm đã nói rồi, tự nó điều tra ra được.” Tàn lão phu nhân vẫn giữ thái độ kiên nhẫn và nói bình thản với cô.

“Vì thế, anh ấy đã đi như vậy? không nói một lời từ biệt nào?” Vệ Ngấn vẫn không tin, Tần Hàm Dịch lại đối xử với cô như vậy.

Anh đã từng nói, bất luận có sóng gió gì thì anh sẽ đều kề vai sát cánh bên cô để cùng đối mặt.

“Vậy co muốn Hàm Dịch thế nào? giống với cô như trước đây à? trong lòng chỉ có sự thù hận, đi báo thù mẹ con cô?” Tần lão phu nhân hỏi lại liên tiếp, làm cho Vệ Ngấn phải cứng họng.

Đúng thế, cô còn muốn thế nào nữa, còn có thể thế nào nữa!

“Đã làm phiền bà rồi.” Vệ Ngấn từ từ bỏ chiếc điện thoại bên tai xuống, lúc này cô mới phát hiện nước mắt đã chảy dài hai bên khóe mắt.

Cô không tin, có thể nào cô cũng không muốn tin, Tần Hàm Dịch lại để lại hai mẹ con cô vào lúc này.

Cho dù là có ngàn vạn lỗi lầm thì Tiểu Lạc Lạc có làm gì sai đâu chứ?

Sao anh có thể bỏ đi kết thúc mọi thứ vào lúc Tiểu Lạc Lạc cần tới anh nhất?

Thế nhưng cho dù cô không muốn tin hơn nữa thì cuối cùng cô cũng không đợi được kì tích xuất hiện, liên tiếp bảy ngày qua đi, Tần Hàm Dịch quả đúng như thế bốc hơi mất.

Còn điện thoại của Hứa An Ca cũng được gọi tới.

“Tiểu Ngấn, anh nghe nói Hàm Dịch ra nước ngoài rồi, công việc của Tần thị tạm thời do Tần lão phu nhân tiếp quản.” Hứa An Ca nói với giọng rất nhẹ, rất thận trọng anh hỏi cô.

“Vâng.” Giọng nói Vệ Ngấn bằng bằng không chút cảm xúc.

“Em có biết tại sao anh ấy ra nước ngoài không?” Hứa An Ca thử hỏi, không muốn đem tin tức mình nhận được nói thẳng cho cô biết, anh sợ cô sẽ đau lòng.

“Chẳng phải là kết hôn cùng với Hạ Lam à?” Vệ Ngấn cười yết ớt, dường như không còn chút sức lực nào để trả lời câu hỏi này rồi.

Không tin không tin, thế nhưng sự thực đang bày ra trước mắt, cô cảm thấy bản thân mình sẽ đấu tranh không được bao lâu nữa rồi.

“Chính miệng anh ấy nói với em à?” Hứa An Ca giật mình, tin tức anh nghe được cũng đúng thế này, nhưng trước đó hai người rõ ràng là đang yên đang lành, sao đột nhiên lại thành ra thế này.

“Không phải, mà là Tần lão phu nhân.” Vệ Ngấn trả lời như một khúc gỗ.

“Giữa hai người, trước đó có xảy ra vấn đề gì không?” Hứa An Ca cũng cảm thấy sự việc này thật kì lạ, bèn hỏi tiếp.

Vệ Ngấn im lặng một lúc lâu, nội tình thực sự cô không thể nói ra được....

“Có lẽ là có!” cô trả lời lấp lửng mập mờ.

“Vệ Ngấn, em đừng vội, để anh điều tra giúp em sự việc này.” Hứa An Ca nheo mày lại, giọng nói lại rất nhẹ nhàng an ủi cô.

“An Ca, cảm ơn anh....” giọng nói Vệ Ngấn nghẹn ngào, sự giúp đỡ lúc này của Hứa An Ca đúng là chiếc phao cứu hộ trong cơn mưa lũ – vô cùng cần thiết và kịp thời.

“Nha đầu ngọc, đừng buồn, sẽ không sao đâu.” Hứa An Ca dừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Ít nhất thì còn có anh....”

“Ừm, em đợi tin của anh.” Vệ Ngấn khẽ đáp lại anh, kìm nén sự ghen ngào trong cổ họng lại.

“Chăm sóc tốt cho Tiểu Lạc Lạc, những việc khác cứ giao cho anh.” Hứa An Ca không yên tâm lại dặn dò cô một câu.

“Vâng.” Vệ Ngấn không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng lúc này, khi cô không biết bầu vú vào đâu thì có một người như thế xuất hiện, vì cô mà ra tay cứu giúp sao cô lại không cảm kích chứ!

Lúc trước, cô luôn không nói ra mọi chuyện, một phần là đợi Tần Hàm Dịch xuất hiện, một phần là không muốn làm cho bạn bè lo lắng.

Và, hôm nay Hứa An Ca đột nhiên gọi điện tới, cũng là vì phía Tần thị chuyển tin tới.

Đang nói chuyện với Hứa An Ca còn chưa cúp máy thì điện thoại của Cao Thiên Du liền gọi tới.

“An Ca, em có điện thoại.” cô và Hứa An Ca nói lời tạm biệt sau đó cô bắt máy của Cao Thiên Du, vừa mở miệng cô đã òa khóc.

“Dĩ Muội, tớ vừa nghe thấy sự việc của Tần Hàm Dịch, là thật à?” Cao Thiên Du đúng là tức điên lên, cô vốn còn muốn dừng tay lại, không nhằm vào Tần thị nữa.

Thế nhưng ai mà biết được, người đàn ông đó chưa biến mất chưa được mấy hôm mà đã lại kết hôn với Hạ Lam.

“Tớ không biết, anh ấy đột nhiên biến mất....” Vệ Ngấn khi đối mặt với Cao Thiên Du cô mới dám thể hiện ra sự đau lòng của mình.

“Đột nhiên biến mất?” Cao Thiên Du nghe liền cảm thấy kì lạ, sao lại có thể đột nhiên không thấy đâu chứ?

“Ừm.” Vệ Ngấn nghẹn ngào đáp lại.

“Cậu vẫn đang ở viện an dưỡng à?”

“Ừm, ở đây trong lành, tốt cho sự hồi phục của Tiểu Lạc Lạc.”

“Đừng ở đó nữa, lúc trước có Tần Hàm Dịch ở đó còn tốt, bây giờ anh ấy đột nhiên biến mất, cậu ở một nơi xa như thế, tớ cùng không yên tâm, tớ đi đón cậu, đến ở chỗ tớ đây!”

“Thiên Du, không cần đâu, ở đây an ninh tốt hơn trước nhiều rồi.” Vệ Ngấn lập tức từ chối, cô biết tình cảm của Cao Thiên Du và Cảnh Hạo, vừa mới có tiến triển mới, lúc này cô vào ở thì chẳng khác nào là kì đà cản mũi.

Hơn nữa, Tiểu Lạc Lạc vốn đã sợ người lạ.

“Trước đây chẳng phải cũng rất tốt mà vẫn xảy ra chuyện đấy thôi.” Cao Thiên Du bây giờ cứ nói chuyện là muốn gầm lên, cô thực sự tức giận trước những hành động của Tần Hàm Dịch.

“Thiên Du, Tiểu Lạc Lạc sợ người lạ, môi trường bây giờ là phù hợp với nó nhất, tớ không muốn chuyển đi.” Vệ Ngấn kiên quyết

“Được, nếu cậu đã nói như vậy thì tớ cũng không khuyên cậu nữa.” Cao Thiên Du nghe thấy cô nói như vậy cũng chỉ có thể không khuyên nữa mà nói: “Dĩ Muội, nếu có việc gì cậu nhất định phải thông báo với tớ ngay lập tức, bất luận thế nào thì người bạn là tớ đây sẽ mãi mãi đứng về phía cậu.”

“Thiên Du....” cô không nói lời cảm ơn khách sáo là bởi vì giữa cô và Cao Thiên Du không cần tới những lời như vậy.

“Việc của Tần Hàm Dịch tớ sẽ để Cảnh Hạo giúp cậu nghe ngóng xem thế nào, cậu đừng lo lắng quá!” lúc này Cao Thiên Du nhắc tới Cảnh Hạo

có vẻ như đã thêm phần tin tưởng, không còn giống như trước đây nữa.

“Ừm.” Vệ Ngấn cảm thấy con tim thật ấm áp, ít nhất khi cô đau khổ nhất vẫn còn nhiều người ở bên cạnh cô thế này, giúp đỡ cô.

Sau khi tắt máy điện thoại kết thúc cuộc nói chuyện với Cao Thiên Du, Vệ Ngấn suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng gọi điện cho Lam Dư Khê.

Hai ngày trước, về việc của Tần Hàm Dịch còn chưa bị lộ ra ngoài, cô đương nhiên không muốn thông báo cho bạn mình biết, để bọn họ phải lo lắng, nhưng bây giờ nếu mọi người đã đều biết rồi, cô cũng muốn hỏi Lam Dư Khê xem thế nào.

Gọi vào số của Lam Dư Khê, đầu dây bên kia vừa mới bắt máy, câu đầu tiên cô nghe thấy đó là: “Dĩ Muội, em muốn hỏi việc của Hàm Dịch có đúng không?”

“Anh ấy thực sự ta nước ngoài và kết hôn cùng với Hạ Lam rồi sao?” Vệ Ngấn hỏi thẳng.

“Anh cũng vừa mới biết tin, có điều, anh không tin đây là sự thật, Hàm Dịch không phải là người sẽ quyết định nhanh chóng mà lại với Hạ Lam như vậy, trong chuyện này nhất định có nội tình gì đây.” Lam Dư Khê khi nghe thấy tin tức này cũng vô cùng ngạc nhiên, anh không thông báo cho Diệp Dĩ Muội ngay tức khắc là vì anh không tin, anh muốn đợi điều tra rõ ràng chân tướng rồi tính tiếp.

Chỉ là không ngờ rằng, anh vừa nhận được tin tức không lâu thì cô đã gọi điện tới.

“Cũng có thể!” Vệ Ngấn đột nhiên hạ thấp giọng xuống đáp lại anh.

Người khác không biết nội tình bên trong, thế nhưng cô biết, vì thế cô không có cách nào để giống với Lam Dư Khê bây giờ, kiên định không tin

sự thực này.

Cô muốn không tin thế nhưng cuối cùng thì trong lòng vẫn rất thấp thỏm.

“Dĩ Muội, có phải em đã biết gì rồi không?” Lam Dư Khê cảm thấy ngỡ ngàng của cô có phần không bình thường.

“không có, em cũng giống như anh không tin anh ấy biến mất như vậy.” Vệ Ngấn lập tức phủ nhận, tìm một cái cớ.

“Em đừng vội lo lắng, bất luận là cậu ấy rời đi làm gì thì cũng không thể không xuất hiện mãi được.” Lam Dư Khê cảm thấy, bất luận giữa Tần Hàm Dịch và Diệp Dĩ Muội xảy ra vấn đề gì, nhưng anh với Tần Hàm Dịch đã làm bạn với nhau bao nhiêu năm, Tần Hàm Dịch không có lý do gì để không thông báo với anh một tiếng.

Sau đó Lam Dư Khê an ủi Vệ Ngấn vài lời nữa rồi mới cúp điện thoại.

Vệ Ngấn ngồi thất thần trên ghế sofa, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó bất bình thường.

Tại sao Lam Dư Khê cũng mới nhận được tin? Tần Hàm Dịch và anh chẳng phải là bạn tốt nhiều năm rồi sao? Tại sao việc kết hôn là việc đại sự như thế mà cũng không nói với Lam Dư Khê một tiếng?

Cho dù, anh biết chân tướng rồi, anh hận cô, nhưng không có lý do gì mà hận cả bạn tốt của mình!

Cô nhìn Tiểu Lạc Lạc đang ngồi trên tấm thảm chơi đồ chơi, cô khẽ thì thầm: “Lạc Lạc, chúng ta tin ba con một lần được không?”

Bất luận Tần Hàm Dịch có phải đã biết chân tướng hay không cô cũng đã bước ra thời kì khó khăn đó, cô biết, bất luận sự thực là thế nào, chẳng

phải là cô đều nên tin anh một lần sao?

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Gặp Lại Anh

Có những lúc, bất luận bạn đồng ý chấp nhận một sự thực thế nào, thế nhưng sự thực thì vẫn là sự thực, không ai có thể thay đổi được.

Giống như việc Tần Hàm Dịch biến mất – mất tăm mất tích không để lại dấu vết gì, dù cho Hứa An Ca và Cao Thiên Du có nghĩ ra rất nhiều cách nhưng cũng không làm thế nào tìm được anh.

Chỉ nghe nói, dữ liệu xuất nhập cảnh đúng là có dữ liệu của Tần Hàm Dịch và Hạ Lam, hơn nữa còn là ngôi phi cơ riêng rời đi.

Cô không muốn hiểu lầm anh, thế nhưng, cứ kìm nén mãi trong lòng làm cho cô không có cách nào thờ được, muốn tin tưởng nhưng con tim lại không có cách nào để không đau khổ.

Và cùng với sự rời đi của Tần Hàm Dịch thì Hứa An Ca lại một lần nữa quay trở về cuộc sống của cô.

Cho dù cô đã từ chối năm lần bảy lượt nhưng anh vẫn không hề chùn bước.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, khẽ thở dài, dường như dùng giọng nói đau khổ nhất để cầu xin anh: “An Ca, mình em cũng có thể mà, em không muốn anh vì em mà lỡ dở bản thân mình.”

Cô đã không kiên cường và dựa dẫm vào Hứa An Ca một lần, cô không muốn lại có lần thứ hai, không muốn cuộc sống lại rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, cô hi vọng rằng anh có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Tiểu Ngấn, em cứ coi như bạn bè là được rồi, nếu không anh thực lòng không yên tâm về em.” anh hiểu được sự lo lắng của cô, nếu bây giờ Tần Hàm Dịch vẫn còn ở bên cạnh cô thì anh nhất định sẽ không tới làm phiền cô.

Thế nhưng, bây giờ chỉ còn lại một mình cô chăm sóc Tiểu Lạc Lạc còn chưa hồi phục, anh không yên tâm.

“Thế nhưng, chúng ta ở bên nhau thì chẳng khác nào em vẫn đang đứng trên vị trí của Hứa thái thái, anh sẽ bắt đầu lại từ đầu thế nào đây?” Vệ Ngấn dường như sắp khóc trước mặt anh, sao trên đời lại có một người như anh chứ - một người thật ngốc!

“Không sao, em chiếm vị trí đó lâu hơn một chút cũng được, anh có thể đi ra ngoài mua vui ở bên ngoài.” Hứa An Ca hiếm khi vào những lúc như thế này mà vẫn còn tâm trạng để nói đùa với cô.

“An Ca, em thực sự có thể....” cô còn chưa nói hết anh liền dùng bàn tay che miệng cô lại: “Anh biết em có thể, nhưng em không thể từ chối sự giúp đỡ của bạn bè, có đúng không?”

“Được.” cô không có cách nào để từ chối thêm nữa, chỉ biết gật đầu.

“Sự việc cấp thiết bây giờ là làm cho Tiểu Lạc Lạc nhanh chóng khỏe lại, lúc trước anh cũng đã hỏi chuyên gia nước ngoài, bọn họ nói bệnh này để kéo dài càng lâu càng không tốt.”

“Em biết....” sau khi Vệ Ngấn đáp lại, lại là một sự im lặng kéo dài.

Vốn cô đã nghĩ, sẽ cùng với Tần Hàm Dịch nỗ lực làm cho Tiểu Lạc Lạc nhanh chóng hồi phục, thế nhưng không ngờ thế sự xảy đến bất ngờ, sự việc lại thành ra thế này....

Chúng ta mãi mãi không có cách nào để tính toán được, một giây sau, sự việc mà bạn đã tính toán trước sẽ lại xảy ra sự thay đổi thế nào.

Cũng như việc không ai có thể ngờ rằng, Tần Hàm Dịch lại biến mất như thế này...

Lại một tháng nữa qua đi, mùa hạ đã chuyển sang thu, còn Tần Hàm Dịch thì vẫn không có tin tức gì.

Chỉ là, trong hai tháng mà Tần Hàm Dịch biến mất, đã có quá nhiều sự việc xảy ra.

Ví dụ như, Tiểu Lạc Lạc dường như vẫn khá thân thiết với Hứa An Ca, dưới sự chăm sóc của anh, bệnh tình chuyển biến khá hơn thời gian trước, bây giờ không những biết khóc mà hơn nữa còn biết cười.

Tuy vẫn còn khá hướng nội, không hoạt bát vui vẻ như trước đây nhưng cũng có thể tới trường mầm non, có thể trở về cuộc sống bình thường được rồi.

Vệ Ngấn rất ngưỡng mộ anh, cũng rất cảm kích, cô lại không thể nói ra việc để anh đi tìm người phụ nữ khác.

Không phải là trái tim cô đã thay đổi mà là những đức tính tốt đẹp của người đàn ông này làm cho cô không có cách nào để không chú ý đến.

Trước đây, anh đối xử tốt với Tiểu Lạc Lạc có lẽ đó chỉ là sự biết ơn, khi đó con tim cô vẫn còn chứa đầy lòng thù hận, tuy cảm kích nhưng không giống với lúc này – cảm kích mà lại có chút sợ hãi và đau lòng trước lòng tốt không cần tới sự báo đáp của anh.

Ngoài việc của Tiểu Lạc Lạc thì một việc lớn khác đó là việc của Tần thị.

Tần lão phu nhân sau khi nắm quyền, Tần phu nhân dưới sự ủng hộ của nhà đế cũng đã tiến vào Tần thị, và ở vào thế đối kháng với Tần lão phu nhân.

Ấn tượng của mọi người về Tần phu nhân từ trước tới nay đều chỉ là một vị thái thái chỉ biết tiêu tiền, chẳng biết gì về thế sự, thế nhưng ai lại ngờ được rằng người phụ nữ này lại bước vào Tần thị khi bản thân đã 50 tuổi, và đứng ra tranh quyền với người mẹ chồng của mình trên thương trường.

Không ai hiểu được, tại sao Tần phu nhân lại làm như thế này, nói cho cùng thì sản nghiệp của Tần gia cuối cùng chẳng đều phải là của Tần Hàm Dịch à? vậy thì mẹ chồng con dâu tranh giành cái gì chứ?

Tất cả mọi người đều quan sát, đợi kết quả cuối cùng của cuộc chiến tranh quyền này, càng có người đợi Tần thị đấu đá nội bộ tới khi mệt rã rời ra rồi thì bọn họ sẽ nhúng tay vào và đục nước béo cò.

Các loại người khác nhau, mục đích không giống nhau, còn người thực sự quan tâm Tần gia rốt cuộc đã bị dính phải lời nguyền gì thì lại không có mấy người.

Một việc khác, cũng được coi là chuyện vui, đó chính là buổi trình diễn thiết kế của Vệ Ngấn cuối cùng cũng đã được tiến hành.

Lần này đơn vị đứng ra tổ chức buổi biểu trình diễn là phòng làm việc của Hứa An Ca, cùng với đó cũng là những sản phẩm thiết kế mới của Hứa An Ca.

Một buổi trình diễn kết hợp như vậy dường như đã trở thành một chủ đề vô cùng nóng của các tạp chí thời trang.

Và Vệ Ngấn cùng với Hứa An Ca lại một lần nữa trở thành nhân vật trung tâm của các chủ đề, ví dụ như sự kết hợp giữa kim đồng ngọc nữ, hay

cuộc hôn nhân mỹ mãn, không ai là không ngưỡng mộ và ghen tỵ với bọn họ.

Vệ Ngấn cho rằng, Hứa An Ca ít nhất cũng sẽ không để cho những chủ đề này nóng lên, dù gì thì bọn họ sau này cũng không ở bên nhau, anh không muốn làm liên lụy tới anh cả một đời.

Anh càng thâm tình thì cô càng cảm thấy trong lòng bất an.

Thế nhưng, anh không hề làm như cô nghĩ, anh mặc kệ để cho dư luận quan tâm tới mối quan hệ của bọn họ, cô không trách Hứa An Ca điều gì, chỉ là cảm thấy sự việc cứ tiếp diễn thì bọn họ muốn quay đầu sẽ càng khó.

Vậy là, cô có một quyết định, nếu sau khi show trình diễn này kết thúc, Tần Hàm Dịch vẫn không xuất hiện thì cô sẽ đưa Tiểu Lạc Lạc rời khỏi nơi đây.

Không phải cô không có lương tâm, không bằng lòng đón nhận lòng tốt của Hứa An Ca, mà là cô không muốn khi còn vẫn tin Tần Hàm Dịch sẽ quay trở về mà đón nhận anh, như vậy thật sự là không công bằng với anh.

Còn lúc này, vô cùng giống với trước đi giông bão ập tới, tất cả đều rất bình lặng, không có ai có bất kì sự bất thường nào, như vậy đã làm cho người ta cảm thấy bất an một cách khó lí giải.

Trong cuộc đời của Vệ Ngấn, đây là lần đầu tiên cô tự mình tham gia vào một buổi trình diễn, sau khi bận rộn tới tám mặt mũi ba tháng, cuối cùng thì buổi trình diễn cũng được tổ chức.

Vệ Ngấn không thể không có chút căng thẳng lo lắng, bởi vì cô đã quyết định, sau buổi trình diễn ngày hôm nay kết thúc, cô sẽ tuyên bố với công chúng rằng từ nay về sau cô sẽ rút khỏi giới thiết kế, sẽ không thiết kế bất kì phục trang nào nữa.

Sau khi tự tay đưa Tiểu Lạc Lạc tới trường mầm non, cô đang định quay người rời đi thì Hứa An Ca liền gọi điện thối.

“Tiểu Ngấn, em chuẩn bị xong chưa?”

“Em chuẩn bị xong rồi.” cô bình thản trả lời anh, do dự một lát, cô nói: “An Ca, đây là buổi trình diễn cuối cùng trong cuộc đời em, sau ngày hôm nay em sẽ rút khỏi giới thiết kế.”

Hứa An Ca do dự một lát, cuối cùng đáp lại cô: “Được.”

“Vậy chúng ta lát nữa gặp.” Vệ Ngấn cúp máy, lại quay đầu nhìn vào sân trường mầm non đã không còn thấy bóng dáng con trai nữa, trong lòng cô bỗng có một sự lo lắng bất an không nói thành lời, cô nghĩ, chắc là do sắp phải rời đi rồi!

Cô đang định quay người rời đi thì đột nhiên có một đám phóng viên chạy tới bao vây lấy cô.

“Vệ tiểu thư, theo nhiều nguồn thông tin khác nhau, Hứa Lạc Lạc thực ra là con trai của tổng tài Tần thị Tần Hàm Dịch có đúng không?”

“Vệ tiểu thư, cô có phải là Diệp tiểu thư mà năm xưa đột nhiên ly hôn với Tần thiếu gia?”

“Nghe nói Tần thiếu gia sắp đính hôn với thiên kim tiểu thư của Hạ thị, cô có cảm tưởng thế nào?”

“Vệ tiểu thư, Hứa gia có biết Hứa Lạc Lạc thực ra không phải là con cháu Hứa gia không?”

“Vệ tiểu thư, nghe nói trước đây cô quay về là vì thiết kế trang phục đính hôn cho Tần thiếu gia, là để báo thù đúng không?”

Mười mấy phóng viên trước sau không ngừng chất vấn những vấn đề mà bọn họ muốn biết, căn bản không cho Vệ Ngấn có cơ hội lên tiếng.

Vệ Ngấn bị bọn họ dồn ép liên tiếp lùi về phía sau, trong ánh mắt là sự hoảng loạn, cô không biết nên phải trả lời thế nào.

Còn những phóng viên đó thì vẫn cố chấp hỏi những vấn đề mà bọn họ muốn biết.

“Tôi không có gì để nói các, những lời các người nói chỉ là suy đoán lung tung.” Cô đã thử bình tĩnh lên tiếng, thế nhưng đám phóng viên đó căn bản không tin lời cô.

“Vệ tiểu thư, đừng che giấu nữa, đã có người đưa ra báo cáo xét nghiệm ADN để làm bằng chứng rồi.” không biết người phóng viên nào lớn tiếng đã kích một câu.

Cơ thể Vệ Ngấn run lên, trong lòng đột nhiên xuất hiện một đối tượng tình nghi.

Là Tần lão phu nhân sao? Vì để tranh Tiểu Lạc Lạc, ta ra vào đúng lúc này đã đưa ra báo cáo xét nghiệm ADN.

Cô biết lúc này bản thân có nói gì e là cũng không có tác dụng, cô chỉ muốn rời đi.

Thế nhưng, cô đã bị đám phóng viên bao vây xung quanh rồi, muốn rời đi cũng khó.

“Tránh ra, tôi không có gì để nói cả.”

Đám phóng viên khó khăn lắm mới nắm bắt được cơ hội này, làm gì dễ dàng để cho cô đi.

“Sau lễ công bố tin tức, tôi sẽ nói với mọi người, bây giờ mời hãy tránh ra.” Vệ Ngấn đẩy giọng lên cao, nghĩ rằng bọn họ sẽ nghe thấy nhưng tình hình vẫn chẳng khá hơn chút nào.

“Vệ tiểu thư, chúng tôi chỉ muốn cô trả lời một vấn đề, Lạc Lạc rốt cuộc có phải là con của Tần thiếu gia không?”

“Không phải, không phải....” Vệ Ngấn gầm lên không kiểm soát, lúc này cô chỉ có thể trả lời như vậy, cô không muốn làm cho Hứa gia bị sỉ nhục, nếu cô nói đúng thì đám phóng viên này nhất định sẽ lại xông tới Hứa gia, bắt Hứa gia trả lời hàng loạt các câu hỏi của bọn họ.

“Vậy báo cáo xét nghiệm ADN thì là thế nào?” có phóng viên tiếp tục chất vấn.

“Đó là bản báo cáo giả, không phải là thật.” Vệ Ngấn chỉ có thể tiếp tục nói dối tới cùng.

“Vậy Vệ tiểu thư có làm lại một bản báo cáo xét nghiệm ADN để xóa đi những tin đồn không?”

“Điều này không cần thiết, đây là việc riêng của tôi, hơn nữa đó chỉ là một tờ giấy, con người muốn có kết quả thế nào đều có thể, có cần thiết lấy tờ giấy đó ra coi như bằng chứng thép không?” Vệ Ngấn phản bác lại những câu hỏi của phóng viên.

“Vệ tiểu thư, không phải là cô muốn che giấu nên mới cố ý nói như vậy chứ?” luôn có những phóng viên đưa ra những câu hỏi sắc bén nhằm vào cô.

“Không phải thế!” Vệ Ngấn gầm lên vì không chịu được, nhưng vẫn chẳng có ích gì, căn bản không có ai muốn nghe cô nói.

Đúng lúc cô không biết phải làm thế nào thì có người chen vào trong đám phóng viên, kéo cánh tay cô len ra bên ngoài.

Cô đơ người ra, nhìn về phía người đó, phát hiện người đó đội mũ lưỡi chai, mặt đeo khẩu trang, không để lộ ra một chút diện mạo nào.

Thế nhưng con tim cô lại thấy sợ hãi, bởi vì tấm lưng của anh cô cảm thấy rất quen thuộc.

Cô cũng chẳng để ý nhiều, cô cùng với lực kéo của người đàn ông mà chen ra khỏi vòng vây.

Sau đó, anh kéo tay cô chạy về phía xe cô đang đỗ ở bên đường.

Cô lập tức hiểu ý, không chút chần chừ cô đặt chiếc chìa khóa xe vào trong tay anh.

“Lên xe đi.” Anh bỏ tay cô ra, giọng nói khàn khàn ra lệnh cho cô.

Cô đột nhiên đơ người ra, giọng nói của anh sao lại?

“Mau lên xe.” Anh dường như đang nhìn thấy sự do dự của cô, lập tức lại nhắc cô một tiếng.

“Được.” cô không do dự thêm nữa, anh chóng chui vào trong xe.

Và lúc hai người đã lên tới xe, đám phóng viên kia cũng đuổi theo kịp, chiếc xe không có cách nào để lái đi được.

Vệ Ngăn không lên tiếng, cô bình tĩnh nhìn anh, cô tin, anh nhất định có cách, đó là sự tin tưởng tới tận đáy lòng cô mà không cần có nguyên nhân.

Chỉ là, cô không ngờ rằng, cách của anh lại cực đoan đến thế.

Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào đám phóng viên, đột nhiên anh giơ nắm đấm lên, bèn đấm vào một bên cửa kính của xe.

Cô không biết anh đã dùng bao nhiêu sức lực, tấm kính đó sau cú đấm của anh liền vỡ tung ra, còn đám phóng viên đó thì sợ hãi liền lùi về phía sau. “Tránh hết ra cho tôi, bằng không tôi sẽ đâm vào người các người đấy.” người đàn ông lạnh lùng uy hiếp một câu, dùng bàn tay thấm đầy máu nắm lấy vô lăng, chân anh giẫm vào chân ga, chiếc xe bèn bắt đầu từng chút một di chuyển về phía trước.

Đám phóng viên đó chắc là thực sự sợ hãi trước hành động của anh, bọn họ bắt đầu lùi xa ra từng chút từng chút một, cuối cùng thì không dám vây quanh chiếc xe nữa.

Vệ Ngấn nhìn mà vô cùng sợ hãi, cô không dám lên tiếng vào lúc này, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Đám phóng viên đó vừa nhường đường người đàn ông liền đạp chân ga và chiếc xe nhanh chóng được lái đi.

Con tim của Vệ Ngấn đang đập lên thành thịch, mãi cho tới khi chiếc xe được rẽ sang một con đường khác, cô mới vội vàng lên tiếng: “Anh dừng lại đi, em xem tay anh thế nào.”

“Không cần đâu.” Người đàn ông trả lời một tiếng lạnh nhạt, cũng không quay sang liếc nhìn cô một cái.

“Tần Hàm Dịch, anh dừng xe lại cho em.” cô không kịp được mà gầm lên.

Những mảnh kính li ti cắm vào tay anh vẫn chưa được rút ra, máu vẫn không ngừng chảy, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Còn anh dường như không biết đau vậ, hai tay vẫn nắm chặt lấy vô lăng, mắt nhìn về phía trước.

Tiếng gầm vừa rồi của cô cuối cùng cũng đã có tác dụng với người đàn ông. Cơ thể anh cứng đờ lại, lái chiếc xe vào bên cạnh đường, dừng lại, ngay sau đó anh định đẩy cửa xe bước xuống nhưng đã bị Vệ Ngấn kéo lại.

“Anh đi đâu? Anh mất tích mấy tháng trời lại muốn đi thế này à?” Vệ Ngấn hai mắt đỏ lên, bất luận thế nào, hôm nay cô sẽ không để cho anh đi.

“Tiểu thư, cô nhận nhầm người rồi.” người đàn ông trả lời thờ ơ, muốn thoát khỏi cô.

“Tần Hàm Dịch, em biết là anh, nếu hôm nay anh dám đi thì cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh.” con tim Vệ Ngấn chưa bao giờ đau như lúc này, tại sao người đàn ông này lại muốn giày vò cô như thế chứ?

Trước lời uy hiếp của cô, cuối cùng anh cũng dừng mọi động tác lại, không còn động đậy nữa.

Cô nhìn anh chăm chăm, cũng không nói gì cô liền đưa tay anh lên, nghiêng răng lại, cô rút từng mảnh thủy tinh có thể nhìn thấy được từ tay anh ra.

Những mảnh thủy tinh được rút ra, lúc này cô mới phát hiện mu bàn tay của anh bị thương rất nặng, cô sợ rằng bản thân mình không thể giải quyết được.

Vậ là, cô không chút do dự, cô liền đẩy cửa xe bước xuống, đi tới bên ghế lái.

“Chúng ta đi tới bệnh viện, anh ngồi sang phía bên đó.” Cô mở cửa xe ra, nói với anh vẫn đang ngồi phía trong.

“Không cần đâu.” Anh lạnh lùng trả lời.

“Ngồi sang, đừng để em găm lên với anh.” Vệ Ngấn lúc này trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cô không muốn chất vấn anh, cô muốn đợi anh xử lý được vết thương thì sẽ nói sau.

Anh cúi đầu xuống, không biết đang nghĩ cái gì, qua đi một lúc anh mới nghe lời cô xuống xe, ngồi sang bên cạnh phía ghế lái.

Cô phát hiện, anh vẫn luôn đeo khẩu trang, cho dù cô đã biết là anh nhưng anh vẫn không bỏ nó ra, cô không thể không cảm thấy có chút kì lạ, thế nhưng lúc này bàn tay anh vẫn đang chảy rất nhiều máu, cô lại không lên tiếng nữa, chỉ có thể đạp chân ga, lái chiếc xe về phía bệnh viện.

Trong bầu không khí kì lạ, cuối cùng thì cũng đã tới phòng cấp cứu của bệnh viện, Vệ Ngấn chẳng còn để ý tới hình tượng cô chỉ lớn tiếng kêu lên với bác sĩ trong phòng cấp cứu: “Bác sĩ, mau giúp xem xem tay anh ấy thế nào, anh ấy bị thương rất nặng.”

“Để tôi xem nào!” một bác sĩ trung niên tiến lại gần, cho dù nhìn thấy bàn tay anh bê bết máu nhưng nét mặt bác sĩ vẫn không có một chút thay đổi nào, vẫn trả lời rất bình thản.

“Vâng!” Vệ Ngấn vội vàng đáp lại, hai mắt cô đều đỏ ngầu lên, lúc này trong mắt cô chỉ có vết thương của người đàn ông, căn bản cô đã quên mất buổi trình diễn của bản thân mình.

Bác sĩ với một nét vô cảm nhìn vào bàn tay anh, rồi lại ngẩng đầu nhìn cô nói: “Không sao, đi đăng ký đi!”

“Được, bây giờ tôi đi, chú hãy giúp anh ấy băng bó vết thương trước đi.” Cô đáp lại một tiếng rồi liền chạy ra khỏi phòng cấp cứu.

Người bác sĩ nhìn Vệ Ngấn chạy đi, lúc này ông mới cười cười với người đàn ông nói: “Bạn gái khá lắm, rất quan tâm cho cậu.”

Người đàn ông đờ người ra, lúc này mới thu về ánh mắt nhìn theo bóng dáng Vệ Ngấn, có chút lúng túng và nhìn bác sĩ cười lịch sự.

Chỉ một lát sau Vệ Ngấn đã đi đăng ký quay trở lại, cũng nộp tiền tiền viện phí xong thì vị bác sĩ đó mới coi như là đưa người đàn ông đi điều trị vết thương.

Thế nhưng, cho dù là phải đợi như vậy nhưng anh vẫn không cảm thấy thời gian thật dài, cũng quên mất nỗi đau đớn của vết thương ở trên tay. Bởi vì, nhìn cô vội vàng chạy khắp nơi vì mình như thế, con tim anh lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Vệ Ngấn lúc này đã bình tĩnh lại, cuối cùng cảm thấy giữa hai người thật lúng túng, cô nhìn sâu vào mắt anh, miệng cô miễn cưỡng nở một nụ cười, cố gắng thể hiện thật tự nhiên cô nói: “Em ra ngoài đợi anh.”

Vậy là, cô ngồi ngoài cửa đợi, mãi cho tới khi nhìn thấy bác sĩ đã băng bó vết thương lại cho anh xong rồi thì cô mới lại bước vào trong.

“Quay về chịu khó giữ gìn đừng chạm vào nước, nhớ phải kiêng những gì và uống thuốc đầy đủ là được rồi.” bác sĩ viết loằng ngoằng lên tờ giấy chẩn đoán sau đó nói dặn dò anh một cách công thức hóa.

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.” Vệ Ngấn đỡ lấy tờ giấy chẩn đoán và đơn thuốc bác sĩ đưa, rồi cô mới quay người lại đối diện với người đàn ông đang ngồi bên cạnh và nói: “Đi thôi!”

“Ừm.” người đàn ông gật đầu, giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời mà đi theo phía sau cô.

Cô đứng xếp hàng, lấy thuốc, lại bận rộn một lúc rồi mới cùng anh đi ra khỏi bệnh viện.

“Hôm nay cảm ơn em.” im lặng hồi lâu, người đàn ông đã lên tiếng trước để phá tan sự im lặng.

Người đàn ông không muốn bầu không khí trở nên lúng túng thế này, bèn cảm thấy bản thân mình nên mở miệng nói gì đó. Thế nhưng, anh suy nghĩ trong đầu cả nửa ngày cuối cùng cũng tìm ra được một chủ đề phù hợp, chỉ có thể nói một câu khách sáo và xa lạ.

Chỉ là, vừa ra khỏi cửa anh bèn hối hận rồi, những lời như vậy dường như còn chẳng bằng là đừng nói.

Quả đúng, sau khi cô nghe thấy lời anh nói, rõ ràng là cô đơ người ra, mãi sau mới giật mình và trên một nở nụ cười cứng đờ, trả lời anh một cách lịch sự: “Không có gì, không cần khách khí.”

Vừa dứt lời cô liền thầm cười cay đắng trong lòng. Hóa ra, chẳng biết từ khi nào, bọn họ thực sự đã trở thành những người quen mà xa lạ nhất.

Vệ Ngấn và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, những lời muốn nói vẫn được kìm nén lại, chỉ nói: “Chúng ta lên xe đi.”

Vậy là, giữa hai người, lại một lần nữa chìm đắm vào sự yên lặng, cùng nhau đi về phía xe của Vệ Ngấn.

Chỉ là, hai người vừa mới bước lên xe, điện thoại của Vệ Ngấn liền đổ chuông.

Vệ Ngấn lấy điện thoại ra, vừa nhìn thì đó là cuộc hỏi của Hứa An Ca, lúc này cô mới nhớ ra sự việc mà từ nãy đã quên bẵng đi.

Cô rời đi và nghe điện thoại, không để cho Hứa An Ca lên tiếng, vừa bắt máy cô đã nói: “An Ca, tối lượt em lên sân khấu em nhất định em sẽ tới.”

“Tiểu Ngấn, không phải anh gọi để giục em chuyện đó, đột nhiên có rất nhiều phóng viên hỏi về thân thể của Lạc Lạc.” thực ra điều mà Hứa An Ca thực sự lo lắng là cô.

“Bây giờ tình hình ở đó thế nào rồi?” Vệ Ngấn cảm thấy bản thân mình giống như một tội nhân, nếu một buổi trình diễn ra mắt sản phẩm mới mà bị làm loạn lên thì cô sao có thể không thấy có lỗi với người của Hứa gia chứ.

“Bảo an đã đưa những phóng viên làm ồn chuyện đó ra ngoài rồi, hội trường tạm thời không sao, anh chỉ là lo lắng cho em thôi.” Hứa An Ca cuối cùng cũng đã nói ra nỗi lo lắng trong lòng của bản thân mình.

“Em không sao, anh cứ yên tâm! Lát nữa em sẽ quay về.” Vệ Ngấn nói vậy giống như là đã cho anh uống một viên thuốc an thần.

“Ừm, vậy thì em hãy đi lên từ bãi đỗ xe ở tầng hầm ấy, như thế đám phóng viên sẽ không bao vây được em.” Hứa An Ca đã thay cô mở sẵn đường rồi, chỉ sợ cô bị đám phóng viên bao vây.

“Được, em biết rồi.” Vệ Ngấn tắt máy đi, nhìn người đàn ông bên cạnh: “Anh đi đâu? Em đưa anh đi.”

“Nếu như em có việc thì cứ đi làm việc đi.”

“Em đưa anh về, nói gì thì nói anh cũng là vì em thì mới bị thương.” Vệ Ngấn kiên quyết.

“Đảo Hạo Sâm Thương.”

“Được.” Vệ Ngấn lập tức đạp chân ga, chạy thẳng về hướng anh nói.

Nơi anh ở thực ra cách chỗ này không phải rất xa, thời điểm này cũng không tắc đường, Vệ Ngấn chỉ dùng chưa tới 20 phút là liền lái xe tới nơi rồi.

Cô cùng với anh xuống xe, nói: “Đợi buổi trình diễn trang phục mới kết thúc, em sẽ đi tìm anh, bất luận đã xảy ra chuyện gì thì chúng ta sẽ nói chuyện một lần cho rõ.”

Anh không đáp lại lời cô, cô cũng không cần anh đáp lại, đang chuẩn bị đưa túi thuốc trong tay cho anh rồi rời đi, đột nhiên một giọng nói vang lên lọt vào tai cô.

“Hàm Dịch, anh đi đâu về đây? ra ngoài tại sao không nói với em một tiếng, em đi tìm anh cả nửa ngày trời.” một người phụ nữ với sắc mặt có phần khó coi đi lại gần, khi chất vấn anh, ánh mắt nhìn chằm chằm Vệ Ngấn với vẻ oán hận.

Vệ Ngấn sau khi nhìn vào ánh mắt đó, miệng cô nhếch lên một nụ cười mỉa mai, cô thầm kêu lên trong lòng: “Xem ra thời gian đúng là có thể thay đổi một con người quá nhiều, quá nhiều! Mới có mấy tháng không gặp mà Hạ Lam so với trước lúc rời đi nhìn càng thêm đáng sợ.”

Không sai, người phụ nữ đột nhiên xuất hiện ở cửa căn biệt thự chính là Hạ Lam – người đã cùng Tần Hàm Dịch mất tích mấy tháng trước.

“Hàm Dịch, tay anh làm sao thế?” Hạ Lam nhìn thấy tay anh đang băng bó, lập tức lo lắng đỡ tay anh lên, hỏi đầy vẻ thương cảm.

Chỉ là, điều làm cho Vệ Ngấn cảm thấy rất kì lạ đó là cô ta dường như không cảm thấy kì lạ gì với bộ dạng của Tần Hàm Dịch lúc này.

Ánh mắt yêu thương lúc này trong mắt Hạ Lam khác hoàn toàn so với ánh mắt sắc lạnh oán hận nhìn Vệ Ngấn ban nãy, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, cô thực sự không thể tin được, trong một thời gian ngắn như thế cô ta lại có thể thể hiện hai ánh mắt với hai con người khác nhau và được phát hiện ra bởi cùng một người phụ nữ.

Vào lúc này, cô mới phát hiện Hạ Lam dường như còn quan tâm tới Tần Hàm Dịch hơn cả trước kia và hơn rất nhiều.

“Không sao, không cần thận nên bị thương thôi.” Tần Hàm Dịch kéo tay cô ra ra, dường như rất không muốn nhìn thấy cảnh Hạ Lam gần gũi với mình quá.

Còn Hạ Lam sau khi cảm thấy sự từ chối rõ ràng của anh, đương nhiên là tức giận nhưng cũng không thể nổi nóng với anh mà đem tất cả sự tức giận trút lên người Vệ Ngấn.

“Là cô, lại là vì cô có đúng không?” Hạ Lam trừng mắt nhìn Vệ Ngấn, cái bộ dạng như thể muốn ăn tươi nuốt sống Vệ Ngấn ngay lập tức.

Vệ Ngấn đơ người ra, thực sự không ngờ rằng cô ta không chỉ có ánh mắt sắc lạnh mà ngay cả cái kiểu mắng người như người đi chợ cô ta cũng học được rồi.

Ở trước cửa căn biệt thự, cô ta hoàn toàn không để ý tới hình tượng mà lớn tiếng mắng Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn khẽ nhếch mép cười khinh bỉ, rõ ràng là cô không muốn cãi nhau với cô ta, cô bèn đưa thuốc vào tay Tần Hàm Dịch rồi nói: “Nhớ uống thuốc đúng giờ, em đi trước đây.”

Dứt lời, cô chẳng thèm nhìn Hạ Lam vẫn đang trừng mắt nhìn mình, bèn chuẩn bị rời đi. Thế nhưng, Hạ Lam không biết đã uống nhầm thuốc điên gì, người ta càng không quan tâm tới cô ta thì cô ta càng điên cuồng.

“Sao hả? chợt dại rồi đúng không? Sợ người khác biết cô đã gả đi rồi, sinh con đẻ cái rồi mà vẫn không an phận thủ thường à?” Hạ Lam nhìn Vệ Ngấn vừa nhắc chân bước đi với ánh mắt chế giễu, nói với ngữ khí mỉa mai ác độc.

Vệ Ngấn vốn không muốn quan tâm tới cô ta, nhưng lại không ngờ Hạ Lam lại nói ra những lời sỉ nhục tới nhân cách người khác như vậy, đúng là bắt nạt người quá đáng mà.

Giữa bọn họ có chuyện gì, Lạc Lạc là con của ai, chẳng phải Hạ Lam cũng là người rõ nhất sao? Bây giờ cô ta dựa vào cái gì mà giống như người vợ cả để chỉ trích Vệ Ngấn?

“Đu rồi, Lam Lam, em làm loạn đủ chưa hả?” Tần Hàm Dịch gầm lên với Hạ Lam một tiếng, anh không muốn nhìn thấy ánh mắt đầy oán hận của Hạ Lam, cùng với những lời nói chỉ trích của cô ta dành cho Vệ Ngấn, nhưng giọng nói anh dường như càng lúc càng yếu dần.

Bình thường Hạ Lam không bao giờ thế này, còn hôm nay thì cô ta vô cùng khác thường, không ai rõ hơn anh nguyên nhân là gì.

Vệ Ngấn nghe tiếng nói càng lúc càng đuổi đi của Tần Hàm Dịch, nụ cười mỉa mai trên môi cô càng được nở rộng ra.

Vệ Ngấn nhìn thế nào cũng đều cảm thấy lúc này Tần Hàm Dịch giống như một người đàn ông vốn đã sợ vợ nhưng lại muốn giữ thể diện.

Và sự phát hiện này làm cho con tim Vệ Ngấn nhói đau và chua xót, lại cộng thêm với những lời nói sỉ nhục của Hạ Lam lúc này về nhân cách của cô, đột nhiên con người cô cũng dường như thay đổi, cô liền trở nên tức giận.

“Cô nghe cho rõ đây, rút về những lời nói bẩn thỉu của cô, trước đây tôi không sợ cô cái gì thì bây giờ cũng vậy, tôi sẽ đều không sợ. Cô thích

người đàn ông này vậy thì hãy giữ cho cẩn thận, đừng có hở ra là tìm người khác gây phiền phức.” Vệ Ngấn khinh bỉ, lạnh lùng nhìn Hạ Lam, ngữ khí mỉa mai rõ ràng là đã thể hiện sự chế giễu hết sức đối với Hạ Lam.

“Cô...” Hạ Lam không ngờ rằng Vệ Ngấn đột nhiên lại phản kháng lại thế này, nhất thời cô ta cứng họng.

“Cô có biết đối với một người bàn tay quan trọng thế nào không? Tôi biết, hôm nay cô làm tay anh ấy bị thương, nhất định là đang muốn báo thù.” Hạ Lam thấy lúc trước khi cô ta chì trích Vệ Ngấn mà Vệ Ngấn không hề phản bác lại, cô ta đã nhận định chắc chắn rằng tay của Tần Hàm Dịch là do Vệ Ngấn làm cho bị thương.

“Báo thù?” Vệ Ngấn bật cười hỏi lại, đúng là không có cách nào để nói chuyện được với Hạ Lam.

“Đủ rồi, Lam Lam, tay anh là do tự anh làm bị thương, không có liên quan gì tới cô ấy, chúng ta về đi!” Tần Hàm Dịch nhìn Vệ Ngấn với ánh mắt xin lỗi, rồi bèn kéo cánh tay Hạ Lam chuẩn bị đi vào trong.

Còn Hạ Lam thì ngoan ngoãn phối hợp để cho Tần Hàm Dịch lôi đi, chỉ là, ai cũng không ngờ rằng, khi vừa nhắc chân đi, cô ta còn cố ném về phía Vệ Ngấn một câu nói: “Diệp Dĩ Muội, mấy tháng trước, Hàm Dịch vì tôi nên mới bỏ rơi cô, nếu cô hận thì hận tôi đây này! Đừng có làm hại tới Hàm Dịch! nếu cô dám làm hại anh ấy nữa tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu.”

Vệ Ngấn, Tần Hàm Dịch đột nhiên như hóa đá, cả hai đứng đờ người ra.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Bất Đắc Dĩ Ở Bên Hạ Lam

Còn Hạ Lam thì ngoan ngoãn phối hợp để cho Tần Hàm Dịch lôi đi, chỉ là, ai cũng không ngờ rằng, khi vừa nhắc chân đi, cô ta còn cố ném về phía Vệ Ngấn một câu nói: “Diệp Dĩ Muội, mấy tháng trước, Hàm Dịch vì tôi nên mới bỏ rơi cô, nếu cô hận thì hận tôi đây này! Đừng có làm hại tới Hàm Dịch! nếu cô dám làm hại anh ấy nữa tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu.”

Vệ Ngấn, Tần Hàm Dịch đột nhiên như hóa đá, cả hai đứng đờ người ra.

Kể cả khả năng có là như vậy, cô sớm đã từng nghĩ trong lòng. Nhưng, bây giờ mượn miệng của một người phụ nữ khác và nói ra, cô nhất thời như bị người khác dùng cây côn đập phát vào đầu, nhất thời không biết phải phản ứng lại thế nào.

Vệ Ngấn thực sự không hiểu, một người phụ nữ chia cách tình yêu của người khác, tại sao vẫn có thể nói ra lời hùng hồn như thế.

Lẽ nào là vì do Hạ Lam cô ta quen với Tần Hàm Dịch trước, vì thế Tần Hàm Dịch đã được cô ta đóng dấu, trở thành vật sở hữu của cô ta?

Nếu không phải thế thì cô ta dựa vào cái gì mà nói hùng hồn như vậy?

Ngay tức khắc sắc mặt Vệ Ngấn trắng bệch ra cắt không còn giọt máu, cô liếc mắt lên, nhìn Tần Hàm Dịch với đầy sự oán hận, dường như thời gian bỗng chốc liền quay trở về một cái ngày của nhiều năm về trước, tại trước cửa khách sạn ở Pari, người bị hại vẫn là cô.

Bàn tay Tần Hàm Dịch đang kéo Hạ Lam rời đi đột nhiên cứng đờ lại, sau đó như mất sức lực mà tuột xuống dọc theo cánh tay Hạ Lam.

Anh không dám tin vào mắt mình mà nhìn Hạ Lam, bất luận thế nào Tần Hàm Dịch cũng không ngờ rằng Hạ Lam lại cố ý nói ra lời như vậy để kích động Vệ Ngấn.

Tần Hàm Dịch vốn muốn nói chút gì đó, nhưng rồi lại không muốn, sau khi anh nhìn thấy sắc mặt cắt không còn giọt máu của Vệ Ngấn, trong lòng chỉ còn lại sự áy náy và đau khổ, và tất cả những lời an ủi đều nghẹn lại trong cổ họng, trở thành sự nghẹn ngào đau đớn trong trái tim nghẹt thở.

Vệ Ngấn nhìn Tần Hàm Dịch dùng ánh mắt đầy vẻ ăn năn, áy náy và sự im lặng để nhìn anh, trong lòng ngoài việc đau khổ ra thì là sự phẫn nộ.

“Bốp.....”

Vệ Ngấn sai bước tới trước mắt Tần Hàm Dịch, cô giơ tay và giáng vào mặt anh một cái tát, Hạ Lam đứng cạnh vừa nãy còn kiêu ngạo hùng hổ bây giờ liền đờ người ra.

Hạ Lam vốn nghĩ, kể cả Vệ Ngấn không hài lòng với lời cô ta nói, cũng chỉ đấu khẩu với cô ta một hồi, không ngờ rằng Vệ Ngấn lại đánh Tần Hàm Dịch.

“Tần Hàm Dịch, cái tát này em đã nên đánh ngay từ hồi còn ở Pari.” Vệ Ngấn tức giận tới nổi lồng ngực cô không ngừng phập phồng: “Mấy tháng trước, anh đã phản bội lại tình cảm của chúng ta mà không một lời nào đã bỏ đi. Em không trách anh, không oán hận anh, em nhận em đen đủi, coi như bản thân đã mù mắt, đã nhìn nhầm người đàn ông. thế nhưng, sao anh có thể dung túng cho kẻ thứ ba đã dùng trăm phương ngàn kế để phá vỡ tình cảm của chúng ta, lại còn điều võ dương oai ngay trước mặt em, đưa ra lời uy hiếp, rốt cuộc hai người có biết cái từ “nhục nhã” nó được viết thế nào không?”

Mặt Tần Hàm Dịch vẹo sang một bên vì cái tát của Vệ Ngấn, anh lập tức lấy tay ấn lấy chiếc khẩu trang, anh chỉ sợ cái khẩu trang đó bị rơi ra.

Sau khi anh nghe xong những lời trút giận của Vệ Ngấn lên người mình mới từ từ quay đầu đứng thẳng lên, anh nhìn Vệ Ngấn, miệng anh khẽ nở một nụ cười đau khổ.

Chỉ là, cô nhìn không thấy nụ cười đau khổ đằng sau chiếc khẩu trang, nỗi khổ của anh chỉ có mình anh biết.

Hai từ “nhục nhã” đã thực sự làm Tần Hàm Dịch tổn thương, anh cảm thấy ở trong lòng Vệ Ngấn, anh nhất định không ra gì, bằng không Vệ Ngấn cũng không nói ra những lời như vậy.

Sự đối đầu như thế này làm cho Vệ Ngấn tuyệt vọng từng chút một, cho dù là mấy tháng trước, anh không một lời từ biệt mà bỏ đi, Vệ Ngấn vẫn còn có một chút hi vọng với anh.

Thế nhưng, vào giờ phút này, cô thực sự tuyệt vọng rồi. Cô không ngờ rằng, Tần Hàm Dịch không những không có một lời giải thích về sự việc của mấy tháng trước, mà ngay cả một câu “xin lỗi” cũng không thềm nói với cô.

Cho dù, cô cũng không phải muốn nghe cái từ “xin lỗi” đó của anh, thế nhưng đã chấp nhận tất cả mọi thứ như vậy, anh không nói gì cả.

“Tốt, thật tốt, đây chính là người đàn ông mà tôi đã từng yêu.” Vệ Ngấn phần nộ là vì tuyệt vọng, cô lạnh lùng cười và nhìn Tần Hàm Dịch.

Thực ra, Tần Hàm Dịch không phải là không muốn giải thích, chỉ là vì có Hạ Lam ở đây, có những lời, anh thực lòng không có cách nào nói ra được.

Sự việc đó là điểm yếu của Hạ Lam, qua mấy tháng ở cạnh nhau, bọn họ đã không bao giờ nhắc tới, còn bây giờ Tần Hàm Dịch sao có thể vì muốn giải thích với Hạ Lam mà nói ra sự việc đó.

Dù gì thì là anh đã làm hại Hạ Lam, và những lỗi lầm này quy về gốc rễ cũng là lỗi của anh.

Cũng bởi vì sự tổn thương đó đã qua đi, vì vậy Tần Hàm Dịch mới hi vọng dùng thời gian, cố gắng để làm cho bản thân cô ta có thể buông bỏ chứ không phải là ép cô ta điên cuồng.

Nụ cười lạnh lùng trên môi Vệ Ngấn càng lúc càng nở rộng, cô gật đầu với Tần Hàm Dịch, sau khi chắc chắn về sự tuyệt tình của anh, cô bèn muốn quay người bước ra khỏi thế giới của Tần Hàm Dịch, kể từ nay sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại, nhưng lại có một số người mãi mãi đều không hi vọng bạn được như ước nguyện, cũng mãi mãi không hiểu thế này được gọi là: “nhân nhượng cho khỏi phiền hà.”

Vào lúc Vệ Ngấn đã quay người bước đi, Hạ Lam đứng bên cạnh dùng bàn tay cứng như đá của mình túm lấy cánh tay của Vệ Ngấn và kéo cô lại, giơ tay kia lên giáng cho cô một cái tát.

“Bốp....” một tiếng, mặt Vệ Ngấn ngoài hằn lên năm vết ngón tay rõ ràng ra thì còn bị móng tay của Hạ Lam cào một đường thẳng chảy cả máu.

“Tôi đã cảnh cáo cô, có gì thì nhắm vào tôi đây này, không được làm tổn thương Hàm Dịch, nếu như cô dám làm hại anh ấy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô đâu. Cái tát này trả lại cô thay cho Hàm Dịch.” trên môi Hạ Lam nở một nụ cười khát máu, cái tư thế đó đúng là như đang muốn ăn tươi nuốt sống Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn bị đánh bất ngờ cô đứng ngây người ra, sao cô không nghĩ được cô gái mà ngày đầu cô gặp ở Pari dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ lại trở nên đáng sợ bấy nhiêu. Kể cả ngay lúc trước Hạ Lam đã ăn nói lỗ mắng,

Vệ Ngấn cũng chỉ là tưởng rằng cô ta muốn giải tỏa đi sự bất an trong lòng mình mà cố ý nói ra những lời làm tổn thương tình địch.

Thế nhưng, nhìn Hạ Lam đứng trước mặt, Vệ Ngấn mới hiểu cô sai rồi, mắc một lỗi sai rất cơ bản. Hạ Lam không những thay đổi rồi, hơn nữa lại còn là sự thay đổi theo chiều hướng cực đoan, trở thành một con dã thú điên cuồng. Chỉ cần có người động vào miếng mồi của cô ta thì cô ta liền điên cuồng lên đi cắn người ta.

Và trước đây kể cả Hạ Lam có đang tranh cướp vị trí Tần thiếu phu nhân, ít nhất vẫn còn có lí trí, ít nhất còn biết nhẹ nhàng chừng mực trước mặt Tần Hàm Dịch.

Thế nhưng, Hạ Lam của lúc này thì hoàn toàn đã hiện nguyên hình rồi, rốt cuộc là sự việc gì đã thay đổi cô ta thành ra như vậy? Cho dù, trong lòng Vệ Ngấn có rất nhiều thắc mắc, Nhưng, bây giờ bị đánh rồi, cô không có tâm trạng đâu mà đi nghiên cứu, phân tích xem rốt cuộc Hạ Lam đã phải chịu sự kích động gì mà thành ra như vậy.

Vệ Ngấn đưa tay lên sờ vào bên má bị tát của mình, cô liền thấy ươn ướt và xót, không cần đem bàn tay giơ ra trước mặt Vệ Ngấn cũng biết ngón tay mình đã sờ vào máu.

Nghiến chặt răng lại, Vệ Ngấn đem tất cả sự phẫn nộ dồn hết vào bàn tay, muốn trả lại Hạ Lam cái tát đó, nhưng không ngờ cô chưa kịp ra tay thì đã có người ra tay sớm hơn cô.

“Đủ rồi, Lam lam, sao em có thể ra tay đánh cô ấy.” Tần Hàm Dịch kéo tay của Hạ Lam, rồi tay kia giáng xuống mặt cô ta một cái tát, còn Hạ Lam thì vì bất ngờ bị đánh, hai chân đứng không vững mà liền ngã xuống đất.

Thực ra, Tần Hàm Dịch tuy vừa nãy đã vô cùng phẫn nộ. Nhưng vì trong lòng có sự áy náy đã lâu với Hạ Lam, cũng không muốn làm tổn

thương cô ta, chỉ là muốn kéo cô ta đi để cô ta đừng phát điên lên nữa.

Còn Vệ Ngấn đánh anh, mắng anh anh đều nhận hết. Chỉ là, anh không thể đánh lại Hạ Lam, báo thù thay cho Vệ Ngấn. Anh biết, nếu anh làm như vậy thì Vệ Ngấn nhất định sẽ đau lòng. Thế nhưng, anh cũng không có cách nào khác. Nếu Vệ Ngấn biết được năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chắc là cô cũng sẽ tha thứ cho anh?

Chỉ là, Tần Hàm Dịch không ngờ rằng, anh luôn là người làm cho mọi việc trở nên rối tung rối mù lên.

Hạ Lam vốn mặc quần rộng ống vì thế khi vừa ngã xuống ống quần liền trượt lên trên và để lộ ra một cái chân giả.

Vệ Ngấn đang từ phần nộ bỗng cảm thấy ngạc nhiên, bàn tay vốn muốn giơ lên đánh Hạ Lam cuối cùng cũng đột nhiên thả xuống, cô nhìn Tần Hàm Dịch không hiểu, cô dùng ánh mắt để hỏi anh, thế này là thế nào.

“A...” Hạ Lam đột nhiên kêu lên thất thanh một tiếng, trong đôi mắt to tròn là sự sợ hãi và khuôn mặt trắng bệch đã lăn dài hai hàng nước mắt.

Khi Tần Hàm Dịch kéo Hạ Lam ra không hề chú ý thấy cô ta sẽ bị ngã xuống, tới khi anh nghe thấy Hạ Lam kêu lên thì cô ta đã bị ngã dưới đất rồi.

“Lam Lam.” Tần Hàm Dịch vội vàng quỳ xuống, mau chóng ôm lấy cơ thể đang kích động của Hạ Lam: “Lam Lam, không sao, không sao, đừng sợ.”

“Hu hu hu, Hàm Dịch...” Hạ Lam giống như một đứa trẻ bị ức hiếp và chịu thiệt thòi, cô ta ngã vào lòng Tần Hàm Dịch khóc đau khổ.

“Lam Lam, đừng khóc, không sao.” Tần Hàm Dịch vỗ nhẹ liên tiếp vào tấm lưng đang run lên của Hạ Lam, nét mặt anh thậm chí còn đau

khổ hơn cả Hạ Lam.

Tần Hàm Dịch thật sự tình nguyện người bị mất một bên chân năm xưa đó là anh, như vậy thì anh sẽ không phải chịu đựng cái cảm giác lương tâm bị cắn dứt như thế này.

Cái ngày của mấy tháng trước đó, Tần Hàm Dịch và Hạ Lam cùng nhau xảy ra tai nạn xe, Hạ Lam thì mất đi một bên chân, còn Tần Hàm Dịch....

Số mệnh dường như nói đùa với họ, có rất nhiều việc cứ quanh đi quẩn lại, cuối cùng lại không thể đi theo hướng mà họ muốn, bọn họ không chọn lựa được, chớp mắt một cái, có rất nhiều việc đã thành hiện thực.

Không phải là anh muốn chống lại nó mà là anh phải chịu thêm một trách nhiệm khác....

Trên thế giới này thực sự không có nhiều sự may mắn đến vậy, khi anh tưởng rằng, anh sẽ có thể bên cô cả đời thì anh lại biết một chuyện không nên biết tới và chính vì thế mà bi kịch đã xảy ra.

Ai mà ngờ được rằng, Tần lão phu nhân và Hạ gia sau khi biết được Tần Hàm Dịch và Hạ Lam thoát khỏi sự nguy hiểm về tính mạng đã dùng phi cơ riêng đưa bọn họ ra nước ngoài.

Tần Hàm Dịch hiểu, đây chính là thủ đoạn của Tần lão phu nhân muốn ngăn cách anh và Vệ Ngấn.

Thế nhưng, Hạ Lam vốn không sai, ngày hôm đó khi đi gặp anh chẳng qua là cô ta muốn cùng anh chấm dứt một cách hòa bình, quay lại với môi trường biểu diễn thời trang, thế nhưng ai mà biết được kết cục cuối cùng lại như vậy.

Hạ Lam cuối cùng không gặp vấn đề gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại vì vụ tai nạn đó mà mất đi một bên chân. Điều hi vọng cuối cùng của cuộc đời cô ta đã bị dập tắt như vậy.

Chỉ là, Hạ Lam không còn một bên chân nên đã càng coi anh là niềm hi vọng cuối cùng của cuộc đời mình.

Lỗi lầm đó là do anh tạo ra, anh càng không dám kích động thêm Hạ Lam nữa.

Chỉ là, có một ý nghĩ mà chưa từng thay đổi, đó là anh sẽ không cưới Hạ Lam, cho dù là phải dùng cả đôi chân của mình để đền cho cô ta anh cũng sẽ không cưới cô ta.

Và lý do làm cho Tần Hàm Dịch vô tình với Hạ Lam như vậy, và quyết tâm như thế đó là anh biết trên đời này vẫn còn một người phụ nữ đang đợi anh đi tìm cô, giải thích cho cô.

Mãi cho tới giây phút đó, Tần Hàm Dịch cuối cùng mới hiểu được bản thân mình rốt cuộc đã yêu Vệ Ngấn nhiều như thế nào, yêu tới mức có thể rất ích kỷ, rất ích kỷ, để có thể ở bên Vệ Ngấn anh sẽ chẳng quan tâm tới điều gì khác nữa.

Thế nhưng, sự kiên quyết đó đã hoàn toàn bị dập tắt vào ngày thứ hai sau khi Hạ Lam làm phẫu thuật xong, Hạ Lam sau khi quyết định rời xa anh thì đã lựa chọn việc cắt cổ tay tự tử....

Ngày hôm đó, cha Hạ Lam đã tìm tới Tần Hàm Dịch, và nói chuyện với Tần Hàm Dịch rất lâu.

Trong vòng có một ngày dường như cha Hạ Lam đã già đi rất nhiều, mái tóc ngắn thường ngày được chải chuốt rất tỉ mỉ thì hôm đó cũng bù rù hết cả lên, và trong lúc nói chuyện với Tần Hàm Dịch thì cũng không còn cái sự độc đoán và nghiêm nghị như trước.

Ngày hôm đó, cha Hạ Lam nói với Tần Hàm Dịch có vẻ như van nài: “Hàm Dịch à! bác trai là người nhìn cháu lớn lên, lúc nào cũng rất coi trọng cháu, hi vọng cháu có thể làm con rể của Hạ gia. Thế nhưng, mấy năm nay, bác trai cũng chưa từng hỏi cháu về việc của cháu và Lam Lam, bác chỉ hi vọng chuyện của những người trẻ như cháu thì tự các cháu sẽ giải quyết. Cho dù, cháu không trở thành con rể của Hạ gia thì bác trai cũng vẫn coi cháu như con cháu trong nhà. Chỉ là, bây giờ Hạ Lam xảy ra chuyện như vậy, nó đã không còn ý niệm tiếp tục sống nữa rồi. vì thế, bác trai không thể không cầu xin cháu, cầu xin cháu trở thành trụ cột và niềm tin để Lam Lam tiếp tục sống.”

Nghe hết những lời của cha Hạ Lam, Tần Hàm Dịch luôn giữ im lặng, không đồng ý, cũng không từ chối, chỉ là anh nhốt mình trong thế giới của riêng mình rất lâu mới quay trở lại phòng bệnh, anh không còn có gì để tức giận Hạ Lam nữa.

“Lam Lam, coi như anh cầu xin em, vì anh em hãy cố gắng tiếp tục sống!” có thể nào Tần Hàm Dịch cũng không thể nói ra được câu sẽ cưới Hạ Lam, anh vẫn mang theo hi vọng, hi vọng Hạ Lam có thể nghe lời khuyên của anh mà kiên cường lên

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Xót Xa Trong Lòng 1

“Lam Lam, coi như anh cầu xin em, vì anh em hãy cố gắng tiếp tục sống!” có thể nào Tần Hàm Dịch cũng không thể nói ra được câu sẽ cưới Hạ Lam, anh vẫn mang theo hi vọng, hi vọng Hạ Lam có thể nghe lời khuyên của anh mà kiên cường lên.

Tần Hàm Dịch biết bản thân mình ích kỷ tới mức không thể ích kỷ thêm được nữa, thế nhưng, anh mãi mãi đều không thể nào trao cho Hạ Lam cái tình yêu mà cô ta muốn, đó cũng là một hiện thực không cần tranh cãi.

“Vì anh mà kiên cường tiếp tục sống?” Hạ Lam bật cười hỏi lại nhưng hai dòng nước mắt vẫn chảy ra.

“Lam Lam, anh xin lỗi!” Tần Hàm Dịch giơ bàn tay đang run run của mình lên, muốn lau đi những giọt nước mắt trên má Hạ Lam, khi đó, con tim anh cũng đau như thể đang có ngàn mũi kim châm vào.

“Anh xin lỗi cái gì? Xin lỗi vì không thể yêu em? hay là xin lỗi em vì anh mà đã mất đi một bên chân?” Hạ Lam dùng lời lẽ sắc sảo hỏi chế giễu Tần Hàm Dịch.

Lúc này, Hạ Lam thực sự rất hận, rất hận Tần Hàm Dịch. Hận anh tại sao cho dù là áy náy như vậy mà cũng không thể bố thí cho cô ta một chút tình yêu.

Còn cô ta từng nực cười cho rằng, có thể cô ta mất đi một bên chân rồi, cuộc đời cũng không đến nỗi quá là tuyệt vọng, và có thể níu bước

chân của Tần Hàm Dịch, vậy mà không ngờ rằng người đàn ông này lại tuyệt vọng tới mức độ như vậy.

Hạ Lam quá hiểu Tần Hàm Dịch, cô ta biết, nếu lúc này cô ta hận Tần Hàm Dịch, muốn lấy đi mạng của anh thì anh cũng sẽ cho cô ta.

Chỉ có điều duy nhất anh không thể cho cô ta được chính là thứ mà cô ta đang muốn.

Vậy là, giờ phút đó, cô ta đã tuyệt vọng rồi, cô ta lựa chọn dùng cách tự sát để kết liễu cuộc đời đầy bi thương của mình.

Thế nhưng, có nhiều lúc con người ta càng muốn chết thì lại càng không chết được. Vậy là Hạ Lam đã không chết và tiếp tục sống.

Cô ta biết, sau khi cô ta tự sát, cha cô ta đã đi tìm Tần Hàm Dịch, không cần nghĩ Hạ Lam cũng đoán ra những gì mà cha mình đã nói với Tần Hàm Dịch.

Điều nực cười đó là, cô ta đã không đoán ra được, trong tình hình như vậy, Tần Hàm Dịch lại vẫn thử khuyên cô ta tiếp tục sống. Hơn nữa, lại còn là vì anh. Vaayjt thì Tần Hàm Dịch anh vì ai mới tuyệt tình với Hạ Lam như vậy?

Lẽ nào, tình cảm mười mấy năm cho dù là tình bạn cũng thực sự mãi mãi không thể so sánh với người phụ nữ đó sao?

Chỉ là Hạ Lam không hiểu, Tần Hàm Dịch không chịu đón nhận cô ta, ngoài lý do chính là Vệ Ngấn ra thì còn có một lý do nữa đó là Tần Hàm Dịch cảm thấy nếu anh cười Hạ Lam thì đó là điều sỉ nhục đối với Hạ Lam.

Dù sao thì vợ chồng sống với nhau cả đời, thời gian còn dài, anh thực sự không có tự tin để cùng Hạ Lam đi hết một đời người.

Con tim ấy náy thực sự có thể dùng cả một đời sao?

Nhưng, nỗi lòng của Tần Hàm Dịch dường như Hạ Lam không hề cảm nhận được, cô ta chỉ là vì sự không can tâm trong lòng mà cố chấp mãi thôi.

Tần Hàm Dịch hít thở một hơi thật sâu, anh hiểu Hạ Lam muốn gì, càng hiểu bất luận anh nói thêm gì nữa thì Hạ Lam cũng không nghe vào tai, vậy là anh bèn làm theo ý Hạ Lam – tạm thời an ủi cô ta.

“Lam Lam, chúng ta đính hôn! Đợi em hồi phục rồi thì anh sẽ cưới em.” Tần Hàm Dịch nói ra lời hứa này anh thật đau khổ, dường như khó khăn lắm mới nói ra được

Câu nói này được nói ra, cả người Tần Hàm Dịch dường như bị hút hết sinh khí, bây giờ anh đã nhìn thấy sự đau khổ sẽ tiếp diễn trong những ngày tháng tiếp theo rồi....

Nhưng anh vẫn luôn hi vọng, hi vọng tới một ngày nào đó Hạ Lam sẽ chủ động từ bỏ.

Bởi vì, anh đã không còn là Tần Hàm Dịch của trước kia nữa rồi, trong vụ tai nạn xe đó, dung mạo anh đã bị hủy hoại rồi.

Hạ Lam luôn nói với anh: “Không sao, chúng ta có thể tìm bác sĩ chỉnh hình tốt nhất cho anh.”

Nhưng, anh đã không chịu đi, nhất định đòi giữ lại khuôn mặt này, anh muốn để cho Hạ Lam hiểu thực ra cô ta không hề yêu anh, cô ta sẽ không chấp nhận được anh thế này.

Chỉ là, sự phản ứng của Hạ Lam làm cho anh hết sức ngạc nhiên, Hạ Lam lại nói, nếu như anh không muốn đi thì thôi không đi nữa, bất luận anh

biến thành thế nào thì cô ta đều yêu anh. Hạ Lam thế này làm cho Tần Hàm Dịch càng thấy áy náy hơn.

Cứ lần nữa như vậy một tháng đã qua đi. Ngày hôm đó, Tần Hàm Dịch vẫn đi thăm Hạ Lam như bình thường, nhưng khi đi qua phòng của y tá, anh vô tình nghe được hai người y tá đang thảo luận về Hạ Lam.

“Cậu nói xem cô tiểu thư ở phòng 205 đúng là vì tình yêu thì điều gì cũng làm ra được.” một người y tá nói có chút mỉa mai.

“Sao thế? Tôi nghe nói là cô ta vì bị cắt đi một bên chân mới tự sát như thế, cũng đáng thương thật đấy, vẫn còn trẻ như thế.” Một người với vẻ thương cảm cùng cảnh là con gái với nhau nói.

“Cô ta không phải vì bị cắt mất một bên chân mà tự sát đâu! Chẳng biết gì cả.” cô y tá liếc nhìn đồng nghiệp với vẻ mắt như muốn nói đúng là đồ ngốc.

“Mau nói mau nói xem vì sao nào?” câu chuyện bắt đầu trở nên hào hứng.

“Cậu đã bao giờ thấy có người muốn tự sát mà lại chọn cái giờ chúng ta mang thuốc tới chưa? Hơn nữa, cô ta cắt tay ở trong nhà vệ sinh, cậu đã từng thấy ai thực sự muốn chết mà lại mở toang cửa ra như thế không, người ngoài vừa nhìn vào nhà vệ sinh là đã biết cô ta tự sát rồi.” một người y tá dương dương tự đắc nói ra phân tích của bản thân mình.

“Cô ấy không muốn chết vậy thì tại sao lại còn tự sát? Lẽ nào là vì sợ bạn trai của cô ấy thấy cô ấy mất đi một bên chân và không cần cô ấy nữa, thế nên cô ấy mới dùng cách tự sát để dọa bạn trai mình?” người y tá hỏi đúng trọng tâm thắc mắc.

“Người đàn ông đó không phải là bạn trai của cô ta, chỉ là bạn mà thôi, có một lần, tôi vô tình nghe thấy hai người đó nói chuyện với nhau mới

phát hiện hóa ra người đàn ông đó đã hại cô ta bị mất đi một bên chân.” Người y tá cố ý nói thấp giọng xuống ra vẻ thần bí.

“Hả? cái cô Hạ tiểu thư đấy cũng kinh thật, mất đi một bên chân rồi không những không buồn, ngược lại còn muốn lợi dụng sự việc này để đạt được người đàn ông mà mình muốn.” Người y tá thực sự sợ hãi trước cách làm của Hạ Lam.

Còn Tần Hàm Dịch khi nghe được những lời này thì đôi lông mày của anh càng nheo chặt lại, anh đúng là không có cách nào để tin được, người mà hai người y tá đó nói tới lại là Hạ Lam.

Anh có nghĩ thế nào cũng không ngờ được rằng Hạ Lam chỉ là giả vờ tự sát chỉ để muốn được anh ở bên cô ta.

Anh đã đau khổ áy náy cả tháng trời, và giờ bất ngờ biết được sự thực này anh thực sự cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Đúng, không sai, bởi vì anh nhất thời nhỡ tay mà đã hại cô ta, điều này anh thừa nhận. Anh cũng bằng lòng dùng mọi cách có thể để bù đắp cho cô ta. Nhưng, anh chưa từng muốn dùng tình cảm để bù đắp.

Nói anh ích kỷ cũng được, nói anh vô tình cũng chẳng sao, anh chỉ là không hi vọng kết cục cuối cùng làm cả hai đều bị tổn thương.

Thế nhưng, Tần Hàm Dịch không ngờ rằng lại giờ cái chiêu trò này ra với anh và câu anh vào.

Tần Hàm Dịch tức giận hùng hổ đi vào phòng bệnh của Hạ Lam, muốn chất vấn cô ta, nhưng vừa đẩy cửa bước chân vào phòng, ánh mắt đã nhìn thẳng vào bên chân đã bị cắt đi của Hạ Lam.

“Hàm Dịch, sao thế?” Hạ Lam vốn muốn nằm xuống giường nghỉ một lát, nhưng không ngờ tiếng đẩy cửa quá mạnh của Tần Hàm Dịch đã làm

cho cô ta giật mình.

Đôi môi của Tần Hàm Dịch rung lên, ánh mắt vẫn nhìn về phía bên chân bị cắt đi của Hạ Lam, nhất thời anh đã không thể lấy lại được tinh thần.

Hạ Lam nhìn theo ánh mắt của Tần Hàm Dịch, lúc này cô ta mới phát hiện Tần Hàm Dịch đang nhìn chăm chăm vào một bên chân của mình, bất ngờ cô ta dường như không chấp nhận được ánh mắt như vậy, liền tỏ ra hoảng loạn, cô ta chỉ muốn tìm một cái hố và giấu mình vào đó thôi.

Mãi cho tới lúc Tần Hàm Dịch nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn của Hạ Lam anh mới ý thức được rằng bản thân mình đã thất lễ, vội vàng anh hướng ánh mắt đi chỗ khác.

“Hàm Dịch, anh...có phải anh.... rất không muốn nhìn thấy....em đã mất đi một bên chân không?” cô ta còn chưa nói hết câu mà giọng đã nghẹn đi không còn nói rõ lời nữa, nước mắt cũng cùng với đó lăn ra, hai mắt nhìn anh với đầy sự cầu khẩn.

“Lam Lam, không phải vậy, em hiểu lầm anh rồi.” Tần Hàm Dịch vội vàng nhanh chân đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ tay lên tấm lưng đang run lên của cô ta.

Thực ra, vừa nãy Tần Hàm Dịch thất thần khi nhìn thấy chân của Hạ Lam hoàn toàn là vì đột nhiên anh rất hận bản thân mình, hận bản thân tại sao lại muốn chất vấn Hạ Lam?

Kể cả là sự tự sát của Hạ Lam có là giả, nhưng việc Hạ Lam bị mất đi một bên chân thì vẫn là vì bản thân anh, đây là một hiện thực không cần tranh cãi. Hơn nữa, nếu Hạ Lam vẫn cố chấp muốn anh cưới cô ta, cho dù là không cần dùng việc tự sát để uy hiếp anh, anh cũng nên phải chịu trách nhiệm vì những gì bản thân mình đã gây ra.

“Hàm Dịch, em biết, anh cưới em không phải là can tâm tình nguyện, em cũng muốn bản thân mình sống có chí khí một chút, thế nhưng, chân của em đã bị cắt rồi, cả đời này em không thể nào đứng trên sân khấu nữa, ước mơ của em cũng không bao giờ thực hiện được nữa rồi.” Hạ Lam cố gắng kìm nén sự ghen ngào của bản thân mình, ánh mắt cầu xin lúc này giờ đã không còn nữa, mà thay vào đó là sự kiên định.

Ánh mắt như vậy dường như đang muốn nói với Tần Hàm Dịch, cô ta không thể không có anh, anh là một chút hi vọng cuối cùng của cô ta....

Tần Hàm Dịch trong lòng thở dài một tiếng, rồi anh lên tiếng với khuôn mặt đầy đau khổ: “Lam Lam, thực ra, em có từng nghĩ, lựa chọn một người đàn ông rất yêu em, rất yêu em, nguyện vì em từ bỏ tất cả, đó mới là niềm hạnh phúc thực sự không?”

“Anh nghĩ bây giờ em thành ra thế này rồi còn có người yêu em sao?” Hạ Lam nhếch mép cười mỉa mai, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng.

Tần Hàm Dịch đờ người ra, sau đó anh cũng không nói gì, sau khi xảy ra tai nạn, cảm xúc của Hạ Lam rất không ổn định.

“Hàm Dịch, em xin lỗi, em đã mất đi ước mơ được đứng trên sân khấu, em cũng không thể nào chấp nhận được sự đả kích nếu mất đi anh nữa.” Hạ Lam dựa mình vào lòng Tần Hàm Dịch, nước mắt chảy ra ròng ròng.

Hạ Lam không biết miễn cưỡng níu kéo Tần Hàm Dịch ở bên cô ta thế này thì cô ta liệu có hạnh phúc thực sự hay không, cô ta chỉ biết rằng cô ta cần có anh làm niềm cố vũ cho cô ta thì cô ta mới có thể kiên cường tiếp tục sống.

Mất đi một bên chân sao cô ta có thể không buồn chứ?

Và việc mất đi một bên chân làm cho lí tưởng cuộc đời của Hạ Lam hoàn toàn không thực hiện được nữa, vì thế cô ta càng sợ nếu mất đi Tần Hàm Dịch.

Hạ Lam bây giờ khi đã không còn một bên chân, cô ta đã mất đi sự tự tin, cô ta càng không dám ước ao có người sẽ yêu mình nữa.

Trong hoàn cảnh thế này, việc Hạ Lam giả tự sát đã làm cho Tần Hàm Dịch không biết chất vấn thế nào nữa.

Tần Hàm Dịch lại giống như trước đây, hàng ngày ra ra vào vào phòng bệnh của Hạ Lam, thời gian cứ như vậy trôi đi, cũng không ai làm phiền tới bọn họ, Hạ Lam cho dù là không thực hiện được ước mơ của bản thân mình nhưng cuối cùng cũng đã trở lại vui vẻ.

Thời gian trong bầu không khí lúng túng đó qua đi, chớp mắt cái cũng đã hai tháng trời, Hạ Lam xuất viện, việc đầu tiên mà Hạ gia đặt lên hàng đầu đó chính là việc đính hôn, đặc biệt là mẹ Hạ Lam, bà ta còn vội vàng sốt sắng hơn cả Hạ Lam.

Hạ Lam bây giờ đã mất đi một bên chân, muốn gả cho một gia đình môn đăng hộ đối, ngoài Tần Hàm Dịch ra đã không còn sự lựa chọn nào tốt hơn. Tuy dung mạo của Tần Hàm Dịch đã bị hủy hoại, nhưng chỉ cần sau này anh nghĩ thông rồi, chi ra một ít tiền đương nhiên có thể phẫu thuật, đó không phải vấn đề gì lớn cả, không giống như chân Hạ Lam, cả đời này sẽ không còn có cơ hội nào trở lại lành lặn như xưa nữa.

Nghĩ như vậy, mẹ Hạ Lam đương nhiên cảm thấy Tần Hàm Dịch cưới Hạ Lam là một sự lựa chọn tốt nhất rồi.

Thế nhưng, trái tim của Tần Hàm Dịch thì lại dành cho người khác, ngay cả khi bị sự sống và cái chết uy hiếp anh cũng chẳng màng gì, khó khăn lắm Tần Hàm Dịch mới đồng ý, mẹ Hạ Lam đương nhiên không muốn đem dài lắm mộng rồi.

Cuối cùng, sau khi Hạ gia và Tần Hàm Dịch thương lượng bàn bạc, quyết định lễ đính hôn của hai người sẽ được tổ chức vào một ngày hoàng đạo sau đó nửa tháng.

Nhưng lúc này Tần Hàm Dịch đột nhiên lại nói muốn về nước, anh nói rằng anh không thể bỏ mặc công ty, anh quyết định sẽ tổ chức hôn lễ ở trong nước.

Tần Hàm Dịch có tâm tư gì, người khác không nhìn thấy cũng không hiểu, nhưng nếu như bất kì sự việc gì không làm theo ý anh, chỉ sợ anh sẽ đổi ý, vì vậy, bọn họ cũng chỉ có thể để anh về nước.

Tần Hàm Dịch vốn nghĩ rằng, chỉ cần nhẫn tâm một chút anh sẽ có thể tạm thời nhắm mắt làm ngơ với sự đau lòng của Vệ Ngấn, nhưng con tim anh thì lại không nghe theo lý trí và không khống chế được.

Cuối cùng, Tần Hàm Dịch đã chạy ra khỏi cửa, mặc kệ Hạ Lam ở phía sau không ngừng gọi tên anh.

Anh đã tới trường mầm non, anh muốn nhìn thấy cô và con trai của bọn họ - Tiểu Lạc Lạc.

Nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc đã hồi phục anh rất vui, thế nhưng con tim anh lại nói đau, lại áy náy ăn năn khi mà vào lúc hai mẹ con cô phải trải qua thời kì khó khăn nhất thì anh lại không thể ở bên cạnh.

Nhớ tới những giọt nước mắt của Vệ Ngấn, con tim Tần Hàm Dịch đau như bị kim châm, anh thậm chí đã có lúc nghĩ, anh sẽ đưa Vệ Ngấn đi, làm cho bản thân mình trở thành một người đàn ông thực sự ích kỷ, như vậy thì có làm sao?

Chỉ là, anh không muốn trốn chạy, anh muốn tự tay mình giải quyết tất cả mọi việc.

Bằng không, bất luận là Hạ gia hay Tần gia, sẽ đều không làm cho anh yên lòng.

Đúng vậy, anh thức tỉnh rồi, thực sự thức tỉnh rồi.

Sau khi trải qua bao nhiêu khổ nạn, anh tự cho rằng anh có thể toàn tâm toàn ý yêu cô, nhưng hóa ra vẫn có những lúc bị người khác kiểm soát, anh không thể không suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới là tốt nhất cho hai mẹ con bọn họ.

Còn việc anh thương cảm Hạ Lam không chỉ là sự bố thí và sự trả giá của bản thân, mà đó còn là sự tàn nhẫn đối với Vệ Ngấn.

Anh sẽ không để cho sự sai lầm này tiếp tục xảy ra nữa, sẽ không để cho bị kịch tiếp diễn...

Nếu anh đã không làm cho Hạ Lam hạnh phúc được thì anh sẽ không nhận lấy trách nhiệm này, khi mà anh không làm trọn vẹn được trách nhiệm này cũng là lúc mà anh đang ngăn lại bước chân để Hạ Lam đi tìm hạnh phúc!

Vì thế, anh sẽ cố gắng dùng hết sức của bản thân để thay đổi tất cả, chỉ là không biết thời khi đó thì anh còn cơ hội để yêu cô nữa không?

Nhìn vào ánh mắt cô, sự đau khổ, hận thù, không thể hiểu được, chỉ thiếu chút nữa là anh không thể kiểm soát được mình và nói với cô tất cả.

Thế nhưng, tất cả những điều trong tương lai thì không ai biết được, anh sợ cho cô hi vọng rồi nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ là một sự mung lung không lối thoát....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Xót Xa Trong Lòng 2

“Hàm Dịch, đưa em đi, em không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng này.”

Hạ Lam nước mắt chảy ra ròn ròn ướt đẫm khuôn mặt, cô ta ghen ngào nói cầu xin Tần Hàm Dịch kéo anh ra khỏi hồi ức mơ màng..

“Cút, cút hết đi cho tôi, đừng có nhìn nữa.” Tần Hàm Dịch gầm lên với những người đứng đó nhìn.

Những người bị mắng tuy là có phần bất mãn nhưng nhìn thấy cô nương khóc ghen cả đi như vậy thì cũng biết nếu mình cứ đứng đó nhìn đúng là không phải chút nào, vậy là liền cùng nhau rời đi.

Còn Vệ Ngấn đứng bên cạnh nhìn Tần Hàm Dịch hai mắt đỏ lên, con tim cô liền đau lên từng cơn.

Năm năm trước, cô đã chứng kiến sự ngọt ngào của bọn họ. Năm năm sau, cô đã chứng kiến tình thâm nghĩa nặng giữa bọn họ, vậy thì cô là cái gì?

Năm năm trước, cô tưởng mấy ngày ngọt ngào đó là tình yêu thực sự, thế nhưng, chớp mắt một cái anh đã bỏ rơi cô, ép cô phải rời xa quê hương đi tới một nơi xa lạ.

Tuy cô không thể trách sự tuyệt tình của anh khi đó, dù sao thì có những việc, có những người, bọn họ đều không có cách nào để mặc kệ mà không quan tâm.

Năm năm sau, anh ôm cô nói, đừng rời xa anh, anh biết anh sai rồi. Thế nhưng, cũng lại một cái chớp mắt, anh lại đỏ mắt lên trước mặt cô vì một người con gái khác.

Cô không thể nói là cách làm của Tần Hàm Dịch là sai, nhưng, nỗi đau trên mặt, nỗi khổ trong lòng, vẫn làm cho cô không có cách nào để chấp nhận và giả vờ như không biết tất cả những gì trước mắt.

“Hàm Dịch, đưa em đi!” Hạ Lam dựa vào lòng Tần Hàm Dịch, cô ta run lên giống như một con mèo con bị thương.

“Được, bây giờ anh sẽ đưa em về.” Tần Hàm Dịch bế Hạ Lam lên, anh đứng thẳng lên sải bước liền đi về phía cánh cửa của căn biệt thự.

Tần Hàm Dịch khi lo lắng bế Hạ Lam đi, anh không hề biết rằng khi đi lướt qua người của Vệ Ngấn thì anh đã suýt nữa đâm vào Vệ Ngấn.

Hai chân Vệ Ngấn đứng không vững cô lùi về sau mấy bước, cuối cùng cũng mới đứng vững lại được.

Chỉ là, cơ thể tuy đứng vững lại đường rồi, nhưng con tim cô không có cách nào để khôi phục về trạng thái bình tĩnh.

Khi anh đi ngang qua cô mà như thể không nhìn thấy cô vậy, càng không nhìn thấy sự đau khổ trong ánh mắt cô. Vậy thì, sự nhớ thương, sự cố chấp không quên bao nhiêu năm nay của cô là gì đây?

Vệ Ngấn giống như người mất hồn đi về phía chiếc xe của mình, cô nhìn về phía căn biệt thự, cô thất thần miệng nở nụ cười đau khổ.

Những người qua đường, đa số đều lên vết thương đỏ trên mặt cô cùng với chiếc cửa kính xe bị vỡ, Vệ Ngấn hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của mọi người, vẫn không ngừng chìm vào trong dòng suy nghĩ của mình.

Cuối cùng, nếu không phải là Hứa An Ca gọi điện tới, cô sợ rằng cô vẫn đứng đó như một kẻ ngốc.

Không biết điện thoại đã đổ chuông bao lâu, mới làm cho cô tỉnh lại.

Cô như một khúc gỗ bất máy, thậm chí cô còn chẳng nhìn xem là ai.

“A lô!”

“Tiểu Ngấn, em tới khách sạn Thanh Hoa đi nhé!” giọng nói Hứa An Ca vang lên ở đầu dây bên kia.

“An Ca....” giọng nói Vệ Ngấn nghẹn lại, đột nhiên cô phát hiện dường như bản thân mình đã quên mất điều gì đó, cô giật mình, mau nói với vẻ hối lỗi: “An ca, buổi trình diễn....”

“Không sao, em hãy tới phòng 708 của khách sạn Thanh Hoa, anh đã đón Lạc Lạc tới đó!” Hứa An Ca nói giọng nhẹ nhàng và ấm áp.

“Lạc Lạc? Đám phóng viên đó chẳng phải là đi tìm Lạc Lạc sao?” cô kích động hỏi, thậm chí quên mất suy nghĩ.

Chỉ là, Lạc Lạc không phải người khác mà là người thân duy nhất trên đời này của cô.

“Không, trường mầm non được quản lý khép kín, sao có thể để cho phóng viên vào trong được chứ? hơn nữa, đám phóng viên cũng sẽ không bao vây lấy một đứa trẻ bốn tuổi làm gì, anh chỉ là lo lắng khi Lạc Lạc tan học bọn họ sẽ tới đó.” Hứa An Ca để an ủi cô nên đã nói ra phân tích tỉ mỉ.

“Không sao là tốt rồi.” lúc này cô mới yên tâm hơn, cô giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Giờ này buổi trình diễn chắc là vẫn chưa kết thúc được, sao anh lại quay về vậy?”

“Ở đó anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, Tiểu Ngấn, quay về rồi nói!”

Có những chuyện anh không muốn nói với cô qua điện thoại.

“Được! anh đợi em.” Vệ Ngấn cúp máy, cô vào xe đạp chân ga, đi thẳng về phía khách sạn mà Hứa An Ca nói.

Quả đúng, khách sạn mà Hứa An Ca lựa chọn rất tốt, không có một phóng viên nào ở đó cả, điều này khiến cô có thể an tâm đi lên trên.

Trước cửa phòng 708, cô ấn chuông, ngay sau đó cánh cửa liền được mở ra.

“Tiểu Ngấn, em quay về rồi à?” Hứa An Ca khẽ nở nụ cười nhìn Vệ Ngấn, chỉ là, nụ cười đó không hề được tự nhiên một chút nào.

“Tiểu Ngấn, mặt em làm sao thế?” Hứa An Ca nhìn năm vết ngón tay rõ ràng trên mặt Vệ Ngấn cùng với vết sước do móng tay cào, sắc mặt anh sầm xuống.

“Em không sao!” Vệ Ngấn tự cười chế giễu, cô đi qua Hứa An Ca, bước vào trong phòng.

“Có phải là do Hạ Lam đánh không?” Hứa An Ca đóng cửa phòng lại, kéo cánh tay cô lại, hỏi.

Vệ Ngấn liếc mắt lên nhìn Hứa An Ca, nụ cười tự chế giễu trên môi càng nở rộng: “Tại sao việc gì em cũng chưa nói mà anh đã biết thế?”

“Chỉ là anh quá hiểu em mà thôi!” Hứa An Ca bất lực thở dài một tiếng, rồi anh lại nói tiếp: “Với tính cách của em, nếu bị người khác bắt nạt thì chắc chắn em cũng sẽ trả đũa lại, khi về nhà, dù là mặt có bị thương thì em cũng sẽ không như một con gà bại trận.”

“Vậy thì anh nói xem, bao nhiêu năm qua đi như vậy rồi, sao em vẫn không buông tay được?” Vệ Ngấn nghĩ, nếu một vấn đề mà tự bản thân cô

không có được câu trả lời cho mình vậy thì người duy nhất có thể trả lời cô chính là Hứa An Ca. Tất cả những người trên thế giới này, bao gồm cả bản thân cô, không có ai là hiểu cô hơn Hứa An Ca.

“Bởi vì, em không can tâm, em luôn muốn có một câu trả lời.” Hứa An Ca nghĩ cũng không cần nghĩ, anh nói ra câu nói đó một cách rất tự nhiên, sau đó anh liền đi vào nhà vệ sinh, sau khi dùng nước ấm làm ướt khăn mặt, anh mới quay trở lại bên cạnh Vệ Ngấn. Anh kéo tay cô lại gần ghế sofa, biểu thị bảo cô ngồi xuống.

Vệ Ngấn ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, mặc kệ Hứa An Ca dùng khăn ấm lau đi vết máu trên mặt cô.

Hứa An Ca hành động rất rụt rè, nhẹ nhàng dường như sợ cô sẽ đau, sau khi lau sạch vết máu trên mặt Vệ Ngấn, anh mới đứng lên: “Em đợi anh một lát.”

“Vâng!” Vệ Ngấn gật đầu, rồi mới nhớ ra điều gì cô liền hỏi: “Đúng rồi, An Ca, Lạc Lạc đâu?”

“Tên tiểu tử đó! Chắc là chơi mệt quá nên sau khi em cúp máy đã ngủ rồi.” Hứa An Ca nhìn cô cười nói một câu rồi bèn đi ra khỏi cửa.

“Tên tiểu tử này....” Vệ Ngấn lẩm bẩm rồi sau đó đứng lên, đi về phía phòng ngủ, lúc này, nhắc tới con trai, con tim cô cảm thấy thật ấm áp, ngọt ngào.

Vệ Ngấn vừa vào tới phòng ngủ, bèn nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của con trai đang nằm ngủ trên chiếc giường rộng, hình ảnh này làm cho Tiểu Lạc Lạc nhìn như thể càng nhỏ hơn.

Vệ Ngấn đi tới bên cạnh giường ngồi xuống, cô dùng tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán con trai, sự buồn phiền trong lòng dường như cũng giảm đi phần nào.

Cho dù Tần Hàm Dịch đã bỏ rơi cô, đã giáng cho cô một đòn đau chí mạng, nhưng cô vẫn cảm ơn ông trời đã cho cô đứa con trai này, làm cho cô bao nhiêu năm nay không hề cô độc.

“Em ra đây!” Hứa An Ca lại quay về ra nói nhỏ nhỏ, kéo Vệ Ngấn ra khỏi căn phòng.

“Sao thế?” Vệ Ngấn không hiểu liền hỏi lại.

Hứa An Ca chỉ khẽ mỉm cười, anh không nói gì, kéo tay Vệ Ngấn lại để cô ngồi xuống ghế sofa, anh nói như vẻ giận hờn: “Em thực sự muốn hủy hoại dung nhan mình đấy à? hay là muốn thế nào?”

“Ồ, anh không nói, em cũng quên mất là mặt mình cũng bị thương đấy.” Vệ Ngấn vừa cười vừa nói nhìn anh.

“Em à!” Vệ Ngấn cứ thế này Hứa An Ca chẳng có cách nào mà mắng được cô nữa, anh chỉ im lặng và mở hộp thuốc trên tay ra.

“Anh đã đi mua đấy à?” Vệ Ngấn chỉ tay vào hộp thuốc trong tay Hứa An Ca rồi hỏi. chỉ là, vừa hỏi xong thì cô liền lập tức lắc đầu: “Không đúng, đi mua không thể nhanh như vậy được.”

“Coi như là em cũng có lúc thông minh.” Hứa An Ca dùng ngón tay trở ấn vào trán Vệ Ngấn: “Vốn anh sợ là Tiểu Lạc Lạc chạy nhảy lung tung sẽ bị thương nên đã bảo bộ phận tiếp tân chuẩn bị cho anh một hòm thuốc, không ngờ, Lạc Lạc thì không cần dùng tới mà em thì lại phải dùng.”

Vệ Ngấn đơ người ra, trong lòng cô cảm thấy vô cùng cảm động: “Cảm ơn anh.”

“Đừng có cảm ơn anh, có thể vì em làm những điều này anh cảm thấy rất vui.” Khi Hứa An Ca nói những lời này anh không hề nhìn vào mắt Vệ Ngấn.

“An Ca, lẽ nào anh định cả đời cứ sống thế này à?” Vệ Ngấn thở dài trong lòng một tiếng, giọng nói cô rõ ràng là đầy thương cảm.

“Đương nhiên là không rồi.” Hứa An Ca nhanh chóng phủ nhận.

“Vậy thì tốt!” Vệ Ngấn gật đầu, con tim cô dường như cũng yên tâm được phần nào. Thế nhưng, câu nói sau đó của Hứa An Ca suýt nữa làm cho Vệ Ngấn chết đứng người.

“ĐỢi em gả đi rồi, em và Tiểu Lạc Lạc đều có người chăm sóc, khi đó anh anh sẽ có thể yên tâm đi tìm hạnh phúc của riêng anh.” Hứa An Ca vừa nói vừa cầm hộp thuốc và nhẹ nhàng bôi lên vết thương cho cô.

“Cảm giác như em và Tiểu Lạc Lạc đã cản trở hạnh phúc của anh vậy! nếu đã như thế thì em...” Vệ Ngấn còn chưa nói hết câu thì cơn đau trên mặt làm cô giật mình kêu lên: “A....đau quá...anh nhẹ tay một chút...”

“Đại tiểu thư, tôi đã rất nhẹ tay rồi.” Hứa An Ca nói vẻ chê bai.

“Vậy thì em không cần bôi thuốc nữa.” Vệ Ngấn kéo tay Hứa An Ca ra, một tay đưa lên đỡ lấy một bên má mình, miệng suýt xoa, cô nghiêng người về phía sau, cô sợ Hứa An Ca sẽ lại “làm đau” cô.

Hứa An Ca nhìn Vệ Ngấn lúc này đúng là khóc cười không nổi.

Anh lắc lắc đầu chán ngán, Hứa An Ca giơ tay lên giữ chặt lấy tay của Vệ Ngấn: “Em ấy, đã là mẹ của đứa trẻ bốn tuổi rồi mà có lúc cứ như trẻ con thế nhỉ?”

“Làm gì có cô gái nào ở với anh mà lớn được chứ?” Vệ Ngấn bất mãn nói vẻ như thể lỗi thuộc về Hứa An Ca chứ cô không hề suy nghĩ gì nhiều.

Bàn tay của Hứa An Ca đột nhiên hơi đơ ra, anh nơi vẻ cảm thán: “Là anh chiều em quá thành ra hư rồi.”

Những năm qua, Vệ Ngấn lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ và tự lập, anh đã phải dùng rất nhiều cách khác nhau để làm cho Vệ Ngấn đón nhận sự giúp đỡ của anh. cũng may Vệ Ngấn không hề phụ lòng mong đợi của anh, cô có tài trời phú về thiết kế, sau có hai năm là cô đã có thể tự lập được mọi thứ rồi.

Thế nhưng, cho dù là Vệ Ngấn đã tự lập rồi nhưng anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Hứa An Ca nói ra câu đó lúc này Vệ Ngấn mới phát hiện dường như mình lỡ lời rồi, nét mặt cô liền trở nên lúng túng.

Khi Hứa An Ca lại bôi thuốc cho cô, Vệ Ngấn cũng không dám kêu đau nữa mà chỉ nghiêng răng chịu đựng.

Trong bầu không khí yên lặng, Hứa An Ca cuối cùng cũng dừng tay, nếu như còn xoa thêm nữa Vệ Ngấn khéo mà cũng không chịu được.

“Vết thương do móng tay cào đúng không?” Hứa An Ca nheo mày lại, nhìn vết thương trên mặt Vệ Ngấn, con tim anh hơi nhói đau lại.

“Vâng.” Vệ Ngấn gật đầu, trong lòng vẫn đang thấy bức tức.

“Vậy thì lát nữa đi bệnh viện khám xem thế nào, tránh để lại sẹo!” Hứa An Ca lại nhìn khuôn mặt của Vệ Ngấn rồi nói như thể ra lệnh cho cô.

“Không sao đâu! Chỉ bị thương có một chút thôi mà!” Vệ Ngấn nhìn anh vẻ rụt rè rồi nói.

“Lại còn có một chút! Tự em đi soi gương nhìn xem nào, rõ là sâu đấy, hơn nữa, vết cào do móng tay là dễ để lại sẹo nhất.” Hứa An Ca liền tức giận khi thấy Vệ Ngấn nói như thể muốn bỏ qua lời anh.

“Được rồi được rồi, ngày mai em sẽ đi!” Vệ Ngấn vội vàng gật đầu, không phải là cô sợ Hứa An Ca, chỉ là anh muốn tốt cho bản thân mình cô cũng không thể không biết điều mà cứ để người ra nhắc đi nhắc lại như thế!

Lúc này Hứa An Ca mới hài lòng gật đầu, anh đứng lên, đi vào bàn ăn, cầm lấy một chai rượu vang trên bàn, rót một ly rồi đi ra ban công, đứng dựa vào ban công nhâm nhi ly rượu,

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Cuối Cùng Cũng Tới Bước Đây 1

Lúc này Hứa An Ca mới hài lòng gặt đầu, anh đứng lên, đi vào bàn ăn, cầm lấy một chai rượu vang trên bàn, rót một ly rồi đi ra ban công, đứng dựa vào ban công nhâm nhi ly rượu.

Vệ Ngấn nhìn Hứa An Ca từ phía sau một lúc, cô mới đứng lên, rót một ly rượu, đi ra ban công, dựa vào một bên.

Vệ Ngấn khẽ nhấp một ngụm rượu rồi hỏi: “Anh đang nghĩ gì đấy?”

Hứa An Ca thu ánh nhìn về, anh quay lại nhìn Vệ Ngấn rất nghiêm túc rồi mới lên tiếng trả lời: “Anh đang nghĩ làm thế nào mới làm cho em hoàn toàn từ bỏ tình cảm đối với Tần Hàm Dịch.”

Vệ Ngấn đờ người ra, cô lại nhấp một ngụm rượu, nhưng lần này cô đã bị sặc.

Vệ Ngấn đỏ mặt lên, nheo mày nhìn Hứa An Ca.

Hứa An Ca vội vàng đưa tay ra vỗ nhẹ lên lưng cô, vừa giúp cô thông khí vừa giả vờ không hiểu và hỏi: “Sao em lại phản ứng lớn thế, lời anh nói là thật đấy.”

Một lúc sau Vệ Ngấn mới trở về trạng thái bình thường, cô ngừng ho rồi nói: “Em biết anh nói thật, thế nhưng lời nói thật của anh cũng thẳng thắn quá!”

“Thẳng thắn chẳng lẽ không tốt à? lẽ nào em hi vọng anh giả vờ rất quân tử nói với em, yêu anh ấy thì hãy đi theo đuổi đi?” Hứa An Ca lại dựa

người vào ban công, anh hỏi Vệ Ngấn với nét mặt rất bình tĩnh.

“Chẳng phải trước đây anh đều nói như vậy à?” Vệ Ngấn cười cay đắng, cô thấy sao rất nhiều việc đã thay đổi rồi.

“Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, nếu anh ấy có thể mang lại hạnh phúc cho em, đối xử tốt với em và Lạc Lạc, vậy thì anh nguyện rút lui, chúc phúc cho hai người, nhưng bây giờ không được, anh không thể rõ ràng biết rằng con đường phía trước là một con đường không có lối thoát mà vẫn khuyên em tiến lên.”

Vệ Ngấn lặng lẽ nghe anh nói, ánh mắt cô nhìn xuống vườn hoa ở bên dưới, nhất thời cô không biết phải trả lời vấn đề của Hứa An Ca thế nào.

“Hôm nay Tần Hàm Dịch cũng có mặt ở đó?” Hứa An Ca hướng ánh mắt nhìn về phía xa xăm, anh hỏi như thể đang hỏi thời tiết hôm nay thế nào.

“Vâng, anh lại đoán đúng rồi, anh lợi hại thật đấy.” Vệ Ngấn khẽ cười một nụ cười cay đắng, rõ ràng là Hứa An Ca đã hỏi vào chỗ làm cô bị tổn thương.

“Không phải là anh lợi hại, mà là anh biết, trên thế giới này, người có thể thực sự làm cho em tổn thương chỉ có Tần Hàm Dịch.” con tim Hứa An Ca nhói đau khó chịu, ngay cả hơi thở của anh cũng trở nên khó khăn. Thế nhưng, sắc mặt anh vẫn hết sức bình tĩnh. Chỉ là, anh đã quen tỏ ra thản nhiên trước mặt Vệ Ngấn rồi.

“Đúng thế! Chỉ có anh ấy mới có thể làm em tổn thương sâu như vậy.” Vệ Ngấn mím môi sau đó thở dài.

“Cho dù lần này em có muốn ở bên anh ấy thì anh cũng sẽ ngăn cản.” Hứa An Ca quay sang nhìn cô, anh nói với ngữ khí rất mạnh mẽ và quyết tâm.

Hai tay Vệ Ngấn hơi run lên, ly rượu trong tay liền trượt xuống đất, phát ra một tiếng kêu chói tai, và rượu trong chiếc cốc cũng chảy ra khắp nơi.

Năm năm nay, cô đã nghe được Hứa An Ca rất nhiều lần nói: “Anh tôn trọng quyết định của em.” còn hôm nay Hứa An Ca lại không giống với thường ngày, anh dùng ngữ khí này để nói với cô làm cô không ngờ được.

Năm năm nay, Vệ Ngấn đã quen với những quan tâm chăm sóc nhẹ nhàng của Hứa An Ca, cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày Hứa An Ca cũng nói ra những lời như vậy.

Vệ Ngấn khó khăn nuốt nước bọt, hai mắt cô chớp chớp rồi né tránh đi ánh mắt của Hứa An Ca, cô muốn cúi xuống nhặt chiếc ly thủy tinh dưới đất lên, tiện thể tránh đi bầu không khí lúng túng này.

“Tiểu Ngấn.” Hứa An Ca cầm lấy tay Vệ Ngấn, anh nheo mày lại, nhìn chăm chăm Vệ Ngấn, không cho phép cô né tránh: “Tuy anh không biết sự việc ngày hôm nay xảy ra thế nào. Nhưng, nếu anh ấy cũng có mặt ở đó mà lại để cho người phụ nữ khác đánh em, rồi lại để một mình em quay về thế này thì anh ấy không xứng đáng để được tha thứ.”

Vệ Ngấn khẽ rút tay mình ra khỏi tay Hứa An Ca, cơ thể cô hơi run lên, trên môi ngay cả nụ cười cay đắng cũng không còn nữa.

“Tiểu Ngấn, em muốn khóc thì cứ khóc đi!” Hứa An Ca đưa tay ra, kéo Vệ Ngấn vào lòng, dường như anh muốn dùng cách này để truyền sức lực từ cơ thể mình sang cho cô.

Cô cắn chặt môi khi dựa vào lòng, cô cố gắng không để bản thân mình khóc nhưng cũng chỉ được một lát, cuối cùng nước mắt cứ tự động chảy ra.

Lúc mới đầu cô khóc rất yên tĩnh, cô kìm nén, và đó cũng là điều duy nhất cô cho phép bản thân mình làm lúc này.

“Tiểu Ngấn, em chỉ là một người phụ nữ, em không cần phải tỏ ra kiên cường như vậy.” Hứa An Ca đưa tay lên vuốt mái tóc cô, ánh mắt anh nhìn cô với đầy vẻ đáng thương.

“Thế nhưng, trước đây cũng từng nói với em, em là mẹ của Lạc Lạc vì vậy em nhất định phải học cách kiên cường!” Vệ Ngấn nói nghẹn ngào, trách móc anh.

Hứa An Ca vừa nghe đột nhiên sầm mặt xuống, anh thực sự không ngờ rằng, đã tới lúc thế này rồi mà Vệ Ngấn vẫn còn tâm trạng để nhớ tới những lời anh nói trước đây.

“Anh từng nói vậy sao?” Hứa An Ca giả vờ như không biết: “Lại nói, mỗi lúc phải mỗi khác chứ!”

“Kiên cường là kiên cường, không kiên cường là không kiên cường, làm gì có mỗi lúc mỗi khác!” Vệ Ngấn không biết bản thân đang nói gì nữa, cô chỉ muốn phản bác lại Hứa An Ca. Bởi vì, lúc này cô đang cảm thấy rất bí bách trong lòng, cô cũng đang đau lòng nữa, cô muốn tìm một người để trút giận.

“Được được được, em nói thế nào thì là thế đó được chưa hả?” Hứa An Ca hiếm khi đấu khẩu với phụ nữ, đặc biệt là với Vệ Ngấn càng không.

“Thế còn tạm được.” Vệ Ngấn hài lòng gật đầu, cô bước về phía trước một bước, lúc này cô càng dựa sát vào lòng Hứa An Ca hơn.

Cô mệt rồi, rất mệt, rất mệt....

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Tần Hàm Dịch đỏ mắt lên vì Hạ Lam, con tim cô sớm đã thất vọng hoàn toàn. Cô cũng muốn tìm một bờ vai để dựa vào, cho dù là không nói đến tình yêu, chỉ là dựa vào thôi, không có ý gì khác.

Tuy cô hiểu, giữa Tần Hàm Dịch và Hạ Lam chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng, nếu Tần Hàm Dịch đã cảm thấy anh sẽ dùng cả đời để trả lại cho Hạ Lam thì cô còn có thể nói gì nữa?

Hứa An Ca thấy Vệ Ngấn chủ động dựa sát người vào anh, anh hài lòng mỉm cười. Thế nhưng, nụ cười trên môi anh tồn tại chẳng được bao lâu liền nghe thấy Vệ Ngấn khóc òa lên.

“Khóc đi, em khóc đi, nếu trong lòng cảm thấy buồn thì hãy khóc hết ra.” Hứa An Ca tuy giật mình sợ hãi trước tiếng khóc bất ngờ của Vệ Ngấn, nhưng anh vẫn ngay lập tức phản ứng lại và an ủi Vệ Ngấn.

“Em đau lắm....” Vệ Ngấn thút thít nói nghẹn ngào.

“Anh biết, anh biết, đau một lần rồi hết, sau này sẽ không đau nữa.” Hứa An Ca có chút vụng về an ủi Vệ Ngấn.

“Thế nhưng bây giờ thực sự em đau lắm.” tiếng khóc của Vệ Ngấn dần dần to lên.

Những năm qua, bất luận là hận hay là yêu cô đều giữ kín trong lòng, không nói ra, nhưng, gặp lại Tần Hàm Dịch, dường như tất cả mọi thứ đều sụp đổ.

“Không đau nữa....anh luôn ở bên em.” năm năm nay, Hứa An Ca lần đầu tiên thấy Vệ Ngấn khóc thế này, anh thực sự lo lắng tới mức toát hết mồ hôi trán ra.

“Hứa An Ca, anh có thể bỏ em ra trước không, chân em giẫm phải thủy tinh, thực sự đau lắm.” Vệ Ngấn sụt sịt rồi nói vẻ van nài.

Vệ Ngấn nhìn chăm chăm Hứa An Ca vẻ trách móc.

Cô thế này là thế nào đây, toàn thân chỗ nào cũng bị thương hết cả đi....

Hứa An Ca không chút do dự, anh liền bế cô lên và đưa cô đặt lên ghế sofa.

“Em chịu một chút, để anh rút mảnh thủy tinh trên giày em ra.” Hứa An Ca nheo mày lại, nhìn cô với ánh mắt thương xót.

“Rút ra đi, anh rút ra nhanh lên.” Vệ Ngấn quay mặt sang một bên, dường như cô đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hứa An Ca đưa tay ra rút rờ năm lấy mảnh thủy tinh, anh khẽ dùng lực, rồi rút mảnh thủy tinh đang cắm vào đôi dép đi trong nhà trên chân Vệ Ngấn.

“A....” Vệ Ngấn kêu lên thất thanh, sau đó cô liền òa khóc như một đứa trẻ.

Vốn cô không phải là một người sợ đau như vậy nhưng hôm nay lại thành ra thế này. Thực ra, trong lòng cô biết rõ, chẳng qua là cô muốn tìm một lý do để khóc hết ra mà thôi.

Hứa An Ca cầm lấy những đồ mà ban nãy anh lấy ra để bôi lên vết thương trên mặt cho Vệ Ngấn, lúc này anh lại xử lý vết thương ở dưới chân cho cô.

Còn Vệ Ngấn thì cứ ngồi khóc như vậy, cô không để ý thấy khi Hứa An Ca cúi đầu xuống, hai mắt anh đã đỏ lên.

Năm năm nay, đã ở bên cạnh nhau lâu như vậy, sao Hứa An Ca lại không hiểu tính cách của Vệ Ngấn chứ?

Chính vì hiểu nên Hứa An Ca biết rằng, Vệ Ngấn tuyệt đối không thể nào chỉ vì một chút đau thể này mà khóc thành ra như vậy.

Chắc chắn, điều làm cho cô đau như vậy chỉ có thể là vết thương trong lòng!

Khóc rồi, đau rồi, như vậy cũng tốt, thế thì mới có cơ hội để quên đi quá khứ và bắt đầu lại từ đầu....

Vậy là Hứa An Ca ngồi đó xử lý vết thương cho Vệ Ngấn còn Vệ Ngấn thì cứ khóc thút thít như một đứa trẻ.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Cuối Cùng Cũng Tới Bước Này 2

Vậy là Hứa An Ca ngồi đó xử lý vết thương cho Vệ Ngấn còn Vệ Ngấn thì cứ khóc thút thít như một đứa trẻ.

Bỗng chốc, bầu không khí của căn phòng vì tiếng khóc của Vệ Ngấn mà dường như cũng trở nên ẩm ướt hơn, không còn thương cảm như trước nữa mà chỉ khiến cho lòng người cảm thấy chua xót.

Vệ Ngấn không thể không thừa nhận, sự chiều chuộng và nhẫn nhịn của Hứa An Ca đối với cô đã đạt tới mức cực độ rồi. Hơn nữa, việc nguyện chỉ cho đi mà không cần đáp lại thế này không phải người nào cũng có thể làm được.

Bao nhiêu năm nay, đối mặt với một người đàn ông mà luôn nhẹ nhàng chiều chuộng bản thân và đối xử với con trai cô như con đẻ, tuy là không yêu nhưng nếu nói là chưa từng động lòng và nghĩ tới việc gả cho anh thì đó là nói dối.

Chỉ là, mỗi khi nhớ tới người đó vẫn còn ở trong tim cô, cô bèn lập tức xóa đi ý nghĩ đó, bởi vì cô không muốn phụ lại tấm chân tình của Hứa An Ca....

“Cũng may vết thương không sâu lắm.” Hứa An Ca nheo mày lại, anh dừng động tác trên tay, khi anh ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt nhìn anh của Vệ Ngấn.

Hai người nhìn thẳng nhau khiến cho Vệ Ngấn cảm thấy càng lúng túng hơn, cô lập tức quay mặt đi, cố tình giả vờ với bộ dạng như không có gì.

“Em xấu hổ đấy à?” Hứa An Ca khẽ cười, anh bắt đầu thu dọn bông gạc và thuốc sát trùng.

“Em việc gì phải xấu hổ chứ?” Vệ Ngấn bất mãn nghĩ cũng không nghĩ liền đáp lại anh.

Cái bộ dạng như chẳng sợ anh chút nào, điều này cũng không trách được cô, bao nhiêu năm nay, đây là thói quen mà anh đã tạo cho cô mà thôi.

Hứa An Ca trước mặt cô đều rất tự nhiên khiến cô cũng chẳng có gì phải che giấu cảm xúc thật của mình trước mặt anh, cô là chính bản thân cô.

“Em á! Tại sao mà lần nào cũng không chịu thua cứ phải cãi lại một câu mới chịu được.” Hứa An Ca đưa tay lên định xoa xoa vào má cô, rồi tiện thể kiểm tra vết thương trên mặt, ánh mắt anh nhìn cô đầy âu yếm.

“Em làm gì có!” ánh mắt đó của Hứa An Ca làm cho Vệ Ngấn có một cảm xúc phức tạp trong lòng.

“Được, em không có!” Hứa An Ca bật cười, khi Vệ Ngấn thấy hành động của anh cô vội né người đi, nhưng bàn tay anh đã chạm vào má cô.

“Em đúng thật là, lúc khóc lại xấu thế không biết, đừng có khóc nữa.” Hứa An Ca đẩy bên má bị thương của cô sang nhìn cẩn thận.

Vệ Ngấn đang định đưa tay lên để gạt tay Hứa An Ca ra thì liền nghe thấy câu nói đó của anh, cô lại nghĩ với vết thương trên mặt mình, chắc là đúng như anh nói, nhất định là nhìn rất xấu.

“Anh xin lỗi.” Hứa An Ca dường như mất hết đi khả năng ngôn ngữ, anh giống như một chiếc máy lặp lại, không ngừng nhắc đi nhắc lại ba từ “Anh xin lỗi.”

Anh biết, anh đã nhắc tới chuyện đau lòng của cô, biểu hiện bất thường lúc trước của cô chẳng qua là đang muốn quên đi, nhưng anh lại đáng chết nhắc tới.

“An Ca, anh đối xử với em tốt như vậy, sao anh lại phải nói xin lỗi em chứ?” Vệ Ngấn đưa tay ra kéo tay Hứa An Ca xuống, trong lòng cô đang cảm thấy rất thương Hứa An Ca, cô cảm nhận được sự đau khổ lúc này của anh.

“Tiểu Ngấn.” Hứa An Ca lập tức cầm lấy tay cô, giống như anh có được nguồn động viên, anh nắm chặt lấy tay Vệ Ngấn, anh chỉ sợ anh rời tay ra thì mãi mãi không thể nắm lại bàn tay đó.

“Tiểu Ngấn.” Hứa An Ca lại một lần nữa run run gọi tên cô, ánh mắt anh long lanh, rồi anh nói như vẻ van nài: “Tiểu Ngấn, cho anh một cơ hội để em yêu, có được không?”

“An Ca.” Vệ Ngấn không rút tay mình ra: “An Ca, em không thể cho anh một tình yêu công bằng được, anh biết đấy, nếu như như vậy mà anh vẫn đồng ý thì chúng ta sẽ thử bắt đầu xem sao!”

Cô nghĩ, giữa cô và Tần Hàm Dịch trước sau vẫn không có duyên phận với nhau.

Cho dù anh không yêu Hạ Lam nhưng nếu anh cảm thấy anh có trách nhiệm phải chăm sóc Hạ Lam cả cuộc đời vậy thì cô sẽ không trở thành kẻ thứ ba chen vào giữa bọn họ nữa.

“Tiểu Ngấn, anh biết, từ trước tới nay anh đều biết, chỉ cần để cho anh yêu em, như vậy là đủ rồi.” Hứa An Ca kích động nắm chặt lấy tay cô, giọng nói anh run lên cảm động.

“Vậy thì...An Ca...” Vệ Ngấn hơi nheo mày lại, cô nhìn Hứa An Ca với vẻ đầy đau khổ.

“Ừm, sao? Em nói đi! Tiểu Ngấn.” Hứa An Ca nói với giọng hết sức nhẹ nhàng.

“Ái ui....” Vệ Ngấn nhăn mặt lại, cô nhìn anh nói: “Anh xem, anh có thể nắm tay nhẹ một chút không, ngón tay em sắp bị anh bóp gãy khớp đi rồi.”

“À....” Hứa An Ca đỏ mặt lên, anh vội vàng lúng túng bỏ tay cô ra, để hai tay của Vệ Ngấn được tự do.

Còn bản thân anh thì gương mặt ngưng tới mức để tay mình vào đâu anh cũng không biết nữa.

“Anh...anh xin lỗi.” Hứa An Ca lúng túng tới mức nói lời cũng ấp úng.

Vệ Ngấn vừa nghe lại là ba từ này, đột nhiên cô sầm mặt xuống. Cô không thích ba từ này, nếu cứ phải nói ra thì là cô nói xin lỗi với anh mới phải.

Vệ Ngấn nhìn Hứa An Ca, nhìn khuôn mặt đỏ như trái gấc của anh, nhìn bộ dạng này của anh cô vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy an toàn.

Phải biết rằng, người đàn ông này, bất luận là với ai anh đều là nhân vật giữ được thái độ thản nhiên và bình tĩnh.

Bắt đầu từ năm năm trước anh ở bên và chăm sóc cô, cô chưa từng thấy Hứa An Ca trong bộ dạng thế này.

Hứa An Ca ở đó đứng ngồi không yên chờ Vệ Ngấn thu về ánh nhìn trêu chọc, anh không muốn Vệ Ngấn cứ nhìn anh như vậy làm anh lúng túng không biết xử sự thế nào.

“Này, nha đầu, em nhìn đủ chưa hả?” Hứa An Ca cuối cùng không ngồi yên được nữa, anh liền quay mặt lại, nhìn thẳng vào mắt cô và hỏi.

Chỉ là, con người khi mà chột dạ thì nói lời cứ như hết hơi, giây phút mà anh nhìn thẳng vào mắt Vệ Ngấn đó thì đương nhiên cô là người thắng cuộc.

Vệ Ngấn nghĩ thầm trong lòng, lẽ nào cô rất có tố chất để làm một con sói ghê gớm?

Có thể làm cho con thỏ Hứa An Ca bại trận mà quay mặt đi, cô cảm thấy thế này cũng chẳng thú vị chút nào, cô liền nói với anh.

“An Ca, em nói anh nghe này, em thấy anh cũng rất có thiên phú để làm chàng trai kiểu thư sinh như vừa mới lớn đấy.” Vệ Ngấn có thể thề rằng, cô thực sự không cố ý trêu chọc anh mà thật lòng muốn biểu dương anh. Nhưng, cô cũng không biết tại sao, cô vừa nói ra khỏi miệng thì dường như nó lại biến thành ý khác.

“Này, Vệ Ngấn, em đủ rồi đấy nhé.” Hứa An Ca bất mãn gầm lên với Vệ Ngấn, anh đưa tay ra véo vào một bên má cô, giả vờ đang rất không vui.

“Này, Hứa An Ca, ai cho anh véo má em hả?” Vệ Ngấn thấy Hứa An Ca đưa tay ra, cô liền lập tức đưa tay lên che mặt đi.

Thế nhưng, bàn tay của Hứa An Ca còn nhanh hơn cả tay cô, anh kéo tay cô ra mà khẽ véo vào má cô một cái.

Hứa An Ca vừa đắc ý, trên môi anh lại xuất hiện nụ cười trêu chọc cô, lúc này anh hoàn toàn trái ngược với bộ dạng lúng túng ban nãy.

Thực ra, điều anh muốn nhiều nhất đó là để cho cô trong bầu không khí vui vẻ này quên đi một số chuyện đau lòng.

“Hứa An Ca, vừa nãy nhất định là anh giả vờ đóng kịch đúng không?” Vệ Ngấn hỏi một câu mang tính phán đoán, Hứa An Ca thì vẫn đang đùa

cột định đưa hai tay lên véo má cô nhưng cô lại nghiêng người về phía sau làm anh đang đà mà nhướn người về phía trước và ngã xuống ghế sofa.

Vừa nãy vẫn còn ở trong bầu không khí vui vẻ đùa nghịch với nhau, đột nhiên bầu không khí đó liền biến mất, thay vào đó là sự ngưng ngừng lúng túng của hai ánh mắt đang nhìn nhau, cùng với hơi thở dồn dập.

Cả người Hứa An Ca đang đè lên người Vệ Ngấn, anh biết nếu anh vẫn còn lí trí thì bây giờ anh đã nên lập tức đứng dậy.

Thế nhưng, cho dù đầu anh đã ra mệnh lệnh nhưng tứ chi của anh vẫn không chịu động đậy.

Còn Vệ Ngấn đột ngột bị cơ thể nặng trĩu của Hứa An Ca đè lên người, cô quá bất ngờ mà chưa kịp phản ứng lại.

Đợi tới khi Vệ Ngấn hết thất thần, cô định đẩy Hứa An Ca ra thì cơ thể của Hứa An Ca đang dần dần bao trùm lên cơ thể cô, anh nhắm mắt lại, đôi môi mềm mọng nước của anh từ từ đặt lên môi cô.

Hai mắt Vệ Ngấn đột nhiên mở to ra, bàn tay vừa định đẩy Hứa An Ca ra đột nhiên cứng đờ lại, cô quên mất phải phản ứng lại thế nào.

Đôi môi mềm mại, mang theo hơi ấm đặc trưng chỉ có Hứa An Ca mới có, từng chút, từng chút một như thấm vào cả con tim của Vệ Ngấn.

“Hôn” – việc này đối với cô mà nói thì là một việc hết sức xa lạ, trừ mấy lần cô được Tần Hàm Dịch hôn thì cuộc sống của cô là một khoảng trống trơn, trong cuộc sống của cô ngoài Hứa An Ca và Tiểu Lạc Lạc thì không còn người đàn ông nào khác.

Chỉ là, cho dù nụ hôn này cũng làm cho con tim cô có cảm giác đập nhanh hơn, nhưng không tới mức đập như trống dồn khi cô được Tần Hàm Dịch hôn.

Vệ Ngấn nghĩ, bây giờ con tim cô đang đập như vậy chắc là vì sợ quá thôi.

Trong lòng có sự suy đoán như vậy, Vệ Ngấn đang định đẩy Hứa An Ca ra, không muốn sẽ có sự hiểu lầm xảy ra.

Chỉ là, Vệ Ngấn cũng hiểu, một khi cô đẩy Hứa An Ca ra thì đối với Hứa An Ca mà nói đó là một sự tổn thương.

Thế nhưng, giữa bọn họ không nên phát triển nhanh như vậy, cô chỉ muốn thử mà thôi.

Không phải là cô sợ bản thân mình không đón nhận được mà là cô sợ anh không thể nào chấp nhận được việc cô chưa buông bỏ được một người đàn ông khác.

Cô nắm chặt hai tay lại, lấy hết dũng khí, cô muốn dùng lực đẩy Hứa An Ca vẫn đang chìm vào nụ hôn nhẹ nhàng.

Chỉ là, khi cô đang định hành động thì một tiếng nói tò mò vang lên: “Ba, ba đang hôn mẹ đấy à?”

Hứa An Ca vẫn đang chìm đắm vào nụ hôn với vẻ đầy hào hứng đột nhiên nghe thấy câu nói đó đầu anh như bị nổ tung ra, không còn nghĩ được gì, đôi mắt anh mở ra và lập tức cuống cuồng đứng lên.

Còn Vệ Ngấn thì vẫn nằm trên ghế sofa, hai mắt ngây ra nhìn Tiểu Lạc Lạc đang đứng bên cạnh ghế sofa với vẻ đầy tò mò nhìn hai người.

Và hành động tiếp theo của Tiểu Lạc Lạc càng làm cho Vệ Ngấn giật mình mà tròn xoe hai mắt.

Chỉ thấy Tiểu Lạc Lạc hơi cúi người xuống, cậu bé nhanh chóng đặt lên môi Vệ Ngấn một nụ hôn, nhưng khác với Hứa An Ca, cậu chỉ vừa

chạm vào đã bỏ ra.

Vệ Ngấn đưa tay lên che miệng với vẻ hết sức ngạc nhiên, hai mắt nhòe đi như sắp khóc.

“Mẹ, ba bảo, hôn một người có nghĩa là yêu người đó.” Tiểu Lạc Lạc nhìn Vệ Ngấn rất nghiêm túc để giải thích cho Vệ Ngấn nghe. Cậu cũng mặc kệ Vệ Ngấn có hiểu lời mình nói hay không, cậu liền quay sang chạy và ngã sầm vào lòng Hứa An Ca: “Ba, ba bế con, hôn con đi.”

Hứa An Ca vừa thấy Tiểu Lạc Lạc nũng nịu với anh, ánh mắt lúng túng vừa nãy liền biến mất, anh bế Tiểu Lạc Lạc lên, anh thơm vào cả hai bên má cậu bé.

Tiểu Lạc Lạc còn nhỏ mà đã hiểu lẽ nghĩa, cậu cũng đáp lại Hứa An Ca bằng việc thơm vào hai bên má của Hứa An Ca, thêm vào đó cậu còn nói: “Ba, Lạc Lạc cũng yêu ba.”

Tuy Tiểu Lạc Lạc nói không rõ lắm nhưng Hứa An Ca và Vệ Ngấn đều nghe thấy rõ ràng ý cậu.

Những người từng làm cha làm mẹ đều biết, con mình, bất luận là nói không rõ ràng nhưng cha mẹ đều là những người có thể nghe ra đầu tiên lời con muốn nói.

Và trên thực tế xem ra Hứa An Ca đã làm rất tốt vai trò làm cha này.

“Con trai ngoan!” Hứa An Ca ôm chặt cậu bé vào lòng, trao hết tình yêu thương như một người cha đẻ.

Vệ Ngấn ngồi lên từ ghế sofa, cô không nói gì, chỉ nhìn cảnh hai cha con hòa hợp trước mặt mình, sống mũi cô bắt đầu cay cay, hai mắt đỏ lên....

Có phải là cô đã quá cố chấp rồi không? Nếu cô có thể buông bỏ con người mãi cất giấu trong tim kia, có lẽ đối với ba người mà nói thì đều là một kết cục hoàn mỹ.

“Ba, Lạc Lạc đói lắm.” Tiểu Lạc Lạc dụi đầu mình vào ngực Hứa An Ca, rồi nói về nũng nịu.

“Vậy để ba gọi cơm cho con rồi ở trong phòng ăn, có được không nào?” Hứa An Ca xoa xoa đầu cậu bé, trong tim là một cảm giác mãn nguyện.

Có những lúc anh đã nghĩ, nếu Vệ Ngấn thực sự không đón nhận được anh, anh sẽ cứ thế này nhìn Tiểu Lạc Lạc lớn lên, gọi bản thân anh một tiếng ba cũng tốt rồi.

Chỉ là, cuối cùng thì cậu bé vẫn không phải con anh, Vệ Ngấn cũng không thể cả đời không gả đi, ý nghĩ như vậy có lẽ chỉ có thể là ý nghĩ mà thôi.

“Tại sao lại phải ăn trong phòng chứ? con không muốn.” Tiểu Lạc Lạc bất mãn tỏ vẻ không đồng ý.

“Lạc Lạc, nghe lời, chân của mẹ bị thương rồi, hôm nay chúng ta ăn ở trong phòng, đợi ngày mai chân của mẹ khỏi thì ba sẽ đưa con ra ngoài ăn.” Hứa An Ca rất kiên nhẫn dỗ dành Tiểu Lạc Lạc.

Ngoài việc chân Vệ Ngấn bị thương thì anh cũng không hi vọng bị đám phóng viên tìm thấy bọn họ.

“Chân của mẹ bị thương rồi....” Tiểu Lạc Lạc liếc mắt xuống nhìn chân của Vệ Ngấn, cậu lí nhí nói một câu, xong lại không can tâm mà cúi đầu xuống nói: “Thế nhưng, ba đã nói là ăn cơm xong ba sẽ đưa Lạc Lạc đi xem biểu diễn mà.”

“Lạc Lạc, con là con trai, phải ngoan và hiểu chuyện chứ, chân của mẹ bị thương rồi, nếu đi thì sẽ rất đau.” Hứa An Ca có chút bất lực anh thầm thở dài trong lòng một tiếng, đứa trẻ này sao trí nhớ của nó lại tốt tới vậy chứ!

Tiểu Lạc Lạc cúi đầu xuống suy nghĩ một lát rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn Hứa An Ca rồi hỏi: “Vậy chân của ba cũng bị thương rồi à?”

“Hả?” Hứa An Ca không hiểu liền nhìn Tiểu Lạc Lạc, lại quay sang nhìn Vệ Ngấn cũng không hiểu như mình, thực sự cả hai đều không biết tại sao Tiểu Lạc Lạc lại hỏi như vậy.

“Là ba đã đồng ý với Lạc Lạc là đưa Lạc Lạc đi, nếu chân của ba không bị thương vậy thì tại sao không thể đi chứ?” Tiểu Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to tròn, cậu bé nhìn Hứa An Ca rất ngây thơ.

Hứa An Ca đột nhiên ngớ người ra, thực sự anh không ngờ rằng Tiểu Lạc Lạc mới có bốn tuổi mà đã đưa ra được câu hỏi lô gic như vậy.

Đúng thế, chân của anh đâu có bị thương đâu, tại sao anh lại không giữ lời hứa? Anh đã bị Tiểu Lạc Lạc hỏi mà không biết đáp lại thế nào.

Nhưng, Hứa An Ca là một người lớn, không thể bại trận trước một đứa trẻ con.

“Lạc Lạc, chúng ta là một gia đình, chúng ta làm gì thì cũng nên làm cùng nhau chứ. Nếu, cha và con cùng đi xem biểu diễn, để lại một mình mẹ trong khách sạn thì mẹ sẽ rất buồn, sẽ rất sợ.” Hứa An Ca trên môi nở một nụ cười không tự nhiên, tự anh cảm thấy lời mình nói có chút không hợp lý cho lắm.

“Nếu một gia đình làm gì cũng phải làm cùng nhau, vậy tại sao khoảng thời gian trước ba lại bỏ lại con và mẹ?” Tiểu Lạc Lạc nghiêng cô lên nhìn Hứa An Ca hỏi tới cùng.

Chỉ là, câu hỏi này của Tiểu Lạc Lạc rõ ràng không phải là một vấn đề đơn giản, nếu nói, vấn đề lúc trước là gia vị để điều tiết bầu không khí vậy thì vấn đề bây giờ liền trở thành một quả lựu đạn, phá tan đi bầu không khí hòa hợp.

“Ba, ba nói gì chứ? tại sao lại vậy?” Tiểu Lạc Lạc đợi một lúc mà không có câu trả lời, cậu liền lắc lư người nhìn Hứa An Ca.

“Cái đó...vì ba bận công việc.” Hứa An Ca cười lúng túng.

“Tại sao lại bận công việc mà không thể ở bên nhau, vậy sau này nếu ba bận công việc thì có còn bỏ lại con và mẹ không?” Tiểu Lạc Lạc chớp chớp mắt hỏi với vẻ tò mò.

Con tim Vệ Ngấn đột nhiên cảm thấy chua xót, hai mắt cô suýt nữa không nhịn được mà rơi nước mắt xuống....

Tiểu Lạc Lạc mới bốn tuổi, còn Hứa An Ca thì lại ở bên cậu bé suốt những năm tháng tuổi thơ, đặc biệt là sau khi cậu bé không còn bị ám ảnh vì lần bắt cóc, vị trí của Hứa An Ca trong lòng của cậu bé càng trở nên đặc biệt.

Nếu, giữa bọn họ có thay đổi gì thì cô làm sao để giải thích cho Tiểu Lạc Lạc.

Cô đột nhiên phát hiện, sau việc rời đi của Tân Hàm Dịch lần trước, bọn họ cố gắng để thay đổi nhưng không những không thay đổi được mà ngược lại còn không quay trở về được với trước kia.

“Cái này....” Hứa An Ca hắng giọng một tiếng, anh càng không biết phải đáp lại thế nào.

Không phải Hứa An Ca không tìm được cái cớ nào đó, chỉ là vấn đề này anh không cho cậu được một đáp án chính xác, quyền quyết định ở

trong tay của Vệ Ngân.

Anh đột nhiên phát hiện, bản thân giống như Tiểu Lạc Lạc, anh cũng mong chờ câu trả lời mà anh chưa bao giờ dám khẳng định.

Tuy lúc trước cô đã nói muốn cùng anh thử bắt đầu, thế nhưng dường như trước mặt cô anh dường như mãi mãi không có cách nào để tự tin được.

Thế nhưng, anh cũng không muốn buông tay, thực sự không muốn.

Nếu Tần Hàm Dịch đã làm tổn thương tới cô, vào những thời điểm then chốt nhất thì rời xa và không cho cô sự lựa chọn, vậy thì tại sao anh còn phải nhường cô cho người đàn ông đó?

Hơn nữa, với tình hình hiện tại của Tiểu Lạc Lạc, nếu như đột nhiên để cậu bé gọi Tần Hàm Dịch là ba thì cậu bé nhất định sẽ không chấp nhận.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi đi, chỉ có Tiểu Lạc Lạc vẫn đang dùng ánh mắt ngây thơ để nhìn hai người, còn bầu không khí giữa hai người thì lại trở nên trùng xuống....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Muốn Rời Đi 1

Vệ Ngấn thấy bầu không khí bỗng trùng xuống, cô vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cô ngồi xuống bên cạnh Hứa An Ca, nhẹ nhàng nói lời mê hoặc cậu bé: “Lạc Lạc, chẳng phải là con thích xem biểu diễn à? vậy lát nữa ăn cơm xong chúng ta cùng đi xem có được không?”

Trẻ con thì vẫn là trẻ con, vẫn bị những điều hứng thú mê hoặc.

Lúc này sau lời nói của Vệ Ngấn, Tiểu Lạc Lạc đã lập tức quên đi sự tò mò hỏi tại sao ba cậu không ở cùng với mẹ cậu rồi.

Ba người cùng ở phòng đặt cơm, ăn xong cả ba bèn đi ra ngoài ngoài xem biểu diễn.

Lúc mới đầu Hứa An Ca muốn để cho Vệ Ngấn ở lại phòng, nhưng cô lại nói vết thương ở chân cô cũng không sâu, lại cũng không phải rất đau, cô nhất định sẽ đi cùng con trai.

Hứa An Ca thấy Vệ Ngấn kiên quyết như vậy anh cũng không biết nói gì thêm nữa.

Hơn nữa, con tim Hứa An Ca cũng hiểu, Vệ Ngấn chịu đựng sự đau đớn ở chân, kiên quyết như vậy hoàn toàn là vì muốn tạo cho con trai cảm giác cả nhà ở bên nhau thì mới có khoảng thời gian hạnh phúc, đây chính là sự vĩ đại của tình mẹ.

Chỉ là, điều làm anh không ngờ tới đó là, có những người thực sự rất có duyên phận với nhau, luôn không hẹn mà gặp.

Buổi biểu diễn này chỉ là một buổi biểu diễn thông thường, ngày nào cũng được tổ chức, cô không ngờ rằng ở đây cô lại gặp Tần Hàm Dịch và Hạ Lam.

Hứa An Ca nhìn Vệ Ngấn cố giả vờ tự nhiên đi về phía trước, trong lòng anh khó tránh khỏi cảm giác thương cho cô.

“Tiểu Ngấn!” Hứa An Ca dùng một cánh tay để bế Tiểu Lạc Lạc, một cánh tay khác thì anh vòng qua eo Vệ Ngấn, đó là hình ảnh của một gia đình hạnh phúc.

Vệ Ngấn đờ người ra, sắc mặt cô có chút lúng túng, cô không động đậy gì hồi lâu.

Vệ Ngấn thực sự cảm thấy nếu cô khoác tay mình và tay Hứa An Ca thì dễ ấm áp thế nào!

Hứa An Ca dường như hiểu được suy nghĩ của cô, anh bỏ tay ra và nói: “Khoác vào! Mượn cánh tay anh để bước đi cho vững chắc, không chân lại đau.”

“.....” mặt Vệ Ngấn đột nhiên đỏ lên, sao cô lại cảm thấy bản thân mình dường như đang tự nghĩ xa xôi quá?

Cô vừa nhìn thấy Hứa An Ca giơ cánh tay ra, cô còn tưởng rằng Hứa An Ca vì nụ hôn lúc trước mà tưởng rằng quan hệ bọn họ đã thân thiết gần gũi hơn!

Hóa ra, người ta là vì chân cô bị thương nên mới làm thế! Cô đúng thật là....

Vệ Ngấn ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, cô cố gắng khoác tay vào tay anh với vẻ thoải mái nhất có thể.

“Mẹ, sao mặt mẹ lại đỏ lên thế?” Tiểu Lạc Lạc nhìn chăm chăm vào mặt Vệ Ngấn, không hiểu liền hỏi.

“Hả....” Vệ Ngấn đột nhiên lúng túng, cô thực sự cạn lời với cậu con trai luôn thích hỏi tại sao này.

“à à....” Vệ Ngấn khẽ cười rồi nói rất tự nhiên với con trai: “Mẹ hơi nóng một chút ấy mà.”

“Ồ!” Tiểu Lạc Lạc gật đầu, coi như miễn cưỡng tin lời của Vệ Ngấn, rồi cậu không hỏi Vệ Ngấn nữa mà ôm lấy cổ Hứa An Ca rồi lại hỏi: “Ba, ba có nóng không?”

“Ha ha!” Hứa An Ca liếc mắt nhìn Vệ Ngấn, anh cười vẻ rất vui vẻ rồi mới trả lời: “Ba không thấy nóng!”

Vệ Ngấn vốn còn tưởng Hứa An Ca sẽ che đậy giúp cô, không ngờ anh lại trả lời như vậy.

Anh cố ý đẩy mà, chắc chắn là cố ý, Vệ Ngấn liếc mắt nhìn Hứa An Ca vẻ giận dữ.

“Lạc Lạc cũng không nóng! Tại sao lại chỉ có mình mẹ nóng vậy?” Tiểu Lạc Lạc ngơ ngác nhìn Hứa An Ca rồi lại quay sang nhìn Vệ Ngấn rất chăm chú với vẻ mặt lúng túng và hai má vẫn đỏ lên như gấc.

“Ha ha ha!” Hứa An Ca tiếp tục cười, hơn nữa dường như anh rất vui trước câu hỏi của Tiểu Lạc Lạc. Cười đủ rồi anh lại tiếp sức cho Tiểu Lạc Lạc: “Ba cũng không biết tại sao, hay là con hỏi mẹ đi!”

“Này, Hứa An Ca.” Vệ Ngấn tức giận gắt lên, cô giận dữ rút cánh tay đang khoác lấy tay của Hứa An Ca ra.

“Được rồi được rồi, anh sai rồi, anh biết anh sai rồi, thế đã được chưa?” Hứa An Ca vội vàng kẹp lấy cánh tay Vệ Ngấn đang rút ra, anh cười hạnh phúc, làm gì có ý nhận sai chứ!

Vệ Ngấn trừng mắt nhìn Hứa An Ca, cánh tay cô dùng lực muốn thoát khỏi cánh tay của Hứa An Ca.

“A, con biết tại sao một mình mẹ lại nóng rồi.” Tiểu Lạc Lạc đột nhiên kêu lên một tiếng, làm cho Vệ Ngấn giật mình mà quên mất việc rút tay ra, cô không hiểu liền nhìn con trai.

“Nhất định là mẹ bị ốm rồi có đúng không?” trên môi Tiểu Lạc Lạc nở một nụ cười đắc ý như thể mình rất thông minh.

Vệ Ngấn đột nhiên ngớ người ra, thực sự cô cảm thấy bản thân mình lần này thất bại hoàn toàn rồi, mà là thất bại trong tay hai người đàn ông một lớn một bé.

“Được rồi, đừng giận nữa, con trai chúng ta hiếm khi mới hỏi nhiều và lại hỏi thông minh như vậy, chúng ta nên vui mừng mới phải.” Hứa An Ca vẫn khoác tay Vệ Ngấn đi về phía trước.

“Cái gì mà con trai chúng ta hiếm khi mới thông minh? Con trai em vốn rất thông minh rồi!” Vệ Ngấn chỉ để ý tới việc phản bác lại câu nói của anh mà không chú ý tới bốn từ “con trai chúng ta.”

Có lẽ, kể cả cô có chú ý thấy cũng không suy nghĩ nhiều làm gì.

Vệ Ngấn dường như đã quen với việc Tiểu Lạc Lạc gọi Hứa An Ca là ba, còn Hứa An Ca thì mở miệng ra là con trai con trai. Thói quen như vậy dường như dần dần làm cho cô quên đi cha của Tiểu Lạc Lạc không phải là Hứa An Ca.

“Đúng đúng đúng, là anh nhớ nhầm, con trai chúng ta vốn đã rất thông minh.” Hứa An Ca lắc lắc cánh tay của Vệ Ngấn, vẻ mặt anh hết sức vui mừng nói.

Hứa An Ca thực sự hi vọng tất cả mọi thứ hãy cứ như giờ phút này, anh đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Sống trên đời gần 30 năm, Hứa An Ca chưa từng có cái cảm giác hạnh phúc như thế này.

“Thế còn tạm được.” Vệ Ngấn hài lòng gật gật đầu.

Cả gia đình mỗi người nói một câu vui vẻ như vậy suốt chặng đường vào đi tới hội trường.

Tới khi ba người cùng tới hội trường rồi, đèn trong hội trường đã tắt, buổi biểu diễn đã bắt đầu, và chỗ ngồi trong hội trường đa phần là đã có người ngồi, chỉ còn một bộ phận rất nhỏ chỗ trống nằm rải rác.

Hứa An Ca đảo mắt nhìn quanh hội trường một lượt, xác định được phương thức sắp xếp chỗ ngồi sau đó mới tìm được hướng mà bọn họ nên đi.

“Hai ghế của chúng ta ở phía đằng kia.” Hứa An Ca nói thấp giọng một câu rồi kéo Vệ Ngấn đi về phía đó.

“Ba, vậy Lạc Lạc sẽ ngồi đâu?” Tiểu Lạc Lạc hỏi Hứa An Ca với vẻ không vui.

“Lạc Lạc ngồi lên đùi của ba là được rồi.” Hứa An Ca trả lời xong câu hỏi của cậu bé thì cả ba người đã tới ghế ngồi.

“Con không muốn, con lớn rồi, con muốn tự ngồi cơ.” Tiểu Lạc Lạc đưa ra một lời kháng nghị, hai mắt to tròn của cậu đảo quanh, rồi cậu cự

quậy, muốn trượt xuống khỏi người Hứa An Ca.

Hứa An Ca thấy Tiểu Lạc Lạc kiên quyết như vậy, anh cũng không muốn ép cậu, ngộ nhỡ cậu lại khóc thì biết làm thế nào trong hội trường thế này. Vậy là, Hứa An Ca bước tới chỗ ghế trống, đặt Tiểu Lạc Lạc xuống.

Hứa An Ca vốn tưởng rằng Tiểu Lạc Lạc cứ đòi xuống là vì muốn có chỗ ngồi để ngồi xuống, nhưng không ngờ Tiểu Lạc Lạc lại chạy tới vị trí ghế ngồi sát với bọn họ, cậu kéo tay áo của một người đàn ông đang đội mũ lưỡi chai rồi nói: “Chú ơi, chú và cô xinh đẹp có thể ngồi dịch vào trong một ghế được không? Nhà cháu có ba người ạ!”

Vệ Ngấn vừa nghe thấy con trai nói vậy, cô thực sự không biết nên tự hào về sự thông minh của cậu bé hay đau đầu với cậu khi mà còn nhỏ như vậy đã tinh ranh thế rồi.

Có điều, Hứa An Ca thì không hề cảm thấy đau đầu, anh cảm thấy Tiểu Lạc Lạc biểu hiện rất tốt, quay về anh nhất định phải thưởng cho Tiểu Lạc Lạc mới được.

Người đàn ông sau khi nghe thấy Tiểu Lạc Lạc nói, liền quay đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc đôi mắt to tròn của anh liền ngược lên nhìn Vệ Ngấn và Hứa An Ca, và cuối cùng ánh mắt của anh cũng chỉ hướng về phía hai người bọn họ khi mà bọn họ đang nắm lấy tay nhau, anh nhìn với ánh mắt đầy đau khổ.

Vệ Ngấn và Hứa An Ca vốn đều đang cúi đầu để nhìn Tiểu Lạc Lạc, cả hai đều hướng sự chú ý về phía Tiểu Lạc Lạc, lại thêm với việc hội trường khá tối nên bọn họ không chú ý thấy người đàn ông kia là ai.

Chỉ là, khi người đàn ông vẫn không rời mắt khỏi bọn họ, bọn họ ngẩng đầu lên thì đều đơ người ra, còn Vệ Ngấn ngay cả việc hít thở cũng quên đi mất.

“Thôi bỏ đi, chúng ta không xem nữa, chúng ta về thôi!” Hứa An Ca bỏ tay Vệ Ngấn ra, đang định tiến lên bế Tiểu Lạc Lạc.

Vệ Ngấn vội vàng kéo tay Hứa An Ca lại, cô khẽ nở một nụ cười ngượng gạo: “An Ca, xem chứ! nếu không xem thì Lạc Lạc sẽ rất thất vọng.” Hơn nữa, cô cũng không nợ bọn họ cái gì, tại sao phải trốn bọn họ?

Hứa An Ca nhìn ánh mắt sâu thẳm của Vệ Ngấn, cuối cùng anh vẫn gật đầu, kéo tay Vệ Ngấn đi lại gần, ngồi xuống bên cạnh Tần Hàm Dịch.

Tần Hàm Dịch có phần lúng túng, anh quay đầu sang nói nhỏ với Hạ Lam đang ngồi bên cạnh: “Lam Lam, ngồi dịch vào bên trong một chút.”

Hạ Lam liếc mắt nhìn Vệ Ngấn và Hứa An Ca với ánh mắt đầy thù hận.

Mãi tới lúc Tần Hàm Dịch lại gọi một tiếng “Lam Lam” cô ta mới giật mình nhìn anh rồi nói vẻ tức giận: “Thế nhưng, em không thích ngồi gần người đó!”

Ánh mắt Tần Hàm Dịch hướng vào trong, nhìn người đàn ông ngồi phía trong Hạ Lam có phần không sạch sẽ anh nói: “Vây được, em ngồi ở đây, anh vào trong đó.”

“Vâng.” Hạ Lam hài lòng gật đầu, cô nghiêng người ra phía sau nhường đường cho Tần Hàm Dịch đi vào, hơn nữa còn không quên ném cho Vệ Ngấn một cái nhìn đắc thắng.

Vệ Ngấn vốn cũng chẳng để ý gì nhiều nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đó của Hạ Lam cô liền thầm cười nhạt trong lòng, cô cảm thấy Hạ Lam đúng là thật vô vị.

Vệ Ngấn chẳng thèm quan tâm tới Hạ Lam, cô đi thẳng vào và ngồi sát gần Hạ Lam, tránh Hứa An Ca ngồi đó lại khó chịu.

Trong một buổi biểu diễn mà cả bốn người đều có những tâm trạng khác nhau, bọn họ căn bản không hiểu xem buổi biểu diễn đang diễn nội dung gì. E là chỉ có Tiểu Lạc Lạc là đang hào hứng với buổi biểu diễn.

Vệ Ngấn liếc nhìn khuôn mặt hào hứng của con trai, đột nhiên cô cảm thấy tất cả những gì trước mắt thật đáng mỉa mai, không phải là với cô mà là với con trai cô.

Trong suốt khoảng thời gian đó Hứa An Ca luôn nắm chặt lấy tay của Vệ Ngấn, cho dù đã có lúc Vệ Ngấn muốn rút tay ra nhưng Hứa An Ca vẫn kiên quyết nắm chặt lấy, còn Vệ Ngấn thấy không đấu lại sức anh nên cô cũng mặc kệ.

Thời gian lúc này qua đi vô cùng chậm, thế nhưng, kể cả có chậm hơn nữa thì cũng sẽ có lúc kết thúc. Cuối cùng, khi mà cả bốn người vẫn cảm thấy bí bách và lúng túng thì buổi biểu diễn cũng kết thúc.

Buổi biểu diễn vừa kết thúc, Hứa An Ca liền bế Tiểu Lạc Lạc lên, kéo tay Vệ Ngấn đi ra khỏi hội trường, ngay cả liếc mắt nhìn Tần Hàm Dịch và Hạ Lam bên cạnh anh cũng không thèm nhìn....

Còn Tần Hàm Dịch thì đứng đơ người ra ở đó, nhìn Vệ Ngấn bị Hứa An Ca kéo đi, anh nhìn những người trong hội trường rời đi, số người còn lại càng lúc càng ít....

“Ba, chúng ta đi ăn đồ ăn ngon đi!” ba người vừa đi ra khỏi hội trường, Tiểu Lạc Lạc liền lập tức đưa ra lời đề nghị.

Cậu nhóc này, bởi vì ban ngày ngủ nhiều quá mà tối rồi nhưng vẫn tỉnh như sáo.

Hứa An Ca liếc nhìn Vệ Ngấn rồi mới nói: “Thôi, Lạc Lạc, mẹ mệt rồi, chúng ta quay về nghỉ ngơi nhé!”

“Thế nhưng, Lạc Lạc đói.” Tiểu Lạc Lạc chu mỏ ra nũng nịu rồi quay sang nhìn Vệ Ngấn như thể đang cần sự ủng hộ.

“Thôi An Ca, chúng ta cùng với Lạc Lạc đi ăn gì đó rồi về! Bữa tối chắc là do con hào hứng quá mà không ăn được gì nên giờ chắc là đói thật rồi.” con trai đã nói là đói rồi, làm gì có người mẹ nào nói không đi chứ.

“Ừm, vậy được!” Hứa An Ca thấy Vệ Ngấn đồng ý rồi, bản thân anh thì chẳng có lí do gì mà không đồng ý.

Ba người đi thẳng về nhà hàng của khách sạn gọi đồ ăn.

“Tiểu Ngấn, em cũng ăn đi một chút!” Hứa An Ca nhìn đĩa bò pít tết trước mặt Vệ Ngấn rồi nói.

“Em không đói!” Vệ Ngấn khẽ đáp lại một tiếng.

“Bữa tối em cũng có ăn mấy đâu, nhiều ít thì em cũng ăn một chút đi, không đem lại đói.” Hứa An Ca kéo lấy đĩa pít tết của Vệ Ngấn, dùng dao đĩa của cô kiên nhẫn chia nhỏ ra cho cô.

“An Ca, để tụi em!” Vệ Ngấn hơi ngượng, cô đưa tay ra định kéo lại đĩa đồ ăn của mình, nhưng động tác của cô đột nhiên dừng lại khi một tiếng nói lớn vang lên.

“Hàm Dịch, anh muốn đi đâu?” Tần Hàm Dịch đang định quay người rời đi thì liền bị Hạ Lam kéo tay lại, cô ta nói lớn, đột nhiên thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người có mặt ở đó.

Ngay sau đó, những tiếng ồn ào bàn tán vang lên....

Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về khuôn mặt chi chít sẹo của Tần Hàm Dịch.

Còn Vệ Ngấn khi ngẩng đầu nhìn lên thì Tần Hàm Dịch đã vội vàng đeo khẩu trang vào.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Muốn Rời Đi 2

Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về khuôn mặt chi chít sẹo của Tần Hàm Dịch.

Còn Vệ Ngấn khi ngẩng đầu nhìn lên thì Tần Hàm Dịch đã vội vàng đeo khẩu trang vào.

Vệ Ngấn nhìn hai người trước mặt mỗi người nói một câu cô liền hiểu ra, tại sao Hạ Lam cứ nhất định cản lấy cô không chịu buông tha, cô đã đắc tội gì với cô ta chứ?

Ban ngày cô ta giáng cho cô một cái tát đau điếng, bây giờ vẫn còn để lại sẹo. Nếu không phải là Vệ Ngấn lúc đó nhìn thấy cô ta ngã ra và cái chân như vậy thì cô đã tát trả lại.

Chỉ là Vệ Ngấn không ngờ rằng, chính vì cô nhìn thấy chiếc chân giả của Hạ Lam mà cô lại thương cảm cho cô ta, không so đo với Hạ Lam, vì thế mới dẫn tới thái độ và hành động cố chấp không chịu buông tha của Hạ Lam.

Hạ Lam chính là muốn đả kích Vệ Ngấn, chỉ có nhìn thấy Vệ Ngấn đau khổ thì cô ta mới tìm lại được một chút gì đó lòng tự trọng.

Bất luận là cô ta không để ý tới tới ánh mắt của người đời thế nào, nhưng cô ta vẫn không có cách nào để đón nhận việc Vệ Ngấn nhìn thấy cô ta như vậy.

Hạ Lam thấy Tần Hàm Dịch không còn cố gì nữa cô ta liền cúi đầu xuống cười tươi nói với Tiểu Lạc Lạc đang ăn đồ ăn: “Bạn nhỏ ơi, cháu có

thế để mẹ bế ăn đồ ăn rồi để cho cô và chú ngồi cùng cháu không?”

Tiểu Lạc Lạc ngẩng đầu lên chớp chớp mắt nhìn Hạ Lam, lại nhìn những ghế trống trong nhà hàng, rồi cậu nói vẻ không hiểu: “Cô ơi, ở đó bao nhiêu là chỗ ngồi, tại sao cô lại phải ngồi ở đây chứ?”

Hạ Lam đờ người ra, tuy không hài lòng trước sự từ chối của Tiểu Lạc Lạc nhưng cô ta cũng không tức giận gì với cậu bé, cô ta vẫn cố nói.

“Cô là bạn của mẹ cháu, muốn cùng mẹ cháu nói chuyện một lát.” Hạ Lam nhẹ nhàng dỗ dành Tiểu Lạc Lạc, chỉ là, cô ta phát hiện, khi nhìn vào mắt Tiểu Lạc Lạc cô ta có một cảm giác rất khó chịu.

Hạ Lam vẫn biết Tần Hàm Dịch chưa thật sự buông tay được với Vệ Ngấn, và Tiểu Lạc Lạc chính là sợi dây liên kết lớn nhất của bọn họ.

Không được, nếu cô ta đã không thể làm cho Tần Hàm Dịch buông tay vậy thì cô ta phải làm cho Vệ Ngấn không còn tư tưởng gì tới Tần Hàm Dịch nữa mới được.

Tiểu Lạc Lạc nghe thấy lời Hạ Lam nói, cậu bèn quay đầu sang nhìn mẹ mình, dường như đang dùng ánh mắt để xin ý kiến của Vệ Ngấn.

Chỉ là, mẹ cậu không những không hề đáp lại cậu mà dường như có vẻ không vui.

Vậy là, cậu liền phản ứng nhanh nhạy, quay đầu sang nói với Hạ Lam: “Cô xinh đẹp ơi, mẹ cháu từng nói, người không mời mà tới là người không tự trọng, nhưng thế sẽ bị người khác ghét.”

Vệ Ngấn vốn đang cố kìm nén sự phẫn nộ, nhưng sau khi nghe thấy câu nói này của con trai cô liền bùm miệng bật cười.

Con trai cô đúng là không phải thông minh ở mức bình thường! Không ngờ lại có thiên phú về việc ứng phó với kẻ ác như vậy.

Còn Hứa An Ca ở phía đối diện đang định đứng lên, mời Hạ Lam rời đi nhưng không ngờ Tiểu Lạc Lạc lại nói ra câu nói đó, cùng với việc ngạc nhiên, môi anh nở một nụ cười đặc ý.

Hứa An Ca thầm nghĩ trong lòng, con trai anh thật thông minh.

“Mày...” Hạ Lam trừng mắt nhìn Tiểu Lạc Lạc, lúc trước còn cười nói nhẹ nhàng bây giờ khuôn mặt đã đầy sự phẫn nộ: “Mày còn nhỏ như vậy sao mà không hiểu thế nào là lịch sự hả? đúng là cái đồ không có giáo dục.”

“Mẹ ơi, cái cô xinh đẹp này đã biến thành phù thủy rồi, con sợ lắm.” Tiểu Lạc Lạc né người về phía Vệ Ngấn, cậu nhìn vào khuôn mặt xoắn lại của Hạ Lam thực sự là đã bị dọa cho sợ hãi.

Vệ Ngấn xoa xoa đầu con trai, dùng hành động nhẹ nhàng biểu thị con trai đừng sợ.

Tần Hàm Dịch vốn chỉ để mắt nhìn về phía Vệ Ngấn, lúc này anh cũng đã phản ứng lại, anh kéo tay Hạ Lam: “Lam Lam, đủ rồi đấy, chúng ta quay về đi thôi.”

Hạ Lam thay đổi rồi, kể từ sau khi cô ta bị cắt mất một bên chân cô ta liền trở nên rất cực đoan, luôn dùng những lời lẽ sắc sảo để làm tổn thương người khác.

“Đợi một lát.”

“Đợi một lát.”

Vệ Ngấn và Hứa An Ca dường như cùng nhau lên tiếng, sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng cười.

Tần Hàm Dịch nghe thấy vậy, cơ thể anh đơ ra, anh bèn dừng chân lại.

“Rút về lời cô vừa nói.”

“Rút về lời cô vừa nói.”

Vệ Ngấn và Hứa An Ca lại một lần nữa đồng thanh.

Chỉ là, sự ăn ý ngầm của Hứa An Ca và Vệ Ngấn đã làm cho Tần Hàm Dịch cảm thấy cay đắng, thậm chí là còn có cả sự ghen tỵ....

Tần Hàm Dịch biết, anh không có tư cách để ghen tỵ, bất luận trước đây anh là lực bất tòng tâm, cũng là do anh không giải quyết tốt được việc riêng của mình....

“Lam Lam, xin lỗi đi.” Tần Hàm Dịch trầm giọng xuống, anh dùng ngữ khí không dễ cãi lại để nói với Hạ Lam. Anh không muốn có thêm chuyện, anh chỉ là muốn Hạ Lam nói lời xin lỗi rồi mau chóng rời đi.

Anh không có cách nào để tận mắt nhìn Vệ Ngấn ở trước mặt anh ân ái ái với người đàn ông khác.

Hạ Lam bất mãn trừng mắt nhìn Tần Hàm Dịch, rồi ánh mắt cô ta lại hướng về phía Vệ Ngấn, nhìn Vệ Ngấn với vẻ oán hận.

Nét biểu cảm đó dường như đang muốn tố cáo Vệ Ngấn đã làm cho cô ta phải chịu oan ức không bằng.

Vệ Ngấn không hề quay mắt nhìn cô ta, cô mặc kệ để xem Hạ Lam có thể nhìn mình như vậy trong bao lâu.

Thế nhưng, Vệ Ngấn muốn lặng lẽ chờ đợi như vậy nhưng Hứa An Ca thì không có được sự kiên nhẫn đó. Người khác nói gì anh anh có thể không quan tâm, nhưng nếu có người làm tổn thương tới hai mẹ con Vệ Ngấn thì anh tuyệt đối không đồng ý.

Hứa An Ca đứng lên, anh nhìn Tần Hàm Dịch với ánh mắt phẫn nộ, anh bước lên phía trước từng bước một, khi bước tới trước mặt Tần Hàm Dịch anh không chút do dự giáng cho Tần Hàm Dịch một cú đấm.

Tuy lời nói của Hạ Lam làm cho Hứa An Ca cảm thấy phẫn nộ nhưng anh còn tức giận hơn trước hành động làm nỡ của Tần Hàm Dịch. Nếu ngay từ đầu Tần Hàm Dịch có thể kéo Hạ Lam đi thì cục diện cũng đã không thành ra thế này.

Tần Hàm Dịch vì không ngờ rằng Hứa An Ca sẽ đột nhiên ra tay, vì thế anh không có chút đề phòng nào mà vạ cả người đi, rồi vội lùi về phía sau vài bước sau đó mới đứng vững lại được.

Chỉ là, chiếc mũ trên đầu đã bị rơi xuống, vết sẹo trên trán đột nhiên bị lộ ra.

“Hàm Dịch, anh không sao chứ!” Hạ Lam vội vàng chạy tới gần, đỡ lấy Tần Hàm Dịch, sắc mặt thương xót nhìn anh.

Tần Hàm Dịch chẳng để ý tới việc đánh lại, anh lập tức đi tìm chiếc mũ của mình.

Anh không thể để cho Vệ Ngấn nhìn thấy bộ dạng của anh.

Thế nhưng, Hạ Lam cứ đỡ và bám chặt lấy cánh tay của anh không cho anh làm việc mình muốn.

Anh đi ra ngoài cùng cô ta đã cố ý không mang khẩu trang, muốn làm cho cô ta cảm thấy mất mặt mà ép cô ta sẽ từ bỏ, bây giờ trước mặt Vệ

Ngấn đã cảm thấy mất mặt chưa?

Thực ra, Tần Hàm Dịch chẳng qua là cảm thấy nợ cô ta, không muốn kích động cô ta, muốn làm cho cô ta nhìn rõ trái tim mình mà chủ động từ bỏ anh, như vậy đối với cô ta cũng không còn là một sự tổn thương nữa.

Anh nợ Hạ Lam một bên chân, nhưng anh sẽ không cưới cô ta, đây là ý nghĩ chưa từng thay đổi từ trước tới nay.

Chỉ là, anh không thể nói thẳng với cô ta.

Lần trước, cô ta tự sát, có lẽ là không muốn chết nhưng nếu anh nói anh không cần tới cô ta rất có thể cô ta sẽ thực sự tự sát, bây giờ rất khó để dự đoán được những điều mà Hạ Lam muốn làm.

Miệng cô ta nói chỉ cần có anh cô ta sẽ không để ý đến cái gì nữa nhưng thực ra thì cô ta cái gì cũng để ý....

Hứa An Ca phản ứng lại đầu tiên, anh nói tức giận: “người phụ nữ này đã không hiểu chuyện, anh cũng không hiểu chuyện sao? Anh không cảm thấy có lỗi với lương tâm của mình à?”

Tần Hàm Dịch hơi nheo mày lại, lời nói của Hứa An Ca đã chạm vào điểm yếu của anh, sao anh không cảm thấy khó chịu được chứ?

Trước khi gặp lại Vệ Ngấn, Hạ Lam kể cả là tùy hứng hơn trước kia một chút nhưng cũng không tới mức nói những lời như hôm nay với một đứa trẻ.

Chỉ là, khi Vệ Ngấn xuất hiện, Hạ Lam liền cảm thấy thứ cô ta muốn lại cách xa cô ta một bước, hoặc rất có thể là mãi mãi mất đi.

Sự sợ hãi và bất an như vậy làm cho cô ta bằng lòng làm tất cả những gì để có thể giúp bản thân mình an tâm hơn.

Bây giờ cô ta đã không có cách nào để khống chế cảm xúc của bản thân mình rồi.

Trước đây cô ta còn có thể nghĩ, cho dù Tần Hàm Dịch không cần cô ta nữa, cô ta vẫn còn có lý tưởng, còn có thể đi tìm một người đàn ông ưu tú. Chỉ là bây giờ cô ta đã bị mất đi một bên chân, cô ta không còn thực hiện được ước mơ, lý tưởng của mình nữa, cuộc đời cô ta đã chẳng còn gì, chỉ còn lại có Tần Hàm Dịch.

Do đó, cô ta càng không thể chấp nhận được việc mất đi anh.

“Hàm Dịch có gì phải xin lỗi cô ta chứ?” Hạ Lam cướp lời Tần Hàm Dịch mà nói trước, trong ánh mắt là sự bất mãn và lo lắng nhưng miệng vẫn nói lời đanh thép: “Hàm Dịch mới rời đi bao lâu? Chẳng phải cô ta cũng đi theo anh đấy thôi?”

“Lam Lam, em im miệng lại.” Tần Hàm Dịch thực lòng không nghe vào tai những lời cô ta nói, anh gầm lên cắt ngang lời Hạ Lam.

“Em đã nói sai gì à? Hàm Dịch, anh phải đối diện với hiện thực có biết không hả? cô ta không yêu anh, nếu cô ta yêu anh thì đã không đi tìm người đàn ông khác khi mà tính mạng anh còn gặp nguy hiểm.” Hạ Lam thực sự không muốn bỏ qua cơ hội này, cô ta muốn làm cho Tần Hàm Dịch bỏ cuộc trong chỉ một lần.

Vệ Ngấn đơ người ra, cô tức giận cơ thể không ngừng run lên. Cô bỏ con trai ra, đứng dậy, sải bước tới phía trước Hạ Lam, giơ tay lên giáng cho cô ta một cái tát.

“Bốp....” tiếng cái tát vang lên khắp căn phòng.

“Cô không có tư cách nói tôi, không ai nói cho tôi biết anh ấy xảy ra chuyện cả, tôi không phải thần tiên mà biết trước được mọi chuyện. Tôi chỉ biết, khi Lạc Lạc cần tới tình yêu của cha nhất thì An Ca đã ở bên cạnh nó,

đi qua giai đoạn ám ảnh nhất.” Vệ Ngấn tức giận cơ thể cô run lên bần bật, cô nói gần như không thành lời.

Con tim của Tần Hàm Dịch được phủ kín bởi nỗi đau, thực sự thì anh không để ý xem Hạ Lam có phải bị đánh hay không. Hơn nữa, lời nói của Hạ Lam vốn đã quá đáng, cho dù có bị đánh thì Tần Hàm Dịch cũng không cảm thấy có gì không phải.

Chỉ là, Tần Hàm Dịch cảm thấy là điều nên chấp nhận thì Hạ Lam lại không nghĩ như vậy.

Hạ Lam không can tâm giơ tay định tát lại Vệ Ngấn nhưng đã bị Vệ Ngấn túm lấy cổ tay và nói chế giễu: “Cô tưởng tôi bị cô đánh một lần và còn có lần thứ hai à?”

Khi hai người đang trừng mắt nhìn nhau thì Tần Hàm Dịch đột nhiên kêu lên: “Cẩn thận....”

Chỉ là anh còn chưa nói hết hai từ thì phía sau Vệ Ngấn liền truyền tới tiếng bịch một cái, sau tiếng ngã của Tiểu Lạc Lạc từ trên ghế xuống đất là tiếng khóc của Tiểu Lạc Lạc.

“Hu hu hu....”tiếng khóc của Tiểu Lạc Lạc càng lúc càng to hơn.

Vệ Ngấn bỏ tay mình ra khỏi tay Hạ Lam, cô vội vàng quay người lại, nhìn thấy con trai đang nằm dưới đất, trên đầu cậu bé thì đã chảy cả máu ra.

Hứa An Ca nhanh chân hơn Vệ Ngấn một bước, anh bế Tiểu Lạc Lạc lên, vội vàng đỡ dành: “Lạc Lạc, không sao, ba ở đây.”

“Tiểu Ngấn, trán Lạc Lạc bị thương rồi, chúng ta phải lập tức đưa con đi bệnh viện.” Hứa An Ca nói rồi ôm lấy Tiểu Lạc Lạc chạy ra phía cửa của nhà hàng.

“Nếu con trai tôi mà có chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho các người đâu.” Vệ Ngấn lạnh lùng trừng mắt nhìn Hạ Lam và Tần Hàm Dịch sau đó liền đuổi theo Hứa An Ca.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Mục Đích Tới Đây 1

“Nếu con trai tôi mà có chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho các người đâu.” Vệ Ngấn lạnh lùng trừng mắt nhìn Hạ Lam và Tần Hàm Dịch sau đó liền đuổi theo Hứa An Ca.

Lúc này cô chẳng còn tâm trạng đâu mà đi quan tâm vết sẹo trên mặt của Tần Hàm Dịch, khi anh bị thương thì cô cũng đang phải trải qua những nỗi đau khổ.

Nếu nói, trước đây là Tần lão phu nhân che giấu đi tất cả, vậy thì sau khi anh hồi phục thì sao? Tại sao anh không chịu đi tìm cô?

Nếu nói rằng anh đã chọn Hạ Lam vậy thì xin lỗi, cô không có cách nào để có thể nói với anh hai từ “Chúc phúc.”

Đợi tới khi Vệ Ngấn chạy ra khỏi nhà hàng, Tần Hàm Dịch mới giật mình rồi cũng đuổi theo, để lại một mình Hạ Lam trong nhà hàng.

“Hàm Dịch, anh đi đâu?” Hạ Lam vừa kêu lên vừa đang định chạy theo nhưng không ngờ người giám đốc nhà hàng vừa chạy tới đang định giải quyết mâu thuẫn đã ngăn Hạ Lam lại: “Tiểu thư, phiền cô thanh toán giúp.”

“Có phải tôi ăn đâu mà thanh toán.” Hạ Lam phẫn nộ trả lời một câu, bèn định nhấc chân lên bước đi, nhưng nữ giám đốc nhà hàng vẫn kiên quyết ngăn cô ta lại không tha: “Tiểu thư, nhân viên phục vụ của chúng tôi đều hết thấy, mấy người có quen biết với nhau, hơn nữa bạn trai cô cũng đã cùng rời đi với hai người đó.”

“Được, đừng nói nữa, tôi trả.” Hạ Lam thực sự không muốn nói thêm gì với người phụ nữ này nữa, lại nói chút tiền đó cũng chẳng là gì với cô ta.

Chỉ là ai mà biết được, Hạ Lam thò tay vào túi mới phát hiện ra trong túi ngay cả một đồng cũng không có.

Thôi xong, nhất định là khi cô ta đi xuống đã để quên ví tiền trong phòng rồi.

“Xin lỗi, để tôi nghĩ một lát, không phải là tôi ăn, thì tôi vẫn không thể trả thay cho người khác được.” Hạ Lam cảm thấy nếu nói ra là bản thân không có tiền thì rất mất mặt, vì vậy cô ta chỉ có thể lại nói lý.

“Vậy phiền cô gọi điện thoại cho bạn cô hoặc bạn trai cô!” Nữ giám đốc nhà hàng vừa nói Hạ Lam vừa bụm miệng cười.

“Ánh mắt cô kiểu gì đấy hả?” Hạ Lam cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, đột nhiên liền phản nộ: “Con nữa, tôi nói thêm một lần nữa đó là đồ không phải do tôi ăn, nếu cô còn cố giữ tôi lại tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Nữ giám đốc nhà hàng lại cười cười rồi mới nói: “Nếu có nói gì tiểu thư cũng không chịu bỏ tiền ra vậy thì nhà hàng chúng tôi chỉ biết nhận là đã đen đui thôi.”

Hạ Lam nhìn nụ cười trên môi nữ giám đốc, cô ta càng cảm thấy nữ giám đốc này thái độ thay đổi một cách thật kì lạ.

Nhưng, thoáng một cái, Hạ Lam dường như hiểu ra điều gì đó.

“Cô cố ý làm thế có đúng không?” Hạ Lam tức giận trừng mắt nhìn người nữ giám đốc, cái bộ dạng như thể muốn ăn tươi nuốt sống người ta không bằng.

Nếu cô ta không đoán nhầm thì người phụ nữ này nhất định là đang cố ý ngăn cô ta lại, không để cho cô ta đuổi theo Tần Hàm Dịch.

“Cả đời này tôi ghét nhất chính là kẻ rõ ràng là người thứ ba nhưng vẫn làm như mình là kẻ bị hại mà không tha cho người khác.” Nữ giám đốc nhà hàng khi được mời ra khỏi phòng giám đốc trên đường tới đã được nghe nhân viên nói qua về tình hình.

“Cô.....” Hạ Lam nghiêng răng lại, cô ta tức giận tới mức nói không thành lời rồi, một lúc sau mới bật ra được một câu: “Tôi nhất định sẽ kiện cô.”

“Chào mừng cô vào mọi thời điểm.” nữ giám đốc nhà hàng cao ngạo gật đầu, sau đó liền quay người rời đi.

Hạ Lam kể cả có tức giận hơn nữa nhưng người ta cũng đi rồi, cô ta cũng không thể làm gì nữa, chẳng lẽ lại kéo tóc người ta lại rồi đánh nhau một trận!

Vậy là Hạ Lam chỉ biết ôm cục tức trong lòng mà rời đi.

Thế nhưng, trong tay cô ta không có tiền, muốn về nhà cũng không được.

Hạ Lam đành mặt ra cho tay vào túi quần cố lục lọi một lần nữa, vừa sờ thấy một vật cứng, hai mắt cô ta đột nhiên sáng lên hi vọng.

Đúng thế, cô ta vẫn còn có điện thoại, cô ta còn có thể gọi điện cho Tần Hàm Dịch cầu cứu, anh nhất định sẽ không bỏ mặc cô ta đâu.

Hạ Lam nhanh chóng rút điện thoại ra, ấn một số máy quen thuộc – số máy của Tần Hàm Dịch.

Điện thoại đổ chuông lần thứ nhất không ai bắt máy, lại đổ chuông lần thứ hai vẫn không có ai bắt máy.

Chỉ là, Hạ Lam rất kiên nhẫn cô ta gọi hết lần này tới lần khác, cuối cùng thì trời cũng không phụ lòng người, điện thoại cuối cùng cũng đã có người ấn nút nghe, giọng nói Tần Hàm Dịch vang lên ở đầu dây bên kia.

“Lam Lam, có chuyện gì vậy, để lát nữa nói, em về nhà nghỉ ngơi trước đi.” Tần Hàm Dịch nói có phần bức dọc.

“Hàm Dịch, em quên mang ví tiền rồi.” Hạ Lam trả lời với giọng tủi thân.

“Em cứ bắt xe về rồi bảo bảo an ở cửa trả trước cho, hoặc cũng có thể chạy lên lầu lấy xuống trả cho tài xế.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí còn bức hơn cả ban nãy.

“Em không muốn thế, như vậy rất mất mặt.” Hạ Lam nói mếu máo, nước mắt như sắp chảy ra.

Nếu nói giọng điệu lúc trước của Tần Hàm Dịch chỉ là bức dọc thì bây giờ đã trở nên phần nộ rồi.

“Đủ rồi, Lam lam, đừng có ấu trĩ như thế nữa. Bất luận thế nào thì Lạc Lạc cũng là em cứ làm bừa theo ý mình nên mới bị ngã và bị thương như thế. Bây giờ em không những không quan tâm tới tình hình của nó lại còn muốn lừa anh quay về, con tim em rốt cuộc là làm bằng gì hả, rốt cuộc em đang nghĩ cái gì?” từ trước tới giờ Tần Hàm Dịch chưa từng chỉ trích Hạ Lam như vậy, cũng chưa từng bỏ qua hết mọi cảm giác áy náy như hôm nay.

Vào giây phút mà anh tận mắt nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc ngã xuống, con tim anh liền đau thắt lại....

“Hàm Dịch, sao anh có thể nói với em như vậy?” hai mắt ọng nước của Hạ Lam tròn xoe ra như không tin vào mắt mình, trong lòng cô ta cảm thấy vô cùng tủi thân, nhưng miệng vẫn còn già mồm mà nói: “Đứa bé đó bị thương thì có liên quan gì tới em chứ, có phải là em đẩy nó xuống đâu.”

“Lam Lam, anh thực sự cảm thấy, giữa chúng ta không có cách nào để nói chuyện được nữa rồi. Thôi bỏ đi, chúng ta đừng nói nữa.” Lúc này Tần Hàm Dịch đã xuống xe, đang đi về phía phòng cấp cứu của bệnh viện, anh thực lòng không muốn tranh luận thêm với Hạ Lam nữa.

“Ý anh là gì hả? anh sẽ không quay về? Anh định bỏ mặc em đấy à? anh định để em một mình cái đứa què như em đứng ở ngoài đợi anh chắc?” Hạ Lam như phát điên lên, dường như không còn chút lí trí nào.

Và khi cô ta gầm lên không lí trí, câu nói “chúng ta không còn cách nào để nói chuyện nữa” của Tần Hàm Dịch đã làm cho cô ta run lên, chẳng khác nào đẩy cô ta xuống địa ngục.

“Lam Lam.” Tần Hàm Dịch gầm lên, anh không muốn nghe Hạ Lam nói thêm một câu nào nữa: “Lam Lam, anh nói thêm một lần nữa, bất luận em có lí do gì thì bây giờ anh cũng không thể quay về được, anh phải chắc chắn rằng Lạc Lạc không sao thì anh mới có thể quay về.”

Dứt lời Tần Hàm Dịch liền cúp máy, mặc kệ Hạ Lam vẫn đang gào thét ở đầu giây bên kia.

Tần Hàm Dịch cảm thấy Hạ Lam thực sự phải đi khám lại thần kinh, anh thực sự cảm thấy trạng thái của Hạ Lam không bình thường chút nào.

Trước đây, kể cả thỉnh thoảng Hạ Lam có lúc nói rất vô lý nhưng cũng tuyệt đối không như hôm nay nói bản thân mình là người què.

Lẽ nào Hạ Lam không biết, cô ta nói như vậy chẳng khác nào đâm một nhát dao vào tim anh à?

Những lời như thế khiến cho Tần Hàm Dịch thứ nhất nghe xong liền cảm thấy tội lỗi, thứ hai anh cũng rất đau, cũng rất tức giận, Hạ Lam nói thế là đang tự sỉ nhục bản thân cô ta.

Tần Hàm Dịch thở dài một tiếng nặng nề, anh sai bước về phía trước, đi thẳng tới phòng cấp cứu.

Khi Tần Hàm Dịch đuổi kịp theo thì Vệ Ngấn và Hứa An Ca đã lái xe rời đi, Tần Hàm Dịch chỉ đoán là bọn họ sẽ tới khách sạn gần nhất.

Vậy là anh liền lái xe tới đây.

Thực ra vết thương của Tiểu Lạc Lạc nhìn thì không hề nghiêm trọng. Chỉ là Tần Hàm Dịch cảm thấy nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì anh sẽ không an tâm.

Tần Hàm Dịch khẽ nở một nụ cười cay đắng trên môi, anh chạy vào trong bệnh viện tìm một lượt, cũng hỏi hết một lượt, cuối cùng cũng không tìm được Vệ Ngấn và Hứa An Ca đâu cả, càng không có đứa trẻ nào được đưa vào viện.

Sau đó, Tần Hàm Dịch liền nghe ngóng và anh được biết gần đây còn có một bệnh viện nữa.

Tần Hàm Dịch lập tức chạy đi lấy xe và lái rời đi, tới một bệnh viện khác, và đợi tới khi anh đến nơi thì vẫn không thấy bóng dáng của Vệ Ngấn cùng hai người kia đâu, lần này vừa hỏi thì đúng là có một đứa trẻ đầu được băng bó. Nhưng, chỉ là bị thương nhẹ, sát trùng một chút rồi cả nhà đã rời đi rồi.

Tần Hàm Dịch vẫn đi một vòng, cuối cùng anh thất vọng quay về, trong lòng tuy là cảm thấy không vui nhưng vừa nghĩ tới việc Tiểu Lạc Lạc có thể nhanh rời đi như vậy thì cũng là chuyện tốt, trong lòng anh đột nhiên cũng thấy thoải mái hơn phần nào.

Anh chạy đi chạy lại tới hai bệnh viện tìm người, dùng hơn một giờ đồng hồ, đợi tới khi anh mệt mỏi về tới nhà thì anh mới phát hiện ra rằng Hạ Lam quả thật vẫn chưa ở nhà.

Anh mệt mỏi nhay nhay dây thần kinh thái dương, nhanh chân bước ra ngoài, lái xe chạy tới nhà hàng vừa nãy.

Lái được nửa đường anh liền nhìn thấy bên đường có một bóng dáng đang bước đi khập khà khập khiễng.

Anh nheo mày lại, vội vàng dừng xe bên đường và nhanh chân bước xuống xe.

“Tần Hàm Dịch!” giọng nói Hạ Lam run lên, cô gọi tên anh vẻ ảm ức, ánh mắt toàn là sự oán giận.

“Lam Lam, sao em không bắt xe đi về?” Tần Hàm Dịch nheo mày lại hỏi.

“Anh không biết tại sao?” sự oán giận trong ánh mắt càng sâu sắc hơn.

“Quay về!” Tần Hàm Dịch không muốn nói thêm gì nữa, anh muốn đỡ cô ta lên xe.

“Không cần đâu, chẳng phải là anh mặc kệ em rồi mà?” con tim Hạ Lam lạnh đi, cô ta đã để cho gió lạnh thổi tới mức run người, đợi anh lâu như thế anh cũng không quay về, cô ta làm thế này là muốn chống đối lại anh.

Mà tốt nhất là đi bộ tới khi bị thương ra đấy thì anh mới nhớ.

“Lam Lam, em không mệt à? em còn định làm loạn bao lâu nữa?” Tần Hàm Dịch vốn đã kìm nén cảm xúc nhưng cũng vẫn không chịu được Hạ Lam nữa: “Kể cả là em không mệt thì anh cũng mệt rồi.”

“Anh mệt rồi? cuối cùng thì anh cũng đã nói ra lời trong lòng, cuối cùng anh cũng không chịu được em nữa rồi có phải không?” Hạ Lam lại như nổi điên lên, cô ta xông tới trước mặt Tần Hàm Dịch, túm lấy phần áo dưới ngực anh lắc đi lắc lại: “Có phải em không chê bộ dạng của anh làm mất mặt nên anh đã thất vọng rồi không?”

Tần Hàm Dịch đau khổ nhắm mắt lại, khi anh mở ra thì anh nói liên quyết: “Lam Lam, chúng ta lần này nói cho rõ đi! Rốt cuộc em muốn em phải làm thế nào? Em muốn anh trả cho em một bên chân à, hay là muốn anh dùng tính mạng mình đền cho em?”

“Tần Hàm Dịch!” Hạ Lam đẩy Tần Hàm Dịch ra, gầm lên cả họ cả tên anh rồi nói tiếp: “Anh ghét em đến thế à? ghét tới mức tình nguyện dùng tính mạng để đền cho em?”

“Lam Lam, anh không hề ghét em, anh đối xử với em thế nào tự bản thân em cũng là người rõ nhất. Chỉ là, anh chán ghét cái kiểu giày vò giữa hai chúng ta. Anh cũng không muốn nhìn em thay đổi và xa lạ hơn qua từng ngày.” Tần Hàm Dịch hạ quyết tâm, lần này anh nhất định làm cho Hạ Lam không còn ảo tưởng gì về anh nữa.

Trước đây, anh còn nghĩ để cho cô ta biết khó mà tự rút lui, nhưng lời của Hạ Lam rõ ràng là thể hiện cô ta đang bóp méo lòng tốt của anh đối với cô.

“Tại sao anh sớm không nói, muộn không nói mà lại cứ phải nói vào thời điểm này?”

Có phải anh vẫn còn muốn quay về với Vệ Ngấn? Anh đừng quên, cô ta đã không cần tới anh nữa rồi. Khi àm anh đang phải đấu tranh với cái chết thì cô ta đã không chờ đợi được mà trèo lên giường của người đàn ông khác.” Nước mắt Hạ Lam bị gió thổi nhòe đi nhưng miệng cô ta vẫn nở một nụ cười mỉa mai.

Cô ta điên rồi, cô ta thực sự điên hoàn toàn rồi, ngay tới cả bản thân cô ta cũng nghĩ như vậy.

“Bốp...” Tần Hàm Dịch giáng vào mặt cô ta một cái tát đau điếng làm cho cô ta vẹo người đi sau đó liền ngã xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Tần Hàm Dịch ra tay với cô ta, trước đây bất luận cô ta có quá đáng thế nào thì anh cũng đều nhường cô ta, anh vẫn nhớ tới tình cảm năm xưa, anh vẫn nhớ rằng mình nợ cô ta, thế nhưng cô ta đã nói ra lời không nên nói, sức chịu đựng của anh cũng chỉ có giới hạn mà thôi.

Tần Hàm Dịch nắm chặt hai tay thành nắm đấm, người anh đứng thẳng cứng đờ lại, rồi sau đó liền khẽ run lên, anh cũng không ngờ rằng, giữa bọn họ cuối cùng lại tới nước thế này.....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Mục Đích Tới Đây 2

Tần Hàm Dịch vốn cho rằng, chỉ cần quan tâm đủ tới Hạ Lam làm cho Hạ Lam dần dần phát hiện ra rằng cô ta không chấp nhận được diện mạo của anh, cô ta liền có thể lại sống dưới ánh sáng mặt trời, nhưng không ngờ, sự quan tâm của anh thực sự đã trở thành một liều thuốc phiện chết người, làm cho Hạ Lam càng ngày càng lún sâu vào.

Hơn nữa, cô ta nói ra những lời lẽ càng ngày càng quá đáng, Tần Hàm Dịch thực sự không có cách nào để tin người phụ nữ trước mặt lúc này chính là cô gái mà đã cùng lớn lên từ nhỏ với mình.

Anh từng tưởng rằng, một người có thay đổi hơn nữa thì sự lương thiện trong bản chất con người đó sẽ không thay đổi.

Hạ Lam đưa tay lên ôm lấy một bên má bị đánh tê dại đi, cô ta nhìn Tần Hàm Dịch như không tin vào mắt mình. Cô ta phải làm thế nào mới chấp nhận được hiện thực trước mắt, từ nhỏ tới lớn, người đàn ông luôn nhẹ nhàng và nâng cô như nâng trứng bây giờ lại đánh cô.

“Ha ha....” Hạ Lam đột nhiên chuyển từ đau buồn sang cười lạnh lùng, nhìn ánh mắt Tần Hàm Dịch cũng chuyển từ sự bi thương sang thành oán hận: “Em nói tới điểm yếu của anh rồi, vì thế anh mới phẫn nộ, vì thế anh mới đánh em. Có điều, bây giờ em mới cảm thấy em nói sai rồi.”

Tần Hàm Dịch nghe lời Hạ Lam nói, thần sắc anh hơi đờ ra, anh cũng không ngờ Hạ Lam lại tỉnh ngộ anh như thế, biết bản thân sai rồi. Và giờ phút đó, trong lòng anh lại thấy vui mừng.

Chỉ là, sự vui mừng vừa mới xuất hiện Tần Hàm Dịch lại cảm giác thấy có gì đó không đúng, bởi vì nét biểu cảm lúc này trên khuôn mặt của Hạ Lam quá là u ám. Quả đúng, lời nói ngay giây tiếp theo mà Hạ Lam càng thêm độc ác.

“Vừa nãy em nói rằng Vệ Ngấn sau khi rời khỏi anh đã không đợi được mà trèo lên giường với người đàn ông khác, đúng là đã đánh giá quá cao cô ta rồi. Nói không chừng cô ta sớm đã có quan hệ với người đàn ông khác, cảm cho anh hai cái sừng dài ngoẵng rồi cũng nên, tội anh vẫn cứ ở đây mà nhớ nhớ thương thương không quên được cô ta, anh chính là đồ ngốc mà.” trên môi Hạ Lam nở một nụ cười chế giễu, mỉa mai. Nhưng mỉa mai Tần Hàm Dịch đồng thời khác gì cũng là mỉa mai chính bản thân mình.

Hạ Lam biết những điều cô ta vừa nói là những điều cấm kị đối với Tần Hàm Dịch, nhưng, cho dù là như vậy cô ta cũng vẫn phải nói, cô ta chính là muốn nhìn thấy anh đau khổ.

Dựa vào cái gì mà chỉ có mình cô ta đau khổ, dựa vào cái gì mà Vệ Ngấn đã có một gia đình ba người hạnh phúc vậy mà còn tới để cướp hạnh phúc của cô ta.

Cô ta không can tâm, tại sao cả thế giới chỉ có một mình cô ta đau khổ? Tại sao cô ta phải chịu sự tổn thương như vậy?

“Hạ Lam!” Tần Hàm Dịch gầm lên, sau đó anh mới thất vọng nói: “Em không còn cứu chữa được nữa rồi!”

Nói xong Tần Hàm Dịch liền kéo cô ta lên rồi bèn đi lên xe.

Cơ thể Hạ Lam đột nhiên mềm nhũn ra sau đó trước mắt tối sầm lại, cô ta liền ngất đi.

Tần Hàm Dịch vội vàng đỡ lấy Hạ Lam ôm vào lòng, anh lắc người cô ta mấy lần nhưng cũng không thấy cô ta tỉnh lại, anh liền gọi điện thoại gọi

xe cấp cứu.

Cũng may, sau khi tới bệnh viện, bác sĩ nói, Hạ Lam bởi vì cảm xúc bị kích động quá nên mới dẫn tới tình trạng như vậy chứ không có trở ngại gì lớn cả.

Tần Hàm Dịch nghe thấy lời bác sĩ nói mới yên tâm hơn, bằng không nếu Hạ Lam thực sự xảy ra chuyện gì thì cả đời này chắc anh sẽ không sống yên ổn được.

Tần Hàm Dịch ngồi bên cạnh giường bệnh của Hạ Lam, đưa tay lên vò đầu bứt tai, lúc này suy nghĩ và tâm trạng của anh đều đang rất rối loạn.

Anh không hiểu, tại sao anh càng muốn giải quyết tất cả mọi việc thì càng không giải quyết được. anh thực sự muốn biết, rốt cuộc nghiệt duyên này sẽ kéo dài tới khi nào, lẽ nào tới chết mới thôi sao?

Khi trời gần sáng, Hạ Lam mới từ từ tỉnh lại, cũng may là sau khi tỉnh lại Hạ Lam không còn điên cuồng như đêm hôm trước nữa. Ngược lại cô ta còn bắt đầu trở nên im lặng với bộ dạng lạnh lùng hướng ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

Tần Hàm Dịch không hề ép Hạ Lam nói chuyện với anh, bởi vì anh biết, anh hiểu, Hạ Lam cũng cần thời gian để hồi phục vết thương của cô ta....

Tần Hàm Dịch sau khi nghe bác sĩ nói Hạ Lam không sao, anh lặng lẽ đi làm thủ tục xuất viện, đưa Hạ Lam về căn biệt thự của bọn họ.

Hạ Lam vừa bước chân vào phòng mình liền nằm xuống giường, không nói gì, cũng chẳng thèm quan tâm tới Tần Hàm Dịch.

“Lam Lam, em nghỉ ngơi đi nhé!” Tần Hàm Dịch quay người đang định rời đi nhưng rồi lại không yên tâm, anh bèn nói: “Lam Lam, anh nghe

nói là bác gái đi Vân Nam, bây giờ anh sẽ cho người đặt vé máy bay đi Vân Nam cho em, em tới đó cho thư thái.”

Hạ Lam vẫn không hề có một chút phản ứng gì, cô ta nhắm mắt lại, lặng lẽ nằm đó, dường như là ngủ rồi vậy.

Tần Hàm Dịch bất lực thở dài một tiếng, rồi anh quay người đi ra khỏi phòng của Hạ Lam.

Sau khi quay trở về phòng mình, Tần Hàm Dịch gọi điện cho trợ lý của mình bảo anh ta đặt cho một vé máy bay đi Vân Nam.

Sau khi giải quyết ổn thỏa, Tần Hàm Dịch mới dựa người vào ghế sofa, có thời gian để suy nghĩ về việc của anh và Vệ Ngấn.

Anh đã từng làm tổn thương Vệ Ngấn rất nhiều sao anh lại không biết chứ.

Chỉ là, tổn thương thì cũng đã gây ra rồi, trên thế giới này lại không có bán thuốc chữa được hối hận, anh ngoài việc đau ra thì còn biết làm gì nữa.

Có lẽ Hứa An Ca nói đúng, nếu như anh thật sự quan tâm tới Vệ Ngấn thì đã không nên để cho cô bị tổn thương như thế, không nên gây thêm phiền phức cho cô nữa....

“Ha ha....” Tần Hàm Dịch không thể không tự cười đau khổ.

Tần Hàm Dịch đột nhiên mở hai mắt ra, vừa nghĩ tới việc sẽ không được gặp lại Vệ Ngấn nữa là con tim anh lại run lên và đau thắt lại....

Anh muốn gặp mặt Vệ Ngấn một lần nữa. Cho dù chỉ là lặng lẽ nhìn cô từ xa cũng tốt.

Tần Hàm Dịch cầm điện thoại lên, lập tức gọi vào số máy của trợ lý rồi lập tức ra lệnh: “Giúp tôi điều tra Vệ Ngấn bây giờ đang sống ở đâu.”

Còn về phía Vệ Ngấn, cô cũng đang bận rộn cùng với Hứa An Ca đặt vé máy bay để rời khỏi nơi đây.

Hứa An Ca sau khi đặt xong vé để rời đi anh mới ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn Tiểu Lạc Lạc đang ngủ say, anh nói lời xin lỗi với Vệ Ngấn: “Tiểu Ngấn, anh xin lỗi, anh không nên đưa em tới nơi này.”

Vệ Ngấn mệt mỏi lắc đầu, cô bèn đứng lên, đi ra khỏi căn phòng, ngồi xuống ghế sofa.

“Tiểu Ngấn, em vào phòng anh ngủ một lát đi! Để anh chăm sóc Lạc Lạc là được rồi.” Hứa An Ca ngồi xuống bên cạnh Vệ Ngấn, anh khuyên cô với nét mặt rất chân thành.

Tuy là trán Tiểu Lạc Lạc bị thương không nặng, nhưng vì ban ngày đã ngủ quá nhiều lại thêm với vết đau trên trán nên cậu bé cả đêm không chịu ngủ mà quẩn lầy Hứa An Ca và Vệ Ngấn đòi kể chuyện, dỗ dành cậu.

Mãi cho tới khi trời sáng rồi Tiểu Lạc Lạc mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Còn hai người cũng vì cả một ngày vất vả mà mệt mỏi không còn sức lực gì nữa.

“Anh về phòng ngủ đi! Em ngủ trên ghế sofa một lát cũng được rồi, tránh tới lúc Lạc Lạc tỉnh dậy nếu như tìm không thấy em lại khóc.” Giọng nói mệt mỏi của Vệ Ngấn từ chối lời đề nghị của Hứa An Ca.

“Tiểu Ngấn, em đừng tự trách mình nữa, Lạc Lạc bị thương chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi.” Hứa An Ca nắm lấy bàn tay của Vệ Ngấn, đôi lông mày của anh nheo lại.

Vệ Ngấn đau khổ nhắm mắt lại, rồi cô lại mở ra với sự thương đau ngập tràn: “An Ca, anh có biết không? Em đã từng bao lần ảo tưởng, có một ngày em và Tần Hàm Dịch sẽ gặp lại nhau trong cảnh tượng thế nào.

Chỉ là, cảnh tượng trong sự ảo tưởng của em nó không tệ như ngày hôm nay.”

“Tiểu Ngấn, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, mọi chuyện đã qua rồi.” Hứa An Ca dang cánh tay ra vòng qua vai Vệ Ngấn, kéo cô dựa vào lòng mình.

Vệ Ngấn cũng không đẩy Hứa An Ca ra mà im lặng dựa vào lòng anh, cô cũng muốn vào những lúc mệt mỏi thế nào có một bờ vai để có thể dựa vào.

“An Ca, bất luận em đã phải chịu bao nhiêu tổn thương em đều không quan tâm. Có thể, em sẽ đau lòng, sẽ cảm thấy tuyệt vọng, nhưng, em tuyệt đối sẽ không giống với bây giờ, trong lòng chỉ cảm thấy áy náy. Anh có hiểu cảm giác của em không?” Vệ Ngấn dựa đầu vào ngực Hứa An Ca thì thầm nói ra tâm tư của mình.

Tuy là Vệ Ngấn đang hỏi Hứa An Ca có hiểu không nhưng cho dù là Hứa An Ca không trả lời Vệ Ngấn cũng biết rằng anh hiểu cô. Anh là người đàn ông hiểu cô nhất trên thế gian này.

Nếu có một ngày, Hứa An Ca cũng không còn hiểu cô nữa. Vậy thì, Vệ Ngấn tuyệt đối tin rằng, trên thế giới này sẽ chẳng còn có ai hiểu được tâm tư của cô....

“Tiểu Ngấn, anh hiểu, anh biết em cảm thấy buồn bởi vì Lạc Lạc bị thương. Hơn nữa, điều làm em không chấp nhận được nhất đó là Tần Hàm Dịch để cho người phụ đó muốn làm gì thì làm trước mặt con trai em.”

“An Ca.....” Vệ Ngấn dụi đầu mình vào lòng Hứa An Ca: “Cảm ơn anh, thực sự cảm ơn anh, cảm ơn anh đã hiểu em, cũng cảm ơn anh bao nhiêu năm nay đã chăm sóc cho em và Lạc Lạc.”

“Tiểu Ngấn! Đừng cảm ơn nữa, như vậy anh sẽ không vui đâu đấy!” trong ánh mắt Hứa An Ca cũng thoáng qua sự áy náy, chỉ là Vệ Ngấn không nhìn thấy mà thôi.

Vệ Ngấn liền khẽ nở một nụ cười hạnh phúc rồi cô mới lại nói: “An Ca, em sẽ suy nghĩ về chuyện tình cảm giữa hai chúng ta, trước khi đi Vân Nam, em nhất định sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn.”

“Được, anh đợi em.” Hứa An Ca vuốt nhẹ mái tóc xòa trên vai của Vệ Ngấn, miệng anh khẽ nhoẻn cười, nhưng nét mặt thì không có chút gì là hào hứng.

Bởi vì, Vệ Ngấn nói, trước khi đi Vân Nam sẽ cho anh câu trả lời, câu trả lời đó là vui hay là buồn anh cũng không biết được. Hơn nữa, đối mặt với câu trả lời cuối cùng Hứa An Ca không hề lạc quan. Chỉ vì, Vệ Ngấn không hề yêu anh, vì thế anh bèn mất đi cơ hội.

Có điều, bất luận kết quả thế nào, thì cũng nên tới lúc kết thúc rồi. kể cả là anh có thể cứ dây dưa, lần nữa chờ đợi nhưng anh cũng không muốn nhìn Vệ Ngấn thế này cả đời, một mình nuôi Lạc Lạc cô độc không chỗ dựa mà sống.

“Tiểu Ngấn, ngủ đi một lát, em cũng mệt rồi.” Hứa An Ca kéo cánh tay ôm lấy Vệ Ngấn càng chặt hơn.

Còn Vệ Ngấn được Hứa An Ca ôm chặt vào lòng thì trong lòng cô đột nhiên thấy an tâm tới kì lạ, không biết vì mệt quá hay vì an tâm mà cô đã ngã vào lòng Hứa An Ca như vậy ngủ thiếp đi rất ngon lành.

Hứa An Ca thấy Vệ Ngấn đã ngủ rồi, anh liền đặt đầu cô nằm xuống đùi mình, dùng đùi mình cho cô gối lên, còn bản thân anh thì cũng dựa lưng vào ghế sofa và cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Đợi tới khi Vệ Ngấn tỉnh lại, cô chỉ khẽ động đậy Hứa An Ca liền lập tức tỉnh dậy.

“Em tỉnh rồi à?” Hứa An Ca đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc có vẻ rối của Vệ Ngấn.

“Vâng, em đã ngủ bao lâu rồi?” Vệ Ngấn ngồi dậy, cô dụi dụi mắt và hỏi.

Hứa An Ca nhìn đồng hồ rồi trả lời: “Mới được có hơn một tiếng thôi.”

“VẬY cũng rất lâu rồi, em phải dậy thu dọn đồ đạc, không được lỡ thời gian đi ra sân bay.” Vệ Ngấn đứng lên từ ghế sofa, bèn chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc quần áo.

“VẬY được, anh cũng đi thu dọn một chút.” Hứa An Ca cũng đứng lên, đang định về phòng thu dọn đồ đạc, nhưng không ngờ, vừa mới đứng lên anh lại như không còn sức lực mà ngồi khụy xuống ghế sofa.

Vệ Ngấn nghe thấy tiếng anh ngồi bịch xuống, cô liền lập tức dừng chân lại, quay người nhìn về phía anh, nhìn Hứa An Ca neho chặt hai hàng lông mày lại, cô vội vàng hỏi: “AN Ca, anh làm sao thế?”

“Anh không sao.” Hứa An Ca lắc đầu, cười rồi lại nói: “Em đi thu dọn trước đi, anh ngồi một lát rồi cũng đi sau.”

“Ồ, vậy được!” Vệ Ngấn nhìn Hứa An Ca với vẻ lo lắng nhưng cuối cùng vẫn quay người bước đi.

Chỉ là, Vệ Ngấn vừa mới quay người rời đi, cô lại lập tức quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy cảnh Hứa An Ca đang khó khăn khởi động hai chân.

“An Ca, chân anh tê hết đi rồi à?” Vệ Ngấn lại đi tới bên ghế sofa ngồi xuống.

“Ha ha, không sao.” Bị phát hiện ra ngay tại trận, Hứa An Ca lắc đầu có vẻ không tự nhiên lắm.

“Để em xem nào.” Vệ Ngấn không nói gì nhiều, cô đưa tay ra bắt đầu xoa bóp cho Hứa An Ca.

“Cảm ơn em, Tiểu Ngấn.” Có người đẹp phục vụ, Hứa An Ca đương nhiên là vui vẻ đón nhận mà không từ chối.

“Anh ấy, cũng đúng thật là, thấy em ngủ say rồi thì cứ đặt em xuống sofa ấy, thế chẳng phải là được rồi à!” Vệ Ngấn ngẩng đầu lườm Hứa An Ca một cái với vẻ trách móc.

Vệ Ngấn tuy là miệng trách Hứa An Ca như thế nhưng thực ra trong lòng cô vẫn cảm thấy ấm áp và ngọt ngào.

Tuy là cô không yêu Hứa An Ca nhưng cô đột nhiên phát hiện cô không hề bài trừ cái cảm giác hạnh phúc này.

Có lẽ, phụ nữ khi mà quá đau, sẽ đều muốn tìm một bến bờ ấm áp! Và năm năm trước, người cô tuy là đã rời xa Tần Hàm Dịch nhưng con tim cô lại vẫn luôn dừng ở phía Tần Hàm Dịch.

Vệ Ngấn không biết, khi đó là do bản thân mình không can tâm hay do làm sao. Nói tóm lại là bất luận cô có đi thế nào cũng không bước ra được.

Có điều, bây giờ cô nghĩ cô có thể bước ra khỏi sự ám ảnh đó.

Tối hôm qua, trước mặt con trai đã diễn một vở hề thế rồi, điều này làm cho Vệ Ngấn hạ được quyết tâm, cô muốn bắt đầu lại từ đầu. Cô cũng

không nghĩ nữa, cô không muốn dính vào cuộc đời hỗn loạn của Tần Hàm Dịch nữa.

Từng yêu, có thể bây giờ cũng vẫn còn yêu, nhưng trong cuộc đời con người không thể chỉ có mỗi tình yêu....

Năm năm trước, cô có thể vì Tần Hàm Dịch mà bỏ đi tất cả, toàn thân bị tổn thương, không tiếc làm tổn thương bất kì người nào.

Năm năm sau, cô lại vì anh không oán không hận mà muốn thử một lần nữa.

Thế nhưng, nỗ lực bao lâu như thế cô mệt rồi, cô đã không thể vì Tần Hàm Dịch mà làm đảo lộn cuộc sống của Tiểu Lạc Lạc nữa. Nếu đã có điều để quan tâm đến như vậy thì chẳng bằng hãy để cho tất cả mọi thứ kết thúc đi.

Có lẽ, tới lúc đó cô còn tìm được một người mà gả đi, có thể người đó lại là Hứa An Ca.....

Hứa An Ca nhìn người phụ nữ chăm chú xoa bóp cho anh, miệng anh khẽ cười nhưng lại không nói gì cả, cả người anh chìm ngập vào cảm giác hạnh phúc.

Vệ Ngấn xoa bóp hai chân cho Hứa An Ca một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu lên hỏi: “Anh đã thấy đỡ hơn chưa?”

“Ừm....đỡ...đỡ nhiều rồi.” Hứa An Ca do dự, anh muốn tiếp tục tận hưởng nhưng lại không nhẫn tâm lừa Vệ Ngấn.

“Đỡ rồi thì tốt, vậy thì em đi thu dọn quần áo đây! Anh cũng về phòng thu dọn đi!” Vệ Ngấn vừa nói vừa đứng lên, đi thu dọn hành lí rồi đi.

Hứa An Ca có chút thất vọng anh nhún vai rồi mới đứng lên đi về phòng mình.

Vệ Ngấn và Hứa An Ca sau khi thu dọn hành lý xong thì cũng đúng lúc Tiểu Lạc Lạc tỉnh dậy, cả nhà ba người họ lại ăn cơm ở khách sạn sau đó mới đi ra sân bay.

Và vào lúc bọn họ rời đi, Tần Hàm Dịch đồng thời cũng đưa Hạ Lam xuất phát đi ra sân bay....

Bọn họ đều cho rằng, rời đi chính là một cách giải quyết vấn đề, nhưng việc rời đi không hề dễ như bọn họ nghĩ....

Có những sự thù hận đã mọc rễ ra rồi, muốn kéo lên có khi phải dùng cả bản thân mình....

Khi xe của Hứa An Ca và Vệ Ngấn sắp tới gần sân bay thì bị một chiếc xe khác chặn lại. Ngay sau đó, một người đàn ông trẻ mặc một bộ vest đen xuống xe, đi tới bên cạnh xe bọn họ.

“Chào Vệ tiểu thư, tôi là giám đốc bộ phận phòng khách của khu nghỉ dưỡng Vĩnh Dạ Yên Hoả, Lam tổng phái tôi tới đón cô.” Người đàn ông cúi đầu xuống nói rất lịch sự.

Cad Vệ Ngấn và Hứa An Ca đều đờ người ra, sau đó cùng hướng ánh mắt về phía đối phương, trong ánh mắt đều thể hiện không hiểu chuyện gì.

“Lam Dư Khê cho anh tới đón tôi?” Vệ Ngấn như không tin lại hỏi lại một lần nữa.

Lam Dư Khê đột nhiên tìm anh làm cái gì?“Đúng vậy, khách sạn chúng tôi đã chuẩn bị phòng cho Vệ tiểu thư rồi.” người đàn ông nói với vẻ rất khách khí.

“Xin lỗi, chúng tôi có nơi để ở rồi, không phiền tới Lam tổng của các anh nữa. Anh nói với anh ấy, đợi tôi ổn định rồi tôi sẽ tự đi tìm anh ấy.” Vệ Ngấn khẽ cười, từ chối rất khéo léo.

“Thế này đi!” người đàn ông nhìn Vệ Ngấn vẻ khó khăn, anh ta rút điện thoại ra, sau khi ấn số gọi mới đưa cho Vệ Ngấn: “Vệ tiểu thư, hay là cô cứ nói chuyện với tổng giám đốc của chúng tôi đi hãy!”

“.....” Vệ Ngấn bất lực thở dài một tiếng rồi mới cầm lấy điện thoại.

Chỉ một lát sau điện thoại đã được kết nối, đầu dây bên kia vang lên tiếng của Lam Dư Khê: “Tiểu Trương, sao rồi hả? đón được người chưa?”

“Đón rồi, nhưng em không có ý định cùng anh ta quay về.” Vệ Ngấn nói thẳng luôn quan điểm.

Đầu dây bên kia đột nhiên không có tiếng nói nữa, bắt đầu chìm vào sự im lặng kéo dài.....

“Lam Dư Khê, anh có đang nghe không?” Vệ Ngấn hơi nheo mày lại, hỏi có vẻ không hiểu.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, sau đó mới đưa tới giọng nói có phần kích động của Lam Dư Khê: “Dĩ Muội, em thực sự quyết định rời đi cùng với Hứa An Ca à?”

“Dư Khê, anh sao thế?” Vệ Ngấn cảm thấy ngữ khí của Lam Dư Khê rất kì lạ, cô không thể không hỏi, trong lòng cô đang đoán xem Hứa An Ca thì làm sao?

“Dĩ Muội, tạm thời em không thể tới sân bay, ở đó không an toàn, anh nhận được tin tức ở phía đó có rất nhiều phóng viên đang đợi sẵn.” Lam Dư

Khê biết nguyên nhân anh ngăn cô lại, nhưng anh nói với ngữ khí rất mơ hồ, dường như rất khó để nói ra.

Chỉ là, cho dù cô không thể đi tới sân bay thì cô cũng không muốn đi tới Vĩnh Dạ Yên Hoả, cô biết đó là địa bàn của Tần Hàm Dịch.

“Dư Khê, cảm ơn anh đã thông báo, em sẽ không đi tới sân bay nữa, nhưng em cũng sẽ không tới Vĩnh Dạ Yên Hoả đâu, nguyên nhân là gì thì em tin là anh biết. Còn những việc khác, đợi ngày mai gặp mặt thì chúng ta lại nói.” Vệ Ngấn không muốn dài dòng thêm nữa, nói xong cô liền tắt máy.

Vệ Ngấn trả lại điện thoại cho Tiểu Trương và nói: “Nói với giám đốc của các anh, ngày mai chúng tôi sẽ đi tìm anh ấy.”

“Vâng!” Tiểu Trương nhận lấy điện thoại rồi lái xe rời đi.

Vệ Ngấn nhìn Hứa An Ca rồi nói cho anh biết về việc Lam Dư Khê thông báo cho cô biết ở sân bay có phóng viên.

“Vậy chúng ta quay về khách sạn đi!” Vệ Ngấn đưa ra đề nghị.

“Không, chúng ta không thể quay về khách sạn nữa.” Hứa An Ca suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh sẽ đưa em tới một nơi khác.”

Vệ Ngấn thấy thật đau đầu, bọn họ vì trốn đám phóng viên, thiếu chút nữa thì phải bỏ trốn khắp nơi, bọn họ không làm sai gì cả, rốt cuộc thì là vì cái gì?

Chỉ là, trong lòng dù có oán trách nhưng lời của Hứa An Ca cô vẫn không thể không nghe, bởi vì cô tin tưởng anh.

Vệ Ngấn gật đầu, không nói gì nhiều, lại cùng với Hứa An Ca lên xe, để mặc anh đưa cô tới một nơi khác.

Nơi mà Hứa An Ca đưa cô đi cũng không xa xôi gì mà là một căn hộ ở trong thành phố, ở đây có bảo an bảo vệ rất tốt.

Hai người đi vào cửa, Hứa An Ca đặt Tiểu Lạc Lạc lên giường, đắp chăn lại rồi mới đi ra phòng khách, nhìn Vệ Ngấn âu yếm, chỉ vào căn phòng bên cạnh phòng Lạc Lạc: “Anh đưa em đi xem phòng em nhé.”

Vệ Ngấn nhún vai, cô đứng lên, đi về phía căn phòng đó, dường như cũng khá mong chờ.

Cửa vừa mới được Vệ Ngấn đẩy ra cô đã đờ người ra tại đó.

Căn phòng này không những đã được bài trí theo sở thích của cô thậm chí những đồ dùng mà cô dùng theo thói quen với những vị trí thế nào đều được anh bày biện rất thuận tiện.

Cho dù là căn phòng cô sống ở Vân Nam năm năm cũng không làm cho hài lòng bằng căn phòng này.

Quả thật, trong việc này, người hiểu cô nhất không phải bản thân cô, cũng không phải bất kì ai khác mà là Hứa An Ca....

“Em hài lòng không?” Hứa An Ca không biết từ khi nào đi tới bên cạnh Vệ Ngấn hỏi nhẹ nhàng.

“Cảm ơn anh.” Vệ Ngấn không quay đầu lại, ánh mắt cô vẫn đang hướng về những đồ đạc và cách bài trí trong căn phòng, sống mũi cô bắt đầu thấy cay cay.

“Tiểu Ngấn....” Hứa An Ca khẽ gọi tên cô, anh vòng tay ôm lấy eo Vệ Ngấn từ phía sau.

Cơ thể Vệ Ngấn cứng đờ lại, trong lòng bỗng nhiên muốn thoát ra, cuối cùng Hứa An Ca đã đặt cằm lên vai cô làm cho cơ thể cô không còn

động đậy gì nữa.

Bởi vì cô nghe thấy giọng nói Hứa An Ca vang lên bên tai mình rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, vì thế con tim cô bỗng đau nhói, giây phút đó cô không nỡ đẩy anh ra, cả người cô cứng đờ trong lòng Hứa An Ca.

“An Ca, em xin lỗi, em biết em đã làm cho anh rất khổ.” Vệ Ngấn nói về ăn năn, áy náy khi cô đang dựa mình vào lòng Hứa An Ca.

“Tiểu Ngấn, anh không cảm thấy bản thân mình khổ, anh chỉ cảm thấy em khổ. Giữa em và Hạ Lam thì Tần Hàm Dịch quá là mềm yếu, anh thực sự không yên tâm giao em cho anh ta, anh sợ anh ta sẽ làm tổn thương em lần nữa. vì thế, lần này, anh sẽ chọn lựa ích kỷ một chút, anh sẽ nghĩ mọi cách để giữ em lại.” Hứa An Ca nói rất nhẹ nhàng.

“.....” Vệ Ngấn khẽ cười đau khổ một tiếng: “Vậy thì lần này anh đừng buông tay ra.”

“Ừm, anh đồng ý với em, tuyệt đối sẽ không buông tay.” Hứa An Ca siết tay lại ôm lấy Vệ Ngấn càng chặt hơn làm cho cả người cô đều dựa vào lòng anh.

Hai người cứ lặng lẽ đứng như vậy hồi lâu mà không cần ai phải lên tiếng.

Đây chính là cái cách mà họ ở cạnh nhau, giống như một cặp vợ chồng đã kết hôn nhiều năm, anh luôn mang lại cảm giác an toàn cho Vệ Ngấn.

“Tiểu Ngấn, anh đi xả nước tắm cho em nhé, em đi tắm rồi nghỉ ngơi một lát!” Hứa An Ca không nỡ bỏ Vệ Ngấn ra nhưng anh đã vẫn bỏ để đi về phía phòng tắm.

“An Ca!” Vệ Ngấn vội vàng kéo cánh tay Hứa An Ca lại: “Để tự em làm được! anh không cần anh đến cả việc này cũng giúp em làm.”

“Để anh!” Hứa An Ca đưa tay lên xoa xoa đầu cô, nụ cười trong ánh mắt anh thật ấm áp.

“Anh Ca, anh thế này thì sẽ chiều hư em đấy.” Vệ Ngấn thực sự bất lực, cô chẳng còn tìm được lí do nào khác mà liền nói một câu.

Và vừa nói xong thì Vệ Ngấn lại thấy hối hận! vì lời nói như thế nghe có vẻ tình cảm quá mức.

“Ha ha!” Hứa An Ca liền bật cười hạnh phúc, anh đưa tay lên véo vào mũi của cô, rồi anh nhìn cô vẻ âu yếm: “Anh cứ muốn chiều hư em đấy, để cho em không rời xa anh được.”

Vệ Ngấn lúng túng thu về bàn tay đang kéo tay Hứa An Ca lại, không nói thêm gì mà để mặc Hứa An Ca.

Hứa An Ca sau khi xả nước cho cô xong, anh cũng quay về phòng mình tắm, anh nói với Vệ Ngấn, cả hai đều về phòng mình ngủ một lát rồi cùng nhau dậy đi ăn tối.

Còn Vệ Ngấn vì mấy hôm nay quá mệt mỏi rồi nên vừa đặt mình xuống cô đã ngủ rất thoải mái, rất ngon lành và được một giấc dài.

Có lẽ, cô có thể an tâm thế này còn có một nguyên nhân khác, vì đây là nhà của Hứa An Ca.

Đợi tới khi Vệ Ngấn tỉnh lại, cô đã ngửi thấy mùi vị thức ăn cùng với tiếng cười của Lạc Lạc.

Vệ Ngấn đeo dép trong nhà vào, đi ra ngoài, nhìn phòng khách không có một ai, cô liền đi thẳng xuống bếp, bèn nhìn thấy Lạc Lạc đang đuổi

theo phía sau Hứa An Ca, hai người nói chuyện vui vẻ với nhau, thỉnh thoảng lại thấy cậu bé gọi “ba.”

“Mẹ!” Lạc Lạc vừa quay người lại nhìn thấy Vệ Ngấn liền kích động chạy tới, ôm lấy chân của Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn quỳ xuống, bế con trai lên, hôn lên má con trai: “Lạc Lạc, ngủ có tí thế đã dậy rồi à?”

“Mẹ, không còn sớm nữa, ba đã ăn sáng rồi.” Lạc Lạc lắc lắc người nói.

“Hà?” Vệ Ngấn ngạc nhiên há hốc mồm, hướng ánh mắt lên nhìn Hứa An Ca.

“Không sai, em đã ngủ từ chiều tối qua tới trưa ngày hôm nay.” Hứa An Ca nhìn Vệ Ngấn chớp chớp mắt sau đó lại bắt đầu quay đầu ra nấu đồ ăn, có điều, anh vẫn không quên thì thầm một câu: “Em ngủ giỏi thật.”

“Ha ha!” Tiểu Lạc Lạc sau khi nghe thấy câu nói sau cùng đó của Hứa An Ca cậu bé liền cười rất vui vẻ.

“Lạc Lạc, con cười cái gì thế?” Vệ Ngấn nhìn con trai không hiểu.

Tiểu Lạc Lạc nhìn Hứa An Ca đang tập trung nấu đồ ăn cậu liền ghé sát vào tai Vệ Ngấn và nói: “Mẹ, ba nói mẹ ngủ khoẻ như lợn ấy.”

Vệ Ngấn sắc mặt lúng túng, lập tức trừng mắt nhìn Hứa An Ca gầm lên: “Hứa An Ca, anh lại nói em như vậy trước mặt con trai.”

Hứa An Ca lắc đầu cười cười, không hề đáp lời của Vệ Ngấn, trong lòng lại đang cảm thấy rất ngọt ngào. Chỉ vì lần này cô không ngăn cách mối quan hệ với anh bằng cách nói: “Con trai em làm sao...”

Vệ Ngấn thấy Hứa An Ca không quan tâm tới mình, lại còn đứng đó cười, cô liền trừng mắt lên nhìn anh một cái rồi bế con trai đi ra khỏi bếp.

“Lạc Lạc, con ở đây chơi, mẹ đi rửa mặt nhé.” Vệ Ngấn đặt Tiểu Lạc Lạc xuống ghế sofa sau đó đang định đi vào nhà tắm để rửa mặt.

Ai biết được, cô vừa mới bước đi được một bước, Tiểu Lạc Lạc liền nhảy xuống khỏi ghế sofa và chạy quay vào bếp, sau đó lớn tiếng gọi “Ba ơi!”

Cơ thể Vệ Ngấn đơ ra ở đó.

Sự giả tưởng này là do một tay cô tạo ra cho con trai mình sao? Và nhìn thấy con trai bây giờ vui vẻ như vậy cô nên vui hay là nên hận bản thân là một người mẹ không có trách nhiệm, thích nói dối này?

Cô thở dài một tiếng nặng nề, Vệ Ngấn đi vào nhà vệ sinh, bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Đợi tới khi Vệ Ngấn đi ra từ nhà vệ sinh thì Hứa An Ca đã làm xong bữa trưa rồi.

“Hôm nay anh không tới phòng làm việc à?” Vệ Ngấn vừa ăn cơm vừa hỏi.

“Hôm nay anh không đi, mai đi, ở nhà nghỉ ngơi một hôm.” Hứa An Ca vừa trả lời Vệ Ngấn vừa dứt cơm cho Tiểu Lạc Lạc.

“Ồ!” Vệ Ngấn gật đầu, trong lòng lại thấy áy náy, cô hại anh bây giờ ngay đến cả công ty cũng không có thời gian mà quản lý.

Nhưng cô không muốn nói “xin lỗi,” mà tiếp tục ăn cơm.

Ăn được một lúc Vệ Ngấn mới nhớ ra rằng bản thân đồng ý đi gặp Lam Dư Khê.

“Vậy cũng may anh nghỉ ngơi anh trông Lạc Lạc giúp em, em ra ngoài có chút việc.” Vệ Ngấn nhìn người cha chau chạo trước mặt mà trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp.

“Được!” toàn bộ tâm trí của Hứa An Ca đều hướng về phía Tiểu Lạc Lạc, anh đáp lại cô mà cũng không ngẩng đầu lên.

Mãi cho tới khi cả ba người đều ăn no rồi, đi ra khỏi bàn ăn, Hứa An Ca mới nói với Vệ Ngấn khi cô đang đi ra phía cửa: “Em đi gặp Lam Dư Khê à?”

“Vâng.” Vệ Ngấn khẽ cười và đáp lại, cô đi tới bên cạnh con trai đang chơi đồ chơi nhập tâm và nói: “Lạc Lạc, ở nhà phải ngoan nhé, biết chưa?”

“Vâng ạ!” Tiểu Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn Vệ Ngấn: “Vậy mẹ nhớ tới lúc quay về thì mua đồ ăn ngon cho Lạc Lạc và ba nhé!”

“Được!” Vệ Ngấn khẽ xoa xoa đầu con trai và nói trách: “Không biết ba đã cho con uống thuốc mê gì mà con lúc nào cũng nhớ tới ba như thế.”

Tiểu Lạc Lạc có vẻ như nghe không hiểu lời Vệ Ngấn nói, cậu bè chớp chớp mắt nhìn mẹ mình.

“Thôi được rồi, con chơi đi, khi về mẹ sẽ mua đồ ăn ngon cho hai cha con.” Vệ Ngấn đứng lên, lúc này câu này, cô quay ra liếc nhìn Hứa An Ca một cái như muốn nói với anh câu nói đó có một nửa là nói với anh.

“Vậy anh và con trai ở nhà đợi em mua đồ ăn ngon về làm bữa tối.” Hứa An Ca bế Tiểu Lạc Lạc lên, anh nói câu đó là đang muốn nhắc Vệ Ngấn hi vọng tối cô sẽ về sớm.

“Được, em biết rồi.” Vệ Ngấn gật đầu, sau đó liền đi ra khỏi cửa.

Ra khỏi nhà Vệ Ngấn mới gọi điện cho Lam Dư Khê.

“Dư Khê, bây giờ em tới Vĩnh Dạ Yên Hoà, chúng ta gặp nhau ở quán cà phê ở đó nhé.” Sau khi có người bắt máy Vệ Ngấn nói.

“Khi nào thì em tới?” Lam Dư Khê đang ở trong phòng họp, nghe thấy tiếng Vệ Ngấn anh cũng chẳng còn quan tâm mình đang ở đâu nữa.

“Chắc tầm khoảng 20 phút nữa.” Vệ Ngấn ước chừng thời gian.

“Được, vậy lát nữa gặp.” Lam Dư Khê rất nhanh đã đáp lại.

“Vâng.” Vệ Ngấn trả lời ngắn gọn rồi cúp máy.

Chiếc taxi mà Vệ Ngấn gọi đi rất nhanh, chỉ khoảng hơn mười phút đã tới nơi.

Trước khi bước vào cửa Vệ Ngấn còn tưởng sẽ phải đợi Lam Dư Khê một lúc! Không ngờ, cô vừa bước vào quán cà phê của Vĩnh Dạ Yên Hoà thì đã nhìn thấy anh ngồi ở một vị trí rất rõ trong quán.

“Anh tới khi nào vậy?” Vệ Ngấn ngồi xuống phía đối diện với Lam Dư Khê, cô cười tươi nhưng có một chút gì đó xa lạ.

Dù sao thì anh cũng là người anh em của Tần Hàm Dịch, hôm nay gặp cô, rất kể thế là muốn nói việc có liên quan tới Tần Hàm Dịch, vì thế cô đã cố tình làm ra vẻ xa lạ như để nhắc nhở anh, không cần nói gì liên quan tới Tần Hàm Dịch, cô đều không muốn nghe.

“Lâu quá không gặp.” Lam Dư Khê không trả lời câu hỏi của Vệ Ngấn.

“Đúng thế, đã lâu không gặp.” cho dù cô quay về nhưng cơ hội gặp anh cũng không nhiều.

“Ở bên Hứa An Ca thực sự là điều mà em muốn à?” ánh mắt Lam Dư Khê nhìn chăm chăm về phía Vệ Ngấn, dường như muốn tìm biểu hiện

hạnh phúc trên mặt của cô.

“Ha ha!” Vệ Ngấn cúi đầu xuống cười, cô cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm rồi nói: “Nếu như ở bên An Ca mà em không hạnh phúc vậy thì trên thế giới này chắc là không ai có thể làm cho em hạnh phúc.”

“Dĩ Muội, anh tin em có thể đoán ra, rốt cuộc là tại sao anh lại muốn gặp em.” Lam Dư Khê không muốn vòng vo mà anh đi thẳng vào vấn đề chính.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Con Tim Dao Động

Vệ Ngấn nghe thấy vậy cô liền sầm mặt lại: “Nếu để nói về Tần Hàm Dịch vậy thì xin lỗi, em không muốn nghe.”

“Thực ra, hôm qua là Tần Hàm Dịch bảo anh thông báo với em rằng sân bay có phóng viên.” Lam Dư Khê nhìn ánh mắt bài trừ của Vệ Ngấn rồi anh tiếp tục nói: “Chắc là em chưa xem báo ngày hôm nay, không biết ngày hôm qua sân bay rất cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ánh mắt Vệ Ngấn có chút thay đổi nhưng vẫn hỏi: “Vậy thì làm sao?”

Lam Dư Khê chẳng để ý tới việc cô không quan tâm gì mà nói tiếp: “Hôm qua Hạ Lam đã phải chịu hậu quả là bị phóng viên chụp được bên chân đã bị cắt đi.”

Lần này Vệ Ngấn hoàn toàn giật mình, tuy cô không thích Hạ Lam nhưng vẫn cảm thấy thương cảm cho cô ta, một người phụ nữ kiêu ngạo như thế, lại bị người khác nhìn thấy như vậy thì chắc là cô ta rất khó chịu, rất buồn!

“Thương cảm với Hạ Lam?” Lam Dư Khê khẽ cười: “Vậy em biết Hàm Dịch đã xảy ra chuyện gì không?”

Lam Dư Khê vừa dứt lời, anh từ phía bên cạnh, cầm một tờ báo đưa cho Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn có chút do dự, đón lấy tờ báo, bàn tay cô run lên khi bức ảnh trên mặt báo lọt vào tầm mắt.

“Khiến người khác sợ hãi đúng không?” Lam Dư Khê cười cay đắng, cũng không để ý sắc mặt Vệ Ngấn khó coi tới mức nào, bèn tiếp tục nói: “Hàm Dịch biết rõ rằng sân bay có phóng viên nhưng cậu ấy vẫn đi. Cậu ấy cố tình để khuôn mặt đã bị huỷ hoại này của mình xuất hiện trên mặt báo, cậu ấy muốn mượn việc này để làm cho Hạ gia, và cũng chính là Hạ Lam bỏ cuộc, không tìm một người con rể xấu xí như cậu ấy nữa.”

Vệ Ngấn muốn nói gì đó nhưng rồi cô lại phát hiện không nói ra được một câu nào.

“Em trách cậu ấy, hận cậu ấy, thế nhưng em có từng nghĩ, tại sao cậu ấy lại không liên lạc với em không? Tại sao cậu ấy không phẫu thuật thẩm mỹ không?” Lam Dư Khê cười càng lúc càng chua xót, nhìn Vệ Ngấn đang đờ người ra rồi nói tiếp: “Lần đầu tiên anh gặp Hàm Dịch, sau khi giật mình ngạc nhiên, câu đầu tiên anh hỏi đó là tại sao cậu không đi phẫu thuật thẩm mỹ, em có biết cậu ấy nói gì với anh không?”

“Anh ấy đã nói gì?” Vệ Ngấn hỏi đờ người ra như một khúc gỗ.

“Cậu ấy nói, cứ đợi đã, đợi tới khi Hạ Lam từ bỏ, cậu ấy sẽ đi tìm Hứa An Ca thương lượng.” sống mũi Lam Dư Khê cay cay, một người đàn ông lại muốn khóc, bởi vì anh muốn nói thay những uất ức, thiệt thòi của người anh em mình.

“Tại sao phải đi tìm Hứa An Ca thương lượng?” sống mũi Vệ Ngấn cũng cay đi, cô liền hỏi.

“Cậu ấy biết cậu ấy có lỗi với em là Lạc Lạc, cậu ấy không muốn Lạc Lạc phải chịu thêm thiệt thòi gì, sẽ không phải buồn, cậu ấy muốn đi Mỹ, sau đó phẫu thuật thành bộ dạng của Hứa An Ca, tránh để Lạc Lạc phải buồn. Em cũng biết cậu ấy là người kiêu ngạo thế nào đúng không, thế nhưng vì hai mẹ con em cậu ấy tình nguyện làm một người đàn ông khác.”

Hai mắt Lam Dư Khê đã nhoà đi, anh thừa nhận, có rất nhiều điểm Tần Hàm Dịch làm đều không đúng.

Thế nhưng điểm xuất phát cho quyết định của anh đó là hi vọng mọi người đều được tốt! lẽ nào, đó là tàn ác sao? Trên thế giới này, làm gì có ai đưa ra quyết định mà có thể hoàn hảo và trọn vẹn đủ đường?

“Vậy anh ấy sau khi tỉnh lại sao không gọi điện thoại cho em? Nếu anh ấy bảo em đợi anh ấy thì kể cả là cả đời em cũng sẽ đợi. Thế nhưng, em đã đợi anh ấy lâu như thế, và điều em đợi được đó chính là việc anh ấy và Hạ Lam ở bên nhau.” Cô không muốn nói Tần Hàm Dịch đúng hay sai, cô chỉ biết, lần này bọn họ lại bỏ qua nhau.

“Hạ Lam vốn dĩ đã quyết định quay lại sân khấu, thế nhưng, cô ấy đã xảy ra chuyện trên xe của Hàm Dịch, đã hoàn toàn không còn cơ hội với sân khấu nữa rồi.

Sau khi cô ấy xảy ra chuyện, cảm xúc luôn không ổn định, thậm chí còn tự sát, nếu Hàm Dịch lại tuyệt tình với cô ấy thì cô ấy nhất định sẽ chết. kể cả là chỉ nể tình bạn cùng nhau lớn lên từ bé, cậu ấy cũng không thể bỏ mặc Hạ Lam đúng không?”

“Anh ấy có thể nói cho em biết quyết định của anh ấy, em vẫn có thể ủng hộ anh ấy.”

“Cậu ấy không biết sẽ phải để em đợi bao lâu nên cậu ấy không dám để em đợi, lần này cậu ấy đưa Hạ Lam về nước, cũng là cá một lần, nếu đã như vậy mà Hạ Lam vẫn không chịu rời xa cậu ấy thì cậu ấy sẽ cưới Hạ Lam.”

“Vậy em thì sao?” Vệ Ngấn đột nhiên kích động, thậm chí chẳng thèm để ý tới mọi người trong quán cà phê đang đem sự chú ý dồn hết về phía cô.

“Khi cậu ấy tỉnh lại thì Hứa An Ca đã ở bên em và Lạc Lạc rồi, em và Lạc Lạc nhìn có vẻ hạnh phúc như thế, cậu ấy không dám đi làm phiền tới hạnh phúc của em, cậu ấy sợ cậu ấy sẽ nói tất cả với em làm em càng đau khổ hơn.”

“Ha ha!” Vệ Ngấn cười lạnh lùng: “Vậy anh còn tìm em làm cái gì?”

“Dĩ Muội, hai người vốn dĩ là yêu thương nhau, lại có Lạc lạc nữa, anh chỉ là không muốn hai người bỏ qua nhau.” Lam Dư Khê biết bản thân nói những lời này là đang làm khó cô, nhưng nếu đã yêu thì hãy nhường một bước, không được sao?

“Em còn có thể làm gì? Quyền quyết định tất cả những chuyện này đều nằm trong tay em sao?” Vệ Ngấn tự cười chế giễu.

“Đúng, Hàm Dịch đã nói, cậu ấy nhất định sẽ không cưới Hạ Lam, một cuộc hôn nhân không có tình yêu thì thật bi kịch.” Ánh mắt Lam Dư Khê thoáng qua sự tiếc nuối và thương cảm: “Dĩ Muội, hãy đợi cậu ấy thêm một thời gian nữa, đừng để những nỗ lực của cậu ấy đổ đổ xuống sông xuống biển được không?”

Vệ Ngấn đau khổ nhắm mắt lại, rồi khi mở ra cô mới hỏi: “Anh ấy thực sự vẫn bằng lòng yêu em sao?”

Cô đã từng tưởng rằng, anh vì là hận nên mới từ bỏ cô.

“Cậu ấy nói với anh, cả đời này cậu ấy chỉ thừa nhận một mình Diệp Dĩ Muội làm Tần thái thái.” Lam Dư Khê trả lời chắc chắn.

“Thế nhưng, bọn em còn có thể quay về không?” Vệ Ngấn cảm thấy con tim rất đau, nếu Lam Dư Khê không tìm cô nói những điều này cô cũng sẽ không dao động trước việc sẽ ở bên Hứa An Ca.

Thế nhưng, cô cảm thấy giữa cô và Tần Hàm Dịch cứ loanh quanh thế này thực sự rất đau, rất đau....

Tần Hàm Dịch thực sự có thể khôn quan tâm tới chân tướng đó sao? Hay là Tần lão phu nhân căn bản chưa hề nói cho anh biết, sự việc đó giống như là một quả bom hẹn giờ tồn tại giữa hai bọn họ.

“Chỉ cần em bằng lòng.” Lam Dư Khê khẳng định lại sự nghi ngờ của cô.

Vệ Ngấn thút thít mũi, cô đột nhiên đứng lên: “Em mệt rồi, em đi trước đây.”

Lam Dư Khê không ngăn cô lại, vấn đề giữa cô và Tần Hàm Dịch có quá nhiều, sao có thể thay đổi chỉ vì một hai câu nói của anh!

Anh chỉ là muốn đem sự thật nói cho cô biết, còn về phần sau này sẽ ra sao, vậy thì do Tần Hàm Dịch và Vệ Ngấn.

Anh ngay cả sự việc của bản thân mình còn không giải quyết tốt được, thực sự không có năng lực để đi thay đổi mối quan hệ giữa bọn họ.

Anh và Vũ Thái Ninh lại ở bên nhau rồi, thế nhưng bọn họ đều không vui vẻ.....

Vệ Ngấn nhìn anh cười cười rồi quay người đi ra phía ngoài.

Cô muốn đi thực hiện ước nguyện của con trai, mua về những đồ ăn ngon mà con trai cô thích. Đương nhiên, mua những đồ Tiểu Lạc Lạc thích ăn nhưng đồ mà Hứa An Ca thích Vệ Ngấn cũng không hề quên.

Thực ra Hứa An Ca và Tiểu Lạc Lạc thích ăn rất nhiều đồ ăn giống nhau. Nguyên nhân của điều này đó là vì Tiểu Lạc Lạc luôn cố ý bắt chiếc Hứa An Ca.

Tiểu Lạc Lạc sùng bái Hứa An Ca như thể là thần vậy, nếu chấm điểm cho vị trí “ba” cho Hứa An Ca thì chắc chắn là điểm 10.

Từ trước tới giờ Hứa An Ca không bao giờ vì để lấy lòng Tiểu Lạc Lạc mà chiều chuộng cậu quá mức, anh luôn nói cho Tiểu Lạc Lạc nghe một số đạo lý làm người.

Tuy Hứa An Ca chưa từng đánh Tiểu Lạc Lạc, ngay kể cả một câu mắng cũng không có, nhưng, Tiểu Lạc Lạc lại rất nghe lời Hứa An Ca. Thậm chí chỉ cần Hứa An Ca tỏ vẻ không vui là Tiểu Lạc Lạc lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Vệ Ngấn hiểu, đây là một sự sùng bái từ tận đáy lòng, vì sùng bái nên tôn trọng. Và vì tôn trọng cho nên cho dù chỉ đơn giản là sắc mặt cũng đều làm cho Tiểu Lạc Lạc bị thuyết phục.

Không thể không nói, Tiểu Lạc Lạc đúng là đã học ở Hứa An Ca không ít đạo lý làm người, Hứa An Ca cho dù ít ở bên cạnh Tiểu Lạc Lạc nhưng sự giáo dục và yêu thương của anh đối với Tiểu Lạc Lạc tuyệt đối không kém gì một người mẹ như cô.

Vệ Ngấn túi lớn túi bé mua rất nhiều đồ rồi mới hài lòng bắt xe về nhà.

Về tới cửa Vệ Ngấn không còn tay đâu mà mở cửa, cô chỉ có thể dùng chân đá vào cửa.

Một lát sau Hứa An Ca liền ra mở cửa, trong lòng anh vẫn đang bế Tiểu Lạc Lạc.

“Sao thế? Ngủ rồi à?” Vệ Ngấn thấy Tiểu Lạc Lạc không hề có phản ứng gì liền khẽ hỏi Hứa An Ca.

“Ừm, ngủ rồi.” Hứa An Ca gật đầu.

“Vậy việc gì anh phải bế nó ngủ?” Vệ Ngấn phát hiện, kể từ khi rời khỏi nước Mỹ, Tiểu Lạc Lạc thường xuyên quần lầy Hứa An Ca, chỉ có anh bế thì cậu bé mới chịu ngủ.

“Không thể nó không chịu ngủ.” Hứa An Ca nói rất nhỏ, khi trả lời cô ánh mắt anh nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng với đầy sự yêu thương.

“Anh cả à, anh đừng có tạo cho nó thói quen này có được không? Nếu sau này nó đòi em bế mới chịu ngủ thì em phải làm thế nào?” Vệ Ngấn có chút bất lực trách móc.

“Sẽ không đâu, anh đã nói với nó rồi, mẹ không có sức, sẽ không thể để mẹ bế ngủ được.” Hứa An Ca lắc đầu khẽ cười, anh bế Tiểu Lạc Lạc đã ngủ say vào trong phòng.

“Chẳng trách!” lúc này Vệ Ngấn mới coi như hiểu tại sao Tiểu Lạc Lạc không để cô bế cậu ngủ, xem ra cậu bé này đúng là thật nghe lời Hứa An Ca!

“Lời của anh đúng là đã trở thành tôn chỉ đối với Tiểu Lạc Lạc.” Vệ Ngấn nói vẻ trêu chọc.

“Đó là điều đương nhiên, em cũng không xem xem là con trai của ai.” Hứa An Ca đáp chần vào cho Tiểu Lạc Lạc, lại nhìn cậu bé lưu luyến rồi mới cùng với Vệ Ngấn ra khỏi phòng của Tiểu Lạc Lạc.

Vệ Ngấn trước đây nghe thấy Hứa An Ca nói như vậy cô đều cảm thấy không tự nhiên, nhưng bây giờ Vệ Ngấn phát hiện, nghe nhiều cô cũng nghe thành quen rồi.

Vệ Ngấn tự nói với bản thân mình, Hứa An Ca đối xử với cô và Tiểu Lạc Lạc tốt như vậy, cô tuyệt đối không thể vì sự cảm động nhất thời mà đón nhận Hứa An Ca, nếu làm như vậy thì đã làm tổn thương tới con tim chân thành của Hứa An Ca.

Có thể cô sẽ thử yêu anh, kể cả chỉ là vì muốn cho Tiểu Lạc Lạc có một gia đình theo đúng nghĩa.

Thế nhưng, lời nói của Lam Dư Khê ngày hôm lại đột nhiên lại làm cho con tim cô dao động....

Vệ Ngấn tưởng rằng, cô có thể rất nhanh làm cho con tim mình bình lặng, thế nhưng hoá ra cô căn bản không làm được.

Đêm đã khuya, căn phòng yên tĩnh tới mức làm cho con tim cô hốt hoảng, lăn đi lăn lại trên giường rất lâu cô vẫn không ngủ được, cô bèn với lấy chiếc điện thoại, gọi điện cho Cao Thiên Du.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy Vệ Ngấn liền lên tiếng: “Thiên Du, tớ không ngủ được.....”

Chỉ là, ngay sau đó cô vì nghe thấy tiếng hơi thở không bình thường mà đỏ mặt lên, cô nói một câu “gọi nhầm rồi” sau đó liền lập tức cúp máy.

Cô vỗ tay vào mặt, trong lòng cảm thấy bực với bản thân mình, cô nên nhìn thời gian rồi hãy gọi cho Cao Thiên Du chứ, thế này Cảnh Hạo hận cô chết mất.

Cô đang nghĩ vậy điện thoại liền đổ chuông, cô không cần đoán cũng biết đó là Cao Thiên Du.

Cô do dự một lát, nếu như không bắt máy chỉ sợ Cao Thiên Du sẽ phi tới chỗ cô.

Suy nghĩ vậy cuối cùng cô cũng vẫn bắt máy.

“Dĩ Muội, sao thế?” giọng nói Cao Thiên Du khàn khàn.

“Không sao, tớ gọi nhầm thôi.” Vệ Ngấn lúng túng nói dối.

“Đừng có giả vờ với tớ nữa.” Cao Thiên Du lại còn không hiểu cô.

“Hôm khác!” Vệ Ngấn khó khăn lại bổ sung thêm một câu: “Làm phiền cậu rồi....”

“Diệp Dĩ Muội, cậu làm phiền thì cũng làm phiền rồi, có việc gì mau nói đi! Bằng không tớ sẽ giận đấy!” giọng nói Cao Thiên Du như đang phát cáu với cô.

“Được được được.” Vệ Ngấn biết tính cách Cao Thiên Du, cô cũng không vòng vo nữa là đem lời Lam Dư Khê hôm nay nói kể lại cho Cao Thiên Du nghe.

Cao Thiên Du yên tĩnh nghe cô nói hết rồi lại hỏi: “Vậy nếu cậu cùng với Hứa An Ca đi Vân Nam thì định thế nào? Thực sự chuẩn bị gả cho anh ấy à?”

Trong mắt Cao Thiên Du thì Vệ Ngấn tuyệt đối không phải là người phụ nữ vì đời tình yêu đích thực mà có thể cô độc tới già. Do đó cô luôn không đồng ý việc Vệ Ngấn ở bên Hứa An Ca, nhưng khi đó, Tần Hàm Dịch vẫn chưa xuất hiện cô cũng cảm thấy nếu Hứa An Ca có thể làm cho Vệ Ngấn bước ra khỏi được sự ám ảnh đó thì đây biết đâu cũng là một việc tốt.

Thế nhưng, bây giờ Tần Hàm Dịch xuất hiện rồi, mọi chuyện đã khác.

Vệ Ngấn thực sự buông tay được sao?

“Có thể là sẽ không gả cho anh ấy ngay, nhưng tớ muốn thử yêu anh ấy rồi sẽ gả cho anh ấy.” Vệ Ngấn cười cay đắng.

“Vì đứa trẻ à?” Cao Thiên Du biết rõ rồi còn hỏi, chỉ là muốn chắc chắn sự suy đoán trong lòng.

Vệ Ngấn do dự một lát rồi mới trả lời: “Có thể! Tớ thwucj sự muốn để Lạc Lạc có một người cha, sẽ không còn gặp phải điều gì bất hạnh nữa....”

“Dĩ Muội, cậu không thể làm như vậy, nếu chỉ vì con mà cậu gả mình cho một người đàn ông không yêu, vậy thì cậu sẽ mãi mãi không hạnh phúc.” Cao Thiên Du cảm thấy cách làm này của Vệ Ngấn sẽ không hạnh phúc được và bèn ngăn cản Vệ Ngấn lại.

“Thiên Du, không phải mọi cuộc hôn nhân có tình yêu thì đều hạnh phúc và cũng không phải mọi cuộc hôn nhân không có tình yêu thì đều không hạnh phúc. Hơn nữa, trên thế giới này, ngoài tình yêu ra thì còn có tình thân. Tớ không cảm thấy tớ vì con trai muốn cho con một có một gia đình ấm áp, đi chọn một người đàn ông không yêu thì có gì sai.” Vệ Ngấn dừng lại vài giây, nhắm mắt lại che giấu đi sự đau khổ rồi lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, bất luận tớ gả cho ai, cho dù là trước hôn nhân không yêu, hay cả sau hôn nhân tớ cũng không có cách nào có cảm giác với người đó tớ cũng sẽ dùng con tim nguyên vẹn của mình để quan tâm người đó. Tim con người thì cũng là máu thịt, nói không chừng ngày tháng dài rồi sẽ nảy sinh tình cảm. Lại nói, trên thế giới này còn có kiểu vợ chồng cùng tôn trọng nhau.”

Vệ Ngấn nói những lời này với Cao Thiên Du thực ra là muốn khuyên bản thân mình mà thôi.

Cô sợ, thực sự sợ chờ đợi thêm một lần nữa thì đổi lại vẫn là đau thương.

Giữa cô và Tần Hàm Dịch ngăn cách nhau không chỉ là một bên chân của Hạ Lam mà còn là một mạng người....

“Nếu cậu đã nói khẳng định bao nhiêu đạo lý như vậy, vậy thì sao cậu vẫn không ngủ được? tại sao cậu vẫn còn muốn hỏi tớ?” Cao Thiên Du hỏi lại không khách khí.

“Tớ....” Vệ Ngấn nhất thời không biết đáp lại thế nào.

“Dĩ Muội, cậu không ngủ được, cậu hỏi tớ, điều này chứng tỏ con tim cậu đang dao động, cậu còn không hiểu sao? Nếu con tim cậu không thể công nhận Hứa An Ca thì cho dù con người cậu đi theo anh ấy thì đó cũng là đang làm tổn thương anh ấy, cậu hiểu không?” Cao Thiên Du nói với ngữ khí trầm trọng, bọn họ đều là những người từng bị tổn thương vì chuyện tình cảm, bây giờ cô đang dần dần bước tới gần hạnh phúc rồi, cô hi vọng Diệp Dĩ Muội cũng có thể như cô.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Giật Mình

Vệ Ngấn luôn không muốn thừa nhận rằng bản thân mình yêu Tần Hàm Dịch, thậm chí cô còn hi vọng Cao Thiên Du cũng lên án Tần Hàm Dịch vài câu, như vậy thì cô có thể hoàn toàn buông tay.

Thế nhưng, hóa ra tất cả mọi người đều hiểu cô, chỉ có mình cô đang tự lừa dối bản thân mình, cô không muốn thừa nhận sự thực, cô tự cho rằng lựa chọn một sự yên ổn thì tốt hơn với tất cả mọi người.

Nhưng, cô có thể thực sự che đậy đi sự thực không?

“Dĩ Muội, cậu tự mình nghĩ xem! Đừng đợi tới lúc gả cho Hứa An Ca rồi cậu mới lại ngày đêm không quên được Tần Hàm Dịch, tới lúc đó, cậu mới thực sự có lỗi với Hứa An Ca đấy.” Cao Thiên Du thấy cô im lặng hồi lâu bèn tiếp tục nói.

“Tớ biết rồi....” Vệ Ngấn cảm thấy Cao Thiên Du luôn là người mạnh mẽ trong chuyện tình cảm, về phương diện này cô thực sự không bằng cô ấy.

“Vậy cậu nghỉ ngơi sớm đi!” Cao Thiên Du dặn dò một câu rồi liền cúp máy.

Với tư cách là bạn cô chỉ có thể nói đến thế, quyết định thế nào thì vẫn do Vệ Ngấn.

Bất luận là Hứa An Ca hay là Tần Hàm Dịch, đều có sự mạo hiểm lớn, không ai có thể đảm bảo rằng lựa chọn ai thì sẽ hạnh phúc.

Cúp máy xong, Cao Thiên Du không thể không thở dài một tiếng, tình yêu của Diệp Dĩ Muội và Tần Hàm Dịch là ám bởi lời nguyện nào à, hay làm sao?

Tại sao lại trắc trở mãi không thôi thế?

Cô đang thở dài thì đột nhiên cô giật bản người vì cảm nhận thấy một ánh mắt lạnh lùng đang hướng về phía mình.

Cô lúng túng quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang nằm trên giường nhìn cô với ánh mắt oán trách, cô cười gượng gạo và nói: “Em xin lỗi!”

“Cao Thiên Du, anh hận em.” Cảnh Hạo nghiêng răng nói một câu rồi quay lưng về phía Cao Thiên Du chẳng thèm quan tâm tới cô nữa.

Vừa nãy Cao Thiên Du đã đẩy Cảnh Hạo ở trên người mình xuống, cô biết tội mình rất lớn, nếu không hạ mình với người nào đó thì anh nhất định sẽ không tha cho cô.

“Cảnh Hạo.” Cô nhìn vào lưng anh khẽ gọi, anh vẫn mặc kệ cô, vậy thì cô liền gọi một cách thân mật hơn: “Anh Hạo.”

Anh vẫn như không nghe thấy, cô bất lực, chỉ có thể ra đòn cuối cùng.

“Chồng ơi, em sai rồi.”

Cảnh Hạo vừa nghe thấy câu này xương cốt đều mềm nhũn ra, thế nhưng tha thứ cho cô dễ dàng quá thì lần sau cô lại được thể mà lần tới.

Vậy là anh quay đầu lại, trừng mắt lên nhìn cô: “Cao Thiên Du, em có biết em đẩy anh xuống như thế tổn hại tới sức khỏe anh nhiều thế nào không?”

Cao Thiên Du lờm anh một cái, nhiều thế nào? Chẳng phải là anh vẫn đang găm lên với cô à?

“Không phục đúng không?” Cảnh Hạo gân cổ lên hỏi.

“Phục.” Cao Thiên Du trả lời một từ vừa nghe đã biết không thật lòng, rồi cô lại hỏi: “Vậy anh nói xem anh muốn em làm thế nào?”

Cảnh Hạo tuy không hài lòng với ngữ khí cô nói nhưng anh biết, anh mà dám lăm lờn nữa thì Cao Thiên Du tuyệt đối sẽ phát điên.

Vậy là, anh thấy tới lúc dừng được rồi, chỉ nói có một câu: “Em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Cao Thiên Du rùng mình một cái, có điều trong lòng cô lại cảm thấy có một sự ngọt ngào kì lạ, miệng cô khẽ trộm cười, cô liền ghé sát lại gần Cảnh Hạo, còn chưa đợi cô hôn anh thì anh đã ôm chặt lấy cô, lật người lại đè xuống người cô, hôn lên môi cô điên cuồng.....

Vệ Ngấn cả một đêm không ngủ, cô dậy rất sớm, cô muốn làm bữa sáng cho Tiểu Lạc Lạc và Hứa An Ca.

Hứa An Ca nghe thấy bên ngoài có tiếng động anh cũng liền thức dậy, đi vào trong bếp, đúng lúc nhìn thấy cô đang làm bữa sáng.

Anh đi lại gần, do dự một lát rồi từ phía sau anh ôm lấy eo cô.

Vệ Ngấn cơ thể cứng đờ lại, rồi cô nói: “Để yên em làm, anh ra ngoài đợi một lát nữa thôi là có thể ăn sáng rồi.”

“Vệ Ngấn, hàng ngày anh nằm mơ đều hi vọng, có một buổi sáng anh có thể nhìn thấy cảnh này, có thể ôm em như thế này.” Hứa An Ca không những bỏ cô ra ngược lại còn ôm chặt hơn.

“An Ca...”

Bầu không khí thế này làm cô muốn nghẹt thở, cô đang định nói gì đó thì từ trong phòng truyền tới tiếng chuông điện thoại, bọn họ dường như lúc

này mới có lý do, anh lập tức bỏ cô ra, nhanh chân quay về phòng, ánh mắt có phần hoảng loạn, môi khẽ nở nụ cười cay đắng.

Anh biết rõ ràng trong lòng cô người mà cô nhớ tới là Tần Hàm Dịch nhưng anh vẫn không can tâm buông tay, anh nguyện cứ giày vò thế này....

Anh ở trong phòng nói chuyện điện thoại rất lâu, khi anh đi ra thì Vệ Ngấn đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi.

Đứng bên cạnh bàn anh, anh nhìn cô vẻ khó khăn rồi gọi: “Tiểu Ngấn....”

“An Ca, có gì thì anh nói đi.” Vệ Ngấn không chịu được nhìn anh thế này liền hỏi.

“Tiểu Ngấn, trong buổi công bố trang phục thiết kế nam lần trước, bởi vì chúng ta đột nhiên không có mặt nên dẫn tới việc một số phóng viên đưa ra sự suy đoán, bọn họ cho rằng thiết kế đó có thể không phải do tự tay em thiết kế ra mà chỉ là do em có quan hệ với Hứa thị, Hứa thị đã dùng tên của em, vì thế đã dẫn tới sự bất mãn của phần lớn cổ đông trong Hứa thị....” Hứa An Ca nhìn chăm chú thần sắc của cô, anh không nói tiếp.

“Anh nói tiếp đi, không sao.” Vệ Ngấn không nét biểu cảm gì nói với anh.

Sự việc đó vốn là do cô gây ra, cô bằng lòng chấp nhận mọi trách nhiệm.

“Bọn họ yêu cầu mở cuộc họp báo.” Hứa An Ca nói có vẻ trầm trọng.

“Cái gì?” Vệ Ngấn giật mình trong xoe hai mắt: “Lúc này nếu lại xuất hiện trong tầm mắt của phóng viên thì bọn họ sẽ tóm lấy việc của Tiểu Lạc Lạc mà không tha.”

Tin tức về Tiểu Lạc Lạc mới yên bình được mấy ngày hôm nay, cô không muốn có thêm sóng gió gì nữa.

Cô biết, sự việc này có thể yên bình yên như vậy chắc chắn là có người ở phía sau làm gì đó.

Cô không hỏi Hứa An Ca bởi vì cô đoán ra, người làm cho sự việc này lắng lại là ai?

“Anh biết.” Hứa An Ca hiểu Vệ Ngấn như vậy, sao anh không thể nghĩ tới thái độ của Vệ Ngấn chứ?

“An Ca, kể cả anh nói em ích kỷ cũng được, thế nào cũng xong, em không hi vọng có người lại nhắc tới việc của Tiểu Lạc Lạc, nếu như em làm cho Hứa thị gặp phải tổn hại gì thì em sẵn sàng chịu trách nhiệm nộp các khoản thiệt hại.” Vệ Ngấn nói với ngữ khí kiên định và có vẻ xin lỗi.

“Tiểu Ngấn, tới lúc đó Hứa thị sẽ thông báo với tất cả các phóng viên, không được hỏi vấn đề cá nhân, chỉ có thể hỏi câu hỏi liên quan tới việc thiết kế, nếu có phóng viên nào không tuân thủ quy tắc thì sẽ mời rời khỏi hiện trường.” Hứa An Ca lập tức nói giải thích.

“Anh muốn em sẽ tham gia?” Vệ Ngấn hỏi lại Hứa An Ca.

“Em cũng biết, cha anh cũng rất khó xử trong sự việc này, anh không muốn ông ấy già rồi lại bị những cổ đông đó ép.” Hứa An Ca nói với giọng cầu khẩn.

“Được.” Vệ Ngấn gật đầu, đối mặt với Hứa An Ca cô không có cách nào để từ chối.

Thế nhưng, trong lòng cô lại cảm thấy rất bất an, cô luôn cảm thấy sự việc này không chỉ đơn giản như vậy.

Vệ Ngấn hít thở một hơi thật sâu, cô kìm nén sự lo âu trong lòng rồi hỏi: “Khi nào thì cuộc họp báo được tổ chức?”

“Ngày mai.” Hứa An Ca dừng lại vài giây rồi đột nhiên hỏi: “Tại sao em lại đồng ý?”

“Bởi vì em tin anh, bởi vì em không muốn làm khó anh.” Vệ Ngấn trả lời.

“Thế nhưng, anh cũng không nắm bắt, kiểm soát được tình hình! Tiểu ngấn, nếu như tới lúc đó xảy ra chuyện gì thì em đừng trách anh có được không?” Hứa An Ca tự cười chế giễu và hỏi cô.

“Vậy thì làm thế nào? Anh muốn em bây giờ rút lui à?” Vệ Ngấn gượng cười bất lực.

“Anh chỉ muốn em nghĩ trước hết mọi hậu quả có thể xảy ra rồi hãy quyết định, đừng để bị ảnh hưởng bởi bất cứ điều gì, kể cả anh.” Hứa An Ca nói.

Vệ Ngấn bằng lòng nghe và tin tưởng anh khiến anh rất vui, nhưng anh cũng không hề hi vọng Vệ Ngấn vì thế mà không suy nghĩ gì đã chấp nhận. Anh sợ Vệ Ngấn có một ngày sẽ hối hận...

“An Ca! Anh cứ sắp xếp đi! Em hiểu ý anh.” tuy cô có cảm thấy thái độ của Hứa An Ca có phần kì lạ nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng anh.

Nếu Hứa An Ca cũng không thể tin tưởng thì cô thực sự không biết trên thế giới này cô còn có thể tin tưởng ai nữa.

“Được, nếu em đã quyết định rồi vậy thì lát nữa anh sẽ đi sắp xếp một chút. Bảo an ở đó anh cũng sẽ tự tìm người, anh sẽ cố gắng hết sức không để xảy ra vấn đề gì.” Hứa An Ca nói với cô chắc chắn như thể anh đang hạ quyết tâm.

“Vâng.” Vệ Ngấn gật đầu, có lời nói đó của anh cô cũng cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

“Tiểu Ngấn, em thực sự định kết hôn với anh à?” Hứa An Ca hỏi với ngữ khí rất nghiêm túc.

Vệ Ngấn hơi đờ người ra, thần sắc cô trùng xuống như thể có chút do dự.

“Thôi bỏ đi, coi như anh chưa hỏi.” một lát sau Hứa An Ca mới miễn cưỡng phá tan bầu không khí trầm mặc.

“An Ca, em nguyện thử yêu anh, thế nhưng, nếu như em không làm được thì anh hãy bỏ tay em ra, anh cứ mặc kệ em, được không?” Vệ Ngấn lấy hết dũng khí nói những lời này với Hứa An Ca.

“Tiểu Ngấn...” Hứa An Ca muốn nói: “Anh không làm được, anh sẽ không buông tay đâu.”

Thế nhưng, anh biết, anh không thể nói, nếu anh nói ra thì chẳng khác nào anh đang đẩy cô ra xa mình.

Anh chỉ có thể nở một nụ cười chua xót, ôm cô vào lòng, anh sợ lúc này cô sẽ biến mất, anh cùng không dám dùng lực để ôm cô, anh sợ cô sẽ vỡ tan ra....

Anh yêu cô, yêu cô hơn cả bản thân mình....

Năm ngoài dự liệu của Vệ Ngấn, cuộc họp báo lần này được tổ chức ở khách sạn Vĩnh Dạ Yên Hòa. Tuy Vệ Ngấn không muốn tổ chức ở đó nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì.

Dù sao thì sự việc cũng đã tới nước này rồi, nếu như cô mà còn không tham gia thì chỉ khiến cho mọi việc rắc rối thêm thôi.

Thế nhưng, cô thực sự rất muốn hỏi Hứa An Ca rằng anh biết trước mọi việc tại sao lại không nói cho cô biết.

Rốt cuộc là anh đang nghĩ gì?

Khi nghĩ tới đây, cơ thể cô bắt đầu run lên, trong lòng cô có một dự cảm chẳng lành.

Cô tưởng rằng anh sẽ lên tiếng giải thích với cô, thế nhưng cô không hỏi thì anh cũng không có một lời giải thích nào.

“Tiểu Ngấn, đừng căng thẳng, sẽ không có chuyện gì đâu.” Dưới bãi đỗ xe trong tầng hầm, Hứa An Ca nắm lấy tay Vệ Ngấn an ủi cô.

“An Ca, anh nói xem hôm nay sẽ có việc gì không?” Vệ Ngấn bình tĩnh nhìn Hứa An Ca và hỏi.

Hứa An Ca vuốt những sợi tóc lòa xòa trên mặt Vệ Ngấn ra sau rồi nói với cô nhẹ nhàng: “Tiểu ngấn, buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, chúng ta nhanh giải quyết cho xong việc này rồi có thể cùng nhau về nhà, cùng chơi vui vẻ với Lạc Lạc.”

“Được, chúng ta mau chóng giải quyết sau đó cùng về nhà với Lạc Lạc.” Vệ Ngấn gật đầu, đẩy cửa xe ra rồi bước xuống.

Vệ Ngấn nhìn bãi đỗ xe yên lặng, cô quay đầu sang nhìn Hứa An Ca: “Bảo an làm cũng khá nhỉ! Bãi đỗ xe tầng hầm vậy mà không có một phóng viên nào lọt vào được.”

“Trước khi chúng ta tới, ở đây đã được kiểm tra một lượt rồi, không cho bất kì người nào vào.” Hứa An Ca đi theo Vệ Ngấn, khoác tay lên vai cô đi vào thang máy.

“Chúng ta lên tầng mấy?” Vệ Ngấn hỏi.

“Hội trường phía nam tầng ba.” Khi Hứa An Ca và Vệ Ngấn đi tới thang máy chuyên dụng, nhân viên bảo an đợi ở trước thang máy lập tức mở thang máy ra rồi bọn họ vào trong.

Hai người đi thang máy lên thẳng tầng ba một cách yên bình, khi cửa thang máy được mở ra, trước cửa lập tức lóe sáng lên ánh sáng của các loại máy ảnh và máy quay.

“Xin hỏi rốt cuộc nên gọi cô là Diệp tiểu thư hay là Vệ tiểu thư đây?”

“Vệ tiểu thư, cô vẫn luôn che giấu thân thế của con trai là vì muốn gả vào hào môn sao?”

“Hứa thiếu gia, anh thực sự không quan tâm tới việc thay Tần Hàm Dịch nuôi con trai sao?”

“Vệ tiểu thư, có người nói, cô vì Tần tiên sinh bị hủy hoại dung nhan rồi nên mới bỏ anh ấy đúng không?”

“Hứa thiếu gia, anh và Vệ tiểu thư thực sự đã kết hôn chưa? Để tránh lời đồn đại hai người có đồng ý công khai giấy chứng nhận kết hôn không?”

.....

Một đám phóng viên bao vây lấy bọn họ hỏi đủ các câu hỏi, cũng mặc kệ cả hai người không trả lời, bọn họ vẫn hỏi.

“Xin lỗi, nhường đường một chút, hôm nay chúng tôi tới đây là để nói chuyện công, chuyện riêng sẽ không trả lời câu hỏi nào hết.” Hứa An Ca dùng ánh mắt ra hiệu cho những bảo an ở phía sau mời đám phóng viên tránh ra.

“Nếu không nói chuyện riêng, vậy thì có thể nói một chút tại sao lần này Vệ tiểu thư lại hợp tác cùng với Hứa thị không?” một phóng viên lập tức chất vấn không tha.

“Xin lỗi, về việc công, nếu các phóng viên có vấn đề gì thì lát nữa hãy hỏi trong buổi họp báo.” Hứa An Ca và Vệ Ngấn dưới sự bảo vệ của bảo an cuối cùng cũng coi như thoát được vòng vây, đi vào hội trường và ngồi xuống chiếc bàn dài.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, một người đàn ông ngồi phía sau bàn cung kính chào hỏi: “Xin chào Hứa thiếu gia.”

Hứa An Ca lịch sự cúi đầu với anh ta: “Xin chào, giám đốc Hà.”

Sau đó, anh giới thiệu với hai người: “Giám đốc Hà, vị này là Vệ Ngấn. Vệ Ngấn vị này là giám đốc công vụ của Hứa thị - Hà Nghị.”

“Xin chào Vệ tiểu thư.” Người đàn ông khẽ cười, chào hỏi lịch sự.

“Chào anh.” Vệ Ngấn đáp lại nhẹ nhàng.

“Giám đốc Hà, thời gian tới rồi.” người thư ký bên cạnh nhắc nhở một câu.

“Được.” Hà Nghị gật đầu, thư ký ra hiệu cho tất cả các phóng viên hãy yên lặng lại, sau khi ngồi xuống anh ta mới lên tiếng: “Buổi họp báo lần này Hứa thị muốn làm rõ về buổi công bố sản phẩm thiết kế mới lần trước, về những tác phẩm thiết kế của Vệ tiểu thư. Tôi tin là các vị ở đây đều biết tới nhà thiết kế trẻ tuổi Vệ Ngấn, cô ấy có thể giải đáp thắc mắc của các vị ngay tại đây.”

Dứt lời, anh ta hướng ánh nhìn về phía Vệ Ngấn, Vệ Ngấn lập tức hiểu ý, cô tiếp lời, nói khẳng định: “Không sai, sản phẩm trong buổi công bố lần trước đúng là được chính tay tôi thiết kế.”

“Vệ tiểu thư, vậy thì tại sao lần đó cô đột nhiên vắng mặt trong buổi lễ công bố?” có phóng viên lập tức biết rồi còn cố tình hỏi.

Bởi khi trước khi vào hội trường đã có quy định không hỏi về vấn đề riêng tư, chỉ hỏi công việc vì thế phóng viên cũng chỉ có thể hỏi như vậy.

“Việc riêng không tiện nói ra.” Vệ Ngấn lập tức đáp lại.

“Vệ Ngấn vì việc riêng mà vắng mặt trong buổi công bố, cô không cảm thấy đây là một hành động rất thiếu trách nhiệm à?” phóng viên vẫn không chịu bỏ cuộc.

Sắc mặt Vệ Ngấn lúng túng, còn chưa đợi vô lên tiếng, Hà nghị đột nhiên tiếp lời: “Mọi người đừng vội làm khó Vệ tiểu thư, chỗ chúng tôi đây có một tin tức muốn công bố.”

Lúc này ánh nhìn của phóng viên mới di chuyển từ Vệ Ngấn sang phía Hà Nghị.

“Để tránh sự nghi ngờ của mọi người về thân thế của tiểu thiếu gia Hứa Lạc Lạc, vào ngày hai mươi một tháng này, Hứa An Ca tiên sinh sẽ tổ chức hôn lễ bù với Vệ tiểu thư ở trong nước, đồng thời, Hứa gia sẽ chính thức công khai để tiểu thiếu gia Hứa Lạc Lạc nhận tổ nhận tông.” Hà Nghị công bố đồng dặc.

Khi Vệ Ngấn nghe thấy cô liền giật mình há hốc mồm nhìn Hứa An Ca....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Chi Trích

Hứa An Ca đáp lại sự phản ứng của Vệ Ngấn cũng là một khuôn mặt hết sức ngạc nhiên, dường như anh cũng không hề biết trước về việc này.

Anh từ phía dưới bàn, đưa tay ra nắm lấy tay Vệ Ngấn, dùng ánh mắt như muốn nói với cô: “Đừng lo lắng.”

Chỉ là, sao cô có thể không lo lắng? Mỗi quan hệ của bọn họ vốn đã đủ phức tạp rồi, nếu bây giờ bọn họ đưa tin kết hôn ra cô không tưởng tượng ra được sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói cho cùng, cô vẫn là người hiểu Tần Hàm Dịch, cô lo lắng anh nghe được tin này nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Lời của Hà Nghị đã làm cho đám phóng viên như đàn ong vỡ tổ, rõ ràng quy định là không được nhắc tới việc riêng, bây giờ lại công bố tin tức cá nhân thế này, nhất thời tất cả mọi người đều không hiểu, cuộc họp báo này rốt cuộc mục đích là gì.

“Được rồi, buổi họp báo đến đây kết thúc.” Lúc này Hứa An Ca đứng lên, kéo tay Vệ Ngấn rời khỏi hội trường.

Hà Nghị cũng không quan tâm nhiều lắm tới hành động của anh, anh ta cũng đứng lên, liếc mắt ra hiệu cho bảo an hãy ngăn đám phóng viên lại.

Rất rõ ràng, bảo an của hội trường làm việc rất tốt, những phóng viên đó không một ai là có thể lọt qua tay bọn họ và tiếp cận lại gần Vệ Ngấn và Hứa An Ca.

Ba người vội vàng đi vào thang máy, vừa bước vào Hứa An Ca đã lên tiếng chất vấn: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Rất xin lỗi Hứa thiếu gia, đây là ý của chủ tịch hội đồng quản trị, tôi không tiện nói nhiều.” Thái độ của Hà Nghị rất thờ ơ, không hề có một phản ứng thừa thãi nào trước sự phản ứng phẫn nộ của Hứa An Ca.

Hứa An Ca nhìn anh ta gật đầu lia lịa, đột nhiên gầm lên: “Sao anh lại không biết chứ?”

Hứa An Ca vội vàng kéo tay anh lại, bây giờ cô đang rất đau đầu, cô không hi vọng xảy ra thêm bất cứ chuyện gì nữa.

“An Ca, thôi bỏ đi, có việc gì thì chúng ta quay về từ từ thương lượng.”

Hà Nghị chỉ là giám đốc công quan, chẳng qua là nghe mệnh lệnh người khác, làm khó anh ta thì cũng có được gì!

Lúc này Hứa An Ca mới bình tĩnh lại, rồi, thang máy đột nhiên yên tĩnh tới mức kì lạ.

Cũng may, rất nhanh sau đó, thang máy đã xuống tới tầng hầm.

Ting một tiếng, cửa thang máy mở ra, người đứng trước cửa thang máy làm cho những người ở trong thang máy đều giật mình.

Chỉ thấy Tần Hàm Dịch đứng trước cửa thang máy với khuôn mặt u ám và đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Và lúc này, anh không hề đeo khẩu trang, những vết sẹo chằng chịt trên mặt thực sự rất đáng sợ.

Sau khi đờ người ra, Vệ Ngấn quay đầu sang nói với Hứa An Ca: “Anh ở đây đợi em.”

Hứa An Ca lập tức kéo tay cô lại, anh không hi vọng cô rời xa mình.

Vệ Ngấn nhìn anh khẽ mỉm cười rồi rút tay mình ra khỏi tay anh sau đó bước ra ngoài thang máy.

Tần Hàm Dịch thấy cô đi ra, anh quay người bước đi, cô bèn lặng lẽ đi theo phía sau anh.

Mãi cho tới khi đi tới bên cạnh xe anh, anh dừng bước lại bên phía cạnh ghế lái, anh mở cửa xe ra.

“Lên xe.” Giọng nói anh lạnh lùng, còn mang theo cả sự tức giận nữa.

“Có gì thì nói luôn ở đây đi!” Vệ Ngấn không muốn lên xe, cô chỉ muốn nhanh chóng nói xong và rời khỏi nơi đây.

Cô quay mặt sang một bên, cô không muốn nhìn khuôn mặt đầy vết sẹo của anh, không phải vì cô cảm thấy xấu mà cô chỉ cảm thấy con tim mình đau nhói từng cơn.

Thế nhưng, Tần Hàm Dịch lại cứ hiểu lầm hành động của cô, anh tưởng rằng cô chê anh.

“Có phải đến nhìn anh một cái em cũng không muốn nữa không?” Tần Hàm Dịch tự cười chế giễu, anh không dám để cô nhìn khuôn mặt lại, lại cũng muốn để cô nhìn khuôn mặt anh, bởi vì anh biết cô sẽ phản ứng thế nào.

“Tần Hàm Dịch...” cô quay đầu sang nhìn anh và hỏi anh có phần thất vọng: “Anh cảm thấy em là người như thế à?”

Lời của cô vừa hỏi làm anh nghẹn ngào, nhưng trong lòng lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, anh kiên quyết nói: “Lên xe.”

Vệ Ngăn hiểu tính cách của Tần Hàm Dịch, nếu như cô không lên xe thì anh dù có phải lôi cô cũng làm cho cô lên xe.

Cô không muốn phải đấu tranh vô nghĩa với anh, không phải là cô đang thỏa hiệp với anh chỉ là cô muốn nói rõ ràng với anh, sớm muộn đều phải nói.

Hai người đều lên xe, cô mới mở miệng nói: “Có gì nói luôn trong xe! Em không muốn đi xa.”

Thế nhưng, anh chẳng quan tâm tới lời cô, anh đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi vị trí mà lái ra ngoài.

Cô thở dài một tiếng, nhìn vào gương chiếu hậu cô thấy Hứa An Ca đang chạy đuổi theo, cô nheo mày lại, lấy điện thoại của mình ra gọi cho Hứa An Ca.

“Tiểu Ngăn, anh ta đưa em đi đâu đấy?” Hứa An Ca hỏi kích động.

“An Ca, anh cứ bận việc của anh trước đi! Đợi em với anh ấy nói chuyện xong sẽ lại nói tới chuyện của chúng ta.” Vệ Ngăn bình tĩnh nói với Hứa An Ca.

“Được.” Hứa An Ca không biết bản thân mình còn có thể nói gì nữa, chỉ có thể đáp lại một câu đồng ý.

Vậy cứ thế đã nhé. Vệ Ngăn cúp máy, ánh mắt liếc nhìn Tần Hàm Dịch, khuôn mặt anh trầm mặc lái xe, không hề có ý muốn lên tiếng.

Cô cũng không nói gì cả, lặng lẽ ngồi trên ghế của mình.

Chiếc xe được lái rời khỏi Vĩnh Dạ Yên Hỏa, sau khi chạy như bay trên đường cao tốc, cô mới biết anh đưa cô đi đâu.

Căn biệt thự của anh ở vùng ngoại ô, ở đó từng có nhiều hồi ức tươi đẹp của bọn họ.

Chỉ là, mỗi một lần nghĩ tới đều cảm thấy đau lòng....

Đúng như Vệ Ngấn đoán, chiếc xe của Tần Hàm Dịch dừng lại trước cửa của căn biệt thự ở vùng ngoại ô.

Cô đã đi bao lâu thì nơi này để trống bấy lâu.

Anh nhanh chóng bước xuống xe, sau đó mở cửa xe cho cô, nắm lấy tay cô, nhanh chóng bước tới trước cửa, động tác rất thuần thục ấn mật mã khóa, kéo tay cô đi vào trong.

Chỉ là, vào tới trong nhà anh liền bỏ tay cô ra.

Thực ra, anh thực sự muốn chạy tới ôm cô vào lòng.

Thế nhưng, anh đã khắc chế lại mong muốn của mình, anh không muốn có bất kì hành động gì làm tổn thương tới cô.

“Ngồi đi!” anh biểu thị cho cô ngồi xuống, mình thì đi vào bếp, rót hai cốc nước lọc, đặt xuống trước mặt cô.

Nơi này giống hệt với lúc cô rời đi, không hề có một chút thay đổi nào, hàng ngày sẽ có người tới dọn dẹp quét tước, dường như nơi này vẫn luôn có người ở vậy.

Anh đi tới ghế sofa ngồi xuống, anh nhìn thẳng vào cô hỏi: “Em thực sự sẽ gả cho anh ấy à?”

“Em không biết tại sao giám đốc công quan của Hứa thị lại đột nhiên tuyên bố tin tức như vậy, em sẽ không tổ chức cái gì mà gọi là hôn lễ với anh ấy, ít nhất là trong lúc này.” Vệ Ngấn nhìn vào mắt anh, nói với ngữ khí kiên định.

“Vậy Lạc Lạc thì sao? Nó là con trai anh.” miệng Tần Hàm Dịch như thể có muối, anh gầm lên, anh sợ phóng viên làm phiền tới cuộc sống của hai mẹ con cô, không biết anh đã phải dùng bao nhiêu công sức mới làm cho tin tức đó lắng xuống. Thế nhưng, cuối cùng con trai anh lại được quy về là người của Hứa gia, chẳng phải là điều rất nực cười à?

“Anh cảm thấy em sẽ đồng ý để Tiểu Lạc Lạc tham gia vào những trường hợp công khai thế à?” con tim Vệ Ngấn đau nhói khi anh gầm lên, bởi vì cô cảm thấy, anh thực sự không hề hiểu cô một chút nào.

Lúc này Tần Hàm Dịch mới ý thức được thái độ của mình, đúng là rất có vấn đề, anh hít thở sâu một hơi, đưa tay lên ôm mặt rồi nói: “Anh xin lỗi, Dĩ Muội, anh đã quá nóng vội.”

“Không sao.” Vệ Ngấn dừng lại vài giây làm dịu bớt nỗi đau trong lòng rồi mới nói: “Nhưng, em bắt buộc phải nói với anh, Tiểu Lạc Lạc coi Hứa An Ca như cha đẻ của nó, và anh ấy cũng thật lòng đối tốt với Lạc lạc, không muốn Lạc Lạc thất vọng. Với tư cách là một người mẹ, em chỉ muốn làm cho con mình được hạnh phúc.”

“Vậy em thì sao? Lẽ nào em không có hạnh phúc mà em muốn à?” tới bây giờ anh vẫn tin rằng người mà cô yêu trong lòng luôn là anh, chưa từng thay đổi, thế nhưng giữa bọn họ tại sao lại tới nước thế này?

“Ha ha!” Vệ Ngấn khẽ cười, hỏi lại anh: “Hạnh phúc của em à?”

Hạnh phúc của cô chẳng phải là đã bị vỡ vụn trong tay của anh rồi sao?

Cô thực sự không có gan để thử một lần nữa, cô chỉ là một cô gái bình thường, cô cũng sợ sẽ bị tổn thương.

“Dĩ Muội....” Tần Hàm Dịch muốn đưa tay ra kéo tay Vệ Ngấn nhưng lại bị cô né đi.

“Hạnh phúc của em em sớm đã không còn dám ước ao nữa rồi, còn Tiểu Lạc Lạc đối với em mà nói thì đó là điều ấm áp duy nhất của em.” ánh mắt Vệ Ngấn trở nên mơ màng – đó là biểu hiện của mình sau khi quá đau đớn rồi.

“Vậy em có định rời đi cùng anh ta không? Chuẩn bị đi đâu?” anh biết, lần trước bọn họ ra sân bay là chuẩn bị rời đi.

Anh đã biết rồi mà còn cố tình hỏi, điều này chẳng khác nào đang tự sát muối vào vết thương của mình.

“Đi Vân Nam.” Vệ Ngấn trả lời không chút che giấu.

Vệ Ngấn vừa nhắc tới Vân Nam, Tần Hàm Dịch bèn nhớ tới việc trong những năm vừa qua Hứa An Ca luôn ở bên cạnh hai mẹ con cô khi ở Vân Nam. Nếu cứ tiếp tục thế này anh sẽ phát điên lên mất.

“Em muốn Tiểu Lạc Lạc được lớn lên trong một môi trường đơn giản, ở đây, cuộc sống của chúng ta quá phức tạp, em không muốn nó còn nhỏ như thế mà hàng ngày đều trở thành tâm điểm chú ý của phóng viên báo chí. Hơn nữa, em cũng không muốn có một ngày nó đi học tiểu học, bạn bè có sẽ cười nhạo vào thân phận nó.” Vệ Ngấn nói ra hàng loạt những mặt lợi hại, hi vọng anh có thể vì bảo vệ và tình yêu đối với Tiểu Lạc Lạc mà rút lui, tạm thời bước ra khỏi cuộc sống của hai mẹ con cô.

Tần Hàm Dịch nhất thời bị lời nói của Vệ Ngấn mà anh cứng họng lại. Đúng thế, anh cũng không hi vọng Tiểu Lạc Lạc phải sống trong cuộc sống phức tạp này, anh cũng hi vọng con trai anh có thể lớn lên vui vẻ trong một môi trường hòa thuận và yên bình.

Thế nhưng, lẽ nào anh lại phải buông tay như vậy sao? Không, anh không thể.

“Dĩ Muội, anh đã đồng ý với em đưa hai mẹ con em đi Mỹ, em quên rồi sao?” Tần Hàm Dịch vội vàng hỏi cô.

“Tần Hàm Dịch.” Vệ Ngấn trong lòng thở dài một tiếng, cô kìm nén tâm trạng phức tạp trong lòng, cô nói với anh ngữ khí rất nhẹ nhàng: “Nếu anh muốn tốt cho Tiểu Lạc Lạc thì tạm thời đừng làm phiền tới cuộc sống của nó, đợi tới khi nó lớn hơn một chút, em sẽ nói với nó, anh chính là ba nó.”

Lời nói của Vệ Ngấn làm cho con tim của Tần Hàm Dịch vỡ làm trăm mảnh và rơi xuống vực đá.

Cái gì mà muốn tốt cho Tiểu Lạc Lạc thì tạm thời đừng làm phiền tới cuộc sống của nó? Anh là ba của Tiểu Lạc Lạc mà! lẽ nào, để anh cứ phải trừng mắt lên nhìn con trai anh gọi người khác là ba?

Còn nữa, đợi Tiểu Lạc Lạc lớn lên tí nữa sẽ nói cho nó biết anh là ba nó, đợi tới khi nào thì nó mới đủ lớn? Lẽ nào, đợi tới khi Tiểu Lạc Lạc trưởng thành, trở thành đứa hiểu chuyện rồi?

Không, không được, anh không thể đợi, mất đi con trai, chẳng khác nào anh mãi mãi mất đi Dĩ Muội, anh không muốn dễ dàng buông tay như thế.

Cho dù, cô sẽ nói anh ích kỷ, anh cũng không muốn dễ dàng buông tay.

Nếu, cô cố chấp vẫn đi Vân Nam, anh cũng sẽ không ngăn cô lại nhưng anh nhất định sẽ đi theo cô.

“Lớn hơn một chút là khi nào?” Tần Hàm Dịch nói ra suy nghĩ trong lòng mình với Vệ Ngấn, anh muốn cô tự mình nói ra suy nghĩ trong lòng cô.

“.....” Vệ Ngấn do dự một lát rồi mới miễn cưỡng đáp lại: “Đợi tới khi nó có thể hiểu những việc thế này!”

“Ha ha!” Tần Hàm Dịch bật cười tự chế giễu: “Sự việc phức tạp thế này, sợ rằng phải đợi tới khi nó đi học đại học?”

Sắc mặt Vệ Ngấn hơi có phần lúng túng, câu nói của Tần Hàm Dịch làm cô cảm thấy chột dạ, cô đúng là chưa từng nghĩ khi nào sẽ để Tiểu Lạc Lạc biết về tất cả những điều này....

Cô chỉ nghĩ, đợi tới khi nó hiểu chuyện rồi thì cô sẽ nói cho nó biết.

Thế nhưng, hiểu chuyện là khi nào?

“Bất luận thế nào, lẽ nào anh nhẫn tâm để Tiểu Lạc Lạc bây giờ đối mặt với hiện thực sao?” nếu đã không trả lời được thì hãy hỏi ngược lại!

“Anh có thể làm Hứa An Ca, không để Tiểu Lạc Lạc phải đối mặt với hiện thực.” anh nói cho cô về suy nghĩ của mình, chỉ vì muốn giữ cô lại, thậm chí ngay đến cả sự tôn nghiêm của đàn ông anh cũng đã quên đi rồi.

Trải qua sự sống chết bao nhiêu lần anh đã đều vượt qua, một điều duy nhất anh không thể chấp nhận được đó là đánh mất cô một lần nữa.

Thế nhưng, anh không biết, mặc kệ anh nỗ lực bao nhiêu thì cô cũng sẽ không thử một lần nữa, cô sợ lần ly biệt tiếp theo sẽ làm cho cô không sống nổi.....

“Tần Hàm Dịch, anh không phải là Hứa An Ca thì tại sao anh phải làm Hứa An Ca?” con tim Vệ Ngấn rất đau, cô biết, anh có thể đưa ra sự nhượng bộ như vậy thì thật sự không dễ dàng chút nào, anh đã phải từ bỏ sự tôn nghiêm của mình ra sao.

Thế nhưng, cô không dám để bản thân mình động lòng một lần nữa, cô sợ có một ngày, anh sẽ dùng ánh mắt đầy sự thù hận để nhìn cô, nói rằng cả đời này sẽ không tha thứ cho một kẻ lừa đảo như cô.

Lần trước, cô đã cố tình muốn che giấu đi, thế nhưng cuối cùng ông trời vẫn không để cho bọn họ ở bên nhau, có lẽ đây chính là báo ứng.

“Nó là con trai anh, em bảo anh phải làm sao khi phải nghe nó gọi người đàn ông khác là ba?” Tần Hàm Dịch bực dọc gầm lên.

Rốt cuộc anh phải làm thế nào, cô mới động lòng? Lẽ nào, con tim cô lại thực sự sắt đá như vậy?

“Em xin lỗi.”

Thân làm mẹ, cô đương nhiên hiểu nỗi đau của người làm cha như Tần Hàm Dịch, nhưng cô cũng không giúp nổi anh điều gì, chỉ có thể nói một câu xin lỗi với anh.

“Tần Hàm Dịch, em xin lỗi.” Vệ Ngấn đau khổ nhắm mắt lại, đầu óc cô suy nghĩ rất nhiều nhưng chỉ có thể nói ra một câu đó thôi.

Cho dù anh đã phụ cô cô cũng vẫn hiểu được tâm trạng và sự đau khổ của anh lúc này.

“Dĩ Muội, khi em để cho Tiểu Lạc Lạc gọi Hứa An Ca là ba em chưa từng nghĩ tới anh à? Rốt cuộc anh được coi là gì? Lẽ nào, tình cảm của em đối với anh nó nhạt tới mức vừa quay người bước đi là đã quên rồi à?” lúc này Tần Hàm Dịch đang quá kích động mà nhất thời anh đã nói ra những lời dường như bộc phát.

Thực ra, trong lòng anh không hề trách cô, anh biết đó đều là lỗi của bản thân mình.

Nhưng, con người khi đã quá đau thì sẽ giống như một cái gai nhọn.

Vệ Ngấn nghe lời chỉ trích của Tần Hàm Dịch, con tim cô như bị ai đó bóp nẹt lại.

Thế nào được gọi là tình cảm của cô nhạt tới mức quay người bước đi là quên rồi?

Vậy thì có ai biết được rằng cô đã sinh Tiểu Lạc Lạc ra khi con tim cô bị tổn thương thế nào?

Lẽ nào, anh quên rồi, năm năm trước và năm năm sau, rốt cuộc cô đã phải chịu những tổn thương thế nào?

Vệ Ngấn đột nhiên đứng lên, cầm cốc nước trên bàn hất vào mặt anh.

“Tần Hàm Dịch, anh là một kẻ phản bội tình cảm, không có tư cách gì để đánh giá tình cảm của em.” Vệ Ngấn bị lời nói của Tần Hàm Dịch làm cho tức giận, cô trừng mắt lên nhìn anh, khi đồng dục nói ra câu nói đó, điện thoại của Vệ Ngấn đột nhiên đổ chuông.

Cô cầm lấy điện thoại vẫn trong trạng thái tức giận, vốn tưởng rằng là Hứa An Ca gọi cho mình, nhưng tới khi nhìn vào màn hình điện thoại cô liền đơ người ra.

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Vu Cáo

Tần Hàm Dịch thấy sắc mặt Vệ Ngấn có phần thay đổi, anh cũng chẳng muốn tranh cãi với cô thêm nữa, anh đưa tay vuốt nước trên mặt xuống và hỏi: “Điện thoại của ai đấy?”

Lúc này Vệ Ngấn trong lòng vẫn còn đang tức, làm gì có tâm trạng mà để ý tới anh, liếc nhìn anh một cái rồi cô bắt máy.

“A lô ạ!”

“Xin chào Vệ tiểu thư, tôi là cha của Hứa An Ca.” Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói mạnh mẽ và dứt khoát.

“.....” Vệ Ngấn có chút do dự, rồi cô chào lịch sự: “Cháu chào bác trai.”

“Vệ tiểu thư, tôi không muốn lãng phí thời gian nữa, có lời này tôi muốn nói thẳng.” Cha Hứa An Ca nói vẻ trầm mặc.

“Vâng, có gì bác trai cứ nói ạ!” con tim Vệ Ngấn dần dần trùng xuống, trong lòng bắt đầu có dự cảm chẳng lành.

“Chắc là An Ca chưa nói với Vệ tiểu thư việc thiết kế mới của cô bị nghi là đi lấy trộm của người khác.” Cha Hứa An Ca lên tiếng như ném một quả lựu đạn vào tai Vệ Ngấn.

“Sao lại có sự việc như vậy được ạ?” Vệ Ngấn thực sự không dám tin vào tai mình, những bản thiết kế đó đều do dự tay cô vẽ từng nét một, sao lại bị nghi ngờ là đánh cắp?

“Một nhà thiết kế trẻ, trước hôm cô công bố sản phẩm thiết kế mới đã dùng bản thiết kế này gửi bản thảo lên công ty chúng tôi. Chỉ là, vì là bản thiết kế của người mới vì thế tôi cũng không để ý. Vào sáng ngày hôm nay, giám đốc bộ phận thiết kế đã đem những bản thiết kế đó tới phòng làm việc của tôi, lúc này tôi mới biết thiết kế của hai người giống nhau tới tám chín phần.” Cha Hứa An Ca nói ngắn gọn sự việc cho Vệ Ngấn nghe.

“Bất luận bác có tin chấy hay không cháu đều muốn nói cháu không hề đánh cắp bản thiết kế của bất kì người nào, thiết kế của cháu đều là do tự tay cháu vẽ ra.” Vệ Ngấn biết bản thân mình có thanh minh thế nào thì cũng không có cách nào rửa sạch tội danh này.

“Tôi tin cô cũng không có tác dụng gì, bây giờ những người khác trong công ty đã biết được việc này, muốn kiện cô vi phạm hợp đồng, sau đó dùng người mới, như vậy công ty có thể thành công trong việc xóa đi đàm tiếu lại vừa có thể tiết kiệm một số tiền lớn.”

“Vậy ý của bác trai là sao ạ?” Vệ Ngấn hiểu, lúc này, cô không cần nói gì nhiều, người này đã gọi điện tới cho cô, thì nhất định có cách giải quyết, chỉ xem cái yêu cầu đó cô có thể đồng ý không mà thôi.

“Tôi yêu cầu cô lập tức tổ chức hôn lễ với An Ca, tới lúc đó cô là người của Hứa gia rồi, đương nhiên không có ai dám động vào cô nữa. Động vào cô tức là làm cho cổ phiếu của Hứa thị rơi vào trạng thái bấp bênh.” Cha Hứa An Ca vòng vo một lượt, cuối cùng cũng nói vào vấn đề chính.

Vệ Ngấn ít nhiều cũng đoán ra cha Hứa An Ca gọi điện thoại tới là vì việc này.

“Nếu cháu không đồng ý thì sao ạ?” cô khẽ cười hỏi lại.

“Nếu cô không đồng ý, vậy thì rất xin lỗi, cho dù An Ca muốn bảo vệ cô thì tôi cũng sẽ đặt lợi ích công ty lên hàng đầu.” Cha Hứa An Ca nói với

giọng thờ ơ nhưng trong đó cũng có sự kiên quyết.

“Bác trai, cháu cảm thấy bác chắc là cũng không thích gì cháu.” Cô chẳng phải là thiên kim tiểu thư gì cả, Hứa gia chịu đón nhận cô nói cho cùng là cũng là coi trọng cô rồi, thế nhưng cô không hiểu, vì sao cha Hứa An Ca lại ép cô đồng ý việc hôn sự này.

“Tôi không thích cô nhưng An Ca thích cô, nếu tôi làm cho cô thân bại danh liệt tôi sợ rằng cả đời này nó sẽ không tha thứ cho người cha như tôi. Vì thế, hôm nay dù cả hai đã không đồng ý nhưng tôi vẫn để cho giám đốc Hà tuyên bố tin tức về hôn lễ của hai người. Tôi tin cô là một cô gái thông tình đạt lý, An Ca đối xử với cô thế nào cô cũng biết, chắc cô cũng không làm cho Hứa gia phải khó xử, đúng không?” cha Hứa An Ca nói lời không cho Vệ Ngấn còn có khe hở nào để từ chối.

“Bác trai, lời của bác cháu hiểu ạ, cháu suy nghĩ kỹ rồi sẽ trả lời bác.” Vệ Ngấn cố bình tĩnh để trả lời.

“Được, vậy cô bận việc của cô đi! Tôi không làm phiền cô nữa.” Cha Hứa An Ca dứt lời liền cúp máy.

Vệ Ngấn bỏ chiếc điện thoại ra khỏi tai, ngay đó Tần Hàm Dịch liền xông lại gần cô.

“Tiểu Ngấn, cha của Hứa An Ca tìm em làm gì? Ông ta uy hiếp em có phải không?” Tần Hàm Dịch là một người thông minh! Tuy không nghe được cuộc hội thoại nói gì nhưng anh cũng đoán ra tình hình sự việc.

“Không cần anh quản, nếu như anh không còn gì để nói thì em đi trước đây.” Vệ Ngấn không muốn nói nhiều, cô lạnh lùng nhìn anh.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?” Tần Hàm Dịch đặt tay lên vai cô, lắc lắc người cô hỏi như thể anh đang cuống lắm rồi.

Anh thực sự tức giận rồi, bởi vì anh biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, bằng không sắc mặt cô đã không khó coi tới thế.

Tuy cô cũng là người thông minh nhưng sao có thể là đối thủ của cha Hứa An Ca – người đã từng bao năm lăn lộn trên thương trường.

Cô sợ cô bị lừa, hồ đồ đến mức bị bán đi rồi mà còn giúp người ta đếm tiền.

“Tần Hàm Dịch, đây là việc riêng của em, em không cần anh quản.” Ánh mắt Vệ Ngấn càng trở nên phẫn nộ, sống mũi cô bắt đầu cay sè đi.

Trong lòng cô thực sự đang cảm thấy rất tủi thân, cha Hứa An Ca ép cô, đang uy hiếp cô, không phải cô không nghe ra.

Cô không thể để cho bản thân mình thân bại danh liệt, không phải là cô coi trọng danh lợi mà nếu cô xảy ra chuyện gì thì Tần lão phu nhân nhất định sẽ tranh quyền nuôi dưỡng Tiểu Lạc Lạc với cô.

Một người mẹ không thành thực, tòa án nhất định sẽ không cho cô quyền nuôi đứa trẻ.

Cô có thể chịu cảnh bị người đời mắng nhiếc nhưng cô không thể mất đi Tiểu Lạc Lạc được.

Thế nhưng, bây giờ cô phải làm thế nào? Việc đánh cắp là việc khó mà làm rõ chỉ thông qua lời nói.

“Em là vợ anh, việc của anh làm sao anh có thể không quản.” Tần Hàm Dịch lại vừa tức vừa sợ gầm lên với cô.

“Em không phải, chẳng phải anh đã chọn Hạ Lam à? chẳng phải anh đã quyết định kết hôn với cô ấy à?” Vệ Ngấn vùng vẫy ra không được cô bèn giơ tay lên đánh anh, cú đấm của cô vào ngực anh không hề nhẹ.

“Không, từ trước tới nay đều không phải, vị trí Tần thái thái từ trước tới giờ chỉ thuộc về một mình em.” Tần Hàm Dịch để mặc cho cô đánh, dường như nó không có chút ảnh hưởng nào tới anh.

Bàn tay Vệ Ngấn đánh vào ngực anh đột nhiên dừng lại, cô không ngờ anh lại nói như vậy.

“Dĩ Muội, em đừng chịu đựng một mình nữa, cho dù em vẫn còn hận anh thì hãy để cho anh giúp em có được không?” Tần Hàm Dịch thấy cô bình tĩnh lại anh liền hạ giọng nói nhẹ nhàng thương lượng với cô.

“Em không muốn có quan hệ gì với anh nữa, em sợ em sẽ không sống nổi, con tim em mệt mỏi lắm rồi, đau lắm rồi...” trong lúc Vệ Ngấn nói cô chỉ cảm thấy con tim mình đang run lên đau đớn, thực sự không còn đủ dũng khí nữa.

“Dĩ Muội, anh sẽ không làm em đau nữa, anh sẽ không đâu.” Tần Hàm Dịch kéo cô ôm chặt vào lòng, cả đời này anh đều không muốn bỏ cô ra.

“Bỏ ra, anh không biết gì cả, anh dựa vào cái gì mà khẳng định như thế...” cô vùng vẫy ở trong lòng anh, cô sợ anh ấm áp quá, cô sợ rằng con tim cô sẽ ghi nhớ cảm giác quen thuộc này.

“Dĩ Muội, vậy thì hãy giống như em và Lam Dư Khê, chỉ coi anh là bạn có được không?” anh biết, cô đã quá đau lòng, vết thương của cô quá sâu, nhất thời không có cách nào đón nhận anh được, vì thế, anh không dám giải thích, không dám nói nhiều, chỉ muốn tìm một lí do để ở lại bên cạnh cô, giúp cô vượt qua khó khăn ở phía trước.

Thực ra, anh có thể nhượng bộ thế này chẳng qua cũng là vì anh có sự tự tin, anh biết người cô yêu trong lòng từ trước tới nay vẫn là anh chưa từng thay đổi.

Và việc mở được nút thắt trong lòng cô nhất định không phải chỉ là việc ngày một ngày hai, vì thế anh sẽ không nóng vội.

Tần Hàm Dịch vẫn là người hiểu Vệ Ngấn, anh không nói tới tình yêu, anh xuất phát điểm làm bạn bè, như vậy sẽ khiến cô có thể dễ dàng đón nhận. Cô ngừng vùng vẫy, khi cô ngẩng đầu lên từ lòng anh, khuôn mặt cô đã đầm nước mắt.

“Cha Hứa An Ca nói, mấy ngày trước bộ phận thiết kế của bọn họ phát hiện một bản thiết kế của một nhà thiết kế mới được nộp lên trước em, thiết kế của em bị nghi ngờ là đánh cắp, người của Hứa thị muốn bóc trần sự việc này và dùng người mới, cáo em đánh cắp, vi phạm hợp đồng.” Cô vừa nói giọng vừa run lên kích động, cô nắm chặt lấy cổ áo anh: “Tần Hàm Dịch, em không thể thân bại danh liệt, nếu như em chẳng còn gì thì bà nội anh sẽ cướp Tiểu Lạc Lạc mất.”

“Dĩ Muội, em nghe anh nói, chỉ cần có anh ở đây thì sẽ không có ai có thể cướp Tiểu Lạc Lạc, cũng không ai có thể vu oan cho em đánh cắp bản thiết kế cả.” Tần Hàm Dịch ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô, đi tới bên ghế sofa ngồi xuống, một tay anh vạt lên vai cô, một tay kia lau đi nước mắt trên má cô: “Đừng khóc nữa, chỉ cần có anh ở đây thì bất cứ việc gì đều có thể giải quyết.”

Chỉ một câu nói mà con tim Vệ Ngấn dường như đã an yên hơn rất nhiều.

Cô nhìn anh chăm chăm, trong ánh mắt là một sự dựa dẫm, tin tưởng mà không từ nào có thể diễn tả được.

Tần Hàm Dịch khẽ cười, khẽ đặt hai tay lên má cô: “Nhìn ánh mắt em thế này anh có một ảo giác dường như dung nhan anh vẫn chưa bị hủy hoại.”

Đa phần mọi người nhìn thấy khuôn mặt xấu xí đáng sợ này của anh đều để lộ ra nét biểu cảm chán ghét.

Kể cả là một số ít những người thân, bạn bè sau khi nhìn thấy cũng tỏ vẻ thương hại anh chứ không như cô lúc này.

Nếu đây không phải là yêu thì thế nào mới là yêu?

Thực ra, nỗi khổ của cô anh đều hiểu. Chỉ là, anh là một người đàn ông, anh không có cách nào nhẫn nhịn được nhìn cô và Hứa An Ca ở bên nhau.

“Khi đó nhất định là rất đau đúng không?” cô đưa tay lên, sờ vào khuôn mặt lồi lõm chẳng chịt những vết sẹo của anh, cùng với việc bàn tay di chuyển, con tim cô càng lúc càng đau.

“Không đau.” Anh lắc đầu, anh nắm lấy tay cô: “Chỉ nhớ em thôi, từ lúc hôn mê tới lúc tỉnh lại đều rất nhớ em.”

“Vậy tại sao anh không gọi điện thoại cho em?”

Nếu như anh sớm nói với cô thì cô nhất định sẽ đợi anh, cũng sẽ không trách anh như bây giờ, không dám đón nhận anh.

“Khi anh tỉnh lại thì Hứa An Ca đã quay về trong cuộc sống của em và Tiểu Lạc Lạc rồi. Hơn nữa, anh cũng không muốn dùng khuôn mặt này để đối diện với em, anh có thể không để ý việc bị thiên hạ cười chê nhưng anh không muốn để em đau lòng, anh cứ nghĩ Lam Lam rất nhanh sẽ nghĩ thông suốt, sẽ không muốn ở bên một người xấu xí như anh thế này. Tới lúc đó anh có thể phẫu thuật thẩm mỹ nhìn giống Hứa An Ca một chút, sau đó đưa em và Tiểu Lạc Lạc rời khỏi nơi đây, không ai có thể làm phiền tới cuộc sống của chúng ta nữa. Thế nhưng, tưởng tượng thì lúc nào cũng đẹp đẽ hơn hiện thực, anh không ngờ Lam Lam lại điên cuồng như vậy.”

Tần Hàm Dịch cười đau khổ, anh tưởng rằng mọi chuyện có thể diễn ra như suy nghĩ của anh nhưng cuối cùng thì hoàn toàn ngược lại.

Có điều, bây giờ anh đã quay về rồi, nếu không anh không có cách nào tưởng tượng được, dưới sự ép buộc của cha Hứa An Ca thì cô sẽ buồn như thế nào.

“Phẫu thuật mặt giống với Hứa An Ca anh không cảm thấy tủi thân à?” hai mắt cô lại một lần nữa đỏ lên, cô cảm thấy buồn thay cho anh, cô biết anh rất để ý tới sự tồn tại của Hứa An Ca, thế nhưng nếu sau này mỗi ngày soi gương nhìn thấy đều là khuôn mặt đó thì anh làm sao mà bình tĩnh được?

“Chỉ cần em và Tiểu Lạc Lạc hạnh phúc thì bảo anh làm gì anh cũng đồng ý. Hơn nữa, vốn là lỗi của anh anh chịu trách nhiệm cũng là điều nên làm.” Tần Hàm Dịch cảm thấy thật nhẹ nhõm, có thể nói với cô nhiều điều thật lòng của anh thế này anh cảm thấy thật thoải mái.

“Tần Hàm Dịch, anh là đồ ngốc, tại sao phải nói với em những điều này? Em không muốn ở bên anh nữa, tại sao không thể buông tay em?” cô tưởng rằng cô đã có thể miễn dịch với những lời nói thế này, dù sao thì Lam Dư Khê cũng đã nói với cô rồi.

Thês nhưng, hóa ra Lam Dư Khê nói và việc tự anh nói ra lại khác nhau nhiều tới thế.

“Dĩ Muội, kể cả là tới cuối cùng em vẫn không thể ở bên anh thì những lời này anh cũng phải nói với em. Bởi vì anh muốn để cho em biết, từ đầu tới cuối anh đều yêu em, chưa từng thay đổi. Anh không muốn chúng ta không còn tự tin để yêu mà chỉ còn khả năng để hận.” Anh nói với cô lời nói từ tận đáy lòng mình, đây là điều hiếm có trước đây của bọn họ.

Trải qua một lần sống chết, sau khi biết được một số chân tướng, rất nhiều sự việc đối với anh mà nói thì đã không còn làm gì nữa rồi.

Ví dụ, Tần thị, mắt nhìn bà và mẹ đấu đá nhau người sống kẻ chết, Tần phu nhân bảo anh quay trở về Tần thị nhưng anh vẫn không chịu.

Cứ để cho bọn họ tranh đi! Anh thắng thì Tần thị là của người đó, anh thực sự mệt rồi, anh không muốn tham gia vào việc tranh đấu đó nữa.

Nhưng, cho dù anh chẳng còn quan tâm tới việc gì nữa nhưng anh vẫn không có cách nào để không quản cô, không gặp cô.

Đời này kiếp này anh chỉ muốn cùng cô và Tiểu Lạc Lạc – cả nhà ba người sống một cuộc sống đơn giản hạnh phúc thôi....

Cô ghen ngào, miệng cô mấp máy nhưng không thành tiếng, cô nhìn anh, nước mắt chảy ra càng nhiều hơn, dường như nước mắt những lúc cô gồng mình kìm nén lại lúc này đều được đẩy hết ra.

Bàn tay anh khẽ đặt lên vai cô, một tay vuốt mái tóc cô, anh muốn làm dịu đi sự đau đớn, sự bất an của cô.....

Cô ngã vào lòng anh khóc nức nở, khóc tới nỗi nước mắt không còn nữa, khóc nấc lên rồi mới dừng lại.

“Không khóc nữa à?” anh cười bất lực, cúi đầu xuống nhìn cô, khi anh nói, hơi thở của anh còn phả cả vào mặt cô.

Lúc này cô đã khôi phục lí trí cô mới chú ý thấy sự gần gũi của ahia người, cô liền lùi về phía sau, thoát khỏi cái ôm ấm áp của anh.

Lần này anh cũng không ngăn cô lại, dù sao thì anh cũng đang có việc muốn bàn với cô, hai người cứ ôm lấy nhau cũng không tiện để nói.

Anh nhìn cô cúi đầu như thể một cô vợ nhỏ đang thẹn thùng, trong lòng anh cảm thấy thật ngọt ngào, còn có thể nhìn thấy cô thế này, thật tốt biết bao.

Nếu như không phải là còn có việc đợi bọn họ giải quyết thì lúc này anh thực sự muốn đẩy cô xuống, cùng cô vui vẻ để thỏa lòng khao khát bao lâu nay.

“Nói xem việc Hứa thị vu cáo em đánh cắp bản thiết kế là như thế nào?” lúc này nét mặt anh rất nghiêm túc hỏi cô.

“Chẳng phải lúc nãy em đã nói rồi à!” cô hơi chau mày lại, dừng lại vài giây nhìn Tần Hàm Dịch: “Anh đừng nói khó nghe như thế, Hứa thị chắc là không vu cáo em đâu, có thể chỉ là người mới đó có phong cách thiết kế rất giống với em mà thôi.”

“Diệp Dĩ Muội, em thực sự vẫn tưởng rằng ai cũng là người tốt đấy à?” Tần Hàm Dịch lạnh lùng nói chế giễu.

“Anh không phải.” Vệ Ngấn bất mãn cãi lại.

“.....” Tần Hàm Dịch thở phào ra một hơi, cuối cùng quyết định không tranh cãi với cô nữa: “Hứa thị không kiện em đánh cắp bản thiết kế với điều kiện là gì?”

Lúc này cô chỉ có thể tin tưởng Tần Hàm Dịch thôi, cũng chỉ có Tần Hàm Dịch mới có thể giúp cô.

“Em muốn để bảo vệ danh tiếng nên sẽ đồng ý với ông ta?” Giọng nói Tần Hàm Dịch càng lúc càng lạnh lùng, trong ánh mắt ánh lên sự phẫn nộ.

“Nếu như em muốn đồng ý thì em còn cần anh giúp à?” Vệ Ngấn phẫn nộ gầm lên, cô cảm thấy vấn đề anh hỏi thực sự như thể anh chẳng suy nghĩ vậy.

Cô gầm lên với anh như vậy nhưng anh lại cảm thấy thoải mái trong lòng.

Sau đó, anh mới nói ra lời muốn nói: “Em không cảm thấy những sự việc này xảy đến rất trùng hợp à, giống như thể có người đã lên kế hoạch sắp xếp vậy?”

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Đầu Thú 1

Vệ Ngấn không giống với Tần Hàm Dịch, anh có thể to gan suy đoán nhưng cô thì không thể.

Người của Hứa gia trong lòng cô lương thiện tốt bụng như thế, sao có thể cố ý bàn mưu tính kế với cô chứ?

Vì thế, sau khi giật mình cô lập tức hỏi lại: “Nếu có người định vu oan cho em vậy thì đó là ai?”

Tần Hàm Dịch lúc này chỉ muốn tát cho cô một cái vì câu hỏi của cô, cô tin người Hứa gia như vậy à? cô phải hiểu rằng người của Hứa gia không thể không có liên quan tới việc này.

“Nét mặt đó của anh là thế nào đấy?” Vệ Ngấn nhìn ánh mắt phẫn nộ của Tần Hàm Dịch, cô nheo mày lại hỏi.

“Khi em vẽ những bản thiết kế đó thì chỉ có Hứa An Ca ở bên cạnh em, chẳng lẽ em không hoài nghi anh ta một chút nào à?”

“Không thể nào, An Ca không phải hạng người đó.” Vệ Ngấn nghĩ cũng không nghĩ, cô bèn phủ định sự suy đoán của Tần Hàm Dịch.

Nếu như Hứa An Ca cô cũng không thể tin tưởng vậy thì trên thế giới này thực sự còn có ai xứng đáng để cô tin tưởng nữa.

“Thế ai là hạng người như vậy? anh à?” Tần Hàm Dịch vốn muốn nói chuyện bình tĩnh với cô nhưng thấy cô bảo vệ cho Hứa An Ca như vậy anh đột nhiên lại tức sôi máu lên.

“Tần Hàm Dịch, anh đừng có hỏi những vấn đề vô vị như thế nữa.”
Cô có phần do dự rồi mới gầm lên với anh.

Hai mắt anh nhìn cô không chớp nhưng anh đã kìm nén nuốt nỗi đau vào trong, anh bỏ qua sự không tin tưởng của cô đối với anh, anh nói phân tích: “Bất luận em tin tưởng Hứa An Ca nhiều tới thế nào, cũng chỉ có anh ta nhìn thấy bản thiết kế của em thôi.”

Vệ Ngấn không có cách nào phản bác nữa, bởi vì cô nghe ra lời nói đó của Tần Hàm Dịch không phải nhằm vào Hứa An Ca mà anh chỉ đang nói sự thật.

Anh nói không sai, bất luận cô tin hay không tin, cũng chỉ có Hứa An Ca nhìn thấy bản thiết kế của cô.

“Mà lại trùng hợp như thế, điều kiện của cha anh ta là em gả cho Hứa An Ca. Một người đàn ông, vì để cưới được người phụ nữ mình yêu mà làm những điều này thì có gì kì lạ chứ?” Tần Hàm Dịch thấy cô im lặng anh bèn tiếp tục phân tích.

“An Ca từng nói, anh ấy sẽ không ép em, nếu anh ấy biết sự việc này nhất định sẽ không để cho em đồng ý.” Vệ Ngấn không muốn tin, cô cũng không thể để cho bản thân mình tin Hứa An Ca là như người thế.

Năm năm ở bên cô, trong thời điểm khó khăn nhất anh đều không rời xa cô, những gì mà anh dành cho cô cả đời này cô cũng không trả hết được cho anh.

Cô đối với anh, từ trước tới nay đều là sự cảm kích, không hề có một chút nghi ngờ nào.

Cô tình nguyện tin, thực sự chỉ là trùng hợp, có người vẽ ra những bản thiết kế giống cô còn hơn là tin Hứa An Ca đã sắp xếp mọi chuyện để ép cô gả cho anh.

“Nếu anh nói gì em cũng không chịu tin vậy thì anh cũng không còn gì để nói nữa.” Anh hiểu tâm trạng cô lúc này, nhưng anh vẫn không thể không tức giận, chỉ là cùng với lúc anh tức giận thì anh cũng đã nghĩ ra cách giải quyết trong lòng.

Bây giờ không có bằng chứng cụ thể, mặc kệ anh có nói thế nào thì cô nhất định cũng không chịu nghi ngờ Hứa An Ca.

Xem ra, chắc là phải anh ra tay điều tra trước, đợi có được chứng cứ rồi tính tiếp.

“Vậy em đi trước đây.” Bàn luận tới Hứa An Ca, bầu không khí giữa hai người vừa mới khá hơn được một chút bây giờ đã bị phá hỏng rồi.

“Anh tiễn em.” anh cũng không giữ cô lại, anh biết anh giữ không được và cũng không nỡ giữ, bởi vì ở nhà còn có Tiểu Lạc Lạc đang đợi cô.

“Được.” cô nhìn anh rồi gật đầu, nơi này cách trung tâm thành phố xa quá, cô không muốn giở trò giận dỗi.

Cô đứng lên, anh cũng đứng lên, cùng nhau đi ra cửa, hai người yêu thương nhau sâu nặng bây giờ giống như hai người lạ mà quen.

Anh đi nhanh hơn cô một bước, kéo cửa ra, muốn để cô đi ra trước, chỉ là cô chưa kịp dừng bước lại đã phải chịu một cái tát trời giáng.

Ngay sau đó, ánh đèn từ bốn phía sáng lóa lên và không ngừng tách tách, trước mặt hai người là Hạ Lam và phía sau cô ta là một đám phóng viên.

“Đồ rẻ tiền!”

“Vệ tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại ở cùng với Tần thiếu gia như vậy? rốt cuộc hai người có quan hệ gì?”

Một tiếng rầm vang lên, cánh cửa được đóng lại, cô đã được Tần Hàm Dịch kéo và ôm chặt vào lòng.

Anh ôm lấy cô, cho dù có ngàn vạn lời muốn nói cũng nghẹn hết ở trong cổ họng.

Thực ra, giờ phút đó, anh rất muốn nói, cô là Tần phu nhân, Tần thái thái duy nhất.

Chỉ là, cuối cùng anh vẫn chưa nói, không phải là vì sợ Hạ Lam mà là anh không muốn kéo cô và Tiểu Lạc Lạc vào sự rắc rối.

“Tần Hàm Dịch, anh mở cửa ra, em vì anh mà mất đi một bên chân, vậy mà anh lại ở cùng với con hồ li tinh này, anh không cảm thấy có lỗi với em à?” Hạ Lam gầm lên ở ngoài cửa, dùng lực đập mạnh vào cửa.

Phóng viên là do cô là ta đưa tới, là phóng viên của tạp chí Phong.

“Bỏ em ra.” Vệ Ngấn dùng lực đẩy anh ra, cô nhìn anh với ánh mắt thất vọng, anh sợ Hạ Lam thế cơ à?

Thế nhưng, anh sợ chứ cô không sợ, cô quang minh chính đại, cô sợ cái gì?

Anh không ngờ rằng cô đột nhiên đẩy anh ra, đột nhiên bước chân anh không vững, anh bèn lùi về phía sau vài bước, còn cô lúc này đã đi ra và kéo cánh cửa ra.

Hạ Lam không ngờ cô đột nhiên mở cửa, bàn tay cô ta giơ lên đập cửa lơ lửng trong không trung, cơ thể nhướn về phía trước, thiếu chút nữa thì ngã, may mà Vệ Ngấn đã đỡ lấy cô ta.

Chỉ là, bản tính của cô ta vẫn không thay đổi, vừa mới đứng vững lại đã giơ tay định đánh Vệ Ngấn.

Vệ Ngấn sớm đã đoán cô ta sẽ như vậy, cô liền giơ tay nắm lấy cổ tay cô ra, dùng lực không mạnh lắm hất tay cô ta ra, cô nhìn đám phóng viên trước mặt, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Các người nghe cho rõ đây, tôi và Tần Hàm Dịch không có mối quan hệ gì cả, nếu như các người dám viết linh tinh, tôi nhất định sẽ kiện tạp chí Phong tới lúc đóng cửa thì thôi.”

Dứt lời, Vệ Ngấn nhắc chân bước đi, tấm lưng cô thẳng đứng không hề có chút sợ hãi nào. Tần Hàm Dịch nhìn theo bóng dáng Vệ Ngấn rời đi, ánh mắt anh lạnh lùng liếc nhìn Hạ Lam, trên môi là một nụ cười chế giễu.

“Anh có ý gì?” mặt Hạ Lam cũng sầm xuống hỏi lại anh.

“Lam Lam, em càng làm loạn lên thì càng làm cho anh cảm thấy bất áy náy với em, cho tới bây giờ thì sự áy náy dường như không còn nữa rồi.” Tần Hàm Dịch chưa từng nghĩ, có một ngày, Vệ Ngấn lại nói trước ánh đèn những lời như vậy.

Anh không có cách nào để nhẫn nhịn sự làm loạn vô lý của Hạ Lam nữa, anh càng không có cách nào để nhẫn nhịn sự chỉ trích và làm tổn thương của Hạ Lam đối với Vệ Ngấn.

“Tần Hàm Dịch, anh đừng quên, chân em bị cắt đi là vì anh.” đây là con bài duy nhất của cô ta, nhưng mỗi lần dùng, người bị thương đều là con tim của bản thân mình.

“Anh không quên, cả đời này anh sẽ đều không quên, nhưng Lam Lam, anh sẽ không cưới em đâu, mãi mãi không bao giờ.” Anh kiên quyết nói ra một câu cuối cùng, sau đó nhanh chân bước ra cửa, đi lấy xe và đuổi theo Vệ Ngấn.

Anh không sợ tạp chí Phong sẽ viết gì, bởi vì anh tin, bất luận viết thế nào, thì trên đó cũng sẽ không xuất hiện những tin tức xấu về Diệp Dĩ Muội.

Có những sự việc Hạ Lam không biết, vẫn còn ngốc nghếch cho rằng tạp chí Phong có thể giúp cô ta làm hủy hoại danh tiếng của Diệp Dĩ Muội, nhưng anh biết, tạp chí Phong kể cả là viết về anh và Vệ Ngấn có không hay ho gì thì sẽ không đối xử với Diệp Dĩ Muội như thế.

Kiểu biệt thự ở vùng ngoại ô thế này, rất khó để bắt được xe.

Vì thế, anh đuổi theo không xa liền nhìn thấy Vệ Ngấn đang đi rất nhanh, vừa nhìn đã biết nhất định là cô đang tức giận thì mới bước đi như thế.

“Lên xe.” Anh dừng xe lại bên cạnh cô, nhưng cô liếc nhìn anh cũng chẳng thèm, liền tiếp tục bước về phía trước.

Anh không có cách nào khác, chỉ có thể xuống xe, kéo cô lại.

“Đừng làm loạn nữa, ở đây bắt xe không dễ dàng gì.”

“Ai làm loạn với anh?” Vệ Ngấn hỏi lại nực cười.

“Lên xe, anh đưa em về.”

“Bỏ ra, em không muốn lại bị vị hôn thê của anh đánh, càng không muốn ngày mai được lên trang nhất mặt báo đâu.” Cô muốn thoát khỏi sự khống chế của anh nhưng dù cô có nói gì anh cũng không chịu bỏ cô ra, mà đẩy cô ngồi lên ghế phụ.

Thấy cô lại muốn xuống xe, anh bèn nói: “Nếu như em muốn thấy những phóng viên đó đuổi kịp theo và nhìn thấy chúng ta giằng co nhau trên đường thì em cứ bước xuống xe đi.”

Vệ Ngấn nghe thấy vậy, cô trừng mắt lên nhìn anh một cái, quả thật không còn cố chấp bước xuống xe nữa.

Lúc này anh mới yên tâm đi về phía ghế lái, lên xe và đưa cô rời đi.

Anh biết trong lòng cô vẫn còn đang tức giận nên anh cũng không nói gì, tránh làm cô thêm bực mình.

Trong lòng anh vừa tức vừa đau, thế nhưng tình hình như vậy anh cũng không thể giáng cho Hạ Lam một cái tát để báo thù cho cô.

Vũ Thái Ninh từng cho rằng, hạnh phúc chính là ở bên nhau, là có được nhau.

Giấc mơ mười năm không có khả năng thành hiện thực, bây giờ thành hiện thực rồi.

Thế nhưng cô lại không hề thấy vui vẻ....

Cô biết, Lam Dư Khê cũng không vui vẻ, khi anh ở cùng cô thường rất hay thất thần mất tập trung. Khi nhìn cô cô lại luôn cảm thấy trong mắt anh lại không hề có cô.

Sau khi cô nghe nói Lam Dư Trạch sẽ hoãn lại việc tổ chức hôn lễ, không hiểu sao giờ phút đó trong lòng cô lại có một sự hân hoan kì lạ.

Nhưng, sau đó cô biết nguyên nhân rồi thì con tim lại thấy bất an.

Nghe nói, người muốn hoãn hôn lễ lại là vị hôn thê của Lam Dư Trạch, đó là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, hiếu thắng, cô ta cố chấp muốn anh phải yêu cô ta, rồi cầu hôn cô ta sau đó cô ta mới chịu gả cho Lam Dư Trạch.

Cô ta đã nói như vậy trên một sân khấu nháy, trong một đêm điều này đã trở thành trọng tâm chú ý của toàn thành phố, tất cả các cô gái trong thành phố đều cảm thấy ngưỡng mộ cô ta, mỗi người đều chúc phúc, hi vọng cô ta sớm có thể có được trái tim của Hoàng tử đời mình.

Vũ Thái Ninh nghĩ, chắc là cô độc ác rồi! bởi vì cô không hề hi vọng Lam Dư Trạch sẽ yêu người phụ nữ kia, cô thậm chí còn cảm thấy ghen tỵ với những điều tốt đẹp của người phụ nữ đó.

Kể từ hôm Lam Dư Trạch rời đi, quả thật anh đã giữ đúng lời hứa, không hề xuất hiện trước mặt cô nữa.

Tới ngày hôn sau, Lam Dư Khê liền đi tới căn hộ của cô.

Giây phút chuông cửa vang lên, trong lòng cô lại có chút thấp thỏm, cô sợ anh người đó là Lam Dư Trạch, cô sợ anh sẽ không buông tha cho cô.

Thế nhưng khi cánh cửa được mở ra, nhìn thấy người đứng trước cánh cửa là Lam Dư Khê, cùng với sự ngạc nhiên thì trong lòng cô lại cảm thấy thất vọng – một cảm giác kì lạ khó giải thích.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, Lam Dư Khê đã ôm chặt lấy cô vào lòng, anh khẽ thì thầm bên tai cô: “Thái Ninh, em vẫn còn sống, thật tốt quá....”

Hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang cô, cùng với tiếng nói của anh vang lên bên tai cô, đôi môi cô mấp máy, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không nói ra được....

Ngày hôm đó, anh đưa cô rời khỏi căn hộ cô đã sống mười năm, anh không hỏi gì về quá khứ, cũng không có một câu nào nhắc tới Lam Dư Trạch.

Có rất nhiều lần, cô muốn hỏi anh, rốt cuộc Lam Dư Trạch đã nói gì với anh?

Thế nhưng, cuối cùng cô vẫn không đủ dũng khí để lên tiếng.

Lam Dư Khê đối xử với cô rất tốt, rất nhẹ nhàng ấm áp nhưng lại khách sáo như đối xử với một người khách.

Bọn họ đều biết vấn đề của bọn họ ở đâu, giữa bọn họ không chỉ là ngăn cách mười năm, mà đó còn là anh trai ruột của anh. Nhưng, bọn họ không một ai chủ động mở miệng nói cho rõ, cả hai đều nhẫn nhịn, kìm nén và chờ đợi đối phương....

HÔN NHÂN KHÔNG LỰA CHỌN

Khuyết Danh

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Đầu Thú 2

Bọn họ đều biết vấn đề của bọn họ ở đâu, giữa bọn họ không chỉ là ngăn cách mười năm, mà đó còn là anh trai ruột của anh. Nhưng, bọn họ không một ai chủ động mở miệng nói cho rõ, cả hai đều nhẫn nhịn, kìm nén và chờ đợi đối phương...

Cuối cùng cũng sẽ có một ngày rời xa nhau nhưng bọn họ đều lại không muốn giảm đi sự đau thương, dường như đều đang chờ đợi tới ngày viên ngọc nát tan, một sự kết thúc thật nát xương tan....

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, cô lập tức thu về suy nghĩ mung lung của mình, miệng khẽ nở một nụ cười cứng nhắc, nhanh chân bước tới trước cửa, đón anh trở về.

Cô đã chăm nom cho ngôi nhà này rất tốt, làm hết những điều mà một thái thái mẫu mực nên làm. Nhưng, ngay đến cả cô cũng cảm thấy cô làm thế này giống như là đang diễn kịch hơn.

Lam Dư Khê đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Vũ Thái Ninh đứng trước cửa, anh liền chau mày lại.

Cho dù đã mấy tháng qua đi, thế nhưng anh vẫn không quen với hành động này của cô....

Anh khẽ thờ dài một cái, nhìn cô hồi lâu sau đó mới nói: “Thái Ninh, anh có lời muốn nói với em.”

“Được.” cô trả lời rất bình tĩnh, cô tưởng rằng anh sẽ nói hết ra những suy nghĩ giống như cô.

Và con tim cô liền cảm thấy nhẹ nhõm khi đoán như vậy.

Hai người đi tới bên ghế sofa và ngồi xuống, Lam Dư Khê nhìn về đoạn trang nhẹ nhàng của cô, anh do dự một lát rồi mới nói: “Thái Ninh, anh cả sắp kết hôn rồi.”

Cơ thể cô cứng đờ ra, nụ cười trên miệng liền biến mất, cô hỏi: “Anh ấy cầu hôn cô ấy rồi?”

“Không.” Lam Dư Khê lắc đầu: “Là Y Sa cầu hôn anh ấy. cô ấy nói, cô ấy đã yêu người đàn ông này mất rồi, vì thế cô ấy sẽ không quan tâm tới những cái khác và những điều trước đây từng nói.”

“Cô ấy thật dũng cảm.” Vũ Thái Ninh cố gắng cười gượng, nhưng cô không hề biết nét mặt của cô lúc này nhìn còn khiến người khác đau lòng hơn cả khi cô khóc.

“Thái Ninh, anh biết người em yêu là anh cả, em đi tìm anh ấy đi! Đừng đợi tới khi mất đi hoàn toàn rồi mới hối hận.” Lam Dư Khê nắm lấy bàn tay đang hơi run lên của cô, giống như một người anh trai, anh nhẹ nhàng khuyến bảo.

“Không, em không yêu anh ta, em hận anh ta.” Vũ Thái Ninh cúi đầu xuống, giọng cô run lên lí nhí, nước mắt cùng với đó chảy ra, rớt xuống tay anh.

“Thái Ninh, em đừng tự lừa dối bản thân mình nữa. Nếu thực sự mất đi anh cả thì cả đời này em sẽ không vui vẻ được đâu.” Con tim Lam Dư Khê đột nhiên thắt lại, rất đau, rất đau.

Trải qua mười năm mới gặp lại, bây giờ anh không có cách nào để đối xử với cô như mười năm trước nữa, lúc này anh chỉ có thể quan tâm, yêu thương cô giống như một người anh trai đối với một người em gái.

Bởi vì, anh cảm thấy Lam gia có lỗi với cô, làm cho cô trở nên bất hạnh trong mười năm, vì thế, anh muốn cố gắng bù đắp cho cô, nếu như cô giống như anh cả nói, rằng cô yêu anh vậy thì anh sẽ cưới cô, cả đời sẽ yêu thương và bảo vệ cô.

Thế nhưng, bọn họ đều biết rất rõ, cô không yêu nổi anh nữa, trong tim cô đã có một người đàn ông khác....

“Anh ấy đã không cần tới em nữa rồi.....” Vũ Thái Ninh vừa khóc vừa nói, cuối cùng bí mật được cất giấu trong tim cũng được nói ra.

“Không đâu, anh cả yêu em như thế, chỉ cần em bằng lòng quay đầu, anh cả kể cả có phải bỏ đi tất cả cũng sẽ không bỏ em đâu.” Lam Dư Khê trả lời với giọng chắc chắn.

Chỉ là, anh không biết, lời nói đó của anh càng làm cho cô chùn bước....

Là cô đã đẩy anh ra xa cô, cô không thể tiếp tục ích kỷ vì bản thân mình mà hủy hoại đi tiền đồ của anh.

Lam Dư Trạch bây giờ là ngôi sao mới nổi trong giới chính trị, nếu như công khai hủy hôn thì danh tiếng của anh coi như không còn gì....

Lam Dư Khê hoàn toàn không biết suy nghĩ của cô lúc này, anh vẫn còn đang thấy mừng vì cô nghĩ thông rồi, không đã sai càng sai thêm nữa, không nên hoàn toàn mất đi Lam Dư Trạch....

Tần Hàm Dịch sau khi tiễn Vệ Ngấn về căn biệt thự cô và Hứa An Ca sống thì anh cũng bèn rời đi.

Lúc này, cô không muốn tạo thêm bất kì gánh nặng gì cho cô. Việc quan trọng trước mắt đó chính là làm rõ vụ cô bị vu khống đánh cắp bản thiết kế.

Tuy cô ở cùng với Hứa An Ca nhưng anh tin cô.

Nhìn chiếc xe của anh rời đi cô mới quay người định đi vào nhưng không ngờ cô lại nhìn thấy Hứa An Ca đang đứng ở phía không xa nhìn cô.

Cô do dự trong giây lát, bước chân bèn không nhấc lên được nữa.

Hứa An Ca thấy cô đứng im bất động, anh bèn nhanh chân tiến lại gần, ánh mắt anh trùng xuống nhìn khuôn mặt cô.

“Mặt em sao thế?”

“Em không sao.” Cô khẽ cười trả lời.

Cô không hận Hạ Lam, nếu như người đó là cô chắc cũng phát điên lên mất.

“Có phải Hạ Lam không?” Hứa An Ca không cho cô trốn tránh, sắc mặt anh càng trở nên khó coi hơn.

“An Ca, sao anh không tới phòng làm việc?” cô tránh đi câu hỏi của anh không trả lời, cô không muốn anh vì cô mà nhắm vào Hạ Lam.

Cô làm như vậy cũng là tốt cho Hứa An Ca.

“Anh quay về để đợi em.” cuối cùng anh cũng không ép hỏi nữa, ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Tiểu Ngấn, chúng ta rời khỏi nơi đây đi! Hạ Lam vì Tần Hàm Dịch mà mất đi một bên chân, anh ấy mãi mãi sẽ không bỏ mặc Hạ Lam được, nếu em tiếp tục ở lại đây, bi kịch ngày hôm nay sẽ không ngừng tiếp diễn.”

“An Ca...” con tim cô run lên, cô cũng muốn rời đi, thế nhưng cô thực sự có thể rời đi sao?

Không biết tại sao, cô luôn có một dự cảm, rất nhiều việc không phải đã kết thúc mà chỉ vừa mới bắt đầu. Và những việc không rõ trước kia, dường như rất nhanh sẽ không giấu được mà sẽ bị lộ hết ra.

Anh đợi câu trả lời của cô, đợi rất lâu rồi mới nghe thấy cô hỏi: “Anh đã liên hệ với bác trai chưa?”

Trong lòng anh khó lòng tránh khỏi sự thất vọng, nhưng anh không thể hiện ra bên ngoài.

“Ừm.” anh gật đầu, không giải thích nội dung chi tiết với cô, chủ hứa: “Tiểu Ngấn, nếu như em không đồng ý thì anh sẽ không ép em, cho dù là cha anh cũng không được.”

“Cảm ơn anh, An Ca.” Cô cảm kích nhìn anh cười cười, cô không hề nói sự việc hôm nay cha anh gọi điện cho cô để nói với anh.

Mãi cho tới bây giờ, cô vẫn tin tưởng, anh không biết gì cả.

Vì thế, cô không muốn để anh biết, làm cho anh trong lòng thấy buồn.

Một tiếng “cảm ơn” cô nói ra là vì cảm kích nhưng anh lại nghe ra sự xa lạ.

Giữa bọn họ dường như có đi thế nào cũng không có cách nào để đi gần lại với nhau. Ngăn cách bọn họ là sự xa cách giữa hai con tim....

Ngày hôm sau, tại tập đoàn quốc tế Tần thị....

Cánh cửa phòng làm việc của Tần phu nhân được đẩy ra rầm một tiếng, bà ta nhìn người phụ nữ già đang hùng hùng hổ hổ bước vào, bà ta trên môi khẽ nở một nụ cười chế giễu, vẫn ngồi vững trên ghế của mình, không hề có ý định đứng lên.

“Bốp!”

Một cuốn tạp chí được đập xuống mặt bàn, Tần phu nhân liếc mắt xuống nhìn cuốn tạp chí, chỉ thấy trên trang bìa của tạp chí Phong được viết mấy chữ: “Phụ nữ xấu làm việc kì lạ,” và bên cạnh là bức ảnh Tần Hàm Dịch với khuôn mặt đã bị hủy hoại cùng với khuôn mặt sầm xuống của Hạ Lam.

“Khá lắm, tạp chí Phong càng ngày càng có tâm ý rồi!” Tần phu nhân cười chế giễu sau đó nói.

“Rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Nó đã nghe lời người mẹ như cô hai mươi mấy năm, cô thực sự hủy hoại nó đi cô mới can tâm à?” Tần lão phu nhân kìm nén sự tức giận trong lòng, bà ta gằn giọng xuống hỏi. cập nhật nội dung nhanh nhất tại webiste: www.rosenovel.com

“Đúng, con muốn hủy hoại nó đấy.” sự lạnh lùng trong ánh mắt Tần phu nhân dường như muốn đốt cháy đi tất cả.

Đó là vì, con tim bà ta quá hận rồi....

“Tôi sẽ không để cho cô làm như vậy đâu.” Tần lão phu nhân không kìm nén nữa, ánh mắt bà ta cũng như sắp phun ra lửa, đầy sự hận thù.

“Vậy thì cứ đợi xem xem, có phải mẹ già rồi mà vẫn còn có năng lực ngăn con lại.” Tần phu nhân nhìn vẫn rất bình tĩnh, bà ta nhìn Tần lão phu nhân dường như đang rất vui vẻ khi thấy người mẹ chồng của mình tức điên lên.

“Cô có thể đối phó với cháu trai tôi, tôi cũng có thể đối phó với con gái cô.” Tần lão phu nhân đưa ra lời uy hiếp.

“Nếu như bà không sợ Tần Hàm Dịch hận bà thì cứ mời thôi!” Tần phu nhân không hề sợ hãi, bà ta biết người phụ nữ trước mặt già rồi, sẽ khát vọng tình thân đến thế nào, Tần Hàm Dịch là người thân duy nhất của bà ta, bây giờ đã không chịu quay về Tần gia, cũng không chịu quay về Tần thị

rồi, bà ta tuyệt đối không dám công khai đối phó với người anh yêu, làm cho anh hận bà ta.

“Cô không sợ tôi sẽ nói sự việc tại sao xe của Tần Hàm Dịch bị đứt phanh ra ngoài?” Tần lão phu nhân thấy lời uy hiếp của mình không có tác dụng, bà ta lại liền ra một đòn khác.

“Tại sao tôi phải sợ chứ? nếu như tôi có phải đi đâu thì cũng sẽ có bà đi cùng.” Tần phu nhân bật cười, rồi nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mặt.

“Ý cô là gì?” Tần lão phu nhân sắc mặt hơi có sự thay đổi.

“Diệp Dung chết thế nào, lẽ nào bà quên nhanh như thế?” Tần phu nhân vừa nhắc tới sự việc này bà ta liền nghiêng răng lại nói.

Tần lão phu nhân nhìn bà ta chăm chăm, không trả lời lại, đợi bà ta tiếp tục nói.

Thế nhưng Tần phu nhân không làm theo ý Tần lão phu nhân, bà ta không nói tiếp, chỉ thở dài cảm thán rồi nói: “ Quả đúng là gừng càng già càng cay, bà đã đem tất cả chúng tôi đều đưa hết vào trong kế hoạch của bà.”

“Cô rốt cuộc muốn thế nào mới tha cho Tần Hàm Dịch? cô đừng quên, Lạc Lạc là con trai của Hàm Dịch, nếu như cô dám tuyệt tình giết hết thì sau này Dĩ Muội biết chuyện cũng sẽ hận cô.” Tần lão phu nhân nói với ngữ khí mềm mỏng hơn, bà ta hỏi.

“Tôi phải báo thù, tôi phải hủy hoại Tần gia các người, còn về phần Dĩ Muội, tôi cảm thấy con bé rất phù hợp với Hứa An Ca. Kể cả là nó vẫn còn nhớ Tần Hàm Dịch tôi cũng không đồng ý để bọn họ ở bên nhau.”

“Vậy thì cô cứ trông con gái cô cẩn thận.” Tần lão phu nhân cười chế giễu, nói tới sự việc này, bà ta lại có tự tin, cô bà biết Diệp Dĩ Muội yêu Tần Hàm Dịch, nếu không thì cũng không một mực không chịu nói ra chân tướng, mẹ con nhận nhau.

“Tôi sẽ đánh gãy chân nó, cũng không cho nó gả vào cửa của cái Tần gia ma quỷ này.” Tần phu nhân trả lời đầy thù hận, bà ta hận hết những người của Tần gia, bao gồm người phụ nữ già đã tính toán tất cả mọi người này, bà ta sẽ làm cho bọn họ không ai được hạnh phúc.

Bà ta đã đau khổ một lần rồi, bà ta sẽ không để cho con gái giẫm lại vết xe đổ của mình.

Trên môi Tần lão phu nhân khẽ nở một nụ cười, bà ta đột nhiên đã tìm được cách cứu lấy cháu trai mình.

Chỉ cần cháu trai bà ta cưới Diệp Dĩ Muội, bà ta tin người mẹ đẻ này sẽ không có cách nào để ra tay mà giết người con rể của mình.

Hơn nữa, con bé nha đầu của Hạ gia, càng ngày càng điên cuồng, bà ta tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ điên đó bước chân vào Tần gia nữa.

Cùng với lúc này, Hạ Lam cũng đang cầm trên tay một cuốn tạp chí Phong, đang đi vào phòng làm việc của Lục Danh Dương.

“Thế này là thế nào?” Hạ Lam vớt cuốn tạp chí lên người của Lục Danh Dương, ánh mắt tức giận cô ta hỏi.

Lục Danh Dương cầm lấy cuốn tạp chí, nhìn cũng không nhìn liền vớt lên bàn làm việc, trả lời như chẳng có chuyện gì: “Hạ tiểu thư nhìn thấy thế nào thì là thế ấy.”

“Tại sao trên này không có Diệp Dĩ Muội?” Hạ Lam tức sấp phát điên lên, cô ta muốn kéo Diệp Dĩ Muội vào, nhưng dường như cô ta càng muốn

đẩy hòn đá đi thì nó càng kẹp lấy chân cô ta.

“Tại sao phải là cô ta?” Lục Danh Dương hỏi lại, rồi lại nói với ngữ khí dường như rất tốt đẹp: “Tôi nhớ là sớm tôi đã nói với cô rồi, tạp chí Phong sẽ không đăng tin bài ảnh hưởng không tốt với Diệp Dĩ Muội nữa.”

“Anh đừng quên, cổ phần quyền khống chế tạp chí Phong vẫn ở trong tay tôi đấy.”

“Vậy sao? Hạ tiểu thư hay là cứ đi điều tra lại đi rồi nói tiếp?” Lục Danh Dương bật cười, cảm thấy đáng tiếc cho người phụ nữ này.

“Ý anh là gì?” trong lòng Hạ Lam đã cảm thấy có chút không hay.

“Hạ tiểu thư, tôi cũng là người từng trải, tôi muốn khuyên cô một câu, đừng để thù hận nó làm mê muội đầu óc, con người sống vẫn còn rất nhiều việc phải làm, nếu chỉ có nhớ tới hận, chỉ có thể làm cho cô mặt mũi nhìn khó ưa lắm.” Lục Danh Dương không hề có một chút thiện cảm nào với con người Hạ Lam nhưng cũng không ghét bỏ, anh ta cũng là người nhìn cô ta từng bước đi tới ngày hôm nay.

Cô ta cũng coi như là người đáng thương, không đạt được cái mình muốn, cuối cùng lại mất đi một bên chân, chắc là bất kì người nào gặp phải chuyện như vậy cũng đều không thể không phát điên lên.

“Việc của tôi không cần anh quản.” Hạ Lam tự biết rằng sẽ không khống chế được Lục Danh Dương nữa rồi, cũng không có cách nào ra lệnh cho anh ta nữa, chỉ có thể rời đi với khuôn mặt đầy sự tức giận và phẫn nộ, đi điều tra rõ sự việc anh ta vừa nói.

Lục Danh Dương bình tĩnh đón nhận ánh mắt oán hận của cô ta, nhìn cô ta đi ra khỏi phòng làm việc, nét mặt vẫn không có gì thay đổi....

Trong căn phòng yên tĩnh và sang trọng theo phong cách cổ điển của một quán trà, hai người ngồi đối diện với nhau.

Một người là Hứa phu nhân đoan trang nhẹ nhàng, một người là Tần Hàm Dịch đang đội chiếc mũ lưỡi chai cùng với bộ quần áo giản dị mặc trên người.

“Tần thiếu gia tìm tôi ra đây, không biết là vì việc gì?” giọng nói nhẹ nhàng của Hứa phu nhân vang lên hỏi anh.

“Tôi hi vọng Hứa phu nhân có thể ngăn lại một bi kịch.” Tần Hàm Dịch hôm qua quay về đã nghĩ một đêm, anh vốn muốn bắt đầu điều tra từ nội bộ của Hứa thị.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, nếu tất cả là do Hứa An Ca sắp đặt thì nhất định sẽ không dễ dàng để cho anh điều tra ra được từ trong nội bộ của Hứa thị.

Nếu muốn giải quyết vấn đề nhanh nhất thì chỉ có người phụ nữ trước mặt này có thể giúp đỡ thôi.

“Lời nói này của Tần thiếu gia có phải hơi tuyệt đối rồi không? Tại sao anh biết đó nhất định là một bị kịch?” Hứa phu nhân ngữ khí lúc này đã có phần thay đổi, rõ ràng là có chút không vui.

Con trai bà ta đã yêu Diệp Dĩ Muội bao nhiêu năm như vậy, anh đã làm tất cả những gì người khác có thể làm, kể cả những điều mà người khác không thể làm.

Bà ta không muốn nghe thấy có người nói con trai bà ta là sự bất hạnh của Diệp Dĩ Muội, như vậy là không công bằng.

“Phu nhân chắc là biết, người Dĩ Muội yêu không phải là anh ấy.” Tần Hàm Dịch biết anh đã làm cho Hứa phu nhân không vui, nhưng anh cũng

không thể lùi bước, cũng chỉ có người phụ nữ trước mặt này là có thể giúp anh thôi.

“Đúng, tôi biết, người cô ấy yêu là Tần thiếu gia. Thế nhưng Tần thiếu gia có thể cho cô ấy hạnh phúc không?” trong lòng Hứa phu nhân cảm thấy không hề thích hành động lần này của Tần Hàm Dịch, anh muốn Diệp Dĩ Muội quay lại bên cạnh anh thì nên dùng thành ý để làm cho Diệp Dĩ Muội cảm động chứ không phải là ngồi đây nói với bà ta, bà ta đương nhiên là ủng hộ con trai đi theo đuổi tình yêu thực sự rồi.

“Có những việc chắc là phu nhân vẫn chưa biết.” Tần Hàm Dịch không đáp mà hỏi lại.

“Tần thiếu gia muốn nói tới việc gì?” Hứa phu nhân hỏi rất bình tĩnh, tuy trong lòng bà ta đang tò mò nhưng phóng thái được rèn luyện bao nhiêu năm nay làm cho bà ta không được tỏ ra ngạc nhiên.

“Hứa lão gia đã uy hiếp Dĩ Muội và Hứa An Ca tổ chức hôn lễ.” Tần Hàm Dịch nhìn chăm chăm vào Hứa phu nhân để để ý sự thay đổi của bà ta, anh thấy bà ta sau khi khẽ nheo mày lại rồi mới tiếp tục nói: “Hứa lão gia nói, thiết kế của Dĩ Muội bị nghi là đánh cắp, nếu cô ấy không đồng ý hôn sự với Hứa An Ca thì Hứa thị sẽ cáo cô ấy tới khi thân bại danh liệt.”

“Những lời này Tần thiếu gia nghe ai nói?” Hứa phu nhân khẽ cười, bà ta không tin chồng bà ta lại làm ra sự việc thế này.

“Nghe chính miệng Hứa lão gia nói, khi ông ấy gọi điện cho Dĩ Muội thì tôi đang ở bên cạnh Dĩ Muội.” Tần Hàm Dịch xóa tan sự nghi ngờ của bà ta bằng giọng nói chắc chắn.

“Tôi tin chồng tôi.” Hứa phu nhân tuyệt đối sẽ không có thái độ nghi ngờ chồng của mình trước mặt một người ngoài, nếu không thì bọn họ ở bên nhau mấy chục năm uống công rồi.

“Phu nhân, hôm nay tôi tới tìm phu nhân, cũng là muốn làm cho thương đau và sự tổn hại giảm tới mức thấp nhất. Nếu như Dĩ Muội can tâm tình nguyện gả cho Hứa An Ca thì có lẽ tôi cũng sẽ chúc phúc cho bọn họ, Nhưng, trong trường hợp bị uy hiếp thế này, tôi sẽ không để cho cô ấy gả cho Hứa An Ca đâu.” Tần Hàm Dịch nói với ngữ khí kiên định.

“Tần thiếu gia dựa vào cái gì để ngăn cản? Tần thị bây giờ thân mình còn chưa lo xong.” Hứa phu nhân có thể nào cũng không thể cảm thấy thích Tần Hàm Dịch được, ai bảo anh đi cướp người phụ nữ của con trai bà ta chứ!

“Điều đó không cần phu nhân phải lo.” Tần Hàm Dịch nhìn ra được ý thù địch của Hứa phu nhân.

“Nếu đã như vậy thì tôi đi trước đây.” Hứa phu nhân đứng lên, gật gật đầu với anh rồi bèn rời đi.

Tần Hàm Dịch không dám khăng định, Hứa phu nhân sẽ giúp anh trong việc này.

Vì thế, anh không thể đem hết mọi hi vọng đều gửi gắm vào Hứa phu nhân, anh nhất định phải nghĩ một cách khác, nhanh chóng giải quyết sự việc này đi.

Trước đây, khi hai mẹ con cô phải chịu tổn thương, anh không ở bên cạnh bọn họ, không có cách nào để bảo vệ bọn họ, nhưng lần này thì khác, anh ở bên cạnh bọn họ, anh tuyệt đối sẽ không để cho hai mẹ con cô chịu bất kì sự tổn thương nào nữa dù là nhỏ nhất.

Nhìn Hứa phu nhân sau khi rời đi, anh đứng lên, đi ra khỏi quán trà, lên xe của mình, lái thẳng tới Vĩnh Dạ Yên Hòa.

Vũ Thái Ninh không biết bản thân mình làm sao mà lại tới nơi đây.

Cô chỉ là muốn đi ra ngoài, ở nhà bí quá, bí tới mức cô như muốn nghẹt thở.

Thế nhưng, không biết từ lúc nào, cô đã đứng trước cửa căn hộ trước đây.

Cô đã sống ở đây mười năm, đã đoạn tuyệt mọi liên hệ với quá khứ, trong sinh mạng chỉ có một người bị cô xem như là....

Cô từng tưởng rằng nơi đây là chiếc lồng giam lỏng cô, người đàn ông đó cô sẽ hận vào tận xương cốt, cả đời sẽ không có cách nào để tha thứ cho người đàn ông đó, những điều liên quan tới nơi này đều là sự đau khổ mà thôi.

Thế nhưng, ngày hôm nay cô lại chủ động đi vào chiếc lồng này....

Vừa đẩy cửa ra, một mùi khói thuốc hòa lẫn với mùi rượu sộc lên.

Cô không thể không nheo mày lại, trước mắt là một làn khói mờ mịt.

Giữa ban ngày thế này nhưng trong phòng khách không hề có một chút ánh sáng nào mà đã bị rèm cửa che hết lại tối om.

Con tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, cô đưa tay lên bật đèn phòng khách, cô có cảm giác quen thuộc dường như chưa từng rời khỏi nơi đây.

Đột nhiên căn phòng sáng lên, ánh mắt cô nhanh chóng hướng về phía ghế sofa, nhưng không nhìn thấy bóng dáng người đó như mong ước.

Cô cười đau khổ, thất vọng, lúc này, chắc là anh đang đi làm, anh là người đã làm việc thì rất nghiêm túc, bây giờ sao có thể chạy tới đây chứ!

Mùi rượu và thuốc trong căn phòng này chắc là trước đây còn lưu lại!

Cô nhìn những chai rượu trống rỗng dưới sàn nhà, cô chau mày lại chặt hơn, nhanh chân tiến vào trong, không chút do dự, cô bèn thu dọn mọi thứ, giống như thể cô vẫn là người nữ chủ nhân của nơi đây.

Cô đã dành ra ba tiếng đồng hồ để thu dọn nơi này sạch sẽ gọn gàng như lúc cô rời đi, sau đó đang định rời đi thì điện thoại cô đột nhiên đổ chuông....

Trong phòng họp lãnh đạo cấp cao của Mã thị, khi đang tiến hành cuộc thảo luận kịch liệt thì điện thoại của Cảnh Hạo đột nhiên vang lên.

Anh đứng dậy, đi ra ngoài, nhận điện thoại và sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cao Thiên Du tuy vẫn ngồi trong phòng họp nhưng ánh mắt cô thông qua cửa kính hướng về phía Cảnh Hạo.

Thấy thần sắc anh có gì đó bất thường, cô lập tức xua tay với giám đốc các bộ phận, biểu thị rằng bọn họ đợi một lát, cô bèn đứng lên và đi ra ngoài.

Khi cô đi ra ngoài thì đúng lúc Cảnh Hạo vừa cúp máy.

“Sao thế?” Cao Thiên Du hỏi vẻ lo lắng.

“Anh cả anh xảy ra chuyện rồi.” Cảnh Hạo khẽ cười đau khổ, anh đã đoán ra, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

“Chuyện gì?” Cao Thiên Du ít nhiều đoán ra được chút ít. Dù sao thì trước đây Cảnh Hạo và cô từng thảo luận, cảm thấy người đứng phía sau Lục Danh Dương muốn xử lý Lam gia.

“Có người mật báo, Chi Túy Kim là sản nghiệp của tình nhân anh cả.” Cảnh Hạo trả lời cô giọng thấp xuống.

Chỉ Túy Kim là khu vui chơi xa hoa nhất của thành phố này, một khi bị điều tra ra thì anh cả anh nhất định sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn vào tù ngục.

“Anh đợi em một chút.” Cao Thiên Du nhanh chân quay trở lại phòng họp, sau khi thống báo cuộc họp kết thúc cô mới lại đi ra, kéo Cảnh Hạo vào phòng làm việc của mình rồi hỏi: “Lam thị trưởng bây giờ định làm thế nào?”

“Nếu như anh đoán không nhầm thì bây giờ ông ấy đã gọi điện thoại cho Vũ Thái Ninh rồi.” Cảnh Hạo khẽ cười cay đắng, người cha của anh giỏi nhất là việc hi sinh người khác để bảo vệ bản thân mình.

Thế nhưng, anh có thể nói gì? Không để ông ấy làm như vậy? sau đó tiễn anh trai anh vào ngục chắc?

Con người vào những lúc thế này, nghĩ tới đầu tiên sẽ là người thân của mình, anh cũng không ngoại lệ.

“Để một mình Vũ Thái Ninh chịu tội?” Cao Thiên Du sau khi giật mình thì cũng trở nên bình tĩnh....

Bởi vì, đối với giới chính trị mà nói thì đây thực ra cũng không phải chuyện gì đáng giật mình....

Thế nhưng, Lam Dư Trạch sẽ đồng ý không? Đó là người phụ nữ mà anh ta đã yêu mười năm, sao anh ta có thể nhẫn tâm nhìn cô đi vào trong ngục?

“Cha anh muốn cùng không được, anh cả sẽ không đồng ý đâu.” Cảnh Hạo hiểu rằng, anh cả yêu Vũ Thái Ninh còn hơn cả bản thân mình, bằng không thì anh ta cũng đã không buông tha cho cô.

E rằng, trên thế giới này người không hiểu điều đó chỉ có Vũ Thái Ninh và Lam lão gia.

“Sự việc này không thể che giấu đi à?” Cao Thiên Du không muốn nhìn thấy bất kì người nào xảy ra chuyện, cô giống với Cảnh Hạo, cô cũng không thể để cho anh tự mình đưa anh ruột mình vào ngục.

Hoặc là, cô cũng hiểu, căn bản không cần bất kì một ai trong bọn họ nói gì, Lam Dư Trạch cũng sẽ không đồng ý sự sắp đặt như vậy.

“Bọn họ một lòng muốn đối phó với Lam gia thì làm gì cho Lam gia có cơ hội che giấu đi!”

“Anh đừng vội, chúng ta nghĩ cách xem thế nào, nhất định sẽ có cách giải quyết.” Cao Thiên Du nắm lấy tay anh, nhìn anh đầy vẻ thương cảm.

“Thiên Du, anh thực sự rất may mắn, bởi vì anh sớm đã biết kìm cương ngựa trước bờ vực thẳm.” Cảnh Hạo cũng nắm lấy tay cô, trong lòng cảm thấy đầy may mắn, bởi vì anh sớm hiểu ra nên anh hạnh phúc sớm hơn bất kì ai.

Bọn họ nhìn nhau khẽ cười, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm yêu thương....

Cùng với tiếng khóa cửa, cánh cửa của căn hộ bị người từ phía ngoài kéo ra.

Lam Dư Trạch nhìn căn phòng đã được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, mới đầu anh đờ người ra, sau đó trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng lại khó tránh khỏi việc tự chế nhạo sự mừng vui quá sớm của mình.

Cuối cùng cô đã được ở bên người cô yêu rồi, sao lại quay về nơi đây thế này?

Có lẽ là cô đi nhầm!

Anh đang tự cười chế giễu thì bỗng lại nhìn thấy một bóng dáng đi ra từ trong bếp.

Khuôn mặt tròn như trăng rằm đó bèn lọt vào tầm mắt anh.

Tất cả mọi cảm xúc trên khuôn mặt anh dường như ngưng đọng lại, anh ngỡ mình đang ở trong mơ.

“Anh về rồi đấy à!” Vũ Thái Ninh lúng túng nói một câu, phá tan sự im lặng giữa hai người.

Lúc này anh mới tỉnh lại khỏi giấc mơ, anh vội vàng nói một câu: “Anh không biết em quay về, anh lập tức rời đi đây.”

Anh đã đồng ý với cô, sẽ không làm phiền cô nữa, anh nhất định sẽ không nuốt lời.

Vũ Thái Ninh nhìn thấy anh quay người đi, vội vàng lên tiếng: “Anh đừng đi.”

Bước chân của anh dừng lại khi tiếng nói của cô vang lên, tiến lùi đều không được, anh đứng thẳng lưng quay về phía cô.

Cô nhanh chân tiến lại gần, từ phía sau cô vòng tay qua eo anh ôm lấy anh, áp sát người mình vào lưng anh.

Một lúc lâu cô mới lại lên tiếng giọng khàn khàn: “Anh đừng đi....”

Anh kéo hai tay cô đang ôm lấy mình ra, quay người lại, cúi đầu nhìn cô, lúc này anh mới phát hiện nước mắt cô đang chảy ròng ròng.

“Khó khăn lắm anh mới có thể buông tay, tại sao em còn quay lại?”
Lam Dư Trạch đau khổ hỏi.

“Bởi vì em nhớ anh...” Vũ Thái Ninh cắn chặt môi, không muốn để cho tiếng khóc phát ra ngoài, thế nhưng nước mắt làm thế nào cũng không ngừng chảy được.

“Vũ Thái Ninh, đây là em tự tìm đến đây.” sau câu nói nhanh chóng của anh, anh liền cúi đầu xuống hôn lên môi cô, xoay người một cái anh ép cô vào cửa.

Cô đưa tay lên vòng vào cổ anh, đây là lần đầu tiên cô hôn anh mà trong lòng không cảm thấy hận anh....

Anh cũng cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự nhiệt tình một cách can tâm tình nguyện này, và cô như thế này dường như làm anh muốn phát điên lên.

Đôi môi anh vẫn còn dính chặt lấy môi cô nhưng người cô lúc này đã được anh bế lên vào đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Chiếc giường vốn lộn xộn lúc này đã được thay bằng chiếc ga giường màu xanh da trời mà anh thích.

Đúng thế, cô luôn ghi nhớ màu sắc mà anh thích.

Hóa ra, trong mười năm qua, chỉ là cô giả vờ không quan tâm tới anh...

Anh ôm lấy cô, hai người quấn lấy nhau trên giường, anh lột bỏ quần áo trên người cô, hôn lên khắp toàn thân cô, anh dùng hành động điên cuồng của mình để nói với cô, anh nhớ cô tới thế nào.

“Dư Trạch...” cô khẽ gọi tên anh, đây là lần đầu tiên mà anh nghe cô gọi cái tên này ngọt ngào tới thế.

Trước đây anh luôn hi vọng cô gọi anh như thế nhưng cô nhất định không chịu.

Trước đây cho dù là bọn họ nồng nhiệt tới mức độ nào đi chăng nữa thì cô cũng gọi cả họ cả tên anh, như thế cô đang muốn phân rõ giới hạn ra với anh.

Tất cả những điều trước mắt tươi đẹp tới mức làm cho anh cảm thấy không chân thực, thế nhưng cho dù là mơ, là một hố bẫy thì anh cũng bằng lòng tiếp tục điên cuồng hòa theo, ngay cả khi không có ngày mai....

Lam Dư Trạch quần lấy Vũ Thái Ninh suốt một đêm, khi trời sắp sáng, nhìn cô mệt tới mức người mềm nhũn ra anh mới chịu buông tha cho cô.

Chỉ là, so với cô thì anh lại như được tiếp thêm sinh lực, dường như càng lúc càng cảm thấy có hứng thú hơn.

Anh đi vào trong phòng tắm, cầm chiếc khăn ướt ra giúp cô lau khô cơ thể sau đó anh nằm trên giường, ôm lấy cô, bên tai cô thì thầm nói về tương lai.

Anh nói ngày mai anh sẽ đi mua nhẫn sau đó công cáo với hết thiên hạ rằng anh muốn cưới cô.

Cô nằm co mình trong lòng anh, cô nhắm chặt mắt giả vờ đang ngủ.

Bởi vì cô không dám nhìn vào nét mặt hạnh phúc của anh lúc này....

Anh quá hiểu cô, cô chỉ cần anh nhìn vào mắt cô thì anh sẽ nhìn thấu cô.

Cô cũng muốn làm tân nương của anh thế nhưng đáng tiếc đã quá muộn rồi, bọn họ đã không còn có ngày mai rồi.

Bây giờ cô chỉ hi vọng anh có thể sống tốt, tất cả mọi tội danh sẽ do mình cô đứng ra nhận lấy!

Đó vốn dĩ đã là lỗi của cô!

Cô sẽ đi đầu thú....

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Quyết Định Rời Đi

Chương 2: Đơn Ly Hôn

Chương 3: Đáng Thương

Chương 4: Đêm Tân Hôn

Chương 5: Đồ Rẻ Tiền

Chương 6: Không Mạnh Vải Che Thân

Chương 7: Hàng Hạ Giá

Chương 8: Anh Ta Là Ma Quỷ

Chương 9: Buồn Nôn Thế À?

Chương 10: Đột Nhiên Hôn Cô

Chương 11: Làm Tôi Thấy Buồn Nôn

Chương 12: Bị Anh Ta Sĩ Nhục

Chương 13: Người Đàn Ông Mang Lại Cảm Giác Kì Lạ

Chương 14: Chuyện Thời Thơ Ấu

Chương 15: Chúng Ta Quen Biết Không

Chương 16: Đẹp Quá, Đẹp Quá

Chương 17: Chiếc Váy Cưới Thiên Thần

Chương 18: Cô Rất Lo Cho Anh Ta?

Chương 19: Mỗi Tình Đầu Của Anh

Chương 20: Ngã Vào Lòng Anh

Chương 21: Ôm Lấy Cô

Chương 22: Sự Phẫn Nộ Của Anh

Chương 23: Cắm Sừng

Chương 24: Thực Thi Quyền Lực

Chương 25: Trái Tim Bị Tổn Thương

Chương 26: Oan Gia Ngõ Hèm

Chương 27: Tình Yêu Thực Sự Của Anh

Chương 28: Giấc Mơ Năm Đó

[Chương 29: Hi Vọng Thời Thơ Ấu](#)
[Chương 30: Khóa Chặt Trái Tim](#)
[Chương 31: Cô Gái Xinh Đẹp](#)
[Chương 32: Tình Yêu Của Bốn Người](#)
[Chương 33: Anh Đã Đánh Cô](#)
[Chương 34: Cú Đấm](#)
[Chương 35: Đôi Mắt Đỏ Ngầu](#)
[Chương 36: Thà Đùng Gặp Lại](#)
[Chương 37: Không Biết Thân Biết Phận](#)
[Chương 38: Ly Hôn Với Cô](#)
[Chương 39: Cùng Một Chiến tuyến](#)
[Chương 40: Cơn Tức Giận Bất Ngờ](#)
[Chương 41: Sự Đau Đớn Xuất Phát Từ Tận Trái Tim](#)
[Chương 42: Là Hôn Hay Là Cấn?](#)
[Chương 43: Sự Đối Xử Lỡ Mãng](#)
[Chương 44: Khóc Cầu Xin Anh Ta](#)
[Chương 45: Cô Hận Anh Ta](#)
[Chương 46: Xả Nước Tắm](#)
[Chương 47: Sức Hấp Dẫn](#)
[Chương 48: Kẻ Thứ Ba Đi Phía Sau](#)
[Chương 49: Cô Chết Chắc Rồi](#)
[Chương 50: Chọc Tức Anh Ta](#)
[Chương 51: Ngã Chảy Máu Đầu](#)
[Chương 52: Bệnh Viện Đặc Biệt](#)
[Chương 53: Bỏ Cô Mà Đi](#)
[Chương 54: Hạnh Phúc Tôi Cần Anh Không Cho Tôi Được](#)
[Chương 55: Trói Buộc Hạnh Phúc](#)
[Chương 56: Cảnh Tượng Lãng Mạn](#)
[Chương 57: Người Tôi Thích Là Anh](#)
[Chương 58: Kiếm Tiền Về Nước](#)
[Chương 59: Khóc Vì Thấy Tội Thân](#)
[Chương 60: Thảm Họa Ghê Ghớm](#)

[Chương 61: Mẹ Diệp Dĩ Muội Qua Đời](#)
[Chương 62: Ngã Vào Lòng Anh Ta](#)
[Chương 63: Anh Ta Là Hung Thủ](#)
[Chương 64: Cô Ấy Là Vợ Của Tôi](#)
[Chương 65: Cuộc Điện Thoại Uy Hiếp](#)
[Chương 66: Cho Thuốc Vào Ly Rượu](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69: Nói Ra Chân Tướng](#)
[Chương 70: Hối Hận Vì Làm Quân Tử](#)
[Chương 71: Sự Nghi Ngờ Trong Lòng](#)
[Chương 72: Con Tim Đau Nhói](#)
[Chương 73: Anh Là Người Vô Hình Trong Mắt Cô](#)
[Chương 74: Tìm Thấy Thi Thể](#)
[Chương 75: Vợ Bạn](#)
[Chương 76: Cảnh Cáo](#)
[Chương 77: Chúng Ta Ly Hôn Đi](#)
[Chương 78: Sự Uy Hiếp Đê Hèn](#)
[Chương 79: Lửa Được Đổ Thêm Dầu](#)
[Chương 80: Tình Yêu Đầu Thuần Khiết](#)
[Chương 82: Xin Anh Đừng Đi](#)
[Chương 83: Đáng Đời Không Được Hạnh Phúc](#)
[Chương 84: Cô Yêu Tôi Không?](#)
[Chương 85: Tình Cảm Bố Thí](#)
[Chương 86: Mỗi Tình Đầu Chết Yêu](#)
[Chương 87: Không Hiểu Con Tim Mình](#)
[Chương 88: Mùi Của Phụ Nữ](#)
[Chương 89: Thay Đổi Đột Ngột](#)
[Chương 90: Há Miệng Cắn Anh](#)
[Chương 91: Bỏ Lại Cô Mà Đi](#)
[Chương 92: Ước Nguyện Của Cô](#)
[Chương 93: Lời Chúc Của Anh](#)

[Chương 94: Sự Phản Ứng Của Lam Dư Khê](#)
[Chương 95: Thay Anh Cúi Đầu](#)
[Chương 96: Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng](#)
[Chương 97: Căn Biệt Thự Cổ](#)
[Chương 98: Phát Điên Vì Yêu](#)
[Chương 99: Bị Thương Toàn Thân](#)
[Chương 100: Chiếc Váy Màu Đỏ](#)
[Chương 101: Lập Tức Đưa Đi](#)
[Chương 102: Lên Mặt Báo](#)
[Chương 103: Tin Đồn Xấu Trên Mạng](#)
[Chương 104: Giải Thích Thay](#)
[Chương 105: Yêu Điên Cuồng](#)
[Chương 106: Hứa An Ca Mất Trí](#)
[Chương 107: Cắm Sừng](#)
[Chương 108: Mãi Mãi Là Thương Cảm](#)
[Chương 109: Làm Cô Đầu Hàng](#)
[Chương 110: Sở Hữu Cá Nhân](#)
[Chương 111: Bị Ép Cưới Cô](#)
[Chương 112: Cô Đang Ghen](#)
[Chương 113: Trước Cơn Sóng Gió](#)
[Chương 114: Cơn Tức Giận Bùng Lên](#)
[Chương 115: Cắt Tay Tự Sát](#)
[Chương 116: Chỉ Trích Cô Sai](#)
[Chương 117: Hồi Hận Cả Đời](#)
[Chương 118: Vô Cùng Gợi Cảm](#)
[Chương 119: Anh Là Đồ Biến Thái](#)
[Chương 120: Giọt Nước Mắt Tủi Thân](#)
[Chương 121: Vẫn Hoài Nghi](#)
[Chương 122: Việc Xấu Bị Bại Lộ](#)
[Chương 123: Tuyệt Đối Không Rời Đi](#)
[Chương 124: Chỉ Có Anh Thôi](#)
[Chương 125: Phản Kích](#)

[Chương 126: Công Nhận Cô](#)
[Chương 127: Một Đêm Mất Ngủ](#)
[Chương 128: Theo Đuổi Chân Tướng](#)
[Chương 129: Hôn Nhân Rạn Nứt](#)
[Chương 130: Hôn Cô](#)
[Chương 131: Thỏa Mãn Cô](#)
[Chương 132: Hiếu Lâm](#)
[Chương 133: Ly Hôn Với Anh](#)
[Chương 134: Đào Mộ Người Khác](#)
[Chương 135: Uống Nhầm Thuốc Rối](#)
[Chương 136: Cái Tát](#)
[Chương 137: Giết Diệt Dĩ Muội](#)
[Chương 138: Thực Sự Điên Rối](#)
[Chương 139: Đừng Bỏ Lại Em](#)
[Chương 140: Lần Đầu Tiên Gặp Anh](#)
[Chương 141: Hoàng Tử Thật Sự](#)
[Chương 142: Lấy Cái Chết Để Ép](#)
[Chương 143: Bước Vào Tình Yêu](#)
[Chương 144: Việc Gì Phải Làm Khó Nhau](#)
[Chương 145: Sự Lưu Luyến Duy Nhất](#)
[Chương 146: Mẹ Tần Dịch Hàm Làm Khó](#)
[Chương 147: Nụ Hôn Nồng Cháy](#)
[Chương 148: Con Tim Tan Nát](#)
[Chương 149: Tỉnh Lại Sau Giấc Mơ](#)
[Chương 150: Không Cho Ai Có Cơ Hội](#)
[Chương 151: Ai Quá Đáng](#)
[Chương 152: Điều Kiện Mê Hoặc](#)
[Chương 153: Sóng To Gió Lớn](#)
[Chương 154: Say Rượu](#)
[Chương 155: Chiếc Xe Đâm Về Hướng Cô](#)
[Chương 156: Bỏ Chạy](#)
[Chương 157: Còn Rẻ Tiền Hơn Cả Mẹ Cô](#)

[Chương 158: Quyết Định Của Bà Nội](#)
[Chương 159: Nguyên Nhân Cái Chết Của Mẹ](#)
[Chương 160: Nhân Tâm](#)
[Chương 161: Ác Mộng](#)
[Chương 162: Nói Với Anh](#)
[Chương 163: Cả Nhà Ba Người Đi Chơi](#)
[Chương 164: Thù Hận](#)
[Chương 165: Đứa Con](#)
[Chương 166: Tim Đã Ngừng Đập](#)
[Chương 167: Mông Lung](#)
[Chương 168: Không Buông Bỏ Được](#)
[Chương 169: Cô Ta Rất Hận](#)
[Chương 170: Nhớ Nhung](#)
[Chương 171: Đấu Tranh](#)
[Chương 172: Dự Cảm Chẳng Lành](#)
[Chương 173: Mười Năm Thù Hận](#)
[Chương 174: Dùng Mạng Đổi Mạng](#)
[Chương 175: Nguy Cơ Của Tiểu Lạc Lạc](#)
[Chương 176: Sự Tôn Nghiêm Của Tàn Lão Phu Nhân](#)
[Chương 177: Hạ Lam Đáng Thương](#)
[Chương 178: Tiểu Lạc Lạc Gọi Ba](#)
[Chương 179: Phẩm Chất Quý Ông.\(1\)](#)
[Chương 180: Phẩm Chất Quý Ông.\(2\)](#)
[Chương 181: Cả Hai Cùng Chịu Tồn Thương](#)
[Chương 182: Tin Anh Một Lần](#)
[Chương 183: Gặp Lại Anh](#)
[Chương 184: Bất Đắc Dĩ Ở Bên Hạ Lam](#)
[Chương 185: Xót Xa Trong Lòng 1](#)
[Chương 186: Xót Xa Trong Lòng 2](#)
[Chương 187: Cuối Cùng Cũng Tới Bước Này 1](#)
[Chương 188: Cuối Cùng Cũng Tới Bước Này 2](#)
[Chương 189: Muốn Rời Đi 1](#)

[Chương 190: Muốn Rời Đi 2](#)

[Chương 191: Mục Đích Tới Đây 1](#)

[Chương 192: Mục Đích Tới Đây 2](#)

[Chương 193: Con Tim Dao Động](#)

[Chương 194: Giật Mình](#)

[Chương 195: Chỉ Trích](#)

[Chương 196: Vu Cáo](#)

[Chương 197: Đầu Thú 1](#)

[Chương 198: Đầu Thú 2](#)